BOŽJE GOSPODARJENJE 2

Jakob Lorber

Vzpon in duhovni razcvet prvega svetovnega imperija Hanoh

1. Poglavje

Ljubezen in blagoslov Svetega Očeta, kot znamenje Njegove duhovne prisotnosti.

1. In Abedam jih je vprašal: »Poslušajte, z velikim zadovoljstvom sem poslušal predajo vaših src. To je resnično najboljši način za vas; ampak veste, da zaradi vaše življenjske svobode ne morem ostati med vami, tako kot sedaj in vas bom moral kmalu kot viden Oče zapustiti.
2. Kako bo potem, ko ne bom več hodil med vami in boste potrebovali pomoč višje sile in oblasti? Kdo je tu med vami, ki se bo pojavil in deloval v Mojem imenu?
3. Kdo vas bo potem ubranil vsakršnega zla? In kdo bo zaščitil vaša srca od groznega preganjanja sveta, če ne bo nikogar med vami z večjo močjo in oblastjo in boste prepuščeni sebi, vsi, ki ste pred vsemi pastmi in skušnjavami kače sedaj pod Mojo mogočno zaščito.
4. Razmislite o tem in Mi odgovorite! Amen.«
5. In vsi, ki so bili vprašani, so soglasno odgovorili: »O Emanuel, Tvoje besede so več kot najčistejša resnica; o Abba, Ti si ljubezen!
6. Zato, čeprav naše telesne oči ne bodo več nezasluženo blagoslovljene, kot so sedaj in vidijo Tebe v osebi, o sveti Oče, nam Ti, o Abba, zagotovo ne boš odvzel Svoje ljubezni skupaj s Svojo sveto vidno prisotnostjo, ampak boš omogočil Svojim zapuščenim otrokom, da bodo ogreli in oživili
svoja srca s Tvojo neskončno in izredno sveto očetovsko ljubeznijo.
7. O Abba! Samo to Te rotimo, da ostaneš večno naš Oče in nikdar ne umakneš Svoje blagoslovljene roke od nas, - potem bomo imeli vsi dovolj moči in oblasti, da se bomo uprli in popolnoma premagali vse skušnjave in nevarnosti sveta.
8. Kot vedno in za večno, naj se sedaj zgodi Tvoja sveta volja! Amen.«
9. In Abedam je globoko ganjen, glasno vzkliknil: »Resnično, resnično, povem vam, ko imate Mojo ljubezen, imate vse, - ja, več kot vsa nebesa nebes, sploh kdaj razumljena!
10. Izbrali ste najvišjo nagrado, katera bo za večno ostala vaša in vam je ne bo nihče vzel!
11. Resnično, tisti, ki bo ostal zvest v Moji ljubezni, bo od njega smrt zbežala, kot se sneg poleti umika pred vročimi žarki na opoldanskem soncu!
12. Zato bom ostal z vami v ljubezni, sedaj in za vse večne čase! Amen.«

2. Poglavje

Glavna skrb praočetov; prizadevanje za Očetovo ljubezen in milost.

1. In vsi so bili iz sebe od veselja ter se v svojih srcih zahvaljevali Abedamu za to obljubo, ki je bila resnično obljuba vseh obljub, saj je v njej pravo življenje in vsa življenjska moč in oblast za obvladovanje in premagovanje vseh bivajočih stvari.

2. Tako so si ti praočetje, ker so se tega dobro zavedali, vsi z zanosom prizadevali, zares, njihova edina skrb je bila zmagoslavje v Moji ljubezni in z njo povezani milosti ter prizadevanju, da je bila to edina šola in izbrana naloga njihovega zemeljskega življenja. Zato so bili njihovi otroci med šestim in desetim letom modrejši in neizmerno bolj občutljivi, kot v tem najmračnejšem in najbolj ogabnem času vseh časov, ko sedaj največji učenjaki komaj kaj več vedo, kot v tistih časih dojenčki na materinih prsih.
3. Kajti materino mleko je v tistem času vsebovalo, celo v snovnem smislu, pogosto več kot v teh tako imenovanih razsvetljenih časih največje prašne od moljev zglodane knjižnice.

4. In kaj vsebuje materino mleko sedaj? – Tega ne morem povedati! Oh, kakšna razlika med žensko tistega časa in žensko v teh dneh!
5. Povem vam, da je med sedem tisoči težko komaj ena, ki ne bi pogosto zaradi prekomernega vražjega lepotičenja in spogledljivosti, zapomnite si Moje besede, – v sekundi! – zagrešila sto smrtnih grehov.
6. Kajti, kako jim je sedaj všeč njihov prekleti način oblačenja, posebno na javnih mestih.
7. Ne želim iti v podrobnosti. Toda, toliko vam povem, da so bile v Hanohovem mestu, celo v poslednjih dnevih največje izprijenosti, najhujše vlačuge oblečene precej bolj čednostno in imele najbolj intimne dele svojega telesa bolj pokrite, kakor sedaj najskromnejše ženske!
8. Ko je imela v tistih časih takšna vlačuga zadevo z moškim, je bila celo v trenutku predaje, zastrta in pokrita tako, da razvraten moški ni videl nič drugega kot tisto, za kar je k njej prišel.
9. Toda v današnjih časih se celo desetletna deklica zaveda svojih telesnih čarov in se kar naprej gleda v demonskem ogledalu. In, ko enkrat odraste ter se popolnoma razvije, bi šla ven skoraj napol gola, če bi le bila taka moda in dovoljeno od mestne oblasti.
10. Vendar, kar si ne upa narediti odkrito, naredi to v svojem srcu ter načrtuje in naklepa le to, kako bi razvnela in spodbudila vse moške.
11. Resnično, resnično; pravim Jaz, ženska v teh časih je slabša kot sto tisoč najslabših vragov iz najnižjega pekla. Ti vsaj bežijo pred Mojim imenom, toda takšna ženska se Meni in Mojemu imenu samo smeje in ne upogiba kolena pred Menoj, kaj šele pred Mojim imenom, pred katerim morajo z globokim spoštovanjem upogniti svoja kolena vsa nebesa, vsi svetovi in ves pekel.
12. Resnično, resnično, vam povem, kot sem rekel že mnogim v tem času, bodisi z dobro slišnimi besedami ali po skrivnih občutkih v srcu, – za sleherno tako, bi bilo v tem času neprimerno bolje, da bi bila obsedena z desetimi milijoni demonov.
13. Toda okrašeni ženski tega časa pridigaj v Mojem imenu deset let, pa se ne bo niti za kanček odrekla svoji brezmejni brezsramnosti, pražnjim oblekam, nečimrnosti in zapeljevanju.
14. Ali mislite, da ne bodo takšna bitja nekega dne končala v peklu, mogoče v najnižjem? Tu se motite. Kolikor koli zlobno in grozno bi tam lahko bilo, bi bil ta prostor še vedno predober za takšna bitja, ker tam vsi hudiči in demoni

bežijo pred Mojim imenom in se morajo vreči dol, preden je kakšen angel poslan, da jih kaznuje. Ali bi te svetovljanke naredile tudi to?
15. Zato so obravnavane na ustrezen način, ki je nezaslišan celo največjim angelom.
16. Kmalu, ko se bo njihovo bedno zemeljsko življenje izteklo in ne bo temeljilo na poboljšanju in Mi prineslo plod resničnega notranjega kesanja, resnično, taka zalega bo nekega dne v vsej neskončni polnosti občutila Mojo jezo.
17. O ti Moja čista Gemela, kako ogromna razlika je med teboj in ženskami in dekleti tistega časa. Kakšen prepad loči dve neskončnosti!
18. Ti, o Gemela, počivaj na Mojem srcu. Toda tisti, ki Me prezirajo, so zašli tako daleč od Mene, da se jih Moja daljnosežna roka ne bo mogla nikoli dotakniti. Glej, oni so skrenili od Mene v drugo neskončnost, da; odtavali so v neskončnost Moje največje Jeze.
19. Toda, nič več o tem, - da ne postanem jezen še pred časom!
20. In sedaj nazaj k našemu dobremu zgodnjemu času! -
21. Ko je visoki Abedam videl njihova globoko hvaležna srca, je bil zopet ganjen in vsem glasno rekel:
22. Resnično, povem vam, da boste od sedaj Moji izbrani otroci, - vas ne bom nikoli zapustil!
23. Dokler boste obrnjeni v srcu k Meni, bom Jaz z vami. Vsak od vas bo blagoslovljen z Mojo ljubeznijo, glede na mero njegove ljubezni do Mene in iz te do svojega brata. In tisti, katerih srca bodo plamenela Zame, bodo, glej, še posebno, če so jih na začetku življenja vodila njihova čista srca in niso zlahka podlegli svetu.
24. Zapomnite si to obljubo v vaših srcih, ker le tako boste ostali v vsej moči in oblasti ter nepremagljivosti, ki izhaja iz te obljube, zaradi česar vam bo pokoren ves naravni svet.
25. Vendar, če ne boste upoštevali te obljube v svojih srcih, boste po meri vašega odstopanja, postopoma izgubili vašo moč in se vedno bolj oddaljevali od Mene in Moja ušesa bodo zaprta za vaše prošnje!
26. Upoštevajte ta nasvet in globoko v srcu premislite, kdo je On, ki vam zdaj govori te besede! Amen.«

3. Poglavje

Lameh in Gemela od Gospoda združena

1. Po tem govoru je visoki Abedam poklical k Sebi Lameha, ga postavil pred Gemelo in jo vprašal:
2. Moja draga Gemela, poglej tega moškega; njegovo ime je Lameh in tako kot ti je poln živo plameneče ljubezni do Mene. Glej, Jaz ti bom dal tega moškega, ker vem, da se te ne bo dotaknil, dokler ga ne bom Jaz privedel k tebi.
3. Zato se ti ni treba ničesar bati, ker je prav tako čist v svojem srcu in poln kreposti, kakor ti. Ti ne hrepeniš v svojem srcu po njem, ampak samo za Menoj in on prav tako kot ti. Glej, kakor bi ti želela pobegniti stran od njega, bi on želel pobegniti od tebe.

4. Glej, on je v vsem popolnoma podoben tebi; kot ti je jokal na Mojih prsih najbolj vroče solze ljubezni.
5. In glej, čeprav je še vedno zelo mlad, je poln najbolj vzvišene modrosti, kakršne je svoboden človek sploh kdaj zmožen in ima sedaj zaradi svoje neizmerne ljubezni do Mene veliko moč in sposobnost.
6. Če se hočeš prepričati o njegovi resnični ljubezni in modrosti iz Mene, ti dovolim, da ga vprašaš katero koli vprašanje, na katero bo potem poizkušal odgovoriti iz svojega srca.
7. In tako ga kar vprašaj, prav tako kakor si vprašala Mene!«
8. Toda Gemela, ki je stala pred Lamehom, katerega jo je bilo zelo strah in se ga ni upala pogledati, je rekla Abedamu:
9. »O Ti moj najbolj ljubljeni Jehova, vidiš, ne morem izgovoriti niti besede, ker se ga zelo bojim.
10. Če Te moram ubogati, moj edini, najbolj ljubljeni Jehova, osvobodi moje srce tega velikega strahu!
11. Jaz, Gemela, ki ljubim samo Tebe, Te rotim, vendar če bo taka Tvoja volja!«
12. In Abedam se jo je dotaknil in ji rekel: »Gemela, ti si čista, zato naj se zgodi po tvoji ljubezni do Mene. Amen!«
13. In Gemelino srce je takoj začutilo rahlo drhtenje; osvobodila se je svojega strahu in se zravnala ter nemudoma Lameha pogumno vprašala:
14. »Lameh, ali lahko poleg ljubezni do Jehove, morda ljubiš tudi mene, ubogo služabnico v primerjavi s tvojimi odličnimi predniki?
15. Ali lahko sploh to narediš? Kajti glej, jaz ne maram ničesar, le mojega Jehovo – in šele potem, za Njim, vse ostalo, pod pogojem, da je napolnjeno z Njegovo ljubeznijo in milostjo in mi lahko služi kot kažipot k Njemu. Bi mi zdaj odgovoril na vprašanje mojega srca?«
16. In Lameh je padel na Abedamove prsi in jokajoč rekel: »O, moj presveti, nadvse ljubljeni Abba Emanuel Abedam!
17. Oprosti mi, glej, moje srce je tako polno najbolj goreče ljubezni do Tebe, da ni zmožno druge ljubezni, razen najslajše, najčistejše ljubezni do Tebe!
18. O moj sveti, dobri, najbolj ljubeči Oče, Ti vse to veš. Ali sem zagrešil greh pred Teboj, tako da me želiš sedaj kaznovati?
19. Glej, kdorkoli je že ta Gemela, nisem po njej nikoli hrepenel, niti po kakšni drugi njenega spola. Moje srce je bilo vedno obrnjeno k Tebi. Vsak od mojih prednikov to ve, od Seta do mojega fizičnega očeta Metuzalema!
20. O Abba, Emanuel! Imej usmiljenje in milost do mene, če sem se moral nehote pregrešiti pred Tvojimi vsevidnimi najbolj svetimi očmi in mi spreglej to na pogled zelo veliko, zares ogromno kazen,- in mi dovoli biti tiho kar zadeva to vprašanje, katero je, čeprav je polno najčistejše želje, prišlo iz ust, katerih rajši ne bi nikoli poznal. O Emanuel, Abedam! Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«
21.Toda Abedam je Lameha prijel pod roko, ga malo dvignil od tal in nato rahlo spustil na zemljo, rekoč:
22. »Poslušaj, Lameh, ti si čuden človek, ker je tvoja ljubezen do Mene, večja kot tvoja vera. Ljubiš Me s vso svojo močjo, zares, ljubiš Me z največjim

možnim žarom svojega srca, toda kar se tiče tvojega zaupanja, ni primerljivo s tvojo tako gorečo ljubeznijo.
23. Glede na Mojo ljubezen do tebe in tvojo ljubezen do Mene, kako si lahko predstavljaš, da bi ti sploh mogel, ali lahko odtegnil kazen, ko sem te nameraval nagraditi z nagrado iz nebes?
24. Ali bi ti lahko odredil takšno kazen nezemeljskemu človeku, ki te nadvse ljubi?
25. Kako lahko tako misliš o Meni? To kaže na tvojo šibko vero v Mene, ki bi morala biti trdna!
26. Glej, kdor se Mi lahko tako približa kot ta Gemela, najčistejša Zurielova hči, je s tem zagotovo v polnosti vreden Moje ljubezni. Ker sem njo nosil na svojih lastnih rokah, kako bi ti bila lahko sploh kdaj namenjena kot kazen?
27. To sem ti povedal zato, da boš lahko razmislil o tem in spoznal vrednost darila, ki si ga prejel iz Moje roke.
28. Glej, ona ni nikoli spoznala moškega v svojem srcu, razen svojega očeta, zaradi česar jo je postalo zelo strah že ob samem omenjanju tvojega imena, kaj šele ob pogledu na tvojo osebo.
29. Rekel sem ji naj te nekaj vpraša, pa je začela od sramežljivosti po celem telesu trepetati pred teboj. Toda v svojem velikem strahu se je spomnila, da Mi dolguje poslušnost, zato Me je prosila, da jo ojačam.
30. Ali nisi tega opazil pri njej? Kako lahko potem razmišljaš o Moji volji, ki ti jo je izrazila, kot o kazni?
31. Če te ne bi poznal v tvoji čisti in veliki ljubezni do Mene, bi sedaj izgubil to nagrado, vendar zate govori tvoje čisto plameneče srce, zato si pred Menoj brez krivde, vendar le malo pred najčistejšo Gemelo.
32. Zato ji daj, kar je spodbujena z Mojo voljo, zahtevala od tebe, tako da boš tudi ti odplačal ta dolg! Amen.«
33. In Lameh je spoznal svojo napako, prosil tresočo Gemelo za odpuščanje in ji dal nato Moje resnično zagotovilo svoje čiste ljubezni do nje, nakar so bili vsi, ki so to opazovali, od veselja ganjeni do solz.
34. Tako je postala njegova edina ljubljena žena, ki je ostala v čistosti mnogo let, dokler ni Lameh dopolnil 182 let in šele nato, na Moj ukaz, spočel Noaha.
35. Glej, ta zakon je bil resnično sklenjen v nebesih. Tako bi morali biti sklenjeni vsi zakoni, sedaj in v prihodnosti!

4. Poglavje

Najbolj vsečna hvaležnost Gospodu: ljubezen brez besed v najgloblji ponižnosti srca.Lameh in Gemela, najčistejši zakonski par starodavnega časa.

1. Ti (Jakob Lorber) bi rad slišal, kaj je rekel Lameh Gemeli; in tako poslušajmo to.
2. Tako je bilo Lamehovo opravičilo in zagotovilo njegove ljubezni Gemeli, potem ko se Mi je zahvalil z dna srca za opomin, rekoč:

3. »O Abba Abedam! Ti vidiš in si že od vekomaj videl moje srce, da se je že od zgodnjega otroštva ukvarjalo samo s Teboj, govoril sem samo o Tebi in Tvojih neskončno čudovitih delih, kar je včasih celo dolgočasilo očete, izmučene od neumornega klepetanja, - in da sem z velikim veseljem pel in plesal, čim sem slišal omenjati Jehovovo ime.
4. Takšnega, o Abba Abedam, si me Ti vedno videval in vsi očetje so bili pogosto priče mojega glasnega veselja ob Tvojem imenu.
5. Nikoli nisem bil v svojem srcu prežet z ničemer drugim kakor z ljubeznijo do Tebe, zato se mi je zdela precej grozna misel, da bi moral deliti svojo ljubezen do Tebe, ker nisem vedel kako globoko v svojem srcu je Gemela povezana s Tvojo ljubeznijo! O Abba, vsa ljubezen, slava, čast in hvaležnost, da je sedaj razsvetljeno moje srce, ker sedaj vidim, da s posedovanjem Gemele, moja ljubezen do Tebe ni deljena, ampak je razširjena in pomnožena z njeno ljubeznijo.
6. Ti si ji dal večno potrdilo o njeni čistosti in o tem, da je popolnoma vredna Tvoje ljubezni.
7. Da, sedaj sem spoznal, da si je izbrala Tebe edinega za svojo najčistejšo in najbolj gorečo ljubezen, zato si jo tudi Ti izbral za Svoje sveto očetovsko srce, polno najvišje, brezmejne ljubezni.
8. Da, sedaj sem tudi spoznal, da si mi milostno izbral in meni zaupal ta prekrasen dragulj Tvoje ljubezni, tako da ga moram s Tvojo ljubeznijo in milostjo v sebi, zvesto varovati in ohraniti v prihodnosti, tako čistega, kakor je sedaj!
9. Glej, o Abba Abedam, to sem sedaj spoznal po Tvoji sveti očetovski ljubezni in milosti; kar je vse lepo in prav. Vendar pa se poraja še eno vprašanje, ki je zame izrednega pomena, in sicer:
10. O Ti, najbolj ljubeči, sveti in dobri Oče! Kako se Ti lahko zahvalim za tako milost, ljubezen in usmiljenje, da jaz, ki nisem nič pred Teboj, veljam za vrednega tako svete dolžnosti, da bom jaz ohranil in zaščitil tisto, ki si jo Ti nosil na Svojih svetih rokah, jo blagoslovil Zase in izpolnil s Svojo ljubeznijo?
11. O Abba, bodi milosten in mi povej, kaj naj sedaj naredim, da bi se Ti lahko še kar primerno zahvalil za Tvojo brezmejno milost?«
12. In Abedam mu je odgovoril: »Poslušaj, Moj ljubi Lameh, zahvala, ki mi je najbolj prijetna je, da nekdo v polnosti prepozna veličino Moje milosti in usmiljenja zanj in nato v sebi, tako da potem njegovo srce žari Zame za vedno, nakar se zaradi veličine blagoslova počuti nemočnega, da bi dovolj izrazil ta občutek hvaležnosti, ki razvnema njegovo srce z najbolj vzvišeno in čisto ljubeznijo do Mene. Glej, taka je Meni najbolj všečna zahvala.
13. Kajti, kdor se Mi še vedno zahvaljuje z besedami in me hvali ter slavi, se še ni začel zavedati neskončne veličine Mojega blagoslova, niti ni prepoznal Mene, velikega svetega Darovalca, ker še ni doumel najgloblje globine resnične ponižnosti v sebi, da lahko uporablja svoj jezik le za posvetne namene.
14. Glej, takšna zahvala jezika Mi ni v zadovoljstvo, čeprav bi bila izrečena z besedami najvišjih angelov.
15. Kar velja za besedno zahvalo, velja tudi za zahvalo izraženo z dejanji. Kdor si predstavlja, da Mi bo dokazoval svojo hvaležnost z dejanji, ki popolnoma

ustrezajo Moji volji, glej, ta je tudi v veliki zmoti; kajti kaj lahko nekdo naredi Meni v svojem služenju, da ne bi mogel Jaz doseči brez njega?
16. S pomočjo koga bi lahko nekdo delujoč po Moji volji to dosegel?
17. Ali ni Moja življenjska moč v njemu, s katero doseže tisto, za kar Mi zopet dolguje največjo hvaležnost?
18. Kako se Mi lahko kdo zahvali, potem ko Mi dolguje Zahvalo vseh zahval?
19. Zato, kdorkoli se Mi želi pravilno in najbolj prijetno zahvaliti, naj se Mi zahvali brez besed, z ljubeznijo in najglobljo ponižnostjo svojega srca in Jaz bom pogledal na njegovo hvaležnost in jo sprejel kot nekaj pred Menoj!
20. In glej, Moj ljubi Lameh, tako je tudi tvoja hvaležnost resnična hvaležnost, in ker ne veš kje je treba začeti in kje končati, si se zapletel ob zavedanju razsežnosti Moje ljubezni in milosti do tebe, tako da vse kar lahko narediš je, da Me nadvse ljubiš!
21. Vendar, da boš lahko popolnoma prepričan o Moji blagohotnosti, se sedaj obrni k Gemeli in ji daj zahtevani odgovor! Amen.«
22. In Lameh je takoj pristopil k Gemeli in ji rekel: »Gemela, ti najčistejša, ljubljena Jehova, zagotovo mi boš oprostila v svojem čistem, s sveto ljubeznijo napolnjenem srcu, da sem se proti tebi neprimerno obnašal, zaradi tega, ker nisem še nikoli pogledal na bitje tvoje vrste; kajti glej, vsa moja čutila so bila usmerjena le na tvojega in mojega Jehovo. Zagotovo je bilo naravno, da sem te pogledal za nekaj trenutkov, ker me je bilo strah, da bom moral deliti svojo ljubezen med teboj in Jehovo, kar je bila nespametna zamisel; verjemi mi, tvoje vprašanje me je pravzaprav zavedlo. Vendar, da ti bom zagotovo jasno in razumljivo odgovoril, mi je edini ljubljeni Abba Abedam, ki je tvoj in moj, milostno odprl oči, s čemer se razkriva Njegov sveti namen, tako da sem sedaj popolnoma spoznal, da mi ni treba deliti moje edine ljubezni do Njega, med Njim in teboj, ampak da je tako moja ljubezen do Njega samo še bolj okrepljena. Zato prej nisem prepoznal tvoje čistosti, vendar trdno verjamem, da mi boš odpustila nevljudnost, iz istega svetega razloga, zaradi katerega sem jaz malo grešil pred teboj!«
23. Nato je Gemela porinila z obraza nazaj svoje bogate zlate lase in prijazno pogledala Lameha.
24. Ko je Lameh zdaj videl njen nebeško lepi obraz, mu je skoraj vzelo sapo. Takoj se je ponovno obrnil k Abedamu in globoko ganjen v svojem srcu, rekel:
25. »Ne, ne, o sveti Oče, takšne nebeške nagrade nisem niti najmanj vreden! Resnično, resnično, pred tem nebeškim angelom sem jaz le temni, grešni črv v zemeljskem prahu!
26. Ne, ne, sveti Oče, sedaj se šele v polnosti zavedam svoje nevrednosti! Oh, kako ničeva mora biti pred Teboj moja ljubezen do Tebe, v primerjavi z ljubeznijo tega najčistejšega angela!
27. Resnično, lažje bi mi bilo strmeti z odprtimi očmi naravnost v opoldansko sonce, kakor za nekaj trenutkov v obraz tega nebeško čistega in neizrekljivo čudovitega angela Tvoje ljubezni, o sveti Oče.
28. Ker je Zuriel njen oče, če je to sploh mogoče, da je človek lahko kdaj oče takšnega angela, mu jo vrni, o sveti Oče, da jo bo tudi v prihodnje lahko ščitil,

kakor jo je že do sedaj in vestno čuval! Toda Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«
29. Ampak Zuriel, ki je tedaj začel jokati, je stopil do Lameha in mu rekel:» O Lameh, zakaj zavračaš mojo hčerko, katero ti je dal Jehova sam? Ne bodi tako trdosrčen in jo poglej kako joka!«
30. Toda, Abedam je rekel Zurielu: »Zuriel, pomiri se in se ne oziraj na Gemeline solze, ampak pomisli: Kar sem združil, ne bo nikoli moč posvetno ločiti!
31. Glej, Lameh ni trdega srca, temveč nasprotno le preveč mehak, zato ga bom Jaz sedaj ojačal, da bo mož tvoje, toda še vedno bolj - razumi to - Moje hčere!
32. In ti, Lameh, skloni se pred Gemelo, podaj ji desno roko, dvigni kot svojo ženo in jo postavi k Meni, tvoji ljubezni ob bok, da bom lahko oba blagoslovil za vse večne čase! Amen.«
33. In Lameh se ni več obotavljal, ampak ubogal s čistim duhom, se sklonil pred Gemelo in ji rekel naslednje besede:
34. »O Gemela, ti moja ljubezen, meni od Abbe Abedama zaupana v varstvo, dovoli mi, da te dvignem jaz, ki sem te popolnoma nevreden, vendar sveti Oče meni, da sem te vreden. Dvigni se in bodi moja najčistejša, od Jehove najbolj ljubljena ženska! Amen.«
35. In Gemela je urno vstala in odšla z njim pred Jehovo. On ju je blagoslovil in jima ukazal naj ohranita ves čas čistost svojih src in vzdržujeta njuno čistost tako dolgo, dokler bosta živela. Onadva sta to obljubila in tako postala najčistejša zakonca starodavnega časa.

5. Poglavje

Mladi par blagoslovijo očetje. Gospod določi še štiri poroke.

1. Po tem dejanju je Abedam poklical predse Jareda, Henoha in Metuzalema in jim dejal:
2. »Poslušajte, v vaši koči, zatočišču prijateljev, bratov in sester, je še dovolj prostora, da lahko nudi zavetje, ne samo Lamehu, ampak tudi njegovi ženi.
3. Tako dolgo, dokler boste skupaj živeli v miru in slogi pod isto streho in ljubili samo Mene, bom bival med vami; vidno ali nevidno, to za vašo ljubezen ni pomembno.
4. Pogosto se vam bom pokazal in blagoslovil vaš dom.
5. In tako sprejmite mladi par v mojem imenu! Amen.«
6. In trojica je padla pred Abedama in se Mu najbolj ponižno zahvaljevala za to neizmerno milost in usmiljenje.
7. Toda Abedam jim je ukazal naj vstanejo in sprejmejo mladi zakonski par v skladu s starodavnim običajem ljubezni.
8. Ti so takoj vstali, vzeli mladi par v svojo sredino in ga blagoslovili. Po blagoslovu so na čelo poljubili najprej Gemelo, potem pa Lameha in jima v Gospodovem imenu obljubili za vedno blagoslov očetov. Zatem so po

Abedamovi volji privedli par tudi k Adamu in Evi, da sta ju lahko blagoslovila, Adam Lameha in Eva Gemelo.
9. Ta prva popolna človeka na zemlji, sta bila tako globoko ganjena, da sta komaj izrekla besede blagoslova, Eva pa je zajokala in rekla Adamu: »Glej, ti, vodnik mojega življenja, ta par mi brez besed govori, kako bi se morali pred Gospodom obnašati!
10. Oh, v tem primeru nobeno temno močvirje ne bi moglo nastati pod našimi nogami.
11. Oh, tako bi bilo lahko z zemlje za vedno odvzeto prekletstvo!«
12. In Abedam je rekel Evi: »Tvoja skrb je upravičena, toda glej, tukaj je bil pred tvojimi očmi postavljen moj temeljni kamen za izvir, iz katerega bo nekega dne živa voda zalila vso zemljo in z nje sprala vse staro prekletstvo.
13. Z Gemelo se je začela čista linija in nekoč, ko bo zemlja vedno bolj in znova krščena z živo vodo, bo kmalu očiščena z Lamehovim ognjem iz nebes, s katerim bo temeljito očiščena svojega prekletstva in ponovno postala zvezda na nebu, kar Mi bo v zadovoljstvo, ker bo njena svetloba pošiljala široke žarke skozi vse večne prostore neskončnosti!
14. O najbolj vzvišenem čudežu Mojega usmiljenja ne bo tako kot Zemlja pripovedovala nobena druga zvezda večnosti.
15. Toda tudi nikjer ne bo toliko gorja kače kot na tem prizorišču Mojega usmiljenja.
16. Povem ti, Eva: kjer sem izlil Svojo največjo milost, tam bo izlit tudi Moj največji gnev!
17. Vsem neštetim zvezdam bodo angeli sodili glede na njihovo naravo, toda zemeljski generaciji kač in gadov bom Jaz sam sodil in ji dal zasluženo nagrado v večnem ognju Moje najhujše jeze in Mojega najbolj grenkega gneva.
18. Resnično, resnično, Kajnov zmaj z vsemi svojimi ujetniki, mora biti za svojo veliko hudobijo za vedno kaznovan v najgostejšem ognju Mojega gneva, tako da nikoli ne bo konca njihove velike bolečine in nihče ne bo slišal njihovega strašnega tuljenja v mukah. Padli bodo v pozabo in nihče se jih ne bo nikoli več spomnil.
19. In Jaz si bom za vedno pred njimi zamašil ušesa in odvrnil oči od njih ter jih popolnoma izbrisal iz Mojega srca.
20. Zato, da jih bom popolnoma pozabil, bodo njihova imena v celoti izbrisana iz spomina Moje ljubezni, oni pa bodo morali biti izven Mojega življenja, v ognjeni jezi večnega najgrozovitejšega življenja, ki se ne bo končalo tako kot življenje Moje ljubezni in vseh Mojih otrok v največji sreči in blaženosti.
21. Zato, Eva, ohrani svoje srce v Meni in bodi brez skrbi. Z vso svojo zaskrbljenostjo ti ne moreš očistiti zemlje. To je razlog, da Sem ti to razodel, da boš glede zemlje lahko mirna.
22. Glej, kmalu se bo zgodilo, da bo prišla poplava greha in valove pognala čez gore do oblakov. Vendar, glej, ta zakonski par bo obrodil sadove. Jaz ju bom nosil na Svojih rokah čez vse smrtonosne valove in jima nato pripravil novo, čisto in rodovitno zemljo. Zato se veseli te Moje velike obljube v miru in ljubezni

svojega srca, kajti pomladil in prečistil te bom v tej Gemeli. Razumi to dobro v svojem srcu! Amen.«
23. Nato je pozval Metuzalema in Zuriela z ostalimi štirimi hčerami in rekel:
24. »Metuzalem, ti imaš še vedno štiri sinove, katere imam rad in jih cenim; glej tukaj so njihove žene.«
25. In ti, Zuriel, glej za Lamehom štiri brate, katerim želim dati tvoje hčerke.
26. In Zuriel, ki je jokal od sreče, je rekel: »O Jehova, kako sem postal vreden takšne milosti pred Teboj?«
27. In Abedam je odgovoril: »Zato, ker si se pogumno boril proti vsemu svetu in Mi vrnil teh edinih pet otrok, katere sedaj vidiš tako čiste, kakršni so bili, ko sem jih dal tebi slepemu.
28. Vendar, ti štirje pari ne bodo prebivali v Jaredovem domu, ampak na primerni razdalji okoli Jaredove koče, v svojem novem, čistem bivališču, z vsem preskrbljeni, kjer bodo živeli v vsej čistosti svojih src in vsej kreposti svojega duha. Potem bom Jaz tudi njim ob pravem času dal pravično število otrok svetlobe!
29. In zdaj pridite k Meni tudi vi štirje pari, da vas bom lahko blagoslovil in vas sprejel kot Moje otroke! Amen.«
30. In štirje pari so padli pred Abedama na svoja obličja in se mu zahvalili iz dna svojih src.
31. Toda On jih je dvignil in jih blagoslovil. Potem jih je predal očetom, da so jih tudi oni blagoslovili in na koncu rekel Zurielu, ki je jokal od velikega veselja:
32. »Zuriel, sedaj moraš tudi ti priti k Meni, da boš prejel največjo nagrado za svojo zvestobo!
33. Glej, sedaj te bom spremenil v velikega angela in te imenoval za zvestega čuvarja in nevidnega zaščitnika vseh Mojih otrok. Ti boš sedaj in za vedno gledal Moj obraz in se veselil v Moji svetlobi! Amen.«
34. In On se je dotaknil Zuriela, ki je postal svetlejši od sonca in kmalu izginil vsem izpred oči.

6. Poglavje

Zuriel kot duhovni varuh mladoporočencev. Ljubezenski preizkus zakonskega para.

1. Ko so vsi prisotni videli kaj se je zgodilo, jih je zaradi tega dejanja postalo zelo strah, tako da si ni nihče upal visokega Abedama ničesar vprašati. Le Gemela se je po kratkem času zbrala in odšla k Abedamu, da bi Ga nekaj vprašala. Pred Njim je padla na kolena in Ga v globini svojega srca prosila naj ji to milostno dovoli.
2. In Abedam ji je prijazno odgovoril: »Moja najljubša Gemela, ali se morda nekoliko bojiš za svojega Zuriela, ki je oče tvojega telesa?«
3. Gemela je v svojem srcu odgovorila pritrdilno, z nedolžnim kimanjem pa pokazala, da je pravilno napovedal prošnjo njenega srca.

4. Toda Abedam ji je rekel pomirjujoče: »Moja najljubša Gemela, ali si predstavljaš, da je Zuriel prenehal obstajati, ker ga ti več ne vidiš s svojimi očmi?
5. Oh, potolaži se; še vedno ga boš včasih videla in se lahko z njim pogovarjala o veliko bolj veličastnih stvareh, kot o katerih si se z njim pogovarjala do sedaj.
6. To, da je tukaj pred očmi vseh prejel tako veliko milost, se je zgodilo, prvič zaradi tebe, da bo lahko tebi in tvojemu možu zvesti varuh in zaščitnik pred vsemi skušnjavami sveta; in kadarkoli bom prišel k tebi, Me bo predhodno zvesto napovedal.
7. In drugič, ker bo on od zdaj naprej skrivni vodnik vsem otrokom poldneva. Njihova srca bo videl od znotraj, katera bo po Moji volji lahko tudi silno pretresal, takoj ko bo v njih zaznal ali odkril nezvestobo. Potem se bodo lažje obrnili nazaj k Meni in slišali v svojih srcih Moj očetovski klic ter dobro razumeli notranje Božje grmenje.
8. Na koncu se bodo nekateri iz poldneva še danes pripravljeni spustiti v nižine do Hanohovega velikega mesta, kjer bodo razglašali Moje ime otrokom sveta, del katerega je poln najslabše gnusobe, medtem ko drugi del trpi najostrejše jetništvo in suženjstvo. Njim bodo ti pridigali o resnem kesanju in resničnem zboljšanju ter takojšnji vrnitvi k Tistemu, ki z veliko potrpljenja in usmiljenja že tako dolgo čaka na njihovo vrnitev.
9. Vendar pa bo to zadnja milost otrokom kače!
10. Glej zdaj, Moja najljubša Gemela, to poverjeništvo bo zahtevalo od Zuriela veliko zvestobo. Potrebujem ga zato, da bo zmaj s tem vedel, da je majhen duh z Mojo pomočjo, večji in močnejši kakor vse njegove neštete zlobne horde skupaj.«
11. In Gemela se je, polna veselja v svojem najbolj ljubečem in hvaležnem srcu, ponovno vrgla pred Abedamove noge.
12. Toda Abedam jo je takoj zopet dvignil in stisnil k Sebi ter jo vprašal, če ima še vedno vprašanje.
13. Vendar mu od neznanske sreče ni mogla odgovoriti, ker je videla, da jo sedaj, ko je poročena z Lamehom, njen Jehova še vedno ljubi, prav tako kakor tedaj, ko je bila še samska.
14. Abedam jo je pritisnil k Svojemu srcu, poklical Lameha in ga vprašal:
»Lameh, ali si zadovoljen z Gemelo? Glej, ona te pozablja na Mojih rokah! Kaj bo reklo na to tvoje srce?«
15. Lameh se je vrgel na Abedamove prsi in odgovoril: »O Oče, Ti sveti ljubeči Oče! Torej misliš, da se moje srce zdaj ne združuje s Tvojim. Nič ne more uničiti občutek brezmejne ljubezni do Tebe.
16. (V joku:) »O Oče, ko si mi podelil to nebeško čisto Gemelo in mi jo dal iz Svojih svetih rok, sem pomislil: Kako Te bom lahko ljubil tako kot prej, če bom moral svojo ljubezen do Tebe edinega deliti z Gemelo?
17. In, ko sem jo potem dvignil, sem se bal, da bi jo lahko moja roka oskrunila, zaradi česar ne bi bila tako čista in Tebi manj prijetna kot prej.
18. Vendar, ko vidim njo, ki si mi jo Ti dal in moram za njo skrbeti in jo varovati, zopet v Tvojih rokah, - o Oče, Ti dragi, sveti Oče! – vidiš, me bo moje srce popolnoma izneverilo!

19. Če me Ti ne boš podpiral, bom umrl in izginil v preveliki hvaležnosti in ljubezni do Tebe, o ti moj lastni, izjemno sveti, dobri Oče!«
20. In Abedam se je sklonil navzdol k Lamehu in mu rekel. »Ljubljeni Lameh! Glej, Očetova druga roka je še vedno prosta; zato se usedi tudi ti k njej in izkusi koliko sem Jaz Oče vas vseh!«
21. Toda Lameh si ni upal to narediti, ker je zase mislil, da je preveč nevreden, vendar ga je Abedam opogumil in kmalu tudi njega dvignil, ga pritisnil na Svoje svete prsi in rekel obema:
22. »Kakor sta sedaj, tako ostanita v prihodnje in ne bosta nikoli, niti v večnosti, prikrajšana za to sveto mesto!
23. Vidva sta prvi otroški par, katerega že od večnosti prenašam vidno na svojih rokah, par, ki bo večno znamenje za vse naslednje otroke, da so lahko in postanejo resnično Moji otroci, samo tisti, ki jih bom sprejel, premaknil in tako kot vaju nosil na Svojih rokah.
24. Tisti, ki ne bodo sledili vajinemu zgledu, bodo od Mene dobili malo ljubezni in celo manj življenja.
25. Toda sedaj, Moj Lameh, glej Mojo dušo in tvojo v Gemeli.«
26. Tedaj je Abedam pihnil Lamehu v oči, ki je zagledal Gemelo v najbolj sijoči svetlobni obliki, katere sijaj je bil neprimerno svetlejši od središčne svetlobe vseh sonc.
27. Lameha je pogled na to osupnil, ko pa si je postopoma opomogel, je šele začel jokati in ni vedel kaj naj naredi v svoji veliki ljubezni do Mene.
28. Toda Abedam je rekel Gemeli: »Gemela, glej, Lameh v svoji čistosti joka za Mojo ljubezen. Osuši veličastne solze z njegovih oči s svojimi lasmi. Tako tvoje dejanje se bo pričakovalo v vseh časih od vseh tvojih naslednikov.«
29. In Gemela je prvič objela Lameha, s svojimi nežnimi in resnično nebeško lepimi rokami. Gemela je osušila Lamehove veličastne solze z njegovih oči s svojim čelom in nežnimi lici. Do tega trenutka je sveti Oče še vedno oba držal s svojimi rokami.
30. Potem je oba poljubil, ju blagoslovil in ju nato vrnil očetom, rekoč:
31. »Tako čista, kot sta ta dva, bodo vsi rojeni otroci vrnjeni k Meni. Jaz sem njihov prvotni izvir in k temu izviru se bodo vrnili za vedno. Amen.«

7. Poglavje

Gospodova navodila za izdelavo železa in jekla. Edina stvar, ki je potrebna: zaupanje in ljubezen do Gospoda.

1. Ko je Abedam prepustil Gemelo in Lameha očetom, je pristopil k ostalim štirim poročenim parom in rekel:
2. »Poslušajte! Kar vam bom sedaj povedal, boste kmalu udejanjili, vendar ne danes, ampak v naslednjih delovnih dneh.
3. Tole vam povem: V drobovju zemlje je vrsta kamna rdečkastega videza, ki je manj trd od ostalih kamnin. Ko se ga vzdigne, je precej težji od drugih kamnov enake velikosti. Ta kamnina nastane iz prepletenih sončnih žarkov, katere zemlja sprejema vase. Najti jo je mogoče povsod v gorah, ker so v gorah

večinoma votli deli stalno vlažni, v katerih se nabira moč sprejetih sončnih žarkov. Tu se pod vplivom drugih nočnih nebesnih teles razvije lastna sila in proti sila (polarnost), da kamnina postane postopoma bolj čvrsta in trdnejša. In vsakih 13555 let, ko zemljina voda s pol dovršeno krožno potjo sonca zamenja svojo polarnost, po najmanj 7000 letih trajajočih poplavah, ta zbrana kamnita gmota v votlih prehodih gora povsem dozori, tako da je potem, ko se voda umakne, že tako bogata in trdna, da v naslednjih 13555 letih ne bo porabljena. Stanje ostale neporabljene in neizkoriščene ožarjene kamnine se ne poslabša, kljub nivoju vode, ki v nekaj tisočih ciklih upada, ampak se nasprotno le izboljša.
4. Glej, do sedaj te kamnine ni uporabljal nihče, razen nekaj časa kraljevski sin v Hanohovem mestu, vendar so mu bile pokazane samo kamnite usedline, saj je zemlja od svojega začetka pretrpela na tisoče takih sprememb svoje vodne gladine.
5. Za modre, ki imajo ljubezen, obstaja v gorah skrito mnogo dobrega. Jaz vam to razodevam zato, da ga boste lahko pametno uporabili.
6. Zberite ga in očistite v ognju in v doglednem času vam bom po vašem duhu povedal, kako in čemu ga boste uporabili!
7. Takrat, ko boste vse mojstrsko obvladali, tega naučite tudi svoje brate, vendar vse naučite tudi modre, nesebične uporabe.
8. Za vas sem pripravil nove domove in jih opremil z vsem koristnim, kar bi vam lahko služilo pri tej novi umetnosti. Duh vas bo naučil kako uporabljati vsa razpoložljiva orodja. Čeprav so nekateri že v zgodnjih časih poskušali narediti podobno orodje, ki sem jim ga dal, ni nihče resnično uspel, ker niste našli prave kovine. Vendar, ker sem vam sedaj pokazal pravo, boste sedaj lahko naredili enako orodje, kot ga drugače vedno že izdelanega dobivate na skrivaj od Mene.
9. Toda, ker sem vam Jaz vse to dajal v vseh časih zastonj, morate enako storiti tudi vi. In, ker si boste prizadevali v korist svojih bratov, vas bodo morali tudi vaši bratje oskrbovati z zalogami hrane in pijače.
10. Vendar, ne smete nikoli zahtevati tega v zameno za vaše delo; kar vam bodo prinesli jejte in v tem hvaležno uživajte. Prav tako ne sme nihče ničesar zahtevati od vas, zato ker vam je nekaj dal. Naj samo ljubezen vlada v vaših medsebojnih odnosih.
11. Tako pripravljeno kovino lahko imenujete železo.
12. Bodite popolni v vseh stvareh in močni v živi ljubezni in Jaz bom vedno med vami in vas s svojimi blagoslovljenimi rokami vodil, vas učil in vas pripravil v vsej popolnosti! Amen.«
13. Po tem poučnem Abedamovem govoru, je Adam pristopil k Njemu in Ga vprašal: »Sveti, najbolj ljubeči Oče! Prej si omenil spreminjanje nivoja vode na zemlji. Glej, če je tako, bo morje kmalu pogoltnilo naša trenutno naseljena zemljišča. Kaj se bo potem zgodilo z nami?
14. Ali nam ne bi mogel o tem dati en namig, če je taka Tvoja sveta volja?«
15. Abedam se je ob tem vprašanju nasmehnil in nato rekel Adamu:
»Adam, če že moraš na vsak način skrbeti, skrbi o nečem boljšem, ker je to vprašanje precej neumno.

16. Predstavljaj si obdobje 13000 let od sedaj naprej. Resnično, narava zemlje naj te prav malo skrbi, ker bodo v tistem času povsem drugačne okoliščine od tvojega sedanjega bivanja. Ljudje, ki bodo takrat naseljevali zemljo, bodo imeli dovolj časa, da se bodo oddaljili od ponovne poplave, ker se bo dvigovanje in padanje dogajalo tako počasi, da bo razlika opazna šele na vsakih tisoč let. Poleg tega pa se bo začela vsa voda umikati najprej iz severne poloble.
17. Zato, glej, kako neutemeljen in nesmiseln je tvoj neumni strah!
18. Povem ti in prav tako ostalim: Potrudite se predvsem za čistost vaših src in resnično notranjo ljubezen do Mene, toda ne bodite zaskrbljeni glede vodenja nebesnih teles, ker samo Jaz vem kako jih usmeriti in pravilno vzdrževati in Moja oblast, sila, moč in modrost je za vedno zadostna za celo neskončnost.
19. Povem vam: Ponoči vidite zvezdne skupine, ki medlo migetajo iz brezmejnih globin ogromne neskončnosti in zadnji prebivalci zemlje jih bodo še vedno videli v času, ki prihaja, vendar stara zemlja še ni bila ustanovljena, ko so oni propadli potem, ko so obstajali skoraj celo večnost.
20. Taka usoda bo doletela tudi to Zemljo in to vidno nebo, toda Moje Besede in Moji otroci ne bodo nikoli minili!
21. Adam, ali bi rad skrbel tudi o tem?
22. Zato vam povem to: Ne skrbite o stvareh sveta, ampak Meni prepustite skrb za vse, ker z vso svojo skrbjo ne morete ustvariti niti drobca!
23. Ko hočete skrbeti, skrbite samo, da boste brez skrbi, tako da bodo lahko vaša srca čista in vedno bolj napolnjena z resnično, notranjo ljubeznijo do Mene, saj je bistvo večnega, neuničljivega življenja, da Me prepoznate v vseh časih in Me nadvse ljubite. Amen!«

8. Poglavje

Gospodov govor, ko pooblasti deset odposlancev v Hanohovo mesto.

1. Po tem je Abedam poklical Setlahema, Kisehela, šest bratov in dva Kisehelova sina, ki sta bila tako kot njun oče, polna zanosa v gorečem duhu in polna vseh vrst uporabnega znanja o vseh mogočih stvareh. In tako je sedaj stalo vseh deset mož pred Abedamom.
2. Ko so prišli do Njega, so padli pred Njim na obraz in glasno hvalili in slavili Jehovo najbolj sveto ime.
3. Ko je Abedam videl njihova zadovoljna srca, jim je velel naj vstanejo in jim rekel: »Poslušajte, vi možje iz poldneva! Kar vam bom sedaj razkril, boste naredili brez odlašanja na dan, ko vam bom to oznanil v vašem duhu.
4. To je tisto, kar Moja ljubezen in usmiljenje zahteva od vaše svobodne volje, in sicer, da se odločite oditi dol v globine Hanohovega mesta, kjer boste srečali ljudi, ki ne vedo ničesar o Meni in živijo eden z drugim slabše kot psi, mačke, volkovi, medvedi levi, tigri, hijene in kače na enem mestu skupaj.
5. S svojim prešuštvom in odvratnim nečistovanjem smrdijo že do najvišjih nebes, ubijajo eden drugega in prelivajo kri svojih bratov in sester in ne prizanašajo niti starešinam.

6. Da, povem vam, njihova hudobija gre že tako daleč, da Mi je njihov kralj, imenovan Lameh, ne tako dolgo nazaj napovedal vojno. V svoji veliki jezi do Mene je celo hotel uničiti zemljo z ognjem, ker sem njegovo zlobno, kruto vojsko, ki jo je vodil Tatahar Zlobni, uničil z divjimi živalmi.
7. Vendar pa to ni njegov najhujši zločin proti Meni; zato le poslušajte in razumite:
8. Od takrat, ko sem odobril, da so mu postale vse priležnice nezveste, so v strahu za svoja življenja zbežale s tega kraja; namreč med tistimi iz polnoči, sta ušli tudi njegovi dve ženi in hči Naeme. To je razlog, da je sedaj napolnjen z velikim sovraštvom do Mene in ne dela nič drugega kot da noč in dan premišljuje kako bi zagrešil proti Meni najbolj odvratno bogoskrunstvo! Povsod je postavil stražarje in vohune, ki morajo gledati kaj ljudje počnejo in poslušati kaj govorijo. V zemljo je dal izkopati jamo in jo na pol napolnil s smetmi. Na kamnito ploščo je napisal Moje ime in jo premazal z umazanijo, jo preklel in pred očmi mnogih med ogabnim zmerjanjem vrgel v jamo. Potem je ukazal najnižjim sužnjem naj se podelajo v jamo in jo dal zasuti z zemljo, ki jo je prej preklel.
9. Kmalu zatem je Sebe razglasil kot edinega najvišjega Boga in pod kaznijo najbolj boleče smrti ukazal vsem, da ga častijo.
10. Stražarji in vohuni morajo sedaj skrbno paziti, da Moje ime nihče več ne omenja, kdor pa bi to naredil lahko pričakuje najbolj strašno smrt.
11. Sužnjem je prepovedal govoriti in zagrozil, da bodo tistim, ki bodo pri tem dejanju ujeti, jezik takoj iztrgali iz ust.
V primeru, če se hočejo sporazumevati med seboj, morajo to storiti z rjovenjem kot živali.
12. Prav tako ne smejo, tako kot on, hoditi na dveh nogah, ampak kot živali po vseh štirih, po rokah in nogah. Samo pri delu jim je dovoljeno stati pokonci.
13. Sužnjem ni dovoljeno medsebojno parjenje. Gorje tistemu, ki bi bil zaloten z žensko! Ta lahko pričakuje najbolj sramotno pohabljenje.
14. Zaradi tega je usmrtil na tisoče suženj in njihovih hčera.
15. Glejte, takšno je sedaj stanje v nižinah! Toda poleg Hanohovega mesta, je še deset večjih mest, ki so podložna Mojemu največjemu sovražniku, vendar v nobenem mestu niso pogoji niti za las boljši kot v Hanohovem.
16. Poleg tega, glej in poslušaj: kri ubogih Me poziva k maščevanju. Zato se jih bom usmilil in vas poslal dol, kot maščevalce in osvoboditelje teh ljudi. Vendar pa ne smete nikogar ubiti, niti Lameha, ampak razglašajte vsem svobodno in odkrito Moje ime in Mojo jezo ter kasnejšo neizogibno sodbo, razen če se nemudoma obrnejo k Mojemu imenu v najhujši pokori in kesanju za vse svoje zločine.
17. Lameh naj sam iz omenjene jame izkoplje ploščo z Mojim imenom in jo očisti s čisto vodo ter šele nato opere s svojimi solzami kesanja.
18. Če tega ne bo hotel narediti, uporabite svojo moč in pustite, da bo prišla nadenj ena nadloga za drugo, toliko časa, dokler ne bo ubogal vašega ukaza.
19. Odpravite vsako večvrednost, vključno njegovo, tako da bodo vsi živeli kakor bratje in sestre ter imenujte samo najmodrejše med preprostimi ljudmi

za bodoče voditelje, vendar pa jim nikoli ne dovolite živeti v kraljevskih palačah, ampak naj živijo v preprostih in najbednejših kočah.
20. Ko boste videli, da so sposobni in primerni za vodje in nadzornike, položite svoje roke na njihovo čelo in ramo, tako da jim bo podeljena potrebna moč.
21. Ko boste tam, se ne bojte nikogar in naj vas ne zaslepi veliko razkošje in bujnost teh mest, kajti vsa mesta so sedaj tam spodaj in bodo vedno delo kače. Zato ne dovolite, da bi vas očaral blišč, ampak bodite kot Moji preroki, navzven resni, strogi in neizprosni do tega ljudstva, toda navznoter napolnjeni z resnično ljubeznijo do najbližjega in brata!
22. Vendar ne smete tam ostati; takoj ko boste vse uredili se vrnite na svoje domove, ne vračajte pa se v nižine brez pomembnega razloga!
23. Preden se vrnete z globin, umijte svoje telo, da ne boste v te kraje prenesli smrt, ker so nižine postale polne kuge in smrti.
24. In sedaj prejmite Moj blagoslov, bodite vztrajni, močni, silni in mogočni v vseh stvareh, tako dolgo, dokler boste delovali v skladu z Mojimi besedami!
25. Vsa narava bo ubogala vaše ukaze in ptice v zraku bodo podrejene vašim besedam; prav tako ogenj, zrak in voda, kakor tudi vse živali in vse zlobne in temne sile.
26. Toda, ne delajte nikomur škode, ampak si nasprotno prizadevajte vsakomur pomagati!
27. Trdovratne lahko kaznujete, toda ne zato da bodo trpeli, ampak da se bodo poboljšali!
28. Vse to dobro upoštevajte v Mojem imenu! Amen.
29. Bodi Moj blagoslov z vami in v vas. Amen, amen, amen.«

9. Poglavje

Setlahemov zahvalni govor in hvaljenje ponižnosti

1. Ko je Abedam končal ta govor, se mu je deseterica zahvalila z dna svojih src, ker so, prvič: spoznali Jehovo neskončno usmiljenje, ljubezen, potrpežljivost, popustljivost in nežnost, in drugič: pokazal jim je veliko milost, ko je izbral njih, ki so zase mislili, da so kot orodja za Njegovo veliko usmiljenje te najmanj vredni.
2. Končno je Setlahem odprl svoja usta in rekel vsem ostalim, ki so bili izbrani: »Bratje, sedaj se moja prerokba veličastno izpolnjuje!
3. Ko ste včasih trdili, da vzvišeni, najbolj sveti, veliki Jehova, lahko uživa samo v velikih in veličastnih stvareh, sem vam rekel, da to zagotovo ni v primeru, še posebej, ko se to nanaša na nas.
4. Bolj kot je nekdo nepomemben, bolj pred Njim ubog in ponižen, bolj se Ga boji in se oddaljuje od sveta, je enostaven v svojem govorjenju in dejanjih in sebe ceni manj kot vse svoje brate, manj skrbi zase in je bolj željan služiti vsem drugim, toliko bolj bo On zadovoljen z njim, kar si razlagam takole:
5. Če bi imel Jehova največje zadovoljstvo v velikih in čudovitih stvareh, bi jih obdaril z jeziki, z veliko bolj popolnim govorom, kakor lahko mi kdaj koli dojamemo, nas pa bi pustil neme.

6. Samo, le kdo je že kdaj slišal travo govoriti, ali goro, reko, ocean, Zemljo, Sonce, Luno in zvezde?
7. In po Gospodovi milosti jaz še kar naprej govorim, ko ste me vi opozorili na travo in ostale neme stvari: Skromna trava, čeprav ne more govoriti, je zagotovo tisočkrat bolj blagoslovljena kot pa ošabno, vzvišeno drevo, ko nekdo lahko upošteva le njegovo neprecenljivo uporabnost.
8. Daje nam kruh, hrani naše krave, ovce in koze. Koliko nam neznanih majhnih in velikih živali živi iz blagoslova skromne trave, medtem ko se ponosne in visoke cedre ne more lotiti niti lačen medved, da bi potešil svojo lakoto.
9. In zopet vam pravim: Glejte drevesa! Manjša kot so, bolj so blagoslovljena in lepši in slajši so njihovi plodovi, katere uživamo z velikim veseljem in hvaležnostjo do svetega Darovalca.
10. Ampak, kdo bi hotel ugrizniti v trd, neužiten plod visokega in zelo mogočnega hrasta in delil njegov blagoslov s svinjami? Ali, kdo bi se sebično sporekel z krokarji za prazen cedrin plod? In storži visoke hoje,- komu bi bila všeč takšna hrana?
11. In še vam povem: Glejte vode, reke in potoke! Toliko časa dokler ostanejo ponižno majhne v svojih posteljah, ostanejo čiste do dna in jih je užitek gledati; toda takoj, ko se začnejo dvigovati, so večje in močnejše in kmalu postanejo motne. In kar je prej blagoslovil ponižen, čisti potok, je sedaj uničeno in opustošeno z mogočnim naraslim potokom, reko in veletokom.
12. Blagoslovljeni dež pada samo v majhnih kapljicah, toda ko te nabreknejo v večje kaplje, pride do velike nevihte, ki stolče in uniči tisto, kar bi drugače v svoji ponižnosti lahko vzravnal in oživil, in le pokvari zemljo.
13. Lahko bi vam pravil še veliko več o stalnem uboštvu in neznatnosti, toda takrat je v vaših srcih prevladoval drugačen duh in vaše pojmovanje Boga ter o tem, kako mu ugaja bleščanje najvišjih vrhov ali vseh daljnih zvezd.
14. Vendar, kako je bilo takrat težavno razbrati kaj iz stvarstva, meni, vam in vsem mojim otrokom, glejte, sedaj kaže izjemno jasno meni in nam vsem sam visoki Abedam Jehova Emanuel, ki ne spoštuje pomen, veličino, sijaj in veličastnost stvari tega sveta. Raje ima komarja kot pa mamuta, ker je komar obdarjen s parom kril za letenje, mamut pa se nespretno in z veliko truda premika po zemeljskih tleh in išče potrebno hrano za svoj veliki trebuh.
15. Torej, zdaj lahko vidite izpolnitev moje prerokbe, o bratje! Kako veličastno se je sedaj izpolnila pred vašimi očmi!
16. Gospod, naš vsemogočni Stvarnik, naš sveti Oče, Večni Jehova, Neskončen v Svoji ljubezni in modrosti, On Svetloba vseh svetlob, Moč vseh moči, večna Oblast vseh oblasti, On – On Sam nam je sedaj pokazal, da je v Njegovih očeh vredna samo skromnost in resnična ponižnost, skupaj s čisto ljubeznijo do Njega, vse ostalo pa je popolnoma brez vrednosti.
17. O bratje, kdo lahko dojame neskončno veličino Njegove milosti, ljubezni in usmiljenja?
18. Da bi dosegli Njegovo očetovsko ljubezen in s tem večno življenje, bi On prav lahko kot pogoj zahteval prizadevanje k veličastnosti in lepotnemu bliščU.

Sami, gledano od zunaj, povsem ločeni od Njegovega večnega reda, bi najbrž plačali visoko ceno za Njegovo milost!
19. Vendar, kako lahko je sedaj pridobiti večno življenje! Saj ga jaz in vsi ostali v naši največji ponižnosti lahko pridobimo kot brezplačno darilo od Njega, izjemno dobrega, svetega Očeta!
20. O, Ti ljubi Oče! Kako neznansko sem sedaj vesel, da ti uživaš samo v skromni ponižnosti in ne v blišču, katerega jaz in mi vsi ne bi nikoli dosegli!
21. O milostno sprejmi večno hvaležnost naših src, zato, Tebi edinemu vsa čast in slava in hvaležnost nas vseh, ker si pogledal na nas v naši skromnosti in nas izbral za brzdanje napuha sveta v Tvojem imenu!
22. Tudi vse nas za vedno ohrani v nenehni ponižnosti in ljubezni do Tebe in vseh bratov! Amen.«

10. Poglavje

Kisehelov govor o Jehovi kot človeku

1. Ko je Setlahem končal svoj izjemen govor, se je opogumil tudi Kisehel in pristopil k Setlahemu ter mu spregovoril naslednje zelo pomembne besede:
2. »Brat Setlahem, da, ti si pokazal, v čem se naše poučevanje bistveno razlikuje od tukaj prejetega spoznanja.
3. Jehova nam ga je oznanil na tak način, da so naše največje misli o Njemu ničeve.
4. Čeprav smo se dobro zavedali Njegove brezmejne veličine, oblasti in moči in se pogosto pogovarjali o Njegovem možnem bistvu, vendar, kdo med nami bi si upal predstavljati Jehovo, večnega, svetega Očeta, enakega nam ljudem, pa četudi neskončno najpopolnejšega človeka?
5. Ker smo si ustvarili napačno sodbo o Jehovi kot nečloveku, ampak kot nekaj v naravi tako ogromnega, da se sploh ne da opisati, je zato čisto naravno, da so naše zamisli kaj je Bogu všeč morale ustrezati naši predstavi samega Boga.
6. Zato, glej, dragi brat, so se naša srca neprestano ukvarjala z Bogom in čeprav si imel milost, da si Jehovo lahko dojel bolj od mene, kdo izmed naju bi moral biti ali bi lahko bil razsodnik?
7. Kakšen oprijemljiv dokaz svojega vedenja in svoje vere bi lahko priskrbel, da bi nas prepričal o resničnosti svojega prepričanja?
8. Glej, tudi ti nisi imel ničesar razen svoje vere, kakor tudi jaz nisem imel ničesar, ampak na žalost le svoje zmotno verovanje.
9. Torej, čeprav si živel v svetlobi, si bil slep in si nejasno slutil svetlobo le zato, ker te je njen žarek v določeni meri osvestil.
10. Toda jaz, ki sem stal v najgostejši temi z odprtimi očmi, nisem videl ničesar in si nisem mogel predstavljati svetlobe, ker niti en svetel žarek ni prodrl v veliko temo mojih misli.
11. Tako sedaj verjamem, dragi brat, da se nama ni treba več bahati s tistim kar je minilo, pa čeprav je bilo bližje ali dlje od resnice, ker nobeden od naju ni imel dejanske resnice in četudi jo je imel, kako bi za to lahko jamčil?

12. Kar nam vsem primanjkuje je znanje o tem, da je naš sveti Oče, kakor mi, človek in edini Bog! Napaka ni bila v naši volji, ampak samo v naši domišljiji. Vsi smo bili ubogi bedaki in sam sem bil verjetno največji. Toda sedaj, ko je med nami On, sveti, izjemno sveti, dober, izjemno dober, naš najbolj ljubeči Oče, je nam vsem pomagal iz naše velike stiske, slepote in bede. On stoji vidno pred nami in vsi v Njemu prepoznavamo večnega, svetega Očeta in vsemogočnega, večnega Stvarnika vseh stvari. Zato, Njemu vsa zahvala, čast, slava in priznanje, vsa ljubezen in obožavanje, od vseh naših otrok in od nas!
13. V mnogih stvareh, dragi brat, se je tvoja prerokba izpolnila, zlasti v zvezi s ponižnostjo, skromnostjo in preprostostjo, Očetu in Gospodu edino prijetnem. Toda dejstvo, da je Jehova tudi človek, v Svoji brezmejni ljubezni, milosti in nepojmljivo velikem usmiljenju, - brat, o tem ni nobeden od nas nikoli niti sanjal. In, če je kdo od nas imel kdaj tako predstavo, je bil to vedno tih in vase zaprti Zuriel s svojimi hčerami. Vendar, on se je vedno umaknil v najbolj oddaljene kotičke, tako da je bilo težko izvleči besedo iz njega.
14. Ostali vsi skupaj niste vedeli nič. Šele včeraj ste slišali po dragem Henohu, kako daleč smo še z našo modrostjo in prerokbo.
15. Kar zadeva mene – razen dejstva, da si bil vedno na videz vedno bližje resnici, mislim takole:
16. Nihče od naju se ne sme več hvaliti s svojim prejšnjim stanjem, temveč dajva rajši vso čast in slavo samo Njemu, ki je sedaj med nami.
17. Tvoje dobro ostane dobro, v kolikor je dobro v Njegovih očeh, vendar kot tako ni po tvoji lastni zaslugi niti za širino lasu boljše od moje prejšnje v temelju zgrešene zamisli.
18. Toda sedaj ti povem, moj brat, da se zahvaljujem Gospodu za mojo prejšnjo temo, ker je bila ta podlaga moji sedanji ponižnosti in s tem tudi veliki, čeprav prikriti, milosti z Njegove strani.
19. Glej, da je to bila milost, prepoznavam v dejstvu, da ne bom mogel biti nikoli ponosen na to.
20. Ampak ti si imel svetlobo in slava Njegove milosti je premaknila tvoje srce. Resnično, brat, ti si tako kot jaz izvoljen, toda če si mi hotel dati svojo nekdanjo svetlobo, v zameno za mojo nekdanjo temo, bi jaz o tem razmišljal dolgo časa preden bi zamenjal.
21. Zato ti za tvoje dobro svetujem, da v prihodnje tega več ne omenjaš, ampak raje ostani moj dragi, ponižni brat, kajti glej, pred Njim, ki se nama približuje, sva oba enako gola in bosa; zato ostani moj dragi brat sedaj in za vedno! Amen.«
22. Po tej zadnji besedi je visoki Abedam prispel do njiju, položil svoje roke na njuna ramena in rekel: »Na ta amen tudi Jaz rečem Moj mogočni Amen.
23. Resnično, Kisehel, postal si močan in si najmočnejši med vsemi; zato boš postal vodnik ostalim. Ti Setlahem, boš obdržal dar prerokovanja, toda kot je bil resničen tvoj govor v vsem bistvenem, Mi je ljubši Kisehelov govor, ker je on, bolj kot ti, oznanjal resnično ponižnost.
24. Glej, ti si bil vzvišen v svojem govoru, Kisehel pa je bil v svojem ponižen. Kdo misliš, da se Mi je bolj približal?

25. Glej, tako kot si prej govoril je koristno, toda ni dobro govoriti o sebi, kajti od kod pridobi resnico tisti, ki govori?
26. Zato se ne smeš niti vidno veseliti, ker sem dal tebi več kot tvojemu bratu, da ne bi tvoj brat slavil tebe namesto Mene, ker si ti samo šibko sredstvo Njega, ki te je poklical in kateremu edinemu pripada vsa slava.
27. Naj bo tvoja največja slava tvoja ponižnost in prava, notranja ljubezen do Mene; potem boš imel življenje!
28. Glej, taka je Moja volja. Tvoja beseda je resnična in dobra, ker je od Mene; vendar živi zaenkrat v skladu s tem in boš imel večno življenje. Amen«

11. Poglavje

Bistvo resnične ponižnosti

1. Ko je Kisehel slišal, da ga je Abedam tako povišal, ga je otožno pogledal in hotel nekaj reči, toda Abedam ga je prehitel, rekoč:
2. »Kisehel, Jaz sem že v tvojem srcu prebral kaj si hotel reči in o čem vprašati!
3. Ti bi rad ostal najmanj pomemben; nočeš biti vodnik ostalim, ampak želiš, da te vodijo drugi.
4. V tebi je želja, da bi o tebi odločali drugi, raje, kakor da bi ti odločal o njih; ti bi veliko raje ubogal kot pa drugim postavljal pravila.
5. Ti bi bil rajši zadnji kot pa prvi od Mojih služabnikov; in ti bi bil rad najmočnejši, tako da bi služil vsem. Toda istočasno hočeš biti najšibkejši, tako da ne bi bil v prednosti pred drugimi.
6. Glej, šele sedaj te jaz v polnosti hvalim; za Mene si postal najbolj častivreden človek. – To je največja stvar: Kdor želi biti zadnji in najmanj pomemben, je z Menoj največji, ker te samo resnična ponižnost naredi pred Menoj resnično velikega.
7. Ker si resnično povsem ponižen in hočeš biti v svoji veliki ljubezni do Mene v vsem pred svojimi brati in otroki čisto zadnji in ne preziraš Setlahemove veličastne besede v svojem srcu, ampak jo oživljaš s svojo ljubeznijo do Mene, glej, to je razlog, da si resnično prvi med vsemi izbranimi.
8. Kajti oni ne potrebujejo vodnika v modrosti, s katero so že dovolj obdarjeni; ne potrebujejo vodnika v ljubezni, ker so Me vsi spoznali in imajo dovolj primerno srce, da Me nadvse ljubijo; ne potrebujejo vodje v moči, ker so jo prejeli prav tako kakor ti; ne potrebujejo vodnika v vrlinah, ker jim nisem dal najmanjši delež tega.
9. Prav tako ne potrebujejo vodje za oblast, ker jo je vsak od vas prejel od Mene pravičen delež in tudi ne potrebujejo vodnika v Moji milosti, ker sem vas Jaz vse izbral za en in isti namen.
10. Toda oni potrebujejo vodnika v stalni ponižnosti! Kajti vsak lahko od mene dobi vse in lahko vzame iz Moje neskončne oskrbe kolikor hoče; lahko ljubi kolikor hoče; če želi lahko okrepi svojo vero, tako da z lahkoto premika gore, svojo voljo lahko tako ojača, da tisoči sledijo njegovi besedi. Lahko pridobi tako silovitost govora, da ga morajo vsi slepo ubogati. Vendar pa ni tako v primeru ponižnosti, ker je last vsakega človeka.

11. Te ne morem in ne smem dati nikomur, ampak kakor ste pravkar od Mene izvedeli, samo poučevanje in željo za tem. To je polje, kjer želim žeti, ne da bi Mi bilo treba posaditi seme v zemljo.
12. Ponižnost je edina stvar, ki Mi jo lahko daste, ne da bi jo dejansko prej prejeli od Mene.
13. Dejanska, najvišja svoboda življenja in s tem največja popolnost sestoji iz resnične ponižnosti. S ponižnostjo se lahko celo približate v Meni nedotakljivi svetosti Mojega božanstva, - resnično, prava ponižnost je človekova največja modrost, največja ljubezen in največja sila vsega življenja, moč in vsemogočnost, pred katero vsa neskončnost spoštljivo trepeta.
14. Ponižnost je največja notranja moč, sila in oblast znotraj Mojega obstoja. Vse kar zapolnjuje celotno neskončnost je bilo ustvarjeno s ponižnostjo in iz nje izhaja.
15. Ali zdaj razumeš, Moj ljubljeni Kisehel, zakaj sem te pozval, da bodi drugim vodnik?
16. Glej, zato ker si resnično iskreno in s celim srcem ponižen.
17. Ampak to je tudi tisto kar bolj ali manj primanjkuje vsem tvojim izbranim bratom.
18. Razen te najvišje moči v tebi, ki daleč prevladuje nad vsem ostalim, se vse kar ti je od Mene dano, lahko v odsotnosti prave ponižnosti, namesto blagoslova izkrivi v pogubo.
19. Ampak pri tebi je sedaj to daleč prevladujoča lastnost v tvojem življenju. Zato boš, in ob tej priložnosti ti povem, da moraš biti vsem vodilni primer in živo pravilo, po kateremu se morate zgledovati, če hočete biti zemlji blagoslov, ki je tako silovito zatirana s starodavnim prekletstvom ošabne in lažnive kače.
20. Vsem vam svetujem, da takoj, brez odlašanja sledite Kisehelovim stopinjam, če ne želite biti namesto blagoslova poklicani za propad!
21. Premislite o teh Mojih besedah in potem tako delajte, drugače boste padli in z vami tisto kar bi moralo biti blagoslovljeno!
22. Slišali ste in to dobro razumite! Amen.«

12. Poglavje

Omejitve vodnikovega vpliva

1. Po tem govoru so se vsi zahvalili Abedamu za Njegovo veliko milost, ker jim je imenoval Kisehela za vodnika v ponižnosti in rekli enoglasno:
2. »O Abedam, njemu, na katerem sloni Tvoje zaupanje, zagotovo lahko vsi verjamemo. Zato, večna hvala, čast in slava njemu, katerega si tako milostno imenoval za našega vodnika. On bo vsem nam prav gotovo moder vodnik v Tvojem najbolj svetem imenu, Tvoji božanski volji in veselju! Amen.«
3. In Abedam je dodal: »Da, Amen pravim tudi Jaz, toda ne pozabite tudi to:
4. Jaz sem Prvi in sem še vedno vsakomur bližji, kot vam je od Mene dani vodnik.
5. Zato, kadarkoli potrebujete nasvet, še preden greste k vodniku, pridite vedno v svojem srcu k Meni in Jaz bom naredil vaše srce dovzetno za vodnikov

nasvet ter vas pripravil na vodnikove besede, da boste potem v sebi prepoznali njegove besede kot Mojo besedo!
6. Tako ni vodnikova naloga, da vam daje zakone in pravila, ampak samo, da v vas krepi Mojo voljo.
7. Toda tisti, ki ne bo prišel predhodno k Meni, bo imel pogosto resne spore z vodnikom, ki ga bo grajal in mu odrejal obveznosti, o katerih se mu ni nikoli niti sanjalo in za katere bo ugotovil, da jih je težje izvajati, kot če bi prenašal celo goro.
8. Torej, jaz sem Prvi in šele nato pride tisti, ki bo navzven potrdil Mojo besedo za vas! Amen.«
9. Po tem jih je Abedam odslovil in jim rekel naj Mu sledijo in ostanejo z Njim tako dolgo, dokler bo vidno ostal med otroki.
10. Potem je poklical Juro, Bušina in Ohoriona.
11. Ko so naglo prišli k Njemu, so se na tla pred Njim vrgli na svoja obličja, On pa jim je ukazal naj vstanejo in jim rekel:
12. »Zagotovo ste slišali vse kar je bilo tukaj obravnavano in boste tako v polnosti jasno spoznali Mojo voljo, do te mere kot jo morate izpolniti.
13. Toda, vas nisem določil za nižine, zato nimate tam nobenih dolžnosti kakor drugi. Sedaj vas nameravam določiti za ponižnost, če želite biti resnično Moji otroci in pridobiti popolnoma svobodno večno življenje iz Mene.
14. Vam Mi ni treba nič več reči o ponižnosti, kot to, kar sem že povedal tem izvoljenim, ampak moram vas samo opozoriti, da nadvse negujte ponižnost svojega srca, ker brez prave, notranje ponižnosti, Me ne more nihče zajeti resnično ljubeče v svoje srce in tako živeti popolno in večno življenje v Moji ljubezni.
15. Kadarkoli Me boste želeli ljubiti, pa vaše srce ne bo dovolj močno, da bi me zgrabilo z gorečo ljubeznijo in se bo zadovoljilo z nekim dolgočasnim razglabljanjem o Meni (kot nekdo, ki po nekaj neprespanih nočeh želi nekaj dojeti z duhovno vnemo, vendar se močno dolgočasi in si močno želi spati prav takrat, ko poskuša delovati v ognju svojega duha), se spomnite, da vam primanjkuje prave ponižnosti, kajti ta je najbolj resničen osnovni temelj vsega življenja.
16. Ampak, če te nimate, kakšna je potem vaša ljubezen? – Nočne sanje! – Kaj Moja milost za vas? – Dotik kamna s palico! Kaj Moje usmiljenje? – Svetloba trhlemu drevesnemu štoru! – Moja Beseda? Neslišen zvok mrtvemu kupu zemlje! – Kaj Moja ljubezen do vas? – Pihanje nežne sapice čez brezčuten prod! – Ja, in kaj sem na koncu Jaz? – Nič drugega kot medla miselna podoba, ki ne biva, ali kar je speča žival na dnu oceana ali pa žarek sonca v notranjosti zemlje!
17. Zato nadvse negujte ponižnost! Ko boste našli v svoji najgloblji notranjosti njeno korenino, boste v celoti našli tudi Mene, v vsej oblasti, sili in moči in Moji ljubezni, milosti in usmiljenju, vključno z veličastnim večnim življenjem.
18. Torej, tudi vi prejmite Moj blagoslov in bodite modri vodniki in učitelji vsem vašim otrokom. Toda tudi vi jih morate predvsem najprej naučiti, da Me iščejo. In šele, ko me bodo našli v pravi ljubezni in ponižnosti svojih src, bodo tudi oni prišli k vam in vam pokazali veliko najdbo.

19. Obdaril vas bom tudi z vso potrebno oblastjo in močjo, katero boste uporabljali modro, kadar boste opazili trmoglavost.
20. Tako kot sem vas zdaj Jaz izbral za vodnike vaših otrok, boste tudi vi med seboj izbrali tiste, za katere boste ugotovili, da so njihova srca polna ponižnosti, toda nikoli tiste, ki bi si prizadevali biti kaj več in večji od vseh svojih bratov, namesto najmanjši med njimi.
21. Tudi ne izberite tistega, ki se pretvarja, da je najmanjši, zato da bi bil izbran, ker boste klečeplazca celo izgnali iz svoje dežele, dokler se ne bo, z Mojim pričanjem v svojem srcu, vrnil k vam in vas prosil, da ga sprejmete kot najmanjšega služabnika v vaši deželi.
22. Dobro se ravnajte po tem in bodite prijazni do vseh tujcev, katere vam bom pripeljal, potem bom z vami za vse čase! Amen. Moj blagoslov z vami! Amen.«

13.. Poglavje

Ugled in položaj vodnika

1. Po tem, ko so bili tudi ti trije odslovljeni, se je visoki Abedam obrnil k znanemu Abedamu in ga vprašal:
2. Povej Mi, Abedam, kaj naj naredim s tabo? Glej, otroci večera še nimajo vodnika; kako bi bilo, če bi te dal njim?«
3. In drugi Abedam je odgovoril: »O Ti dobri Oče! Na Tvoje vprašanje Ti ne morem odgovoriti bistveno drugače kot: Tvoja sveta volja naj se zgodi. Ti veš, da sem za Tebe vedno pripravljen iti v ogenj in iz neskončne ljubezni do Tebe sebe pustiti preoblikovati v karkoli, kar bi Tvoja sveta volja naredila iz mene.
4. Vendar, ker je položaj vodnika vedno nujno povezan z določeno stopnjo ugleda, (oprosti mi, če jaz kot ponavadi govorim naravnost iz srca) za katerega trdno verjamem, da ga celo Ti ne moreš popolnoma ločiti od položaja, tako dolgo, dokler vodnik mora biti in ostati, kakor si ga izbral v svoji milosti, Te zato zgolj le rotim v moji stari ponižnosti, ki me je dejansko pripeljala do Tebe, da me oprostiš tega svetega položaja. Glej, obstaja množica otrok; med njimi jih je zagotovo nekaj takih kot je Kisehel.
5. Ti veš, da sem bil vedno srečen le kot najnižji; tisočkrat rajši sem ubogal kot določal neko delo drugim. Iz tega razloga mi prizanesi s to dolžnostjo!
6. Da, če bi bilo Tebi prav, bi rad razglašal Tvoje sveto ime na skrivaj, vendar pri tem ne želim biti od nikogar še posebej spoštovan!
7. Od Tebe dobro vem, da tudi ponižnost ni več vrlina, če se držiš samo njenih sebičnih razlogov, vendar Ti, o sveti Oče, poglej v moje srce in boš videl, da to ni nikakor v mojem primeru in da je moja ponižnost spodbujena samo z mojo ljubeznijo in neizmernim spoštovanjem do Tebe. Prav zaradi tega sem pripravljen služiti vsem svojim bratom, ker je to moje edino in neizmerno veliko veselje. Zato mi prizanesi s to dolžnostjo, toda, sedaj kakor vedno, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«
8. In visoki Abedam ga je ponovno vprašal, rekoč: »Torej, ti resnično nočeš biti vodnik, zato ker ta položaj vsebuje nekaj ugleda, ki se ti zdi neločljiv od

položaja, ne zavedaš se pa tega, da Jaz morda lahko ločim tebi nadležen ugled od položaja?«
9. In znani Abedam je odgovoril: »Da, Gospod in Oče Abedam, če bi bilo to mogoče, me lahko izbereš za vodjo tigrom, hijenam, levom, medvedom, volkovom, risom in lisicam in jaz Ti bom sledil do konca sveta! Če me boš poslal v globine oceana, bom šel tja in izpolnil Tvojo sveto voljo, - ampak odpravi ugled!
10. Sam ne morem uporabljati sile, ne oblasti in moči, ampak samo Tvojo ljubezen v svojem srcu, kajti, če bi imel oblast, moč in silo kot ostali, kdo bi me obvaroval pred ugledom položaja?!
11. Toda, če imam jaz, v svoji popolni ponižnosti, samo Tvojo ljubezen, lahko služim vsem, glede na moč Tvoje ljubezni v meni, v najbolj blaženi ponižnosti svojega življenja.
12. Odslej, če bo taka Tvoja sveta volja, bi bil jaz neopaženi vodnik v Tvojem svetem imenu. Amen.«
13 In visoki Abedam je odgovoril: »Poslušaj, Abedam, tvoja namera je upravičena in vredna Mojega veselja; vendar tvoje spoznanje Mojega reda stvari je daleč od tvojega čistega namena. Kajti glej, v redu vseh stvari ne more obstajati položaj, ki ni povezan z določeno mero ugleda, ker brez ugleda, položaj ne bi bil položaj, ampak le pribežališče protislovij, kjer bi se vsak rajši prepiral za svoje neumnosti, kakor da bi sledil bratovi modrosti.
14. Če je v položaju vključena tudi ustrezna stopnja ugleda, moči in oblasti, se prestopniku preprečuje, da bi zasmehoval položaj in Moje ukaze, tako da se bo ta na koncu prisiljen pokoriti in se potem držati pravila, do takrat, ko bo to pravilo postalo vodilno pravilo njegovega lastnega življenja, in kot tako preko njega uveljavljeno.
15. Poglej zdaj, Moj dragi Abedam, to je položaj, ki ne more nikoli učinkovati brez primerne stopnje ugleda.
16. Torej, če hočeš biti Moj služabnik, moraš v celoti dojeti Mojo voljo in ustrezno in zvesto delovati, brez vsiljevanja svoje lastne volje in ohraniti voljno poslušnost, ki je seme resnične, notranje ponižnosti.
17. Kakorkoli že, ugled ni vezan na osebo na položaju, ampak samo na sam položaj kot tak, ki ne predstavlja nič drugega kot Mene v Moji ljubezni, milosti in usmiljenju, pod pogojem, da je bil določen in dogovorjen z Mano in s tistim, ki ima vodilni položaj. Ali bi potem ti odrekal ugled Moji svetosti?
18. V času velike posvetnosti bo veliko različnih položajev in ljudje se bodo trudili do smrti, da bi dobili tak položaj. Toda, ti položaji bodo težko izhajali od Mene in vsa njihova sila, moč in oblast bo za vas še vedno neznana posvetna moč.
19. Vendar to ne velja za položaj, ki sem ga uvedel tukaj. Ta položaj si pridobil samo zaradi svoje velike ponižnosti, zato ga sprejmi kot so vsi ostali sprejeli svoje in ustrezno ukrepaj in boš resnično živel popolno življenje iz Mene in v Meni!
20. Tako tudi ti sprejmi Moj blagoslov in bodi pravi, zvesti in živahen vodnik vsem otrokom večera.

21. Na kogar boš položil roke v Mojem imenu, bo vodnik bratom kot ti, v vsej ljubezni in modrosti iz Mene.
22. In tako prejmi Moj blagoslov in kot imaš moje ime, boš odslej imel tudi Moj besedo, Mojo Ljubezen, Mojo Milost in Moje Usmiljenje v vsej moči, sili in oblasti! Amen.«

14. Poglavje

O bremenu vodnikovega položaja in človekovih šibkostih

1. Znani Abedam je bil tako globoko ganjen od velike Gospodove milosti, da ni bil zmožen najti besed, da bi se Mu zahvalil. V pravem pomenu besede je bil ves iz sebe in ni mogel govoriti, niti stati ali celo hoditi.
2. Visoki Abedam, ki je dobro opazil njegov mučen položaj, je stopil k njemu, se ga dotaknil in rekel:
3. »Abedam, bodi pokončen, ker je neprimerno za človeka kot si ti, da tvoja zadrega že meji na neumnost. Glej, niti dekleta niso bila taka, ko sem jim pokazal velike stvari in jim dovolil, tako kakor tebi, sodelovati v Moji veliki milosti; poleg tega pa Me ti poznaš dalj časa kakor one.
4. Torej, bodi človek in ne kot zajec v volčjih zobeh.
5. Prav tako za sedaj še ne smeš oditi od Mene, ampak ostani poleg Mene kot prej. Ali moraš postati neumen, ker sem te obdaril s pravim in koristnim namenom življenja?
6. Povem ti: Dokler ne boš zavzel položaja, boš pridobil največji vpogled;
in potem ti bo postalo jasno, da Moji položaji na tem svetu, še zdaleč niso prekriti z medom, ampak so obremenjeni z vsemi vrstami grenkobe.
7. Šele potem se Mi boš ustrezno zahvalil za prejeti dar moči, sile in oblasti, ker boš tedaj videl kako ubog bi bil na svojem položaju brez tega darila.
8. Zato vstani in se Mi ne zahvali dokler ne boš okusil vso sladkost Mojega položaja, ki sem ti ga dal. Amen.«
9. Ob teh besedah se je znani Abedam prebudil iz omamljenosti in vprašal visokega Abedama, če lahko nekaj pove.
10. Visoki Abedam ga je namesto tega vprašal: »Najprej preveri svoj jezik in poglej, če sem ga privezal na tvoje nebo ali na tvoje zobe s pomočjo kakšne niti.«
11. In znani Abedam je odgovoril: »O Gospod in Oče, to nikakor ni v tem primeru!«
12. In visoki Abedam mu je odgovoril: »Če to ni v tvojem primeru, potem ti lahko govoriš svobodno, vendar ne iz jeter, kjer je domovanje žolča; raje govori iz srca, kjer ima sedež tvoje življenje; razumi to dobro. Amen«
13. In znani Abedam je spregovoril naslednje besede iz svojega srca, rekoč:
»Abedam, Ti veliki, sveti, vsemogočni, najbolj ljubeč, prijazen, nežen, dobri Oče; šele sedaj se Ti lahko zahvalim, vendar ne z besedami, ne s kretnjami, ne z rokami, ne z nogami, ne s trebuhom, ne s hrbtom in ne z glavo, ampak samo z vedno večjo ponižnostjo, potrpežljivostjo in ljubeznijo mojega srca in Ti tako dejansko darujem žrtev, žrtev uklonitve Tvoji sveti volji, žrtev potrpljenja, nežnosti, ljubezni, sočutja in žrtev vztrajnosti. In čeprav dol na mene spustiš

ogenj in žvepleni dež, resnično, povem ti, Abedam ne bo pobegnil, ampak vztrajal do konca svojih dni v zvestobi do Tebe, da bi tam bil in sledil mnogim, ki jih je toliko kot peska v morju, kajti zagotovo mi ne boš nalagal bremen, ki presegajo moje moči?!
14. Toda, kar se z mojo močjo zedini, ne glede na to kako izgleda, bo takoj prevzeto na moja ramena in preneseno z največjo potrpežljivostjo do konca mojega, od Tebe dodeljenega časa.
15. Kar postavi me na preizkušnjo. Postavi me v ogenj, ali pošlji v vodo, ali dopusti, da me preganjajo strele, ali določi zame karkoli hočeš, o Oče, in jaz bom to potrpežljivo prenašal iz ljubezni do Tebe.
16. Toda jaz tega od Tebe ne zahtevam, da bi se Ti morda prepričal o moji vztrajnosti, ker Ti že od večnosti veš koliko bom neomajno sposoben prenesti; ampak Te prosim le zato, da bi lahko jaz sam videl, kako daleč sega moč moje vztrajnosti in koliko pomanjkljivosti je še vedno skritih v meni in tudi, če bom popolnoma zmožen prenesti mnoge grenkobe Tvojega položaja. Naj se zgodi Tvoja sveta volja! Amen.«
17. In visoki Abedam ga je ljubeznivo pogledal, ga prijel za roko in mu rekel:
18. »Abedam, Abedam, ti zahtevaš preveč! Vendar ne pozabi kdo je On, kateremu daješ takšne obljube!
19. Ali poznaš neskončno število načinov, s katerimi te lahko preizkušam, ki so vedno na razpolago Moji volji? Ali misliš, da je odvisno od tebe, če boš obstal ali propadel v smrt?
20. Zato, ostani zvest temu kar sem ti zaupal in Me ne prosi za obremenitve, katerih si v resnici ne bi upal pogledati z na pol odprtimi očmi in Jaz bom zadovoljen s teboj! Če pa Me že za nekaj prosiš, Mi je ljubše, da Me prosiš, da odvrnem vse skušnjave od tebe, raje kot, da te vodim v skušnjavo! Če Mi boš ostal zvest v nalogi, ki Sem ti jo določil, jo boš potem lažje prenašal in Mi boš bolj prijeten, kot če bi uničen do smrti, poln obupa pod novimi bremeni, Mene klical: 'Gospod, reši me, ali pa bom propadel!'
21. Tako, da boš lahko dejansko spoznal neumnost svoje prošnje, bom dovolil obadu, da samo za eno minuto sede na tvoj obraz in ta minuta bo zate dovolj dolga! In tako naj bo storjeno po tvoji želji! Amen.«
22. In v trenutku se je velik obad usedel na Abedamov obraz in ga začel silovito pikati. Prestrašeni Abedam je bil že skoraj čisto obupan, ker se sam ni mogel znebiti obada, ki ga je nenehno pikal; toda visoki Abedam ga je pravočasno rešil pred njim.
23. Ko se je znebil drobne nadloge, je padel pred Abedamove noge in se Mu zahvaljeval kot, da je na novo rojen, za to rešitev od bližnjega propada.
24. Visoki Abedam ga je vprašal: »No, ali želiš sedaj opraviti majhen preizkus z ognjem?«
25. In znani Abedam, ki se je ves tresel, je odgovoril: »O Gospod, prizanesi mi v vsej večni prihodnosti, ne samo z omenjeno preizkušnjo odpornosti proti ognju, ampak nikoli več ne dovoli takemu trdovratnemu obadu, da bi prišel na moj obraz; ker so tvoje preizkušnje grozljive.
26. In visoki Abedam mu je na to rekel: »Tebi bo prizaneseno za vedno, ampak tudi ti Meni prihrani vse grozne neumnosti in Mi ostani zvest! Amen.«

15. Poglavje

Neposlušnost in ljubezen

1. Potem, ko je visoki Abedam tako uredil z znanim Abedamom, se je ta šele takrat začel Abedamu resnično zahvaljevati, ker je spoznal, da je kljub vsej svoji ponižnosti še vedno daleč od tega, da bi bil pravilno ozemljen, in da je bil Gospod tisti, ki ga je ravnokar pripeljal nazaj na pravo zemljo, v globino resnične ljubezni in življenja. In visoki Abedam ga je okrepil, potem pa se je obrnil k Henohu in mu rekel naslednje:
2. »Henoh, kot lahko sam vidiš je še vedno eden in pol senčnega odmika do poldneva - za dobro ljudi bi morala žrtev zgoreti en senčni odmik pred poldnevom - tako je ostalo še pol senčnega odmika!
3. Kaj ti misliš, kako bi lahko koristno uporabili preostali čas?«
4. In Henoh, ves razvnet od čiste ljubezni do Mene, je rekel:
5. »O Abba, o tem si že odločil, ko si govoril v mojem duhu: 'Henoh, glej, otroci jutra še niso videli svojega Očeta!
6. Zato pojdi k njihovi veliki skupini in jih vse pozovi naj pridejo k Meni, tako da Me bodo lahko videli in prejeli Moj blagoslov.'
7. Ko sem to slišal od Tebe, o Abba, kaj bi bilo lahko zame bolj pomembno, kot izpolniti Tvojo sveto voljo?«
8. In Abedam je dragemu, pobožnemu Henohu govoril naprej: »Dragi Henoh, zakaj nisi, ko si to slišal predhodno v svojem srcu, takoj odšel in izvršil Mojo voljo, čim si jo v sebi zaznal?«
9. In Henoh je odgovoril: »O Abba, kdo je lahko ločen od Tebe, tako dolgo, dokler si Ti živ v osebi pred njegovimi očmi, ušesi in vsemi njegovimi čuti, ampak še predvsem ljubeče v njegovem srcu?
10. Sveta, izredno sveta je vsaka beseda, ki jo Ti, o Abba, na skrivaj govoriš v naših srcih, - toda najbolj svet si Ti sam!
11. Vsakič, ko Tvoja nadvse sveta beseda zazveni v mojem srcu, jo Ti o Abba, tedaj daš zato, da lahko naša nečista srca prenašajo ogenj neskončne svetosti, ki lije iz vseh Tvojih besed kot velik tok svetlobe in ognja v naših srcih, ki trepetajo od neizrekljive ljubezni in spoštovanja.
12. Ko Ti, o Abba, deluješ in govoriš pred nami v osebi, je vsaka od Tvojih izjemno svetih in živih besed kot neskončno morje svetlobe in ognja.
13. Če bi dovolil le majhni iskri od teh Tvojih besed iz Tvojih svetih ust, da se razkrije v mojem srcu, kaj bi morda potem nastalo iz mene?
14. In tako vidiš, kar si videl že od večnosti: Razlog za mojo neposlušnost do Tvoje svete besede v meni si Ti sam, nadvse sveti Oče in moja ljubezen do Tebe, o Abba, ki me je prevzela in iskreno povezala s Teboj.
15. Jaz ne živim življenja skladno s svojo lastno naravo, kot mi je bila dana od Tebe, katera po Tvoji veliki milosti že dolgo ne obstaja več, ampak si Ti sam sedaj vse moje življenje in moja ljubezen, tako da jaz nisem več jaz, ampak si Ti vse v vsem in v meni.
16. Taka je bila tudi Tvoja volja, da ostanem tako dolgo, dokler me od zunaj ne opomniš, da vključim Tvojo sveto voljo.

17. Sedaj si me opomnil in mi dal sveto znamenje za delovanje, in glej, o Abba, moje noge že čakajo na tvoj namig, čeprav znotraj jasno vidim, da Ti, o najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, nisi nikoli potreboval moje šibke pomoči. Ravno nasprotno, v Svoji neskončni očetovski ljubezni, si mi dal nekaj za narediti in potem milostno pogledal na moje brezplodno delovanje kot nekaj pred Seboj, čeprav si samo Ti, o nadvse ljubeči Oče, ki si se v Svoji brezmejni ljubezni in usmiljenju, tako nepojmljivo nizko spustil in skrivaj mogočno ukrepal po šibkem orodju, kakor, da deluje orodje samo iz sebe.
18. Zato, Tebi vsa neskončna ljubezen, katero premorem, sedaj in za vse večne čase! Amen.«
19. Nato je Abedam rekel Henohu: »Henoh, resnično si Mi dal polnovreden odgovor, v katerem ne morem najti nobene napake, - da, niti prvi nebeški globokoumni angel Mi ne bi povedal več, kot si pravkar povedat ti. Toda vseeno lahko tvoj odgovor vsebuje nekaj, kar bi za dobro ostalih zahtevalo dodatno osvetlitev in to je, da si prej Mene omenil za razlog svoje neposlušnosti.
20. Mogoče si povedal popolno resnico, toda pred očeti, brati in otroki, bi jo lahko ponudil bolj sijoče, da ne bi ta postala v tebi hiba in neprijetnost za ostale! Amen.«
21. In Henoh Mu je radostno z največjim spoštovanjem rekel: »O Abba, Jaz to takole razumem in vsi ostali lahko tako razumejo:
22. Recimo, da je nekdo imel nevesto, polno iskrene ljubezni do njega. Nekega dne pride ženin k njej na vrt, kjer se pogovarjata tudi o čisti nebeški ljubezni. Iz tega ona lahko razbere, kako zelo jo ženin ljubi, ko ji kar naenkrat ženin tiho reče: 'Poslušaj, moja ljubljena nevesta, tam na vrtu proti jutru raste čudovito lepa cvetlica; ali bi hotela iti čim prej tja in mi jo prinesti kot znak tvoje ljubezni?'
23. Vendar pa se nevesta, ki nenehno gleda ženina, v svoji veliki ljubezni, ne more odtrgati od njega, niti ne more razmišljati o nedolžno čisti cvetlici, dokler jo ženin nanjo ne spomni.
24. Tako je bil ženin, v svoji sladki ljubezni vzrok, da je nevesta pozabila na rožico.«
25. Abedam je nato vprašal Henoha: »Henoh, ali veš tudi kdo je Tisti, ki ti je dal to prispodobo? Ali je zrasla na tvoji zemlji?«
26. In Henoh je odgovoril: »Da, o Abba, resnično je zrasla na moji lastni zemlji, ker si Ti sam, o moj najbolj ljubljeni, sveti Oče, moja večna zemlja!«
27. In Abedam je rekel z močnim glasom: »Poslušajte vsi! Tako živi govore ves čas iz resničnega vzroka, ker sem Jaz sam večni razlog vseh njihovih besed!
28. Odslej si vsi prizadevajte za to, za kar si je Henoh vedno prizadeval in boste vsi našli trdno Henohovo zemljo!
29. Toda ti Henoh, sedaj pojdi in Mi pripelji sedem majhnih cvetlic iz jutra in vsi ostali naj sledijo sedmerici! Amen.«

16. Poglavje

Henoh pripelje Gospodu Uraniona, njegovih šest bratov in otroke jutra

1. Kmalu po Henohovih besedah, s katerimi se je Abedam strinjal, se je Henoh odpravil na obisk k otrokom jutra, ki so se utaborili blizu Adamove votline.
2. Ko je prispel tja in so ga zagledali, so začeli kričati od veselja in govorili: »Glej, glej, k nam prihaja Henoh, ljubeči, modri učitelj Henoh, katerega besedam se celo praoče Adam voljno podreja! Da, je že prišel k nam, je že z nami, med nami in v nas!«
3. In oče jutra, imenovan Uranion, je pristopil k Henohu in ga vprašal z največjim in nadvse ljubečim spoštovanjem:
4. »Oče Henoh, ti najmodrejši učitelj velikega Boga, ki je Sam večna ljubezen in modrost; zaradi katerega svetega namena smo v veliki milosti deležni tvoje osebne prisotnosti med nami?
5. Resnično, tvoj skriti namen ni nepomemben!
6. Če bo takšna tvoja volja, nam ga lahko oznaniš, ker to bo zares naše edino veselje, ker mi vsi nikoli nismo iskali ničesar drugega, ampak samo, da bi nekaj slišali od Njega, katerega ime je preveč sveto, da bi ga bili naši jeziki vredni izreči.
7. Zato najbolj častitljivi oče Henoh, obelodani nam, kaj te je privedlo do naše bede!«
8. In Henoh je na njih naslovil naslednje besede: »Poslušajte vsi, moji ljubi očetje, bratje in otroci! Najprej se vam moram zahvaliti za vašo ljubezen do mene in do vseh mojih in vaših očetov, bratov in otrok in vas pohvaliti za vaš vedno pravi strah pred Bogom in najbolj blažene ljubezni v veliki ponižnosti vaših src, do velikega, nadvse svetega, ljubečega, nežnega in potrpežljivega Očeta. Toda po drugi strani bi rad dodal, da mi v vsej prihodnosti prihranite svojo veliko ljubezen, izraženo v vaših ljubezenskih čustvih skoraj z malikovanjem, ker glejte, vso čast, vso pohvalo, slavo, ljubezen in vse obožavanje, dolgujete samo Bogu, najbolj ljubečemu, svetemu Očetu in nobenemu drugemu!
9. Med seboj smo eden drugemu vsi bratje, zato nihče ne more biti drugemu gospodar, ampak kot sem rekel, zgolj brat, draga sestra, ljubeč in moder oče svojim otrokom in pravi, ljubeči mož do žene in če to ugaja svetemu Očetu, lahko en brat ljubeče vodi druge, da ne bi kasneje izgubili svetlobe življenja, kar pa to presega, dolgujemo le najbolj svetemu Očetu.
10. Dojemite to v svojih srcih in sedaj poslušajte dalje: Uranion, ti si me prav na začetku vprašal, kateri sveti namen me je sem pripeljal; sedaj poslušaj kaj ti bom razodel:
11. Kaj bi si mislil o človeku, čigar beseda je tako mogočna, da z neopaznim znamenjem umiri takšno nevihto, ki je bila včeraj, kot da je nikoli ni bilo?
12. Kdo bi bil sposoben z eno besedo obnoviti ogromno, čudovito Adamovo jamo, ki je bila, kot ste nekateri morali opaziti, prašna ruševina, sedaj pa je takšna kot, da bi obstajala od večnosti!

13. Da, povem ti, človek pred čigar besedo se umika morje, pred čigar glasom vsa neskončnost spoštljivo drhti v strahu, pred čigar pogledom sonce ugaša, čigar korak lahko uniči ves svet in tisti, komur On obrne svoje srce, je napolnjen z vso oblastjo, silo in močjo nad vsemi stvarmi sveta in njegovo srce se spremeni v živi ognjeni požar čiste ljubezni v najbolj notranji ponižnosti in s tem za večno življenje.
14. Povej mi, kaj si misliš o njem? Ampak mene ne vpletaj v svoje misli!«
15. In Uranion, ki je o tem razmišljal nekaj trenutkov, je končno odgovoril: »O Henoh, tvoje besede zvenijo skrivnostno. Če tak človek zares obstaja, kakšna razlika bi potem bila med njim in Bogom?
16. Kajti, iz tega kar si obelodanil o njem, je on obdarjen z vsemi lastnostmi, za katere si mi morda predstavljamo, da jih ima Bog, zato mora biti ta človek prežet in napolnjen od Božanstva, ali pa je celo sam Bog!
17. Čeprav nekdo o tem kar sem prej rekel domneva, to ni mogoče dojeti, pa čeprav je človek obdarjen od Boga z velikimi, osupljivimi darovi milosti, kot majhna posoda, v kateri je sedem pesti vode, ko je vsaka njena kapljica zbirališče neštetih nepričakovanih čudežev in je nepredstavljivo, da bi v to posodo spravili vse ogromno morje, kakor si prav tako ni mogoče predstavljati, da bi lahko obstajal naravni človek kot smo mi in bil zmožen čiste božanske mogočnosti, sile, oblasti, moči, ljubezni, milosti in usmiljenja, v takšni meri, da bi vzdržal in ne bi kmalu izginil pod neskončno težo čistega božjega obilja.
18. Zato, ljubljeni Henoh, ne bodi tako skrivnosten, ampak nam jasno pokaži kaj tiči za tem nadvse mogočnim človekom!«
19. In Henoh mu je odgovoril: »Povem ti, Uranion, pokliči svojih šest bratov k sebi, potem pa mi sledite z vsemi tvojimi tisoč otroki in glejte tja proti Adamovim jutranjim višinam, kjer se boste bližje seznanili s tem najmogočnejšim človekom!«
20. Uranion je storil vse skladno s Henohovimi besedami in bil s svojimi šestimi brati kmalu pripravljen.
21. Henoh jih je pregledal in po tem prosil, da mu sledijo.
22. Veseli in polni največjega pričakovanja so odšli na veličastne jutranje višine. Ko so bili že čisto blizu, se jih je polastil velik strah in tesnoba, tako, da si skoraj niso upali naprej.
23. Henoh jih je pozval naj mu pogumno sledijo, vendar njegove besede niso pomagale. Zato je Henohu postalo neprijetno, da je tako slab glasnik.
24. Toda, ko se je ozrl nazaj, glej, je ob njem že stal Abedam!
25. Henoh se Ga je zelo razveselil in Mu hotel takoj povedati o svojih težavah.
26. Toda Abedam mu je rekel: »Ni važno, sedaj bo vse dobro! Kolikor ti je bilo namenjeno moči, je zvesto delovala, toda sedaj, ko sem ti Jaz prišel na pomoč, naj te več ne skrbi - in tako prepusti vse Meni!«
27. Nato se je obrnil k sedmerici in rekel: »Zakaj se bojite iti naprej? – Povejte Mi! Mogoče poznam zdravilo, ki vas bo osvobodilo vsega strahu?!«
28. In Uranion je odgovoril: »Najplemenitejši brat in prijatelj. Rečeno je, da se na vrhu teh višin nahaja človek, ki je tako mogočen kakor sam Bog! In to hromi naše okončine!«

29. In Abedam mu je odgovoril: »Če je to ves vaš strah, je tega strahu že konec, ker glej, ta strašni človek sem Jaz! Resnično, Človek, kateremu je za vedno podložna vsa večnost in neskončnost, vsa nebesa in vse zemlje, vsi angeli, vsi ljudje in vsa bitja in tako bo ostalo za vedno!
30. Toda zakaj bi bil to razlog, da se Me bojite. Le hrabro Mi sledite in naj vas ne bo ničesar strah, ker Me boste kmalu spoznali s povsem druge plati. Amen.« In vsi so Mu sledili.

17. Poglavje

Uranion in Purista z Adamom in Evo. Čudežni sadeži. Od strele zažgana žrtev.

1. Ker so imeli samo še nekaj sto korakov hoje, so hodili brez besed, tako da preostanek vzpona ni trajal dolgo, še posebej, ker so imeli vsemogočnega vodnika, dokler niso dosegli samega vrha.
2. Ob prihodu so se vsi otroci priklonili pred Adamom in Evo, potem pa še pred vsemi ostalimi otroci glavnega rodu. Ko so jim na običajen način izpričali dolžno spoštovanje in ljubezen, je Uranion takoj odšel k Adamu, ga pozdravil in se mu v imenu vseh zahvalil, nato pa je ukazal eni od svojih pravnukinj imenovani Purista, naj pride naprej in slovesno izroči Adamu izbrane sadeže iz jutra v svojeročno izdelani košarici iz gorske trave. In ona je stopila naprej in storila, kot ji je bilo zapovedano, zelo nežno in z velikim veseljem.
3. Ko je Adam videl čudovite sadeže, se je silno začudil, ker še nikoli ni videl ali občutil sadežev tako dobrega vonja, zato je vprašal Puristo:
»Purista, ti najbolj ljubka hčerkica očeta Gabiela, ki je moj veliki ljubljenec, pridi k meni in mi povej kje si nabrala zame te prečudovite sadeže!
4. Takih sadežev moje oči niso še nikoli videle od samega začetka mojega obstoja. To je resnično več kot rajsko sadje, zares, jaz bi mu čisto iskreno rekel nebeško.
5. Torej, povej mi, kje si jih nabrala!«
6. Toda, ko je Purista natančneje pogledala sadeže, se je prestrašila in ni vedela kaj naj reče, kajti tudi njej so bili sadeži popolnoma neznani.
7. Zato je poklicala svojega pobožnega očeta Gabiela in ga na skrivaj vprašala: »Dragi oče, ali si ti na skrivaj zamenjal sadje?
8. Kajti glej, to zagotovo niso sadeži, ki rastejo na našem majhnem vrtu?! Saj takih čudovitih sadežev midva do sedaj nisva še nikoli videla!«
9. In Gabiel ji je rekel: »Moja edina, ljubljena hčerka, tu se je zgodil čudež! Toda, povej vzvišenemu praočetu, kako je dejansko s to stvarjo!«
10. In Purista je takoj plaho stopila k Adamu in mu to povedala.
11. In Adam je odgovoril: »Da, da, to je tako kakor sem takoj skrivoma premišljeval; vsi smo postali spet bogatejši za eno milost.
12. Kjer sveti Oče v Svojem velikanskem usmiljenju in ljubezni deluje tako čudežno že vnaprej, kaj nam bo šele Njegovo razodetje ponudilo?
13. O, ti moje usmiljenja vredno srce! Ali boš lahko preneslo tako veliko Gospodovo dobroto, našega najbolj svetega Očeta?

14. O Abedam, kdo Te lahko prehvali, kdo zahvali in kdo časti, kdo Te lahko dovolj ljubi, Te primerno obožuje in se Ti oddolži?
15. Spoznanje moje lastne ničevosti in Tvojega neskončnega in večnega obstoja, je vse kar Ti lahko ponudim kot žrtev.
16. Toda ti, moja ljubljena Purista, obrni se in poglej Njega, ki stoji za teboj in se Mu zahvali z vsem svojim srcem, ker je On Tisti, ki je napolnil tvojo majhno košaro s temi nebeškimi sadeži, ne da bi ti opazila kdaj!«
17. Toda Purista je odgovorila Adamu: »O vzvišeni oče očetov, če je on to naredil, je bilo to zelo slabo od njega, ker mora tudi on vedeti, da meni ni mar za nikogar, kot ljubiti samo mojega nebeškega Očeta, prav tako kakor moj oče Gabiel in moja mati Aora.
18. Do sedaj sem zbežala pred vsakim moškim in moje hrepenenje je bilo vedno usmerjeno navzgor k samo Enemu; kako mi je mogel ta moški to storiti?
19. On sploh ne ve, da je greh, če to ni Božja volja, da se približaš dekletu in to na tak način, da še starši ne vedo nič o tem.
20. Glej, to je bilo resnično narobe od njega, ker jaz to vem od mojih staršev in zato se mu ne bom, ne smem in ne morem zahvaliti, celo če bi bili sadeži še velikokrat bolj čudoviti kot so!
21. Kar povej mu, da je bilo to zelo slabo od njega, in da tega v prihodnje ne sme več narediti, ker bi drugače lahko izzval celo kazen od nebeškega Očeta!
22. Tokrat bom prosila nebeškega Očeta naj mu milostno prizanese!«
23. Ko je to rekla, je goreče prosila nebeškega Očeta naj temu človeku odpusti greh, ki ji ga je storil.
24. Toda Adam ji je rekel: »Ti zelo lep, nežen cvet velikega jutra, - resnično, povem ti, tudi če nebeški Oče ne bi nikoli odobril tvoje prošnje, verjemi mi, da ta zagotovo ne bo ostala neuslišana!
25. Kako in zakaj, tega ti jaz še ne morem in ne smem povedati, vendar bodi brez skrbi, saj boš zagotovo kmalu izvedela!«
26. In Purista se je s tem zadovoljila in umirila.
27. Zatem je, čez nekaj časa, Abedam poklical k Sebi Henoha in mu rekel: »Henoh, pojdi in postavi zaklano žrtveno jagnje na oltar, nato pa se kmalu vrni spet sem in glej, ko bom pustil priti ognju z nebes na oltar, kjer bo použil žrtev.«
28. In Henoh je šel takoj k oltarju in izpolnil Gospodovo voljo.
29. Takoj, ko se je vrnil, je zaslepljujoč blisk, spremljan s treskom groma, udaril navzdol, da se je celo Henoh začuden prestrašil; in kmalu je žrtev na oltarju zagorela v svetlo žarečem ognju, medtem ko so se oblaki zaslepljujočega belega dima iz oltarja dvigali v nebo.
30. In uboga Purista, kakor tudi vsi otroci jutra so se počutili zelo čudno, ker so sedaj spoznali veličino in moč tega, za njih še vedno neznanega moža.

18. Poglavje

Uranion želi izvedeti ime čudežno mogočnega moža.
Puristini pametni odgovori na vprašanja nespoznanega Gospoda.

1. Po tem izjemnem čudežu, medtem ko je daritvena žrtev še vedno gorela, je Uranion, ki se je ves tresel, stopil do Henoha in ga prosil, da mu pove ime tega čudežnega in izrednega človeka.
2. In Henoh mu je rekel: »Dragi Uranion, ali bi ti kaj koristilo, če bi ti povedal Njegovo ime?
3. Glej, tako kot on dovoli, da ga tukaj imenujemo, ravno tako imenujemo nekoga drugega!
4. Iz tega lahko sklepaš, da ti bo podobnost v imenu malo pomagala k bližjem spoznanju tega nadčloveka. Zato ne sprašuj za Njegovo ime, ampak se obrni naravnost Nanj in bodi prepričan, da ti bo On v treh trenutkih povedal in te naučil več, kot pa jaz v vsej večnosti.
5. Zato pojdi sam k Njemu brez strahu in nekih zadržkov, kajti čeprav je neizmerno mogočen, je tudi neskončno dober, ljubeč, milosten, nežen, prijazen, ljubezniv, pokroviteljski in nepojmljivo ponižen.
6. Zato, ne bodi plašen, ampak le kreni k Njemu!«
7. Te besede so opogumile Uraniona; takoj je odšel k visokemu Abedamu in ga ogovoril z naslednjimi besedami:
8. »Visoki, najbolj vzvišeni, najmogočnejši brat,- če te smem tako imenovati -, ali mi bi hotel razkriti kdo in odkod si? Kakor sem pravkar videl, so ti podložna nebesa in zemlja do te mere, da če jaz ne bi imel največje mogoče ljubezni do svetega Očeta vseh nebes in zemelj, bi prav lahko verjel, da si ti bodisi sam sveti Oče ali pa vsaj zelo velik in mogočen duh vseh nebes iz neskončnega števila najpopolnejših Božjih angelov.
9. Če bo taka tvoja volja, mi lahko daš nekaj svetlobe o sebi.«
10. In Abedam ga je prijel za roko in mu rekel: »Uranion, bodi kar naprej dobre volje; ker te je sedaj prevzelo večno življenje!
11. Pojdi k Gabielu in ga pripelji sem z njegovo majhno družino, in sicer, njegovo ženo Aoro in njegovo edino hči Puristo in potem Me boš ob njuni strani dobro spoznal v svojem srcu. Amen.«
12. In Uranion je takoj pohitel k Gabielu, ga obvestil o Abedamovi želji in brez odlašanja vse tri pripeljal k Abedamu.
13. Čim so prišli k Abedamu Ga je Gabiel vprašal: »Najmogočnejši človek, kaj zahtevaš od mene?
14. Glej, tu je moja ljubljena žena in tam je moja hči, ki mi je podarjena od neizmerno svetega, ljubečega svetega Očeta. Ti si dovolj mogočen, da bi mi ju lahko vzel, - najbolj dragoceni stvari, ki ju imam na zemlji!
15. Če je to tvoj namen, kdo bi te lahko zadržal?
16. Toda glej, imam pa tudi nekaj veliko bolj dragocenega kot mojo ženo in hčerko; glej, to je skrito globoko v mojem srcu!
17. To je moja ljubezen in moje polno zaupanje v svetega, velikega, najbolj ljubečega Očeta in vsemogočnega Stvarnika nebes in zemlje.

18. Ali mi lahko in hočeš tudi to vzeti?«
19. In Purista, oklepajoč se svojega očeta, je rekla Abedamu: »Dobri, dragi, izredno mogočni mož, saj nas ne želiš morda ločiti?
20. Kajti dobri, modri Henoh, nam je vsem povedal, da si tudi zelo usmiljen in milostljiv.
21. Da, resnica je taka; ti nas ne boš ločil, ampak nas pustil skupaj, v najbolj blagoslovljeni ljubezni do našega svetega Očeta!
22. Ti moraš zagotovo tudi poznati tega tako svetega in nadvse dobrega Očeta in ga ljubiti kakor ga ljubimo mi!«
23. Nato je Abedam vprašal Puristo: »Poslušaj, Moja nadvse nežna Purista! Ali si že kdaj videla nebeškega Očeta?«
24. In Purista je odgovorila: »Ne bi smel reči le 'nebeški Oče', ampak 'neizmerno svet, ljubeči nebeški Oče', niti ne kar naravnost samo 'Oče', sicer se ti ne upam odgovoriti!«
25. In Veliki Abedam je svoje besede popravil po njeni pobožni volji, nakar Mu je dala želeni odgovor, rekoč:
26. »Kje bi našel na vsej zemlji človeka, ki bi mogel biti toliko vreden, da bi se mogel pohvaliti, da je videl najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta?!
27. To morda lahko storijo angeli, toda nikoli mi, nevredni ljudje!«
28. In Abedam jo je zopet vprašal: »Toda poslušaj, ti čista, nežna, najbolj ljubka Purista, - Adam je tudi samo človek, vendar je rekel, da je videl najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta in govoril z Njim, po tem, ko je bil ustvarjen!
29. Kaj praviš na to? Tudi on ni nič več kot grešen, nevreden človek pred Bogom?!«
30. In Purista Mu je odgovorila: »Ampak, česa si ne domisliš! Ali je potem praoče tudi človek, kakor mi vsi?
31. Ali ne veš, da je Adam prvi človek na tej zemlji, ki izhaja neposredno iz vsemogočne Roke nadvse svetega, nebeškega Očeta, ki je poln vzvišene ljubezni, milosti in usmiljenja? Zato ga je lahko dobro videl in govoril z Njim; toda ali je tako tudi v primeru nas, drugih ljudi? Razmisli malo o tem!«
32. In Abedam: »Da, zopet imaš prav, tako je s to stvarjo; toda sedaj bodi pozorna na to kar ti bom povedal!
33. Ali ti nimaš nobene želje, da bi videla najbolj svetega, ljubečega, nebeškega Očeta? – Kaj boš rekla sedaj na to Moje nenavadno vprašanje?«
34. In Purista: »Da, zares zelo nenavadno vprašanje! Kdo Ga ne bi rad videl, še posebno tisti, ki Ga nadvse ljubi tako kakor jaz?!
35. Toda glej, tisti bi moral biti povsem nepojmljivo bolj pobožen kot sem jaz!
36. Kajti, jaz sem čisto zadovoljna, da dobri, najbolj svet in ljubeč nebeški Oče, dovoli biti ljubljen ubogi stvaritvi kot sem jaz in se razodeva meni in nam vsem po svojih čudovitih delih in skozi usta zelo pobožnih moških.
37. Povej, ali lahko nečista človeška bitja zahtevajo kaj več od Njega?
38. Ali ni to kar smo prejeli od Njega toliko, da se Mu ne bomo mogli nikoli dovolj zahvaliti v vsej večnosti?!«
39. In Abedam: »Da, zopet imaš prav in že spet si Me podučila, vendar imam ne glede na to že drugo vprašanje:

40. Ali si si že kdaj poskusila predstavljati kakšen je videti najbolj sveti, ljubeči nebeški Oče? No daj, povej Mi!«
41. In Purista: »Ampak, - kakšno vprašanje spet! ---Kdo more ali lahko to naredi? – Bog, ki je neizmerno svet in neskončen! – Ne, kar si On zamisli, da je, to je!
42. Samo enkrat mi je padlo na misel, da bi bil morda lahko videti kakor praoče Adam, le neizmerno večji od njega! In kako dolgo sem se potem bala in premišljevala, da mi takšen greh ne bo nikoli odpuščen.
43. Koliko noči potem sem molila in jokala, dokler mi ni pobožni starec prinesel obvestilo o odpustitvi mojega greha! Glej, to me je naredilo pametnejšo, in sedaj, ko sem stara sedemindvajset let, se ne pustim več ujeti!«
44. In Abedam: »Da, zopet si Mi dala pameten odgovor, toda pazi, vseeno te bom ujel! Toda potem boš doživela veliko veselje!«

19.. Poglavje

Tehtno Abedamovo vprašanje Puristi

1. In tako je Abedam naprej govoril Puristi: »Prej si mi dejala, da je Adam izšel iz roke najbolj svetega nebeškega Očeta, polnega vzvišene ljubezni in usmiljenja. Kaj bi rekla, če trdim pred vsemi: 'Adam, kakor živi in diha, izhaja iz Moje roke!'
2. In, če se hočeš prepričati, ga precej resno vprašaj, potem ti bo to v celoti rad potrdil.«
3. In Purista: »Morda si izredno mogočen, vendar dvomim, da si prosto ustvaril človeka, in da je to naš praoče Adam, - razen, če je najbolj sveti, ljubeči nebeški Oče to tako hotel?
4. In, če je tako v tem primeru, nisi ti, ampak je zopet samo On veličastni, sveti Adamov Stvarnik in si ti Njegovo mogočno orodje!
5. Kako se lahko potem hvališ, da si Stvarnik samega sebe? Glej, to ni plemenito od tebe!«
6. In Abedam: »Toda poglej, Moja nežna Purista, Jaz ljubim najbolj svetega, ljubečega nebeškega Očeta tako zelo, in še celo bolj kot ga ljubijo vsi ljudje skupaj. In, če to ne bi bilo tako in ne bi bil ponižen do samega bistva, ali lahko trdiš in verjameš, da bi bil prav tako obdarjen s tako močjo glede na to, da me mora ubogati celotna neskončnost na najmanjši namig?
7. Kaj na to praviš zdaj, ker zaradi potrebne ponižnosti Jaz resnično nikoli ne morem in ne smem sam sebe poveličevati?«
8. Purista, njena starša in Uranion so bili popolnoma osupli in veličastni jutranji biser v zadregi, tako da ni vedela kaj naj reče.
9. Purista, ki se je še vedno oklepala svojega očeta, se je končno ojunačila in plaho vprašala Abedama: »Ali si zares tako mogočen, da Tvoji moči ni konca?«
10. In Abedam: »Ali želiš videti moje znamenje oblasti, moči in vsemogočnosti?«
11. In Purista: »Zame je mogočen blisk strele spremljan s strašnim grmenjem že zadosten dokaz tvoje nerazumljive moči in tisti, ki je tako mogočen kakor Ti je zagotovo tudi močan in mogočen.

12. Ali pa si tudi resnično brezmejno mogočen; - z učinkovitimi znamenji lahko prepričaš mene, slabotnega črva v prahu, ker jaz nikoli ne bom mogla, kakor Bog, videti Neskončnost?
13. Zato, kakšno korist bi imela od znamenja, ki si ga naredil v nekem neskončno oddaljenem kotu neskončnosti? Ali ga bom lahko videla in se sama prepričala o tem?
14. Glej, to je nemogoče! Čemu naj mi torej taka znamenja koristijo? Zato jih raje opusti in uporabi svojo veliko moč za kaj boljšega, kot za jalovo potešitev človeške radovednosti.
15. Reče Abedam: »Dobro povedano, Purista, ti si Moja ljubezen; resnično, tako čista kot si ti je sončna svetloba!
16. Že vidim, da bo tebe težko prepričati, ker karkoli si mi rekla je čista in svetla popolna resnica! Ne želiš mojih znamenj in odgovarjaš na Moja vprašanja, kot da iz tebe govori najmodrejši angelski duh, tako se Mi je zares slabo izšlo s teboj!
17. Toda, Jaz že vidim razlog za to; tebe je še vedno strah, da bi te morda želel razdvojiti od tvojih staršev. Vendar, ne boj se česa takega na kakršenkoli način, ker bi Jaz rajši dal tvojim staršem še tisočkrat več takšnih dragih hčera kot si ti, kot da bi jim odvzel en sam las z njihovih glav! Zato ne živi v tako velikem strahu pred Menoj, ampak se raje zaupljivo obrni proti Meni in boš potem v enem trenutku prejela od Mene več, kot pa drugače v več letih.
18. Res je: Čeprav se vsi zelo trdno oklepate najbolj svetega, ljubečega nebeškega Očeta, - Ga ne poznate. Toda, to je razlog, da sem prišel k vam, in sicer, da bi vas naučil popolnega spoznanja tega Očeta, katerega, čeprav Ga nadvse ljubite, Ga niti najmanj ustrezno ne prepoznate.
19. Glej, Moja ljuba, najbolj pobožna Purista, kako to, da ti ni uspelo popolnoma spoznati Mojega skritega namena v vseh Mojih vprašanjih? Glej, to ni bilo ravno modro od tebe!
20. Zagotovo se moraš zavedati, da Bog, tvoj sveti Oče, ni poslal k vam, ubogim, šibkim ljudem, mogočnega glasnika kakršen sem Jaz, brez najbolj ljubečega namena, ki ni zloben in hudoben, kot si mislila na skrivaj, ampak ves čas samo neizmerno dober in poln vzvišene ljubezni in usmiljenja do vas.
21. Glej, razmisli o tem in Me potem prosi za znamenje, da boste iz tega vsi prepoznali kakšen je sveti, najbolj ljubeči nebeški Oče, kajti to je Njegova volja za vse vas! Amen.«

20. Poglavje

Purista in njeno lastno spoznanje Svetega Očeta v Abedamu

1. Purista je postala zaradi tega potrta, zato je vprašala svojega očeta Gabiela: »Poslušaj, oče, Ta mora biti mogočni odposlanec iz nebes! Kaj se bo zgodilo z nami, če smo grešili zoper Njega?«
2. In Gabiel ji je rekel: »Glej, hčerka moja, On je še vedno tukaj in gleda na nas s pomilovanjem; zagotovo nam bo zopet oprostil.

3. Če smo grešili, smo grešili v svoji veliki slepoti; pojdi k Njemu v našem imenu in Ga prosi za odpuščanje!
4. Oh, glej, glej, kako prijazno in blago gleda navzdol na nas! Le pojdi hitro in prosi za odpuščanje; On bo zagotovo oprostil tebi in vsem nam!
5. Ampak, še prej padi dol pred Njim, ker je videti zelo svet! Torej, pojdi, pojdi preden bo morda prepozno! Amen.«
6. In Purista se je takoj vrgla Abedamu pred noge in začela jokati in hlipati.
7. Vendar se je Abedam hitro sklonil, jo dvignil in jo vprašal: »Purista, kaj te tare, da zato sedaj jočeš?«
8. In Purista, ki je še vedno jokala, odgovori: »O Ti, ljubi prijatelj, po Tvojih zadnjih besedah se mi je posvetilo in jasno sem videla, da Ti nisi prebivalec Zemlje, ampak mogočni odposlanec iz nebes, poslan od samega najbolj svetega Očeta, ki je poln vzvišene ljubezni in usmiljenja. Glej, prav gotovo sem Te užalila?!
9. Ali mi lahko oprostiš, kakor tudi vsem ostalim?
10. Glej, pogojno si mi dopustil znamenje; o Ti visoki prijatelj ubogega človeštva in Svetega Boga, tako mi dovoli, da Te sedaj za to prosim!«
11. In Abedam se je zopet sklonil navzdol in vzel Puristo v Svoje roke, jo pritisnil na Svoje prsi in jo nato najbolj nežno vprašal:
12. »Purista, ti čisti biser jasnega jutra, torej, kakšno znamenje zahtevaš od Mene?«
13. In Purista, ki se je kar topila od veselja, je rekla z ljubeče tresočim glasom: »Oh, ti čudoviti, mogočni prijatelj! Sedaj ne zahtevam več od Tebe nobenega znamenja, kajti, kar sem želela, si Ti že storil, ker si predvidel mojo željo in milostno naredil, kar je več kot sem si lahko kdaj predstavljala, za mene in s tem za vse nas.«
14. Po teh besedah od velike hvaležnosti ni mogla več naprej govoriti.
15. Toda Abedam jo je še enkrat stisnil k Svojemu srcu in jo potem nesel v objem njenih staršev, ki sta od velike hvaležnosti in veselja tudi kar naprej jokala.
16. Gabiel je končno rekel: »Ne, nikoli ne more biti angel tako dober! – Žena – in ti, moja hčerka, tukaj je več kot bi bilo najvišjemu angelu lahko kdaj koli dosegljivo!«
17. Potem ni mogel več govoriti. In, ko je zatem Abedam pogledal Puristo, ji je rekel:
18. »Purista, hčerka Moja, ali me še vedno ne prepoznaš, tvojega nebeškega Očeta? – Glej, to sem Jaz, Jaz sam!«
19. Ob teh besedah so vsi prepoznali Očeta, Purista pa je glasno zakričala in se vrgla pred Abedamove noge ter se jih spodbujena v svoji goreči ljubezni krčevito oklenila, tako da je bilo vse kar je lahko rekla le: »Oče! – Oče! – Oče! – Ti si moj Oče, moj dragi Oče! Ti si Sveti, najbolj ljubeči nebeški Oče, moj, moj, ljubi moj Oče!«

21. Poglavje

Uranion hvali Svetega Očeta. Gospodov odziv: brez besed, tiho kesanje je Bogu najbolj prijetna zahvala.

1. Ko je tudi Uranion videl kdo je mogočni človek, je takoj padel na svoje obličje in glasno vzkliknil: »O, kakšna neizrekljiva milost, o neizrekljivo največja milost! O neizrekljivo, vzvišena, najbolj sveta milost! Kdo med vsemi nami bi si upal kdajkoli sanjati o tem?
2. Gospod Bog Jehova nad vojskami, ki je ustvaril nebesa in zemljo in vse kar je tam, v in nad nebesi in v, na in nad zemljo, da, vse kar živi, se trudi in premika v, na in nad zemljo in vse vode in enako vse kar zapolnjuje večni neskončni prostor! – On, najbolj sveti, ljubeči nebeški Oče, ki se je spustil iz svojih neskončnih višin k nam ubogim ljudem kot človek, kakor mi, na najnižjo, najtemačnejšo zemljo.
3. Sonce, kako si upaš še vedno pošiljati svoje žarke na zemljo, ko po njej hodi Tvoj Stvarnik, Oče nas vseh, ki je svet, izjemno svet! Stran s tabo in tvojo bleščavo, ki je nevredna, tako kot smo mi, ker tukaj zrno peska, dotaknjeno z Njegovimi najbolj svetimi nogami, sedaj sije bolj v enem trenutku, kot ves tvoj blišč skupaj v dolgih večnostih!
4. In ti, neprijazna zemlja, ti mrzla mati smrti, kako si upaš še vedno obstajati?! Odreši se v najbolj slovesnem hvalospevu; povzroči, da se bodo prikazale najlepše, dišeče rože!
5. Ve, vse gore, spremenite se v žareče žrtvene oltarje; in vi drevesa in trave, vsi mi pomagajte slaviti in hvaliti svetega Očeta!
6. Zato, ker je samo On vreden prejeti vso hvalo, čast, slavo, ljubezen, zahvalo in oboževanje!
7. Vse zvezde, padite navzdol z visokih nebes in ti luna postani temačna in se zvrni na zemljo in častite vi vsi, tukaj častite Boga, Boga, ki je večen in sveti Bog, - Oče, najbolj svet, ljubeči, nebeški Oče vseh angelov in ljudi! On je tukaj pred nami! Da, On je med nami! Tu je na zemlji, z nami govori in nas črve v prahu uči hoditi vzravnano!
8. Zato Ga častite, častite Ga, vse ve večnosti! In ti, neskončnost, postani vrednejša velikega ljubezenskega slavospeva za najbolj svetega Očeta, kot je šibko blebetanje mojega črvivega jezika!
9. Kje sta sedaj, neurje in strela in ti veter, kje si?
10. Ali vas ni najbolj sveti, ljubeči, vsemogočni Oče ustvaril, prav tako kakor mene? Kje ste sedaj, da bi Ga hvalili? Ali pa se brzdate iz ponižnosti, zaradi največjega neskončnega spoštovanja?
11. Potem je prav, da ste postali tiho kot miš v zemlji, ko zavoha zgoraj mačko!
12. O moje srce, moje ubogo srce, sedaj želiš hvaliti in častiti, Njega, Njega, Najsvetejšega, - najbolj Vzvišenega, - pa nimaš niti malo prostora za eno majhno iskrico Njegove neskončne, vsemogočne očetovske ljubezni! Zato, o tem raje molči, kakor da izražaš nemogoče!
13. In ti, slaboten, črviv jezik, - tudi ti bodi tiho, ker je sedaj svet, svet, svet celo zrak, ki ga napolnjujem z mojim nevrednim in nečistim dretjem.

14. O Ti sveti, najbolj sveti in še trikrat več kot najbolj sveti Oče, - bodi mi milosten in usmiljen, ničevemu črvu pred Teboj v prahu!«
15. Nato je visoki Abedam stopil pred Uraniona, ki se je še vedno tresel, ležeč na svojem obrazu in ga dvignil ter mu rekel:
16. »Oh, sedaj poslušaj, Moj ljubi Uranion, izrazil si Mi največjo zahvalo, pogumno si povedal soncu in zrušil zvezde iz vseh nebes, nisi prizanašal zemlji in primerno spoštljivo pohvalil drobna zrnca peska pod Mojimi nogami; nisi pozabil na gore, drevesa in trave, - in streli, grmenju in vetru podal ustrezno besedo in nič manj iskreno pogledal svoje srce.
17. Glej, tvoja velika pohvala je bila pravična, toda povem ti eno stvar: Več kot tvoja hvala je vsebovala hvala, ki sem jo dobil od Puriste in njenih staršev brez besed, v popolni skesani tišini njihovih src.
18. Glej, kdor še vedno lahko govori ob Moji navzočnosti, je še vedno gospodar svojega srca, toda v srcu tistega, ki v prisotnosti Moje ljubezni ne more več govoriti, postanem Gospod in ga napolnim z Mojo ljubeznijo in z večnim življenjem iz nje.
19. Tudi ti sedaj živiš, ker si s svojo hvalnico zavrgel vse, kar je zate brez vrednosti pred Menoj:
20. Tvoj lasten sončni svet, ki predstavlja tvojo staro ljubezen in modrost; tvoje zvezde, ki predstavljajo tvoje spoznanje; tvojo luno, ki predstavlja pogosto rast človeštva in spet pogosto usihanje lastne ljubezni.
21. Obvladal si svoje gore; tvoja zemlja je prešla v hvalnici Meni in vsa drevesa na tvojo zahtevo in vse trave na tvojo željo si Mi dal kot daritev. Iskreno si se prizadeval pozvati sem vetrove in Meni daroval v svoji hvalnici vse bliske strele svojega posvetnega uma in nevihto svoje iskrenosti in nisi prizanašal svojemu večnemu duhu iz Mene in svoji duši, ki je živa posoda za večno življenje iz Mene in s tem izpraznil svoje srce, tako da Jaz lahko postanem gospodar življenja v njem.
22. Glej, šele sedaj, ko si utihnil v svojem srcu, Sem v njem postal Gospod. Tako si resnično dosegel večno, neminljivo življenje in Jaz ne bom tebi nikoli več tujec ali neznani Oče, ampak bom vedno znani, vedno prisoten, tebi vedno slišen, močan, mogočen in vsemogočen Oče, ki preko tebe vodi vse tvoje otroke. Kar bom - in sem že tebi,- bom tudi tvojim šestim bratom in za njimi vsem tistim, kateri se bodo, kakor ti, resnično odrekli svetu.
23. Poleg Gabielovega bivališča bom Zase zgradil novo kočo, katero bom pogosto obiskoval, ker na zemlji ni Zame bolj čistega in trdnejšega kraja.
24. Gabiel, glej, sedaj blagoslavljam tudi tebe in tvojega otroka! Nekega dne ji Bom dal zakonitega moža, ki ji bo dal hčerko, katera bo mati novih ljudi te zemlje. In Lameh ji bo dal moža, ki bo prebival v vseh časih z Menoj v Moji prostorni hiši!
25. In zdaj prejmite vsi Moj blagoslov in bodite veseli in polni dobre volje! Amen.«

22. Poglavje

Gospodova nova koča poleg Gabielove družine. Purista, Gospodova prva kuharica. Trije lonci na ognjišču nove koče.

1. In trojica je padla k Abedamovim svetim stopalom in Ga hvalila in slavila v tihem kesanju svojih src, in prostor se je navlažil od solz njihovega veselja in hvaležnosti. Abedam se je sklonil, jih takoj dvignil in jim ponovno vrnil pogum in vztrajnost v njihovih srcih.
2. Trojica je postala zopet dovzetna za besedo, ko je Abedam, za ta namen, malce omilil njihova goreča srca in jim rekel z glasom polnim ljubezni in nežnosti:
3. »Kot ste sedaj pred Menoj in sem v ljubezni Jaz v vas, tako kot ste tudi vi v Meni, tako naj ostane v prihodnosti in Mene ne boste nikoli pogrešali. Kajti, kot boste vi z Menoj in v Meni, tako bom Jaz ostal z vami in v vas za vekomaj in vaša spokojnost in mirnost bo trajala za vedno.
4. Gabiel, rekel sem ti, da postavi poleg tvoje koče Zame novo kočo, v kateri bom pogosto prebival. Glej, koča je že zgrajena! To bivališče si zame pripravil v svojem srcu; to je resnično nova koča za Mene, v kateri Mi bo v zadovoljstvo prebivati.
5. Katero drugo kočo bi Mi lahko postavil?
6. Kot znamenje boš resnično našel v tvoji domovini kočo, ki Mi je bila že zgrajena. Moški vanjo ne bodo vstopili s pokrito glavo, ženske pa si bodo pred vstopom zakrile svoj obraz, ker je ta koča čista, sveta in izjemno dostojna. Na sredini te koče boš našel majhen oltar, na katerem bo gorel večni ogenj in dan in noč izžareval veliko svetlobo. Iz tega svetlega plamena se bodo v nebesa vedno dvigali svetleči oblaki.
7. In ti, Moja najčistejša Purista, vedno, ko bom prišel k tebi, Mi boš na tem ognjišču ljubezni pripravila slastno dišečo jed. In samo tebi je dovoljeno, da razkrita opravljaš Zame delo čiste ljubezni!
8. Ko boš hotela Zame kuhati, pred tem z ostalimi naberi svež, čist les, tako da kadarkoli bom prišel na obisk ob različnih časih, najbolj nepričakovano, moraš biti že z vsem preskrbljena, da Me boš pravilno pogostila!
9. Znamenje pa bo tako, da ti bo ogenj vedno pokazal kakšno je stanje tvojega srca!
10. Čist, svež les označuje stalno prenovljeno in povečano ljubezen tvojega srca in pripravljena jed, tvojo popolno predanost in podreditev Moji volji.
11. Resnično, če boš naredila tako Jaz ne bom nezadovoljen gost in bom pogostokrat zaužil dober obrok s teboj, vendar, če bi ugasnil ogenj tvoje ljubezni, bo tudi plamen na ognjišču čiste ljubezni postal vedno bolj medel in Jaz redek gost.
12. Blagor vam vsem, ki hvaležno, kot otroci jeste kruh iz Mojih rok. Toda neizrekljivo srečen je tisti, h kateremu pridem Jaz kot gost, ker ima za Mene vedno pripravljeno mizo in na njej okusno jed in nikoli ne dovoli, da bi plamen na Mojem ognjišču ugasnil, ampak ga ohranja vedno bolj živahnega. Zato se

tudi Jaz ne bom dolgo zadrževal in če bom zamujal, bo postal še bolj zaposlen okoli ognjišča v koči vsega življenja.
13. Resnično, ko bom potem prišel nepričakovano in srečal Mojega gostitelja zaposlenega okoli Mojega ognjišča v Moji koči, - pravim: resnično, resnično, njegove nagrade in njegovega veselja ne bo nikoli konec!
14. Tako sem vas tri napravil za takšne gostitelje in vam dal tudi kočo, zgrajeno iz svetišča vaših src, in pripravljeno, vedno goreče ognjišče, ki ga lahko primerjamo z neomajno zvestobo. Prav tak kot je plamen na ognjišču, je podoben plamen v vaših srcih, polnem čiste ljubezni Zame.
15. Odslej ostanite Meni zvesti skrbniki tega, vam zaupanega svetišča v jutru in se boste kmalu prepričali o obilici blagoslova, ki izhaja iz tega svetišča preko vse jutranje pokrajine in vsemi njenimi sosedami.
16. In ti, Moja ljuba, čista Purista, boš ostala Moja kuharica v kuhinji ljubezni, na ognjišču večnega življenja,- in Jaz bom tvoj gost!
17. Kadarkoli boš komu dala hrano ali pijačo v Mojem imenu, jo boš dala tako, kot da si obed pripravila Zame.
18. In tako bom Jaz pogledal na obed in tebe blagoslovil, kakor da sem Jaz sam obedoval. Vendar pa, kdorkoli želi prejeti hrano iz tega svetišča, se mu mora približati dobro preskrbljen in natovorjen z svežim lesom.
19. Tisti, ki bo od zunaj prišel praznih rok, se bo tudi od znotraj vrnil domov praznih rok.
20. Ti, Moja ljuba, čista Purista, v koči boš našla primerno število najčistejših posod. Za kuhanje jih boš uporabila za tri od vsake vrste razpoložljivih obilnih plodov iz tvojega povečanega vrta, takšne kakor so bili tisti, ki si jih z velikim presenečenjem slovesno izročila Adamu kot jutranji dar. Za Mene jih boš vsak dan pripravila v velikem loncu v čisti prevreti vodi, jutro za jutrom, opoldan za opoldnevom, večer za večerom in tudi en nič manjši lonec za vsakogar, ki želi hrano sprejeti na pravičen in spoštljiv način. Toda zase in za svoje starše boš uporabila najmanjši lonec in vanj dala najmanjše plodove.
21. Vendar, ko bodo plodovi mehki in dovolj sladki, vzemi z ognja najprej lonec za neznance, potem naredi enako s svojim, tistega, ki je namenjen Meni pa ne boš vzela z ognja dokler ne bom prišel Jaz sam ali poslal nekoga v Mojem imenu, ki bo sam pojedel Moj obrok ali pa ga bo posredoval vam vsem v Mojem imenu.
22. Tako ti dajem Moj novi blagoslov za to novo služenje; bodi zvesta oskrbnica in Jaz bom ostal vedno tvoj blagoslovljeni gost, ne samo tukaj, ampak nekega dne tudi v veliki hiši tvojega Očeta v onostranstvu. Amen.«

23. Poglavje

Nebeška lepota Gemele in Puriste

1. Vendar pa so se nekateri očetje v svojih srcih spraševali, katera od dveh priljubljenih Abedamovih žensk je lepša. Zato je pevec Kenan stopil k Abedamu, da bi Ga v imenu drugih vprašal o tem.

2. Toda Abedam, ki je to že predvidel, ga je vprašal: »Kenan, ali boš zadovoljen v svojem srcu, če ti le povem?«
3. Kenan Mu je odgovoril: »Gospod in Oče, kaj Ti lahko sedaj odgovorim? Ti vidiš v moje srce! Vem, da je moja in naša želja dvojne narave: mi bi radi videli Puristino obličje, pa čeprav samo od daleč, -kot smo videli Gemelino, vendar hkrati bi radi slišali Tvojo besedo, ki izraža Tvojo naklonjenost; drugače ne vemo, katera od dveh je morda večja pred Teboj?!
4. Glej, naše glave in srca so odpovedali, da še vedno nismo zmožni pravilne presoje!
5. Seveda, to nima nič opraviti z blaginjo človeštva, zato je spoznanje o tem kaj Tebi bolj ugaja drugotnega pomena za naše zemeljsko življenje. Zato bo to le Tvoja sveta volja, če boš milostno ugodil naši prošnji!«
6. Nato je Abedam rekel Kenanu: »Torej zberimo vse radovedneže na tem prostoru in bomo videli kakšno bo njihovo mnenje! Amen.«
7. In Kenan je takoj pozval vse tiste, ki so imeli enako prošnjo, naj pridejo brez odlašanja. Abedam je poklical Gemelo in Puristo k Sebi in objel Gemelo z Svojo levo roko in Puristo s Svojo desno roko ter jima z nežnim glasom rekel naj se razkrijeta pred očeti.
8. Obe sta nemudoma potisnile svoje razkošne lase s svojega obraza nazaj in pogledale očete z velikim spoštovanjem, ljubeznijo in prijaznostjo.
9. Toda takoj, ko so radovedni očetje zagledali ti dve nebeški lepotici, so kot od strele zadeti padli na tla in nobeden od njih si ni več drznil dvigniti pogleda, da bi si ju ogledal in presojal po lepoti.
10. In Abedam je vprašal Kenana: »No, ti stari pevec Mojega čaščenja, kaj misliš: Katera od njiju je lepša, katera Mi je bližje? Sedaj, ko si obe videl, boš zagotovo lahko izrazil svoje mnenje?«
11. In reče Kenan, ki se je ves tresel: »O najbolj sveti Oče, vsemogočni Bog! O naj se zavlečem v oslovo kožo, jaz največji bedak! O, kaj sem storil, kakšno neumnost sem zagrešil!
12. Jaz slepec sem neumno domneval, da lahko sodim, zares kot beden sodnik med dvema svetlečima nebeškima soncema, obeh, ki sta sedaj nošeni enako blizu in povišani na rokah najbolj svetega nebeškega Očeta!
13. Bodisi leva ali desna, bodisi sonce zjutraj, opoldan ali zvečer, katero je lepše, katero bolj sonce?
14. O neumnost, neumnost, - kdo te je tako dolgo na skrivaj spodbujal v mojih sicer razsvetljenih prsih!
15. O Ti sveti Oče, Ti večna ljubezen, oprosti meni ubogemu bedaku, tepcu, norcu, volu, oslu, meni črvu v prahu, meni slepemu krtu, - in ne razglašaj nam prašičem Svoje svete Besede, za katero sem Te jaz prašič prej tako neumno prosil, ker mi nismo vredni slišati glasu iz Tvojih najsvetejših ust, nismo vredni slišati svete razsodbe nad Angeli angelov najčistejših nebes.
16. O kakšno veličastvo, kakšen sijaj! – Ti večna Blagost, Ponižnost, Zvestoba, Ti Ljubezen vseh ljubezni, Ti Sveti, Najsvetejši, - kakšni bitji, kakšna veličastna otroka si iz Sebe ustvaril!

17. Utihni, ti bedni, temačni, ledeni jezik, kajti preveč svet je On, pred katerim si tako plehko blebetal, kot da bi morda lahko povedal kaj pametnega. Zato bodi tiho, ti umazano orodje neumnosti, največje norosti!
18. O sveti Oče, oprosti, oprosti nam bednim bedakom. Tvoja sveta volja naj se zgodi, Tvoj Amen, Amen, Amen.«
19. In Abedam je pustil, da sta obe zopet zakrili svoje obličje pred očeti in jima rekel: »Obe sta Mi enako dragi, nobena nič več od druge in nič manj od druge, zato ostanita tako kot sedaj in bosta vedno tako blizu Mene kot sta sedaj. Amen.«
20. Po teh besedah ju je Abedam nežno postavil zopet na zemljo. In obe sta se takoj namestili pri Abedamovih nogah in se Mu začeli v en glas zahvaljevati in Ga hvaliti v svojih srcih z naslednjimi besedami, katerih nista mogli izreči:
21. 'Sveti, najbolj ljubeči Oče, poln največje blagosti, ponižnosti, potrpljenja in usmiljenja, kako sva lahko me dve, Ti najsvetejši Oče, vredne takšne Tvoje milosti?
22. Ti meniš, da sva vredni, toda ali sva zares vredni te časti?
23. Zaradi naju so bili vzvišeni očetje osramočeni pred Teboj in pred vsemi otroki. Krivi sva samo me dve, zaradi najinih obrazov, ker naju je najbrž Tvoja sveta milost obdarila z več lepote kot nekatere druge, prav tako šibke ženske.
24. Toda Tebi, o najsvetejši, dober, moder in ljubeči Oče, najina večna hvaležnost in vsa najina ljubezen in hvala za vse; saj kako in zakaj si naju ustvaril taki, ker je vsak od Tvojih darov vedno najbolj moder in dober.
25. Tu nama je žal le za vzvišenimi očeti, ki sedaj zaradi naju trpijo, žalujejo in celo jokajo!
26. O Ti najdražji, edini najbolj ljubeči Oče, bodi jim usmiljen in jih zopet ojačaj s Svojo najsvetejšo ljubeznijo in oprosti tudi nama, ki sva zagotovo krivi, da so vzvišeni očetje sedaj tako bedni pred Teboj! Tvoja sveta volja naj se zgodi sedaj in na veke vekov!«
27. In Abedam jima je rekel: »Moji ljubi hčerki, ne skrbita po nepotrebnem! Glejta, tisti, ki so se tako pravično ponižali pred Menoj, sploh niso tako bedni, kot si predstavljata, ampak nasprotno, ker Meni ni nihče bližje, niti Jaz nisem bližje njemu, kakor med njegovim največjim ponižanjem pred Menoj. Tako je tudi v primeru teh očetov, s katerimi sočustvujeta v vajinih nežnih srcih in sebe brez vsake krivde nepotrebno obtožujeta.
28. Ali mislita, da so tisti, ki jih jaz nosim na Svojih rokah, sposobni grešiti, kljub svoji svobodni volji?
29. Zato, le veselo, vedro in pogumno, kajti to sem predvidel že od večnosti. Zato sta brez krivde; pojdita k očetom in jim v Mojem imenu povejta naj vstanejo! Amen.«
30. In obe sta takoj skočili k očetom in jim sporočili Gospodovo voljo.
31. In očetje so takoj vstali in glasno hvalili Boga.
32. Abedam je obe poslal nazaj k njunim ljudem in nato vprašal Kenana:
33. »No, kateri od njiju bi ti sedaj prisodil nagrado?«
34. Toda Kenan si je z roko pokril usta.
35. In Abedam mu je rekel: »Če si se vzdržal svoje presoje, se bom tudi Jaz, ker od dveh najljubših nobena ne more biti ljubša.

36. Kljub temu je med njima razlika, vendar svet ne vidi teh razlik.
37. In tako se vrni na svoj prejšnji prostor! Amen.«

24. Poglavje

Lažna ponižnost kot razlog Henohovega strahu pred govorjenjem. Boga lahko ljubimo le kot človeka.

1. Potem, ko so bili ti, nekoliko preveč radovedni, s tem zadovoljni, in je bila Gemela spet poleg Lameha in Purista s svojimi starši, ki so se tresli od veselja, je visoki Abedam poklical Henoha in mu rekel:
2. »Poslušaj, Moj ljubljeni, najbolj pobožni Henoh! Opažam strah v tvojem srcu, v tvojem nesmrtnem srcu, ki je že nekaj časa obkroženo s senco, ki ti povzroča skrb, prav tako kot zdravemu svežemu jabolku, napadenemu od potepuške muhe, ki je pripravljena za razmnoževanje in zabada svoj rilček, kjer bi lahko predrla lupino zdravega sadja in odložila v meso sadja zlobne potomce svoje vrste in s tem razjedla in verjetno uničila sadno življenje.
3. Glej, za kaj je potem še dobro tako sadje? Za kakšen konec bi strah služil svobodnemu srcu?
4. Kot pravi veliki duhovnik Moje ljubezni, milosti in usmiljenja boš nagovoril ljudi v Mojem imenu.
5. Glej, to je bila že dolgo časa Adamova pobožna želja, še preden sem prišel k vam kot človek!
6. Kakor prej, te sedaj dejansko potrjujem; včeraj in danes pa sem ti rekel, da ne skrbi o tem kaj boš govoril ali hotel govoriti, ker te bom takrat, ko bo potrebno, besedo za besedo navdahnil kaj moraš govoriti. In glej, ne glede na to, je tebe strah!
7. Ali ne vidiš kako neumen je takšen strah?! Saj se Mene vendar ne moreš več bati; kajti ti to veš in si vedno od Mene vedel, da sem Jaz sam najvišja Ljubezen.
8. Vendar sedaj tudi veš, da sem iz dna srca ponižen, nadvse blag, nežen, strpen in nadvse potrpežljiv!
9. Kaj se potem bojiš? Morda svojih očetov, bratov ali otrok? Glej, vse to je odveč! Na skrivaj si v sebi o tem premišljeval in si govoril: 'Kako bom opravil, če bi moral imeti na Sabat obvezen govor ljudem in še celo ob kratki prisotnosti Gospoda večnosti in vsemogočnega Stvarnika neskončnosti, - v bleščeči prisotnosti najvišje modrosti najsvetejšega Očeta, polnega ljubezni, milosti in usmiljenja?!
10. Kakšna bo videti moja usmiljenja vredna beseda tedaj, po najbolj sveti, najbolj bistveni živi besedi, ki že kot neskončni svetlobni žarek priteka iz najsvetejših ust k nam ubogim majhnim črvom v Prahu vsega prahu?'
11. Glej, ali niso to tvoja lastna sanjarjenja? Toda, za kaj so dobra? Morda za življenje? Glej in razumi: Zagotovo ti ni treba več skrbeti za življenje. Ali misliš, da sem zadovoljen s tvojim molkom in govorjenjem namesto tebe?
12. Ampak Jaz ti povem: Takšne ponižnosti ne maram, da pred Menoj izgubiš pogum in si v strahu pred Mojimi očmi in Mojimi ušesi.

13. Mi je pa v največje zadovoljstvo obnašanje majhnih otrok, ki pred svojimi starši nimajo tesnobe in strahu, ki so vedno dobre volje in se pogovarjajo ter vriskajo v odsotnosti staršev, kot da so gospodarji v hiši; ampak takoj, ko so lačni in žejni, še vedno pritečejo, polni otroške ljubezni in predanosti, k staršem po kruh, in ko prejmejo kruh iz starševskih rok, se jim zahvalijo z veselim zadovoljstvom, raje, kakor z pretiranim spoštovanjem in strahom pred njimi ter z poplavo nesmiselnih besed, s katerimi izražajo svojo hvaležnost.
14. Ali nimata vsak oče in mati najraje majhne otroke, ki veselo uživajo v tistem, kar jim je ponujeno, so ves čas videti zdravi in sveži kot majhne rožice po osvežujočem dežju, raje kot, da bi se tresli v strahu in pretiranem spoštovanju do svojih staršev, tako zelo, da če jim ti ljubeče dajo kruh, si ga ne upajo vzeti in kaj šele jesti iz pretiranega spoštovanja ter so ves čas videti kot uvela trava, ki nastane iz plitve korenine, zrasle v pusti, kamniti razpoki?!
15. Glej, ali ni to neumno? - Vendar v tem je bistvo ljubezni in vse modrosti iz nje, in sicer, da je za tistega, ki je omejen, potrebno vse ohraniti v pravilnih mejah, ker omejenim pomeni neomejenost smrt.
16.Ti Me ne moreš ljubiti kot Boga, ampak samo kot človeka; ker kako bi bilo omejeno srce sposobno prenesti neskončnega Boga ali brezmejni ogenj božanske ljubezni, kako omejen duh božansko modrost, v njeni neskončni polnosti?
17. Kaj lahko majhen otrok kdaj koli v polnosti povrne materi za njeno ljubezen? Kaj bi kmalu nastalo iz majhnega otroka, če bi lahko to naredil s svojo omejeno močjo?
18. In vendar bi bilo to samo vprašanje ene omejitve v odnosu na drugo. Kakšen bo izid, če bi moralo omejeno poskušati v vsakem pogledu sprejeti neomejeno?
19. Glej, Henoh, zato je tvoj strah puhel in prazen. Kdor Me ljubi s vso svojo dodeljeno močjo je dovolj, ker je izpolnil dodeljeno mero. Zato ni potreben strah, ne tesnoba.
20. Drevo je dobro drevo, če so njegove veje vsako leto obložene s sladkim sadjem; vendar, kateri neumnež pričakuje, da bo to drevo obilno oskrbovalo vso zemljo z svojimi plodovi!
21. Zato le veselo in pogumno izpolnjuj Mojo voljo in Jaz bom popolnoma zadovoljen s teboj!
22. Ne prizadevaj si, da bi Me neskončno zadovoljil, kar je nemogoče celo najvišjim ustvarjenim duhovom, ampak le omejeno, glede na tvojo končno moč, tako da se mera, ki ti je bila podeljena napolni in prepusti Meni, Tvojemu dobremu Očetu poskrbeti za neskončno!
23. Zahtevani govor je del tvoje mere, zato le pogumno ravnaj in pred vsemi navzočimi odpri svoja usta v Mojem imenu! Amen.«

25. Poglavje

Satanova moč in Božja vsemogočnost. Henohov Sabatni govor

1. Po tem Abedamovem govoru, je Henoh razmišljal in v svoji notranjosti potrjeval Abedamove trditve.
2. Še naprej je premišljeval o mušjem zarodu in zdravem jabolku, nato pa je vprašal Abedama:
3. »Sveti, najbolj ljubeči Oče, ali je tudi Satanu dovoljeno, da se približa Tvojemu svetišču, prav tako kakor izgubljena muha zdravemu jabolku?
4. Glej, resnično, to se mi zdi čudno, da bi se zgodilo v kraljestvu življenja in svetlobe; kaj ima tukaj opraviti duh vse teme?«
5. In Abedam je odgovoril: »Henoh, kaj te to skrbi, če pa sta Moja ljubezen in usmiljenje preveliki zate, da bi to sploh kdaj dojel in razumel?
6. Moja ljubezen in usmiljenje se vendar lahko celo razširita do najtemnejših duhov. Kako lahko potem sprašuješ, kot da bi se ti v Moji neposredni bližini morda slabo godilo?
7. Glej, zemljino sonce je velika svetloba, ki večino svojih žarkov daruje v neskončne daljave vesoljnega prostora. Ali bi se morala zemlja in njeni sosedje zaradi tega vznemirjati, ker njihova svetleča mati tako razsipa svoje žarke? In, če bi tako storili, ali jih ne bi svetleča mati lahko takoj vprašala:
8. 'Otroci, kaj vam to mar; ali grdo ravnam z vami in ali nima vsak od vas ustrezne količine svetlobe in toplote'?
9. Glej, to ravno tako velja tudi Zame. Zato naj te ne skrbi za Moje velike, nedoumljive poti, ampak ostani brezskrben od Moje majhne ljubezni zate. Zato ne govori o velikih kraljestvih teme in si lahko popolnoma prepričan, da bo imel še vedno močni knez smrti kaj malo opraviti s tabo in z vsemi brati tvoje ljubezni.
10. Vendar ti povem: Vse večnosti ti ne bi zadostovale, da bi doumel veličino njegove oblasti in moči, toda on je vseeno omejen, ustvarjen duh in kjer njegova moč za vedno preneha obstajati, se samo Moja lastna, neskončna, komaj začne.
11. Zato, ne skrbi, ker, ko si v Mojih rokah, je že tvoj najmanjši dih močnejši od vse Satanove sile, oblasti in moči!
12. On je kakor lačen, rjoveč lev, ki hlepi po hrani. Gorje živali, katero sreča ali pa bi jo nekje zavohal s svojim izostrenim vohom; povem ti: celo mamutu bi se slabo godilo v tem boju!
13. Toda, čeprav lačen lev besno rjovi, se zelo redko ozira na muhe, ki mu brenčijo okoli ušes!
14. Glej, v tem se nahaja velika moč najmanjših ponižnih; pogosto lahko muha nadleguje celo krdelo levov, medtem, ko se to isto krdelo levov ne zmeni za muho.
15. Ti si že zdavnaj postal muha v ponižnosti; zato pusti leva pri miru, tako da ti ne bo škodil in potem začni brezskrbno s svojim pobožnim delom! Amen.«

16. In Henoh, ki se je v svojem srcu goreče zahvalil visokemu Abedamu za to veliko odrešitev in okrepitev, je končno rekel: » Amen; Tvoja sveta volja naj se zgodi.
17. Tako poslušajte, vsi vi očetje, bratje in otroci, ki ste že napeli ušesa:
18. Sredi Gospodovega dneva smo se tukaj zbrali, ob vzvišeni prisotnosti najsvetejšega, ljubečega Očeta, ki je Bog, silen in močan Bog, vsemogočni Stvarnik nebes in zemlje.
19. Kaj naj storimo, da bi z ozirom na naše omejitve, izrazili kolikor moremo našo hvaležnost za to neskončno milost, katere nevreden je ves svet?
20. Kadarkoli eden drugemu nudimo uslugo, prejemnik lahko s proti uslugo vrne dobro delo tistemu, ki mu pomaga.
21. Če me nekdo vodi sto korakov, ga bom za to vodil dvesto korakov – sto, ker je šel z menoj in sto, ker me je vodil. Potem sva si bot, nobeden pa ni dolžan vrniti svojemu bratu za uslugo več kot trikratno povračilo. Če želi storiti več, je to njegova svobodna volja, vendar bo v tem primeru postal tudi njegov brat dolžnik.
22. Kdor mi da kos kruha, mu vrnem tri kose: en kos za njegov kos, en kos za njegovo dobro namero in en kos za trud njegovih rok; povej, ali lahko potem zahteva več od mene?
23. Da, kot sem že rekel, lahko se vrne bratove usluge in dobra dela tisočkratno, ne samo dvakratno ali trikratno, če do tega pride, celo takrat, ko mi nekdo reši življenje in me urno zagrabi in odtegne od skalne stene, ki se že začne premikati, da se bo naslednji trenutek zrušila na mojo glavo in me bo veliko breme skalnih razvalin pobilo ter zlomilo; ker jaz lahko še vedno umrem zanj in ga lahko nosim na rokah vse življenje!
24. Toda - kaj lahko storimo tukaj? Kaj za našega Očeta, našega Stvarnika, Zanj, svetega Darovalca vseh dobrih darov? Zanj, ki je najprej sam daroval nam, katerim je za ta čas dal prelepo veliko Zemljo,- Sonce, to veličastno, blagodejno svetlobo, - zvezde, nešteto nočnih svetil in tudi Luno! Kdo bi lahko preštel vse zaklade, katere nam je dal?
25. Za povrhu vsega, je On sam sedaj prišel k nam, da bi nas bogatil za vedno s še večjimi zakladi večnega življenja!
26. Bogati nas s Svojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem, s Svojo živo besedo in nadvse z najbolj neizrekljivimi obljubami!
27. Poslušajte, poslušajte vi očetje, bratje in vsi otroci! Kaj lahko temu Dobrotniku storimo v zameno? Kaj Mu lahko damo, ne da bi prej prejeli že neštetokrat od Njega?

(05.02. 1842)

28. O očetje, bratje in otroci, resnično, to je eno od največjih in najbolj pomembnih vprašanj, zares, to je tako globokoumno vprašanje, da bi bila za samo majhen del odgovora na to vprašanje vseh vprašanj morda cela večnost prekratka!
29. Če bi kdo rad vprašal: 'Koliko zrnc peska vsebuje Zemlja in koliko kapljic rose je v vsem, skoraj neskončno velikem morju, in na koncu, koliko zvezdnih

sonc gori v ogromnih prostorih neskončnosti?' Glej, na ta neznansko težka vprašanja, kot se morda slišijo, bi morda lahko zadovoljivo odgovoril celo bolj ali manj razsvetljeni kerub. Da, on bi nam verjetno hotel prešteti pesek na Zemlji na tak način, da bi nam zastal dih in prikazal rosne kapljice v morju na tak način, da bi kmalu vsi vzklikali: 'Prizanesi nam s tvojim mogočnim odgovorom, ker nam ena rosna kapljica popolnoma zadošča!'
30. Tako nas tudi verjetno ne bo izneveril in nas bo obvestil o številu zvezdnih sonc na tak način, da se bo vsa zemlja stresla, tako kot, če bi ji naš najsvetejši Abedam zelo potiho napovedal: 'Poslušaj, ti nezvesta! Jutri te bom očistil v ognju Svojega gneva!'
31. O očetje, bratje in otroci, veliki, celo neznosno veliki bi bili ti odgovori, vendar jih ni nemogoče dati, čeprav so neužitni za nas črve v prahu.
32. Vendar, povej in presodi, kateri od največjih in najmodrejših prvobitnih nadangelov bi si upal dati veljaven, da - pred Bogom veljaven - odgovor na moje najpomembnejše vprašanje v tem mojem govoru?!
33. Glej, ta najbolj vzvišen razlog, seveda, leži v tem vprašanju, pred katerim je vsa večnost in vsa neskončnost stalno tiho, polna največjega spoštovanja!
34. Da, - tukaj visoki, vzvišeni angel utihne in skesano pade pred Njim, ki je ustvaril njega za vse večne čase, ker si tudi on ne more pomagati, da ne bi ljubil z vsem srcem in oboževal najbolj svetega Očeta, ki ga je ljubil že od večnosti, še preden je postal bistven!
35. In vsa sonca nikoli prešteta od katerega koli duhovnega angela, z vsemi svojimi velikimi ognjenimi prebivalci, kaj počnejo, ali kaj lahko storijo? – Poslušaj! Nemogoče kaj drugače od tistega kar najbolj prvobitni nadangel počne: v svoji vzvišeni tišini, polni spoštovanja, izpolnjujejo sveto voljo, velikega, izjemno dobrega Očeta, in to je vse kar lahko storijo. Njihova velika hvala je znana vsakemu soncu, celo do neskončno oddaljenih stvaritev, in si tako medsebojno, po svojih širnih žarkih, tiho oznanjajo, da je samo en Bog in, da je ta Bog eden in edini, sveti, najbolj ljubeči Oče, ki jih je ljubeče ustvaril za ljubezen, s katero ljubijo celo daljno temačno prostranstvo in ga oživljajo z ljubeznijo svetega Očeta.
36. O očetje, bratje in otroci, verjemite mi, da je vsa zemlja polna ljubezni svetega Očeta, ker če ne bi bila, resnično, mi ne bi imeli tal, na katerih počivajo naše noge in bi celo naša telesa že zdavnaj požrlo grozno brezno večne neskončnosti!
37. Zato poglejte Zemljo, polno ljubezni, glejte sonca, polna mogočne ljubezni svetega Očeta, zaradi česar vodijo v oddaljenih orbitah svoje zemlje, prav tako kot nam, večnim otrokom ponoči sije Luna, spokojna in prijetna učiteljica večnosti!
38. Kaj drugega kot ljubezen je poživljajoča toplina sonca? Da, v njej je ljubezen svetega Očeta. In njegova svetloba, njegova čudovita svetloba! Kaj je to drugega v njej, kakor samo vzvišena svetlost plamenečega bližča svete ljubezni nadvse dobrega, najsvetejšega Očeta?
39. O očetje, bratje in otroci, le glejte, malo poglejte sijajne stvaritve okoli nas; povsod je polno ljubezni! Da, povem vam z najbolj bistvenim razlogom:

Kamorkoli pogledate – naj bo majhno ali veliko, blizu ali daleč, vse je prepolno ljubezni Svetega Očeta!
40. Vse, prav res vse, Ga hvali, ljubi in neprenehoma moli. Nihče pa ne sprašuje kakor mi: 'Kaj naj storimo? Kje naj začnemo in kje naj končamo veliko hvalo Svetega Očeta?', ampak v tišini svoje notranje blaženosti izpolnjujejo voljo svetega Očeta in velikanska prostranstva oddaljenih svetov so še vedno priče nežnemu, vzvišeno mirnemu delovanju, spoštljivo tihega in ljubeče predanega sonca in drugim stvarem polnih ljubezni.
41. Samo mi otroci, - poslušajte! – mi, otroci tega Svetega Očeta, mi, živi otroci, lahko še vedno vprašamo ob osebni prisotnosti Boga: 'Kaj naj storimo?' Vprašanje, na katerega ne bo noben angel v večnosti nikoli odgovoril!
42. In kljub temu se sprašujemo sredi čudes ljubezni, tako, da se hočejo razpočiti od iskrene ljubezni: 'Kaj naj storimo?'
43. Ničesar, - ničesar ne moremo storiti, ampak Ga lahko le ljubimo z vso močjo, ki nam je bila dana od Njega in hvaležno ter veselo uživamo v vsakem Njegovem podeljenem daru večne ljubezni!

(07.02.1842)

44. Torej, najbolj ljubljeni očetje, bratje in otroci, ker nam je vsem nemogoče dokončno odgovoriti na to vprašanje, postanejo vse naše največje možne misli nepomembne v primerjavi z velikostjo našega dolga pred in proti najsvetejšemu Očetu, zato je vse kar lahko naredimo, da razširimo naša srca kolikor je to mogoče, tako da bi nadvse ljubili tega našega izjemno dobrega, ljubečega, svetega Očeta in ko bo naša ljubezen dosegla največje žarišče, padli pred Njim v prah naše lastne popolne ničevosti, se pred Njim ponižali do zadnjega atoma svojega bitja in Ga potem v naši popolni skesanosti skoraj neslišno častili v duhu najčistejše ljubezni in vse resnice iz nje!
45. Niti žgalne daritve, niti kri živali ali dim požganega žitnega klasja, ampak le v duhu in resnici čista in popolnoma zgorela daritev vaših src, je najbolj prijetna svetemu Očetu.
46. Zato Mu želimo takrat, ko Mu bo v največje zadovoljstvo, zgraditi ne mrtev ampak živ žrtvenik, na katerem, prav tako kot v novem svetišču prelepe Puriste, čisti plamen naše ljubezni ne bo nikoli ugasnil, ampak vedno bolj in močneje plamenel samo Njemu na čast, ki biva sedaj med nami in, ki je izjemno svet.
47. Vsak naj stori po svojih močeh in po svojih sposobnostih, kajti, kakor rože niso samo ene in iste vrste in je nešteto različnih, toliko, da celo zadnji prebivalci zemlje ne bodo poznali vseh, in kakor tudi obstajajo trave, drevesa, živali in tudi zvezde na nebu, tako je tudi po najbolj modrem redu Jehove, našega najbolj svetega Očeta, v vsakem človeškem bitju nepredstavljivo različnih stopenj dobre duhovne moči in s tem tudi različnih zmogljivosti človeške duše.
48. Tisti, ki ima močno srce, bo tudi močan v ljubezni, po kateri se bodo tudi vse njegove druge moči okrepile za življenje!

49. Kdor ima oster vid, naj usmeri središčno točko svojega pogleda v svoje srce, da bo s tem njegov zahvalni dar lahko vzplamtel in v celoti zgorel, tako, da bo njegov duh postal oživljen in zaživel v resnični ljubezni do Boga, ki je naš najbolj ljubeči, sveti Oče in je sedaj med nami, vsem nam viden!
50. Kdor ima dober sluh, naj obrne svoj bobnič k ušesom svojega srca,
tako, da bo s tem v svojem srcu ves zaznaven hrup lahko združil v resnični, močni, Očetu prijetni hvalospev, pred živim žrtvenim oltarjem ljubezni in iz resničnega življenja, ki prihaja iz njega znotraj nas.
51. Kdor je močan v mislih o najrazličnejših stvareh, ta naj usmeri vse svoje misli nazaj v svoje srce; da, naj pošlje vse svoje misli v globine svojega srca, kjer je postavljen živi žrtveni oltar čiste ljubezni in jih položi na ta posvečeni oltar ter prižge z mogoče šibkejšim plamenom svoje ljubezni, tako da bo morda ta plamen postal močnejši in Bogu bolj prijeten in ga tako vsega vedno bolj poživljal.
52. Kdor ima močna čustva, naj usmeri ta bogat oljni vrelec na oltar čiste ljubezni v srcu, tako da bo imel plamen trajno hranilo za slavljenje, ki jo dolgujemo vzvišenemu in najsvetejšemu imenu Jehove znotraj nas!
53. Kdor dobro zaznava vse vrste stvari, je to zaznavanje sveži les, ki ga bodo za vzdrževanje življenja prinesli vsi lačni in žejni v Puristino kočo.
54. Položite veliko tega lesa na oltar živega svetišča, ki je znotraj vas, tako da bo ogenj vedno bolj bogat za resnično slavljenje in hvalo Njega, ki Mu je v zadovoljstvo, da si bo postavil sveti, živi dom v naših srcih.
55. Tisti, ki je močan v ljubezni do bližnjega, naj vodi svoje brate in sestre v to Gospodovo čisto kočo, kjer jih bo oskrbel z obilno hrano življenja! Resnično, to je hvalospev, ki je najbolj prijeten najbolj ljubečemu, svetemu Očetu, ko se veliko revnejših bratov in sester ogreje na svetem plamenu čiste ljubezni v naših srcih in si z radostno hvaležnostjo privošči gostoljubje kuhinje čudovite Puriste v nas.
56. O očetje, bratje in otroci! Resnično, resnično, resnično, - mi ne moremo storiti nič večjega in bolj prijetnega Svetemu Očetu, kakor da smo polni veselja in ljubezni pripravljeni služiti in smo radodarni do naših revnih bratov in sester, četudi pridejo k nam iz nižin in postavimo za njih zdaleč večji lonec od tistega, ki je določen nam in jim damo hrano in pijačo pred nami.
57. Nadvse dobro si zapomnite: da, prej kot nam samim! Drugače bo vzvišeni sveti gost, ki je sedaj tudi v vseh nas zgradil sveto Puristino kuhinjo, najbrž komajda iz ljubezni sprejel hrano in nas blagoslovil z večnim življenjem!

(Februar 1842)

58. Očetje, bratje in otroci! Odslej, kjerkoli se nekdo čuti močan, naj razmisli in v svojem živem srcu verjame, da je katerakoli moč v nas milostno darilo najsvetejšega Očeta.
59. Zato, kakšne vrste človek, ki poseduje neko moč, bi jo uporabil, kot da je povsem njegova lastna?
60. Povem vam, da ne more biti večje sebičnosti od tega!

61. Kajti, kdor bi si pripisoval zasluge za neko opravljeno delo svojega brata, bi bil zagotovo tudi poln sebične ljubezni, vendar bi imel opraviti v tem primeru samo z bratom, proti kateremu se je vedel kot prekanjen tat.
62. Toda, kdor si prilašča Jehov dar kot svojega, bo imel opravka z Bogom, ki je naš najbolj ljubeči, sveti Oče in kateremu edinemu pripadajo vse stvari, moči, sile in vsa oblast.
63. Glejte, poslušajte in razumite: Oseba s takšno sebično ljubeznijo potem postane pred Bogom tat in to je najvišja stopnja sebične ljubezni!
64. Resnično, v tem primeru človek preneha biti otrok svetega Očeta in to tako zelo, da je s tem podvržen sodbi in postane zgolj stvor; če pa se še ne poboljša, postane celo otrok kače, otrok smrti in tako otrok jeze in gneva, otrok pekla, kar je večni grob, poln prekletstva, poln sodbe in poln ognja jeze vse večne izprijenosti.
65. Torej, kakor je bilo že prej povedano, dragi očetje, bratje in otroci, kdorkoli med vami ima neko prevladujočo moč, naj te ne šteje kot za svojo last, ampak kot večno novo darilo najsvetejšega Očeta. S tem bo takoj odšel v Puristino kočo v svojem srcu, položil to sveto darilo na žrtveni oltar v svojem lastnem svetišču, potem prinesel svež les resnične notranje ponižnosti temu svetemu srcu in ga položil na morda že šibak plamen čiste ljubezni; to se bo potem ponovno razplamtelo, zaseglo daritev in ga použilo, izključno v zahvalo, čast in slavo Njega, ki je edini darovalec vseh teh tako dobrih darov in čigar ime je Jehova, Bog večnosti, neskončni in nadvse svet in vsemogočen, naš najsvetejši Oče, poln najvišje ljubezni, milosti in usmiljenja!
66. Ker samo On zasluži vso ljubezen, vso hvalo, vso čast, vso slavo in vse čaščenje.
67. Kaj je torej znotraj nas resnično čista ljubezen do Boga? To je najbolj iskrena združitev našega celotnega življenja z Življenjem vsega življenja v Bogu, iz katerega izhaja življenje vseh življenj vseh bitij in stvari!
68. Torej, 'samo Boga ljubiti', ne pomeni nič, ampak: Začeti v samem Bogu novo, večno nesmrtno, neminljivo življenje, s položitvijo vseh naših moči, kot darove najsvetejšega Očeta, na oltar v naši lastni duhovni prehranjevalni hiši, ki jo je postavil Bog, nato pa podpreti mali sveti plamen s svežim lesom naše ponižnosti, da bo ustvarili dober ogenj, ki bo zgrabil vse naše žrtvovane moči, jih použil in nas v posvetnem smislu uničil.
69. Toda prav iz tega uničenja bo izšlo novo življenje, celo življenje v Bogu, najbolj ljubečemu, svetemu Očetu nas vseh!
70. To je največji hranilni lonec predpisan v sveti koči veličastne Puriste. Tako bodo plodovi v njem popolnoma skuhani in mehki in visoki sveti gost bo potem prišel k posvečeni mizi otrok in z njimi zaužil novi obrok, obrok večne ljubezni, milosti in usmiljenja, celo obrok za večno življenje!
71. Glej, če tako storimo, potem je to prava zahvala, prava čast, resnična slava, najvišja nagrada za nas in naše končno uničenje v svetem ognju čiste ljubezni v nas, edinega resničnega čaščenja; saj potem pred Bogom zares ležimo na obrazu, v prahu naše popolne ničevosti, v nas pa gori ogenj ljubezni in nas použije na novem daritvenem oltarju v naših srcih z Bogom, najbolj ljubečim, svetim Očetom nas vseh!

72. Resnično, resnično, dragi očetje, bratje in otroci, če ne bo nekdo sebe sam popolnoma ponudil na ta nam dobro znani oltar v koči veličastne Puriste v nas, ampak zavračal, da bi bil uničen v prah, dim in pepel; torej, kdor ne bo hotel opraviti te ognjene preizkušnje, se ne bo rešil gotove smrti in ne bo nikoli nagrajen z večnim življenjem z Gemelo!
73. Kdor živi, diha in opaža neskončni blagoslov življenja in zaznava njegovo neizrekljivo sladkost, naj se zaveda, da je to zemeljsko življenje le preizkusno življenje in v vsem dar svetega Očeta.
74. Tisti, ki si ga hoče neumno prilastiti, ga bo izgubil za vedno, kdor pa se bo sam ponudil in se popolnoma predal velikemu, svetemu Darovalcu, kakor je bilo do sedaj večkrat prikazano, ga bo v celoti zadržal za vedno, vedno, vedno v Bogu, najsvetejšemu, ljubečemu Očetu nas vseh!

(9. februar 1842)

75. Sedaj, ko ste vsi slišali kaj je za vsakega od nas pred Bogom primerno, se ne zadovoljite zgolj s slišanim, ampak tisto kar ste razločno slišali po besedah, naredite v svojem lastnem srcu, tako da bodo te lahko prehajale v kri in po krvi v vse dele vašega bitja, saj, če je nekdo slišal resnično, živo besedo od Boga in mu je bila s tem pokazana pot, dejansko, na najkrajši in najvarnejši način in ne hodi po tej najbolj zanesljivi poti v celoti, je vsekakor največji bedak, najbolj leni vol in najneumnejši osel, ker ga je moč žive Besede, ko jo je slišal, že tako okrepila in privedla v življenje vsaj do polovice, tako da bi bilo zanj enostavno, da bi se z delovanjem svoje lastne svobodne volje oživil v celoti.
76. Torej, ne ostanite zadovoljni zgolj s slišanim, ampak naj vsak izvaja te besede v živo, globoko v svojem srcu in bo resnično moder v Jehovem redu; kajti raje bo živel v domu iz tisočih živih vitkih ceder v lepem krogu, kot pa v domu iz mrtvih posekanih jelk, ki so vstavljene v zemljo, toda v zemlji bodo kmalu zgnile, ker so same mrtve, nato pa se bo nad temi mrtvimi domovi razbesnela nevihta in se bodo kmalu zrušile ter ubile svoje prebivalce.
77. Dom, zgrajen iz živih ceder je varen dom, v katerem bomo vedno imeli pravo zaščito.
78. Vendar, če smo vstavili semena v zemljo, da bi prišli iz njih v najkrajšem možnem času do živega doma v omenjenem krogu, - moramo biti, kljub naši veliki želji za živim domom, ustrezno potrpežljivi in se medtem zadovoljiti z bivanjem v mrtvi koči, dokler ni živi dom v celoti pripravljen za našo vselitev. In, ko smo enkrat vanj vseljeni, kako srečni smo, da imamo sedaj trden živi dom, ki nas lahko varuje pred vsakim neurjem!
79. Toda, kako pogosto človek leta hodi z vodno cevjo okoli majhnih krožnih dreves in jih skrbno zaliva, da se ta kmalu dvignejo visoko nad tlemi in mu omogočijo oviti debla z aromatičnimi vejami mirte in lovorom in povezati z balzamičnim palmovim drevesom ter zapolniti luknje z obilo sivke iz gričevnatih ovčjih pašnikov in z blagodejnim mahovjem, nato pa bo izkoristil glavno deblo v sredini kot podporo za streho in jo prekril z neuničljivo pleteno zlato slamo, katero bo raztegnil na zunanja drevesa za stranske stene.

80. Glej, temu mi pravimo; da, to je narejeno zares modro! Vendar pa prenesimo to preudarno ravnanje nase!
81. Seme je sedaj posejano v polni meri. Poleg tega imamo veliko količino žive vode. Veliki, sveti vsemogočni Graditelj vseh stvari je vidno med nami. Vsi smo obujeni. Smo v posvečeni sredini najsvetlejšega dne. S planinskih pašnikov se navzdol širijo bogate vonjave dišečih zelišč. Zlata slama že lepo uspeva in je povsod na voljo v velikih količinah.
82. Zato potrebujemo zelo malo, da bomo dobili v posest duhovni dom; oh, pomislite, pomislite, kako zelo malo!
83. Zato sprejmimo učinkoviteje živo, sveto Besedo, ki je beseda vsega življenja, vse oblasti in moči, neposredno od Boga in ne bo nam ušla Lamehova nagrada, kakor nebeška Gemela, ali izredno blaga in nežna, vzvišena Ljubezen najsvetejšega Očeta. Da, ta je že z nami in mi jo moramo le dejavneje sprejeti, pa bomo dosegli cilj, do katerega nas vodi neskončna dobrota in ljubezen samega najsvetejšega Očeta. Veličasten cilj, izjemno vzvišeni cilj! Cilj najbolj popolnega, večnega življenja!
84. Resnično, če to ni vredno vseh naših neznatnih prizadevanj, potem, vsa sila, oblast in moč od Boga, ki je sedaj prisotna v meni, - da, potem naj se zaradi tega vse celotno stvarstvo vrne v svoj nekdanji nič in mi kot otroci z njim!
85. S prisego se vam zaklinjam in vam dajem veliko znamenje v vidni prisotnosti Jehove, ki je bil, je in bo za vedno moja stalna, mogočna priča in vam povem sedaj kot sem doslej povedal vsako besedo v Njegovem imenu:
86. Resnično, resnično, resnično, - vse vidno stvarstvo je smrtno pritisnjeno s starim dvojnim težkim padcem! Ves svet je omadeževan z starim grehom, v sebi vsi dedujemo smrt, enkrat v duhu in enkrat v mesu.
87. Čeprav nam Bog, zaradi svoje najvišje svetosti, ne more obnoviti življenja v telesu, pa je vendar v Svoji neskončni ljubezni pokazal usmiljenje do našega duha in nas zato zopet sprejel kot duhovne otroke Njegove milosti, usmiljenja in neskončne ljubezni, tako da smo lahko ponovno deležni večnega življenja.
88. Očetje, bratje in otroci, sedaj je pred nami Življenje in pot do Njega: Ljubezen je življenje, ponižnost je pot! Držite se jih pogumno in delujte ustrezno in prav gotovo ne boste prešli v smrt v neposredni bližini velikega Povzročitelja in Prvobitnega Vira vsega življenja, ampak samo v večno Življenje samo, ki je sedaj med nami in bo zagotovo ostal z nami in v nas za vedno! Amen, Amen, Amen.«

26. Poglavje

Henoh posvečen od Gospoda kot prvi Sabatni pridigar. Sel je poslan k Horedu in Naeme

1. Takoj, ko je Henoh končal govor, za katerega sem ga Jaz navdahnil, je odšel k visokemu Abedamu in se mu zahvalil iz dna svojega srca za resnično velik Sabatni govor.

2. Nato mu je visoki Abedam rekel: »Sedaj si videl in se dejansko prepričal, kako prazen je bil tvoj prejšnji strah.
3. Tako kot si sedaj govoril zgolj iz Mene, boš tudi v bodoče govoril ljudem v Mojem imenu, in sicer tvojim očetom, materam, bratom, sestram in otrokom obeh spolov.
4. Glej, to je od sedaj tvoje glavno delo na vsak Sabat. In, če ti bom pokazal nekoga, ki se je obrnil stran od Mene in ima pogled usmerjen v svet, pojdi k njemu vsak dan, kliči zablodelega v Mojem imenu in postavi njegove noge zopet na pravo pot kesanja, ponižnosti in ljubezni do Mene.
5. Če bo takih primerov preveč, da bi se sam ukvarjal z njimi, potem izberi v Mojem imenu primernega človeka iz tvoje šole in ga pošlji tja ustrezno opremljenega; in o tem ne skrbi, kajti Jaz bom z njim tako kot sem s teboj!
6. Na kogar boš položil roke v Mojem imenu, bo od takrat naprej izpolnjen z Mojim duhom in bo prerok kakor ti ter goreč v svoji ljubezni Zame, zaradi česar se bodo pred njim priklonile vse trave, vse grmičevje, vsa drevesa, gore, vode, veter, zrak, ogenj in vse živali, kakor sedaj to počnejo pred teboj, visokim duhovnikom.
7. Kdor se bo kmalu obrnil nazaj k Moji milosti, ljubezni in usmiljenju, se bo približal že na pol poti.
8. Toda, kdor bo zaprl svoje srce in oči ter zamašil svoja ušesa pred teboj, sedemkrat zamahni z Mojim bičem!
9. Če se še vedno ne vrne nazaj, ga naženi iz skupnosti; in če se bo hotel vrniti in jokal ter obžaloval s skesanim srcem, poglej nanj, ga primi za roko in dvigni ter privedi sem, poskrbi za pojedino, na katero povabi številne, da bo tam med vami veliko veselja v Moji očetovski ljubezni, ker tisti, ki je bil izgubljen, je najden, ko se v svojem srcu vrne nazaj k svojemu Očetu.
10. Resnično, povem ti, če se bo eden, ki je padel tako nizko, popolnoma vrnil, boš imel z njim več veselja kakor z več kot devetindevetdesetimi pravičnimi, ki se jim ni treba vrniti!
11. Vendar, če je nekdo živ in ostane živ, to ni nič več od pravičnega, ki je v svetlobi in verjetno ne bo tako zlahka zašel na krivo pot.
12. Za šibkega je že veliko, če nosi le lažje breme po dobro osvetljeni poti.
13. Toda, če dam večje breme nekomu, ki je močan, da ga lahko prenaša ponoči, vendar ne sliši tvojega klica, zgreši svojo pot, tava okoli in ne vidi ničesar, ampak se približuje uničenju in smrti, vendar nato sam še najde težavno pot nazaj, pride k tebi in joka, tako, da znova najdeš brata, za katerim si globoko žaloval in verjel, da je za vedno izgubljen, kot sem Jaz našel izgubljenega sina, - povej, ali ni to več kot pri devetindevetdesetih, ki v svoji pravičnosti nikoli ne prestopijo svojega praga?
14. Zato se boš bolj veselil tistega, ki je bil izgubljen, da, tistega, ki je bil mrtev in se je vrnil zopet v življenje.
15. Pravični nima razloga, da bi jokal, ker ga pritiska le lahko breme, kdor pa na svojih ramenih prenaša težko breme in pod bremenom pade in potem pod bremenom joka, kdo bi bil tako trdosrčen, da ne bi pomiloval padlega in naredil vse, da bi mu pomagal vstati na noge, če bi bilo to le mogoče?

16. Če tega ne bi mogel narediti, ko z največjim obžalovanjem gleda padlega brata, kako umira pod bremenom, kako se bo počutil v svojem srcu?!
17. Če pa se bo padli brat nepričakovano dvignil, kdo ne bi z največjim veseljem pohitel k njemu, pritisnil domnevno mrtvega brata na svoje srce in ga takoj odvedel do svojega doma, kjer bi mu pripravil velik okrepčilen obrok?!
18. Zato vsem pravim, da tiste, ki zaidejo, odločno opominjate in tistega, ki izgine izpred vaših oči, iščete z vso močjo Moje ljubezni v vas.
19. Toda nihče naj ne vihti biča nad svojim bratom, dokler ga ne bom pozval: 'Tedaj ga kaznujte z ognjem svoje ljubezni; naj zapusti skupnost, da se ne bo nihče jezil na njega, temveč ga bo v svojem srcu spremljal do konca sveta!'
20. Naj vaš zadnji pogled ob slovesu, kot vsi prejšnji, spomni zablodelega brata, da je vaš ubogi, odrinjeni padli brat in vendar padli sin Moje ljubezni, enak vam.
21. Naj vam bo jeza popolnoma tuja in vsa kletev daleč od vaših ust in dvakrat toliko daleč od vašega srca!
22. Tako kot se boste vedli drug do drugega, tako se bom tudi Jaz vedel do vas: kdorkoli bo grešil pred vami, bo grešil tudi pred Menoj.
23. Če mu boste sodili, mu bom zagotovo sodil tudi Jaz; toda kako, vem samo Jaz.
24. Vendar se zato vi ne boste izognili vaši sodbi, toda, kakšna bo sodba, - tudi to vem Jaz!
25. In sedaj ti pravim, ljubljeni Henoh, nemudoma pripravi sla in ga pošlji v pokrajino, ki leži med polnočjo in jutrom, ker je tam brat, ki veseljači z žensko iz nižin. Njegovo ime je Hored, njeno pa Naeme. On se ne zaveda kaj se tukaj dogaja; zato mu sporoči, da ga pozivam, naj pride čim prej! Amen.«

27. Poglavje

Sel Lamel rešuje Horeda in Naeme

1. Henoh se je zahvalil visokemu Abedamu za to nalogo, takoj stopil do Gabiela in mu rekel:
2. »Gabiel, pokliči svojega brata Lamela; Gospod ga potrebuje!«
3. In Gabiel je nemudoma storil, kot mu je ukazal Henoh v Gospodovem imenu.
4. Lamel je zelo hitro prišel, se priklonil in z največjim spoštovanjem vprašal Henoha:
5. »Najbolj častitljivi oče in učitelj Henoh, ti modri ljubljenec Gospoda, svetega, najbolj ljubečega Očeta, kaj, zagotovo v Gospodovem imenu, želiš da naredim? Glej, jaz sem pripravljen loviti veter do konca sveta, če bi bila taka Gospodova sveta volja!«
6. Nato mu je Henoh rekel: »Da si dobrovoljen sem vedel že prej, preden sem te poklical; vendar izbran si bil z razlogom, da greš nemudoma k svojemu bratu Horedu, ki živi na skrivaj s svojo ženo Naeme iz nižin. Ona je hči kralja Lameha iz Hanohovega mesta, vendar ni bila blagoslovljena od Adama in drugih očetov.

7. Povej mu, da ga Gospod poziva, naj takoj pride sem, skupaj s svojo ženo Naeme. Če se bo upiral, mu pokaži sovražnike, ki so ga dobro oboroženi zasledovali zunaj Hanohovega mesta, sedaj pa prežijo na ugoden trenutek, da bi ga skupaj z ženo izročili Lamehu, ki bi se okrutno maščeval.
8. Povej mu, da ga od sedaj naprej varuje Gospodova roka. Če ti ne bo takoj sledil, bo Gospod umaknil Svojo roko in potem bo lahko videl, kako se bo kosal s tisočero množico maščevalnih sovražnikov, ki ga bodo napadli kot lačni levi, tigri in hijene.
9. Če pa bo privolil, njega in njegovo ženo takoj primi pod roko z Gospodovo močjo, s katero si se napolnil, medtem ko sem nate položil svoje roke v Gospodovem imenu. Ta moč vas bo vse takoj rešila pred sovražniki, ki bodo drveli za vami.
10. In tako vstani in pohiti, da izpolniš najsvetejšo Gospodovo voljo, svetega in ljubečega Očeta nas vseh!
11. Gospodova milost, ljubezen in usmiljenje naj bo s teboj sedaj, kot vedno in za večno. Amen.«
12. Takoj, ko je Henoh izgovoril zadnjo besedo, je Lamel naglo, kakor mlad jelen, odhitel, sedaj v sebi napolnjen in voden z Gospodovo močjo in samo v nekaj minutah prispel pred precej revno kočo, oddaljeno od jutranje pokrajine skoraj celodnevnega potovanja, v smeri proti polnoči, kjer je našel kar je iskal.
13. Ko ga je Hored zagledal, je naglo, ves besen, skočil iz svoje koče, takoj zgrabil Lamela za roko in zakričal iz polnih pljuč:
14. »Nesrečnik! Kaj te je privedlo sem? Ali mora moja prva kletev zadeti tebe, Lamel, drugače moj ljubljeni brat?!
15. Glej, svoji ženi sem dal sveto prisego, da bom zadavil prvega človeka, ki bo prišel sem, da bi naju motil v najinem srečnem, samotnem miru, četudi bi bil to sam Adam!
16. Skril sem se v ta oddaljeni kotiček sveta, da bi živel neopažen pred človeškimi očmi, ker sem našel kar še ni našel nihče in sem s to svojo najdbo neskončno zadovoljen!
17. Nesrečnik! Kdo ti je pokazal pot do tega skrajnega konca zemlje? Govori, ali pa te bom v trenutku razsekal na tisoč koščkov in jih potem dal krokarjem za hrano!«
18. Lamel je ostro pogledal besnega Horeda in dejal, tako rekoč, kakor da sprašuje: »Hored! Torej boš tako sprejel svojega rešitelja, ki ga je poslal k tebi sam vsemogočni Bog, ki zdaj hodi vidno med nami, uči in deluje na svetih višinah?
19. Toda preden me boš začel daviti in me raztrgal na koščke, ti moram povedati, da se zaenkrat tisti, ki je obdarjen z božansko močjo ne bo pustil tako zlahka zadaviti in nato razsekati na koščke, - tudi če si svoji ženi prisegel stokrat!
20. Vendar, da boš lahko videl, da nisem kakor ti, mogočno zveneč in gostobeseden, ampak dejansko pooblaščen od Gospoda, pridi sem k tej stari visoki moški cedri in jo izruj ter vrzi čez to goro v obraz tisočim sovražnikom iz Hanohovega mesta, ki te čakajo v zasedi!

21. Če to lahko narediš, potem me zgrabi in zadavi, kakor moreš in hočeš! Po drugi strani pa ob tej priložnosti poglej tudi malo naokoli, samo tukaj v odprto dolino in opazuj kdo vse se še danes na Sabat približuje tvoji koči, da bi te skupaj s tvojo ženo zgrabili in nato izročili Lamehu za najbolj krvavo maščevanje, zaradi ugrabitve njegove hčerke Naeme!«
22. In Herod je skočil proti cedri in jo vlekel na vso moč; toda cedra se ni premaknila.
23. Ko ni mogel s cedro nič opraviti je močno zavpil Lamelu: »Podlež! Pa jo izruj sam!«
24. In Lamel se je komaj dotaknil cedre, nakar se je mogočno drevo zrušilo in se zdrobilo, kakor da ga nikoli ni bilo tam.
25. Nato je Lamel nameril svoj prst v smeri doline in pokazal Horedu dobro opremljeno vojsko iz Hanohovega mesta in nato vprašal Horeda:
»No, zakaj sedaj odlašaš s svojo grožnjo? Ali me nočeš razsekati na koščke?«
26. Na to je Herod glasno zaklical: »Veliki Bog! Sedaj sem izgubljen!
27. Vedno sem premišljeval, da lahko do tega pride!«

(12.02. 1842)

28. In Lamel je rekel Horedu: »Če si že dolgo tega premišljeval, da se to lahko zgodi, zakaj nisi že zdavnaj odšel domov v deželo tvojih očetov? Oni bi te blagoslovili, kakor tudi vsi ostali in še celo več, ker si bil pravi poslanec in nisi mogel nič zato, če te je Lameh obdaroval z Naeme; toda kar ti je Lameh dal je bilo pravično darilo in tvoja pravica, katere ti nihče ne bi oporekal, četudi bi njeno lepoto stokrat postavil pred naše oči!
29. Poglej brat, nobenega razloga nisi imel, da si bežal pred nami, pa si bežal! Le zakaj bežiš?
30. Glej, povedal ti bom: ko si odšel v Hanohovo mesto v nižine, si bil obdarjen z veliko oblastjo in močjo zaradi velikih blagoslovov s strani očetov, tako da se je pretkani Lameh, ko je videl, da ti ne more do živega in ti škodovati, zatekel k zvijači in te obdaril z Naeme, z namenom, da bi se te znebil in te hkrati zvezal in prepletel z zlobno kačo.
31. Kajti v svojem srcu je razmišljal: 'Če je on (namreč Hored) zares poslan k meni od nekega višjega bitja, kot je na primer stari Bog, čigar mogočen glas sem enkrat slišal, kmalu po tem, ko sem ubil svoja dva brata, ne bo nikoli sprejel ničesar od mene, še najmanj od vsega žensko, ki je že zavezana drugemu moškemu!'
32. Vendar, prav to je Lameh najmanj pričakoval, da si se pustil ujeti njegovi zvitosti in sprejel najhujši strup iz rok najbolj odvratnega izdajalca Boga! In kakšna je posledica tega darila? Povem ti, nič več in nič manj, kot to, da brez razmišljanja takoj pobegneš iz tega kraja, ker si že zasledovan od več oboroženih ogleduhov iz Hanohovega mesta, in ne premišljuješ več o tem, ali ti je moč, ki ti je bila dana od očetov s čistih višin, še vedno ostala ali ne.
33. Seveda, Lameh in tvoji preganjalci so do sedaj še vedno mislili, da si še vedno mogočen, kot si bil nedavno. Kakor koli, sedaj, ko je prinesel veliko daritev kači, z ogabnim omadeževanjem in na koncu še preklinjanjem Gospodovega imena, mu je kača pokazala tvojo popolno nemoč, zato je poslal

tisoč dobro oboroženih najmočnejših mož iz Hanohovega mesta, da bi te prijeli in izročili njegovemu velikemu maščevanju in prav tako Naeme, ki je držala celotno kraljestvo skupaj, da bi bila tako kot prej obča vlačuga vsem pomembnežem njegovega kraljestva, ki bi se mu sedaj brez nje vsi uprli.
34. Glej, v svoji sreči in ljubosumnosti proti nam, tvojim bratom, si mislil, da se moraš skrivati v najbolj oddaljenem kotičku zemlje, da bi lahko neoviran od nas užival v blaženosti. Tako smo verjeli, da ti nič ne manjka in te tudi blagoslovili tako pogosto, kakor smo mogli.
35. Toda veliki, najsvetejši učitelj in najbolj ljubeči Oče nas vseh, ki je še vedno med nami, je odprl naše oči in nam jasno pokazal kakšna je zadeva med teboj in tvojo ženo. Zato me je poslal k tebi, tako da bi morda oba rešil, tebe in tvojo ženo, in vaju pripeljal pred Njega, da boš lahko tudi ti deležen Njegovega blagoslova, Njegove ljubezni in Njegove milosti.
36. Hored, brat, - prepoznaj Gospodovo voljo, pokliči svojo ženo iz koče in mi dovoli, da oba hitro primem pod roko, tako da vaju v Gospodovem imenu še vedno lahko rešim pogube in popeljem na pot odrešitve, preden vaju bodo zgrabili Lamehovi biriči, ki so že zelo blizu!«
37. In Hored je vzkliknil: »O brat Lamel, šele sedaj sem te zopet spoznal! Če naju lahko rešiš, glej, tu je moja roka! In glej, Naeme prihaja zadihana iz koče in ti ponuja svojo roko, kot si zahteval; in tako se bo zgodila Božja volja! Amen.«
38. In Lamel je takoj prijel tudi Naeme; in komaj je oba trdno prijel, že so sovražniki med divjim kričanjem napadli Horedovo kočo z vseh strani.
39. Ko je Naeme to videla in slišala divje strašno vpitje, je rekla: »Za vsemogočno Božjo voljo, mi smo izgubljeni! --- Moj ubogi Hored!«
40. In tudi Hored je zakričal. Toda Lamel je rekel obema: »Poglejta malo okoli sebe in bosta videla kje sta zdaj; šele potem kričita, če bo še potrebno.«
41. Nato sta oba razprla svoje oči in bila povsem presenečena, ko sta ugotovila, da sta popolnoma nepoškodovana in že na višinah pri Adamovi jami, kjer sta jih na njenem izhodu z razširjenimi rokami že čakala Henoh in ob njem še Nekdo.

28. Poglavje

Kralj nižin Lameh zaneti gozdni požar

1. Ko je Lamel videl Henoha in poleg njega visokega Abedama, ki sta se mu hitro približevala, je izpustil dvojico in pohitel proti njima ter se vrgel pred obema. Hvalil je visokega Abedama in se Mu zahvaljeval za to veliko milost in ljubezen, ki jo je pokazal njegovemu bratu Horedu in njegovi ženi Naeme, prav tako tudi za veliko milost, ki jo je pokazal njemu, namreč, ker ga je izbral za mogočnega rešitelja dvojice.
2. Ko sta visoki Abedam in Henoh prišla do trojice, je visoki Abedam ukazal Lamelu naj se takoj dvigne in mu rekel:
3. »Lamel, ti Mene in Henoha poznaš; tvoj rešeni brat Mene ne pozna ampak samo Henoha, medtem, ko njegova žena ne pozna Henoha in še najmanj Mene. Zato v najprej ne govorimo o sebi kdo smo in pojdimo po različnih poteh do

Adamovih višin v jutru, kjer bomo šele potem nadaljevali z notranjim spoznanjem.
4. Komaj je visoki Abedam prenehal govoriti, glej, se je tam za jutrom in poldnevno pokrajino pojavil mogočen dim, tako kot, da bi skoraj četrtino zemlje zajel ogenj!
5. Nato se je Henoh obrnil k Abedamu in Mu na skrivaj rekel: »Sveti Oče! Poglej tja, mogočen, gost dim se dviga iz nižin! Kaj to pomeni?«
6. In Abedam je odgovoril: »Potrpi še malo in se boš kmalu sam prepričal o veliki predrzni Lamehovi hudobiji.
7. Glej, včerajšnje neurje je povzročilo veliko opustošenje po Lamehovih vrtovih in veliko škodo med njegovimi čredami. Zato je sedaj poslal ven oborožene služabnike in jih opremil z gorečimi baklami, da bi požgali ves gozd in s tem tudi v planinah živeče staroselce. Poglej, to tiči za kadečim dimom!
8. Pojdite z Menoj tjale do velike bele skale in bomo ujeli požigalce pri samem dejanju! Amen.«
9. In takoj je vseh tukaj navzočih pet oseb, vključno z Abedamom, odšlo k veliki beli skali.
10. Ko so prišli čez nekaj trenutkov tja, je z visoke skalne police, visoki Abedam takoj pokazal Henohu požigalce, ki so bili spodaj v globini.
11. Ko je Henoh te videl, se ni mogel več obvladati in je zaklical Abedamu z močnim glasom:
12. »O Ti, kogar edinega poziva moje srce! Ali si porabil včeraj vse strele? Glej, tukaj bi jih prišlo nekaj tisoč zelo prav, da bi jih uporabil za te zločince!
13. Črv se hoče upirati Bogu! O Gospod! Sedaj si resnično želim, da bi uporabil nekaj sile, oblasti in moči, s katerimi si me obdaril!
14. O sonce, ti svetlobna, velika delavnica za Gospodove velike strele – sedaj, sedaj naj jih hitro, glasno trešči nekaj tisoč navzdol na zemljo, katere bo spremljalo nezaslišano grmenje, da se bo vsa zemlja tresla do njenih najglobljih temeljev!«
15. Toda visoki Abedam je prijel Henoha za roko in mu rekel: »Stoj, stoj, Moj ljubljeni Henoh! Tako vročekrvno, kakor so oni spodaj začeli, se mi zadeve vsekakor ne bomo lotili.
16. Pustimo strele tokrat mirovati; ker glej, danes praznujemo Sabat, ki ni dan za sodbo, ampak dan počitka, miru in ljubezni in iz nje milost in usmiljenje in vsi blagoslovi Gospoda Boga, Stvarnika vseh stvari in Očeta vseh angelov in ljudi!
17. Gorje vsem ustvarjenim bitjem, če bi Sabat postal kadar koli dan prekletstva!
18. Zato, tem kamnitim slepim zločincem, opustimo danes sodbo z ognjem in naj namesto tega, čez delo slepih zlobnih bedakov, z oblakov pade mogočni dež, – in lahko si prepričan, da bo vsaka kaplja bolj koristna za goreča drevesa, kakor tisoč strel na kraju vsake posamezne kapljice.
19. Glej, za sedaj bomo ogenj še vedno gasili z vodo, ker je še vedno daleč čas, ko bo to zadeva ognja proti ognju; vendar pa, ko bo ta čas prišel, gorje goram, drevesom, grmovjem in travi na zemlji!

20. Toda sedaj nič več o ognju; ti Henoh, razširi svoje roke v Mojem imenu in zaukaži oblakom, da nakopičijo obilo dežja nad tem že širokim gozdnim požarom! Toda danes, jutri in pojutrišnjem, naj višine ostanejo proste, kajti tako je za ves določen čas Moje vidne prisotnosti. In tako je izpolnjena Moja volja v tebi! Amen.«

29. Poglavje

Gašenje gozdnega požara z nalivom. Satanova nadutost pred Gospodom

1. Henoh se je v svoji globini takoj zahvalil visokemu Abedamu, razširil svoje roke in spregovoril naslednje besede:
2. »Poslušaj ti, vedri zrak! Spusti sem tvoje duhove in tvoj veter, naj nad tem območjem zberejo težke deževne oblake, tako da bo po velikem nalivu lahko ogenj pogašen in ugasnjen; in tvojega dela ne sme biti konec, dokler ne bo pojenjala zadnja iskra v Jehovem imenu! Amen.«
3. In komaj je Henoh rekel amen, že so se zbrale velike množice težkih oblakov in se takoj izlile v mogočen naliv, na celotnem širokem območju požara.
4. Toda nad oblaki je bila svetloba, tako da se je lahko videlo čez in na površini oblakov opazovalo močan vrtinec, kakor obroč velike kače.
5. In vrtinec je prihajal vedno bližje in bližje, nakar se je izkazalo, da je Satan. Takoj je privzel svetlobno obliko, se postavil pred Abedama in Ga vprašal:
6. »Kaj delaš z mojo lastnino? Ali si pozabil na čas milosti, ko si mi ga dal?
7. Zato pojdi od tu, in me ne moti v udobju te moje lastnine, ker sem Jaz, ne Ti, Jaz sem Gospod in gospodar tega stvarstva!«
8. Toda Abedam mu je rekel: »Satan, samo do tu in nič dlje! Če boš prestopil to sveto mejo med Menoj in teboj, ti bo sojeno in boš prepričljivo spoznal kdo je Gospod in Bog na veke vekov!
9. Zdaj pa se vzdigni od tu, ker je sedaj še primeren čas! Amen.«
10. In Satan je strašno zarjul in povsem razvnet zgrmel navzdol v globino.
11. Nato je Abedam rekel: »Glejte, ogenj je pogašen in zločinci so premagani pobegnili; zato v miru pojdimo od tu!
12. Vendar za zdaj Adamu to ne bo povedano. Amen.«

30. poglavje

Peterica gre na višine po ozki poti ponižnosti. Pomembno vprašanje visokega Abedama Horedu in Naeme

1. In majhna družba je takoj odšla naprej po ozki stezi pod jamo, katero sicer uporabljajo otroci jutra, kadar obiščejo očete glavnega rodu in se tako iz spoštovanja do Adama izognejo jami, da ne bi oskrunili nekaj tako svetega.
2. Ta steza je bila zato pot ponižnosti, kar je bil razlog, da jo je visoki Abedam izbral, prvič, da pokaže dvojici novih prišlekov, katero pot naj ubereta, da bosta dosegla vrhunec življenja, in drugič, da jima s tem znamenjem vnaprej pove, na kakšen način Ga lahko živega prepoznata.

3. In tako so hodili po tej sicer naporni, vendar drugače kratki poti. Naeme se je v svoji prelepi kraljevski obleki pogosto ujela v trnovo živo mejo, zato se je iz te kar naprej odmotavala.
4. Vendar, ker je bila proti vrhu poti vedno večja goščava, je Naeme ugotovila, da se bo vedno težje sama rešila, tako da na koncu ni mogla več nadaljevati pot in je začela jokati in klicati na pomoč.
5. Toda, zaradi svojih stalnih težav, je zaostala za četverico, tako da so bili moški že precej oddaljeni in seveda, njenega vpitja domnevno niso mogli slišati in še naprej veselo nadaljevali pot.
6. Ko so možje prispeli do odprtega vrha, se je Abedam zaustavil in se obrnil nazaj k tistim, ki so Mu hitro sledili. Pretvarjal se je, kot da preverja če so z Njim vsi varno prišli na vrh in jih po kratkem počitku nato resno vprašal: »No, Božji otroci, ali smo vsi skupaj?«
7. In Hored, ki si je šele sedaj opomogel od velikega začudenja nad pojavom na beli skali, je kmalu opazil, da njegova ljubljena žena manjka in se zelo prestrašil. Ko je Abedam opazil njegovo veliko negotovost, ga je poklical k Sebi in mu rekel:
8. »Sedaj si zaman delaš skrbi. Zakaj se nisi ozrl nazaj za svojo ženo, ko se je v kraljevski opravi na tej ozki poti zapletala v trnje in te klicala na pomoč. Vendar tvoja gluha ušesa niso slišala njenega glasu?!
9. Namesto, da te zaman skrbi, se raje vrni nazaj in ji pomagaj iz stiske, ker od tukaj ni daleč do kraja, kjer se je zapletla v velik trnov grm!
10. Torej pojdi in ji pomagaj ter jo nepoškodovano kmalu varno pripelji sem. Vsi bomo čakali nate. Amen.«
11. Toda Hored je postal še bolj žalosten, se vrgel na tla in začel takole rotiti: »Poslušajte, o bratje v Bogu, poslušajte me, - ali nekdo, ki mi je kot oče, usliši me!
12. Glede na razglasitev mojega brata Lameha, je Bog, najsvetejši Oče, sedaj dejansko viden, najbolj ljubeč in usmiljen, med brati na višinah.
13. Če se je to zgodilo, potem mi je vse jasno.
14. Njegova neskončna svetost gotovo ne bo nikoli dopustila, da bi se moja zanesljivo nečista žena, smela približati tem tako svetim višinam.
15. Kakšna bi bila korist od mojega vračanja, razen če gre eden od vas zraven in mi pomaga iztrgati ženo iz tisočih trnovih krempljev?
16. O Henoh, ali ti brat Lamel, ali ti neznani, zagotovo mogočni prijatelj, ne zapustite me in ne pustite mojo ubogo ženo umreti.
17. Oh, zdaj lahko lepo vidim, da vam ne bi smel slediti sem, ker sem postal velik grešnik pred Bogom in prav tako pred vami, o možje in otroci po Božjem srcu.
18. Da, da, tukaj sem se zelo pregrešil. Šel bom, da, moram iti nazaj, toda naj se vsaj eden od vas vrne z menoj in mi pomaga rešiti ubogo ženo!
19. Potem naj mi pokaže prostor kjer koli pri beli skali, kjer bom svojo veliko krivdo do svoje žene objokoval vse svoje življenje. Vendar naj bom le tokrat uslišan, amen; Tvoja volja, amen.«
20. Medtem, ko je Hored, ležeč na zemlji, izgovarjal svojo žalostno prošnjo, je Abedam rekel Lamelu naj gre nazaj in se varno vrne z Naeme.

21. In Hored še ni niti končal s svojim obžalovanjem, ko je bila Naeme že med njimi na varnem in popolnoma nepoškodovana.
22. Toda, ko je končal s svojim tarnanjem, kot je bilo zgoraj omenjeno, ga je Abedam vprašal:
23. »Hored, medtem, ko si ti tukaj tožil, bi Naeme lahko zares umrla! Kaj bi ji to koristilo, če je ne bi več našli od takrat, ko je zaostala?!
24. Pripomnil si, da se vama ne bi bilo dovoljeno približati Jehovi svetosti, ki je sedaj vidno prisoten na Adamovih višinah. Potem pa mi povej kdo je pooblastil Lamela, da je na skrivaj rešil tebe in tvojo ženo pred pogubo v globinah, zaradi tvoje nespametne, pohotne osamitve!
25. Glej, ker je bilo to storjeno od istega svetega Jehove, kaj Ga sedaj ovira, da bi vaju poklical predse in vama dal Svoj blagoslov, kot, da sta ga vredna?!
26. Sedaj pa vstani, ti bedak in pridi, da boš bolje spoznal svetega Jehovo! Amen.«
27. Nato je Hored rekel Abedamu: »Mogočni prijatelj, ali brat, ali oče! Dokler mi eden od vas ne bo obljubil, da bo pomagal moji ubogi ženi in meni, ne bom vstal s tega mesta in se ne bojim, niti, če me zato kaznuješ z kačami! Če je morala moja žena propasti zaradi moje neumnosti, se bom zaradi nje spokoril za mojo lahkomiselno neumnost pred Bogom in vsemi očeti!«
28. Nato je Abedam namignil Naeme naj pride k Njemu in neumnega Horeda postavi na noge.
29. Naeme je takoj prihitela, prijela Horeda za roko in z njim spregovorila naslednje besede:
30. »Toda Hored, zakaj tukaj zaradi mene jadikuješ? Glej, jaz sem tukaj na teh višinah že kar nekaj časa živa in zdrava, rešena na besedo tega čudovitega, neznanega prijatelja tvojega brata!
31. Zato se dvigni, vendar po volji tega plemenitega prijatelja.«
32. In Hored je takoj skočil od veselja in se z solzami v očeh zahvalil tujcu za tako hitro in povsem nepričakovano ženino rešitev.
33. Toda Abedam mu je rekel: »Hored, Hored, še vedno si zelo neumen; povej Mi, kakšnega si predstavljaš Jehovo?
34. Mogoče kot močan veter ali svetel plameneči ogenj, sonce ali mogočen blisk strele?
35. Povej Mi, kakšen se ti dozdeva? Amen.«
36. Nato je Hored odgovoril: »O prijatelj, ne postavljaj mi takih vprašanj, ker kdo bi si kdajkoli upal potisniti Boga v okorno končno obliko?
37. Bog je resnično večen in neskončen! Kakšna oblika bi Mu sploh pristajala, neskončnemu Bogu?«
38. In Abedam mu je odgovoril: »Da, zares, zagotovo ne tvoja zelo neumna oblika!«
39. Toda, naj Mi Naeme, otrok sveta, pove, kakšnega si predstavlja svetega Jehovo!«
40. Ob tem se je Naeme nasmehnila in končno rekla: »Ti nebeško dober in čudoviti prijatelj, oprosti mi, če si Ga tudi jaz ne morem predstavljati v obliki, ki bi bila Njega vredna, toda po drugi strani ne morem pred teboj skriti dejstva, da bi mi bil najbolj všeč v Tvoji obliki.

41. Oprosti mi, če sem tudi jaz rekla nekaj zelo neumnega!«
42. Toda Abedam ji je rekel: »Bodi potolažena, ti lepa žena; resnično, povem ti, v tej Moji obliki boš kmalu prepoznala Jehovo, večnega, neskončnega mogočnega Boga in v Njem svetega, najbolj ljubečega Očeta. Amen.«

31. Poglavje

Hored in Naeme v krogu očakov s še vedno nespoznanim Abedamom. Horedova kazen zaradi njegove ljubosumnosti na Abedama

1. Po teh besedah je šla družba naprej do samega kraja, ki nam je že poznan.
2. Ko se je visoki Abedam približeval očetom, so se ti vrgli pred Njega, ganjeni od najgloblje ljubezni in globokega spoštovanja do Njega. Nekateri so Ga hvalili in slavili, drugi pa so bolj tiho vzdihovali v svojem srcu.
3. Tokrat so tako najbolj spoštljivo ležali vsi ljudje na višinah, kakor tudi na vrhovih velikih gora, razen petih prišlekov, ki so edini stali pokonci.
4. Tudi Henoh in Lamel bi sledila zgledu skupnosti, če jima ne bi Abedam tega na skrivaj izrecno prepovedal, zaradi dveh novih prišlekov.
5. Toda to se je Horedu zdelo zelo nenavadno in nič manj začudeni Naeme, namreč, da vsi ljudje ležijo na svojih obrazih v največjem spoštovanju, vendar, ko je pogledala naokoli, ni videla nikogar, razen svoje družbe, ki bi mu bilo izraženo tako veliko spoštovanje.
6. Zato je Naeme takoj pristopila k Abedamu in Ga zaupno vprašala:
»Poslušaj, spoštovani, mogočni in dobri prijatelj! Ali bi mi nakazal in povedal, kaj to vsesplošno spoštljivo ležanje in vzdihovanje pomeni? Komu je vse to namenjeno?
7. Ali se morda od nekod, meni neviden, približuje sveti, veliki Jehova? – Ali kaj to pomeni?
8. Komu ta splošna ponižnost? – Da, da, to bo zagotovo sveti, veliki, vzvišeni Jehova!
9. O dragi prijatelj, glej, od svojega otroštva sem imela vedno skrito željo, da bi videla vzvišenega, svetega Jehovo vsaj enkrat v življenju, ker me je o Njem moja mati na skrivaj poučevala po nauku Faraka, ki je rekel, da je Henohov brat, ki se je z Jehovo, tako mi je bilo rečeno, veliko družil in pogovarjal o različnih stvareh.
10. Glej, dragi prijatelj, moja nesreča je bila v tem, da sem bila najlepša hčerka nižin, zato me je moj nesrečni oče pogosto prodajal pohotnežem.
11. Vendar je bila moja sreča, da zaradi moje velike bujnosti, ki mi jo je Jehova odmeril, nihče ni mogel obstati v mojem fizičnem objemu več kot nekaj trenutkov. Celo moj brat Tubal Kajin, po materi Zilli, ni imel več uspeha, zaradi česar, kot moj mož, ni bil sposoben v meni spočeti pravega plodu.
12. Skratka, odveč je povedati, da me moj nesrečni oče Lameh, z vsem možnim trpinčenjem, ni uspel ločiti od Jehove.
13. Hored, moj prvi pošteni rešitelj, mora biti priča dejstvu, da sem si v celotnem času, ko sama bivava skupaj, vedno želela pogovarjati o ničemer drugem kakor samo o Jehovi. On ni bil v meni zato niti enkrat navzoč, kajti

nisem mu dovolila, kljub njegovemu pogostemu rotenju, ker nisva bila od nikogar blagoslovljena. Da je moj pravi rešitelj, tega ne bo nikoli zanikal, vendar mu je lahko zaradi moje nesrečne bližine čisto vse odpuščeno.
14. Glej torej, ti dobri, plemeniti, močni prijatelj, zagotovo je velikega pomena to, da sem se jaz kot otrok sveta in kače v svojem nesrečnem položaju lahko v svojem srcu oklepala tistega nekaj malega, kar sem slišala o Jehovi, da sem kljub vsem posvetnim viharjem, ki so me pestili in vedno bolj grozili, da me pokopljejo, še vedno imela dovolj moči, da sem obdržala svoje srce vedno tako čisto, kakor je bilo mogoče, zaradi Jehovega razodetja (na skrivaj po materi Zilli).
15. Lahko verjameš, da je to resnica. Čeprav sem resnično usmiljenja vredna, nesrečna hči nesrečnega očeta, čigar norost je prevelika, da bi jo katerikoli človek sploh kdaj razumel, nisem v svojem srcu nikoli ljubila ničesar bolj kot meni razodetega Jehovo, svetega Stvarnika vseh stvari, vseh živali in vseh ljudi.
16. O dragi, vzvišeni prijatelj, lahko mi zagotovo verjameš, da je sedaj, ko sem prvič na teh čudovitih svetih višinah, moje srce čisto iz sebe, ko uživam v tako veličastnem, mogočnem in številnem prikazu nepopisno čudovitih Jehovih del, katerih nisem niti najmanj vredna.
17. Da, - lahko bi kar umrla od ljubezni do tega mojega nepopisno čudovitega, nebeško svetega Jehove!
18. O dragi, čudoviti prijatelj, rada bi ti povedala nekaj zelo pametnega o moji veliki ljubezni do Jehove, toda od kod naj to vzamem? Nikoli se nisem smela učiti, da se ne bi s tem zmanjšala moja telesna lepota.
19. Če ne bi imela ob strani matere Zille, verjamem, da moj kruti oče sploh ne bi dovolil, da bi se naučila govoriti!
20. Zato bodi z menoj potrpežljiv; čeprav nisem več tako mlada kakor izgledam, je moje srce še vedno dovzetno, kot takrat, ko sem bila stara komaj trideset let!
21. O dragi, čudoviti prijatelj! Če bi se sveti Jehova sedaj pojavil od nekod, mi dovoli, če bi ti bilo to mogoče – pogledati Ga samo za trenutek.
22. Oh, če bi le imela takšno milost, vendar sem je najmanj vredna!«
23. Od tu ni mogla več naprej govoriti in velike solze so ji polzele po njenih lepih licih in iz njenih oči je zažarela najbolj vroča ljubezen, najbolj živahno hrepenenje; veselje in strah sta se silno borila v njenih prsih, da se je tresla po vsem telesu.
24. Potem je Abedam poklical Horeda in mu rekel: »Hored, sin jasnega jutra, glej, tukaj stoji zapuščen otrok sveta iz nižin! Ta drhti od velike ljubezni in hrepenenja, strahu in veselja do Jehove, - vendar ti, sin jutra, nisi naredil ničesar, razen, da si vrgel name nekaj ljubosumnih pogledov!
25. Zato ti povem, da bom Jaz kot Gospod, vzel to plemenito žensko rastlino in jo sedaj vzel in presadil v drug vrt, tako da odslej ne boš več videl njenega obraza, zavoljo svojega samoljubja, ker si se spozabil proti Meni, ki sem te rešil od pogube zaradi tvoje velike pohotne norosti.

26. Ti poznaš starodavni zakon očetov, sam si bil od očetov imenovani učitelj, zato mi povej: Ali je to sad tvojega položaja? Katera strupena žuželka te je tako zelo ranila, da se je tvoje srce spremenilo v srce tigra?
27. Ali me poznaš, ali poznaš Boga? – Glej, Naeme sluti, da Sem tukaj, v čigavi bližini se nahaja!
28. Vendar ti stojiš tukaj pred tvojim Bogom in Stvarnikom – in si zabit kot leseni hlod.
29. Pojdi v jamo tam čez in si prizadevaj ugotoviti, če je tvoje srce sposobno kesanja, kajti Jaz, - Jaz, ki ti sedaj to govorim, sem viden Jehova, sam Bog iz večnosti.«
30. Tedaj se je Herod zrušil kakor zadet od strele.
31. Nato je Naeme padla na kolena, se tresla in jokala ter končno rekla s tresočim glasom:
32. »O Jehova, bodi milosten in usmiljen do mene, uboge grešnice!«

32. Poglavje

Abedam hkrati človek in Bog. Naemina velika ljubezen do Jehove

1. Abedam se je takoj obrnil k Naemi in jo vprašal: »Naeme, prej si me prosila, da bi ti pokazal svetega Jehovo, če bi se od nekje približeval očetom. Ali si sedaj popolnoma zadovoljna, ko sem ti pokazal, da sem Jaz sam Jehova. Ali Mi lahko verjameš, da sem človek in hkrati tudi Jehova, večni, veliki Bog?«
2. Naeme je bila sprva nad tem vprašanjem nekoliko presenečena, vendar se je kmalu zbrala in odgovorila Abedamu z najbolj nežnim glasom, glasom, kateri je lasten resnično najbolj plemenitim ženskam, v njihovih najbolj pobožnih trenutkih.
3. »Najvišji, najbolj vzvišeni, najsvetejši Bog! Jaz, uboga, grešna ženska bi ti zagotovo verjela, tudi če bi mi rekel: 'Glej, na današnji dan je šla mimo Jehova sapica, vidna samo nekaterim očetom!'
4. Resnično, moje srce bi prejelo obilico čudovite tolažbe!
5. Koliko bolj Ti lahko sedaj verjamem, da si Ti sedaj navzoč Sam v osebi pred menoj, najbolj nevredno žensko, meni, - kot sem že prej omenila – najbolj prijeten, ljubezniv, v najbolj čudoviti človeški podobi in obliki, izjemno blag, nežen, vzvišen in zelo usmiljen.
6. O Ti, Najsvetejši, še vedno se spominjam, kaj mi je povedala moja mati Zilla, namreč, da karkoli Ti ustvariš, v katerikoli obliki, to narediš popolnoma sam in nimaš nikogar, ki bi Ti lahko pomagal, kaj šele da bi pozval koga za pomoč, ker si Ti v vsem samozadosten.
7. Toda od svoje matere vem tudi to, da kar se tiče tvojega bistva, si prav gotovo edini, ki se ima lahko za najpopolnejšega človeka. Ker smo mi Tvoja ustvarjena bitja, nas ni mogoče oblikovati v bolj popolni podobi, kot je tako čudovito lepa človekova. Vsaka drugačna Tvoja predstavitev bi bila Tebe sorazmerno nevredna, bolj kot bi odstopala od človeške oblike!

8. O Ti Najsvetejši, lahko bi Ti povedala še mnogo drugih stvari, po katerih sem Te prepoznala, zato še vedno trdno verjamem, da Ti nisi nihče drug, kot sam sveti Jehova!
9. Toda - glej, jaz bi hotela sebe - da, nespodobno sem se zaklepetala, - in to Ti lahko, mogoče skrivoma - povzroča nejevoljo! Da razkrivam vse kar sedaj ognjevito priča v mojem srcu o Tebi, morda ni primerno pred Teboj in prav tako zagotovo ne pred najbolj vrednimi očeti.
10. Vendar, Ti lahko zanesljivo pogledaš v moje srce, bolje kot lahko jaz sama; ono Ti bo povedalo vse, kar bi bila moja nekako šibka usta popolnoma nesposobna izreči.
11. Samo te prošnje mi ne pusti neuslišane: Ne kaznuj preveč ostro poštenega Horeda, če se je prekršil proti Tvoji svetosti, - za njegovo dobro in zaradi mene bodi milosten in usmiljen in naju ne preženi povsem od Sebe!
12. Če je grešil, sem bila samo jaz grešni vzrok njegovih pregreškov; zato lahko kaznuješ mene namesto njega. Jaz sem vendar tako ali tako obžalovanja vreden plod noči in greh, ki ga je obrodilo, je že od nekdaj zame večna smrt!
13. Kako bi Horedu, ob moji usmiljenja vredni strani, sploh lahko uspelo, da bi bil Tebi enako prijeten kakor drugi očetje, ki niso nikoli okusili Horedove skušnjave?!
14. Glej, Ti dobri, sveti Jehova, ali nisem jaz sama kriva za Horedov padec pred Teboj.
15. O, zatorej bodi milosten in usmiljen tudi njemu in meni ubogi grešni ženski! Tvoja sveta volja naj bo storjena. Amen.«
16. In Abedam ji je odgovoril: »Moja, sedaj zelo ljubljena Naeme! Kar zadeva tvojo prošnjo, je bilo nanjo odgovorjeno še preden si Mi jo omenila, tako da je tvoje srce lahko popolnoma mirno!
17. Ampak, malo prej si rekla, da Mi lahko navedeš več drugih stvari, po katerih si Me prepoznala in imaš zato sedaj trdno vero Vame, tako da si prepričana, da poleg Mene ni nikjer drugega Jehove.
18. Ne skrbi, da bi kaj preveč povedala, nikoli Me ne bo vznejevoljilo, četudi Mi govoriš ves dan ali vse leto ali tvoje celo življenje, resnično, celo vso večnost. Kar pa si Mi povedala iz svoje ljubezni, je vse primerno pred Menoj, kakor tudi pred vsemi očeti, zato Mi le odkrito povej kar si zamolčala!
19. Da vidim skozi tvoje srce, kakor tudi čez vso neskončnost z enim pogledom, od najmanjše do največje, o tem ne dvomi nihče, ki Me je prepoznal, še posebno v svojem srcu in prav zato dobro vem kaj imaš še v svojih mislih. Zaradi očetov želim, da mi to brez zadrege tukaj odkrito poveš.
20. Ljuba Naeme, če Me resnično ljubiš, potem daj, izlij pred Menoj svoje srce, tvojim dragim, svetim Jehovo! Amen.«
21. Tedaj je Naeme zasijala v lepoti, ljubkosti in najbolj ognjeviti ljubezni ter vprašala Abedama z osvajalnim, melodičnim glasom, drhtečim od ljubezni in bojazni, takim kakor od resnično sramežljive device.
22. »O Ti – najsvetejši, blag, ljubezniv, nežen, najbolj prijeten Jehova! --- Ali smem jaz, uboga grešna ženska, Tebe ljubiti tako, kakor je Tvojim otrokom in Tvojim hčeram tukaj dovoljeno, da Te ljubijo? Oh, ali lahko to storim? --- Jaz,

- otrok sveta, hči Tvojega – oh, tega ne morem izreči! – Ali tudi jaz – smem tako – Tebe ljubiti?! ---O Ti moj Jehova!«
23. Po teh besedah je padla na zemljo in kar naprej jokala, ker se je počutila nevredno Moje ljubezni.
24. Toda Abedam je takoj pristopil k njej, jo prijel za roko in dvignil, jo pred očmi vseh očetov goreče pritisnil na Svoje prsi in držal nekaj časa trdno objeto. Potem, ko jo je nežno, postopoma spustil, jo je ponovno vprašal: »No, Moja najljubša Naeme, ali Me boš zopet vprašala, če me lahko ljubiš?«
25. Ob tem vprašanju je Naeme padla k Abedamovim nogam in jih navlažila s svojimi solzami; da, navlažila je Jehove najbolj svete noge z vročimi solzami ljubezni.
26. Ob tem je Abedam postal silno ganjen in dejal z mogočnim glasom:
»Otroci, poglejte sem! Tukaj ob Mojih nogah leži zdaj več kot lahko ponudijo sonce, luna in zvezde! Tukaj leži nova hči pokore, kesanja in – najbolj vzvišene ljubezni!
27. Lažje Me je najti in Me ljubiti v kraljestvu življenja, kakor v kraljestvu smrti; toda ta Me je iskala in Me ljubila že v smrti!
28. Zato bo ona sedaj v zameno nagrajena z Mojo ljubeznijo, kakršne si noben človek na zemlji nikoli ne more predstavljati!
29. Da, najljubša Naeme, Tvojo roko bom obdržal Zase, ker si tako zvesto predala Meni svoje srce!
30. Naeme, sedaj pripadaš samo Meni! Glej, tako se maščujem Svojim sovražnikom, - in sicer, z Mojo očetovsko ljubeznijo!«

33. Poglavje

Horedovo poglobljeno razmišljanje. Njegovo priznanje in njegova nova napaka

1. Odkar je Hored prepoznal Gospoda, se mu je začelo svitati, tako, da je začel v sebi premišljevati:
2. »Kaj naj sedaj naredim? Jaz – usmiljenja vreden, slaboten, nemočen črv v prahu, ki se skoraj ni več sposoben povzpeti na kot moja roka debelo drevo; On – Bog, večni Bog, sam neskončna prvobitna oblast, sila in moč! Jaz – odvraten grešnik; On – najvišja svetost!
3. Jaz sem sestavljen iz čiste sebičnosti, samoljubja in samovolje; On je poln najvišje ljubezni, milosten in usmiljen!
4. Jaz sem poln ljubosumja, jeze, zavisti in maščevalnosti; On je poln miline, nežnosti, potrpežljivosti, strpnosti in velikodušnosti!
5. Skratka, ne glede na to, kje in kako pogledam nase, se znajdem v popolnem nasprotju z Njim.
6. Kaj naj sedaj naredim, kaj naj počnem, kaj začnem?
7. Poslal me je v jamo, kjer naj bi se preveril, če je moje srce še vedno zmožno kesanja; ampak, kaj mi bo to koristilo?

8. Ali ne poznam svojega zlobnega srca, ki je prav toliko nagnjeno h kesanju, kakor kamen na pritisk, ki se temu upira tako dolgo, dokler je trd, brezčuten kamen?!
9. O Naeme, Naeme, ti nedolžna dolžnica mojega trdega, sebičnega srca, šele sedaj mi je postalo jasno, da se ti lahko približa nekaznovano samo Gospod, tvoj Bog in Stvarnik in nihče drug!
10. Da, sedaj nenadoma vidim vse jasno in svetlo, v polni svetlobi: - ona mi je bila darovana le za kazen, ker sem v revnih nižinah vzbudil veliko pozornost z oblastjo, silo in močjo, ki mi je bila dana.
11. Da, da, tako je to; in jaz sem bil dovolj slep ves ta čas, med katerim sem bil edini nesporni lastnik te Kazni in nisem videl in zaznal, da je to moje navidezno sladko razmerje, le strašno grenka kazen.
12. Od nekdaj sem bil pohoten, kakor smrdljivi oven in jelen, goden za parjenje in ponosen na svojo veliko in močno obliko. Kaj je bilo potem bolj naravno, kot to, da me je Gospod, ko je imel dovolj mojih nepopravljivih neumnosti, zato zasluženo in pravično kaznoval?
13. Ali nisem medlel pred Naeme, vendar me ona ni nikoli uslišala, ko sem žarel pred njo kakor zrela, sočna vejica oljke?
14. In vendar sem moral gledati njene neizrekljive čare, tako da se mi je pogosto kar stemnilo pred očmi.
15. Njen obraz, ki je kakor najlepša zora; njene oči, ki so kot dvoje vzhajajočih sonc; njena usta, ki so podobna sveži vrtnici, ki se je pravkar mogočno razcvetela, njeni čudoviti lasje, ki se bleščijo kakor najdragocenejši dragulj; njene roke, ki so bele kot sneg in tako krhke, nežne in mehke, kakor mlada volna; njene prsi, veličastno očarljive, s katerimi se ne more nič primerjati. Da, vso njeno naravno lepoto, ki se ne more primerjati z ničemer na celem svetu, sem moral gledati in mi ni bilo dopuščeno, da bi v njej užival. Da, niti enkrat je nisem smel objeti in kadarkoli sem se jokajoč valjal pred njo, me še vedno ni uslišala, ampak mi je dajala le nauke in svarila, ki se jih Kenan ali Henoh zagotovo ne bi sramovala, zaradi česar je nisem mogel niti zapustiti, da bi se ji maščeval, ampak sem jo nasprotno bil prisiljen še naprej ljubiti vedno bolj in bolj.
16. O ti Kazen od kazni! Ti trda kazen! – O oče Adam, šele sedaj se tega jasno zavedam: ker si se oddvojil od Boga, te je Bog razdelil na dva dela in ti vzel tvojo polovico jaza, s katerim je oblikoval Evo in ti jo dal za stalno kazen kot pomočnico, ki je zmanjšala vso tvojo nekdanjo posvetno moč do šibkosti črva v prahu in te celo vodila na povodcu iz čudovitega raja, brez tvojega najmanjšega odpora, - ti pa nisi spoznal, kakor nisem tudi jaz, da je to kazen!
17. O Bog, O Ti veliki, mogočni, sveti Bog! Kdo lahko zbeži Tvoji kaznovalni palici?
18. Ostro Si me šibal, jaz pa nisem zaznal trdote Tvoje palice; in ko si se me usmilil, tako da si mi odvzel veliko breme ostre kazni, - sem se jaz največji bedak in osel, zaradi tega žalostil!
19. Šele sedaj sem uvidel vso globino moje neumnosti in se Ti iz srca zahvaljujem, kakor se Ti noben umrljivi še nikoli ni zahvalil, za to Tvojo veliko milost Meni, ubogemu bedaku.

20. Hvala, hvala, hvala Ti! Ti sam si me osvobodil. Sedaj sem resnično svoboden in pripadam zopet samo Tebi in sebi.
21. Toda, dovoli mi, da dodam svoji zahvali tudi tole prošnjo in sicer, da mi Ti lahko za vedno prizaneseš s takšno kaznijo! Če hočeš in me moraš kaznovati, me kaznuj, ali z drugimi besedami, če mora biti človek sploh kaznovan v skladu s Tvojim redom, potem nas raje kaznuj z ognjem, s strupom in škorpijoni; toda nikoli nas ne kaznuj z takimi kot je Naeme, da ne bi bila zemlja uničena pod našimi nogami!
22. Nas črve pa ne muči preveč, saj smo zaenkrat siti večne kazni! Amen.«

34. Poglavje

Resnica brez ljubezni ne koristi življenju. Ljubezen in življenje. Žensko poslanstvo

1. Po tem samogovoru je Hored vstal in pogumno zakoračil k Abedamu, da bi svojo hvaležnost izrazil pred vsemi očeti; vendar mu je Abedam to preprečil, rekoč:
2. »Hored, ali misliš, da nisem slišal tihih besed tvojega srca? Ne gojiti takšnih misli!
3. Glej, šele takrat, ko si videl, da je za tebe Naeme čisto izgubljena, si se bil sposoben v svoji notranjosti obrniti Name.
4. Čeprav si se po vsej pravici in resnici obrnil Name, je bila tvoja vrnitev zaman, ker si Me na koncu svojega notranjega pogovora, s svojim čustvenim jezikom, z razburjenim srcem prosil, da če bo nekdo že moral biti kaznovan, naj ga kaznujem z ognjem, strupom in škorpijoni, raje, kot pa z podobnimi kot je Naeme, - in izrazil svojo željo, da bi Jaz morda nekega dne prenehal s kaznovanjem!
5. Glej, takšne prošnje kažejo zelo malo ljubezni do Mene in do bližnjega.
6. Četudi si bil spodbujen s polno resnico, je ta kljub temu malo vredna za tvoje življenje, razen če je povezana z ljubeznijo!
7. Toda povem ti: Raje bi te videl, da jokaš za Naeme, ker bi Mi tako pokazal, da je Tvoje srce polno ljubezni, - vendar je njegova smer napačna; kakorkoli, to bi bilo lahko popraviti.
8. Stvar je taka, da si Mi pokazal odprte oči, toda zaprto srce. Vendar oči niso primerne za sprejemanje življenja, ampak edino srce. In glej, prav to kar bi moralo biti v tebi živo, je mrtvo!
9. Tvoja misel je samo polovično resnična, ker je brez ljubezni. Če bi imela v sebi ljubezen, bi zagotovo izbrala drug izhod, kot pa nepravega. Kot, da Jaz, Oče, uživam v kaznovanju! Kako neumno!
10. Zamenjuješ Moj večni red najbolj vzvišene in čiste ljubezni z kaznovanjem in Me rotiš, rekoč: 'Za zdaj sem sit kazni!'
11. Glej, kaj bi nastalo iz ustvarjenih bitij, če bi Jaz uslišal tvoj neumni nasvet?
12. Tako, da boš lahko v celoti spoznal svojo neumnost, bom odobril tvojo prošnjo, na tej mogočni, visoki in močni stari cedri.

13. Torej, kaj praviš? Kje je sedaj mogočno drevo? Glej, niti najmanjša sled ni ostala za njo!
14. Ali sedaj vidiš kam bi ustvarjena bitja privedla odobritev tvoje prošnje in ali se tudi zavedaš svoje velike neumnosti in koliko je resničnega življenja v tebi?
15. Da bi bilo bolje, če bi te Jaz kaznoval z ognjem, strupom in škorpijoni, kot pa s podobnimi Naeme? – Glej, res je, da sem dal žensko moškemu, da bi bil bolj ponižen, ker sem že od večnosti vedel, kakšno je osamljeno moško srce.
16. Samo v zvezi s tem - in samo za polovico – je lahko ženska obravnavana kot majhna kazen, usmerjena na ponosno moško srce. Vendar, tisti, ki razmišlja malo dlje, bo kmalu spoznal, da je ravno ta navidezna kazen, dejansko eden od najpomembnejših načinov za doseganje resničnega, popolnega, najbolj blaženega, večnega življenja v Meni?!
17. Glej, več kot tisočkrat sem ti rekel, da samo ljubezen do Mene in tudi do tvojih bratov in sester vodi do večnega življenja, ker je ravno to prvobitno večno temeljno Življenje vsega življenja, katero je v Meni in v njenem celotnem, svetem, brezmejnem večanju ni nič drugega kot čista ljubezen!
18. Torej, če nimaš ljubezni, od kod naj bi prišlo zate življenje?
19. Kje in kako bo živel tisti, ki Me v svojem srcu ne sprejme, ker sem le Jaz sam življenje?
20. Jaz sem večna ljubezen sama; torej, ali ni srce tistega, ki je brez ljubezni, pred Menoj tudi brez življenja?
21. Toda sedaj se vrni in premisli, kdo prvi uči otrokovo srce ljubezni skozi ljubezen, kdo prvi prebudi srce za ljubezen in življenje!
22. Kdo nahrani nemočnega otroka iz lastnih prsi? Kdo ti je dal prvo hrano in te prenašal na nežnih, mehkih rokah, čez smrt semkaj v življenje? – Glej, tvoja mati, ti bedak!
23. Vendar, ko si se kot mladenič, začel zavedati svoje moške moči in se hotel ponosno dvigniti, kot da si poklican z velikim prezirom uničiti sonce, luno in vse zvezde, tako da bi se razpršili v večno pozabo, - kdo ti je potem prišel nasproti, kdo spodbudil tvoje srce za ljubezen in življenje v tebi, – kdo je bil prvi, ki te je vodil nazaj v tvoje lastno območje življenja, - kdo te je znova učil o ljubezni, nekoč poučene od matere in kasneje pozabljene.
24. Povej Mi, kdo je bil angel, ki te je klical z močnim glasom svojega celotnega bitja: 'Hored, ljubezen, ljubezen, ljubezen – in življenje; toda ljubezen v čistosti, ljubezen v Bogu in življenje v Bogu, živi Zame in ne trkaj na vrata smrti!?'
25. Glej, tukaj pri Mojih nogah počiva ta angel, katerega si hotel zamenjati za ogenj, strup in škorpijone; glej, to je Naeme!
26. Torej, sedaj pojdi in se pokesaj za svoje neumnosti, ko pa boš začutil ljubezen v svojem srcu, da, povem ti, mogočno, močno ljubezen Zame, tvojega svetega, dobrega, najbolj ljubečega Očeta, takrat vstani in se vrni, da te bom lahko blagoslovil z večnim življenjem. Amen.«

35. Poglavje

Horedovo tiho premišljevanje in opazovanje samega sebe v Adamovi jami

1. Po tem Abedamovem govoru je Hored padel na obraz in goreče prosil Abedama naj mu spremeni srce, ker se čuti nemočnega in se zaveda, da na sebi ni bil sposoben spremeniti ničesar; zato naj ima Abedam milost in usmiljenje do njega!
2. Toda Abedam mu je rekel: »Naredi kar sem ti zapovedal in ti bo pomagano, ker sem na označenem mestu pripravil zate zdravilo! Zato pojdi in ga hitro zgrabi, če ceniš svoje življenje, kakor tudi Mojo milost, ljubezen in usmiljenje! Amen.«
3. In Hored se je takoj dvignil, se zahvalil s tresočim srcem in se nato odpravil proti dobrih dva tisoč korakov oddaljeni jami.
4. Po prihodu v jamo, je nekaj časa opazoval bogato obarvano skalo in začel razmišljati o tem, kaj je vzrok takšnega sijaja, vendar ni našel zadovoljivega odgovora.
5. Končno se je domislil nekaj dobrega, tako da si je rekel: 'Ko se močni sončni žarki lomijo na dobro oblikovani, gladki in mnogobarvni, prosojni površini skale, potem seveda ta zažari v nepopisno živahnem sijaju in veličastnosti.
6. Vendar, ali so zato njena last? O, sploh ne! Takoj, ko sonce zaide za goro, v globoko noč potone tudi ves velik sijaj!
7. Kakšna je potem razlika med teboj in najbolj navadnim peščenjakom, čez katerega celo mravlja naglo stopica, da se ne bi izsušila od njegove velike nerodovitnosti in na koncu umrla?
8. Ali ni potemtakem vse poveličano le s svetlobo? -- Da, da, s svetlobo; toda kaj pa je kljub temu sijaj vseh teh stvari v svetlobi? Laž, zagotovo laž!
9. Abedam, kakor so Ga klicali očetje, mi je pred časom povedal nekaj o polresnici; -- glej, glej, nenavadna svetloba se od tam spušča nadme! Da, da, to bi lahko bilo dejansko zares dano nekaj kakor pol resnice!
10. Kdo lahko oporeka sijajnim oblikam stvari, kot so na primer rože, dragoceni kamni, sadje, živali in tako tudi človeka in prav tako nešteto drugih stvari? Toda njihova lepota je samo polovična brez svetlobe.
11. Kaj je veličastna svetloba sama zase, ko se njeni žarki razpršeni v vse prazne prostore neskončnosti ne bi zadeli ob neko obliko in jo poveličali?
12. Ali ni nekaj resnično lepega ta značilna oblika vidne svetlobe?
13. Kdo bi lahko rekel o soncu, luni in vseh zvezdah ali svetlobi bakle, kot takim, da so resnično lepi? Resnično niso in celo najpreprostejša majhna cvetlica vsebuje več lepote kakor vsa, precej enolična, okrogla, navidezna sfera sonca in lune ali majhne, nepomembne pike, ki predstavljajo zvezde!
14. Ja, ja, povsod samo pol resnice; oblika brez svetlobe ima samo polovično vrednost in prav tako svetloba brez oblike!
15. Torej bi dejansko veljalo enako tudi za človeka, če se njegovo srce, brez ljubezni ali oblike, kar naprej obrača sem in tja.

16. Prav tako kakor sonce, lahko razum pošilja svoje žarke; toda kaj to koristi praznini. Kjer ni nič, kakšen je učinek žarka, ko zadene prazno površino niča?!
17. Da, resnično, v mojem srcu ni ničesar; popolnoma nič, nobene ljubezni, nobenega kesanja, nobene žalosti, nobenega veselja in ne želja, - celo hrepenenje se ne poraja več v njemu.
18. Ali imam morda veselje do življenja? Oh, ne, zame je življenje, kar je za kamen lesk njegovih barv! Ali morda občutim lakoto ali žejo? Tudi za to prav tako ne občutim ničesar!
19. Moral bi se pokesati za svoje neumnosti; da, toda katere? Mogoče je moje srce prazno in mu svetloba razuma ne koristi, ker ni sprejeta od nobene oblike v meni?
20. Kesanje je res borna hči ljubezni; če je mati še vedno nekje v oddaljenem polju, kako naj vzamem hčer?
21.Jaz sem bedak, - tako mi je rekel Abedam Jehova. Trdno verjamem da sem, ker mi je On, ki je večna resnica to potrdil - zato moram biti zagotovo bedak!
22. Toda zakaj sem bedak? Zato, ker je moje srce prazno, brez oblike ali ljubezni? Ampak, če je prazno, kako ga je treba napolniti?
23. S svetlobo zagotovo ne; kajti, kjer žarki svetlobe ne najdejo ničesar, potujejo po vsej neskončnosti in se nikoli ne vrnejo!
24. Torej, od kje vzeti in potešiti praznino? - Ampak – tiho, tiho! Kaj je to? Kaj tako čudovito močno zveni? O Bog, Ti veliki, sveti Jehova, naj sedaj izginem! Ne, ne, le pusti me sedaj živeti!
25. Slišim zvoke, zvoke, oh, svete zvoke! To niso besede, - ne razumem jih, toda čeprav jih ne razumem so bolj veličastni, neskončno bolj veličastni kakor najbolj razumljiva beseda.
26. O Bog, sedaj je že postalo jasno, in sicer, - da sem velik bedak!
27. Ali ni beseda oblika zvoka? Vendar je tukaj sam zvok bolj veličasten od njegove oblike.
28. Tukaj se moja modrost konča; ta pojav je povzročil konec vsem mojim načelom.'
29. Gospod, tukaj pred Teboj leži grešnik v prahu in vse kar lahko reče je: 'O dragi Oče, pokaži milost in usmiljenje tudi meni, ubogemu grešniku!' Tvoja sveta volja. Amen.«

36. Poglavje

Čudežni zvok v jami in njegov blagodejni učinek na Horeda

1. Za to jamo je bilo značilno, da se je posebno okoli tretje ure popoldan, kar se je ob tem času zgodilo tudi tokrat, ko so se vsi vetrovi polegli in je nastal popoln mir, lahko slišalo zvenenje, zelo podobno dobro uglašeni vetrni harfi, le da je bilo to zvenenje bolj veličastno in vzvišeno, tako v dviganju kot tudi v padanju, čemur vi pravite modulacija ali prehodi.
2. Ta čudež je bil zagotovo zelo star, toda Hored je bil prvi, ki ga je odkril; vendar s starostjo čudež ni prenehal in še manj njegova koristnost.

3. Nihče ne more zanikati, da sta sonce in vse stvarstvo sploh en velik star čudež, toda ali je mogoče reči, da bodo s časom ti dobro, smotrno urejeni čudeži prenehali?
4. Gotovo ne, kajti dandanes izredno staro sonce še vedno sije prav tako, kakor je sijalo v Adamovem času.
5. In natanko enako velja za ta čudežni zvok, ki je bil že od večnosti predviden, da bo sedaj pripravljen za Horeda.
6. To je omenjeno zato, da nihče ne bo mogel reči: 'Torej je bil to le naravni pojav'!
7. Iz katere trditve bi morali sklepati, da so naravni pojavi na nek način manjši čudež, kot če bi svetleča gora padla z neba.
8. Kakorkoli, ta čudežni zvok je tako blagodejno vplival na Heroda, da se je začel obračati navznoter in postal pravi človek skoz in skoz, poln kesanja, ljubezni in življenja.
9. Kako je ta čudež vplival na drug čudež? To bo takoj povedano, zato poslušajte:
10. Od svojega rojstva je bil ta Hored poln ljubezni in poln najboljših misli, tako da je kot deček, takrat, ko so ga preplavili ljubezenski občutki in ni imel nič drugega pri roki, pograbil kamne in jih močno pritisnil na svoje srce.
11. Postopoma je iz te ljubezni razvil neko ljubezen do narave, ki je na koncu postala močnejša od ljubezni do Mene in ljubezni do očetov, bratov in sester. Torej, kaj bi morala biti samoumevna posledica odstopanja od te ljubezni?
12. Poglejte Horeda, vprašajte v kakšnem stanju je in vsem bo postalo jasno na kakšen način je končno postal popolnoma hladen, posveten modrec.
13. Začel je gledati na stvari v naravi z ostrejšimi očmi. Proučeval je zelišča, toda zanj so bila brez življenja, da bi mu dala toplino v prihodnosti; razkosal je drevesa, toda tudi v njih ni našel življenjske topline; šel je v vodo in ugotovil, da je mrzla; zopet je vzel glino in ugotovil, da je mehka in voljna, tako da lahko iz nje oblikuje vse mogoče stvari. Toda kmalu je opazil dva velika zla, in sicer: dokler je taka tvorba zaradi svoje naravne vlažnosti ostala prožna, je bila precej mrzla, da je povzročala drhtenje kože, če pa je bila od sonca segreta, je postajala vedno bolj trdna, toda, ko jo je pritisnil na svoje prsi, mu je povzročila veliko bolečino, tako da je zavrgel svoj izdelek, ki je postal tako trd.
14. Zopet je vzel kamne in udarjal enega ob drugega, da so pogosto oddajali ognjene svetleče iskre. To ga je začudilo, zato je od takrat naprej zdrobil skoraj vse kamne, ki jih je našel, da bi v njih našel ogenj, katerega seveda ni nikoli našel, tako da je na koncu prišel do tega zaključka: 'Cel svet je lačen tiger, ki je vedno razpoložen za žretje in nikoli ne bi ničesar prepustil sosedu, razen nekaj neužitnih mrtvih kosti.'
15. Takšne modrostne izreke, ki so mu bili v veliko veselje, je postopoma v večjem številu pridobival iz narave, tako da je bil na koncu cenjen velik modrec jutra, v čemer je neznansko užival. Resnično, to je začel izkoriščati, tako da se niti vodilni očetje niso upali pred njim spregovoriti, ampak so ga vsi hvalili in mu dali splošen blagoslov, tako da je postal dovolj močan za apostola nižinam, kamor se ni upal iti nihče pred njim.

16. Vedel je, da si lahko v Hanohovem mestu pridobi veliko spoštovanje tako, da nastopi v Mojem imenu z besedo in dejanjem. S tem mu je bila dana najboljša nagrada za njegovo modrost in strah zbujajočo moč. S to nagrado je popolnoma nadoknadil, kar je zapravil s vso svojo neumno ljubeznijo do narave; v iskanju te ljubezni je pretiraval in se poslovil od modrosti, s čimer je postal popolnoma čuten, zato je sedaj sprevidel, da je Naeme Moja kazen in tako razrešil stanje, ko se je njegova ljubezen zopet začela izgubljati v modrosti.
17. Zame je postal celo prvi, popolnoma hladen modrec.
18. Kaj bi bilo treba sedaj z njim narediti? Preveč prepričljiv, grmeč čudež bi ga ubil. Zato ga je ta harmoničen balzam vodil do kamna, da bi lahko spoznal, da Moja ljubezen ne napolnjuje le človekovo srce ampak tudi najtrši kamen!
19. Kako je to zdravilo vplivalo na Horeda, - da bi se tega naučili, mu posvetimo blagodejno prisotnost, da bomo slišali iz njegovih ust in se naučili in razumeli mnogo drugih stvari. Amen.

37. Poglavje

Horedov monolog in kesanje

1. Hored je že celo uro vzdihoval v nekoliko nedostopnem kotu jame, ko je rahel vetrič začel pihati iz jutra in prekinil prelepo zvenenje.
2. Takoj, ko so zvoki prenehali, ki so se zdeli Horedu tako sveti, je vstal in si govoril naslednje:
3. 'O ti veličastna, čudežna Božja stvaritev, kako si vzvišena in sveta, opazovana z očmi ljubezni in globoko občutena v ljubečem srcu, da, le nekoliko ljubezni očisti srce pred Bogom!
4. Kakšna razlika je sedaj v meni! Prej, komaj pred senčnim obratom, je bilo vse okoli mene še vedno mrzlo in mrtvo, - da celo moje srce je bilo hladno in moje oko ni moglo spustiti solze; sedaj pa je vse oživelo: Trdi kamen govori in trava pošilja prijetno dišeč slavospev k svetim Božjim višinam.
5. Skozi šelestenje čudovitih drevesnih vej, se razlega sveti, čisti glas, velika Beseda preko vseh gozdov na zemlji, ki pravi: 'Bog je čista ljubezen! In vse okoli Njega, iz Njega in po Njem, je ljubezen!'
6. Oh, kako veličastno, kako lepo, kako sveto in živo je vse okoli mene! Kako vzvišene so sedaj te svete gore in kako nepopisno čudovite in svete Adamove jutranje višine, oh, kakšna razsežnost! Te ne morem izreči!
7. O moje srce, moje srce! Sedaj se odpri na stežaj; da, povečaj vse neskončno stvarstvo in dojemi, kaj je sedaj na teh svetih višinah!
8. Dojemi to, dojemi to, kajti to je Bog, velik, večen, presveti stvarnik neskončnosti – o srce, dojemi to! – to je najbolj ljubeč, presveti Oče! Da, to je Oče vseh nas, ki je tam, viden med svojimi otroki!
9. O narava, o vsi vetrovi, ti žuboreči izvir, utihnite, utihnite sedaj; in vi žvrgoleči prebivalci med vejami ceder in ti tudi cvrčeči muren, ne ovirajte svetega občutka v mojih prsih!

10. Sveti Oče, poln vzvišene ljubezni, med Svojimi otroki tam na svetih višinah! On – vsemogočni Stvarnik, večen, edini Bog in Gospod vseh stvari in bitij, kot Oče med Svojimi otroki! O, misel, o ti najbolj jasna, najbolj sveta resnica, katera neskončnost te lahko dojame, katera večnost razume?!
11. Da, tvoje usmiljenja vredne prsi postanejo svete, čim se ga ta misel dotakne! Oče med Svojimi otroki! O ti neskončno velika misel. Kdo lahko živi in si Tebe predstavlja v Tvoji veličini, v Tvoji neskončni brezkončnosti?!
12. Oče med Svojimi otroki, katere poučuje Sam, jih uči, da bi prepoznali Njega, svetega Očeta!
13. Tudi moje mrtvo uho je dosegel Njegov sveti očetovski glas, jaz pa tega nisem razumel; in moje oči so Ga videle in Ga niso prepoznale! Na ta kraj me je vodila Njegova Beseda, Očetova Beseda me je privedla na ta kraj!
14. O ti sveti kraj, kraj, kjer sta se moje srce in moj duh resnično preobrazila, - s kakšnim večnim spomenikom te bom okrasil, s kakšnim svetim imenom imenoval, ti sveti kraj, h kateremu me je pozvala Očetova Beseda?
15. Oh, kakšen je vendar človek, ta šibki zemljin prebivalec, ko ima večni Bog usmiljenje do njega in ga sprejema kot otroka!
16. Ali je potem človek dober? - Ne, ne, vsekakor ni! – Ali je celo tako izredno lep, da Bog prihaja k njemu? – Ne, ne, nikakor ne, kajti kjer manjka prava srčna dobrota, manjka tudi prava lepota.
17. Ali se je Gospod morda zato milostno spustil k njemu, ker je vreden Njegove ljubezni? O, niti najmanj, kajti, da bi bil nekdo vreden ljubezni mora biti najprej nujno dober in lep!
18. Je morda človek bogato obdarjen z različnimi Bogu neznanimi in nenavadnimi stvarmi? O kakšna neizrekljiva neumnost, oh, saj se najtemnejše misli prav lahko polastijo jezika!
19. Kaj ima torej človek, kar ni že prej prejel?
20. Torej, kaj je in kaj ima usmiljenja vredni človek te puste zemlje, da Bog prihaja k njemu in ga uči, vodi in tolaži?
21. O ti velika, nepredirna skrivnost! Zato, da si lahko pravimo, da smo Njegovi otroci, je samo zaradi Njegove neskončne milosti, brez katere, kakor vsak kamen, ne bi bili nič drugega kot le bitja, polna nepokorščine, medtem ko se še kamen tisočletja ne premakne brez Gospodove volje z mesta, kamor ga je postavila vsemogočna roka svetega Očeta.
22. Ali je bila sveta misel v Bogu, iz katere je izšel človek, nehvaležni človek, morda bolj božanska kot ta, iz katere je ob istem času ali kasneje izšel kamen enega in istega Boga?
23. Da, da, nič, čisto nič nima človek pred Bogom, - vendar vse le samo zaradi Njegove milosti!
24. O ti neizrekljiva ljubezen, ti neskončna Očetova milost, ki je vedno svet, izredno svet,- kako se Ti bo srce zahvalilo, kako Te hvalilo in Te slavilo, s katerimi besedami bomo po vsej zemlji primerno razglašali tako neskončno milino, ki prihaja od Tebe k nam ubogim ljudem, ki sami sebi nezasluženo pravimo, da smo Tvoji otroci.
25. O Oče, naj se sedaj pogreznem v prah, ker moje oči niso niti vredne, da bi gledale v smer, kjer si Ti še vedno med Svojimi otroki!

26. Ti sveti Oče – med Svojimi otroki! Ta misel je preveč sveta, da bi bila še enkrat misel zemeljskega črva!
27. Zato naj utihne, utihne vse kar je okoli mene, da bom tudi jaz lahko utihnil pred izredno veliko Očetovo svetostjo!
28. Kajti, kaj naj bi prašen črv v blatu govoril, ko je vsa neskončnost vzvišena v najbolj spoštljivi tišini. Zato bodita tiho, tiho, moje srce in moj jezik, ker je sedaj vse okoli mene utihnilo. Tišina v Bogu, tišina, ker je Oče v bližini!'

38. Poglavje

Abedam s skesanim Horedom v jami. Hored na Očetovih svetih prsih

1. Po teh besedah je Horedov jezik utihnil, toda v njegovem srcu je postajalo vedno bolj glasno, ker si je to prizadevalo najti primerne in spodobne besede hvaležnosti, ki bi dostojno izrazile človekovo največjo možno ljubezen do Boga. Vendar je bilo prizadevanje zaman; bolj globoko kot se je Hored zavlekel v svoje srce in prizadevno preiskal vse njegove skrite kotičke, manj je bilo mogoče najti tisto, kar si je sedaj tako goreče želel najti.
2. Medtem, ko se je to dogajalo, je Abedam poklical Henoha, Lamela in Gabiela z Puristo in Lameha z Gemelo.
3. Toda, ko je Naeme slišala izgovoriti ime svojega očeta, se je silno prestrašila, ker je verjela, da ga je na to sveto mesto pripeljala meglena pojava na beli gori.
4. Toda Abedam jo je kmalu pomiril, ko ji je rekel: »Naeme, kako te je lahko strah, ko si z Menoj? Ali nisem Jaz Gospod vseh stvari in bitij, vse neskončnosti in vse večnosti?
5. Glej, zato je tvoj strah nesmiseln; pa tudi Lameh, ki Sem ga poklical, nima s tvojim očetom razen imena nič skupnega!
6. Zato, ker sem dal temu *Lamehu ime, ki pomeni: Ta pripada Moji ljubezni; ta je Zame; ta prenaša v sebi Moj zaklad.
7. Kar se tiče istega imena tvojega očeta, ima enak pomen, vendar mu ga je dal Satan, ki je Moj največji sovražnik.
8. Toda zaradi svojega očeta si ne smeš delati skrbi, ker sem Jaz vsemogočni Gospod tudi nad njim, katerega zvesti, čeprav obžalovanja vreden sluga je tvoj oče, katerega oči se bodo z Mojim dopuščenjem odprle ob pravem času.
9. Zato bodi popolnoma mirna, ti Moja nova hči resničnega kesanja, pokore in ljubezni in hodi tesno za Menoj, skupaj z drugimi, ki so bili pozvani, na kraj, kjer je Horedov jezik, zaradi prekomerne krotkosti in ljubezni do Mene, sedaj izgubil živahnost.
10. In ti Set, ti Enoš, ti Kenan, ti Mahalalel, ti Jared in tudi ti Metuzalem, pojdite domov k svojim ženam in otrokom in poskrbite za hrano in pijačo v pravi meri, ker bodo danes, jutri in pojutrišnjem vsi otroci jedli za Očetovo mizo!
11. V svojih kočah boste našli vse v potrebnih količinah; le prinesite sem!
12. Vendar pa bomo šli tja, kjer naš novi, veliki, zvesti brat čaka na nas! Amen.«

13. Hored je kmalu opazil, da celotna družba z Adamovih jutranjih višin prihaja proti jami, vendar zaradi velike oddaljenosti ni mogel razločiti vseh posameznih članov skupine.
14. Šele potem, ko so prišli bliže k njemu, je spoznal koliko je ura, z drugimi besedami, kmalu je med njimi prepoznal velikega Abedama.
15. Tedaj je bil popolnoma iz sebe, tako da je v svoji veliki ljubezni vzkliknil: »Ne, ne, to ne more biti, nikoli, ne!
16. Jaz – grešnik, skoraj morilec svojih bratov, Jaz, - ki sem bil slabši od vseh kozlov in psov in poln sramotnih in najbolj nečistih misli, - jaz, največji bedak, sem sedaj pred obličjem Tistega, ki me je ustvaril, pred obličjem Boga, najbolj svetega Očeta?!
17. Zemlja, ali nimaš nekje v daljavi špranjo, ki bi mi lahko v tvoji največji globini nudila dobro skrivališče za vse večnosti?!
18. O ti, veličastna jama, ali mi ne more pasti na glavo najtežja skala, ki bi me zdrobila v ničen prah?!
19. Kako bom sedaj obstal pokončen pred Njim? Jaz, največji človeški izprijenec, nizkotnega srca in duha?!
20. On, največja svetost! O jezik, - o srce, kaj bosta naredila, ko bo On prišel – skoraj je že tu?
21. Kako boš ti, grešno oko, gledalo Boga, - Boga, Očeta, najčistejšo, najsvetejšo ljubezen?
22. Kako boš ti, moje ubogo uho, slišalo Očetov sveti glas, resnično, glas, ki ga nekoč nisi prepoznalo?
23. Toda sedaj, moje srce, naprej do zadnje bitke, bodisi za življenje ali smrt!
24. Sedaj nimam ničesar razen velikega srca, polnega najbolj goreče ljubezni samo Zanj, Zanj, najsvetejšega Očeta! Ali je čista, - Oče, tega ne vem, toda karkoli boš storil z menoj – ali me zopet sprejel ali zavrgel, samo Tvoja sveta volja naj se v vsakem primeru zgodi, kar je v vsej večnosti vedno nadvse dobro! Zato, Tvoja sveta volja naj bo storjena!«
25. Pri tej zadnji besedi ga je Abedam prijel za roko in rekel: »Hored, ti močni gorečnež, ti si sedaj skala ljubezni, pridi sem k prsim tvojega večnega, svetega Očeta in prvič občuti, kako se na njih počiva, počiva v polnem zavedanju večnega življenja, počiva na prsih najbolj ljubečega, najsvetejšega Očeta!
26. Moj Hored, kadarkoli Jaz pridem, je vedno zato, da bi pridobil življenje in ne smrt!
27. Zato si sedaj za vedno živ. – Glej, tukaj je tudi zvesta Naeme. Šele sedaj si od Mene zanjo blagoslovljen in ona zate, kajti njo sem izbral za Mojo roko. Iz tega razloga ti jo sedaj dajem, ker si ti pravkar postal Moja roka!
28. In sedaj Me skupaj z ostalimi spremljaj ob Moji roki domov na višine k velikemu Sabatnemu obedu. Amen.«

*Opomba prevajalca: Bogu prijetni Lameh z jutranjih višin in ne hudobni Lameh z nižin.

39. Poglavje

Sabatni obed na jutranjih višinah

1. Sprva je Hored sledil brez besed od sreče, ker je bilo to srečanje z Abedamom za Horeda preveč neizrekljivo sveto, da bi lahko dovolj sprostil svoja čustva. Dobesedno je umiral; samo najbolj voljna pokornost je oživljala njegove ude.
2. Ko so prišli na pol poti, si je Hored šele malo opomogel od svoje pretirane ljubezni in blažene nemosti ter globoko vdihnil, da bi v tem novem stanju izrekel iskrene velike besede. Vendar mu je Abedam takoj rekel: »Moj ljubi Hored, pusti svoj jezik pri miru; ne glede na to, kako lahko s svojim jezikom izraziš občutke svojega srca, si lahko ob Meni vseeno v celoti prepričan, da je kljub vsemu temu, jezik tvojega srca Meni bolj dobrodošel in prijetnejši, kakor, da bi ta po naravnem hrapavem jeziku izgubil velik del svoje živahne ljubkosti, čeprav resnica ne sme trpeti škode. Glej, kar koli pogledaš, ti nenehno pridiga večno resnico; vendar samo v ljubezni je najgloblje, nevidno življenje ustvarjenih bitij!
3. Zato ostani v sebi in ne raztresaj brezplodno, kar je tvoje srce pridobilo; toda zate bo že prišel čas, ko boš moral obdelovati Mojo njivo. Zato, prihrani svoje veličastno življenjsko seme iz Mene za čas, ko te bom Jaz poklical!
4. Sedaj pa pojdimo domov v miru; tam se boste naučili še mnogo stvari. Amen.«
5. Tako je ta družba, vključno z Očetom, odšla na jutranje višine. In, ko so prišli na sam vrh, jih je že čakalo sto in sto dobro pripravljenih velikih košar z obilnimi obroki, sestavljenih iz najbolj veličastnih, najboljših, svežih in okusnih jedi, kot so sadje, med in kruh ter vrčev najčistejšega in najbolj okusnega soka iz jagod.
6. Ko je Abedam videl, da je vse v redu, je blagoslovil hrano in pijačo ter nato rekel očetom, ki so bili zadolženi za hrano: »Pokličite vse vaše otroke, naj urno raznosijo in razdelijo hrano in pijačo vsem otrokom in vsi naj jedo in pijejo in se veselijo v Mojem imenu in naj sedaj vsi izvejo od ust do ust, da sem Jaz Oče njih vseh, viden med njimi!
7. Vendar naj tri polne košare ostanejo tukaj na vrhu za nas; zdaj pa pojdite in to storite!
8. In ti, Lamel, poglej v smeri proti večeru. Glej, tam kjer tri visoke cedre krasijo vrh hriba, boš našel revnega očeta in njegovo ženo s sedmimi otroki, tremi fanti in štirimi dekleti. Ta družina je še vedno ujeta v stari hlapčevski spoštljivosti, tako zelo, da si nobeden od njih ne upa narediti niti enega koraka dlje od kraja, kjer se vidi Adamova koča.
9. Torej, pojdi hitro tja in vse pripelji k Meni. Sedaj pa pojdi in stori to!
10. Ti, Lameh, vzemi to srednje veliko glavno košaro in jo odnesi Adamu; in ti, Gabiel, vzemi drugo za tvojo družino, tretja ostane tukaj Zame, za Enoša, Jareda, Lameha in njegovo ženo, za Mojega soimenjaka, za Kisehela in Setlahema in ostale brate, za Zurielovo ženo, zate Moj Hored in za Naeme, za Juro, Bušina in Ohoriona in za družino, ki jo bo Lamel kmalu pripeljal sem.

11. Vsi ostali se bodo posedli ali okrog Adamove košare – ali, če so iz jutra, okoli Gabielove košare!«
12. To, da Abedam ni želel z njim deliti njegove košare, se je Adama dotaknilo in ga na skrivaj zabolelo.
13. In Abedam mu je takoj rekel: »Adam, ali je morda kakšna razlika med košarami? – Ne smeš biti žalosten in lakomen Moje ljubezni, ker Jaz zbiram šibke okoli Sebe!
14. Vse tri košare so tu nekako urejene tako, da je med njimi malo prostora; zakaj bi te to potem žalostilo na tvojem položaju?
15. Ali nisem Jaz Oče in ali nisem tukaj v sredi med vsemi vami? Zato, bodi dobre volje in ne razmišljaj o položaju košar, ampak raje razmišljaj o Moji splošni očetovski ljubezni in zagotovo ne bo važno, v katero košaro sežem Jaz ali ti!
16. Ali morda meniš, da je tvoja košara manj blagoslovljena? – To je tvoja samoprevara! Amen.«
17. Nato, ko je zopet postalo topleje in svetleje v Adamovem srcu, je prosil Abedama odpuščanja. Toda Abedam je odgovoril:
18. »Adam, kako naj ti odpustim tvojo ljubezen do Mene, kot, da je bila greh? Zato bodi popolnoma miren; saj je to tvojo žalost povzročila ljubezen do Mene. Tako, torej bodi popolnoma spokojen in veselo uživaj v hrani. Amen.«
19. Po teh besedah je bil prizadevni Lamel že tam s svojimi zelo pobožnimi ujetniki.
20. Abedam je stopil naprej, da bi se z njimi soočil, ker so bili zelo prestrašeni, in jim rekel: »Pridite k meni, vi Moji ljubi mali otroci in se Me ne bojte, vašega večnega, svetega, neizmerno dobrega Očeta!«
21. In oni so Ga kmalu prepoznali in se vrgli pred Njega ter Ga glasno hvalili in slavili.

40. Poglavje

Gospod in kričavi hvalivci. Nešteto stopenj ustvarjenih stvaritev na lestvici ljubezni in življenja. Adamova milost in Abedamov blagoslov

1. Abedam je počakal, da so se Mu popolnoma približali in jim nato nakazal naj prenehajo s svojim prekomernim glasnim hvaljenjem, vendar so še glasneje jokali: »Hvala Ti, sveti Oče, hvala Tvojemu najsvetejšemu imenu! Hvala Ti, vsemogočni, veliki, dobri Bog, ki si večen in neskončen! Samo Tebi vsa ljubezen, čaščenje, čast, hvaležnost, hvala, slava in vsa naša največja ponižnost pred Teboj! Samo Ti si vreden, da sprejmeš vse to od nas!«
2. In tako so še naprej neprekinjeno vpili, tako da jih je bilo nemogoče utišati na naraven način.
3. Ko je imel visoki Abedam hvaljenja dovolj in celo očetje niso več vedeli, kako bi utišali te kričače, je dvignil Svojo roko in povlekel s Svojim kazalcem od vzhoda do zahoda; in takoj se je po vsem širnem nebu neverjetno močno zabliskalo, takoj zatem pa je sledil tako močan grom, da je do temeljev stresel vso zemljo.

4. Ta pojav je povzročil, da so naši kričavi hvalivci ponižno utihnili in vsi očetje so se tolkli po prsih, saj so verjeli, da je tokrat visoki Abedam postal zelo jezen.
5. Zato je Adam začel grajati rjoveče hvaleče prišleke zaradi njihove neposlušnosti na Gospodovo besedo.
6. Vendar pa je visoki Abedam takoj posredoval in rekel Adamu: »Adam, zakaj si se tako razburil, ko vidiš, da Sem tu med vami?
7. Prepusti zadevo Meni, ker samo Jaz vem čemu vse to, zato sedi k svoji košari in uživaj v jedi z otroki.
8. Nikoli Me nisi hvalil, kakor Me je teh devet, čeprav Me poznaš dalj časa. Zakaj bi se moral razburjati zaradi dejstva, da sem Jaz s Svojim prstom vklesal Svojo veliko pohvalo z velikim ognjenim znamenjem čez vso neskončnost in s tem vam vsem pokazal, kako velika je bila njihova hvala?!
9. Povem ti, kdor sedaj misli, da sem se nadvse razjezil: 'Blagor človeku, ki bo zadet od takšne Moje jeze, ker ga bo ta kmalu prebudila za večno življenje!'
10. Ali lahko razumeš tako jezo Moje očetovske ljubezni, usmerjeno k tem majhnim otrokom, ki si ne morejo pomagati, da ne bi ljubili Mene, njihovega Očeta, ker je njihovo veselje postalo neustavljivo in njihova ušesa gluha, kajti ujeti so v svoji sveti čezmerni ljubezni.
11. Resnično, resnično, povem vam vsem: Kdor ne bo postal prekomeren in neubogljiv v svoji ljubezni do Mene, ne bo njegovo ime tako zapisano pod in nad zvezdami, kakor so imena teh devetih ubogih na zemlji, ki so vseeno bogati v ljubezni!
12. Adam, ali sedaj razumeš to znamenje in ta Moj bes?
13. Zato bodi miren in s svojimi otroki veselo uživaj svoj obrok. Amen.«
14. Te besede so se hitro dotaknile Adama, tako da je globoko vzdihnil in vzkliknil:
15. »O Oče, če je to tako, kdo bo kdaj koli lahko dosegel večno življenje?!«
16. Toda Abedam je odgovoril: »Zakaj zaman vzdihuješ, ko ne razumeš mojih poti?
17. Ali so vse zvezde neba enake, prav tako kakor vse rastline na zemlji? Kadarkoli zvezda sije, pa če je velika ali majhna, ali to ne vzpodbudi svetlobe v tvojih očeh, tako da ta mogočno odseva v tebi? In katero rastlino si že kdaj koli videl rasti mrtvo iz zemljine prsti?
18. Zato bo tudi nekdo z manj gorečim srcem živel, toda njegovo življenje bo takšno kakor njegova ljubezen in s tem bo nastala velika razlika med življenjem in življenjem.
19. Glej, tudi pršica iz peska je živa, vendar kakšna razlika je med njenim in tvojim življenjem!
20. Zato ne skrbi o plodu ljubezni, ampak o ljubezni kot taki, ker bo plod takšen kakršna je bila ljubezen! Razumi to dobro! Amen.«
21. In Abedam se je umiril in med veliko zahvalo poklical otroke k obedu in namignil Gabielu naj stori enako v Gospodovem imenu.
22. In, ko je bilo veliko pričakovanih gostov zbranih okoli dveh košar, je Adam rekel z vzdignjenimi rokami:
23. »Otroci, sedaj najprej slavimo in hvalimo svetega Darovalca te veličastne hrane in pijače in Ga prosimo za Njegov blagoslov!

24. O sveti Oče Jehova Abedam, Tebi se zahvaljujemo, Tebe slavimo in hvalimo; Tebi vsa zahvala, vsa čast, vsa naša ljubezen, vsa naša ponižnost in polno obožavanje v najglobljem duhu ljubezni in vse resnice iz nje.
25. O sveti Oče, blagoslovi nas in blagoslovi naš obed v skladu s Tvojo najsvetejšo voljo. Amen.«
26. In Abedam je stopil naprej k Adamovi košari in jo blagoslovil, prav tako kakor Gabielovo košaro. Nato se je vrnil k Svoji košari, pozval tiste, ki so bili izbrani in se usedel z njimi okoli košare; vendar košare ni blagoslovil, ampak je rekel:
27. »Kjer koli sem Jaz, tam je prisoten največji blagoslov!
28. Zato jejte in pijte brez skrbi, ker jaz, vaš Oče, jem z vami in med vami in v vas. Amen«

41. Poglavje

Blagoslovljeni obed. Adamova častihlepna sebičnost. Gospodova graja

1. In vsi, ki so se posedli okoli Abedamove košare, so se Gospodu še enkrat zahvalili, ker jih je izbral za svojo košaro in jim s tem dal neprecenljivo milost, da so z Njim jedli iz ene košare takšne plodove slave Očetove ljubezni in pili z Njim iz istega vrča najslajši sok večnega življenja.
2. Tako so še kar nekaj časa nadaljevali s hvaljenjem Abedama zaradi Njegove vzvišene milosti; in čeprav so bile sosednje košare že prazne skoraj več kot tretjino, se ni še nihče dotaknil sadja iz Abedamove košare.
3. Ko slavljenju in hvaljenju ni bilo videti konca, je Abedam pogledal na Svoje goste in jim rekel naj jedo sadje, prav tako kakor gostje okoli drugih košar, nakar so ga rotili, da naj bo prvi, ki bo segel v košaro. Potem, ko je Abedam ugodil njihovi želji, so vsi segli s svojimi rokami v košare in si z velikim veseljem in spoštovanjem postregli s sadjem in praznili vrče napolnjene s sokom.
4. Tako je obed trajal skoraj celo uro. Kljub temu se košare kakor tudi vrči niso spraznili, temveč je sadje postajalo vedno bolj dišeče in sokovi v vrčih postopoma vedno bolj okusni in sladki, tako da je bilo potem, ko je bilo obeda konec, popolnoma podobno začetku, ko ni nihče želel biti prvi, ki bi z roko segel v košaro, zdaj pa nihče ni hotel biti prvi, ki bi umaknil roko iz košare. Ker so videli Abedama pogosto segati v košaro, ni nihče pomislil, da bi se ustavil; le Adam je opazil, da sonce skoraj že zahaja in je vprašal visokega Abedama kaj bi bilo treba storiti, ker je prišel čas za običajno predhodno gorenje.
5. Toda visoki Abedam je postavil Adamu nasprotno vprašanje, rekoč:
»Adam, samo povej mi v enostavnem jeziku, komu na čast naj bi bilo to gorenje namenjeno, ali v Mojo, ali v čast modrega neba in njegovih kasneje vidnih zvezd in še vedno vidnega sonca in lune, ali morda v čast ljudi, ali samo v tvojo čast?
6. Glej, komaj vem, kakšen pomen si sploh kdaj temu pripisoval, ali ga hočeš pripisati sedaj, ali si ga že pripisal; zato bi o tem kaj več rad izvedel od tebe.

7. Ta neumna skrb je le stežka namenjena Meni, kajti če bi Jaz hotel kaj takega, bi to že zdavnaj zahteval od tebe. Zato pa, ker tega ne želim pa tudi kaj takega sploh ne nameravam in se Me tako ne tiče, Mi iskreno povej, v čigavo čast bo to predhodno gorenje namenjeno?«
8. Tukaj je Adamov jezik utihnil, tako zelo, da ni mogel izreči niti besede.
9. Toda Abedam je Adamu dal še naslednjo pripombo: »Adam, ali ni to tako, da si imel največje veselje s tem predhodnim gorenjem in ga na skrivaj dejansko posvetil sebi, da bi s tem nakazal, da pot do vrat življenja vodi samo preko tebe? Tako se mora gorenje v tvojo čast dogajati pred gorenjem v Mojo čast, ti pa si pripisal večji pomen točnemu predhodnemu gorenju, kot pa gorenju, ki je določeno, da se izvaja v Mojo čast?!
10. Glej, zaradi tega skrivnega razloga Sem menil, da naj se žgalna daritev Meni izvaja, ko je še jutro, tako da bi bila prosta tvoje velike neumnosti; kljub temu nisi videti nagnjen k temu, da bi se odrekel svoji stari trapariji.
11. Ali obed z Menoj ni vreden več kot pa predhodno gorenje v tvojem imenu? Zato vsi ostanite okoli košar in jejte in pijte, tako dolgo dokler hočete in toliko časa dokler v tem uživate. Adam, tako lahko narediš tudi ti. Toda, če ti je ljubše gorenje od tega živega obeda, si lahko celo privoščiš ta užitek, vendar bi moral pri tem zelo paziti, da ne bi ogenj postal premočan in te potem z lahkoto zagrabil in použil! – Ali razumeš te besede?
12. Jaz pa ti povem: Razumi to dobro in razmisli, da je zemljina notranjost votla in polna najbolj jeznega ognja, - potem naredi kakor želiš, ali proti smrti ali proti življenju! Amen.«
13. Ko je Adam slišal te Abedamove besede, se je silno prestrašil in Mu rekel naslednje besede, polne strahu in drhtenja:
14. »O Abedam, Ti si svet, dober in poln ljubezni, milosti in usmiljenja; toda gorje tistemu, ki bi se pregrešil le za širino lasu, ki ga loči od Tvoje volje, ker je potem že usojen smrti, saj tukaj s Teboj ne obstaja zlata sredina, ampak samo dve skrajni strani, namreč stran življenja in stran smrti.
15. Tako je tudi Tvoja življenjska Beseda sestavljena, ki ne pozna nežnega opomina, ampak gradi svetove po svoji najprimernejši mehkosti ali nasprotno, te prav tako hitro uniči.
16. Zato Te jaz prosim, da si milosten in usmiljen do mene, ki sem šibak, kajti kar se je enkrat zgodilo, ne more biti tako zlahka razveljavljeno in ponovno obravnavano, zato bodi nežen z mano in me ne preženi nižje, kot sem že tako ali tako sedaj. Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«
17. In Abedam je na kratko odgovoril Adamu: »Adam, Adam, preveč govoriš o sebi, Name pa si popolnoma pozabil!
18. Ali se zavedaš, kaj pomeni, da sem Jaz tukaj, na najbolj bednem kraju Moje neskončne stvaritve?
19. Kaj ti veš o večni, neskončni Božji svetosti?
20. Zato se urno obrni nazaj in se nič več ne poglabljaj v kraljestvo smrti, ampak raje v Mojo ljubezen in Mojo sedaj zelo veliko milost in usmiljenje!
21. Če si do sedaj odkril le dve strani v Meni, je to samo tvoja lastna krivda: toda vprašaj te, ki so pravkar prišli, -oni ti bodo povedali o velikih čudežih tretje, srednje strani. Amen.«

42. Poglavje

Pariholi opominja Adama v Gospodovem imenu

1.Po tem kratkem govoru se je Abedam hitro obrnil k očetu devetih revnih z večera, kateremu je bilo ime Pariholi, njegova družina pa se je imenovala Pariholi Gartili (v preprostem jeziku, ubogi bedneži, ki nimajo ničesar, se za nič ne potegujejo ampak živijo v brezskrbnem zaupanju, tako rekoč, kakor ptice v Božjem zraku) in mu rekel:
2. »Poslušaj, ti Moj še vedno zelo siromašni Pariholi, ali bi si upal, če bi bila taka Moja volja, povedati očetu Adamu z najprijaznejšimi besedami, da je prav ta zlata sredina, katere do sedaj pri Meni ni našel, neovirana pot Moje večne ljubezenske volje?«
3. In Pariholi je skoz in skoz prevzet od največjega spoštovanja odgovoril:
»O – Ti – izredno – izredno – izredno sveti Jehova, Bog in Stvarnik vseh stvari in Oče vseh Svojih svetih angelov in mnogih Tebi prijetnih ljudi!
4. Katero drugo lastno voljo naj ima črv v prahu, razen te, katera vedno izvira od Tebe? Zato bom zagotovo naredil to, kar Tvoja najsvetejša volja meni, da bo dobro in prav gotovo izredno koristno.
5. To je zares že Tvoja nedoumljivo vzvišena Srednja pot vseh srednjih poti, da prijazno vprašaš, ko bi lahko s Svojo močjo le ukazal.
6. Vseeno si želel biti viden nam vsem kot Oče, če smo vredni ali kot v večini primerov zagotovo popolnoma nevredni, da bi nam pokazal edino resnično, najsvetlejšo zlato pot vsega življenja izvirajoče od Tebe, ki vodi vsakogar z nekaj dobre volje, o najsvetejši Oče, k Tvojemu srcu, ki je in bo za vedno ostala, po mojem vsekakor še vedno šibkem spoznanju, pot k večnemu življenju.
7. Zato se, o Ti najbolj-najbolj, najbolj sveti Oče, blagohotno vzdrži mene v prihodnje spraševati, če bi jaz lahko nekje in nekako izpolnil Tvojo najsvetejšo voljo, ker sem popolnoma ničev pred Teboj, ampak mi le daj zapoved v skladu z mojimi zmožnostmi in moj vrat se bo vedno priklonil pred Tvojo sveto voljo.«
8. Abedam je nato rekel Pariholiju: »Poslušaj, ker si to sam že spoznal, si popolnoma primeren za glasnika ljubezni in življenja iz Mene. Zato pojdi k Adamu v Mojem imenu; in ko te bo Adam vprašal zakaj si prišel k njemu, mu iz sebe povej kar veš o Meni!
9. Sedaj lahko greš, toda medtem bom Jaz obudil tvojo družino - poslušaj!
- za večno življenje!
10. In, ko se boš zopet vrnil sem, te bodo tvoji otroci sprejeli najbolj živahnih rok! – Pojdi in tako stori! Amen.«
11. In Pariholi se je takoj dvignil in naredil trideset korakov nazaj do Adama ter pred njim obstal kakor kip, predvsem zaradi velikega spoštovanja do Adama, pa tudi zaradi svoje velike besedne plahosti, ker je bil nespreten z jezikom.
12. In tako je prestrašen čakal na znano Adamovo vprašanje, ko ga je končno Adam pogledal in mu postavil zadevno vprašanje (kajti to je bilo Adamovo običajno vprašanje), ki je dotedanji kip skoraj za nekaj časa spremenilo v trs,

ki se je začel silovito tresti in nihati, tako da prvi trenutek ni mogel oddati od sebe niti zvoka. Šele, ko je Adam že drugič zagrmel nanj z istim vprašanjem, se je Pariholi v svojem duhu prebudil, da je ves njegov prejšnji strah izginil in začel očaku Adamu govoriti naslednje pomembne besede:
13. »Poslušaj, oče Adam, ti nerojeni prvi popolni človek zemlje, ki si nas vse učil po svojih otrocih, ki so ti bližje kakor mi, da je Jehova, Najsvetejši Bog in najbolj ljubeči Oče nas vseh, ki edini zasluži vso hvalo, čast in slavo, vso ljubezen in vse obožavanje, prav tako kot vse žrtvovanje. Kako si se lahko sedaj pred vsemi svojimi otroki spremenil, katere si brez izjeme tako učil in nam pokazal povsem drugačen obraz od tistega, katerega imamo pravico videti, zaradi tvojih naukov, ki si nam jih vsem vedno dajal, ko še ni nobeno umrljivo oko videlo Jehovo?
14. Toda sedaj, ko On, o čudež nad čudeži, milost nad milostjo, dobrota nad dobroto, usmiljenje nad usmiljenjem, vidno hodi med nami, nas poučuje, usmerja, nas hrani in daje piti iz toka Svoje neskončne očetovske ljubezni, sedaj, ko je prišel k nam, najbolj pomilovanja vrednim, najrevnejšim otrokom in v svoji neizmerni dobroti prinaša nam mrtvim tako veličastne obljube, le, če bi sprejeli večno življenje; šele sedaj nam kažeš, kako popolnoma prazno je bilo tvoje učenje in kako majhno tvoje spoštovanje Boga, tako da nisi sedaj pravilno spoznal tisto v Njemu, kar Ga je vodilo k nam vsem v osebi?
15. O oče, obrni se, ker je tvoj obraz obrnjen stran od Njega, ki je prišel k nam iz najvišje ljubezni in usmiljenja, da nas reši iz večne noči smrti!
16. Glej, oče, ko smo bili šibki si nas podprl s svojo močjo, zato v tem času tvoje šibkosti, tudi ti ne zavračaj naših rok, ker ti želimo pomagati in te zopet postaviti na noge, skladno z Očetovo sveto voljo!
17. Zato se takoj obrni k Njemu, ki je med vsemi nami, ne nekje zelo oddaljen od nas!
18. O oče, glej, On je med nami! Zato se hitro obrni k Njemu, amen; da, da, zelo hitro, amen, amen, amen!«

43. Poglavje

Adamovo samospoznanje, kesanje in spreobrnjenje

1. Ko je Adam slišal Pariholijeve besede, je začel razmišljati o sebi in nato v celoti sprevidel velikost svojega pred Bogom še vedno skritega greha, ki je bil razlog, da visoki Abedam ni hotel sedeti pri Adamovi košari. Sprevidel je tudi veliko sramoto, v katero ga je pahnilo dejstvo, da je želel, da bi ga častili kot nerojenega človeka, poleg samega Boga.
2. To je sedaj uvidel; vendar poleg tega spoznanja je vprašal svoje srce: 'Kako bom sedaj v očeh Gospoda iz mojega življenja izbrisal ta moj najbolj neumni madež?
3. Kdo me bo sedaj rešil in kdo obvaroval pred dušenjem v najglobljem blatu največje nezaslišane sramote – sedaj pred obličjem mojega Boga in vseh mojih otrok?'

4. Po teh mislih se je obrnil k glasniku Pariholiju in mu rekel: »Pariholi, prej si omenil nekaj o hitrem obračanju, vendar te sprašujem, kako si lahko tisti, ki se je tako nepopisno oddaljil od Boga, lahko predstavlja, da Ga bo našel tako lahko kakor ti?
5. Ali mi lahko daš zadovoljiv odgovor na moje vprašanje? Vendar dobro razmisli o nedoumljivi globini mojega sedanjega skrajno nesrečnega padca!
6. O ti najnesrečnejša misel, ti najsramotnejša misel, ki je najbolj nedostojna mojega Boga!
7. O ti najbednejše predhodno gorenje, kdo je zate navdahnil moje srce, tako da sem te moral uvesti za moj sedanji propad?!
8. O sonce, pospeši svojo hitrost, tako da tvoji žarki ne bodo predolgo razsvetljevali mojo veliko sramoto pred celim svetom!
9. O Pariholi, kje imaš sedaj tolažilno besedo? Kaj mi lahko poveš, da bi se lahko spet vzdignil pred Bogom? Kje je sedaj mogoč hiter obrat, o katerem si govoril? Kaj lahko poveš sedaj in kaj daš, tako da ne bom dokončno umrl od velikanske sramote, ki me sedaj drži zaprtega v najglobljem bistvu tega sedaj nadvse bednega življenja?
10. Pariholi, o govori, govori, sedaj govori, če smeš, moreš in hočeš!
11. Z glasom, ki prihaja iz tvojih prsi, pokrij moje obličje, da ne bo preveč izpostavljeno Njegovim očem, ki je sedaj med nami!«
12. Nato je Pariholi odgovoril Adamu: »O oče Adam, tako poslušaj v imenu tvojega in mojega Boga Jehove, ki je svet, neizmerno svet in je sedaj med nami, viden očem vsem, tudi še tako nečistim otrokom:
13. Kako lahko še vedno sprašuješ o možnosti hitre spreobrnitve, ko si bil prva svobodno dihajoča priča Njegove neskončne milosti, zato ti je poznana neskončna ljubezen Jehove, nekaj sto let več kot meni in vendar še vedno sprašuješ o tem?
14. Glej, običajno predhodno gorenje, ki si ga vpeljal, s katerim smo te mi, tvoji otroci, častili neprekinjeno tristo let, je bilo gotovo v Božjih očeh še vedno skrivna neumnost tvojega srca! On je videl tvoje trpljenje pod pritiskom težkega bremena in ti sedaj pokazal usmiljenje ter prevzel to težko breme s tvojega srca, da te je popolnoma osvobodil.
15. Kako lahko ti, stari oče, ki si bil prvotni učitelj nas vseh, sedaj še vedno sprašuješ o možnosti hitre spreobrnitve, ko je On že davno spreobrnil tvoje srce, ko si ti še vedno razmišljal, kakšno zlo se morda skriva za tvojim predhodnim gorenjem?
16. Zakaj si postal v svojem srcu jezen, ker je Gospod, sveti Oče, prisilno izvlekel silno skrivno zlo iz tvojega srca?
17. Ali misliš, da te je nameraval uničiti, tako da te je pravkar milostno postavil pokonci?
18. O oče, - poglej proti najbolj svetemu kraju; glej Njegove oči, Njegova usta, Njegove roke, ki so tako očetovsko ljubeče in prijazno široko raztegnjene! Oče Adam, kako vzvišena ljubezen sije nate z Njegovega najsvetejšega obličja! In ti še lahko sprašuješ o verjetnosti hitre spreobrnitve!
19. O oče, o tem ti ni mogoče povedati več, ob najbolj sveti prisotnosti Njega, ki te z zelo močnim glasom kliče iz vsakega lasu na glavi:

20. 'Adam, moj sin, zakaj se tako dolgo obotavljaš in ne pohitiš k odprtim rokam tvojega večnega, najsvetejšega Očeta, čigar brezmejna ljubezen že od vekomaj biva s teboj?!'
21. O oče Adam, ali morda še vedno ne razumeš teh besed?«
22. Po teh besedah, je Adam žareč od veselja skočil pokonci, objel Pariholija in mu nato rekel: »O Pariholi, kdo ti je dal te izrečene besede?
23. Resnično, pozni večer ni povzročil tega nebeškega plodu, ki je v tebi obrodil!
24. Zato oba pohitiva k Njemu in Ga objemiva z najsvetlejšim plamenom najine ljubezni, kajti resnično, sedaj je prižgal v mojem srcu oba, predhodnega in kasnejšega. Nikoli nisem čutil takšne ljubezenske želje, kakor jo občutim sedaj, zato hitro pohitiva k Njemu, k Njemu, najbolj ljubečemu, najsvetejšemu Očetu! Amen.«

44. Poglavje

Abedamov govor o 'Očetu' in 'sodniku' v Njem

1. Tako je Pariholi pospremil Adama k visokemu Abedamu. Abedam je sprejel sedaj najbolj skesanega Adama z največjo prijaznostjo in mu rekel:
»Adam, ali bo kdaj prišel čas, ko Me boš prepoznal kot Očeta in ne vedno bolj kot sodnika?
2. Včeraj si videl Mojo najbolj ponižno stran, ko sem se pustil postopoma prepoznati tebi in prav tako tvojim otrokom, tako da ni bilo nikogaršnje srce ovirano zaradi Moje vidne prisotnosti.
3. Vendar pa, ker Sem se pustil postopoma prepoznati na tak način, da ne bo nihče pred Menoj omejen v svojem svobodnem življenjskem prostoru, si Me prepoznal in s svojimi usti priznal kot svetega, najbolj ljubečega Očeta, toda tvoje srce se ni nikoli v celoti predalo temu Očetu, kajti kjer je vanj vstopil Oče, je vstopil z Njim tudi sodnik, ki je nato prisilil tvoje srce, da me ljubi, čeprav se Me je še vedno trikrat bolj balo kot pa ljubilo.
4. In v tem navzkrižnem razmerju si ostal do te minute in Me nikoli nisi mogel sprejeti z vso svojo ljubeznijo, ker si se Me bal in Me v tem strahu nisi mogel videti kot Očeta, ampak vedno kot sodnika.
5. Sedaj, ko Sem te sicer močno obudil, si prišel k Meni kot ljubeči sin, toda ljubezen, ki sedaj gori v tvojem srcu ni tvoja lastna, ker Sem jo Jaz velikodušno v tebi prižgal, da bi te popolnoma prebudil. Povem ti: Oče in sodnik znotraj tebe še nista ločena. Sedaj najprej išči z lastno močjo svojega življenja, da boš dojel Očeta v sebi; da, docela se Ga oprimi in od Njega loči klavrnega sodnika, ker ti je ves čas preprečeval videti Očetovo brezmejno ljubezen v najsvetlejši svetlobi, pred teboj in vsemi otroci, ki izhajajo iz tebe.
6. Sedaj spoznaj, da Jaz k tebi nisem prišel kot sodnik, temveč kot najbolj ljubeči Oče, da ti dam s Svojo lastno roko že na Zemlji, najbolj čudovito, najsvetejše seme za večno življenje. Potem boš gotovo jasno prepoznal v svojem plamenečem srcu, da sodnik in Oče nista nikoli združena v ljubečih srcih otrok, ampak sta vedno le Oče sam ali sodnik sam, ki morata obvladovati

življenje, Oče proti večnemu življenju in Sodnik proti večni smrti duhovne ljubezni.
7. Zato, s tiho radostjo loči v sebi najbolj ljubečega, Svetega Očeta, od neljubečega, jeznega in najstrožjega Sodnika, potem se boš prenehal tresti in drgetati pred Menoj in namesto tega veselo in brez strahu kričal in skakal z otroško ljubeznijo Zame, tvojega večnega, najbolj ljubečega, najsvetejšega Očeta!
8. Lahko si prepričan, da Me vsi, ki se k Meni obračajo kot Očetu, ne bodo nikoli videli kot sodnika, medtem ko bodo tisti, ki imajo v svojih prestrašenih srcih namesto ljubečega Očeta vedno raje strogega, najbolj strašnega sodnika, potem na žalost v Meni našli neusmiljenega sodnika; ki pa bi z ljubečim srcem nezmotljivo v Meni našli najbolj ljubečega Očeta.
9. To si dobro zapomni, Adam Moj sin; kar iščeš, boš našel, ali ljubečega, svetega, dobrega Očeta, večno ljubezen in z njo in v njej večno življenje, ali kot je bilo tukaj že zadostno izpričano, sodnika, večnega, zelo neizprosnega, sodnika mrtvim, ki nikoli niso želeli preizkušnje na tej zemlji, da bi se brez strahu vrnili, zvesti in s čisto ljubeznijo k Meni, njihovemu najbolj ljubečemu Očetu, spreobrnjeni tako, da bi jih Jaz lahko dokončno oživil in dvignil v večno življenje duha.
10. To si dobro zapomni v ljubečem srcu ti in vsakdo in sodnik bo kmalu dokončno izginil, namesto njega pa bo najbolj ljubeči, sveti Oče, v vaših ljubečih srcih vzpostavil najprijetnejše in blaženo bivališče!
11. Ali razumeš te besede, katere Sem ti pravkar zvesto povedal?
12. Da, Adam, razumi jih v največji globini srčne ljubezni in najglobljem življenju iz Mene in v Meni; in te za vedno sliši, vidi in občuti! Amen.«
13. Po tem govoru je Adam takoj padel na Abedamove prsi in jokal v najvišji blaženosti najbolj goreče ljubezni, ker je šele sedaj povsem jasno prepoznal svetega Očeta, tako da ni mogel govoriti, ves prevzet v svoji velikanski sreči.
14. In Abedam ga je tesno stisnil na svojih prsih, da je lahko vsak iz tega dejanja lahko videl in spoznal, da je Jehova resnični Oče vseh ljudi. Potem so se vsi začeli zaupljivo zbirati okoli Njega in vse višine so bile kmalu ovite v svetlih, nežnih plamenih ljubezni, tja proti najsvetejšemu Očetu!
15. Ob tem čudežno svetem in svečanem dogodku, je dal Abedam tole pripombo: »Adam, glej, to je zares predhodno gorenje, poleg velikega glavnega gorenja, ki bo nekega dne po tem življenju sledil v Mojem neskončnem kraljestvu večnega življenja!
16. Zato, to vedno upoštevaj; pravi je tisti, ki je Meni, Očetu prijeten. – Razumite to vsi! Amen.«

45. Poglavje

Človekova največja nagrada: da sme ljubiti Gospoda

1. Po tem, se je Abedam obrnil k Pariholiju in mu rekel: »Pariholi, glej, vsak pošten in prizadeven delavec je v celoti vreden svoje nagrade.
2. Čeprav Sem medtem oživil tvojo družino, o čemer si se lahko sam prepričal, ker so te sprejeli z odprtimi, že nesmrtnimi rokami, ko si prišel sem s tem

Mojim sinom (namreč Adamom). – Ta nagrada mora imeti zelo blagodejen učinek na očetovo ljubezen, toda potem si lahko oče postavi bolj globoko vprašanje, ki bi lahko bilo: 'Kakšno imam jaz dejansko korist od dejstva, da je moja družina postala nesmrtna in me objema z nesmrtnimi rokami, saj moj celoten delež sestoji le v velikem očetovskem veselju, ko vem, da je moja družina nesmrtna, medtem, ko takoj nato jasno občutim skoz in skoz v vsem svojem telesu svojo lastno smrtnost?'
3. Glej, to je prav gotovo pravično vprašanje, postavljeno iz lastnih občutkov, in zavoljo tega vprašanja, ki pravzaprav ni prišlo od tebe, ampak samo od Mene v tebi, se je tebi zgodilo kar se je zgodilo tvoji družini in kar je bilo najprej storjeno tebi, preden so te tvoji ljubljeni sprejeli v svoje roke. Dejstvo je, da si Ti bil nesmrten že s tem dejanjem, ko sem te poklical za prenašalca Moje besede v sebi, kamorkoli bi te Moja ljubezen poslala; toda navkljub vsemu temu, si ti, kot Moj zvesti sel Moje volje k Adamu, vreden še večje nagrade.
4. Glej, to bom popolnoma prepustil tvoji svobodni volji. Vprašaj svoje srce; karkoli želi ti bo kmalu storjeno!
5. Če hočeš Sonce ob svojih nogah, ti povem: Resnično, takoj bo moralo izpolniti Mojo voljo!
6. Ali hočeš Luno? Ubogala bo Moj najmanjši namig!
7. Ali hočeš vse zvezde? Zagotavljam ti, da bodo padle k tvojim nogam kakor snežinke!
8. Ali hočeš drobovje Zemlje? Lahko Mi verjameš, da lahko to naredim. Mogočna velika kača se bo nemudoma kot spirala ovila okoli tvojih nog!
9. Zato, karkoli si želiš, ti bo, kot Sem ti že dejal, storjeno! Amen.«
10. Pariholi se je na to takoj vrgel k Abedamovim nogam in Ga jokajoč rotil: »O Ti, najbolj ljubeči, najsvetejši Oče, Bog, Jehova! Za kaj naj bi velika neumnost mojega srca Tebe še vprašala, ker si Ti, v Svojem usmiljenju, meni že dal nesmrtnost, črvu v prahu pred Teboj?!
11. O Ti najsvetejši, dobri Oče, nikoli se Ti ne bom mogel dovolj zahvaliti niti za najmanjši del Tvojih svetih darov, meni nevrednemu; ker je celo vsak človekov dih Tvoj neskončno velikodušen dar, za katerega se vsi angeli ne morejo zadostno zahvaliti, - kaj šele za druge stvari!
12. In jaz, pred Teboj odvraten črv iz najbolj umazanega prahu, naj bi bil tako drzen, da bi za nič resno vprašal za nagrado, za stvari, ki so bile omenjene s Tvojim najbolj svetim jezikom, ali morda celo druge nezaslišane stvari.
13. Ne, ne, Oče, najsvetejši Oče! Raje naj me pošast pred Teboj razkolje, poleg vseh zemeljskih kač in gadov, da ne bi moje srce gojilo najšibkejše misli, da bi Te vprašalo za kaj več kot si Ti meni tako in tako odobril po Tvoji nedoumljivi, večni, neskončni, neizrekljivi očetovski dobroti, katere nisem najmanj vreden!
14. O najsvetejši Oče, milostno poglej na mojo šibko hvaležnost za Tvoj neskončni blagoslov, sprejmi jo in dovoli tudi meni, da Te ljubim bolj kot vse ostalo! Glej, o najsvetejši Oče, - to je vse za kar moje srce hrepeni. Tvoja sveta volja naj se zgodi!«
15. Medtem, ko je Pariholi to govoril, je Abedam držal Svoje roke pred Svojimi očmi in skrival Svoje solze pred ostalimi očeti. Vendar je kmalu odkril Svoje

oči in se silno ganjen sklonil navzdol k še vedno jokajočemu Pariholiju, ga vzdignil in mu rekel:
16. »Pariholi, zdi se, da si vprašal za najmanj, toda resnično, Jaz ti povem, da je to največ!
17. Tako boš imel Mojo ljubezen v polni meri in vsa tvoja majhna družina s teboj, ne samo začasno, ampak za večno!
18. Tvoje hčere bodo lepe kot jutranje zvezde in tvoje sinove bom Jaz obdaril z močjo, ki bo omogočala videti njihovim očem pisanje zvezd in brati njihov pomen.
19. Tvoja žena bo imela delež v Mojem srcu, tako kot imaš ti poln delež v Moji ljubezni; toda Jaz te večno ne bom zapustil!
20. In tako vsi pridite k Mojim očetovskim prsim! Amen.«

46. Poglavje

Kako moliti. O bistvu Boga in življenja

1. In takoj so vsi razvneti v največji ljubezni pohiteli k Abedamu; in On je vse objel, jih blagoslovil in ko jih je pritiskal na Svoje prsi je rekel vsem tistim, ki so stali okoli; »Otroci, glejte tukaj vsi, ki ste prisotni: tako kot Adam in družina Gartili sedaj na Mojih prsih dihajo večno življenje v duhu svoje velike ljubezni in največje ponižnosti, na enak način kakor Henoh, Jared, Lameh, Set, Metuzalem, Enoš, Kenan, Mahalalel, znani Abedam, Setlahem, Kisehel in njegovi bratje, Jura, Bušin, Ohorion, Zuriel, Uranion, Gabiel in njegovi bratje, Lamel in Hored, skupaj s svojimi ženami, dojenčki in otroci, tako bodo vsi dihali večno življenje v duhu ljubezni Zame in vse resnice iz nje!
2. Kajti resnično, vsem vam povem: nobenega ni, ki ga nisem imenoval! Vendar vam še enkrat povem: v prihodnje ne bo nihče od teh imenovanih prišel k Mojim prsim, če ne bo prišel sam od sebe v vsej ljubezni in ponižnosti in se potem v svojem srcu pred Menoj izrekel, da Sem njegov Oče!
3. Resnično, vsem vam povem: kdor Me kot Očeta ne bo priznal v srcu, kar pomeni edinega, resničnega Očeta, ne bo prišel k Mojim prsim!
4. Toda, ko boste klicali: 'Abba!', kličite v svojem srcu v ponižnosti, ljubezni in vsej resnici iz nje in Jaz vam bom prisluhnil.
5. Vendar, tisti od vas otrok, ki bo ves čas klical: 'Gospod, Gospod, Bog vse pravičnosti, Bog milosti, Bog ljubezni in usmiljenja!'; čeprav ga ne bom zavrnil in ga pustil živeti, - bo vendar zanj zelo težko, da bo kdajkoli prišel do te točke najbolj blaženega, najsvobodnejšega življenja.
6. Zato, ker Bog ne more biti objet in zaradi Svoje neskončne univerzalne svetosti Gospod vse pravičnosti ne more nikoli dopustiti takšnega zbliževanja, ampak samo Oče, ki v Svoji brezmejni ljubezni do Svojih otrok vključuje vse ter vsem omogoča in jih vzpodbuja, da se Mu popolnoma približajo in v duhu celo nepopisno bolj iskreno, kakor vidite te tukaj, tako da večno uživajo ob Njegovem Očetovem srcu vse kar je Očetovega.
7. Vse to dobro upoštevajte za vse čase časov; da ima samo Oče življenje in daje življenje; in Oče sam je večno življenje in Bog.

8. Bog sam ni življenje. On je samo svetloba Očeta, tako kot je Oče sam življenje v Svoji svetlobi. Tudi Gospod nima življenja; ampak je življenje samo od Očeta, ker je Gospod samo Očetova neskončna moč, ki je za vedno samo Njegova.
9. Zato, kdorkoli se ne bo popolnoma obrnil k Očetu, resnično ne bo prišel k Očetu; toda tisti, ki ne bo prišel k Očetu, bo v sebi zaznal le malo življenja! Kajti neskončna razlika je med življenjem in življenjem!
10. Tudi kamen živi, zato, ker je tam; ker obstoj in življenje je ena in ista stvar, ker je vse dano življenje večni boj med dvema silama, ene, ki teži k uničenju in druge k ohranitvi, vendar nobena od njiju ne more nikoli najti želeno stanje mirovanja, razen samo v Meni, Očetu.
11. Tako je tudi kamen živ, toda kakšna tebi nepredstavljiva razlika je med življenjem kamna in samo življenjem pršice,- in kakšna razlika je šele v primerjavi z življenjem v ljubezni najpopolnejšega, najbolj blaženega, svobodnega, angelskega duha!
12. Torej, vsi bodo imeli življenje v Bogu in v Gospodu, toda edino pravo življenje v popolnem samozavedanju je samo v Očetu in v primerjavi s tem je vsako drugo življenje le smrt!
13. Vse to si vsi dobro zapomnite in se obrnite k Očetu, če hočete imeti resnično življenje!
14. Vsi ste poklicani k temu Mojemu življenju; zato pridite vsi k Meni, vzemite ga od Mene in dopustite sebi, da vas izberem, da ne bi bilo nekega dne rečeno: 'Le redki so bili izbrani od tistih, ki so bili poklicani!'
15. Vsi to dojemite v globini vaših še vedno zelo hladnih src. Amen.«

47. Poglavje

Ponižanje in zadrega predrznih sprašujočih odposlancev

1. Po teh besedah je sonce že popolnoma zašlo za gore in tako je tudi Sabat minil. Ker je bilo vsem rodovom znano iz jutranje razglasitve, da se ta čas, kakor tudi v vseh prihodnjih časih, ne bo več sežigalo žrtvenih daritev v večernem času, niso vedeli kaj naj sedaj naredijo, ali naj ostanejo ali se vrnejo domov, - zato so poslali iz vseh smeri na višine odposlance, da bi poizvedeli, kaj bi bilo treba sedaj storiti.
2. Ko so omenjeni odposlanci prišli na višine in nameravali pristopiti k Adamu, ki je bil še vedno na Abedamovih prsih, jih je Abedam takoj vprašal:
3. »Otroci, kakšen smisel ima vaš namen? Zakaj ste prišli sem?«
4. Toda odposlanci še niso poznali Abedama. Velika znamenja jih niso mogla obuditi, ker so že tudi med samimi pripravami videli Henoha, Jareda, Kenana, Enoša in Seta opravljati podobne čudeže. Vsled tega se je njihov odgovor, ki je bil precej predrzen in nekoliko oster, glasil:
5. »Zakaj nas sprašuješ? Ti nisi Adam, niti Set, niti Enoš, niti eden izmed svetih očetov, niti te nismo prvi ničesar vprašali, ker smo mi sem poslani, da sprašujemo!

6. Kje si se rodil in kje si vzgojen, da se ne zavedaš dejstva, da je napačno in popolnoma neumestno nedvomno prisotnega vzvišenega očaka prehitevati z nepremišljenim jezikom?!
7. Kako nas lahko imenuješ 'otroci', saj bi sodeč po tvojem videzu prav lahko bili tvoji pradedje?!
8. Poleg tega, kakšno neumno vprašanje: Kakšen je smisel našega namena in zakaj smo prišli sem? Ali ni morda smisel in naš namen popolnoma enak razlog, da smo prišli sem? – Vidiš, kako neumno!
9. Vendar je sedaj že večina mladih ljudi grozljivo jezikavih in se ne zavedajo, da govorijo eno neumnost za drugo; zato bodi tudi ti v prihodnje bolj razumen in pazi na svoj jezik! V bodoče imej to na umu!«
10. Po teh besedah so šli naprej in iskali Adama, vendar ga niso našli.
11. Istočasno so vsi, ki so bili na višinah, v svoji notranjosti prejeli od Abedama zapoved, naj Ga ne razkrijejo in ne pokažejo kje je Adam, tistim, ki ga iščejo.
12. Kmalu so prišli do Seta in ga vprašali kje je glavni očak. In Set je takoj s prstom pokazal na Adama.
13. Tedaj so se vsi silno začudili, kako so lahko šli mimo popolnoma prepoznavnega Adama, a ga niso prepoznali.
14. Nato jim je Set rekel precej osorno. Da, resnično, otroci, treba je biti grozljivo slep, da prezreš in grozljivo gluh, da tega dne ne upoštevaš velikega, svetega, vse prebujajočega zvoka! Zato pojdite tja in tam boste zagotovo našli očaka vseh očetov. Amen!«
15. Ta odgovor je ugnal dvanajst odposlancev v kozji rog, tako da so stali kot okamneli, ne vedoč kaj na si o vsem tem mislijo.
16. Potem je Set še malo zagrmel na njih, rekoč: »Kaj še vedno tu stojite, vi Sabatni pridaniči? Ali vam nisem pokazal kje je Adam?
17. Zato ne čakajte tukaj, dokler vas ne bo morda celo zemlja odnesla naprej in končno pojdite izpred mojih oči!«
18. Ko so bili odposlanci tako pozvani, so odhiteli stran kakor nekdo, ki mu gori za petami in ne ve kam bi moral bežati, kajti postali so zelo prestrašeni in boječi, tako da so izgubili ves pogum, da bi se približali tudi strogemu Adamu, ker jih je že nežni oče Set tako grobo sprejel.
19. Brez skromnega odgovora pa si tudi niso upali nazaj.
20. Kaj sedaj glede tega narediti? Vendar je eden od njih rekel: »Kaj je v tem za nas dobrega, da se tukaj brez razloga zadržujemo komaj sto korakov od očeta?
21. Ali gremo vsi skupaj izpred oči očetov ali pa naj gre eden od nas tja, kjer nas je mož z dolgimi, svetlimi lasmi najprej nagovoril, in ga vpraša, kdo je pravzaprav hotel prvi vedeti o naši nameri in kaj je treba storiti ter nas potem o tem obvesti.
22. To bi bila vsekakor dobra stvar, da bi podrobneje spoznali tega malo nesramnega človeka, ker mora biti prav gotovo nekaj posebnega, če mu je Adam, kateremu se je po navadi težko približati, tako naklonjen, da ga on celo objema v svojem naročju.
23. Kateri od nas pa bo prevzel to neprijetno nalogo?«

24. Eden iz skupine, ki se je takoj strinjal s prejšnjim govornikom, je rekel navzočim: »Da, resnično neprijetna naloga! Ne vem kaj bi raje naredil kot to!
25. Resnično, lahko me obdelate s pestmi dokler ne bom ves moder kakor središče neba kmalu po sončnem zahodu, - in to bi bilo bolje kot pa, da bi moral iti ponovno k vzvišenim očetom.
26. Bratje, prav čudno je, kako se sedaj počutim; resnično, počutim se točno tako, kot da bi mi bila naložena najbolj bedasta kazen za neko neumno fantovsko potegavščino.
27. In v tem duševnem stanju naj bi se jaz morda približal očetom in to celo na Sabat, ko so vedno strašansko vzvišeni!
28. Ne, to bi morala biti zadnja misel v vsem mojem življenju, tudi če bi moral živeti celo večnost na zemlji in ne bi imel za jesti nič drugega kot le kisla jabolka.
29. Torej, kar se mene tiče, bom počakal, da bo malo bolj temno, nato pa čisto neopazno stresel ta nadležen prah z mojih nog in odšel neopažen domov.
30. To je moj zelo smotrn načrt, vendar ne bom vplival na nikogar, ampak naj vsak od vas naredi kar se mu zdi primerno. Jaz pa se bom za zdaj držal svojega napovedanega načrta, - ja, res, trdno se ga držim!«
31. Potem se je še tretji obrnil k govorniku, rekoč: »Resnično, prijatelj in brat, tvoja zamisel mi ugaja, tako da bi si jaz želel narediti enako, vendar me ena misel zadržuje in to so očetje, bratje in otroci, ki so nas poslali sem in sedaj zaman čakajo na odgovor!
32. Vendar mislim, da je malo verjetno, da si bo kdo od nas upal v zvezi s tem pristopiti k Adamu, zato menim, da se je še vedno bolje držati resnice in se nemudoma vrniti k našim ljubljenim ter jim brez sprenevedanja povedati, kako smo se tukaj odrezali. Ker je vsem znano kako izjemno čudno vzvišeno je vedenje očetov na Sabat, sem prepričan, da se ne bo nihče čudil, da smo se vrnili, ne da bi kaj opravili.
33. Toda prav tako kakor ti, brat, tudi jaz ne bom nikomur predpisoval kaj naj naredi, ampak pustil vsakomur, da si ustvari svoje lastno boljše mnenje.«
34. In takoj nato je začel govoriti še četrti in rekel kakor da govori sam sebi: »Zamisel ni slaba, vendar se mi zdi prva boljša, čeprav je najbolj neprijetna.
35. Kaj pa bi se lahko nekomu takega zgodilo, če bi šel še enkrat k Adamu v vsej svoji ponižnosti? Zagotovo mu ne bo zaradi tega vzel življenje!
36. Če se potem nekaj naučimo od njega, lepo in prav, - in če ne dosežemo ničesar, bomo vsaj povsem brez krivde v očeh tistih, ki so nas sem poslali. Saj se mora celo sedemletni otrok zavedati, da ne more nihče od Adama izvleči želenega odgovora, na podoben način kakor, da bi izvlekel kos ohlapnega lubja z drevesa.
37. Če odgovori na vprašanje, je lepo in prav, in če ne odgovori, no, potem se velika Mati Zemlja ne bo razpočila od vzhoda do zahoda!
38. V tem primeru se najbolj spoštljivo prikloni in pojdi spet naprej svojo pot.

39. In nazadnje, kar se tiče neznanega mladeniča, ki je Adama držal v objemu, ne izgleda, da je ravno tiger, čeprav je zelo podoben tujcu, ki sem ga, čudno se sliši, videl včeraj jezditi tigra.
40. Skratka, to me ne bo stalo življenja! Da pa bo tudi nekaj grmenja je za pričakovati; in poleg tega, kakšne hujše posledice, če bi – ali bi lahko – nastale zame?
41. Kdo ne pozna Adama že vse svoje življenje? On je človek, ki je vedno gromozansko resen. In skoraj vsak od nas ve, kaj se zgodi, še posebej na Sabat, ko pride nekdo k njemu z zahtevo ob neprimernem času.
42. Zato – veste kaj?- Bratje in prijatelji, jaz sem popolnoma pripravljen iti tja gor in poskusiti srečo za nas vse!
43. Vseeno mislim, da bi dva ali trije lažje prenesli podobno klofuto, ki smo jo prej dobili od Seta, kakor pa eden sam samcat; in zato še enkrat poskusimo srečo! Kdove, kaj pride lahko še dobrega iz tega?
44. Vendar, že star pregovor pri nas pravi, da nič ni tako slabo, da ne bi bilo tudi za nekaj dobro in nič ni tako dobro, da ne bi bilo tudi za nekaj slabo. Tako kot dan brez noči ne bi bil dan in noč brez dneva ne bi bila noč.
45. Zato ne razmišljajmo predolgo; in kdor ima pogum naj krene z menoj!«
46. Vendar so se začeli vsi močno praskati za ušesi in eden je zatem pripomnil: »Ti imaš gotovo popolnoma prav, toda – če bo – v danem primeru – nas – da, nas vse, kljub vsemu kar si pravkar rekel, stari Adam preklel, ko vemo, da je Adamov glas prav tako dober kot glas samega Jehove? Kaj pa potem?«
47. Čez nekaj časa je prvi govornik rekel z neodločnim tonom: »Da, - da. – to sem čisto pozabil.
48. Da, sedaj je videti zadeva popolnoma drugačna. Resnično, če to ni dober in dragocen nasvet, ne bo nikoli noben!
49. Toda glej, glej, dva moška prihajata po hribu navzdol – in, meni se zdi, naravnost k nam!
50. Poglejmo, če se lahko kaj zmenimo z njima. Če se bojite, jima bom jaz stopil naproti.«

48. Poglavje

Prestrašeni odposlanci in njihovo povišanje po Abedamu in Adamu. Garbielova velika ljubezen do Abedama

1. Po zelo kratkem času, v komaj nekaj trenutkih, se je naš glavni govornik obrnil k ostalim in rekel z nekoliko zmedenim glasom:
2. Bratje in prijatelji! Kakor smo resnično vsi Adamovi potomci, če me moje oči ne zavajajo, resnično, če – ja, zdaj pa je jasno, ali ne vidite? – Da, sedaj je popolnoma jasno: Ta dva sta Adam in tujec!
3. Sedaj nam naj pomaga kdor lahko in more! Za pobeg sedaj ni več časa in zdi se mi, da tudi, če bi bil, tega ne bi mogel narediti.
4. No, to je sedaj zelo čuden položaj! – Bratje, veste kaj? Brez odlašanja se vrzimo dol na naše obraze, da ne bomo naredili kakšno neumnost!

5. Kajti z Adamom sploh ne bo šale. Če se nič drugega ne bo iz tega izcimilo, bo to popolno izgnanstvo v trajanju najmanj desetih let!
6. In vsakdo od nas si mora prizadevati moliti po svojih najboljših močeh, ker drugače – vam povem – je tukaj naš popoln konec!
7. Zares, poglejte, naravnost k nam gresta! Sta že zelo blizu; zato samo dol!«
8. In vsi so se takoj vrgli na tla in začeli kričati: »O najbolj vzvišeni oče Adam, bodi milostljiv in milosten do nas bogokletnikov! O najbolj vzvišeni očak, prihrani nam svoj srd! O ti vsemogočni, nerojeni, prvi človek na zemlji, ne znesi svoje jeze nad nami!
9. O ti, Božja podoba, sin Jehove, imej neskončno potrpljenje z našo veliko neumnostjo!«
10. Tako so še naprej kričali, medtem ko sta visoki Abedam in Adam že kar nekaj časa stala poleg njih.
11. Abedam je na skrivaj vprašal Adama: »Poslušaj, kako ti je všeč to vpitje?«
12. In Adam je odgovoril: »O Oče! To je velik jok in stok, katerega sem jaz povzročil v njih.
13. Včeraj zjutraj bi mi bilo to v zadovoljstvo, toda sedaj bi lahko jokal iz sočutja!
14. Ubogi možje se me bojijo, jaz pa ne vem kaj naj iz ljubezni naredim za njih!
15. O Ti sveti, najbolj ljubeči Oče, bodi tudi tukaj milosten in poln usmiljenja in odpravi neumnost v mojem srcu, da bo zopet dobro!«
16. In Abedam mu je rekel: »Glej in verjemi Mi, da to ni zadnja neumnost, ki si jo zagrešil pred Menoj, katero moram popraviti. Ti si Mi storil že toliko dela s svojo lastno povzročeno slepoto, da bom imel do konca časov več kot dovolj za postoriti, za ponovno vzpostavitev prvotnega reda!
17. Glej, torej, tako kot ti tu koprnijo, jih je še veliko koprnečih, ki so se tukaj utaborili.
18. Naj ti družina Gartili služi kot dober primer. Kako so Uranion in njegovi potomci prišli na višine? In vendar je njegov dom zjutraj najbolj osvetljen.
19. Kljub temu, za to kar si storil, ne boš bremenjen; ker glej, Jaz sem to vpisal na Svoj lasten račun, dobro vedoč kaj bom naredil glede tega za vse čase.
20. Toda, sedaj je še na tebi vrsta, da pokličeš tistega, ki leži na zemlji nama najbližje in mu z močnim glasom rečeš naj vstane in bomo videli kaj vse lahko naredimo! Amen.«
21. In Adam se je takoj sklonil k našemu glavnemu govorniku in vodji, ga prijel za roko in mu zavpil v uho:
22. »Garbiel! Vstani, - in končaj s svojim praznim kričanjem!«
23. Vendar je Garbiel še vedno ležeč na tleh, rekel ostalim: »Bratje, nehajte kričati – to nam nič več ne koristi, ampak vstanite z menoj in naj se vsak pripravi na najhujšo sodbo, ker vsi vemo, da kadar najbolj vzvišeni oče zgrabi nekega prosilca za levo roko in mu ukaže vstati, to pomeni toliko kot: 'Pojdi kar najhitreje daleč onkraj polnoči, za dvajset let izpred mojih oči!'
24. O gorje nam, gorje nam! Torej nam ni dovoljeno vzeti s seboj niti naših žena in dragih otrok! O gorje, gorje nam vsem, ker smo sedaj izgubljeni!«
25. In Adam je na to rekel Garbielu: »Garbiel! Ti si velik bedak, tega je sedaj konec za vse čase časov!

26. Ne boj se; nihče od vas ne bo šel več v izgnanstvo, ker tebi še vedno neznani mož in jaz nisva prišla sedaj sem, da bi vas zatrla, ampak vas popolnoma obudila, in če bo mogoče tudi v celoti oživila. Torej, dvignite se vsi! Amen.«
27. Ko je Garbiel slišal te besede iz ust običajno zelo hudega Adama, je poskočil kot mladi jelen in od pretiranega veselja ni vedel kaj naj stori. Takoj je objel Adama in ga sedemkrat poljubil na prsi, potem pa je objel tudi njemu neznanega moža in mu rekel:
28. »Kdorkoli že si, - skratka, ti si sedaj vsekakor vreden moje brezmejne ljubezni! Jehova ljubi celo muhe; zakaj bi bil ti brat, meni še vedno neznan, sedaj izključen iz moje obče ljubezni?«
29. In tako je tudi Abedam prejel sedem čvrstih poljubov na Svoje prsi.
30. In, ko je tako poljubil oba, je zaklical bratom, ki so ravno vstajali:
»Bratje, pridite sem! Oh, kakšen občutek sem imel na prsih tega tujca!
31. Z besedami se tega ne da opisati! -- Pridite, pridite, bratje in vsi okusite kako blaženo je biti v njegovi bližini!
32. Ne, bratje, prijatelji, - z menoj lahko naredite kar hočete, če se je ta veličastni neznanec kdaj rodil na zemlji!
33. In mi smo bili sposobni dati tak odgovor temu nebeškemu človeku!
34. Kje je sedaj lačni tiger, da nas za to vse požre!
35. Oh, dajte, pridite in občutite kaj je tukaj!«

49. Poglavje

Abedamovo razkrivanje najglobljega, resničnega namena odposlancev

1. In ostalih enajst je šlo takoj do Adama, potem pa še k neznancu, kateremu so naredili isto, čeprav malo prestrašeno, kar mu je Garbiel naredil malo prej in ob njem ugotovili čudovito potrditev tistega, na kar jih je Garbiel opozoril.
2. Medtem, ko so se začudeni skrivoma spraševali v svojih srcih, je Abedam poklical Garbiela in ga vprašal:
3. »Garbiel, ali se še spomniš vprašanja, ki sem ti ga zastavil, ko si dosegel vrh višin?«
4. In Garbiel, nekoliko osupel, je rekel po kratkem premisleku: »Da, res, res, na višinah si nam postavil nekako čudno vprašanje, nakar smo ti dali tudi čuden, dovolj neumen odgovor.
5. Da, da, res; samo prav zdaj se ne morem spomniti točno kakšno je bilo vprašanje. Bilo je nekaj o namenu in smislu, samo, da se ne morem več spomniti ali je bil namen v smislu ali smisel v namenu.
6. Vendar se razločno spomnim drugega dela vprašanja, in sicer: 'Zakaj ste prišli sem?' Toda prvega dela ne morem več sestaviti skupaj.
7. Namen in smisel sta si zagotovo zelo blizu; toda kako? To je za mojo malenkost popolnoma drugo vprašanje!
8. Res pa je precej nenavadno; pravzaprav smo o tem prej med seboj govorili, vendar se ne morem spomniti kaj, tudi če bi me nekdo ugriznil v tilnik.
9. Ne, v vsem svojem življenju še nikoli nisem bil tako neumen! Da sem nezmožen to razrešiti!

10. Dragi, meni še vedno neznani prijatelj! Glej, ponavadi nisem tako neumen, ampak mi je prejšnji velik strah povzročil, da sem skoraj pozabil svoje lastno ime.
11. Ti se boš zagotovo spomnil vprašanja. Ali nas ne bi z njim še enkrat seznanil?
12. Mogoče bomo sedaj nanj našli bolj ponižen odgovor od tistega, ki smo ga v svoji brezmejno naduti neumnosti dali na višinah.
13. Pod pogojem, da bo taka tvoja volja, toda prosim, ne bodi jezen ali nejevoljen zaradi tega.«
14. In Abedam je takoj ugodil Garbielovi prošnji in mu povedal znova celotno vprašanje.
15. Tedaj je Garbiel skočil od veselja, zato ker je zopet prejel vprašanje in spet začel govoriti takole: »Da, da, tako je bilo: 'Kakšen smisel ima vaš namen; in zakaj ste prišli sem?'
16. No, dragi prijatelj, zastavil si mi vprašanje, ki ga imamo zopet s tvojo prijazno pomočjo; in kaj naj zdaj storimo z njim?«
17. Na to mu je Abedam odgovoril, rekoč: »No, ker imaš zopet Moje vprašanje, Mi nanj odgovori. Glej, to je vse kar sem hotel vedeti od tebe, če se še spomniš vprašanja.«
18. Sedaj je začel Garbiel o tem razmišljati in potem rekel: »Da, kar se tiče drugega dela vprašanja, smo bili poslani na višine, da bi v imenu vseh ljudi poiskali nasvet, ali bi morali ostati tukaj čez noč - kar je bil drugače običaj
– ali pa ne, ker danes vse poteka na drugačen način, saj žrtev ne bo zgorela v večernih urah.
19. Glej, samo to je razlog našega prihoda sem, ali z drugimi besedami, to je vse glede namena našega prihoda na višine in bo morda tudi smisel našega namena!
20. Kateri drug smisel bi še lahko bil v našem namenu, o katerem bi bilo mogoče razpravljati, tega, dragi prijatelj, ti jaz verjetno ne bi mogel pojasniti, zato bodi tako dober in nam vsem prijazno oznani, kakšen smisel se skriva v tvojem namenu!«
21. Nato je Abedam odgovoril: »Potem pa poslušaj: pravilno si odgovoril zakaj ste prišli na višine, vendar to ni bil vaš resničen namen, ampak je v tem, da so vaša srca napolnjena s skrivno jezo in ste pod krinko drugega dela vprašanja hoteli ugotoviti, zakaj je danes, brez vaše vednosti in volje, taka sprememba na Sabatno slovesnost?!
22. Takrat sem to v vas kaj kmalu prepoznal in vas prehitel z vprašanjem, a ste Mi takoj odgovorili z grobimi besedami in s tem nakazali zakaj ste prišli in kakšen smisel ima vaš namen. Ali ni tako?
23. Vi ste hoteli le z glasnimi besedami vprašati ali bi morali ostati ali oditi domov, toda medtem ste v smislu svojega namena hoteli zgolj na skrivaj oprezno poizvedovati, da bi kasneje potešili vašo skrivno jezo, ki bi ji dali duška pred očeti že naslednji dan sporov (v torek), ko očetje voljno prisluhnejo vašim pritožbam. Ali ni tako?«
24. In Garbiel je čisto osupel utihnil, tako kakor tudi ostali poleg njega, da nihče ni mogel izustiti niti besede.

25. Po tem je Abedam rekel vsem: »Sedaj vsi hodite za Menoj in Adamom na višine, da se boste najprej okrepili s hrano in pijačo, ker danes niste še nič jedli, potem pa bomo skupaj dobre volje izmenjali nekaj dobrih besed o Mojem smislu Mojega namena! Amen.«

50. Poglavje

Neznančeva vsevednost in modrost. Osupljiva Garbielova slutnja

1. Abedam se je pripravljen za odhod obrnil k Garbielu, rekoč: »In tako Mi sledi! Resnično, povem ti, kdor Mi sledi, hodi po pravi poti in ne bo blodil po napačni poti življenja proti življenju!
2. Kdo bi hotel hoditi sredi noči po dolgi gozdni stezi brez svetlobe?
3. Ampak svet je gozd in človekovo zemeljsko življenje je pot in življenjska doba telesa je temna noč.
4. Ali bo tisti, ki nima nobene svetlobe prišel na pravilno ozko pot, ki je edina in resnično vodi popotnika do svetega ljubezenskega cilja, ki je večno življenje?!
5. Vendar sem Jaz sam resnična, nevarljiva svetloba in Sem pot in večno življenje samo.
6. Torej, če Mi boš sledil, boš imel svetlobo v veliki količini in ne boš nikoli, večno, zgrešil prave poti, ker je svetloba sama pot. Prav tako ne boš nikoli zgrešil sveti ljubezenski cilj, ki je večno življenje, ker sta pot in svetloba sveti ljubezenski cilj, ki je resnično večno življenje.
7. Zato Mi vsi sledite in ne sprašujte kam! Kajti, kjerkoli sem Jaz, tam je pravi kraj in večno življenje.
8. Recimo, da nekdo ponoči vzame nekaj svetlečega in to najprej postavi na goro, potem v dolino in kasneje na različne kraje. Ali se bo zdelo, da svetloba ni na pravem kraju?
9. Povem ti: svetloba je primerna na vsakem kraju; kajti kdo lahko trdi in reče: 'Ta ali tisti kraj ni primeren za dnevno svetlobo, ni primeren za darovanje sončnih žarkov?!'
10. To velja tudi za svetlobo duha, zato ne bo nihče vprašal, ko bo nadenj prišla svetloba, ali je zanj primerna ali neprimerna, ali pa, če je svetlobe vreden ali nevreden.
11. Ampak, ko svetloba pride, naj vsak urno po njej poseže, da bo imel svetlobo, ki mu bo služila! Kajti, ko svetloba pride, pride služiti vsem; ko pa je enkrat odstranjena ali ugasne, bosta oba, vredni in nevredni, za njo žalovala in jo močno pogrešala.
12. In potem bo ta isti klical zoro naj pride, toda zora bo prišla zelo pozno in ta zamuda bo za vsakogar vedno velika in zelo težka ovira.
13. Toda gorje tistim, ki bodo padli sredi dneva in se ne bodo pustili svetlobi dvigniti, medtem, ko se ta sprehaja med njimi!
14. Resnično, povem vam, težko bodo taki vstali, ko jih bo dohitela noč!
15. Ampak, če pa nekdo pade ponoči, ali mu je odpuščeno?

16. Da, povem vam: tisti, ki bodo padli ponoči, se bodo lažje takoj dvignili, ko bo prišla dnevna svetloba, od padlih sredi belega dne, ki so preveč leni, da bi se takoj dvignili, tako da bi jih lahko svetloba pripeljala k svetemu ljubezenskemu cilju.
17. Zato vam še enkrat povem: izkoristite svetlobo v vaših srcih, medtem, ko je med vami; ker je svetloba kratkotrajna, toda noč je izredno dolga!
18. Kdor jo bo izkoristil sedaj, mu je potem nikoli v vsej večnosti ne bo primanjkovalo.
19. Pridite končno do popolnega spoznanja, da sem Jaz sam svetloba vsega življenja in prvobitno, večno, edino življenje!
20. Če se tega zavedate v svojih srcih, ste že popolnoma v sebi sprejeli svetlobo in življenje.
21. Ampak, kaj je svetloba in življenje, sveto, večno?
22. Bog Sam je svetloba; in večna ljubezen v tej svetlobi je večno življenje in je Oče, pred komer si ti Garbiel, prej, ko si Mi podal zadnjo besedo Svoje velike slutnje, izpričal, da sem Jaz Oče!
23. Resnično, resnično, povem vam, Jaz sem edini pravi Oče – in vsi vi Moji otroci, če Me prepoznate kot vašega Očeta!
24. Kdor pa Me ne bo prepoznal kot svojega Očeta – in to popolnoma v srcu – bom tak, kakršen sem do kamna, in sicer, večno sodeči Bog in Stvarnik!
25. Moja moč, oblast in sila je neskončna - tako govori sam Bog -, kdo bi se hotel Meni zoperstaviti?
26. Toda Oče objame Svoje otroke in pred njihovimi prestrašenimi očmi skriva vsemogočnega Boga, tako da Ga lahko vsi sprejmejo v svojih srcih in sledijo Njegovemu resničnemu očetovskemu klicu.
27. Glejte, Jaz sam Sem Oče in vas pozivam, da Mi sledite!
28. Zato ne omahujte, Moji mali otroci in Mi sledite, ker sem Jaz vaš resnično Sveti in najbolj ljubeči Oče!
29. Poslušajte in Mi sledite. Amen, Amen, Amen.«

51. Poglavje

Abedamov govor o svetlobi. Vsemogočni Bog in ljubeči Oče v Abedamu.

1. Abedam se je pripravljen za odhod obrnil k Garbielu, rekoč: »In tako Mi sledi! Resnično, povem ti, kdor Mi sledi, hodi po pravi poti in ne bo blodil po napačni poti življenja proti življenju!
2. Kdo bi hotel hoditi sredi noči po dolgi gozdni stezi brez svetlobe?
3. Ampak svet je gozd in človekovo zemeljsko življenje je pot in življenjska doba telesa je temna noč.
4. Ali bo tisti, ki nima nobene svetlobe prišel na pravilno ozko pot, ki je edina in resnično vodi popotnika do svetega ljubezenskega cilja, ki je večno življenje?!
5. Vendar sem Jaz sam resnična, nevarljiva svetloba in Sem pot in večno življenje samo.

6. Torej, če Mi boš sledil, boš imel svetlobo v veliki količini in ne boš nikoli, večno, zgrešil prave poti, ker je svetloba sama pot. Prav tako ne boš nikoli zgrešil sveti ljubezenski cilj, ki je večno življenje, ker sta pot in svetloba sveti ljubezenski cilj, ki je resnično večno življenje.
7. Zato Mi vsi sledite in ne sprašujte kam! Kajti, kjerkoli sem Jaz, tam je pravi kraj in večno življenje.
8. Recimo, da nekdo ponoči vzame nekaj svetlečega in to najprej postavi na goro, potem v dolino in kasneje na različne kraje. Ali se bo zdelo, da svetloba ni na pravem kraju?
9. Povem ti: svetloba je primerna na vsakem kraju; kajti kdo lahko trdi in reče: 'Ta ali tisti kraj ni primeren za dnevno svetlobo, ni primeren za darovanje sončnih žarkov?!'
10. To velja tudi za svetlobo duha, zato ne bo nihče vprašal, ko bo nadenj prišla svetloba, ali je zanj primerna ali neprimerna, ali pa, če je svetlobe vreden ali nevreden.
11. Ampak, ko svetloba pride, naj vsak urno po njej poseže, da bo imel svetlobo, ki mu bo služila! Kajti, ko svetloba pride, pride služiti vsem; ko pa je enkrat odstranjena ali ugasne, bosta oba, vredni in nevredni, za njo žalovala in jo močno pogrešala.
12. In potem bo ta isti klical zoro naj pride, toda zora bo prišla zelo pozno in ta zamuda bo za vsakogar vedno velika in zelo težka ovira.
13. Toda gorje tistim, ki bodo padli sredi dneva in se ne bodo pustili svetlobi dvigniti, medtem, ko se ta sprehaja med njimi!
14. Resnično, povem vam, težko bodo taki vstali, ko jih bo dohitela noč!
15. Ampak, če pa nekdo pade ponoči, ali mu je odpuščeno?
16. Da, povem vam: tisti, ki bodo padli ponoči, se bodo lažje takoj dvignili, ko bo prišla dnevna svetloba, od padlih sredi belega dne, ki so preveč leni, da bi se takoj dvignili, tako da bi jih lahko svetloba pripeljala k svetemu ljubezenskemu cilju.
17. Zato vam še enkrat povem: izkoristite svetlobo v vaših srcih, medtem, ko je med vami; ker je svetloba kratkotrajna, toda noč je izredno dolga!
18. Kdor jo bo izkoristil sedaj, mu je potem nikoli v vsej večnosti ne bo primanjkovalo.
19. Pridite končno do popolnega spoznanja, da sem Jaz sam svetloba vsega življenja in prvobitno, večno, edino življenje!
20. Če se tega zavedate v svojih srcih, ste že popolnoma v sebi sprejeli svetlobo in življenje.
21. Ampak, kaj je svetloba in življenje, sveto, večno?
22. Bog Sam je svetloba; in večna ljubezen v tej svetlobi je večno življenje in je Oče, pred komer si ti Garbiel, prej, ko si Mi podal zadnjo besedo svoje velike slutnje, izpričal, da sem Jaz Oče!
23. Resnično, resnično, povem vam, Jaz sem edini pravi Oče – in vsi vi Moji otroci, če Me prepoznate kot vašega Očeta!
24. Kdor pa Me ne bo prepoznal kot svojega Očeta – in to popolnoma v srcu – bom tak, kakršen sem do kamna, in sicer, večno sodeči Bog in Stvarnik!

25. Moja moč, oblast in sila je neskončna - tako govori sam Bog -, kdo bi se hotel Meni zoperstaviti?
26. Toda Oče objame Svoje otroke in pred njihovimi prestrašenimi očmi skriva vsemogočnega Boga, tako da Ga lahko vsi sprejmejo v svojih srcih in sledijo Njegovemu resničnemu očetovskemu klicu.
27. Glejte, Jaz sam Sem Oče in vas pozivam, da Mi sledite!
28. Zato ne omahujte, Moji mali otroci in Mi sledite, ker sem Jaz vaš resnično Sveti in najbolj ljubeči Oče!
29. Poslušajte in Mi sledite. Amen, Amen, Amen.«

52. Poglavje

Dober Garbielov govor o božanskem očetovskem duhu v Abedamovem govoru

1. Ko je Abedam končal ta govor, so Garbiel in vsi ostali takoj padli na svoja obličja čim bližje Abedamovih nog.
2. Toda, ko se je Garbiel malo okrepil, je takoj začel z upoštevanja vrednim govorom bratom in prijateljem, kar je potem izpričal sam Adam z naslednjimi besedami:
3. »Garbiel, poslušal sem že mnogo govorov izrečenih s človeškim jezikom, toda takšne besede od nekoga, ki še ni prebujen, so težko kdaj dosegle moja ušesa!
4. Bodi vesel, ker je Abedam za tebe naredil že izjemno veliko! Kaj vse te še čaka, ko bo enkrat tvoje srce v celoti eno z Njim v čisti ljubezni?«
5. To je tisto, kar je rekel Adam Garbielu, ko je ta končal svoj govor; Garbielov govor pa je bil sledeč:
6. »Prijatelji, bratje, ali ste poslušali, ali ste slišali, ali ste to razumeli?
7. Kdo je sposoben usmeriti takšne besede našim ušesom in srcem?
8. Ali je kdorkoli, začenši z našim Očakom do naših malčkov, ki še ne govorijo, že kdaj slišal takšne besede?
9. 'Ne, ne, ne!', morate reči vsi, ker to niso bile besede, ki prihajajo iz človeške modrosti, niti besede najbolj dovršenega angelskega duha.
10. Kajti, kje v vsej neskončnosti, skozi vso Večnost večnosti, je bilo ustvarjeno bitje, ki bi bilo sposobno takšne besede izustiti iz sebe.
11. Prijatelji in bratje, pomislite in si predstavljajte! Kdo je lahko tisti, zares, kdo mora biti tisti in mora neizogibno za vedno biti tisti, ki lahko zase reče, resnično, popolnoma iz samega sebe: 'Jaz sem Svetloba in Pot do Svetega Cilja'! – Da, to mora biti prvobitno, večno, popolnoma lastno, temeljno življenje!
12. Prijatelji, bratje! Ali še vedno niste zaznali kdo je tujec?
13. Oh, potem morate biti bolj slepi kot središče Zemlje v najtemnejši noči okoli polnoči in bolj gluhi kot najtrši kamen na najglobljem dnu morja!
14. Zares, resnično sem sedaj popolnoma prepričan, da če bi nekdo od nas izjavil takšne besede iz sebe, ne bi niti sledu ostalo za takim brezbožnežem, še preden bi izrekel drugo besedo.

15. Da, če bi bila velika zemlja tega zmožna, če bi imela jezik nekje v ogromnih ustih, -- resnično, celo sama misel na takšno izjavo o sebi bi jo uničila za vedno!
16. Da, niti velikemu soncu se ne bi godilo niti za las bolje!
17. Ali ste sposobni to razumeti? - Če tega ne morete dojeti, naj eden ali drugi tako na skrivaj razmišlja o sebi, da, zamišlja sebe, kot najbolj sveto, ja, najbolj sveto, prvobitno večno Življenje vseh življenj, Svetlobo vseh svetlob, Pot vseh poti in Sveti končni Cilj vseh stvari. Da, naj si zamišlja sebe, kot najvišjo Moč vseh moči, najvišjo Oblast vseh oblasti in najvišjo Silo vseh sil – in naj še vedno živi, če lahko in more!
18. Nikoli nisem bil prerok; toda za to sedaj sem in napovedujem z največjo možno gotovostjo, da, če bi rekel: 'Jaz sem najvišja Oblast vseh oblasti!', ne bi nikoli mogel raztrgati niti najfinejše pajkove mreže.
19. In, če bi rekel: 'jaz sem največja Moč vseh moči!', bi ga lahko sončni prašek nemudoma pribil na zemljo za vedno.
20. In, če bi rekel: 'Jaz sem najvišja Sila vseh sil!', bi kmalu komar polomil vse njegove kosti in použil njegove mišice.
21. In, če bi rekel: 'Jaz sem Sveti končni Cilj vseh stvari!', bi ga kmalu požrlo neskončno brezno vseh večnosti v ogenj večne pogube.
22. In, ko bi rekel: 'Jaz sem Pot vseh poti!', bi ga zemlja použila v ognju svojega besa.
23. In, če bi rekel: 'Jaz sem Svetloba vseh svetlob!', bi ga kmalu obkrožila najgostejša tema.
24. In, če bi šel končno tako daleč in rekel: 'Jaz sam sem najbolj sveto, prvobitno, večno Življenje vsega življenja!', - kdo bi lahko ocenil velikansko hitrost najbolj bežnega trenutka, v katerem bi ga prav ta beseda pokončala in ga popolnoma uničila do jedra njegovega življenja, kot da ni nikoli obstajal?!
25. O prijatelji in bratje, ker nam je to sedaj razumljivo in lahko zanesljivo dojamemo z našimi rokami in nogami ter vidimo tujca, ki je s temi trditvami pričal o Sebi pred našimi lastnimi očmi in ušesi, ko stoji mogočen in močan pred nami in Ga slišimo, Ki nas vse kliče k Njemu, kakor pravi, samo resnični Oče kliče svoje otroke, da naša srca znotraj glasno vzklikajo: 'Da, Ti si edini Oče, gorje mu, ki bi zavoljo sebe gnusno oskrunil to najbolj sveto ime in sebe imenoval 'Oče'! Kdo, kaj in odkod je ta tujec?
26. Glejte, neskončna nebesa, polna svetlečih čudes, Zemljo polno čudes in naše srce, največji čudež, ki nam navzven glasno vzklika: 'Jehova, Bog, večni Stvarnik vseh stvari, Sveti Oče, ki prebiva s Svojimi otroki na Zemlji!'
27. Bratje, ali sedaj to razumete?!«

(22. 03. 1842)

28. Po Garbielovem govoru je Abedam ukazal vsem naj se zopet dvignejo in jim rekel: »Otroci, zdaj pa je prišel za vas čas, da Mi sledite na višine, da vam bom lahko tam v prisotnosti vseh očetov pokazal drugačen smisel Mojega namena z vami.

29. Kajti glejte, Zemlja je široko polje, na katerem rastejo raznovrstne trave in številna različna grmičevja in drevesa. Po tleh se plazi nešteto plazilcev in v vseh gozdovih, vodah in zraku, je polno živali vseh vrst.
30. Kdo pazi na vse to? V čigavem srcu obstaja ves ta red?
31. Zato Mi sledite, da boste lahko spoznali drugačen smisel Mojega namena z vami! Amen.«

53. Poglavje

Na poti do višin. Besedielov tihi razmislek o naravi in njegove izjave o Gospodovem človeškem bistvu. Dober Garbielov odgovor

1. Vsi so takoj vstali in polni največjega spoštovanja sledili Abedamu in Adamu navzgor na že znane višine. Celi so se tresli, deloma zaradi prekomerne blaženosti in deloma od prekomernega strahu pred Božjo svetostjo, oblastjo, silo in močjo, toda deloma tudi spodbujeni z naraščajočo ljubeznijo v svojih srcih za svetega Očeta.
2. Garbielov brat, ki je hodil za njim, mu je potihoma rekel: »Poslušaj, brat! Ko sedaj pogledam v nebo, posuto z nešteto zvezdami, - in vsi smo slišali od Seta, Enoša in čisto jasno od Henoha, da so te zvezde nepojmljivo veliki, bleščeči svetovi, brat, - kar me je navdahnilo k razmišljanju: 'Besediel, poglej tja, spredaj pred nami hodi vsemogočni, nadvse Sveti, ki je ustvaril vsa ta nešteta in velikanska čudesa! Ena Njegova sveta misel in ogromen, neskončen prostor, bo kmalu prazen, pokopan v svoji večni, neskončni noči. In zopet bo Njegova sveta misel, Ki tamle hodi, ustvarila nove veličastne stvaritve, ki bodo sijale skozi veliko neskončnost', - o brat, kako neizrekljiv občutek se polašča mojega srca!
3. Prej si nas vprašal, če nismo spoznali kdo je tujec?
4. Oh, povem ti, da sem to opazil že, ko je On prvič prišel in mi je postalo jasno, da se za Njim skriva nekaj neizrekljivega. Kajti Njegove oči in Njegova usta so mi to povedala še preden nam je On spregovoril najsvetejšo besedo.
5. Ali si že kdaj videl takšne oči in takšna usta?
6. Kakšno dostojanstvo, kakšna svetost, kakšna moč, oblast, sila in suverenost je bila najbolj jasno izražena. Kdo si ne bi takoj želel preminiti za ugodje enega Njegovega bližnjega pogleda; in kako ljubeče in vabljivo je od blizu Njegovo obličje!
7. Z večje oddaljenosti od Njega, njegovo obličje prevzema vedno bolj svet in resen izraz in s tem nekaj kar je neopisljivo.
8. Komaj vem, zakaj je moje srce bolj vzburjeno v svetem, vzvišenem spoštovanju, ali bolj od najglobljega kesanja ali najmočnejšega hrepenenja, Njemu se zopet vedno bolj približati, resnično, če bi bilo mogoče, biti popolnoma eno z Njim!
9. In, ko se Njemu vedno bolj približuješ, kako hitro izgubiš ves občutek tujosti, namesto katerega začne, kot nikoli poprej, srce napolnjevati sveta ljubezen, tako da se življenje in uničenje izražata hkrati v neskončni blaženosti.

10. O brat, sedaj te vprašam, kdo je bolj moder od mene? Ali se tebi ne zdi tako?
11. Ko si mi že toliko povedal, ali mi ne bi tudi povedal koliko lahko zaupam svojim občutkom ali koliko so ti morda še zmotni? Če kaj veš, mi takoj povej!«
12. In Garbiel je rekel svojemu bratu Besedielu: »O brat! Zaupaj svojim čustvom, toda istočasno verjemi, da to ni iz tebe, ampak, da to priteka v vsej svetosti v tvoje srce od Njega, ki nas vodi na svete višine, - da, brat Besediel, na višine, ki niso samo višine v zemeljskem smislu, ampak neskončno več: višine notranjega večnega življenja iz Njega! Tako se meni zdi.
13. O brat in vi, vsi bratje, razširite takoj svoje srce, vrzite ven vse nekoristne zemeljske stvari in v njem naredite prazen prostor, da boste lahko prejeli vse velike zaklade, ki so že bili in bodo v obilici nasuti!
14. Toda, najdražji brat, pozabi za nekaj časa na svoje vzvišene misli, ker se mi resnično zdi, da bi preveč neskončno vzvišeno lahko bilo tudi preveč neskončno sveto za naša še vedno nečista srca.
15. Če pa je kdorkoli od nas vseh v svojem srcu z nečem zaposlen, ali si to želi biti, naj ga dejavno prečisti z resničnim kesanjem in ljubeznijo Zanj, ki nas vodi!
16. Kajti glej, tukaj smo vsi blizu našega cilja; vsi očetje so že padli na svoje obličje ob pogledu Nanj, ki nas vodi!
17. Oh, glej, glej, kako so sedaj vsi obdani s sveto svetlobo; kako sedaj višine sijejo v svetlobi!
18. O bratje, jokajte in molite, kajti tukaj je sveto, sveto, sveto!
19. O ti moje ubogo, grešno srce, - ali boš sposobno prenesti bližajoče razodetje, svetlobo večnega Boga, Svetega Očeta?!«

54. Poglavje

Očetje sprejmejo dvanajsterico. Nahranitev dvanajsterice. Abedam ozdravi Setovo govorno hibo

1. Kakor sta se med potjo Garbiel in Besediel med seboj pogovarjala, so se tudi vsi ostali. Z Menoj na čelu so vsi prispeli na vrh višin, dobro pripravljenih, zelo pobožnih in predanih src.
2. Ko so prišli tja, je Abedam ukazal očetom naj se dvignejo in sprejmejo dvanajsterico, ki sta jih z Adamom sama privedla na višine.
3. Ko so očetje slišali Abedamovo izraženo željo, so takoj vsi očetje, žene in otroci razširili svoje roke k dvanajstim in jih sprejeli na najbolj ljubeč način.
4. Samo Set se ni upal poleg, ker se je sedaj bal tistih, katere je nekoč tako grobo okaral.
5. Toda Adam je Seta poklical in ga vprašal, rekoč: »Abel-Set, zakaj si se oddaljil, ko vse kar na teh višinah diha, sledi glasu najsvetejšega Očeta?

6. Ali so tvoje roke morda postale pretrde, da jih nočeš iztegniti proti tistim, ki jih je sveti Oče Abedam Sam pripeljal sem?«
7. Ampak Set je takoj padel pred Adamom in Abedamom na kolena in ju ponižno prosil: »Oh, oprostita mi, nepremišljenemu bedaku! Kaj sem storil, -- »
8. Tukaj ga je Abedam prekinil in rekel: »Tako sem Jaz naredil in zato je bilo storjeno prav in dobro!
9. Toda tvoj strah, ki je sedaj ničev, ti je preprečeval sprejeti tiste, ki Sem jih Sam pripeljal sem in vas potem vse poklical in vam priporočil kaj morate storiti!
10. Tako zavrzi svoj neumni strah in sledi zgledu vseh ostalih, da boš osvobodil svoje srce in ga čuval pred vsakimi očitki svoje lastne vesti, - in še posebej, ker stojiš pred Menoj kot človek brez vsakega greha; - razumi to in ustrezno ravnaj. Amen.«
11. In Set je takoj vstal in z največjo prijaznostjo razširil svoje roke proti dvanajsterici.
12. Ko so opazili, da je prej razsrjeni oče Set proti njim razširil svoje roke, so skoraj vsi padli k njegovim nogam in ga prosili odpuščanja, saj so menili, da so ga zagotovo razjezili s svojo nepremišljeno neumnostjo.
13. Toda Set v svoji ljubezenski zamaknjenosti ni mogel izustiti niti besede, vendar kar njegov jezik začasno ni mogel storiti so pokazale njegove zaposlene roke in prsi s tem, da je z znamenji prizadevno dvignil s svojimi lastnimi rokami enega za drugim k svojemu srcu in ga zatem pritisnil na svoje prsi.
14. Na ta način je dejavno pokazal, da v resnici ni bil nikdar jezen, in da je to kar jim je prej storil zagotovo naredil le spodbujen z notranjim višjim vzgibom, za njihov večni življenjski blagor; vendar, ko je uvidel, da dvanajsterica morda ni popolnoma razumela njegovih znamenj, se je takoj obrnil na Abedama in mu pokazal na svoj jezik in na svoje prsi.
15. Kajti Set je imel od rojstva hibo, da kadar so se njegove duše polastila velika čustva, pogosto ni mogel s svojimi ustnicami izreči niti besede.
16. Abedam se je takoj dotaknil Setovih ust in prsi in mu rekel: »Set, povem ti, odpri svoja usta in tvoj jezik te ne bo nikoli izneveril; in tako razbremeni svoje srce! Amen.«
17. In takoj se je izlil iz Seta tok najbolj veličastnih besed, ki so se glasile:
18. »O otroci, o otroci Svete očetove ljubezni, ali vas nisem prej, spodbujen s svetim, notranjim vzgibom, z glasnimi, močno zvenečimi besedami, moral obrniti stran od mojega čezmerno ljubečega srca, - resnično, moji prijatelji, moje srce bi vas vse použilo v najbolj goreči ljubezni!
19. Moji otroci, moji prijatelji, pobegnili ste pred mojo besedo, ko sem vas napotil k Adamu in naglo stekli navzdol s svetih višin. Žalostilo me je, moji otroci in prijatelji, ker ste zavrnili moj iskreni nasvet in se niste z vprašanjem obrnili na samega Adama, ko ste se polni strahu in s takim naporom povzpeli navkreber.
20. Kajti glejte, dokler še ni prispel do vas ljubeči, sveti Oče, ki Ga je spremljal Adam, me je skrbelo, da, za vas nadvse skrbelo v mojem ljubečem srcu, moji prijatelji in otroci!

21. Ko pa sem kmalu zagledal svetega Očeta, kako vas vse tako ljubeče pritiska na Svoje prsi, je skala, težka kot Zemlja, v trenutku padla z mojega še vedno bolečega srca, ker sem moral gledati vas, otroci, kako žalostni bežite pred menoj, vašim ljubečim očetom!
22. Toda sedaj pozabimo na vse! To je torej kar želi sveti Oče, zato, Njemu vsa zahvala in najčistejša ljubezen, ki jo je kdaj koli zmožno naše srce!
23. In sedaj otroci in prijatelji, kot lahko vidim, danes se še niste okrepili s hrano in pijačo; zato pridite k tem košaram in jejte in pijte kar boste v njih našli, kajti vse je blagoslovljeno od svetega Očeta!
24. O pridite, o pridite in vzemite to hrano za večno življenje!«
25. In takoj jim je tudi Abedam zaukazal naj ubogajo Setov nasvet.
26. In tako so šli za Setom k Adamovi košari in iz nje veselo jedli in pili.

55. Poglavje

Garbielovo poveličevanje jedi. Abedamov govor o pretirani hvaležnosti

1. Potem, ko se jih je dvanajst dovolj najedlo in okrepčalo, so vstali od košar in takoj stopili do Abedama, Adama in Seta in se jim z dna srca zahvaljevali za ogromno milost, kakor so rekli, da so se smeli nasititi z najbolj okusnimi jedmi iz Adamove košare.
2. Nato je Garbiel ostalim glasno rekel: »Bratje! Verjamem, da imamo vsi v ustih brbončice. Če ste vi z njimi čutili kar sem čutil jaz s svojimi, se morate vsi strinjati z menoj in dejal:
3. Od tega kar smo do sedaj videli, sicer uboga zemeljska prst ne prinaša takšnih plodov, katerih veličastna oblika presega vse kar smo videli doslej, prav tako kakor svetloba sonca presega skromno svetlobo lune, ko začne ali končno preneha sijati.
4. Ampak kar se tiče vonja in okusa, po mojem mnenju cela Zemlja nima primerne primerjave, - razen tako, da bi mi bilo dovoljeno primerjati smisel Njegovih besed, ki je sedaj med nami (najsvetejši, najbolj ljubeči Oče!), s pomenom mojega praznega blebetanja, katerih razlika je neskončna in neizrekljiva za vsak ustvarjen jezik.
5. Sodeč po tem, ljubi bratje in prijatelji, morajo imeti ti plodovi precej višjo nedoumljivo poreklo od običajnih, ki jih vsi dobro poznamo.
6. Ker se tega nikoli ne da zanikati, kaj sledi kot naša večna dolžnost?
7. Poglejte me: to srce, ki bije v mojih prsih, bom pustil prižgati z največjo možno ljubeznijo v večno hvaležnem žrtvovanju najvišjemu Darovalcu za takšne darove in kolikor mi bo to mogoče, slavil in hvalil svetega Očeta, dan za dnem uro za uro in vsak trenutek.
8. Kajti, ti plodovi so bili zelo sladki in njihov okus prečudovit. Zato vse naše življenje vsi slavimo in hvalimo svetega Očeta, ker je izredno dober in poln najvišje ljubezni, milosti in usmiljenja. In vse to bo z Njim trajalo večno. Zato naj bo Njegovo Sveto Ime za vedno nadvse slavljeno in hvaljeno! Amen.«

9. In vsi so odgovorili, rekoč: »Da, najsvetejše Ime našega velikega Svetega Očeta naj bo za vedno, v največji možni meri čez vse slavljeno in hvaljeno! Amen.«
10. Šele nato so padli pred Abedama in Ga čezmerno slavili in hvalili iz dna svojega srca.
11. Toda visoki Abedam jim je kmalu zaukazal naj se dvignejo in ko so se postopoma zopet vsi dvignili, jim je rekel:
12. »Otroci, oče je zagotovo silno zadovoljen s hvaležnimi otroki, ki napolnjujejo svoja srca vedno bolj in bolj s pravo, otroško ljubeznijo do očeta.
13. Toda kakšen se vam zdi ta primer: Torej, neki oče da svojemu otroku majhno zrelo jabolko, potem pa postane otrok zaradi tega daru tako ganjen, da se dneve in noči ne neha zahvaljevati in ko ga skuša dobri oče umiriti, otrok kljub temu še kar naprej hvali očeta v enem dihu, dokler je glasovno zmožen in ima še dovolj sape in preneha hvaliti šele tedaj, ko več tako ne more. – No, kaj mislite o takšnem primeru?
14. Kako težko bo očetovemu srcu, ko bo poklanjal naslednjič darilo, bo moral predvideti mučeništvo, kateremu bo izpostavljen njegov ljubi otrok!
15. In, ko bo otroku poklonil večje darilo, kako boleče mu bo šele govorilo njegovo srce, ko ga je že nepomembno darilo, iz čiste hvaležnosti, skoraj stalo življenja!
16. In, ko bo večje darilo dejansko nekega dne otroku darovano, kako se bo lahko za tega primerno zahvalil, ko je že izčrpal vso zahvalo za prejšnjo, komaj omembe vredno malenkost?
17. Če se Mi hočete sedaj zahvaliti za vedno, z največjo ljubeznijo, ki jo premorete, za majhen las na vašem telesu, bi rad slišal od vas, kako in kako dolgo se Mi boste zahvaljevali, ko vas bom enkrat obdaril z največjo dobrino, in sicer, z najsrečnejšim in najbolj blaženim večnim življenjem!
18. Ker Mi želite za oreh prinesti že celo Zemljo, Mesec, Sonce in vse zvezde kot zahvalno žrtev, kaj Mi boste potem ponudili za ta dar, ki se sestoji iz vse Zemlje?!
19. Torej glejte, Moji nadvse ljubljeni otroci, zato mora biti hvaležnost le hvaležnost, s tem, da je ljubeče priznanje za to, kar nekdo prejme!
20. Če se nekdo za slamico zahvali, kot da bi bila cedra, je bodisi bedak, ali pa daje iz svojega srca lažno priznanje za nekaj kar nikoli ni prejel.
21. Zato odpravite vašo zahvalo in raje pripravite svoja srca za prejemanje iz Moje roke, ki je neskončno vzvišena nad vsemi temi plodovi!
22. Toda najprej pojdite v svoje srce in tam malo poglejte naokoli; potem pa Mi povejte soglasno kaj je tisto, kar boste tam našli! Amen.«

56. Poglavje

Henohova navodila kako iskati okoli srca. Razlika med svetlobo razuma in svetlobo srca. Minljiva ljubezen in večna ljubezen

1. Po tem Abedamovem govoru je dvanajsterica stopila nekaj korakov nazaj in to po Henohovem napotilu, ki je stal z njimi in jih duhovno pospremil v njihova srca ter jim s kratkim govorom pokazal kaj pomeni raziskovanje lastnega srca in se zavedati tistega kar se v srcu dogaja. In govor je zvenel takole:
2. »Poslušajte, dragi bratje, najsvetejši in najbolj ljubeči Oče Abedam Jehova Emanuel Abba vam je govoril, potem, ko je moral poslušati vašo dolgotrajno otroško zahvalo:
3. 'Raziščite svoje srce in mi povejte natančno, kaj boste tam našli!' To je smisel najsvetejšega govora.
4. Vendar je najsvetejši Oče tudi predvidel, da ne boste dojeli tega smisla, zato me je na skrivaj v srcu poučil, kako naj vas vodim v vaša srca in tako tudi v skriti pomen teh Njegovih zadnjih besed, ki jih je vsem izrekel na koncu.
5. To vas sicer malce čudi, toda vsi boste kmalu uvideli, da za nekoga ni tako lahko, brez večjega truda obrniti oči v lastno srce in ga nato popolnoma raziskati.
6. Kajti glejte, do sedaj je bil pri vseh predvsem razum v vaših glavah svetloba vaše duše, vendar je večno živeči duh, ki prebiva v srcu duše, edina prava notranja, živa svetloba življenja in ni bil v vas nikoli prebujen.
7. Vendar, če ni bil prebujen, potem zaman iščete v svojem srcu, kajti kjer ni svetlobe, kaj bi bilo lahko tam videti? Ali lahko kdorkoli vidi v trdi temi celo za ped naprej?
8. In to velja še toliko bolj za duhovni pogled v lastno srce, kjer nihče ne more videti ničesar, če ni bil prej njegov duh živahno prebujen.
9. Toda, sedaj boste vprašali, kako in na kakšen način se lahko potem duh prebudi?
10. Poglejte, prav zato sem dobil napotek, da vas vse pospremim semkaj; in ker smo varno prispeli, bomo s pomočjo Njega, ki nam je vsem dal to sveto navodilo, prispeli na cilj, katerega moramo vsi doseči skladno z Njegovo najvišjo, najboljšo in najbolj popolno sveto voljo!
11. To je pot in edini način, s katerim se prebudi duh, in sicer, da ste vsi obrnjeni k srcu, v najpopolnejši ljubezni do najsvetejšega Očeta, polni zaupanja in polni nesebične zvestobe.
12. Toda, ko se boste zavedali, da postaja v vašem srcu vedno bolj in bolj vroče, potem bodite pozorni na svoje srce, kajti takrat je vžig in čas svetlobe že tu. In, ko bodo srca vseh žarela v svoji ljubezni do Boga, najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta, poglejte navznoter v srce in videli boste čudesa večnega življenja v sebi!
13. Vendar si zapomnite to, namreč, da ne smete začeti ljubiti svetega Očeta samo zaradi tega, kajti najsvetejši Oče želi biti ljubljen zaradi Njega samega. Prav tako vaša ljubezen ne sme biti takšna, ki traja od danes do jutri, ker zgolj z minljivo ljubeznijo ni zadovoljna niti šibka ženska, kaj šele večni Bog!

14. Vaše življenje bo kakor vaša ljubezen. Če je ljubezen začasna, bo tudi življenje minljivo kakor ljubezen, ki je edini pogoj za življenje; vendar v takšni ljubezni ni svetlobe.
15. Toda, če je ljubezen zasnovana tako, da traja večno, bo takšno tudi življenje. In glej, ta večna ljubezen je prebujajoča svetloba večnega duha, ki kot taka ni nič drugega kakor čista ljubezen.
16. Sedaj veste vse; delajte v skladu s tem in boste kmalu popolnoma sposobni pregledovati svojo notranjost! Amen.«
17. In Besediel je takoj prijel Henoha za roko in mu rekel: »Moj nadvse ljubi brat! S kakšnimi izlivi svojega srca naj se ti sedaj zahvalim za to izredno veličastno uslugo, ki si jo izkazal našim najrevnejšim srcem?
18. Glej, vsaj zame velja, da sem bil do tega trenutka slep, kajti, kakor si pravilno uganil, vsaj kar se mene tiče, sem do sedaj samo uril razum in zato razčlenjeval vse, kar mi je prišlo nasproti, ker sem si mislil:
19. 'Božja popolnost se razlikuje od naše nepopolnosti zgolj samo v najpopolnejšem razumu, - zato se lahko približamo Bogu edino z usposabljanjem našega od Boga danega razuma.'
20. Ni mi vam treba s praznimi besedami poudarjati, da se zaradi tega napačnega prepričanja nisem nikoli zmenil za srce, ker ste tako ali tako že opazili kako je z našimi srci.
21. Toda šele sedaj vidim, kako neumen in zaman je bil ta pogosto grozen trud, kajti kakšna korist je od vsega obširnega mrtvega znanja?
22. 'Tisoč votlih vdihov bi nepopisno izboljšalo noč; toda živi ne potrebuje posvetnega znanja.'
23. Ali, kakšno korist ima popolnoma slep od svetlobe in kakšno živi, čigar duh je sam po sebi izredno svetla svetloba?
24. Glej, brat, to mi je bilo prej neznano, toda sedaj, ko si potrkal na moje prsi po milosti najsvetejšega Očeta, se moje srce nemudoma odziva in pravi:
25. 'Ljubezen, ljubezen, ljubezen je velika beseda vsega obstoja; če imaš ljubezen za vedno v Bogu, imaš tudi vse življenje v Bogu in iz Boga ter vse kar zraven pripada.
26. Če tega nimaš, potem v sebi nimaš ničesar razen čiste smrti.'
27. O brat, glej, sedaj me je smrt zapustila; kako neizmeren dar si mi poklonil in gotovo nam vsem, ko si nam razodel glavni vzrok naše smrti.
28. Koliko hvaležnosti si od vseh nas zato zaslužiš!
29. Toda sedaj vem komu dolgujemo vso hvaležnost; zato mi dovoli, da sedaj pohitim k najsvetejšemu Očetu.«
30. Toda Henoh mu je rekel: »Samo še malo potrpi, dokler ne bodo ostali kakor ti, in ti popolnoma žareč v svojem srcu. Amen.«

57. Poglavje

Henoh govori o Garbielovem gibčnem jeziku. Garbielovo notranje poglobljeno razmišljanje

1. Kmalu je tudi Garbiel stopil do Henoha, ker je hotel z njim izmenjati nekaj besed, vendar bolj iz želje za pogovor, kot iz resnične notranje potrebe.
2. Toda Henoh, ki je to predvidel, je prišel k njemu nasproti in mu rekel: »Garbiel, poslušaj, Gospod in najsvetejši Oče nas vseh ti sporoča, da bodi sedaj tiho, če želiš tudi ti biti prebujen.
3. Ali sem kdajkoli, po svetih navodilih Njega, ki hodi med nami, tebi priporočil tudi razigrano gibčnost jezika kot način za prebujenje?!
4. Povem ti: Dobro upoštevaj kar je bilo rečeno in boš našel pot v svoje srce, - toda nikoli po gibčnosti svojega jezika, ki bo bolj oviral kot pa ti odpiral pot do večnega življenja!
5. Glej, do sedaj si bil prvi, ali bolje rečeno, domišljal si si, da si vodja svojih bratov. Vendar to sploh nima nikakršne vrednosti pred Gospodom vse svetosti, ljubezni, krotkosti in potrpežljivosti, ampak samo ljubeče, skesano srce, polno obžalovanja.
6. Kajti, vse kar je važnega na tem svetu, je v Božjih očeh nepomembno; toda karkoli je tukaj povsem neopazno, vsaj prebivalcem Zemlje, je za Boga najuglednejše.
7. Vendar pa naj vsak pazi v lastno korist, da ne bo morda zadnji iz sebičnosti, ampak samo zato, da bo lahko v odmaknjenosti še bolj ljubil najbolj ljubečega Očeta in imel še več hrepenenja v svojem srcu za vrnitev v večni dom, kjer najsvetejši Oče trajno prebiva kot Bog vse moči, sile in oblasti!
8. V primeru, da ti, dragi brat Garbiel, tega nisi vedel, si to dobro zapomni sedaj, da boš lahko tudi ti sodeloval pri prebujenju!
9. Kajti, ne boš se mogel približati najsvetejšemu Očetu dokler ne boš v celoti raziskal svoje srce.
10. Toda, ti veš tako dobro kot jaz, kakšna je razlika med dobro dozorelimi in prezgodaj obranimi plodovi; le dobro glej, da ne boš morda vštet med prezgodaj obrane plodove!
11. Sicer je sveta resnica, da veliki, Sveti Dovršitelj, med nami živi in nas uči ter vodi, toda kdor pride k Njemu z nezrelim srcem, ga bo pustil pri miru, dokler ne bo njegovo srce popolnoma dozorelo. Ko se enkrat to zgodi, tudi dozorelost duha ne bo daleč.
12. Vendar pa ni dovolj, da bi bil nekdo prebujen samo za eno leto, dan ali uro; vedno kadar je nekdo prebujen, postane prebujen za vso večnost.
13. Kakorkoli, duh ne prebiva v jeziku, temveč samo v srcu. Saj ne pomeni, da ima nekdo z prebujenim jezikom tudi prebujen duh v svojem srcu, kajti jezik je del glave, nog in rok.
14. Ko je duh prebujen, jezik glave raje miruje, kakor da bi se nesmiselno premikal. Šele nato razum glave, kot naravna snov svetlobne duše, razume, kakšna neskončna razlika je med jezikom duha in tega mesenega.

15. Torej, bi tudi ti, dragi brat Garbiel, moral slediti navodilu najsvetejšega Očeta in obdržati svoj jezik v mirovanju. Namesto tega naj vse bolj ljubezen govori v tvojem srcu za prebujenje tvojega duha in tako s tem zagotovo pridobljenim večnim življenjem! – Razumi to in dobro upoštevaj! Amen.«
16. Ko je Garbiel slišal ta govor, se je v srcu prestrašil in ker ni vedel kaj naj sedaj naredi, je začel v sebi razmišljati. In bolj ko je razmišljal, svetleje je postajalo v njegovem srcu, tako da je čisto utihnil. In v tej tišini je strmel in gledal kako so se začele ena lučka za drugo pojavljati iz globin njegovega srca in kako se je srce začelo širiti na velikost sveta; in v središču tega sedaj navidezno neskončnega sveta je videl visok, pokončen oltar in na tem oltarju je stal silno močan mladenič, oblečen v bela oblačila.
17. In ta mladenič je pogledal navzgor v nebo, iz katerega se je po njem razlila izjemno močna svetloba in iz te svetlobe so zvenele glasno slišne besede:
18. 'Garbiel, Garbiel, poglej znamenja v svoji roki, ki je na strani tvojega srca in s temi znamenji napiši besedo na kamnito ploščo in tako nauči tudi svoje brate!'
19. In mladenič se je spremenil v moža, pogledal svojo roko in na njej našel petindvajset znamenj (Abeceda), skupaj z njihovimi imeni in njihovim izvorom ter notranjim pomenom.
20. In vsi ostali so opazili pri sebi podobna znamenja.
21. Henohu pa je bilo naročeno, da jih prebudi po skoraj uri in pol, ki je minila med tem poglobljenim notranjim razmišljanjem.
22. In kmalu jih je Henoh tudi prebudil in jih z veliko prijaznostjo poslal k Abedamu.

58.. Poglavje

Vratahovo soočenje z bistvom pismenk

1. Ko so se vrnili k Abedamu in Ga hvalili ter se Mu iskreno zahvalili, je Abedam vprašal enega od dvanajsterice, z imenom Vratah, rekoč:
2. »No, moj ljubljeni Vratah, na kratko Mi povej kaj si videl v svojem srcu in kaj sklepaš iz tega!«
3. In Vratah, ki se je v svoji veliki ponižnosti tresel do svojega najglobljega bistva, je rabil nekaj časa, da si je opomogel in nato rekel:
4. »O Ti večni, sveti, neskončno mogočen, močan, silen, prijazen, najbolj potrpežljiv, vzvišen, moder Oče in Bog, poln milosti, usmiljenja in ljubezni, Stvarnik vseh stvari, ali je treba Tebi povedati z jezikom, kar je Tebi od večnosti zagotovo bolj jasnejše in bolj očitno, kakor meni sonce na najsvetlejši miren dan?!«
5. In Abedam je odgovoril: »Kako Me lahko tako vprašaš?
6. Ali nisem to od tebe zahteval? Toda, ker veš, da lahko najbolj jasno predvidim, kar si ti videl in zaznal, kako ti sedaj ni uspelo spoznati, da moram tudi od večnosti predvideti, kar te sprašujem, čeprav vidim še preveč jasno in vsako minuto podrobno, kaj si ti videl in zaznal v sebi?

7. Ker si do sedaj moral končno vse to spoznati, ne sprašuj naprej, ampak odgovori na vprašanje, kakor da Jaz ne vem tega, kar sem te vprašal, ker si lahko popolnoma prepričan, da Jaz dobro vem zakaj sem te vprašal in zakaj Mi boš odgovoril kar Mi je dobro znano že od večnosti.
8. Ne glede na vse to želim, da mi odgovoriš na vprašanje, točno tako, kot da ne vem popolnoma nič o odgovoru, ki Mi ga boš dal.
9. To si vsi dobro zapomnite in kdorkoli med vami bo vprašan, naj na ta način odgovori!
10. Vendar pa ne želim govoriti z vami kakor s kamni, ampak kakor Oče z živimi otroci, sposobnimi govorjenja.
11. In tako ti, Vratah, vseeno odgovori na Moje prejšnje vprašanje! Amen.«
12. Opomnjen, je Vratah s hvaležnim srcem razkril kaj je videl v svojem srcu.
13. In to so bile besede, s katerimi je Vratah opisal svoje videnje, in sicer:
14. »O Ti, čigar ime si moj jezik še komaj upa izreči, če je taka Tvoja volja, se mora vsaka druga volja umakniti, najprej pa moja!
15. Videl sem močno svetlobo, ki se je pojavila v mojem srcu, bolj svetlečo od sonca v njegovi najbolj svetleči sredini. In, ko sem zaznal to svetlobo v sebi, je zunaj na zemlji postalo temno, tako da nisem mogel več ničesar razločiti.
16. Ta svetloba se je vedno bolj večala in na koncu postala tako močna, da me je vsega razsvetlila tako močno, da je bila moja zunanja koža videti kot da sem se kopal v sončni svetlobi in velik del zemlje se je nato razsvetlil z svetlobo moje kože.
17. In ko se je svetloba spustila na zemljo, so bile vse stvari videti drugačne kot ponavadi z mesenimi očmi.
18. Tako sem na primer videl listek z drevesa, katerega je rahla čudovito zveneča sapica pihnila naravnost na mojo desno roko, napisanega z najbolj čudnimi znamenji. Prelepa znamenja so pritegnila mojo pozornost, tako da sem preložil list v mojo levo roko, tako da bi ga preučil v svojem prostem času.
19. Vendar, ko sem jih ogledoval, me je naenkrat spreletelo, da so se na listku pokazala, rekel bi, enaka znamenja kakršna sem odkril na moji roki; edina razlika od tistih na moji roki je bila, da je bilo tam samo petindvajset posameznih znamenj, medtem ko so bila na lističu enaka znamenja, ki so se ponavljala in bila večkrat raznoliko spremenjena.
20. In listič se je začel širiti in postajal vedno večji, da se mi je zdelo, da se bo razširil skoraj čez vso zemljo.
21. Toda, kakor se je listič vedno bolj širil, se je večala tudi skupina znamenj in to tako zelo, da bi bilo čisto nemogoče gledati samo najmanjši del med neskončnimi vrstami in skupinami.
22. Ko sem postajal vedno bolj zatopljen v to mojo najveličastnejšo, najčudovitejšo sliko, glej, je nebeška svetloba, ki je bila v meni, kar naenkrat izginila in z njo tudi listič in prelepo donenje sapice. In potem nas je Henohov glas pozval sem k Tebi, O najsvetejši Oče!
23. To je vse kar sem videl po Tvoji najsvetejši volji in najbolj milostnem dovoljenju. Tebi za to večno vsa zahvala, vsa čast, vsa hvaležnost, vsa slava, vsa ljubezen in vse obožavanje! Amen.«

24. Zatem je Abedam pohvalil njegovo zvestobo in rekel: »Glej, ljubi Vratah, kar si videl je kraljestvo Moje milosti na Zemlji!
25. Ne morem vedno ostati z vami, kakor Me vidite sedaj; poleg tega pa ne bi nikomur koristilo do večnega življenja, tudi če bi še naprej lahko ostal.
26. Vendar vam želim pustiti znamenja, takšna kot so bila tista, ki si jih videl ti in vsi tvoji bratje, s katerimi boste lahko s pomočjo Mojega duha narisali vsako besedo, ki je bila vam vsem izrečena iz Mojih ust, tudi celo najkasnejšim potomcem. In s temi slikovnimi besedami bom Jaz za vse čase med vami, svet, milosten, mogočen in močan!
27. Kako pa se ta znamenja izvaja, vas bo Moj duh naučil po Garbielu! Amen.«

59. Poglavje

Boječe Sehelovo videnje, njegova primerjava znamenj z Noahovimi in poplava

1. Ko je Vratah tako izpolnil Abedamovo voljo, ki mu je dal najbolj tolažilno osvetlitev notranjega videnja, se je Vratah za to zahvalil iz dna svojega srca, Abedam pa je poklical iz dvanajsterice naslednjega, ki se je imenoval Sehel in ga vprašal z istimi besedami, rekoč:
2. »Sehel, tudi ti Mi povej kaj si videl in slišal v svojem srcu!«
3. Ko je Sehel slišal dano vprašanje, na katerega bi moral odgovoriti, je onemel kot od strele zadet in ni mogel izreči niti besede; še toliko bolj, ker je imel že po naravi nekoliko neprilagodljiv jezik. Vendar to ni bilo slučajno, kot se dandanes najbolj slepo in neumno reče in verjame, ampak zato, da bi bilo z njegovim težkim jezikom Moje ime močno slavljeno.
4. Ker ubogi Sehel, kljub vsemu svojemu naporu in prizadevanju, ni mogel izgovoriti ničesar in se ga je zaradi tega polotil vročičen, tesnoben strah, je Abedam stopil k njemu in ga vprašal:
5. » Sehel, kako lahko razložiš to, da lahko svojim bratom govoriš brez bojazni in takega strahu, vendar pa te v primerjavi z Menoj sploh ne ljubijo?
6. Glej, Moja ljubezen do tebe in do vseh vas je tako velika, da so iz njenega ognja prižgani neskončni prostori stvaritev, napolnjeni z nešteto sončnimi območji. Vendar vsa ta sonca so le najmanjša iskrica Moje ljubezni do tebe in ti si Meni zaradi čezmernega strahu in tesnobe ne upaš dati zahtevanega odgovora! Kako si to razlagaš?
7. Iz srca Mi povej, ali te je kdajkoli katerikoli brat udaril po ustih, ko si mu odgovoril na vprašanje!
8. Vidiš, to Mi zanikaš v svojem srcu!
9. Če te že tvoj brat ni nikoli udaril, ki je šibek človek kakor ti, kako bi te lahko potem udaril Jaz, ki sem vsemogočni, večni Bog in tvoj resnični, sveti, najbolj ljubeči Oče!
10. Zato, brzdaj svoj prazen, neumen strah in povsem neutemeljeno tesnobo in pred Menoj in vsemi očeti govori z odprtim srcem!

11. Vendar si predolgo ne beli glave za najbolj primerne besede, s katerimi bi me nagovoril - kajti take Mi sploh ne ugajajo -, ampak kakršne ti bo reklo tvoje srce in Mi te iste prenesi, da bom Jaz sprejel z pravim zadovoljstvom, čisti, resničen govor iz tvojega srca! Amen.«
12. Te besede iz najsvetejših Abedamovih ust, so tako opogumile našega Sehela, da ne le, da sta ga njegov strah in tesnoba popolnoma minila, ampak tudi drugače obstoječa težkost njegovega jezika. In tako je začel posredovati vse čudovite stvari, ki jih je v tem določenem času zagledal v sebi.
13. In to je, kar je videl v svojem srcu in tako tudi povedal, rekoč: »O Ti večni, ljubi, sveti Oče! Resnično, resnično sem bil velikanski bedak; to je še vedno tako jasno in pregledno pred mojimi očmi in vsemi mojimi čuti!
14. O Oče, Tvoja neskončna ljubezen, dobrota, milost in usmiljenje – in moj neizmerno neumen strah in tesnoba pred Teboj! Oh, oprosti mi, Ti dragi, sveti Oče!
15. Glej, v mojem primeru ni bila samo Tvoja sveta, vidna prisotnost, ki mi je preprečevala govoriti, ampak tudi izredno čudovite stvari, ki sem jih videl v sebi, kar je močno vplivalo na moj že tako težak jezik.
16. Vendar pa me je Tvoja vsemogočna prisotnost popolnoma okrepila, da sem sedaj brez vsakega strahu in tako sedaj temeljito izkusil, da si samo Ti sveti Oče vseh nas. In tako sem le zelo radosten, da bom govoril o tem, kaj vse je tako čudovito in strašansko veličastno pred mojimi čuti lebdelo in zvenelo! In tako je bilo:
17. Na začetku je moje srce začelo žareti v rdeči barvi, enaki kot je lepa pomladna vrtnica, ko jo pozdravijo prvi jutranji žarki; toda to ni bilo vse, ker je rdečina naraščala in postajala vedno močnejša, ravno taka, kot je na lepo pomladno jutro čudoviti sončni vzhod.
18. In, kar ne bi mogel nikoli predvideti, da je mogoče, je kmalu vzšlo najveličastnejše sonce v mojem lastnem srcu in nadvse močno zasijalo.
19. Toda moje srce se je razširilo do take mere, da sem v njem videl povsem novo nebo, okrašeno s številnimi novimi zvezdami, ki so sijale podnevi v najsijajnejših skupinah. In potem sem videl kako se je pojavila nova veličastna Zemlja, kot da bi izšla iz velike naraščajoče vode in s seboj je prinašala miroljuben človeški rod v dolgi hiši, ki je stala na velikih valovih.
20. Da, vse to sem videl v svojem srcu in še celo več, kakor sledi.
21. In ta miroljuben rod se je izkrcal iz dolge hiše in Ti takoj dal dišečo daritev. Toda dim, ki se je zbiral nad daritvijo in jo obdajal, se je kmalu oblikoval v najbolj veličasten obok čez prostrano, sedaj čudovito, svetlečo Zemljo.
22. In iz tega oboka je prišel glas, popolnoma enak Tvojemu. In glas je nagovoril očeta tega rodu in mu obljubil mir in nakazal, da je obok vidno znamenje, da Zemlje ne bo nikoli več prizadela taka povodenj.
23. In glas je govoril očetu tega rodu še marsikaj, toda oddaljene besede so bile meni povsem nerazumljive.
24. Na hiši je bilo videti čudna znamenja in starec se jim je približal in naredil ta znamenja na ploščo iz rdečega kamna, ko pa je končal, je odšel k svojim otrokom, jim pokazal ploščo in jim nato rekel:

25. Otroci, tukaj je narisano, kar je Bog vrezal na to hišo zaščite: 'Odslej se z človekom ne bom več boril; tokrat je bilo zadnjič.
26. Vendar, kdor med vami Mi bo postal nezvest, bo nad njim izrečena sodba do velikega Časa vseh časov; zato mir Zemlji in njenim prebivalcem, ki so in bodo dobrega srca in prav tako Meni popolnoma zvesti! Amen.'
27. Glej, to sem videl in dobro slišal, poleg tega nisem nič videl in slišal.
28. O sveti Oče, milostno sprejmi to; Tvoja sveta volja! Amen.«
29. Nato je Abedam rekel: »Sehel, zvesto si prenesel, kar si videl; toda natančen pomen tvojega videnja bo samo čas, zlo, razodelo!
30. Želim si pa, da se ta vojna ne zgodila; vendar ne, ker bi si Jaz tako želel, ampak, ker jo bo človeštvo hotelo, tako, da se bo to tudi zgodilo!
31. Toda znamenja boste tudi kmalu bolje poznali! Amen.«

60.. Poglavje

Upravičena vedoželjnost. Resnica je hrana duha; ljubezen je temelj vseh resnic

1. Ko je Sehel slišal kaj je rekel Abedam v zvezi z znamenji, je bil vesel, da se bo zelo kmalu z njimi natančneje seznanil; vendar kolikor so se nanašala na vojskovanje v času zla, ni mogel povsem razumeti, niti dojeti, zakaj se mu poleg razkritja znamenj ni razkril tudi pomen omenjene vojne.
2. S temi mislimi se je toliko časa ukvarjal, da se je medtem celo pozabil Abedamu primerno zahvaliti.
3. Po nekaj takih tihih trenutkih ga je Abedam vprašal: »Sehel, zakaj dopuščaš, da vsa ta nepotrebna navlaka zapolnjuje tvoje srce? Kaj ti bo to koristilo?
4. Ali boš postal bolj živ, če bo tvoja nenasitna želja po znanju zadovoljena?
5. Ker si nekaj videl in te že tako skrbi kaj se lahko zgodi na Zemlji, - kaj bi potem naredil, če bi imel Kenanovo videnje in v sebi zagledal deset stebrov?
6. Povem ti: Pojdi h Kenanu in naj ti pove o desetih stebrih; toda bodi posebno pozoren na zadnjega. To ti bo dalo veliko svetlobe, toda svetloba te bo razžalostila, kajti tam se bo Oče, ki ti to pripoveduje, spremenil v neizprosnega sodnika in tvoje oči bodo brezuspešno prodirale skozi veliko temo; toda Moje obličje boš zaman iskal.
7. Kamorkoli boš obrnil svoje oči in ušesa, ne boš našel ničesar, ampak samo Mojo veliko jezo.
8. Torej, če želiš izvedeti še več podrobnosti, pohiti k Kenanu, da ti bo povedal kaj je videl; vendar to dobro razumi, če hočeš! Amen.«
9. Po tem opominu je Sehel takoj padel pred Abedama in začel kričati in jokati in rotiti, da naj mu Jaz za vedno prihranim takšna razodetja, ker bi raje izginil za vse večne čase, kot pa da bi bil le za en sam trenutek brez Mene, najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta.
10. In Jaz, kot Abedam, sem mu nato rekel: Poglej, moj dragi Sehel, potem je sedaj vse v redu. Ker sem ti Jaz bolj pomemben od strašnega razodetja, ostani z Menoj in resnično, povem ti, da Mene, tvojega najbolj ljubečega, Svetega

Očeta in tudi najbolj ljubečega in Svetega Očeta vas vseh, ne boš nikoli iskal ali pogrešal.
11. Toda glede tvoje želje po znanju, je ne bom obravnaval kot nerazumno in nepravično, saj je pri vsakem človeku prvi pokazatelj višjega duhovnega življenja.
12. Kdor je brez želje po znanju, je še vedno tak kot drevesni štor, v katerem je le razpadajoče življenje, ki na koncu porabi in uniči vse okoli sebe, kot hobotnica nekje na blatnem dnu morja, ki vse kar je okoli nje požre s svojimi mnogimi lovkami, od katerih ima vsaka svoja usta in je do smrti na ta način ter se potem sama spremeni v blato, ki največkrat služi kot grda osnova nekemu podobnemu nenasitnemu jedcu.
13. Da, vsem vam povem: človek brez želje za večjim znanjem, v pravem pomenu besede še ni človek, ampak zgolj žival v človeški obliki, ki nima drugega smisla, kot smisel za hranjenje in ko se dobro naje, je sicer zdrav, spi ali pa se pari. Zanima se samo za izvajanje svojih naravnih opravil in za materialno udobje, kot je dobro in mehko ležišče, na katerem spi in sanja o hrani ali parjenju.
14. Da, ob takem človeku ni dobro biti, ker v njemu živi samo še čisto živalska duša, ki se ne želi odreči svojemu preeksistenčnemu stanju in ima vedno raje hrano in pijačo kot da bi opravljal delo za prihodnje prebujenje svojega nesmrtnega duha v sebi.
15. Glej, tak človek je zgolj posveten človek, ki mu ni nič sveto, ampak le njegov trebuh.
16. Kljub temu, da vse to govori v prid želji po znanju, pa sem Jaz z drugega vidika silovito proti njemu in to iz najboljšega razloga na svetu in vseh zvezdah, soncih, lunah in vseh neskončnih nebesih.
17. Tak je ta najboljši razlog: Glej, kadar je nekdo lačen znanja, je v njem duh že prebujen, prav tako kakor dojenček sesa materine prsi! Toda kaj si želi prebujeni dojenček? Kaj pomenita jok in kričanje?
18. Glej, hoče hrano; hoče se nasititi!
19. Duh, ki je prebujen iz dolgega spanja, to hoče; ta nakazuje svojo lakoto po želji za znanjem.
20. Toda, povej Mi v svojem srcu in Mi odgovori na vprašanje: Ali bo morda dojenček sit, če mu bo mati namesto polnih prsi mleka dala v usta za sesati prst ali drugo stvar, da bi obšla hranilno snov?
21. Povem ti; namesto prsi lahko da dojenčku v usta tisoče in tisoče najmehkejših prstov, toda ob vseh jalovih prstih za sesanje, bo dojenček kljub temu propadel, saj ne more biti z ničemer potešen in bo ob tem namišljenem hranjenju izgubil svoje življenje.
22. Ali razumeš to resnico? – Skomigaš z rameni; ah, glej, takoj boš stvari prišel do dna.
23. Ali ni mleko prava hrana za dojenčka in zato popolna resnica za dojenčkovo lakoto, ki jo zahteva želodec, ki koprni za hrano. Domnevam, da ne bo nihče o tem dvomil.

24. Ali ne pritisne mati dojenčka na iste prsi, v katerih gori z najsvetlejšimi plameni njena brezmejna ljubezen in na tem ognju je ta sladka hrana dejansko pripravljena?
25. Glej, sedaj imamo že vse; tako tudi duh želi resnico, želi zvesto, popolno resnico za hrano.
26. Če pa želiš vseeno svoj duh nasititi s prazno znanostjo, ki je pogosto brez ene same kapljice rose, Mi povej, koliko bo potem duh napredoval?
27. Prav tako, kakor je materina ljubezen osnova za dojenčkovo resnično hranilo, tako je tudi ljubezen za duh osnova vseh neskončnih resnic, katere so vse čisto resnična, dobra, večna hrana duha.
28. Toda kdo in kje je ta ljubezen? – Poglej Me, tukaj na teh prsih; glej, tu obstaja neskončno mleko v velikih količinah!
29. Zato ostani tukaj, ker je bolje tukaj sesati kakor poizkušati dognati pomen videnja in hkrati umirati od lakote in na koncu propasti skupaj z razkritim videnjem.
30. Ali sedaj razumeš razliko med resničnim in lažnim hranilom in pomen besed 'lačen znanja'?
31. Ker sedaj to razumeš, se po tem ravnaj in boš imel večno življenje! Amen«

61. Poglavje

Sehel naredi neumnost. Abedamovo veliko pričevanje Sehelu

1. Te besede so izpolnile Sehela, in besede so moč, duh in življenje iz Boga in Bog je bila vsaka beseda iz ust svetega Očeta, ker je Bog moč v Ljubezni imenovani Oče, kakor je ljubezen neskončna moč, sila in oblast v vsej moči Boga.
2. Tako izpolnjen s temi besedami, ki so moč Božjega duha, je Sehel ostal pri Abedamu in ni naredil prostor naslednjemu, ki je bil tudi klican.
3. Vendar pa pri Sehelu razlog za to, da je obstal na mestu, nikakor ni bil v njegovem ponosu, ampak, kar ga je zadržalo in na Mene vezalo, je bila izključno njegova otroška ljubezen. To je bil razlog zakaj sem mu Jaz kot Abedam zgolj zaradi posebnega prostora rekel:
4. »Sehel, glej, tudi drugi morajo priti k Meni, kakor si ti prišel k Meni, ko sem te poklical. Zato lahko ti zagotovo zmoreš in se umakneš nekam na stran v majhen prostor, kjer boš potem brez skrbi, da bi Me kdaj koli zopet izgubil.
5. Prišel si prav do sem -- veseli se tega! Prišel si iz svoje lastne moči in v skladu s svojo lastno voljo, toliko, kolikor si bil sposoben iti sam.
6. Vendar, ko si prišel v Mojo bližino, sem pohitel tebi in vam vsem nasproti.
7. Toda sedaj si že popolnoma z Menoj in v bodoče ti ni treba iti nikamor, ampak lahko ostaneš spokojen z Menoj ali pa Mi dejavno slediš kamorkoli grem.
8. Vendar, kar sem tukaj rekel, se nanaša zgolj na srce in na duh v njem, prav tako kakor na njegovo razvejanost in nikakor ne na telo. Zato si lahko telesno kjer koli hočeš; če je tvoje srce z Menoj z vso ljubeznijo tvojega duha si Mi povsod enako blizu.

9. Toda, celo če bi telesno sedel na Mojem hrbtu, medtem ko bi bilo tvoje srce zaposleno v globinah morja ali pa bi tvoj duh rovaril naokoli med zvezdami ali pa nekje na odmaknjenem področju zemlje, resnično, bi bil tako daleč od Mene, kakor daleč bi bilo tvoje srce in ljubezen tvojega duha.
10. Zato, Moj ljubi Sehel, lahko zdaj, kar zadeva tvoje telo, mirno ostaneš malo dlje od Mene, tako da se Mi bodo lahko tudi tvoji bratje približali, najprej telesno, iz istega razloga kot si se ti Meni najprej telesno približal. – Ali to razumeš, ljubi Sehel?«
11. In, ko je Sehel v svojem srcu odgovoril na to vprašanje pritrdilno, je Abedam nato odgovoril: »Torej, stori tako! Amen.«
12. In Sehel je postal nadvse radosten v svojem srcu, slavil in hvalil Očeta v Abedamu, dal Bogu vso čast svojega duha in stopil vstran.
13. Vendar, da ne bi odvrnil svoje oči od Abedama, je stopil vzvratno na stran, pri tem pa ni videl kod hodi, in tako se je zgodilo, da je s svojo peto stopil na Garbielovo stopalo.
14. Zaradi tega je postal Garbiel nekoliko nejevoljen in okaral Sehela, rekoč:
15. »Povej mi samo, zakaj ne hodiš tako, kot je tvojim nogam primerno?
16. Zakaj se obrnjen nazaj ne oziraš na noge bratov, kakor da bi bili tlakovani kamni na ulici ali cesti, ker se tvoja kolena upogibajo naprej in ne nazaj?
17. Poleg tega, kadarkoli se obračaš, se ne premakni z mesta! Ali si lahko predstavljaš, da lahko nekdo zadržuje Gospoda na enak način, kakor nekdo, ki nas pogosto precej nadležno zadržuje, ko želi nekaj od nas?!
18. Poglej, Sehel, kako neumen si bil zopet! To sem videl od daleč na Abedamovem obrazu, ki je svet, svet, nadvse svet in najbolj ljubeči Oče nas vseh, da si Mu bil že nadležen s svojimi neumnostmi, kar ti je zagotovo dovolj jasno dal vedeti s Svojimi zadnjimi besedami.
19. Toda ti tega nisi opazil in celo sedaj se še obnašaš tako, kakor da tvoji čuti niso čisto v redu, zato si tudi precej nerodno hodil nazaj, poleg tega pa nisi pomislil kdo je On, ki je pred nami in o tem kje stopaš s svojimi precej okornimi nogami.
20. Rotim te, brat Sehel, zberi se že enkrat in postani drug človek vsaj pred Bogom, če se ti že ne zdi vredno truditi pred nami, tvojimi brati, da bi nam bil v zadovoljstvo! Zares, na tvojem mestu bi me bilo sram!«
21. In ubogi Sehel tedaj od sramu ni vedel kaj naj stori; kajti v tistem trenutku ni vedel koga naj najprej prosi odpuščanja.
22. Čeprav je poskušal govoriti, mu jezik ni več služil. Ko se je po nekaj trenutkih zbral, kolikor je bilo to mogoče, je takoj pohitel k Abedamu in Ga prosil odpuščanja, ker je prej spregledal v čigavi prisotnosti je in komu je bil zagotovo v breme s svojim dolgovezenjem. Abedama je tudi prosil naj pozdravi stopalo njegovemu bratu Garbielu, da zaradi njegovega nespretnega koraka ne bi trpel bolečine.
23. Toda Abedam se je sklonil, takoj dvignil ubogega Sehela in ga pritisnil na Svoje srce ter rekel njemu kakor tudi vsem ostalim:
24. »Sehel, povem ti, ti nisi nič več človek, ampak čist, velik angel v najbolj vzvišenih nebesih!

25. Da, povem ti: Kar si danes, si bil že v maternici, in sicer nesmrtni prvobitni potomec iz najvišjih nebes, kjer ne prebiva nič drugega, kakor najbolj nedolžna ljubezen najmanjših duhov, ki so najmočnejši in najmodrejši, ker prebivajo v najgloblji, najbolj sveti globini Mojega srca!
26. O Sehel, ti moj veliki ljubljenec, ali si Me zdaj prepoznal, kakor si Me prepoznal že od večnosti, da sem Jaz tvoj dragi, sveti Oče?
27. Ali se spomniš lebdenja ob Moji strani, po neskončnem, še popolnoma praznem prostoru, ko sem ti rekel: 'Zvesti brat Moje ljubezni! Glej, brat je padel navzdol v neizmerno globino, ki je neskončna in za vedno napolnjena z ognjem Mojega najbolj brezmejnega in večnega Božanstva!
28. Tukaj bova iz te solze pustila osnovo za prvo sonce!' In ti si odgovoril: 'Najsvetejši Oče! Tvoja volja naj se zgodi!'
29. In, ko si Mi to rekel, ali se še spomniš, da je solza padla tudi iz tvojega očesa, Jaz pa sem blagoslovil to tvojo solzo in rekel: 'Dragi brat Moje večne, neskončne ljubezni, glej, po tej tvoji solzi bo to, prvo in največje sonce oplojeno, tako da bo po njem v prihodnje celoten, neskončen prostor napolnjen z neštetimi otroki njegove vrste, prav do tam, kjer večni ogenj Mojega Božanstva jemlje svoj večni začetek!?'
30. Vendar, dragi brat Sehel, sedaj nič več o tem! Zato bodi tudi brez strahu, ker najina ljubezen in poznanstvo sta že stara. Sedaj si moral že jasno spoznati zakaj si prej hodil vzvratno in nisi mogel odvrniti svojih oči od Mene!
31. Sehel, to je bila tvoja zadnja preizkušnja, razen še ene v kratkem času in potem še ene, prav zadnje, ko te bom poslal nazaj k Meni! Za sedaj pa obdrži svoje telo kolikor časa želiš, toda Mojega obličja ne boš nikoli pogrešal!
32. Tako boš tudi razumel videnje, kakor vsi ostali; vendar ti svojega zadrži zase!
33. Zato, ker si stopil na Garbielovo stopalo, bo on postal učitelj znamenj, ti pa njegov mojster. Zanj bo to velika izkušnja v ponižnosti, kot tudi za vse ostale, da se bodo sedaj učili od tistega, za katerega so menili, da je bedak, vendar dejansko zelo starega brata Moje večne ljubezni, ki je obstajala pred vsemi zvezdami, Soncem, Luno in Zemljo! Vendar, dragi brat, poslušajmo sedaj, kaj so vsi ostali bratje videli v svojih srcih! Amen.«

62. Poglavje

Sehelovo poveličanje in njegov veličasten, globok in moder govor

1. Po tem govoru je postal Sehel poveličan in vsi očetje, vključno z Adamom so pohiteli k njemu, da bi lahko pozdravili, poleg Abedama, tako visokega gosta.
2. Prihitel je tudi Set, oče Sehela, ki je bil njegov najmlajši zadnji sin, ga prijel za roko in mu rekel:
3. « Moj sin Sehel, ti, ki si bil do te ure samski moški in nisi nikoli živel skupaj z žensko, niti hotel položiti za vse nas svojega živega semena, tako da sem potem postal jezen nate in te izgnal proti poldnevu. Kako mi boš sedaj oprostil ta velik greh, katerega sem jaz, ubogi, slepi oče, zagrešil proti tebi.

4. Kaj je Enoš in celoten rod v primerjavi s teboj?
5. O Jehova, o Ti najsvetejši Abedam, zakaj so se morale te uboge očetovske oči tako pozno odpreti?
6. Da, resnično, Sehel, sedaj bi se mi lahko zmešalo, ker te nisem prej prepoznal!
7. Oh, oprosti mi, oprosti mi in se vrni k meni in mi dovoli, da te, kar zadeva tvoje telo, še vedno imenujem moj sin! Vendar ne moja volja, ampak volja najvišjega Abedama, kakor tudi tvoja, naj se zgodi! Amen.«
8. Ko je Sehel slišal očeta Seta pred njim tako stokati, se je vrnil nazaj iz svojih velikih spominov, se opogumil in rekel očetu Setu:
9. »O dragi oče Set, zato bodi čisto brez skrbi! Večno, nikoli ne bom porušil najsvetejšega Očetovega reda. Po Njegovem nadvse svetem redu mi je bilo dano to od tebe spočeto telo, katerega nosim na zemlji že nekaj sto let.
10. Iz katerega razloga ti sedaj ne bi smel biti njegov oče?
11. O ostani to, kar si mi vedno bil, in sicer, moj dragi oče v imenu Njega, ki nas je že v večnosti vse spočel in čigar otroci smo bili še pred vsemi vidnimi stvarmi!
12. Kajti, glej, tukaj smo vsi začeli novo življenje zavoljo tistega, ki je padel po svoji lastni volji. Zatorej, za pogoje tega zemeljskega življenja ni pomembno to kar smo bili v duhu, temveč to kar smo; tako si ti moj oče Set in jaz sem tvoj sin!
13. Torej, zaradi mene naj bodo tudi vsi ostali popolnoma brez skrbi!
14. Ker se že nam in vsem ostalim, večni, najsvetejši Oče kaže kot človek in brat, z nami je in pije, se z nami pogovarja kakor moder brat z bratom in nas vse uči velike skrivne umetnosti, kako naj od Njega pridobimo večno življenje, čeprav mi vsi skupaj in celotno neskončno stvarstvo ni nič v primerjavi z Njim, - kakšne razlike naj bi potem delali mi med seboj, ko smo vsi izšli na enak način po Njegovi vsemogočni volji iz Njegove ljubezni?
15. Če sem ustvarjen prvobitni angelski duh ali pa nekdo, ki je kasneje napredoval prav iz te iste ljubezni, kakšna razlika je med nama pred Bogom?
16. Ker je Bog iz Svojega večnega reda in neskončne modrosti hotel, da jaz ne postanem tvoj oče, ampak da ti postaneš moj, zakaj bi bil sedaj jaz boljši od tebe, ker mi je najbolj ljubeči Oče v Svoji blagosti na nadvse prijazen način prikazal moje zagotovo vzvišeno duhovno prvobitno stanje?
17. O moj dragi oče Set, to bi bilo daleč od mene in od vseh nas!
18. Samo On je svet; toda mi smo vsi Njegovi otroci, katere neizmerno ljubi, pod pogojem, da so takšni kot bi morali biti.
19. Če odstopajo od Njegovih svetih poti, jim On pride nasproti s Svojim brezmejnim in neskončnim usmiljenjem.
20. Trdovratneži so deležni Njegove sodbe, ali proti življenju ali proti kdo ve kakšni smrti; to ve le On sam!
21. Vendar, ker smo vsi Njegovi otroci, ostanimo v Njegovem najbolj svetem imenu tudi zvesti razmerjem, v katere nas je za tri trenutke postavil na Zemljo.
22. Ker bo v vsakem primeru kmalu konec tega zemeljskega življenja, bo On že dolgo prej poskrbel za nove odnose, s katerimi se bomo potem soočili.

23. Kar pa se tiče vrnitve domov, je s tem tako, da lahko to, kakor vse ostalo, prepustimo Tistemu, ki je svet, zelo svet in je sedaj med nami!
24. Samo ena stvar je, katero od vas vseh dosledno zahtevam, in ta je, da mi nihče od vas, zaradi njegovega lastnega večnega odrešenja in življenja, nikoli ne izkaže niti najmanjšega častenja, zato ker me je najsvetejši Oče imenoval za Svojega brata!
25. Kajti, vi tako ali tako veste komu edinemu je dolgovana vsa čast, vsa hvala, vsa slava in vse obo̊evanje.
26. Vendar pa naj bo za vse nas največje poveličanje to, da mi poveličujemo najsvetejšega Očeta z najbolj zvestim izpolnjevanjem Njegove najsvetejše volje!
27. Zato zahtevam od vas, da na mene ne gledate nič drugače kot na starega Sehela! Amen.«
28. »In tebi tudi, dragi brat Garbiel, povem v imenu Tistega, ki je poleg mene in me je takoj dvignil; saj jaz sem samo človek, tako kakor ti. Oba imava Seta za očeta; zakaj počneš meni to, kar pripada samo Bogu?
29. Poslušaj, človek se ne sme pred človekom nikoli valjati v prahu in v prihodnje bo oseba, katere sebično srce bo videlo brata v prahu pred njim in to le za trenutek prenašalo, pred Bogom kriva največje hudobije!
30. Glej, dragi brat, ti me nisi nikoli užalil, zato ti nimam kaj oprostiti, ampak ti dajem samo moje bratsko srce, ki je odprto za ljubezen.
31. Vendar, če obstaja kaj, kar tišči tvoje srce, - glej, tam – poleg nas stoji On, čigar dolžniki smo vsi.
32. Zato se le obrni Nanj; On te bo zagotovo razbremenil tvojega bremena in osvobodil tvoje zaskrbljeno srce! Amen.«

63. Poglavje

Ponižnost, največje človekovo poveličanje. Z ljubeznijo do spoštovanja. Garbielova častiželjnost

1. In Abedam je dodal Svoj Amen k Sehelovemu, in potem rekel:
2. Da, Moj ljubi Seleh je govoril resnico! Med vsemi grehi je sebičnost največji. Toda človekovo največje in najbolj vzvišeno poveličanje pa je njegova ponižnost in iz te izhajajoče poveličanje Mojega imena pred svetom.
3. Naj tisti, čigar srce je obremenjeno, pride k Meni; kajti resnično, povem Jaz sedaj, kakor je Moj ljubi Sehel rekel prej, nikjer ne bo našel olajšanja, ampak samo pri Meni!
4. Tako ti, Garbiel, sicer nisi storil napak, ko si prosil svojega velikega brata odpuščanja, in Set tudi ne, ko je sprevidel svojo staro napako, potem, ko je bil jezen na svojega sina Sehela, ki sledeč notranjemu vzgibu, ni hotel slediti Adamovemu zgledu, ampak je iz svoje velike ljubezni do Mene želel ohraniti vse svoje življenje prvobitno nebeško čistost svojega srca.
5. Toda, kakor je prej rekel Sehel, to gre že predaleč, ko se brat valja v prahu pred drugim bratom.

6. Ker tudi Jaz ne zahtevam tega, koliko manj se boste potem šele spoštovali med seboj, če bo en brat drugemu kot Bog.
7. S tem ne želim reči, da se vam sploh ni treba medsebojno spoštovati, ampak le to, da se ne plazite kot črvi eden pred drugim.
8. Če častite eden drugega, se častite samo z ljubeznijo in naj se nihče ne povišuje čez drugega, ampak naj bo vsak drugemu resnični brat v Moji ljubezni.
9. Takšno čaščenje je primerno čaščenje, - to dolgujete drug drugemu; vendar, kar gre preko, je ponovno proti Mojemu redu, zato tega ne smete delati!
10. Častiti nekoga z ljubeznijo je dovolj v vsakem vašem odnosu, bodisi med brati, ali sina proti očetu, ali očeta do sina, ali žene do moža, ali moža do žene, sestre do sestre, brata do sestre, ali sestre do brata, ali hčere do matere, ali matere do hčere, ali sina do matere ali matere do sina in očeta do hčere, - skratka, v vsem kjer je dovolj predvsem edino prava ljubezen in sicer iz temeljnega razloga, ker tudi Jaz od vas ne zahtevam več, kot le vašo ljubezen v duhu in vsej resnici iz nje.
11. Resnično, povem vam vsem, celo če molite dan in noč in se valjate kot prašič v blatu in najbolj umazanem prahu, - ne bom vam odobril vaše prošnje, če se ne boste iskreno in polni ljubezni in resnice obrnili v svojem srcu k Meni, svetemu, najbolj ljubečemu Očetu!
12. Ker Jaz, ki sem svet, nadvse svet, sprejemam vašo resnično otroško ljubezen kot najboljše in najresničnejše čaščenje kot Meni najprijetnejše, - kakšna razlika bi morala biti med vami, da bi se plazili v prahu eden pred drugim!
13. Zato, znova, enkrat za vselej: ljubezen je dovolj in vam bo vsem zadostna!
14. Toda ti, moj ljubi Sehel, boš vrezal na ploščat kamen to edino zapoved ljubezni, tako da bo vsak videl za kaj gre in kaj je skupno središče vseh stvari.
15. In tako tudi ti, ljubosumni Garbiel, pojdi in ne skrbi več, ker te nisem prvega poklical, da bi Mi povedal svoje videnje.
16. Ali morda misliš, da sem to storil namenoma, da bi koga dražil, tako, da bi občutil svojo ničevost pred Menoj, ker želi biti nekaj, kar zares ne bi smel biti?! O Garbiel, tu se gotovo zelo motiš!
17. Povem ti, Moj večni red, Moja ljubezen in Moja neskončna modrost, gredo prav gotovo po drugih poteh od teh, katere lahko dojame samo tvoja neumnost!
18. Zato imej ponižno in svobodno srce, ne pa polno ponosa; kajti, če boš ponižen, te ne bo skrbelo za vrstni red, kdo je klican prvi, drugi ali tretji, ampak ti bo čisto prav, ne glede na to, kdaj boš klican.
19. Glej, ti si poln sle po razvrščanju, zato te sunek tvojega brata boli, kar bi v drugačnih okoliščinah komaj opazil.
20. Sedaj popolnoma očisti svoje srce in potem pridi k Meni, ko boš klican. Zato pojdi ponovno k Henohu, ki naj ti pokaže pravo pot k Meni! Amen.«
21. »Sedaj pa ti, Horidael, pridi k Meni in Mi povej, kakor vsi ostali, o vsem kar si videl in zvesto zaznal v sebi! Amen.«

64. Poglavje

Horidaelovo videnje. Notranji, vodeči glas v človeku

1. Takoj, ko ga je Abedam poklical, je Horidael pogumno kakor lev stopil naprej in začel govoriti. Vendar pa njegov pogum ni bil kakorkoli predrzen, ampak je bil le napolnjen z njegovo ljubeznijo do Mene, prav tako kakor materina ljubezen napolni njene prsi s pogumom, tako da bi šla v ogenj, če bi bilo življenje njenega otroka ogroženo. Edina razlika je, da bi bil takšen materin pogum, pogum zaradi skrbi, bolečine, strahu in panike. S Horidaelom ni bilo tako, ker je njegov pogum izviral samo iz njegovega notranjega veselja in je bil zato skoraj primerljiv s pogumom splošne omotičnosti glasnega vojskovodje.
2. Poživljen s takim ljubezensko veselim pogumom, je Horidael začel govoriti, kakor sledi:
3. »O Ti sveti, najbolj ljubeči Oče! Milostno si poklical tudi mene, ubogega grešnika, da lahko tukaj razglasim vse kar sem videl in zaznal.
4. Vendar pa se dobro zavedam, da je vse kar sem videl in zaznal prišlo izključno od Tebe. Ali naj Ti pripovedujem o tem, kar je bilo Tebi že pred neštetо večnosti nepojmljivo jasneje kot je sonce sredi najjasnejšega dne?
5. Ne, ne, z drugimi besedami bi to pomenilo ali polniti morje z eno kapljico vode, da bi ga povečali, ali na najsvetlejši dan prižigati baklo s smolo ali voskom, z namenom pomagati sončni svetlobi.
6. Zato, pripovedovati moje videnje samo zaradi Tebe, bi bil – vsaj tako daleč kakor jaz lahko vidim – največji nesmisel, ki bi ga človek kdajkoli storil, ko bi razbremenil svoje srce pred Teboj, kot da Ti ne veš kaj se v njemu skriva.
7. Kajti, ko nekdo stoji pred Teboj, kakor sedaj jaz, je samo ena stvar, ki je potrebna v duhu in vsej resnici, in sicer, da se potrka po prsih in reče:
8. 'O Ti moj veliki Bog, Ti moj sveti, najbolj ljubeči Oče, imej milost in usmiljenje do mene, ubogega grešnika!
9. Kajti vsi grehi, vsi madeži in hibe mojega srca, so razkriti pred Teboj kot najsvetlejši dan. Ti dobro poznaš moje misli in vse moje želje, katere so preštete pred Teboj.'
10. Toda, vem pa tudi to: Ti želiš, da vsakdo postane pred Teboj zgovoren, tako kot da Ti čisto zares ne veš ničesar o vsem kar se dogaja, ali se je v srcu nekoga dogajalo in ga pripraviš, da govori pred Teboj kakor pravi otrok pred edinim resničnim, svetim, najbolj ljubečim Očetom.
11. Potem želim tudi jaz razkriti v vsej ljubezni in veselju mojega srca preroško in gotovo čudovito videnje in prav tako kaj sem zaznal v tem videnju; zato vas vse prosim, da mi voljno prisluhnete.
12. Najprej sem slišal trde udarce v svojih prsih. Če se ne motim jih je bilo sedem. Ti udarci me niso boleli, vendar sem se kljub temu po vsakem tresel do najglobljega bistva svojega življenja, zato sem postal zelo preplašen, kajti nisem vedel kaj bo iz teh udarcev nastalo.
13. Vendar, ko je udarilo zadnjič, me je preplavil tak strah, da so mi odpovedali vsi čuti za zunanji svet, ki mi drugače sicer služijo, v mojem srcu pa je postajalo vedno bolj živahno.

14. Sprva se mi je zdelo, da naokoli pobliskava nešteto zvezd, kakor bliskanje brez grmenja. Bliskov je bilo vedno več in postajali so vedno močnejši, tako zelo, da je celo moje srce na koncu prešlo v blisk in v meni zasijalo, kakor utripajoča stvar, tako kot če bi nekdo lahko prisilil strelo, da obstane in ne trešči, ko v trenutku švigne mimo.
15. Nato je svetloba začela tako silno širiti moje srce, da je razširilo svoje meje čez vse vidno nebo.
16. Ker je vedno bolj širilo svoje meje, se je postopoma ta ogromna svetleča nebeška spiralna strela začela manjšati v posamezne bliske strele in končno v posamezne stalne zvezde, od katerih je vsaka sijala zdaleč svetleje kot jutranja zvezda v najsvetlejši svetlobi na mirno pomladno jutro.
17. Ko je vse potihnilo, nisem mogel več zaznati ali se moje srce še naprej širi, je obstalo, ali se je ponovno skrčilo. Na koncu sem se znašel sam; in ko sem se znašel, sem se znašel kakor popoln človek in v sebi razmišljal: 'Kje sem sedaj?'
18. In glej, takoj so tri najbolj veličastne zvezde zasvetile navzdol iz ogromnih nebes mojega srca, ki se je prej tako razširilo, in te tri zvezde so bile popolne okrogle krogle, ki so svetile tako močno kakor sonce.
19. Nato sem se zopet vprašal: 'Kaj to pomeni? Kje sem in kaj sem?'
20. Še preden sem o tem nehal razmišljati, se je naenkrat vsaka od teh treh krogel začela strašno širiti nazaj v neizmerno globino, tako da na koncu nisem videl pred seboj ničesar razen teh treh neskončno velikih krogel.
21. Toda tista na sredini se je odprla, vsrkala drugi dve in se mi približala; vendar sem blizu nje zaznal veliko grmenje, ki je zvenelo kot jasno slišne besede, kakor sledi:
22. 'Zdaj si znotraj sebe v duhu; vse kar zaznavaš je v tebi in ničesar zunaj tebe.
23. To pa pomeni, da boš v prihodnje raziskoval človekova notranja znamenja in te ne bo skrbelo za zunanjo nesnago stvarnega sveta.
24. Kajti, kar se v zunanjem svetu prikazuje kot mrtvo, vse to nosiš v sebi živo v neskončnem številu. Zato si prizadevaj za notranje življenje, kjer boš našel razodeto vse kar te je navzven kdajkoli ganilo, ali bolj pogostoma ne.
25. Glej, to je notranji svet Boga, večnega, svetega Očeta; v tem lahko živiš in boš živel večno! Amen.'
26. Po teh besedah je velika svetlobna krogla postala zopet majhna in kmalu izginila z vsemi drugimi stvarmi, in znašel sem se zopet tukaj na zemlji in od vsega videnja mi ni nič ostalo, le živ spomin.
27. O dragi, sveti Oče, sprejmi dobrohotno to zagotovo zelo nepopolno pripoved in kakor sem že povedal na začetku, bodi usmiljen do mene, ubogega grešnika, saj gotovo nisem čisti Sehel ampak najbolj nečisti Horidael!
28. O Oče, Tvoja sveta volja naj se zgodi! Amen.«

65. Poglavje

Horidael, poklican za opisovalca ustreznih znamenj

1. In Abedam je ponudil Horidaelu svojo roko ter mu rekel naj jo prime. Horidael jo je zagrabil z obema rokama in si jo poln ljubezni, s vso močjo, ki jo je premogel, pritisnil na svoje srce.
2. Nato ga je Abedam nagovoril s sledečimi besedami, rekoč: »Horidael, verno si podal kar si našel v sebi, zato te želim narediti za iskalca skritih zakladov notranjega življenja.
3. Zato boš imel ustrezna znamenja, s katerimi boš pričal o notranjem in celo najbolj notranjem, živem, duhovnem pomenu vseh stvari.
4. Toda, to je pomen tvojega videnja, in sicer, da bo ljubezen do Mene vedno bolj zapolnjevala srce in ga nato z duhovno toplino razširila na način, ki si ga videl, ko si zagledal nešteto utripajočih zvezd, ki so se postopoma združile v skupno svetlobo in razširile tvoje srce šele nato, ko so se v tebi poenotile.
5. In, ker je bila tako velika stvaritev izvedena v tebi, glej, je postalo mirno v tebi in zopet si videl zvezde in zvezde so prižgale tvoj notranji svet, tako da si se lahko znašel kot popoln človek. Vendar, ko si se znašel, nisi vedel kje si bil, tako da si zato vprašal.
6. In tri zvezde tvojega lastnega neba so se oddaljile in lebdele v tvojem videnju bleščeče in izredno svetlo; toda tega znamenja še vedno nisi razumel in si še enkrat vprašal.
7. Nato so se tri zvezde umaknile globoko nazaj in tista na sredini se je odprla in požrla drugi dve. Šele tedaj si zaznal v sebi veliko grmenje kakor glas, ki ti je dal prvo osnovno znanje o tebi in o tem kaj boš postal in delal.
8. Toda sedaj v sebi zopet sprašuješ: 'Ampak zvezde, zvezde, kaj zvezde v meni pomenijo? Zakaj so bile v meni najprej tako silovite? Zakaj in kako so postale eno in se potem ponovno ločile od ostalih in obmirovale?'
9. Glej, prvič zvezde niso nič drugega kakor znanje, ki ga iz zunanjega sveta sprejme duša ali razum v strogem pomenu besede.
10. Vendar, utripanje zvezd označuje, da duša išče v sebi poti resnice in življenja.
11. Združitev svetlobe zvezd označuje, da se Me je duša oprijela z vso svojo močjo.
12. Ko se potem zvezde ločijo in postanejo spokojne, pomeni da si edino z ljubeznijo do Mene življenje samo prizadeva najti sebe v svojem prvobitnem izvoru, ki je neskončen, kot življenje, ki se je zopet našlo v njem in skozi njega.
13. Iz tega razloga si se tam prepoznal in se spraševal iz jedra svojega bistva: 'Kje sem?'
14. In tri ločene zvezde so ti dale odgovor, toda ti ga še vedno nisi razumel. Vendar, odgovor zvezd pred teboj, prejet od srednje zvezde, pomeni da si sedaj znotraj svoje lastne ljubezni, da si ljubezen in življenje samo, pripravljen sprejeti svetlobo iz Mene. To lahko razbereš iz dejstva, da so se ob tvojem drugem vprašanju zvezde neskončno razširile in se od tebe oddaljile, da si lahko ocenil njihovo neskončno razsežnost, nakar je srednja zvezda

predstavljala čisto ljubezen, ko je vsrkala ostali dve, ki sta bili kakor tvoja vera in kakor tvoja nekdanja modrost.
15. Ko so postale eno, si tudi zaznal prvo veliko, živo besedo v sebi in le beseda te je naučila, da si razumel veliko videnje svojega lastnega življenja v sebi.
16. In ta beseda je bila Moja Beseda v tebi ali tista bistvena beseda, skozi katero si ti, kot vse stvari, enkrat začel obstajati. In ta beseda te je naučila razumeti velikega notranjega ujemanja med zunanjim svetom in notranjim, živim in večnim.
17. Zato boš postal opisovalec, vendar ne tak kakor ostali, ampak opisovalec ustreznih znamenj življenja v človeku, vseh vidnih in nevidnih stvari, ki izpolnjujejo celo neskončnost od najmanjših do največjih.
18. Tako bom tebi tudi dal druga znamenja; ti boš imel znamenja, ki bodo pokazala, kaj od znamenj drugih, je od duha in tako notranje, večno življenje, ali z drugimi besedami: kjer bodo ostali pričevali z znamenji za meseno oko in tu in tam tudi za dušo, vendar ne tudi za duhovno oko, tam boš ti pričeval v duhu notranje resnice.
19. Torej, dobil si ustrezna znamenja! Za sedaj še ne veš kako se jih uporablja, niti ne poznaš samih znamenj, toda ne skrbi o vsem tem.
20. Glej, v šoli tvojega lastnega srca, katerega si videl danes prvič, boš našel vse. Duh ljubezni v tebi te bo vodil v vse skrivnosti in ti razkril kar je bilo do sedaj skrito pred vsemi očmi, v kar si lahko popolnoma prepričan!«

66. Poglavje

Abedamov govor o resničnem Božjem čaščenju. Evangelij o pravem dajanju

1. Po tem govoru in Abedamovih svetih navodilih, je Horidael ves prevzet iz svojega neizmernega občutka hvaležnosti padel pred Abedama, jokajoč od velike ljubezni in radosti, ki izhaja iz nje. In na višinah ni bilo nikogar, čigar srce in oči bi v tem trenutku ostali suhi.
2. Ampak, ne glede na vse to, je Abedam Horiadelu takoj zaukazal naj se dvigne, rekoč:
3. »Horidael, vstani! Če si v svojem srcu poln ljubezni in ponižnosti, je to več kot dovolj hvaležno – in ležanje na tleh je mogoče popolnoma odpraviti.
4. Kajti, kar se nanaša na zunanje kretnje telesa, so pred Menoj prej gnusoba kot pa Meni prijetna krepost, še posebej če bi nekdo mislil, da bodo Meni zadoščale solze v očeh, ki jih povzroči malce boleč trenutek, kakor prej, vendar pa je srce zelo malo zaposleno z Menoj; ali druge pobožne telesne geste, ko sta srce duše in njen notranji duh pogosto popolnoma nezavedna in sta zato najmanj upoštevana, namesto da bi bila resnično živ in ponižen vzrok za takšno telesno ravnanje.
5. Toda Jaz povem tebi in vsem, da sem Jaz najpopolnejši Duh.
6. Zato, kdor ne pride k Meni v duhu svoje ljubezni in v tem prosi in se zahvaljuje, resnično, ga prej ne bom pogledal in uslišal njegove prošnje, dokler se ne bo povsem ponižal in vstopil v svoj notranji svet ter Mi prinesel novo,

živo žrtev čiste ljubezni v srcu svoje duše, kjer prebiva živi duh, starodavni potomec Moje večne ljubezni!
7. Ni mogoče reči, da je bil tvoj duh neveden glede vsega kar se je dogajalo in se še vedno dogaja, ampak ravno nasprotno, kot duh si odslej popoln gospodar v svoji hiši (telesu), zato Me ljubi z vsemi svojimi deli; kakšen pomen naj bi ležanje na tleh potemtakem imelo?
8. Povem ti, Moj ljubi Horidael, opusti takšne stare, nesmiselne navade, ki pripadajo samo nižinam in se dvigni, da boš svoboden človek!
9. Toda tisti, ki pred Menoj upogiba koleno, naj ga upogiba v duhu in vsej resnici, kar označuje vedno pravo ponižnost srca, toda ne kolena njegovega telesa, katera so neprimerna, če so ravna ali pa ukrivljena.
10. Kajti, pri hoji vsakdo pokaže, da lahko upogne svoje telesno koleno, če to hoče. Torej, če bi upogibanje telesnega kolena Meni zadostovalo, bi bila hoja sem in tja zadostna molitev, brez kakršnihkoli dodatnih skrbi.
11. Otroci, kaj Mi bo vaše poklekanje ali ležanje na tleh pomenilo, ko sem vam vsem dal živi duh?
12. Glejte, tudi živali lahko upogibajo sklepe svojih nog in se uležejo na tla.
13. Če hočete Mene počastiti na tak način, da ni razlike med vami in živalmi, kakšna razlika je potem med vami in samimi živalmi?
14. Torej, glej, Moj dragi Horidael in vi vsi, kako neumno in zaman je takšno zunanje služenje, Meni, živemu, večnemu Bogu mrtvo čaščenje.
15. Zato v prihodnje opustite vse kar ni primerno in modro uporabljajte svoje telo in vse njegove ude, ko je potrebno, vendar ko se obravnava Mene, naj vaši udje mirujejo, kakor da jih ne bi imeli.
16. Meni s pomočjo vašega telesa ne morete narediti ničesar prijetnega, ker sem Duh.
17. Vendar, če hočete k Meni povzdigniti svoje telo, vključno s svojim duhom, uporabite svoje ude Moje ljubezni v sebi, v bratskem služenju, ki je Meni edino prijetno in Jaz bom pogledal na dela vašega telesa kot na dela vaše duhovne ljubezni, za kar vam bom dal zasluženo nagrado.
18. Bodite popolnoma prepričani v to: samo s svojimi udi ne morete narediti ničesar, kar bi Me zadovoljilo, ampak samo s svojim srcem in živim duhom v njem.
19. Resnično, povem vam sedaj, kdorkoli da svojemu bratu košček kruha ali jabolka, hruške, oreha, grozdja, ali ovco, kravo, vola, osla, ali oblačila, ali hišo, pa ni od srca, ampak iz določenega občutka potrebne dolžnosti, ni dal v Mojih očeh svojemu bratu ničesar in Jaz ne bom upošteval ne njega, niti njegovega darila, pa če je večje kot gora!
20. Toda tisti, ki ima malo, naj to z veseljem da svojemu bratu iz svoje obilne ljubezni, - in povem vam, četudi je bilo to le pol oreha, bom Jaz pogledal na to, kot da je bila vsa zemlja!
21. Sedaj vsi veste kaj morate delati, da bi Me počastili; po tem se ravnajte in nikoli se vam ne bo treba pritoževati, da nisem nekomu uslišal njegove prošnje!
22. In tako pokličimo Purhala in slišimo kaj je videl in zvesto zaznal v tistem času! Amen.«

67. Poglavje

Purhalovo notranje videnje

1. In takoj po teh besedah je Abedam poklical Purhala k sebi in ga vprašal prav tako kakor ostale:
2. »Purhal, glej, sedaj si po velikem redu ti na vrsti! Torej, povej nam tudi ti, kaj si videl, čutil in zaznal v sebi, - toda brez strahu in plašnosti, ker se tukaj nismo zbrali iz medsebojnega strahu, ampak samo iz ljubezni!
3. Zato se ne boj in nam pogumno povej kaj si doživel med tem kratkim časom svojega notranjega videnja! Amen.«
4. To je opogumilo drugače malce boječega Purhala, tako da se je zavedel moči v svoji notranjosti in ves njegov strah je izpuhtel, tako da je bilo zanj rečeno, da bi se spoprijel z vsemi levi,tigri,hijenami in morskimi pošastmi.
5. Vendar se je dobro zavedal svoje nove moči in takoj zvesto posredoval vse kar je v sebi našel, videl, občutil in zaznal. In to so bile njegove besede:
6. »O Ti moj nadvse sveti Oče, poln najvišje, brezmejne ljubezni! Ti vsemogočni, večni, veliki Bog; Ti najmočnejši Gospod in najmodrejši Gospodar v vseh stvareh velike neskončnosti!
7. Glej, do sedaj se je skoraj vsak od mojih predhodnikov spomnil kakšnega ponižnega opravičila, ker si ni upal govoriti o tem kar je v sebi videl, čeprav je dobro vedel, kakor tudi jaz in zagotovo vsak od nas, da so tudi naše najbolj skrite misli tako očitno pred Teboj, kakor je pred menoj sonce na najsvetlejši dan.
8. Glej, Ti najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, zato bom v tem oziru jaz izjema in bom brez dlake na jeziku govoril naravnost iz srca.
9. Kajti, kakor vsi ostali vem, da vse kar sem videl in slišal izvira samo od Tebe in da boš zato Ti prav gotovo do obisti poznal Svojo stvaritev.
10. Ali jablana ne bo obrodila, zato ker Ti – in celo jaz – dobro veva kakšen bo plod?
11. Mislim, da bi bila neumnost zahtevati ali celo verjeti kaj takega!
12. Zato se ne bom bal, ampak Ti bom brez strahu takoj dal plodove, katere si Ti, o najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, tako živo položil v moje sicer nadvse usmiljenja vredno srce!
13. Toda, to je kar sem videl, občutil in prav dobro slišal:
14. V začetku so mi misli begale sem in tja in sem razmišljal: 'Najbrž boš moral pogledati v svoje srce in dobro upoštevati vse kar boš tam našel?
15. Bilo bi dobro, če bi bilo mogoče, ampak kako – to je zdaj povsem drugačno vprašanje!'
16. Toda spet sem pomislil: 'Potrpljenje, imej potrpljenje; zato ker Tisti, ki to zahteva od tebe, ti bo zagotovo, če je taka Njegova sveta volja, pokazal pot, bodisi očitno ali pa skrivaj v duhu.
17. Če to ni Njegova volja, bo zagotovo Njegova volja, da ostaneš kar si in si vedno bil, šibki, slepi bedak!'

18. Toda sredi mojega premišljevanja je nenadoma neizrekljivo močno počilo in naenkrat je zemlja izginila izpod mojih nog, tako da sem lebdel v sredini večne noči, kjer nisem videl ničesar, niti najmanjšega sledu o sebi, da sem komaj lahko rekel: 'Torej, je tako videti moje srce od znotraj?
19. O Ti sveti Oče, milostno poglej name navzdol in me pokliči nazaj, ker v tej noči bom umrl!'
20. Ampak, komaj sem končal to misel, je odjeknil drugi mogočen pok, - in takoj sem videl v vseh smereh veliki plamen, ki se je dvigal navzgor iz neskončne globine; in na močni svetlobi tega ognja sem šele opazil, da je bila prejšnja noč, noč mojega lastnega srca, in plameni, ki so se dvignili ob drugem poku niso bili nič drugega kakor moja lastna ljubezen, ki je do tedaj trdno spala.
21. Ampak tedaj je zopet počilo – še bolj grozljivo kakor dvakrat prej.
22. Z vzhajajočim soncem je takoj nato sijoči ogenj ugasnil. O sonce, kateremu v vsej večnosti zagotovo nikoli ne bo enakega!
23. Na svetlobi tega sonca je vse postalo snovno. Plameni moje ljubezni so postala bitja, takšna kakor jaz in videti je bilo, da ne bo konec njihovega števila. In vsa ta bitja so se premaknila k meni in se z menoj popolnoma združila; toda ob tej združitvi sem bil prežet s takim veselim navdušenjem, da sedaj tega z ničemer ne morem primerjati.
24. Vendar ta združitev ni trajala dolgo, ker sem kmalu od vseh bitij ostal kot človek samo jaz. Ampak tedaj sem zaslišal številne glasove, ki so prihajali znotraj iz mene in zveneli veličastno kot jutranje pesmi veselih pastirjev; in glasovi so zveneli kakor besede takole:
25. 'Glej, Jaz sem Vse v vsem in vse je v Meni in iz Mene! Toda ti si Moja podoba, zato prepoznaj kdo si in kdo je tvoj Oče, Bog in Stvarnik!'
26. Po teh besedah se je v meni zopet znočilo in iz te noči sem kmalu prišel dol ali gor, zopet na zemljo.
27. To je vse kar sem videl, občutil in zaznal. Sveti Oče, to prinašam Tebi za žrtev; milostno jo sprejmi, - Tvoja sveta volja! Amen.«

68. Poglavje

Abedamova graja in svarilo neiskrenemu Purhalu. Razlaga Purhalovega videnja

1. Ko je Purhal končal svojo plat zgodbe, je visoki Abedam zelo prijazno pogledal naokoli, odprl usta in nato rekel vsem kot tudi Purhalu naslednje:
2. »Resnično, vse svoje plodove si nam prinesel na mizo, brez strahu in bojazni in niti eno jabolko nisi pustil viseti na drevesu svojega notranjega spoznanja, v skladu s svojo običajno navado, da nisi upošteval svoje modrosti. Zakaj si nam najprej ponudil nezrel in manj okusen plod in šele na koncu zrelega in okusnega iz že določenega drevesa svojega notranjega spoznanja!
3. Glej, zato sem te tudi hvalil, kajti, kot sem rekel, nadvse zvesto si pripovedoval! Ampak, vseeno te želim na nekaj opozoriti, zato poglej: s tvoje

strani, kakor od vseh drugih, delovati na tak način kot si ti, ni ravno greh, ker ni nič drugega kakor prazno blebetanje popolnih nesmislov, ki ne vsebuje ničesar dobrega ali slabega, tako kot gnilo jabolko, - ampak poglej, kdo bi hotel uživati v gnilem jabolku, čeprav to ni ravno nekaj slabega?!
4. Tako je bilo tudi s teboj, ko si nam vsem opisoval svoj veliki pogum in nas s tem skoraj nekoliko predolgo zadrževal!
5. Purhal, ali si Me razumel, kaj ti hočem sedaj povedati?
6. Odgovori Mi le v svojem srcu! – Torej, nisi Me popolnoma razumel! Glej, zato te hočem napeljati, da bi razumel in tako me dobro poslušaj!
7. Potem ko si omenil ponižna opravičila tistih pred teboj, si rekel, da boš oziroma želiš v tem pogledu biti izjema.
8. Glej, to je res, da naj bi bila to celo izjema, ker Jaz ne zahtevam in nisem nikoli zahteval nič več kot morate narediti v skladu z Mojo voljo, če hočete najti večno življenje.
9. Ne glede na vse to, si nekateri v veliki ljubezni in čaščenju svojih src, ne morejo sami pomagati, da bi odprli svoja usta in povedali, kar je bilo od njih zahtevano.
10. Ta odnos tvojih predhodnikov potemtakem ti sprejemaš kot da je nekaj bedastega in si se že vnaprej skrivaj pripravljal, da to omeniš, če te bom Jaz pozval tako kakor ostale, da Mi poveš kaj si našel znotraj.
11. Glej, kmalu si bil pozvan in tvoja skoraj prva skrb je bila, kako bi glede na svoje brate sebe naredil za izjemo, na tak način, da bi jih malce osramotil.
12. In – vedi to! V svoji pripovedi si sebe prikazoval pogumnejšega kot si bil v resnici.
13. Glej, po eni strani si rekel, da prav dobro veš, tako kot vsi ostali, da so Mi vse stvari dobro znane, tako da če sem od nekoga zahteval, da pove kaj sem mu dal, se mu zaradi tega ni bilo treba bati, ker Jaz že dolgo nadvse jasno vem, kaj je kdo prejel od Mene, - in ti si to potrdil z zelo primerno prispodobo.
14. Kako je potem prišlo do tega, da ti, ki si navajal, da vse to veš, po drugi strani nisi vedel, da Meni zagotovo ne bo ostala prikrita nobena pomanjkljivost v tvojem srcu, ki je Meni neprijetna?
15. Glej, tu si se zelo zmotil!
16. Da, kakor sem prej rekel, tokrat se ti ta napaka ne bo štela za greh, vendar pa v prihodnje skrbi, da tvoje srce ne bo več podvrženo takšnemu dvoumnemu razpoloženju, drugače se ljubezenski plameni tvojega srca dolgo ne bodo mogli prebiti in razsvetliti veliko noč tvojega srca in veličastno jutranje sonce, ki si ga videl vziti v sebi, bo obtičalo na poti.
17- Torej vidiš, Moj ljubi Purhal, pred Menoj ni skrivnosti, zato se ni priporočljivo igrati za Mojim hrbtom.
18. Vzemi to v bodoče za stalnico v svojem življenju in tvoje prihodnje začasno bivanje na tej zemlji bo lahko.
19. To je pomen tvojega videnja, ki bi moralo biti od začetka do konca veliko in vedno opozorilno znamenje, in sicer, da tvoja ljubezen do Mene, kakor tudi do tvojih bratov, ni čista in zato nepopolna.

20. Plameni, ki so se prebijali naprej v neštetih različnih smereh iz noči tvojega srca, so pričali o tem in ti govorili s pretresljivim silovitim pokom: 'Glej, kako razpršena je še vedno tvoja ljubezen in s tem tudi tvoje življenje!'
21. In, ko sem potem pustil soncu, da te obsije, Moje sveto sonce milosti, si opazil, da ti plameni brez svetlobe niso bili nič drugega kakor tvoji lastni, neštetokrat razpršeni, razpršeni iz tebe s tvojimi nekdanjimi najbolj raznolikimi željami, skrbmi in strastmi!
22. Toda, kako lahko tako razpršeno bitje nekoč postane eno bitje?
23. Tudi to si videl, ko si opazoval, kako so se v Moji svetlobi ljubezni in milosti vsa ta podobna bitja drenjala bliže k tebi in kmalu postala eno s teboj in šele v tej ponovni združitvi si bil ti kot tak popoln človek in sposoben slišati znotraj zopet Očetov glas Mojega duha, ki ti je povedal kdo sem, kje sem, kje in od kod so vse stvari in končno kaj si ti ali boš sam postal.
24. Vendar, ker imaš sedaj take žive izkušnje, se zberi v pravi, čisti, nesebični ljubezni do Mene in boš živel in dejansko v sebi ugledal ustrezno veliko znamenje in s tem postal Moj živi raziskovalec in razlagalec znamenj v srcih svojih bratov, kar mora biti vedno iz ljubezni! Amen.«

69. Poglavje

Kako je grajanje Purhala vplivalo na navzoče. Abedam krepi prestrašena srca

1. Toda, ko so Purhal in vsi ostali slišali te Abedamove besede, so skoraj onemeli, tako da razen Henoha in Adama malodane ni bilo nikogar, ki bi si upal z eno samo besedo soočiti z Abedamom, čeprav je Abedam zelo prijazno pogledal vse otroke kot edini pravi, dober in ljubeči Oče.
2. Kajti, skoraj vsak je pomislil v svojem srcu: 'On je videti vsekakor neizrekljivo dober, vendar Mu zato še ne morem zaupati, ker še preden se kdo zave in le okrog obrne, se ga polasti do najglobljega bistva njegovega življenja! In čeprav je vse to čisto res, kaj nam to koristi. Kdo se Mu lahko izogne?
3. Zagotovo ima z vsemi najboljše namene,- če le ne bi bila Njegova namera največja čistost, bi se še dalo obstati pred Njim, ampak čistost, čistost, to je nekaj groznega!
4. Če je tega premalo, v pravem pomenu besede, se Mu ne moreš približati s čisto vestjo, kajti On ne spregleda niti najmanjše napake v srcu.
5. Toda, kaj naj storimo?! Njega ne more nihče spremeniti, - On bo za vedno ostal isti, tako čist in svet kot je sedaj; tako, da se Mu je treba ukloniti!'
6. Toda Abedam, ki je nadvse dobro zaznal te misli v otrocih, se je obrnil k Purhalu in ga vprašal:
7. »Purhal, povej Mi, ali sem ti morda odtrgal glavo, ko sem te z najnežnejšimi besedami poučil in z največjo skrbnostjo očistil, da bi lahko ti in vsi ostali kmalu postali pripravljeni sprejeti večno, najsvobodnejšo ljubezen in življenje iz Mene!

8. Povej Mi: ali je kdaj oče tvojega telesa s teboj ravnal z enako prizanesljivostjo, kakor delam Jaz sedaj?
9. Pokaži Mi med vami očeta, ki ne bi marsikdaj vneto vihtel palice nad svojimi otroki!
10. Glej, veš, da ga ni, ker si bil sam dolgo časa oče in veš kako si vzgajal svoje otroke.
11. Toda, povej Mi sedaj, s katero palico sem sedaj Jaz prišel k tebi? Kdo je bil že podvržen Mojim udarcem?
12. Glej, z nobeno, ampak sem te samo z Mojo največjo, resnično očetovsko ljubeznijo vzgojil, učil in osvobodil; in ti lahko rečeš v svojem srcu, da Mi ni mogoče zaupati!
13. O vi, še nadvse slepi! Torej, če ni mogoče zaupati Meni, ki sem vsem vam resničen, zvest, ljubeč, nežen in potrpežljiv Oče, - komu drugemu boste potem lahko zaupali?
14. Če se ob Meni počutite nelagodno in prestrašeno, ki sem najbolj čist in sveti Oče, napolnjen z najboljšimi, resničnimi in najbolj poštenimi očetovskimi nameni, iz Moje večne, najbolj nesebične ljubezni do vas, kako se morate potem počutiti eden ob drugem, vi, ki ste v svojih srcih v primerjavi z Menoj polni zla in polni zahrbtnosti, vendar sedaj postali tako skrajno preplašeni, ker sem popravil majhno napako v Purhalovem srcu?!
15. O vi slepci, pred Menoj samim, večno živečim Očetom, drhtite in ste polni strahu, ko vas dvigam k Sebi in s tem od smrti k večnemu življenju.
16. Toda pred svetom ste brez strahu v srcu, ki sam po sebi ni nič drugega kot le smrt!
17. O glej, kako ste še vedno polni napačnega razmišljanja!
18. Kdo vas je spočel, da bi se bali Njega, ki bi ga morali le nadvse ljubiti? Z ozirom na to, koga se boste bali in izogibali z vso svojo močjo, da vam bo v srcu prijetno?
19. Purhal, povej Mi, kakšno zlo sem ti nanesel s tem, da sem te prečistil iz Moje velike ljubezni do tebe?!
20. Ali veš kaj je življenje in kako mora biti ustvarjeno za večno in neskončno trajanje?
21. Glej, noben ustvarjen duh tega ne ve, toda Jaz neskončen, večni Gospodar vsega Življenja, to vem! Če vas Jaz, vaš sveti, najbolj ljubeči Oče, sedaj izpopolnjujem za večno, nedoumljivo življenje v Meni, se z vami ukvarjam in od vas jemljem vse kar pripada smrti, - Purhal, kako lahko sploh tebi in vsem ostalim pride na misel, da Meni ni moč zaupati?
22. Povejte Mi, če vam Jaz ne bi hotel pomagati, kdo drug bi vam sploh lahko pomagal iz smrti v življenje?
23. Torej, če je Moj namen, da vam pomagam, ali ni prav, da so in morajo biti, celo vaše najbolj skrite misli in želje Meni jasno razkrite, tako da vam Jaz lahko v vsakem trenutku pridem na pomoč, kadarkoli se vam približuje smrtna nevarnost?
24. Povej Mi, Purhal, ali bi moral biti zaradi tega nevreden tvojega zaupanja?«
25. Na to vprašanje so začeli vsi ihteti in jokati in sam Adam je glasno jokal kakor otrok in nadvse ganjen od Moje velike očetovske ljubezni, potem rekel:

26. »O Ti sveti, dragi Oče, šele sedaj sem spoznal kako neskončno si dober!
27. Kje je tisti, ki ne bi mogel Tebe nadvse ljubiti?!
28. O, oprosti nam slepim to veliko krivico, ki smo Ti jo pravkar storili!«
29. In Abedam je odgovoril: »O otročički, bodite mirni in brez skrbi, ker ne bo izgubljen nobeden od vas, ki je sedaj v Mojem naročju, ker sem med vami Jaz, sam Večno Življenje in odvračam vse nevarnosti smrti od vas.
30. Toda, če bi moral nekoga grajati, kakor sem Prhala, nikoli ne izgubite svojega zaupanja v Mene, ampak v svojih srcih ne pozabite, da sem Jaz, vaš dobri, sveti Oče, ki je tako ravnal!
31. Otročički, razumite to dobro v vsej prihodnosti in za večno! Amen.«

70. Poglavje

Juribaelov govor o veličini človeka kot Božjega otroka. Juribaelovo videnje: nešteto neskončnih rastočih krogov enega življenjskega kroga

1. Po teh besedah je Abedam takoj poklical Juribaela in ga vprašal kakor druge:
2. »Juribael! Kakor ostali, nam tudi ti povej, kaj si zaznal, videl in slišal.«
3. In Juribael je iz srede svojih bratov takoj spoštljivo stopil pred Abedama in začel govoriti, navdahnjen od svoje iskrene ljubezni do Mene.
4. »O Ti sveti, najbolj ljubeči, neizrekljivo vzvišeni, najboljši Oče! Glej, jaz, nepomemben črv pred Teboj, sem tukaj pred Teboj, o sveti Oče, v največjem spoštovanju in najgloblji ponižnosti svojega srca.
5. Pravkar si me poklical iz mojega spanca v življenje,- da, v resnično, povsem budno, svobodno življenje tvoje neskončne očetovske ljubezni si me poklical in spremenil šibkega, slepega črva, v svobodnega človeka, ki s svojimi očmi strmi ven v daljno večnost, ki je videti kot neskončen niz krogov v krogih, polnih nesmrtnosti in vidi sebe v vsakem od teh neskončnih krogov kot bolj poveličanega, bolj podobnega Tebi in bližje Tebi, o sveti Oče!
6. Vendar ne samo v nesmrtnega človeka, ampak v mnogo več, v neskončno več kot nesmrtnega človeka si naredil prašnega črva prašne Matere Zemlje!
7. Oh, kdo lahko dojame neskončno veličino Tvoje očetovske ljubezni?!
8. Kajti, prašnemu črvu, slabotnemu, grešnemu človeku je dovoljeno, da Te imenuje večni, sveti Bog, 'dragi Oče'!
9. O Oče, - Ti si nas ustvaril za Svoje otroke!
10. Sveti Oče, lahko Te častim in hvalim; lahko Te slavim vse svoje življenje z vso močjo, s katero si me obdaril; lahko Ti prižigam žrtvene darove, kamor koli seže oko; lahko Te tako zelo spoštujem, da se bo od največjega spoštovanja, ki mi je možen, moj duh hotel skriti med zadnjimi, najnižjimi in najbolj nepomembnimi bitji; res, lahko Te ljubim glede na mojo notranjo moč; da, vse to lahko naredim za Tebe, moj vsemogočni Stvarnik, Tebi, moj sveti, veliki Bog!
11. Kajti, tako dolgo, dokler si Ti zame le Stvarnik, večni, neskončni Bog, mora biti odnos med menoj in Teboj, z moje strani vedno popolnoma ničen, v

primerjavi s Tvojim neskončnim celotnim bistvom v vsej vsemogočnosti Tvoje božanske Biti, v primerjavi, - kot sem prej rekel, mojim popolnim ničem!
12. Vendar, kadar Te imenujem 'Oče', potem, o Sveti Oče, se najin odnos povsem spremeni; potem je moje srce blaženo in moj duh se trese, prežet z nepopisno velikim vedenjem in vsega me preveva mogočen občutek, in to je ljubezen, edina, čista ljubezen, posvečena v Tebi, o Oče, - da, sveta ljubezen, ki lahko ljubi le Tebe edinega, o Tebe, Sveti Oče!
13. To je vse kar Ti lahko ponudim. V tej ljubezni sem celo pozabil na vse čaščenje, vso zahvalo in vso hvaležnost, vse žrtveno darovanje, ki Ti ga dolgujem, večni Bog, in vse čaščenje in slavljenje Tvojega brezmejnega veličastja; in resnično, zato tudi nimam ničesar drugega pred očmi, kot samo Tebe, o Sveti Oče, imenovan le 'Oče' in mislim samo na Tebe, sveti Oče!
14. Zato mi oprosti, Ti dragi Sveti Oče, ker se Ti nisem mogel zahvaliti, Te slaviti in častiti, ker je moje srce prepolno mogočne ljubezni Zate; zatorej ne morem zdaj storiti ničesar drugega, kot da samo Tebe nadvse ljubim!
15. O Oče, ker se moj jezik od prevelike ljubezni mojega srca do Tebe ne more več premikati, bodisi za molitev ali poveličevanje Tvojega imena, kajti vsa moja moč je združena v mojem srcu v ljubezni za Tebe, mi oprosti že vnaprej, ker sem prepričan, da se bo moja pripoved izkazala za grozno luknjasto.
16. Na srečo je moj nespretni jezik v tem mojem dolgočasnem priznanju že razkril večino tega, kar sem zaznal in občutil, še vedno čutim in bom vedno čutil in bom dodal le videnje, ki je bilo naslednje:
17. Medtem, ko sem razmišljal, da si Ti naš najbolj Sveti Oče, ki si nas naredil za Svoje otroke s Svojo neskončno ljubeznijo, - glej, je naenkrat postalo v meni izredno svetlo, tako zelo, da sem lahko sam sebe uzrl od znotraj, kot če nekdo strmi navzdol v mirno, zelo čisto vodo.
18. Vendar to opazovanje ni trajalo dolgo, kajti kmalu sem našel svoje srce in v sredini srca izredno svetel krog, in ta krog, ali obroč, se je neprestano vrtel. Pomislil sem: 'Kakšen pomen ima ta obroč?'
19. Čim sem to razmišljal, se je krog že začel širiti kakor krogi na vodi in se raztegnil daleč nad mojim bitjem, dokler ni nastal neskončno velik krog, v njegovem središču pa sem se znašel povsem sam.
20. Toda tudi to ni trajalo dolgo. Kajti kmalu se je krog ločil v neskončno število krogov, v vrsto, eden za drugim, potem pa so postajali vedno večji in večji, bolj svetli in bleščeči. In v sredini vsakega kroga sem videl sebe vedno bolj čudovitega, svetlečega, večjega in močnejšega. In v neskončni globočini, kjer neprekinjenemu, celo neskončnemu širjenju krogov ni bilo videti konca, sem zagledal neizmerno veliko in močno svetlobo. Ko sem se močneje zastrmel v svetlobo, sem se nenadoma zavedel, da si Ti, o Sveti Oče, Sam Svetloba v svetlobi!
21. In skozi vse te neskončne, številne kroge, sem potem zaslišal rahel vetrič; in ta je zavel od Tebe.
22. In jaz sem razumel to šelestenje, ki se je razodelo kot slišna beseda v meni.
23. In šelestenje je zvenelo takole: 'Glej, to je pot ljubezni do večnega življenja in s tem do Mene, tvojega večnega, svetega Boga in najbolj ljubečega Očeta!'
24. Nato je naenkrat vse potihnilo in mojega videnja je bilo konec.

25. Tako sem tudi jaz prišel do konca; ker je to vse kar sem videl, občutil in zaznal.
26. O Oče, Ti dragi, sveti Oče, sprejmi to milostno in ne zavrni moje zagotovo zelo nepopolno ljubeče srce, ampak mi daj moč, da te bom ljubil vedno bolj goreče in v polnosti nenehno, večno, večno, večno! Amen.«

71. Poglavje

Abedamova razlaga Juribaelovega videnja. Skrivnost življenja v ponižnosti in ljubezni do Boga

1. Po teh besedah je Juribael, spodbujen od svoje mogočne ljubezni, padel pred Abedamove noge in na ta način dal duška svoji mogočni ljubezni.
2. Tako je ležal v goreči ljubezni, poln ponižnosti in globoke hvaležnosti svojega srca, ob nogah svojega Boga, Stvarnika in Očeta.
3. Toda Oče se je kmalu sklonil k njemu in ga dvignil k svojim svetim prsim, da je vdihnil resnično, večno življenje, iz istega prvobitnega vira življenja, iz katerega so srkale vse neskončne večnosti in bodo za vedno srkale za svoj obstoj in življenje.
4. Na te svete prsi je sedaj sveti, najbolj ljubeči Oče pritisnil Juribaela, zato je bilo celo njegovo meso napolnjeno z ljubeznijo do svetega, najbolj ljubečega Očeta.
5. Ko ga je sveti Oče tako držal v naročju Svoje večne in neskončne očetovske ljubezni, ga je nagovoril z naslednjimi besedami, rekoč:
6. »Juribael, glej, šele sedaj resnično živiš in to življenje ti ne more biti nikoli odvzeto, ker sem ti ga Jaz sedaj dal in ti si ga resnično prejel od Mene, tvojega večnega, svetega, najbolj ljubečega Očeta.
7. Glej, to je večni krog svetlobe v tvojem srcu, in sicer, da sedaj živiš iz Moje ljubezni v sebi! Kajti Moja ljubezen v srcih Mojih otrok je krog, ki se stalno razmnožuje in neskončno širi. In ti krogi, ki nastajajo s tem neskončnim razmnoževanjem enega kroga, so povezani eden z drugim, kakor so med seboj povezani členi verige, ali polžji navoji in vsak navoj je večji, prostornejši in svobodnejši in vsak je vse bližje in bližje, vedno bližje velikemu izhodu v večen, neskončen prostor, ki je v duhu najvišje, najbolj popolno uživanje Moje večne in brezmejne očetovske ljubezni in vseh milosti in modrosti iz nje.
8. In to popolno uživanje je pravo večno življenje v vsej svobodi, ki jo prinaša Moja milost v skladu s prvobitno večno modrostjo iz Mene, katere bo deležen vsak, ki bo postal pravi otrok Moje ljubezni po svoji ljubezni, ki je pravzaprav Moja ljubezen v njem, ki iz njega naredi otroka Moje ljubezni.
9. Sedaj vidiš, Moj ljubi Juribael, vse to je tvoje videnje, ki ti je pokazalo pravo pot k Meni, tvojemu in vseh ostalih najbolj Svetemu Očetu! To pot bodo prehodili vsi in s tem bo vzvišen pomen Mojega namena jasno osvetljen in pred vsakim razkrit in nihče ne bo več spraševal: 'Kje, kako in kdaj?', ampak bo to vsak odkril v sebi, tako kot ljubezen tudi duha, ki je nosilec ljubezni in tako tudi večno življenje, ki je ljubezen in s tem tudi vzvišen pomen Mojega namena,

da je vse kar je večno, večna, najpopolnejša svoboda, zaradi Moje večne in neskončne modrosti, ki je prvobiten večni red vseh stvari in vsega obstoja.
10. Vendar, tisti, ki ne bo hodil po tej poti, resnično, povem vam, bo iskal dokler ne bo umrl, ne da bi sploh kdaj našel pravo in najkrajšo pot, ker je to pot ljubezni in vsega življenja iz nje in ne pot najbolj mračnih trmoglavcev, ki so brez najmanjše iskrice Moje ljubezni.
11. In če že v tej deluje ljubezen, je to zgolj ukradena ljubezen, ki si jo kot tat prisvoji in potem živi od te ukradene ljubezni, kar je najboljši primer ljubezni do sebe.
12. Vendar je življenjska doba takšne ljubezni kratkotrajna in traja le do takrat, ko se takšna ljubezen kmalu sama použije, saj je bila ločena od Moje očetovske ljubezni in zato nima več nobenega priliva.
13. Da, taka ljubezen je kot svetloba gorečega olja, in sicer, ko nekdo v posodo prilije nekaj olja, ki na številnih krajih v gorah pride iz majhnih izvirov bogatih kamnin, za zdravilno gnojenje puste zemlje, in ga prižge. Seveda bo takoj začel goreti, ko pa se bo pri gorenju ves porabil, ali bo prazna posoda še naprej gorela, če ji ne bo dodano novo goreče olje?
14. Oh nikakor, ker bo brez olja tudi plamen ugasnil, posoda pa bo postala temna, mrzla in mrtva.
15. Vendar, če prižgeš olje ob izviru in zaščitiš kraj kjer majcen izvir olja svetlo gori, bo ne glede na hud veter in velike poplave še naprej gorel in to še bolj veličastno ter postopno ogreval območje daleč naokoli in na ta način izvabljal vedno več olja iz svojega prvobitnega, notranjega izvira!
16. Zato sedaj glej, Moj ljubi Juribael, kdor izkaže svojo ljubezen v srcu in se Me oprime za vedno, je s to svojo ljubeznijo prižgal svoje življenjsko olje pri izviru in ta plamen ne bo nikoli ugasnil, ampak bo zanj večna, živa svetloba!
17. Sedaj si prižgal svoje življenjsko olje pri izviru; zatorej bodi vesel, kajti v tej svetlobi si našel Očeta kot prvobitno, večno svetlobo!
18. Tako sedaj vprašajmo tudi Oalima, da bomo slišali njegovo videnje. Amen.«

72. Poglavje

Oalimovo videnje: tri srca, eden v drugem

1. In Abedam je takoj poklical Oalima k sebi, z naslednjimi besedami:
»Oalim, ti, ki si ne moreš pomagati od resničnega občutka hvaležnosti do Moje očetovske ljubezni, pridi k Meni in nam vsem, kakor tvoji predhodniki, oznani kaj si videl, zaznal in slišal! Vendar se ne boj in govori brez strahu, tako da ne bo ostalo nič neizrečenega, kajti vse ima velik pomen zate in prav tako za vse tvoje brate. In tako odpri svoja usta! Amen.«
2. In Oalim je takoj stopil naprej in se zahvalil iz dna svojega srca za veliko milost, da je bil tudi on poklican, kakor njegovi bratje in nato začel z močnim glasom pripovedovati svoje videnje, ki je za vsakega človeka gotovo izrednega pomena. Torej, njegova pripoved se je glasila takole:

3. »Sveti, najbolj ljubeči, edini pravi in dobri Oče, in vi tudi, vsi moji dragi bratje, sestre, zemeljski očetje, matere in otroci! Glejte, Najvišji me je milostno poklical, da govorim pred Njim in vsemi vami; toda resnično, težko je povedati z besedami snovnega jezika, kar, vsaj glede na moje omejeno vedenje, na vsej zemlji ni temu nič podobnega.
4. Vendar sem zaradi tega brez skrbi, kajti Tisti, ki mi je odobril, da to vidim, občutim in slišim v svoji notranjosti, bo zagotovo obdaril moj ponavadi negibčen jezik s tako živahnostjo, ki mi bo omogočila izraziti neizrekljivo kot razumljivo in vam vsem predstavljivo.
5. Da, resnično, nikoli ne bo konec moje hvaležnosti Tebi, Ti moj najsvetejši, najbolj ljubeči Oče, ker si mi sedaj razvezal jezik!
6. O, čujte to vsi, moji dragi bratje in sestre, zemeljski očetje, matere in otroci in se veselite z menoj, ker je Gospod, naš veliki Bog in najsvetejši in ljubeči Oče, dober, prijazen in poln največjega potrpljenja, čez vse naše domišljijske sposobnosti razvezal moj jezik in sedaj želi slišati iz mojih ust, kar je že prej tako ali tako On sam vzbudil v mojem srcu!
7. Torej, ker je Tvoja sveta volja, da bom govoril, bom to z največjim veseljem v srcu tudi storil, karkoli je Tebi prijetno, sveti, najbolj ljubeči Oče.
8. In tako vsi poslušajte kakšen čudež sem v sebi zagledal, občutil in čisto zanesljivo in dobro zaznal!
9. Sprva je v mojih ušesih zazvenel čuden zvok, tako da bi moral pogledati v svoje srce, vendar sem ugotovil, da je to meni popolnoma nemogoče, da bi z glavo, v kateri tičita dve očesi, opazoval srce v svojem telesu!
10. Vendar, ko sem tako premišljeval o vseh možnostih in nemožnostih, kako bi svoje oči obrnil navznoter v svoje telo, sem naenkrat nepričakovano izgubil svetlobo svojih oči, toda skoraj v istem trenutku je postalo v meni vse svetlo, zato sem videl sebe od znotraj, na enak način kakor po navadi vidim sebe od zunaj na sončni svetlobi.
11. Potem pa spet nisem mogel razumeti, kako je to mogoče, ker kaj takega nisem še nikoli prej doživel. Toda medtem, ko sem tako razmišljal, je moje srce začelo postajati popolnoma pregledno in kmalu sem videl tri srca ki so bili eden v drugem in se prilegali kakor kostanjeva jedrca znotraj trnove ježice, in sicer najprej rjavo kožno lupino jedra, zatem meso jedra in šele zatem malo seme jedra, ki predstavlja življenje in v tem neskončno raznolikost in množičnost lastne vrste.
12. Toda kmalu je zunanje srce razpadlo in padlo navzdol v neskončno globino, kjer je bilo popolnoma uničeno; in to je bilo zunanje, snovno srce telesa.
13. Toda bolj notranje, nadomestno srce, je ostalo in se nenehno širilo, ker je bilo spodbujeno z najglobljim, izredno svetlim srčnim kalčkom, ki se je povečeval in tako zrasel do takšne velikosti, kakor kalček posejanega semena, ki raste toliko časa dokler ne postane mogočno drevo.
14. Tako je bilo tudi v primeru tega mojega najglobljega kalčka v srcu. Sprva je bil videti kakor srce, ko pa je postajal vedno večji in večji, je pridobival vedno bolj človeško obliko in kmalu sem prepoznal sebe v tem novem človeku, ki je zrasel iz tega mojega nekdanjega najglobljega razsvetljenega kalčka.

15. Toda ob pogledu na tega človeka sem pomislil: 'Ali ima mogoče ta novi srčni človek v meni tudi srce?'
16. In glej, zavedal sem se dejstva, da ima tudi ta novi človek v sebi srce.
17. In to srce je bilo videti kakor sonce, njegova svetloba pa je bila tisočkrat močnejša kakor dnevna svetloba sonca.
18. Ko sem to sončno srce dalj časa opazoval, sem nenadoma odkril v njegovi sredini majceno, živo podobo Tebe, o Sveti Oče, vendar si nisem mogel predstavljati kako je to lahko mogoče.
19. Ko sem razmišljal o tem, sem bil naenkrat prežet z neizrekljivo blaženostjo in Tvoja živa podoba je odprla svoja usta in mi rekla naslednje besede iz sončnega srca novega človeka v meni:
20. »S svojimi očmi poglej kvišku in boš kmalu spoznal kje in kako sedaj živo prebivam v tebi.«
21. In jaz sem takoj obrnil svoje oči navzgor in takoj zagledal v brezmejni Globini globin neskončnosti prav tako neizmerno veliko sonce in v njegovi sredini Tebe, o Sveti Oče!
22. Od Tebe so prihajali neizmerno velikanski svetli žarki in eden od teh žarkov je prodrl v sončno srce novega človeka v meni in s tem oblikoval Tebe živega v meni.
23. Kmalu zatem je novi človek iz srčnega kalčka iztegnil roko in mene, zunanjega človeka, nameraval ujeti.
24. To me je prestrašilo in ta strah me je vrgel nazaj v moje staro bivališče.
25. Snovno srce, ki je prej izginilo, se je zopet dvignilo iz globin in bilo spet takoj obdano z dvema notranjima srcema; in ko se je to zgodilo, mi je zunanji svet postal zopet viden, notranji svet pa je izginil.
26. In to je vse kar sem videl, občutil in slišal.
27. O Sveti Oče, milostno sprejmi to zagotovo zelo nepopolno pripoved in dopolni tisto v njem, kar je v skladu s Tvojo sveto voljo! Amen.«

73. Poglavje

Neskončna različnost duhovnih posameznosti. Življenje v duhovnem svetu

1. Ko je tako Oalim končal svojo pripoved, so bili vsi očetje zelo presenečeni in rekli eden drugemu: »Ne, to se da skoraj komajda zdržati! Tukaj vzvišeni, duhovni čudeži presegajo vse naše razumevanje!
2. Človek bi pomislil, da bi moral vsakdo najti v sebi enako; toda kakšna neskončna posamezna različnost.«
3. Toda drugi Abedam je šel skrivoma k Henohu in mu rekel, kakor da sprašuje:
4. »Poslušaj, moj dragi brat Henoh, ob vsem mojem prebujenju in poklicanosti so sedaj vsi moji čuti čisto temačni!

5. Povej Mi, če veš kaj je to! Prav zdaj bi se lahko pogreznil v zemljo! Do sedaj je že šest odposlancev, ki so vsi Setovi potomci, razkrilo svojo notranje videnje; toda kako različno videnje je v sebi našel vsak od njih!
6. Kakšno je potem duhovno življenje v duhovnem svetu?
7. Ali tam duhovni ljudje ne živijo v medsebojni skupnosti, kot mi tukaj na zemlji?
8. Kajti, če vsakdo nosi v sebi svoj lasten svet se postavlja vprašanje: Ali bo, na primer, v svetu, ki je lasten vsakemu človeku, prostor tudi za njegove brate, ali se bodo lahko približali eden drugemu s svojimi neskončnimi svetovi?
9. Ali pa bodo, kadar se bodo hoteli z nekom zbližati, približali ta svet, kjer samo oni prebivajo, na enak način kakor polž potegne noter svoje tipalke, takoj ko se dotakne nekega čudnega predmeta.
10. Glej, dragi brat Henoh, to so stvari in razmere, ki imajo zame med seboj tako malo skupnega, kakor goreča gora z bliski in strelami s posodo skisanega kravjega mleka!
11. Moram priznati, da bolj ko razmišljam o tem, postajam vedno bolj zmeden in kot je pri meni že običajno, tudi bolj neumen!
12. Če imaš kaj svetlobe o teh čisto duhovnih zadevah, mi daj le majhno iskrico, ker se Mu jaz ne upam približati sedaj, ko se tako vneto ukvarja z dvanajsterico.
13. Čeprav me zelo močno vleče k Njemu, ampak saj veš, je to res nekoliko tvegano! Z mojo še vedno prevladujočo nevednostjo, bi moral dobiti strog opomin; in verjemi mi, človek ima vedno najbolj čuden občutek, da bo s takim načinom od Njega prejel grajo!
14. Zato mi povej vsaj tri besede, tako da ne bom stal tukaj tako neumno in slepo poslušal vse, ki razpravljajo; ampak kakor želiš! Amen.«
15. Toda še preden je znani Abedam izrekel zadnjo besedo, je že visoki Abedam stal med njim in Henohom in vprašal Henoha:
16. »Ljubljeni Henoh, kakšen odgovor boš dal na to vprašanje s strani Mojega soimenjaka?«
17. In Henoh je odgovoril: »Sveti Oče, verjamem, da tam kjer ni stebla, bo imel veter tudi malo za izkoreniniti!
18. Po mojem mnenju so Abedamova vprašanja previsoka in tako zasnovana, da bo težko kdorkoli našel nanj odgovor, razen Tebe, Tebe sveti, dragi Oče!«
19. Toda znani Abedam je takoj padel pred visokega Abedama in roteče rekel:
20. »O Ti dragi, Sveti Oče nas vseh! Oprosti mi ubogemu, neumnemu tepčku, ne le pred Teboj, ampak tudi pred vsemi očeti, materami, brati in otroki obeh spolov, ker sem sedaj s temi svojimi posebno nenavadnimi in nepravočasnimi vprašanji zagotovo storil neznansko veliko neumnost!
21. Ampak kaj drugega bi lahko storil, ko se po Tvoji neskončni dobroti, ljubezni in milosti dogajajo tako nerazumljivi, nezaslišano čudežni pojavi.«
22. Toda visoki Abedam ga je pomiril, rekoč: »Abedam, vstani in se pomiri! Tvoja vprašanja so, seveda, le plevel materialnega sveta. Ampak, Jaz sem ustvaril tudi trnje in osat, tako da vas ti lahko prebudijo s svojimi trnjem, kadar tečete na slepo, ali ko nanje naletite naključno na zemlji, ko ne veste zakaj in kam greste in kaj hočete.

23. Glej, taka so tudi tvoja vprašanja! Ne misli, da so dejansko zrasla na tvoji zemlji, ampak sem Jaz sam pustil, da so v tebi zrasla, da bi bil tako obujen iz tvojega starega, ponavljajočega spanja in se končno zavedal potrebe, da se začne tvoj notranji človek prebujati in da s svojo prvobitno svetlobo končno odvede ujetnika skupaj s tvojo nočjo.
24. Da bi s tem lahko v trenutku popolnoma spoznal veliko neumnost tvojega vprašanja, Mi povej kaj misliš: 'Kaj so vse ustvarjene stvari v bistvu?'«
25. Znani Abedam se je tedaj začudil in na koncu rekel: »No, kolikor jaz vem, od Tebe, Ti dragi, sveti Oče, niso nič drugega kakor Tvoje trdo oblikovane misli!«
26. In visoki Abedam je odgovoril: »Dobro si odgovoril, toda povej Mi tudi ali moram te potegniti nazaj, kakor polž, ko potegne nazaj svoje tipalke, če se želim sedaj približati k vam otrokom in stopiti pred vas!«
27. Sedaj se je znani Abedam še bolj začudil - in ostal tiho.
28. Visoki Abedam ga je še enkrat vprašal: »In kadar imaš misli, visoke in nizke in najrazličnejše želje, ki prihajajo iz teh misli, Mi povej, ali so bile te kdaj ovira, da se nisi mogel zavoljo njih nikomur približati?! In vendar, te tvoje notranje misli so samosvoj notranji duhovni svet zase, in ko na nekoga pomisliš, je že v duhu s teboj.«
29. In znani Abedam je roteče odgovoril: »O sveti Oče, odpusti, odpusti mi, ubogemu tepčku; kajti moja neumnost je resnično velika!
30. Zdaj mi vse postaja jasno!« - Toda visoki Abdam mu je nato rekel:
31. »Torej, pojdi na svoje prejšnje mesto in bodi pozoren na vse kar bo še prišlo in odslej v tebi ne bo pognal plevel najbolj neumnih vprašanj!
32. To je razlog, da sem dovolil dvanajstim razkriti njihova videnja, in sicer, da boste v vsej prihodnosti obvarovani vsakega dvoma, sedaj in v večnosti. Amen.
33. To dobro razumite. Amen.«

74. Poglavje

Pomen potrditve Božjega nauka s pričevanjem Duha v človeškem srcu

1. Potem, ko je znani Abedam prejel takšno lekcijo, se je vrgel pred noge visokega Abedama in se Mu zahvalil z vso gorečnostjo svojega srca, nato pa vstal in se vrnil nazaj na svoje mesto.
2. Visoki Abedam je takoj usmeril Svoje oči k Oalimu in rekel njemu in prav tako tudi vsem očetom:
3. »Sedaj poslušaj, ti Moj ljubljeni Oalim in naj vsak dobro upošteva kar vam bom tukaj povedal!
4. Kajti, to je najbolj pomembna stvar; dojemite jo dobro v vaših srcih!
5. Čeprav vi, ki Me vidite s svojimi očmi in Me slišite s svojimi ušesi, tega več ne potrebujete, jih bo za vami še mnogo, za katere bo to kasneje moralo biti nujno potrebno, da Me bodo spoznali in živega zvesto obdržali v svojih srcih.

6. Toda tisti, ki Me bodo zapustili, Me bodo izgubili iz vseh svojih notranjih čutov in si zato naredili zase bogove iz grobe snovi in jih častili namesto Mene; toda nekateri bodo delali celo to, kar že sedaj dela Lameh v nižinah!
7. Zato upoštevajte in si zapomnite naslednji veliki, sveti nauk!
8. Ampak tega vas bom učil skozi Oalimovo videnje:
9. Glej in poslušaj ti in vsi ostali! Vse kar ve človek, ki Me ni nikoli videl niti slišal, kakor Me vi sedaj, je slišal od svojih neposrednih prednikov.
10. Do sedaj je bil tak primer z vami, saj razen Adama in Eve, Me ni nihče nikoli videl ali slišal, izjemoma skozi usta Adama in Eve, ki sta Me videla in slišala in nekaj Abelovih sodobnikov, ki so slišali Moj glas skozi Mojega angela.
11. Tako kot se je do sedaj godilo vam, se bo godilo tudi vašim potomcem, za katere bom obstajal le po vaših ustih, vendar boste vi to storili predvsem skozi vaša srca.
12. Kakšen dokaz Moje prisotnosti lahko sploh daste svojim otrokom, razen če se tudi njim morem in smem pokazati, kakor vam sedaj.
13. Ne morete narediti nič drugega, kakor da jim dovolj pogosto poveste, da ste Me videli stvarnega, in da čeprav sem povsod nevidno prisoten, kljub temu zares prebivam nekje nad vsemu zvezdami na neskončni Višini višin ali Globini globin.
14. Toda, ali bodo vaši otroci tudi zmožni dati svojim otrokom takšen poduk o Meni, ker bodo brez prič o Moji vidni prisotnosti?
15. Glej, če bi jih učili tako, da bi se pretvarjali, da so bili priče, bi zardevali od sramu in otroci bi kmalu ugotovili, da so jim njihovi starši lagali.
16. Zato jim bodo morali kot zanesljive priče o Moji navzočnosti navajati le vas in oni svojim otrokom in ti otroci svojim otrokom in tako naprej.
17. Vendar, ko se boste pričevalci vedno bolj starali in dolgo, dolgo časa ne boste več navzoči, bodo kasnejši potomci celo dvomili o obstoju nekdanjih očevidcev, povejte, kako bo potem z Mojim naukom?!
18. Ali ne bodo na koncu dvomili tudi o njegovi verodostojnosti, z vašim obstojem vred?!
19. In kaj bodo ti ljudje storili, ko ne bo mogel nihče več dokazati in pristnost Mojega sedanjega nauka utemeljeno in sprejemljivo potrditi?
20. Povem vam, potem bo kmalu vsak človek z nekoliko močnejšim vplivom, začel ustvarjati svojega lastnega masivnega boga in ga častil s svojimi glavnimi strastmi ter svoje brate na koncu s silo prisilil, da bodo častili njegovega boga in mu žrtveno darovali.
21. Vendar, ko se bo to zgodilo, bo po takem malikovanju vse potonilo v prekletstvu najtemnejše noči in večne smrti, jaz pa bom prisiljen soditi z žarečimi meči in gorečimi šibami svetu, ki se je pogreznil v smrt, da bi ga oživil za sprejetje drugačne sodbe. In od tisočih bo težko eden pridobil svobodo ali z drugimi besedami, tisoči si bodo težko pridobili svobodno lastno življenje, njihovo prebivališče pa bo postala vroča materija.
22. Ampak mislim, da sedaj veste dovolj, da razumete, da od vsega učenja od ust do ust ni nobene koristi in tako tudi ne od srca do srca, razen če je najbolj živo preverjeno skozi notranje sveto pričevanje.

23. Da, resnično, povem vam, nauk je lahko sam po sebi še tako resničen, dober in pravilen, vendar če je izključno odvisen od verjetja, ki nima za svojo osnovo ničesar, ampak samo star običaj in za priče verodostojnosti nauka zaslepljena srca, potem tak nauk ne glede na to nič ne koristi!
24. Vi ste že postali čezmerno šibki, čeprav so vsi vaši prvotni učitelji še živi; kaj se bo potem zgodilo tistim, ki se bodo še bolj slepi bojevali in spraševali o vašem sedanjem obstoju?!
25. Zato vam še enkrat povem, da noben nauk ni uporaben, razen če je njegovo načelo moč potrditi z Mojim živim pričevanjem v vsakem človeškem srcu!
26. V Oalimu imate čisto popoln dokaz tega živega pričevanja. Tako je treba tudi razumeti, da boste učili vaše otroke ustno o Mojem imenu in Moji prvobitni večni milosti, svetosti in najbolj ljubeči nravi, na način, ki sem ga vam že dovolj dobro prikazal, vendar se ne zadovoljite samo s poučevanjem, ampak si kar najbolj prizadevajte, da bodo temu učenju sledila popolna resnična dejanja in lahko ste prepričani, da bodo vsi sprejeli ta nauk resno in dejavno, kaj kmalu pa bodo veliko, živo, sveto Oalimovo dokazilo sami našli v sebi, katero bo nadvse mogočno žareče pričalo o živi verodostojnosti Mojih sedaj vam vsem namenjenih besed! (Primerjaj, Janez 7,17)
27. Glejte, Oalim je našel v tretjem kalčku srca, potem ko se je izoblikoval v človeka, še eno sončno srce in v tem srcu končno Mene, tako kot vi najdete odsev sonca v vsaki rosni kapljici; in ta Moja podoba v njemu, je spregovorila kakor Jaz in njene besede so mu pokazale Mene kakor večnega, svetega Očeta, v vzvišenosti Mojega neskončno svetega božanstva!
28. Ta Oalimov notranji človek se je že združil s svojim zunanjim bistvenim človekom in deloma celo z zunanjim snovnim človekom tega.
29. Vendar pa boste vse to izkusili šele, ko boste popolnoma dozoreli, toda potem taki ostali za večno.
30. Zatorej, če boste na ta način delovali in učili svoje potomce, jim boste posredovali trajno pričevanje o verodostojnosti Mojega nauka in ta dokaz bo za njih kot nagrada, ko si bodo te besede za vse večne čase dejavno vzeli k srcu.
31. Kdor bo našel to pričevanje v sebi, je že prejel od Mene večno življenje, ki mu v vsej večnosti ne bo odvzeto.
32. Glejte, vse to je izraženo skozi Oalimovo resnično videnje; ampak, kar je še ostalo za razumeti in dobro upoštevati so videnja naslednjih in tako s tem namenom poslušajmo tudi Thuarima! Amen.«

75. Poglavje

Thuarimovo videnje: njegova ljubezensko ognjena preizkušnja

1. In nemudoma je visoki Abedam poklical Thuarima in mu rekel:
»Thuarim, ti si poklican, več ti Mi ni treba reči; zato izpolni Mojo voljo brez strahu in plahosti! Amen.«

2. In Thuarim je omahljivo stopil k visokemu Abedamu, se Mu z gorečim srcem zahvalil in začel posredovati svoje videnje pred Menoj in pred vsemi očeti.
3. Torej, tako je bilo Thuarimovo videnje in tudi izgovorjeno iz njegovih ust:
4. »O Ti sveti Oče nas vseh, ki si poln ljubezni in milosti, to je bil težaven preizkus zame, ubogega, slepega grešnika pred Teboj, o Jehova!
5. Ti veš kako se mi je godilo v teh nekaj trenutkih; vendar očetje ne vedo, zato bom zvesto oznanil, v skladu s Tvojo sveto voljo, kaj me je tako nevzdržno mučilo v teh nekaj trenutkih, vendar navidezno tako dolgo časa, da se mi je zdelo, kot da me bo za vekomaj držalo obdanega v svojih neskončnih rokah.
6. In takšno je bilo grozno stanje, v katerem sem se znašel: medtem, ko sem na skrivaj nejevoljno premišljeval, sem tako rekoč sam sebi rekel: 'Kaj to pomeni, v sebe pogledati? Ali to ne zveni kakor čisti nesmisel? Če si naš Stvarnik, moraš zagotovo vedeti zakaj si nekoga obdaril z očmi!
7. Do sedaj jih je vsak uporabljal navzven; kako naj jih sedaj naenkrat popolnoma obrnem - kar se mi zdi čisto nemogoče - in v sebe pogledam, da izvem kako izgleda moje telo od znotraj?'
8. Nato sem zares poskušal nekaj časa obračati oči v vseh smereh kolikor je bilo mogoče, tako da so mi iz oči ognjeni plameni dobesedno bruhali ognjene krogle, katere so me silno prestrašile. Ampak ves ta trud je bil zaman, kajti ko sem svoje oči spet povrnil v običajno mirovanje, nisem videl ničesar, ampak samo tisto, kar se je nahajalo zunaj mene.
9. Pogledoval sem tudi od enega do drugega mojega brata, vendar nisem mogel na nobenem odkriti ničesar posebnega kar bi izstopalo.
10. Torej, ko nikakor nisem mogel ničesar najti, sem postal še toliko bolj nejevoljen in zraven premišljeval: 'To prav gotovo ni čisto nič drugega kakor preizkušanje mojega razuma!
11. Toda jaz vendarle nisem tako neumen kot morda nekateri mislijo!
12. Zato, ker sem očitno jaz tisti, ki je najbolj razumen, bom pustil druge nemotene v njihovi neumnosti, če jim je to v veselje; jaz pa bom ostal v svojem dobrem, starem stanju!
13. Naj pogleda v sebe, kdor hoče, lahko in more; jaz pa bom moj par oči uporabljal raje za namene, za katere so mi bile dane od Stvarnika!'
14. Tako sem se znebil svoje nejevolje in postal miren.
15. Toda moj domneven mir ni trajal dolgo, kajti tla pod mojimi nogami so kmalu postala tako lahka, kakor rahel pesek ali sveže zapadel sneg in še preden sem se tega zavedel, sem bil že zakopan v najglobljem breznu zemlje!
16. Tam je bilo okoli mene zelo temačno, z rokami pa sem si lahko naredil okoli svojega obraza le toliko prostora, da sem komaj še lahko dihal.
17. V tej največji stiski sem vendarle pomislil na Tebe, sveti Oče in Te prosil za pomoč in rešitev.
18. Vendar so se vse moje prošnje izgubile v neskončnem pesku, ki me je z vseh strani obdajal in namesto da bi bil rešen, sem se pogrezal samo še vedno globlje in globlje v neizmerno brezno zemeljskega peska; in ko sem se že čisto obupan pogrezal in pogrezal, se je nenadoma pojavil ogaben vonj, ki je bil slabši, zares, neizrekljivo slabši od vsakega smradu na zemlji, ki so ga kdajkoli zaznale moje nosnice!

19. In glej, tu se je pesek skoraj končal! Tega sem bil vesel, kajti razmišljal sem: 'To je zagotovo moja rešitev!'
20. Toda kako neizrekljivo grozljivo sem se zmotil v tem mojem veselem pričakovanju!
21. Kajti šele sedaj se je začela beda, za katero ne najdem niti besede, s katero bi jo zadostno izrazil.
22. Samo toliko lahko povem, da tam kjer se je pesek končal, sem se takoj pogreznil v vroče blato in globlje sem se pogrezal, bolj je postajalo vroče in bolj smrdljivo.
23. O Ti sveti Oče! Kakšno grozno stisko in tesnobo sem pretrpel, ko sem spoznal, da tega pogrezanja ne bo nikoli konec in celo blato se je začelo spreminjati v žareče rdeči pepel, ki se je spet spremenil v belo, vročo mešanico (lavo), kakor tista, ki pogosto bruha iz gorečih gora; - moj jezik tega nikakor ne more opisati!
24. Ta žareča tekoča masa mi je povzročila najbolj neznosno, pekočo bolečino in tako povečala moje neskončno neizrekljivo trpljenje, vendar pa ta večni ogenj kljub temu ni hotel ali ni mogel poškodovati niti enega samcatega lasu na moji glavi!
25. Tedaj nisem mogel več prositi in moliti, ampak je moje celotno bitje preklelo vse, kar mi je pomagalo do tako bednega obstoja.
26. No, in bolj ko sem postajal jezen, vse globlje sem se pogrezal v vedno bolj vroče ognjeno morje.
27. Ko je tako postajalo vedno bolj in bolj grozno, sem v svojem strašnem, skrajnem obupu zakričal:
28. 'Bog, Ti strašni, najokrutnejši nesmisel! Če kje obstajaš, me uniči, ker za to bivanje Te ne morem niti sramotiti, kaj šele, da bi se Ti zahvalil!
29. O Ti nesrečni, najbolj prezira vreden Bog! Kakšno zadovoljstvo ti lahko to nudi, da si me ustvaril za takšno trpinčenje?'
30. In glej, medtem ko sem tako klical in grozno kričal, sem naenkrat zaslišal močno grmenje in iz groma meni namenjeno klicanje:
31. 'Nemočni nesrečnež! Zakaj preklinjaš Mene, ki sem tvoj Oče?!
32. Glej, sedaj sem te ustvaril v ognju Moje neskončne ljubezni kot večno nesmrtno bitje, ki Mi bo popolnoma podobno in te vodil s Svojo očetovsko roko, da ni bil uničen niti en las na tvoji glavi; vsemu temu ljubezensko ognjenemu preizkusu sem odredil le tri trenutke glede na zemeljsko računanje in si Mi že izrekel najbolj grozne kletve! Kaj naj naredim s teboj?'
33. In jaz sem na to odgovoril: 'O Ti najsvetejši Oče! Uniči me, kajti sedaj nisem več vreden, da bi obstajal, ker sem Te preklinjal!'
34. In nenadoma se je ognjeno morje spremenilo v blago svetlobo in iz te svetlobe sem spet zaslišal besede, ki so bile naslednje:
35. 'Glej, Jaz, tvoj Oče, ne preklinjam in sem voljan pozabiti to, kar si Mi naredil, kajti kar si pravkar videl je v razmerju s tvojim odnosom do Mene na Zemlji. Vendar zdaj spoznaj, da sem Jaz tvoj Oče in se premakni skozi ves premikajoči pesek tvojega življenja, skozi blato tvoje modrosti in skozi tvojo žarečo zlobo, v prečiščen ogenj Moje očetovske ljubezni in končno skozi tega, k najčistejši svetlobi večnega življenja in ljubezni iz Mene!

36. In tako se vrni s tem spoznanjem na zemljo, kjer te Jaz čakam! Amen.'
37. In nenadoma sem bil spet tukaj.
38. O Ti sveti Oče, tukaj mi je dobro, ampak kako naj sedaj stopim pred Tebe?
39. Oh, če bi bilo še vedno mogoče, da bi mi oprostil mojo največjo krivico, ki sem Ti jo storil; potem bi jaz z veseljem tisoč let prenašal najhujše trpinčenje z ognjem!
40. Oh odpusti, odpusti mi, največjemu grešniku! – Toda zakaj Te prosim? Jaz, ki Te večno nisem vreden!«

76. Poglavje

Razlaga Thuarimovega groznega videnja: velik boj med razumom in srcem

1. Ko je Thuarim končal svojo pripoved, je začel jokati, ker je zelo obžaloval svoj domnevno veliki greh, ki Mi ga je storil. Jaz, visoki Abedam, sem ga prijel za roko in mu rekel:
2. »Poslušaj in razumi, ti Moj Thuarim: kar si naredil v svojem videnju je tvoj majhen greh, za kakršnega bi se lahko štela velika skala, ki bi padla z gorskih višin in povzročila kakršno koli nesrečo.
3. Zato si lahko pomirjen, ker je imelo tvoje videnje drugačen pomen, in besede, ki si jih slišal v sebi veljajo za vsakogar ter na noben način ne zadevajo samo tebe, ampak ima vsesplošen pomen.
4. Poklical sem te le, da bi ti to videl v svojem duhu in ne z namenom, da bi se pregrešil proti Meni.
5. Vendar pa ima to videnje neko korist za vse prihodnje rodove, zato vsi poslušajte in razumite kaj to videnje pomeni! In to je njegov pomen:
6. Tvoj zunanji poskus, da bi s fizičnimi očmi pogledal v sebe, predstavlja neumen napor posvetnega razuma, saj poskuša doumeti duhovne stvari, čeprav je sestavljen le iz snovnih predstav, kar pomeni, da ni nič drugega kot sprejemni organ duše, skozi katero ta pridobi razumevanje zunanjega sveta.
7. Ker pa je samo to, kako bi bil potem lahko sposoben videti duhovno in ga dojeti znotraj svojega bistva?
8. Ognjeni krogi, ki so povzročili, da so se tvoje oči vrtele v vseh smereh, pa pomenijo tako imenovane duhovne iskrice tvojega posvetnega razuma, vendar je od njih tako majhna korist za njegovo duhovno videnje, kakor so ognjeni krogi za telesni očesi, - z drugimi besedami, s temi ne povzročijo ostrejše in bolj zdrave telesne oči, niti po še takem napenjanju in pritiskanju.
9. Glej, to je začetek tvojega videnja in tebe ne zadeva v tem tvojem notranjem stanju, ampak ves svet, kateremu te bom sedaj dal za preroka, na način, kot si ga doživel v svoji notranjosti.
10. Pri tem te je najprej razjezilo, ko sem vsem rekel, da poglejte v svojo notranjost in potem, ko si to neuspešno poskušal.
11. Glej, tudi ta jeza ni bila več naravna jeza, ampak te je preplavila zato, da bi nakazala napuh posvetnega razuma, ki nikoli noče biti ujetnik resnice,

ampak svoboden in kljub pomanjkanju vse svetlobe vladar, ki si sebe predstavlja srečnega le takrat, ko se z vseh strani priklanjajo njegovi neumnosti in je miren le tedaj, ko vzvišeno zatira svoje brate s posmehovanjem in zaničevanjem.
12. Glej, tudi to se več ne nanaša na tebe, kajti naredil sem te za preroka, ker v svojem srcu nimaš greha!
13. Vse to je pomen tvojega videnja, do trenutka, ko si se začel pogrezati v pesek. Kaj potem predstavlja tvoje stanje, ko si bil zakopan v temini peska, v katerega si se pogrezal globlje in globlje in imel težave z dihanjem ter prosil za pomoč, vendar ta ni prišla?
14. Glej, tu tvoja notranja razlaga že učinkuje in osvetljuje!
15. Pesek predstavlja vse znanje, ko ta začne zapirati celotno srce duše, katero je potem ujeto in zmedeno v velikem strahu, ki narašča, zaradi pritiska in teme, - vse to razum prizadene ubogemu srcu.
16. Na tej točki se začne srce boriti po svojih najboljših močeh in poriva pesek stran od ust, da bi si ustvarilo malo prostora za dihanje in goreče hrepeni za zveličanjem.
17. Toda izredno obilen posvetni razum si ne dovoli, da bi bil prikrajšan za svoje pravice in srce celo še bolj duši s peskom.
18. Ampak tedaj postane srce nestrpno in začne obupovati, razum pa, ki spozna, da ga ne bo mogel premagati, končno temu dovoli, da se pogrezne v blato tistih želja, ki jih je že davno vcepil v srce.
19. Šele tu se srce zave vseh pomanjkljivosti in popolne gnusobe, s katerimi ga je posvetni razum bogatil.
20. Potem se srce upre zavajajočemu razumu in se v njem razbesni! Spomni se ognjenega brezna kaosa!
21. Toda, ker je bil to odločilen trenutek za oba, na strani srca in nič manj za posvetni razum, je srce posledično padlo v največjo pobesnelost in bilo tedaj brez vsake svetlobe, kakor razum, ki je bil sedaj brez srca, brez vse toplote in netiva za svojo lažno svetlobo.
22. Glej, to je bilo takrat, ko si Me začel zmerjati v srcu in preklinjati v razumu!
23. Vendar ti povem, da nikoli ne upoštevam delovanja razuma, če ni spodbujeno od srca.
24. Čez srce sem kmalu nato izlil Svojo zdravilno svetlobo ljubezni, tako da se je slabotno srce po vrnitvi k Meni domov pozdravilo za večno življenje, kot si jasno slišal po notranjem glasu.
25. Toda vse te stvari tebe ne zadevajo, zato te bom postavil za preroka, ki bo odslej pričal proti vsemu svetu in njegovi modrosti. Zato bodi miren in se več ne boj, ker Sem to povzročil v tebi zato, da boš vedno pričal iz Mene proti vsem neumnostim sveta! Amen.«

77. Poglavje

Navodilo za iskanje žive besede. Prilika o deklici in njenem snubcu

1. Po tem Abedamovem poduku, je bilo Thuarimovo srce polno veselja in ljubezni, tako da ni hotel izpustiti Abedamove roke.
2. Med to najbolj ljubečo priložnostjo, je Abedam rekel: »Thuarim, ti si Me resnično močno zgrabil s svojim srcem, kakor tudi s svojimi rokami in s tem bodi ponovno povišan v novega preroka!
3. Kajti resnično, resnično, povem tebi in vsem, ki ste tukaj, kdor Me odslej ne bo zgrabil tako kot ti, bo težko sploh kdaj v svojem lastnem srcu slišal zvok Mojega glasu!
4. Toda tisti, ki ga v tem zemeljsko sanjavem življenju ne bo slišal vsaj enkrat, ne bo pridobil življenja, ampak še vedno zelo nihal med življenjem in smrtjo.
5. Ta tvoja sedanja ljubezen do Mene je resnična, dejavna, živa ljubezen. Torej, kdor Me ni zgrabil s srcem in s tem tudi z rokami po dobrih delih ljubezni svojim bratom in sestram, katera so Mi prijetna, je njegova ljubezen še vedno kakor nezrel plod, ki je lahko zlahka vržen z drevesa življenja z nekim sunkom vetra preden je dozorel in kalček življenja v njem.
6. Toda tisti, ki ima dejavno ljubezen, je že zrel in pripravljen za večno življenje, ker je resnično našel živ pomen Mojega namena v njem, ki je Moja večno živa Beseda. Ta Beseda je dejansko kalček večnega življenja v njem!
7. Recimo, da je nekdo izbral deklico za svojo ženo, katero v svojem srcu na skrivaj ljubi in se ji potem kdaj tudi nasmehne, vendar je ne prime za roko ampak vedno odlaša, - povej Mi: ali bo deklica verjela, da je njegova ljubezen do nje resna?
8. Oh, povem vam vsem, da ne bo, ker si bo rekla: 'Če bi ti bilo zares kaj do mene, zagotovo ne bi držal svojih rok za hrbtom, kadar prideš k meni, ampak bi prihitel k meni z razširjenimi rokami.
9. Vendar jaz poznam tvojo mlačnost in tvojo skrito navihanost, da si laskal tako kot meni tudi več drugim in s svojo lenobno ljubeznijo med nami prebiral, katera ti je bolj všeč; zato bodi daleč stran od mene, ker te moje srce nikoli ni priznalo!'
10. Glejte, ta dekličina sodba mlačnemu snubcu bi bila popolnoma pravična! In povem vam, da nekega dne, ko se boste po svoji telesni smrti vrnili iz te Zemlje v veliko duhovno kraljestvo, bom vam in vaši ljubezni do Mene sodil prav na enak način, kakor je deklica svojemu mlačnemu snubcu! V to ste lahko popolnoma prepričani!
11. Resnično, povem vam, ko bo potem k tej deklici prišel drugi snubec - o kateri še nikoli prej sploh ni razmišljal- in ko jo bo videl, bo z razširjenimi rokami pohitel proti njej, jo po pozdravu naglo živahno objel, jo pritisnil k svojemu srcu in jo poljubil na čelo ter ji rekel z glasom tresočim od ljubezni:
12. 'Vroče ljubljena! Kaj hočeš, da naredim zate, da ti bom dokazal kako nezmerno velika je moja ljubezen do tebe?'
13. Kaj mislite; ali se bo mladenka tega snubca otresla, kakor prejšnjega omahljivca?

14. Oh, nikakor ne, povem vam, ona ga bo obdržala v vsej ljubezni in toplini svojega srca!
15. Vidite, to je prav tako, kakor bom Jaz naredil!
16. Kdor Me bo zagrabil s srcem in rokami, tega bom sprejel z vso močjo Svoje ljubezni in ga zagotovo večno nikoli ne bom zapustil.
17. Toda tisti, ki bo z Menoj ravnal tako, kakor mlačni snubec, resnično, z Moje strani se njemu ne bo godilo niti za las bolje kot mlačnemu snubcu!
18. In tako si ti, moj dragi Thuarim, novi prerok v ljubezni in pričevalec v Mojem imenu, kakšna mora biti resnična, živa ljubezen, če hoče nekdo z njo priti k Meni.
19. Kdor bo delal po teh tvojih vidnih znamenjih, v duhu in vsej resnici iz njega, bo kmalu v duhu in vsej resnici tam, kjer si sedaj ti, tako preroško pričal o vsem tem.
20. Tisti, ki bo tam, bo našel s sebi smisel Mojega namena.
21. In ta smisel je najbolj pravo, večno življenje iz Mene in v Meni!
22. Ti si zase sedaj že v smislu, od tod boš sedaj pričal navzven. In tako je velik namen dosežen in izpeljan.
23. Toda velike stvari so še vedno skrite, zato poslušajmo tudi Rudomina in bodite pozorni na vse kar je v sebi videl in slišal. Amen.«

78. Poglavje

Videnje velikana Rudomina. Veličina človeka kot Božjega otroka

1. Po teh besedah je Abedam odslovil Thuarima v telesnem, vendar ne tudi v duhovnem smislu; in Thuarim, ki se je skoraj čisto raztopil od ljubezni in hvaležnosti, je sicer moral navzven izpustiti Abedamovo roko, toda prav zato se je te vse bolj krčevito oklepal v svojem srcu. Potem je odšel v takem živahnem razpoloženju nekaj korakov nazaj, prav tako kakor Sehel, tako da ni obrnil oči stran od Njega, kogar je sedaj njegovo srce priznalo, da je svet, svet, svet in poln najbolj vzvišene očetovske ljubezni.
2. Ko je bil zopet na svojem prejšnjem mestu med svojimi brati, je Abedam poklical Rudomina, rekoč: »Rudomin, pridi in govori ter pričaj iz sebe! Amen.«
3. In zelo velik Rudomin je iz srede svojih bratov takoj stopil naprej in tam stal prav tako kakor nebeški steber, čisto odrevenel od iskrene ponižnosti, ljubezni in spoštovanja do visokega Abedama.
4. Navkljub tej njegovi zadregi, je celotna njegova pojava vseeno delovala resnično moško, mirno in dostojanstveno, ki se je lahko tako očitno odrazila le pri Rudominu, ker je v telesnih merah zdaleč presegal vse otroke z Adamom vred, saj je bil velikan, visok šestnajst *pednjev in tudi drugače neznansko močan v vseh svojih mišicah in živcih.
5. Toda, ko je ta velikan dolgo časa okleval in v vedno večjem strahu v sebi premišljeval kdo je ta, pred katerim sedaj stoji in mora govoriti, ga je Abedam ljubeče, prijazno pogledal in ga vprašal:
6. »Rudomin, zakaj oklevaš pred Menoj, tvojim Očetom in Bogom?

7. Kaj zadržuje tvoje srce ujeto in veže tvoj jezik?
8. Pusti to, kar je sedaj brez koristi; zberi se v svojem srcu in govori! Amen.«
9. Te vzpodbudne besede so prodrle kot eterični življenjski balzam v vso Rudominovo bit in njegovo srce se je osvobodilo vse tesnobe, njegov jezik pa je postal lahek kakor puhasto pero, tako da je kmalu začel z mogočnim glasom govoriti tako glasno, da so se njegove besede odbijale od sten najbližjih gora in tedaj izzvenele.
10. In to je tisto kar je rekel: »Bog, Oče, Ti večna, najčistejša ljubezen, ki Si svet, svet, svet! Kdo bi Te lahko ljubil, hvalil in slavil dovolj dostojanstveno in spodobno?! Kajti preveč je prečudovito in sveto vse, kar si nam dal Ti, o Sveti Oče!
11. Kaj je Zate človek v vsej svoji nizkotnosti in ničevosti, o veliki, vsemogočni Bog, da ga Ti ne pozabiš in dovoliš, da tako mogočno občuti izlivanje Tvoje neskončne milosti, ljubezni in usmiljenja?
12. Da, šele sedaj jasno in razločno spoznavam, da si Ti, o Bog, resnični Oče in mi Tvoji otroci; kajti kaj drugega naj bi Ti bil in kaj mi, ki smo spočeti le po Tvoji sveti volji s Tvojo brezmejno ljubeznijo!
13. Da, da, Ti si resnično Sveti Oče nas vseh in mi smo resnično Tvoji otroci in neskončno veliki iz Tvoje vzvišenosti in mogočnosti, vendar majhni in nepomembni, zares, čisto nič sami iz sebe, ne mi, ampak Ti si nas spočel iz Svoje večne, brezmejne ljubezni.
14. Prepuščeni sami sebi mi nismo resnično nič, toda v Tvojem očetovskem srcu smo veliki, da, neizrekljivo veliki, močni in nadvse mogočni, tako, da pred našim rahlim izdihom svetovi in sonca in lune bežijo kakor najlažji prah, ki se vrtinči pri najmanjši sapici.
15. Resnično, to ne bi rekel, če ne bi videl in občutil v svojem videnju!
16. Jaz sem to videl in močno občutil, tako da to tudi govorim iz sebe, kar sem po milosti našega Svetega Očeta našel in najbolj jasno in močno občutil in videl globoko v sebi.
17. Kajti, prav kmalu po svetem pooblastilu, da pogledamo v našo notranjost, je izginila Zemlja in vse vidno nebo, jaz pa sem sam lebdel sredi brezmejnega, neskončnega prostora. Dolgo časa so moje oči strmele v brezmejne globine neskončnosti, vendar je bil ta napor zaman, saj je celo vsak drobec prahu izginil v neizmernem breznu neskončnosti.
18. Samo jaz sem sam lebdel brez podpore kateregakoli nebesnega telesa v sveti temi neskončnega, večnega prostora.
19. Toda nenadoma se je velika misel pojavila iz moje globine, in ta misel je bila Sveta Beseda, ki se je glasila:
20. 'Z najmanjšim prstom roke obriši najmanjši prst na nogi! Kjer se en drobec prahu oprijema, tega upoštevaj!'
21. In jaz sem takoj naredil po tej Besedi. Toda, ko sem to storil, glej, se je drobec prahu začel širiti čez moj najmanjši prst in razpadel na nešteto atomov prahu. In atomi so hitro narasli v sonca, svetove in lune in švignili iz moje roke ven v neskončno Globino globin, napolnjeno s svetlobo in bitji v neskončnem, prej praznem prostoru.

22. Tedaj sem zadrhtel do svojega najglobljega bistva pred svojo lastno veličino in pomislil: 'Kaj vse se je oprijelo mojega prsta pa sploh nisem čutil?!'
23. Toda še druga Beseda se je pojavila v meni, rekoč: 'Ali misliš, da so Božji otroci komarji, ki se plazijo po prahu?
24. Glej svojo rast in se primerjaj z vsemi temi stvarmi, ki so bile tam iz drobca prahu, pa boš dojel, kaj si ti in kaj so stvari, ki so se oprijele tvoje noge!'
25. In bil sem povzdignjen. Vse stvari so lebdele pred mojimi očmi kakor lesketajoči pesek; toda kmalu se je pred menoj pojavila veličastna svetloba, s katero je bil napolnjen neskončni prostor.
26. In šele v tej svetlobi sem zagledal veličino Božjih otrok in v primerjavi z njimi ničnost vseh drugih stvari, in zakaj je Sveti Oče prišel k nam ter nas Sam učil o poteh neskončnosti.
27. Torej, povedal sem, kar sem videl in občutil.
28. Kaj drugega kot to nisem videl; zato Tebi, Bog, naš Oče, vsa zahvala, slava, ljubezen in hvaležnost za večno! Amen.«

79. Poglavje

Skrivno poučevanje Rudomina za pridigarja
Veličina duhovnega v človeku

1. Po tej Rudominovi dobro razdelani pripovedi, je Henoh, sledeč svojemu notranjemu vzgibu, stopil k Abedamu in Ga na skrivaj vprašal:
2. «O Ti dragi Oče Abedam, glej, Rudomin je z zelo močnim glasom razglasil veličino človeka, kot jo je zaznal v sebi, - vendar, ali ni pri tej priložnosti morda pretiraval?
3. Kar je zanj važno je, da se drži resnice, ki pa v preteklosti ni bila njegova najmočnejša lastnost in je vedno pretiraval o vsem kar je govoril.
4. Kako pogosto je delal cel svet iz zrna peska in iz komarja slona ali celo mamuta, tako da so se njegovi bratje in sestre težko razumeli z njim, ker jih je s svojim silnim glasom zagotovo vedno prisilil k molku, - kar je bil nato sčasoma razlog, da sem ga kot njegov oče vprašal, če želi od mene sprejeti svojo dediščino in zapustiti opoldansko regijo.
5. To je kmalu tudi storil, ker je videl, da sem bil zelo zaskrbljen glede tega in zavoljo miru in hišnega reda vzel tudi ženo, toda kar zadeva njegovo potomstvo, ni spočel več kot tri otroke v osemdesetih letih.
6. Tako je bil vsekakor nekoliko nenavaden človek, ne glede na dejstvo, da sem ga jaz spočel. To je razlog zakaj me je njegov precej visoko zveneči govor presenetil in me prisilil na ta neobičajen korak, da sem prišel k Tebi vnaprej, o dragi Oče in Te prosim odpuščanja, če je ta moj sin pred Teboj storil takšno nespodobnost.«
7. Ko je Abedam slišal Henohove besede, se je obrnil k njemu in rekel:
»Moj ljubljeni Henoh, glej, ker nisi imel več nikakršne skrbi za ta svet, kot samo to, je bila tvoja skrb upravičena, ker je bila vedno spodbujena s tvojo

ljubeznijo do Mene, ampak tukaj ti povem, da je bila že dolgo časa tvoja skrb odveč, ko te je skrbelo o sinovi občasni netočnosti.
8. Kajti glej, Jaz sem bil tisti, ki je bil njegov učitelj od rojstva in ga izoblikoval v takega, kot sedaj stoji pred nami!
9. Seveda, tudi ti si ga poučeval za Mene, vendar ti povem, Moj nadvse ljubi Henoh, da to poučevanje vendar ni bilo tako dobro kakor Moje, katero je od Mene prejemal skrivno, brez tvoje ali njegove vednosti.
10. S pomočjo tega poučevanja vam on vsem tukaj daje zanesljiv dokaz, da od tega Mojega pouka ni odšel praznih rok.
11. Torej, bodi popolnoma brez skrbi, kajti glej; - lažnivca Jaz nikoli ne pokličem s Svojo večno ljubeznijo in glasom modrosti za pridigarja resnice pred ljudmi, ampak samo tiste, ki so, kakor ti, Moj ljubi Henoh, najčistejšega srca.
12. Ampak, ker Sem poklical tvojega sina, si lahko popolnoma brezskrben o njegovi morebitni krivdi, saj je bilo vse to samo Moje delo. –Ali Me razumeš, Moj ljubljeni Henoh?
13. Glej, ti in vsi ostali! Rudomina sem pustil zrasti tako velikega celo na telesu; iz te Moje šole vam je vedno govoril in vas učil, da je človek več kakor črv v zemeljskem prahu.
14. Njegov močan glas, ki mu je bil dan v tej isti šoli, vam je pokazal da je, prvič, več sile in moči v prsih kakor v glavi, in drugič, dal vam je natančno mero, in sicer, za koliko je ljubezen močnejša, ali za koliko bi vsaj morala biti močnejša od razuma, in tretjič, v imenu te Moje šole vam je pokazal z močjo svojega glasu, katerega morajo njegovi bratje in sestre molče ubogati, da bo glava, s vsemi svojimi čuti in preračunljivostjo, morala popustiti srcu, kadar srce nastopi kot očitno boljši učitelj. Ali to razumeš, Moj ljubi Henoh?
15. Poleg tega, je zahvaljujoč Moji šoli, naredil iz zrna peska cel svet, kakor je sedaj v svojem videnju naredil iz majcenega drobca celotno stvarstvo. Glej, s tem je učil kakšna je človeška narava, kako duhovni so ljudje in da v človekovem srcu počiva njegova podoba Boga, s pomočjo katere lahko napravi večje stvari kot pa, da samo zija v nekaj, in ko se dovolj nazija, se na koncu domisli pripombe: 'To je pa zares tako lepo in prečudovito!' - s katero je porabil že vso veličino svojih občutkov.
16. Resnično, povem vam, vsi naredite iz komarja slona in mamuta, zares, srca vaših duš, ki so neredko težko večja od komarja, preoblikujte v slone in mamute, toda na drugi strani, preoblikujte v komarje razum, ki je pogosto tako velik kakor gora in boste lahko verno razumeli vse kar je v Rudominu iz Moje šole!
17. Vendar pa je z mnogimi od vas še vedno tako, da v veliki meri še vedno ne razumete, čemu in zakaj Sem poklical Rudomina.
18. Sedaj se sprašujete: 'Kaj je spet ta notranja šola? Kako naj to razumemo?'
19. Toda Jaz vam povem: kadarkoli opazujete nek nebesni pojav, staknete glave skupaj in leta razmišljate o njem in na koncu rečete: 'Ta in ta stvar je vzbudila našo pozornost; zato si jo moramo razložiti!'
20. Opazovali ste migetanje zvezd, smer vetra, kričanje ptic in drugih živali, besnenje in tuljenje morja, in povsod ste prišli do velikih zaključkov.

21. Povejte Mi, zakaj niste prilagodili vašo astrologijo tudi znamenjem nesmrtnosti najdenih v človeku – zakaj se niste sprijaznili z vam bližjim preiskovanjem zvezd teh živih nebes?
22. Cvrčanje črička je za vas čudovitejše kakor jezik nesmrtnega brata, človeka, veličastne podobe Moje večne očetovske ljubezni.
23. O vi, še vedno zelo slepi, kaj je več: dejanje in kretnja otroka ali padec gore, povzročen od milijona bliskov?
24. Glejte, to je šola večnega življenja; kar je več kot svet, ki je nastal iz drobca pritrjenega na Rudominovem nožnem prstu, neskončno več kakor vse prostrano in brezmejno vidno stvarstvo!
25. Spoznajte človeka v človeku in njegova znamenja; razlagajte si slednje v duhu ljubezni in vse resnice iz nje in šele takrat boste modri izvedeli kaj je največ, kaj se uči v Moji šoli in kako se kasneje to prepozna v človeku iz njegovih živih znamenj.
26. Resnično, povem vam, večje stvari kakor v osrednjem soncu vsebujejo že solze novorojenega otroka!
27. V tem je tudi smisel Rudominovega videnja. – Razumite to in delajte skladno s tem, tako da boste vse lažje našli večno življenje. Amen.«

80. Poglavje

Ljudje - Božji otroci kot bogovi

1. Po teh besedah se je Henoh zahvalil Abedamu z vso ljubeznijo in veliko ponižnostjo svojega srca, za ta pomemben, velik, sveti pouk in vsi drugi očetje in otroci so sledili njegovemu zgledu.
2. Po tej najgloblji notranji zahvalni molitvi srca, je Henoh odšel nazaj na svoje prejšnje mesto poleg Garbiela.
3. Nato se je Abedam takoj obrnil k Rudominu in ga nagovoril, rekoč:
4. »Tako tudi ti, Moj ljubi Rudomin, glej, poslušaj in dobro razumi, o čem še posebej, tvoje videnje vam vsem priča in govori!
5. Sedaj vsi, ki Me obkrožate tukaj na višinah, veste, da sem Bog, Eden in Edini Večni Bog, z vami govorim kot Oče in vas poučujem, viden pred vašimi očmi.
6. Vendar, če je Oče Bog, njegovi otroci zagotovo ne bodo psi, mačke, voli, krave, teleta, osli in podobno, ampak bodo takšni kakor njihov Oče, delovali in bili tam, kjer deluje in je njihov Oče!
7. Glejte, to je Moj večni red, in sicer, da morajo biti pri vseh bitjih, vsepovsod in v vsem, pri vsaki stvari, otroci tako popolni, kakor je njihov Oče!
8. Iz tega razloga je vsak plod sestavljen iz kalčka, ki je temelj vse očetove popolnosti.
9. Tako mora kalček semena, ki leži v zemlji, postati enaka trava, enaka rastlina, enak grm ali enako drevo, iz ali na katerem je bilo seme kalčka.
10. Ali je zadeva kaj drugačna pri živalih? - Jaz menim, da tudi levji oče ali tisti, ki ga je spočel, je vedno lev, prav tako kakor je bila ptica vedno samo

ptica in tako naprej do človeka, kjer očetov sin, ki je podoben očetu, postane človek zelo visoke zmogljivosti in nadarjenosti in hči iste matere in očeta, ki je posvečeno polje za setev plodov večnega življenja, celo plodov, posejanih iz Mene.
11. Če je že nesporno tako v naravnem in materialnem svetu, mora biti v duhu za neskončnokrat bolj!
12. Zato, ko vam govorim, učim in razglašam, da ste Moji otroci, Mi povejte, vi Moji dragi otročički: kaj to pomeni?
13. Zaradi česa in zakaj Me kličete Oče naš in zaradi česa in zakaj vas Jaz imenujem Moji otroci?
14. Zaradi česa in zakaj Jaz pričakujem od vas v vsej pravičnosti in poštenosti, da prepoznate samo Mene in nikogar drugega, kot edinega pravega Očeta, Me ljubite, sledite samo Meni, častite, slavite in hvalite samo Mene in Me v vsem popolnoma ubogate? Ali še vedno ne razumete?
15. Kaj in kdo drug, razen tega, da sem samo vaš resnični Oče, sem potem Jaz?
16. Torej, - Jaz sem tudi eden in edini, večen, neskončen, vsemogočen, resničen Bog!
17. Toda, če sem Jaz, kot vaš edini in resnični Oče, predvsem Bog od Večnih Večnosti, kaj ste potem vi kot Moji otroci?
18. Da, resnično, povem vam, vi ste tudi bogovi, prav tako kakor Jaz, vaš Oče, ki sem Bog, - s to razliko (ki je že na zemlji, vsaj v telesnem smislu kot nespremenljivo dejstvo), da bo oče vedno ostal sinu oče in to večno, ko gre za pojavnost, zato sin nikoli ne more biti očetov ded, ali da bi lahko rekel očetu; 'Jaz sem te spočel'!
19. Tako malo kot lahko predpostavljamo, da bo lahko iz kalčka semena nastalo enako drevo, ki je prej rodilo seme!
20. Zato oče vedno ostane oče in sin vedno sin. Takšno je nespremenljivo razmerje.
21. To je potemtakem velika razlika med vami in Menoj, da sem samo Jaz Oče, medtem ko vi nikakor ne morete biti nič drugega kakor Moji dragi otroci, katere čaka velika dediščina v veliki očetovi hiši.
22. In zdaj glej, ti, Moj ljubi Rudomin, vse to pomeni tvoje vzvišeno izjemno videnje, ki preko tebe, vsem ostalim najbolj jasno priča o resnični naravi Mojih otrok in jim pripoveduje:
23. Človek, dobro razmisli in pretehtaj globoko v svojem srcu, kdo je On, ki ga kličeš 'Sveti Oče'!, in zakaj!'
24. Toda, da bi postali tudi Njega vredni, izpolnjujte to kar od vas vaš Sveti Oče pričakuje, delajte tako da boste morda postali pravi in popolnoma resnični Njegovi dragi otroci, -- popolni, kakor je On sam.
25. Resnično, morate biti popolni kot sem Jaz, da boste za vedno Moji otroci!
26. Kajti to je resnično največja stvar, namreč, da ste vi Moji otroci in Jaz vaš Oče!
27. Tako, da boste lahko dojeli to največjo in najsvetejšo resnico še bolj poglobljeno, poslušajmo na licu mesta tudi Horedona in poglejmo kaj je on uzrl in zaslišal v sebi. Amen.«

81. Poglavje

Horedon je poklican, da pove svoje videnje

1. Ko je Rudomin vse to slišal in si vsako besedo vtisnil globoko v svoje srce, se je zahvalil visokemu Abedamu z vso gorečnostjo svojega srca, upognil svoje veliko telo do tal in odšel zopet nazaj na svoje prejšnje mesto, spodbujen z ljubečim Abedamovim kimanjem, toda obrnjen nazaj, tako da ne bi izgubil svetega Očeta izpred oči, ker je med njegovim opisovanjem videnja postalo zelo temno, saj je bilo že pozno zvečer, vendar celo bolj zaradi dejstva, da se je nenadoma nebo pooblačilo, kar je bil v teh gorah pogost pojav, ki ga ni skoraj nihče opazil.
2. Kajti, ko so okoliške gore oddajale ogenj, skoraj ni bilo mogoče pričakovati mirne noči.
3. In tako tedaj ni bilo več nobene druge naravne svetlobe, kot šibek odsev nekaterih oddaljenih gorečih gora.
4. Ko je Abedam ne glede na vse to, poklical Horedona in mu rekel: »Horedon, ker ti tvoje oči sedaj ne morejo več kaj dosti služiti, sledi samo Mojemu glasu in se nam razkrij; kajti v prihodnje boš moral vedno slediti samo Mojemu glasu, ki ga boš potem, ko se bo Moja trenutna prisotnost končala, še naprej slišal v sebi, vendar Me od takrat nikoli več ne boš videl na Zemlji!«, je Horedon takoj zapustil svoj prostor, da bi odšel k Abedamu, vendar, ker ni vseskozi slišal Abedamov glas, je taval nekaj časa med očeti in ni mogel najti kraja kjer je bil Abedam.
5. Toda kmalu se je zopet slišal Abedamov glas, ki je pozival Horedona, vendar je ta odšel v popolnoma drugo smer, a se je takoj obrnil, precej začuden, ker je zgrešil pravo smer.
6. Tedaj je šel naglo v smeri od koder je najprej slišal glas, vendar se je moral povsod izogibati ljudem, toda ko je prišel tja, se je dokaj preprosto zgodilo, da je v tej trdi temi zopet zgrešil smer, tako da ponovno ni prišel tja kjer je bil Abedam, ampak drugam. Čez nekaj časa ga je Abedam spet poklical.
7. Horedon se je takoj oglasil, vendar iz povsem nasprotnega kraja in rekel jokaje:
8. »O Ti sveti, dragi Oče! Če ne prideš k meni v tej temni noči, sem izgubljen, kajti ne morem priti k Tebi, ker kar naprej izgubljam smer, ko se moram ves čas izogibati!«
9. In spet ga je Abedam poklical: »Horedon, pridi sem; sem, kjer vidiš daleč za Menoj ognjeno goro!«
10. In zopet je Horedon takoj sledil glasu, vendar ponovno ni mogel iti naravnost, ker se je moral tu in tam izogibati skupinam ljudi, zato se je ravnal po goreči gori, kar pa mu je bolj malo koristilo, saj svojega cilja ni mogel najti.
11. Toda, ko ga je Abedam zopet pozval, rekoč: »Horedon! Kako dolgo te bom moral še čakati?«, je Horedon postal žalosten in preklinjal noč, rekoč:

12. »Prekleta tema, ki me oviraš na poti k svetemu cilju in skrivaš Tistega, katerega išče moje srce in nadvse ljubi, da ne morem priti k Njemu!
13. O Oče, dopusti svetlobo in naj po Tvoji milosti ta noč izgine, tako da Te bom lahko videl in nato pohitel k Tebi, o Ti sveti, dragi Oče!
14. Ali pa pridi k meni, kjer Te sedaj mirno čakam, poln hrepenenja in žalosten zaradi te zle noči; a le Tvoja sveta volja naj se zgodi!«
15. Nato je Abedam rekel Horedonu: »Ker Me nikakor ne moreš najti, reci v svojem srcu v Mojem imenu: 'Ti gora, tam na meji, kjer prebivajo jutranji otroci, zagori in razsvetli ta prostor!'
16. Zaupaj in verjemi tvojim besedam iz Mene, tako da bo kmalu storjeno, kar boš glasno izgovoril v Mojem imenu! Amen.«
17. Tedaj se je Horedon, v svojem srcu poln ognjevite ljubezni, Abedamu zahvalil in potem takoj v zelo trdni veri izrekel napovedane besede.
18. Kmalu so se tla močno zatresla od nezaslišano močnega poka in iz visokega gorskega vrha so izbruhnili svetleči plameni, ki so osvetlili celo območje daleč naokoli z dnevno svetlobo.
19. Horedon je takoj zagledal Abedama, ki je stal poleg Njega in se Mu zahvalil z vso ljubeznijo svojega srca ter rekel:
20. »O Ti sveti, dragi Oče, kako neskončno Si mogočen – in kako dober! Šele sedaj jasno vidim, da si mi s tem mojim tavanjem hotel prihraniti govorne težave!
21. Kajti, kar se mi je dogajalo od Tvojega prvega klica do zdaj, se je prej dogajalo v meni.
22. In tako je vse prelepo oznanjeno, namreč, kar sem videl, slišal in občutil.
23. Tebi, o sveti Oče za to, večna hvala, vsa ljubezen, vsa zahvala in slava! Amen.«

82. Poglavje

Dostojanstvo in veličina Božjih otrok

1. Po tej uprizoritvi Horedonovega videnja in nekaj njegovih besedah v zvezi s tem, je Abedam vprašal Horedona, rekoč:
2. »Horedon, ker je tvoje notranje videnje oznanjeno, sprašujem tebe in vse ostale, kaj nam to videnje izraža; kakšen je njegov pomen?
3. Velik del tega je bil že jasno razodet pri Rudominu; zato vam ne bi smelo biti težko dodati to dopolnilno pojasnilo iz vaše svetlobe, ki ste jo v sebi prejeli. Torej, kdor ima pogum in modrost, naj stopi naprej in govori!«
4. Ko so slišali to Abedamovo zahtevo, so Ga vsi začeli rotiti, naj naredi Sam, po Svoji veliki milosti, kar je zahteval od njih. Zelo dobro so vedeli, da nihče, ki govori v Njegovem imenu ni zmožen govoriti neresnico, vendar takšna beseda izrečena iz drugih nevrednih ust, ne bi bila več tako silna, mogočna in polna življenja, kakor je ista Beseda, ljubeče izrečena iz svetih Očetovih ust.
5. Na to prošnjo je Abedam spet začel govoriti, rekoč: »O otroci, koliko neumnosti se še vedno skriva v vaših srcih? Kaj je Horedon pravkar storil s

pomočjo Moje Besede, ki sem jo Jaz položil vanj, ko Me zaradi noči in njene trde teme ni mogel najti?
6. Glejte, Besedo, ki sem mu jo dal, je izrekel v popolnem zaupanju v Mene in visoke stene bele gore so se razklale in žareči pepel v globinah te gore se je v trenutku v plamenih razširil skozi razpoke in reže.
7. Ker imate tukaj viden dokaz o sili in moči Moje Besede, izgovorjene celo z otroškimi usti, povejte, kako lahko izjavite, da je v Moji Besedi manj moči, ko jo izgovorite vi?
8. In kdaj je oče bolj oče, ko se sam tako poimenuje, ali ko ga otroci pokličejo oče?
9. Ali ta, ki bi zase rekel: 'Jaz sem oče!', vendar nima otrok, ki bi ga prepoznali kot očeta, ali drugi, ki pride domov in otroci pohitijo k njemu ter ga kličejo in mu pravijo: 'O oče, oče, oče, o ti dragi oče!'
10. Povejte Mi: kateri od teh dveh očetov je bolj oče?
11. V svojem srcu pravite: 'Ta, ki ga otroci kličejo oče.'
12. Torej vidite, vi, ki ste še vedno zelo neumni; ker je bil oče od svojih otrok imenovan oče, je bolj oče, kot tisti, ki sam sebe tako imenuje. Beseda 'oče' iz ust otroka je nedvomno več vredna in močnejša od te iz očetovih ust!
13. Ali pa, kdaj vas ta beseda bolj vzpodbudi in razveseli, - ko pred vašimi otroki sami sebi rečete 'oče', ali ko vas vaši otroci pokličejo tako, srečni in polni najbolj nežne ljubezni v popolnem zaupanju?
14. Ker ste že zaznali to ogromno razliko, - kaj mislite: Sem Jaz mogoče manj očeta kakor vi?
15. O vi, ki ste še vedno zelo neumni, ali še vedno niste spoznali, da zaradi svobode, ki vam je bila dana za vse Večne večnosti, hočem in vam želim vedno samo najmočnejše in vse najboljše?!
16. Ker to sploh nikoli ne boste mogli v svojih srcih zanikati, kaj bi vam potemtakem vaše opravičilo koristilo?
17. Horedon, zato nam ti, vsaj v nekaj besedah povej to, za kar ste bili vsi pozvani, da storite, vsi ostali pa si vtisnite naslednje besede globoko v srce! Amen.«
18. In Horedon je imel takoj v Mojem imenu naslednji zelo pomemben govor za vse:
19. »Dragi očetje, bratje in otroci, pozvan sem bil, da na osnovi Rudominovega in Mojega videnja pokažem, kako neskončno veliko pomeni biti otrok velikega, vsemogočnega, večnega Boga, hkrati pa se jasno zavedati naše lastne ničevosti; torej, na kratko, to nalogo je treba razrešiti.
20. Vendar menim, da je že pred vsemi razrešena, tako da zopet nimam ničesar drugega za početi, kot pritegniti mojo in vašo pozornost k besedam, ki jih je izrekel najbolj sveti Oče Sam, in sicer, da je oče bolj oče v ustih otrok kakor v svojih.
21. Glej, v tem je neskončno, najvišje dostojanstvo in veličina našega otroštva, namreč, da neskončni, večni Bog najprej Sebe imenuje Oče v nas in šele potem postane naš pravi Oče v najbolj vzvišeni ljubezni, če ga mi prepoznamo kot takega in z vso ljubeznijo tudi kličemo.

22. Torej, če želi biti celo neskončni Bog v nas popolnoma razpoznaven kot Oče, povejte, ali si človek lahko predstavlja karkoli bolj vzvišenega?
23. Kaj je to važno, če lahko odpihnemo proč z najrahlejšim izdihom vse stvarstvo in z eno mislijo vžgemo vse gore? Resnično, nič se ne more primerjati s tem, da Mu lahko rečemo v vsej ljubezni in resnici: 'Dragi, Sveti Oče!'
24. Ker On, ki je v sebi Bog, neskončen od večnosti, je zaradi Svoje brezmejne ljubezni v nas Oče, kot smo mi otroci v Njem.
25. Seveda, On je kar je, Sam po Sebi, - toda mi nismo v večnosti sami iz sebe nič, ampak vse iz Njega in po Njem.
26. Zato je v tem naša neskončna veličina, da smo mi Njegovi otroci in On Oče nas vseh!
27. In to je tudi popoln pomen mojega videnja v Njegovem imenu! Amen.«

83 Poglavje

Božji otroci, več kakor Božji bratje in Božji hlapci

1. Po teh najbolj pomembnih Horedonovih besedah, ki jih je povedal iz Mene, sem Jaz, kot visoki Abedam, pohvalil Horedona, rekoč:
2. »Horedon, resnično, povem ti, da si postal Moje učinkovito orodje! Glej, kar so mnogi iskali in niso našli, to si sedaj od Mene navdahnjen vsem glasno oznanil, tako verno in resnično, kakor sem ti dal Jaz, Pravir vse Zvestobe in Resnice.
3. Zato Sem te pohvalil in povem ti, da si resnično uresničil Božje otroštvo, ki si ga iz Mene razložil vsem, ki ga že dolgo niso prepoznali v njegovem izvoru, in ga tudi vse Večne večnosti ne bi bili sposobni prepoznati in ga najti sami; in ni zemeljske moči, ki bi ti to lahko iztrgala, kajti moč, ki prebiva v resničnih otrocih je večja kot vsa moč sveta in vseh svetov in vseh njihovih oblik in bitij.
4. Tako kot je Horedon sedaj prejel Božje otroštvo, ga bom na isti način dal tudi vam vsem, kajti resnično, v nebesih, kakor na zemlji, ni nič večjega, močnejšega in bolj vzvišenega kot so Moji otroci. Torej, kdor pridobi Božje otroštvo, ima več kakor obsegajo vsa nebesa, resnično ima neskončno več!
5. Kajti ima Mene, Boga, večnega, neskončnega, dejansko nad vsem najvišjega Boga, polnega moči, sile in svetosti, kot najbolj ljubečega, edinega resničnega Očeta v sebi in je zato popolnoma v Meni, namreč v vsem Moja popolnost, ki je Moja neskončna ljubezen, usmiljenje, modrost in moč.
6. Glej, to je torej Božje otroštvo, ki vam ga sedaj dajem!
7. O otroci, ali bi lahko prejeli od Mene še kaj več?
8. O resnično, povem vam, sploh nikoli, ker so Moji otroci več kot nebeški angeli!
9. O otroci, če bi bili Moji bratje, bi bili mnogo manj kakor ste kot Moji dragi otroci, kajti, kje je oče, ki bi imel raje ob sebi brata kakor svojega sina?
10. Ali brat tudi prejme dediščino od svojega brata, ko se ženi?
11. Ampak, ker že vi ocenjujete vaše otroke višje od svojih bratov, moram tudi Jaz kot najresničnejši in najpopolnejši Oče vedeti, koliko so vredni Moji otroci!

12. Vi daste za doto svojim otrokom samo trdo delo vaših rok; toda Jaz vam dam vse, kar je Moja ljubezen ali Moje bistveno, prvobitno, večno življenje v popolnosti samo.
13. Zdaj zares veste že živo v sebi, kaj pomeni biti Moj otrok,- toda ena stvar vam še vedno manjka in to je, da še izveste, kdo so tisti, ki jim je podeljeno Božje otroštvo po Meni in iz Mene.
14. Glej, izredno pomembno je, da to izveste, kajti resnično, vsi Moji otroci Me ne pokličejo in rečejo: 'Dragi, sveti Oče, usliši nas Tvoje otroke!', medtem ko njihova srca ves čas ostajajo hladna, tako kot bi omenili najbolj nepomemben predmet, njihovo zaupanje pa je prav tako kakor njihova srca.
15. Te vrste otroci, ki postanejo taki, nočejo biti, niti niso pravi otroci, hočejo le Mojo moč in silo, da bi s pomočjo te, z najrazličnejšimi igrami pregnali dolgčas, ne glede na to ali bo njihovo delovanje škodljivo ali koristno.
16. Toda povem vam: takšni otroci so še vedno tako daleč od resničnega Božjega otroštva, kot je od enih do drugih nebes; saj je še vedno neskončen prepad med njimi in Mojimi resničnimi otroci!
17. Spet drugi pa razširijo svoje razumevanje Božjega otroštva tako, da gledajo nase in na vsa bitja kot Moje otroke.
18. Bilo bi odveč, da bi vam podrobno pojasnjeval, da je to še ena groba zmota, celo večja kot jo delajo prej omenjeni, ker vi sedaj že veste kakšni so Moji otroci v duhu ljubezni in vse resnice iz nje.
19. Vi kot resnični otroci spoznajte samo to, da je velika razlika med temi, ki prepoznajo Boga kot Stvarnika in tistimi, katerih srce se v goreči ljubezni kmalu oprime Boga in Ga nikoli ne izpusti in potem jih ne skrbi nič drugega kot to, da se bodo Boga lahko vedno bolj ljubeče oklepali.
20. Ko bodo prvi prepoznali Boga bodo rekli: 'Bog, Ti vsemogočni, veliki, sveti vzvišeni Stvarnik, kako veličastna in mogočna so Tvoja dela; zato Te bomo vedno hvalili, slavili in Te nadvse poveličevali!'
21. Toda drugi bodo rekli: 'O Bog, kako poln ljubezni moraš biti, da si kljub Tvoji neskončni veličini in svetosti, ne moremo pomagati, da Te ne bi nadvse ljubili.
22. Oh, kako dober moraš biti, ker nas naša ljubezen tako silno vleče k Tebi!'
23. Glejte prve, ki se čudijo svojemu spoznanju Boga, medtem ko drugi planejo v jok od goreče ljubezni, takoj ko jih nekaj spomni na Mene v njihovi slutnji, da je za njihovim dobrim Bogom najbolj ljubeči Oče!
24. Ali vidite ogromno razliko?
25. Vidite, prva vrsta so samo hlapci, ki delajo za plačilo, druga vrsta pa so otroci, ki nočejo ničesar drugega kakor Očeta!
26. Glej, to je velika razlika, ki vam kaže, kako se morajo resnični otroci odlikovati, v čem je torej bistvo Božjega otroštva in kdo ga bo pridobil!
27. Da bi to lahko še bolj poglobljeno razumeli, poslušajte kaj je Jorias v tem pogledu videl v svojem videnju in šele potem prižgite jasnejšo svetlobo v svojem srcu v zvezi s to zelo pomembno stvarjo.
28. Torej, Jorias pridi k Meni in izpolni voljo tvojega svetega in najbolj ljubečega Očeta! Amen.«

84. Poglavje

Jorias, deseti videc. Najvišje načelo resnične modrosti: 'Ljubezen, edina hrana, ki zadovolji duha'.

1. In Jorias je takoj stopil naprej, pred visokega Abedama in Ga vprašal:
2. »Dragi, sveti Oče, glej, ko bi jaz lahko naravnal svojo notranjost tako, da bi bila obrnjena navzven, bi si lahko vsi ogledali moje videnje, medtem, ko bi jaz pripovedoval o njem, saj bi bilo potem morda neko verujoče srce pripravljeno sprejeti take nedoumljive skrivnosti!
3. Ker pa ti poslušalci ne morejo vsi istočasno videti, kar jim bom pripovedoval, ali bodo to sprejeli in ali bodo to verjeli?
4. In, če tega ne bodo sprejeli in razumeli, ali ne bo moja pripoved laž, ki ji nihče, ki ima modrost ne verjame, ker je neresnična in ne temelji na resnici.
5. Toda, glede na to, da je moje videnje tako neverjetno, da bi se očetje lahko jezili, če bi ga povedal, - glej, dragi, sveti Oče, kaj ko bi se meni lahko vsaj tako godilo, kakor mojemu predhodniku Horedonu, ki je po Tvoji dobroti verno posredoval vse, kar je bilo za povedati!
6. Jaz nisem dober govornik in izjemno slab, ko moram govoriti o takih neverjetnih stvareh! Zato –»
7. Tukaj ga je Abedam takoj prekinil in rekel precej resno: »Da, prav iz tega razloga boš nemudoma začel pripovedovati, ali pa boš v svojem duhu umrl za vedno! – Ali razumeš te besede?
8. Glej, nočeš upoštevati Očetovih besed, zato upoštevaj tiste od tvojega Gospoda, v primeru, da ti Očetove besede ne zadostujejo! Vendar, če celo Gospodove ne bodo zadostovale, bo Božanstvo seglo s Svojimi rokami okoli tvojega vratu!
9. Povem ti, za sedaj imaš še vedno Očetovo besedo; vendar ko Gospodova beseda pride nad lene hlapce, potem je to strašna beseda!
10. Božje besede so grmeča sodba! Zato, ubogaj Očetovo besedo, da ne bi padel v suženjstvo in sodbo.
11. Povej in vsem razglasi vse, kar si videl v sebi! To je Moja volja; to dobro razumi. Amen.«
12. Šele zdaj se je Jorias kot iz sanj prebudil in jokaje prosil Abedama odpuščanja za to svojo neumnost, ker je bil popolnoma nezmožen takoj v svojem srcu spoznati, kdo je On, ki ga je v Svoji milosti izbral za to nalogo.
13. Ko je Jorias takoj zatem prejel od Abedama tolažilno zagotovilo, da Oče dejansko nima kaj odpuščati, ker On otroku za to nič ne očita, ampak vedno pomaga padlemu vstati in prizadevno išče izgubljenega tako dolgo, dokler ga ne najde, ljubeče posadi na svoja sveta ramena, nato pa z veseljem odnese domov, je takoj začel govoriti, kakor sledi:
14. »Stal sem na svetlem oblaku. Tam sem se znašel, ko je svetloba mojih mesenih zemeljskih oči izginila, v meni pa se je odprlo drugo, svetlejše notranje oko.

15. To je bilo tudi vse kar sem videl okoli sebe; v širni neskončnosti nad menoj in pod menoj ni bilo ničesar in tudi na oblaku, na katerem sem stal ni bilo ničesar, kakor tudi ne okoli mene.
16. Nisem mogel ugotoviti ali me oblak tako hitro nosi skozi neskončni prostor, ali morda še mirujem, ker nikjer ni bilo ničesar, da bi to lahko ocenil.
17. Tam sem stal zelo dolgo, tako dolgo, da se mi je zdelo, da sem v tem stanju preživel celo večnost!
18. Ta neznosna enoličnost me je na koncu privedla do zamisli, da sem se začel pogovarjati sam s seboj in si rekel:
19. 'Kaj to pomeni? Zakaj stojim tukaj na tej megleni podlagi? Grozno sem že lačen in žejen!
20. Kaj sploh lahko grizem na tej pusti podlagi? - Od lakote tudi ne mislim umreti, kot dokaz neskončnega trajanja v tem mojem nenavadnem in bednem stanju!
21. Kaj jaz tukaj počnem? Kaj bom zdaj tukaj delal?'
22. Tako sem se še naprej pogovarjal sam s sabo in sem si rekel: 'Kaj pa, če bi poskusil skočiti s tega dolgočasnega oblaka, kjer samo trpim lakoto in žejo?
23. Da, navzdol v neskončno globino! – Saj bo vendar enako, če propadem tekom večnosti na tem oblaku ali končam med padanjem v Globino globin neskončnosti.'
24. Ko sem to rekel sem zbral vse svoje moči, da sem se privlekel do zunanjega roba oblaka, zaprl svoje oči in skočil z oblaka.
25. Po precej dolgem času svojega domnevnega padanja, sem počasi odprl eno oko za drugim, in – kje sem bil? Lačen in žejen kot prej, na mojem oblaku!
26. Kajti s tega se nisem mogel oddaljiti kaj več, kakor bi se nekdo lahko oddaljil od zemlje v neskončen prostor svetov in sonc.
27. Ko sem videl, da sem tako ujet, mi je prišla na um velika misel, in ta misel je bila – Bog; in Bog je bil v tej misli, zares, Bog, to si Ti sam!
28. Tedaj sem rekel: 'Kdo lahko pomisli nate, Neskončni, razen, če ne obstajaš? Toda jaz mislim na Tebe sedaj in Ti si za mene tam, kjer mislim da si, nikjer Tebe zame ni, ampak si tam kjer jaz mislim da si. Kajti ta misel je Tvoja beseda v meni; zato kjerkoli je Tvoja Beseda, si tudi Ti!
29. Nekdaj nisem mislil na Tebe. Kje si bil tedaj? – Da, bil si tudi tukaj; toda nisi se želel razodeti, vendar, ker si se sedaj razodel skozi Svojo misel v meni, si sedaj tukaj tudi bistven, z menoj in v meni.'
30. Toda, ko sem se izgubljal v tako visokih mislih, me je nenadoma premagal spanec. In v svojih sanjah sem sanjal, da sem videl Zemljo pri svojih nogah in jo od lakote pojedel kakor jagodo in prav tako tudi Luno in Sonce in na koncu vse zvezdnato nebo z vsem njegovim vodovjem. Vendar še vedno nisem bil sit.
31. Potem sem se zopet vprašal: 'Kako sem lahko še vedno lačen? Ali nimam Boga v sebi in sedaj v svojem trebuhu celotno Božje stvarstvo?!'
32. Tedaj sem nenadoma zaslišal iz jasnega oblaka, ki me je nosil, naslednje besede:
33. 'Čeprav si pogoltnil neskončnost in večnost, še poleg tega kar si že zaužil, boš brez ljubezni še vedno lačen in žejen v večnosti, ker te lahko nasiti samo

ljubezen, ki je resnična hrana in osvežujoča, živa voda za vso večnost in neskončnost!
34. Kaj ti koristi Bog brez ljubezni in kaj so vsa nebesa brez nje?
35. Glej, zatorej je otrok v zibelki večji od tebe, čeprav si pogoltnil vsa nebesa; kajti otrok ima ljubezen!
36. Zato, obrni svoje srce proti ljubezni in boš kmalu našel v enem atomu ljubezni neskončno več kakor ti jo je tukaj dala tvoja stara modrost!'
37. Po teh besedah sem se ponovno prebudil in se znašel tukaj sredi očetov, bratov in otrok in tudi pred Teboj, Ti sveti, najbolj ljubeči Oče! – To je vse kar sem videl, občutil in zaznal. Za sedaj od tega še vedno bolj malo razumem, vendar mislim, da Tisti, ki mi je to videnje dal, bo dodal tudi svetlobo za vse.
38. Tebi, večna hvaležnost in ljubezen za to; Tvoja volja! Amen.«

85. Poglavje

Nova zaveza med Svetim Očetom in otroci. Pot modrosti in pot ljubezni

1. Potem, ko je Jorias verno oznanil svoje videnje, je imel visoki Abedam nadvse bleščeč govor, ki je bil namenjen vsem.
2. In tak je bil Njegov govor: »Glejte in poslušajte, moji ljubljeni mali otroci! Tako kot sem Jaz vaš resnični Oče, ste vi resnično Moji otroci, sedaj od Mene spočeti v duhu ljubezni kot Moji pravi otroci!
3. Nekoč, pred Mojim prihodom k vam, ste zase rekli, da ste Moji otroci in tako tudi za Mene, da sem vaš Oče, in ravnali ste pravilno; kajti to je tisto kar Me je pritegnilo k vam dol, in sicer, da vas bom sedaj vse prerodil v duhu ljubezni kot Moje resnične otroke, - najbolj redek primer v neskončnosti! (O Zemlja, ti si Me premagala!)
4. Čeprav ste si nekateri prilastili to ime, tako da ste Me klicali 'Oče', niste bili nikoli zares Moji otroci; potem ste bili zgolj otroci po imenu, kot sem bil Jaz Oče le v vaših ustih.
5. Vendar, ker sem k vam prišel kljub vašim grehom in zato, ker ste Me klicali, sem vas sedaj prerodil v Moje resnične otroke v duhu in vaših srcih, tako da Me v prihodnje ne boste več klicali 'Oče' le z vašimi usti, ampak Mi boste v sveti, živi pravičnosti v svojih ljubečih srcih rekli: 'Dragi Oče, naš edini pravi Oče!'
6. V preteklosti ste se imeli za Moje otroke in tudi bogove, ne da bi to bili; ker takrat ste bili le ponosni prebivalci gora in Me tako klicali, tako da ste se razlikovali od Kajnovih potomcev.
7. Vendar, ker so bili med vami nekateri, ki so našli pot ponižnosti in samo resnične ljubezni Zame, sem prišel k vam kot kajnovec.
8. Toda, ker se ljubezen ni zbala, je bil kajnovec sprejet in obdržan sredi vašega glavnega rodu ter tudi ostal pri vas in je še vedno z vami, če pa želite se ne bo nikoli premaknil s tega kraja, ki je živi prostor v vaših srcih.

9. In ta kajnovec sem Jaz, sedaj živ in viden med vami! Jaz sem tisti, ki ste ga prej klicali 'Oče', ne da bi bili do tega upravičeni, in Jaz kajnovec vam sedaj dajem živo pravico, da ste Moji resnični otroci, kot sem Jaz vaš edini resnični Oče.
10. Šele sedaj Me lahko kličete z vso pravico v ponižnosti in ljubezni vašega srca, naš Oče, tako kot Jaz pravim vam 'Moji ljubljeni mali otroci'; kajti sedaj sem v resnici vaš Oče in vi ste v resnici Moji mali otroci.
11. Torej, to je zveza, ki sem jo sedaj sklenil z vami za večno.
12. Kdor bo ostal v zvezi, temu bom Oče in on bo Moj otrok; in kdorkoli se bo pridružil tej zvezi, bo kmalu pridobil resnično Božje otroštvo.
13. Kdor pa bo pretrgal zvezo, bo pretrgal tudi z Menoj in izgubil Božje otroštvo za tako dolgo, kolikor časa bo ostal ločen od te svete Zveze.
14. Toda resnično, povem vam, tisti, ki bo hotel na novo skleniti zvezo, bo moral porabiti več moči!
15. Ampak, še vedno bo veliko lažje stopil v zvezo, kot jo pretrgal, ko je bil že sprejet, kajti kogar sprejmem v zvezo, je ne bo nikoli lahko zapustil!
16. Joriasovo videnje vam to prikazuje, ko zapre oči in skoči z oblaka, da bi se odmaknil od njega, ker je oblak ponižnost njegove ljubezni. Vendar, kje je bil, ko se je prebudil?
17. Glejte, tako je ljubezen močnejša vez, kot si predstavljate; in ljubezen je vez te zveze sklenjene med Menoj in vami. Ali mislite, da je to zvezo tako lahko pretrgati?
18. Oh, nikakor, pravim Jaz; seveda, lahko se raztegne, kolikor hočete, vendar ne more biti z lahkoto pretrgana, ko je enkrat nekdo zvezan z ljubeznijo, ki je resnično Božje otroštvo.
19. Kdor pa je pridobil ljubezen, je pridobil tudi Božje otroštvo, ker sta ljubezen in Božje otroštvo eno in isto.
20. Glejte, v preteklosti ste se vsi posvečali modrosti in medtem zavračali ljubezen! V tej modrosti ste bili lačni in žejni. V svoji želji za znanjem in modrostjo ste pogoltnili vse vidno stvarstvo; in kot vam je vaša modrost narekovala, je bil Bog za vas bog, ki ni smel in ni mogel biti drugačen, kakor samo ravno tak, kot je bil za vašo modrost koristen. Tako ste mu prinašali daritve po svojih željah, kajti bog vaše modrosti je moral biti z njimi zadovoljen in biti tak, kakršnega ste naredili, v za vas najbolj udobnega in najbolj donosnega.
21. Pod tem bogom, ki vam ni bil Oče, ste bili zelo lačni in vaši otroci oslabeli pod ogromnim pritiskom vašega boga modrosti.
22. Kaj ste počeli v tej vaši veličini, ki vam je bila dana z vašim bogom modrosti, ki pa vas je istočasno pustil prekomerno trpeti lakoto in žejo?
23. Glejte, šele nato ste nagnili svoje uho in tudi svoje srce k ljubečim Henohovim ustom. On je bil glas ljubezni iz Mene, ki vam je zaklical z Joriasovega starega oblaka, da je vaš bog brez ljubezni ničvreden, ampak je samo ljubezen edino pravo življenje.
24. Ali sedaj vidite kam je merilo Joriasovo videnje?
25. Glejte, šele sedaj ste to spoznali, le po svoji ljubezni do Mene, edinega pravega Boga, ki je vaš resnični Oče in vas je sedaj vse spočel kot Svoje otroke.

26. Šele sedaj ste si pridobili resnično svetlobo, s katero vidite, da je neizmerna razlika med Menoj in vašim nekdanjim bogom modrosti, in da sem samo Jaz Edini, medtem ko je on brez Mene za vedno nič.
27. In v tem tudi leži neskončna veličina vaše uresničitve resničnega Božjega otroštva; in zato se močno oprimite tega kar ste sedaj pridobili in ostanite v Meni kot otroci, kakor sem Jaz v vas kot večni Oče! Amen.«

86. Poglavje

Jorias žareč v ognju svoje ljubezni. Modrost, svetloba rojena iz ljubezni. Vesoljni svet v človeku

1. Po tem nadvse bleščečem govoru, se je Jorias takoj vrgel k Abedamovim nogam in Ga hvalil v velikem ognju svoje ljubezni ter se Mu zahvaljeval z vso gorečnostjo svojega srca; in njegova ljubezen je bila vedno močnejša in močnejša, dokler ni bilo njegovo telo videti tako, kot da je narejeno iz razbeljene rude.
2. Ko so očetje to opazili, so bili zelo osupli in niso vedeli kako naj razumejo ta pojav.
3. Ko je visoki Abedam videl splošno zadrego očetov, je odprl svoja usta rekoč: »Zakaj se čudite veliki Joriasovi ljubezni?
4. Kdor ljubi tako kot on, bo doživel to, kar zdaj doživlja on. Ko ljubezen v nekomu raste vedno močneje in močneje, njeno žarenje prodre skozi njegovo celotno bitje, ker je ljubezen v bistvu pravcati ogenj. Kdor pa ves tako žari, je tudi ves osvetljen, glede na količino njegove goreče ljubezni, kajti ta nikjer ne obstaja v drugačni svetlobi, kakor samo v ognju.
5. Toda vsem vam povem: kakršna bo Zame ljubezen nekoga, taka bo tudi njegova svetloba, s tem pa tudi njegova modrost! Vsi ste izšli iz Mene dobro obdarjeni; vsak ima v sebi enako kot je v Meni, zato sem mu popoln Oče, kot bi moral on Meni biti popolnoma skladen otrok.
6. Toda, to je tako, da je velik bedak tisti, ki potem, ko je to slišal iz Mojih ust ne bo šel takoj noter k svetlobi svojega srca, kjer bo velik ogenj ljubezni takoj zažarel skozi vse njegovo bitje in vsega obsijal, tako da bo lahko potem v sebi našel neskončne zaklade, katere sem položil vanj.
7. Poglejte sem: Jorias ves žari do najskrajnejšega dela kože! On že gleda in uživa neizmerne zaklade iz Mene, zares, zaklade, ki so večni in se jih ne da porabiti, ker se neskončno množijo, kakor pšenična zrna iz zemlje, razlika je samo v tem, da se porabljeni zakladi ljubezni sami stalno obnavljajo in vedno bolj in bolj povečujejo, medtem ko se zemeljsko pšenično zrno, ko je posejano v zemljo pomnoži največ stokratno.
8. Resnično, resnično, povem vam, v sebi imate to Zemljo in vse kar je na njej, v njej in nad njo, Sonce in vse v njem, na njem in nad njim, in vse velike zvezde z njihovimi neštetimi svetovi, z njihovo svetlobo in vsem v njih, na njih in nad njimi in vse kar je bilo in bo po nepredstavljivih obdobjih in vsa nebesa v

njihovi ogromni neskončnosti, vse nešteto, neskončno število angelov v vsej njihovi veličastnosti in celo Mene imate v sebi!
9. Torej, kakšen norec je tisti, ki se tukaj prepira za košček zemlje, kot se to prepogosto med vami dogaja, ko ima v sebi celotno, resnično živo zemljo, ki zanj ne bo in ne more večno kdajkoli izginiti, ampak bo nasprotno, glede na njegovo veselje in po njegovi svobodni volji, rasla večja in lepša ter se vedno bolj povečevala, vključno z vsem zgoraj naštetim.
10. Kajti, če ne bi bilo tako, ne bi bil nihče zmožen karkoli misliti, vendar človek lahko in more misliti o vsem, v kakršni koli obliki in vedno tako raznoliko, da mora biti to zagotovo prisotno v njegovem bistvu, kakor je v zrnu semena prisotno nešteto različnosti le-tega, skupaj z vsemi rastlinskimi sestavinami za proizvajanje teh, brez katerih si kakovostnega in neskončnega razmnoževanja ni mogoče predstavljati.
11. Če vas na ta način vaše razmišljanje uči, koliko neskončnega imate in pravzaprav nosite v sebi in vam sedaj tudi Jaz, kot Stvarnik vsega tega in vaš Oče, vse to pripovedujem in razkrivam, je resnična ljubezen vse kar potrebujete, da bi bili vsi ti neskončni zakladi vaša popolna last, - povejte, kdo je potemtakem tako velik bedak, ki si dela skrbi in mu je mar za pest prahu nepomembne Zemlje, ki je preizkusno slepilo ali le navidezen svet, medtem ko ima on v sebi brezštevilno množico sonc, ki so prava in neminljiva!
12. Zato, poglejte Joriasa; on vam sedaj priča česa je sposobna ljubezen in vse stvari, ki vam jih lahko edino ljubezen pomaga narediti.
13. Zato v prihodnje ne bodite več bedaki, ampak se varujte sveta in v sebi iščite sebe in Mene!
14. Ko boste vse to našli v svetlobi vaše ljubezni, boste gotovo spoznali, koliko je vsa Zemlja vredna v primerjavi z najmanjšim notranjim zakladom iz Mene.
15. Kdor pa bo zažarel v ljubezni kakor Jorias, bo tudi našel kar je zdaj našel on!
16. Ti, Moj ljubljeni Jorias, pa vstani in pokaži ostalim najmanjši del tega, kar si sedaj našel v sebi iz Mene po svoji goreči ljubezni! Amen.«

87. Poglavje

Joriasov govor o ljubezni

1. In žareči Jorias je skladno z Abedamovo voljo takoj vstal in začel govoriti vsem prisotnim očetom. Predstavil jim je najmanjši del neskončnih zakladov, ki jih je našel v sebi; in to je, kar jim je rekel:
2. »Očetje, bratje, otroci, matere, žene in hčerke, poslušajte! Resnično, resnično, resnično, noben zunanji čut naše duše ne more nikoli dojeti kaj je Bog, naš sveti, najbolj ljubeči Oče, pripravil za tiste, ki Ga nadvse ljubijo in nikoli ne obrnejo svoje srce stran od Njega, in ni človeškega jezika, ki bi bil kdaj koli sposoben to opisati!
3. Oh, kako bi bilo to sploh mogoče, ko nam besede ne zadostujejo in zagotovo ne bi bil nihče zmožen razumljivo opisati stvari, ki jih ni nikoli domneval, še

manj pa videl! In tudi, če bi lahko takoj tvorili nove besede, kdo bi jih razumel, kaj šele da bi si jih zapomnil, ko je tako neskončno njihovo število?!
4. Zato, da bi bilo to nekoliko razumljivo, je tukaj lahko oznanjen le majhen del. Dragi očetje, bratje in otroci, nisem zastonj rekel 'nekoliko razumljivo', kajti zemeljska beseda je komaj zunanje lubje nekaj stoletij starega drevesa.
5. Kdo lahko iz tega spozna najgloblje, prečudovito življenje drevesa, ki v drevesu samem postane mogočen kalček, iz njega pa številne raznolikosti, ki so še vedno skrite in le postopoma postanejo vidne našim očem.
6. In kdo bi potem mogel do kraja spoznati iz zunanjega lubja vsa duhovna čudesa, ki so prikrita v najtanjšem vlaknu lesa?
7. Kako so pripravljeni listi, cvetovi, plodovi in vsi sestavni deli, ki te obdajajo in se prebijajo s pomočjo tisočih duhovnih rok, ki jih potem vodijo ob pravem času skozi vse neštete drobne kanale do konca v drobne mladike in jih šele tam oblikujejo v neskončno bolj čudovite glede na prej določeno obliko; in vse te čudovite lastnosti mi morda lahko občutimo in zaznamo?
8. Vendar, le kako malo lahko razberemo iz vsega tega in še iz neštetih različnosti na zunanji skorji drevesa, - in še manj lahko nekdo opiše vse najrazličnejše majhne delčke s besedami jezika, kar je naš najbolj sveti, najbolj ljubeči Oče pripravil v srcih tistih, ki ga nadvse ljubijo!
9. O ljubezen, ljubezen, ljubezen, ti velika, sveta ljubezen, kakšna polnost, kakšna globočina življenja in svetlobe je izražena v tebi!
10. Bog, Bog Sam je najčistejša ljubezen in ta ljubezen je pred nami vsemi; to je sveti, najbolj ljubeči Oče nas vseh, tu – v naši sredini – tam, v naših srcih!
11. Pred mesenimi očmi in dušo je to skrito, vendar ne tudi pred duhom, v katerem prebiva ljubezen, ki je po sebi ljubezen iz neskončne ljubezni našega svetega Očeta.
12. Duhu je zrnce peska več kakor mesenemu očesu vsa ta zemlja in celotno zvezdnato nebo, tudi če bi se slednje videlo v vsem svojem zunanjem sijaju, tako blizu, kot je ta kraj zemlje, po katerem hodimo.
13. O majhno zrnce peska, ti veliko prečudovito delo, kaj si, - tako velik in veličasten! Kdo lahko sluti tvoje neizrekljivo veličastje, ko ostajaš neopažen oprijemajoč se podplatov?! Saj si vendar le en majcen drobec!
14. O očetje, ne morem verjeti! To ni drobec! To je svet, en neizmerno velik svet je! V njegovem ogromnem prostoru se pretaka svetloba in življenje!
15. Velike reke se prepletajo po njegovih širokih kristalnih dolinah; na njegove zelo velike gore žari na tisoče sonc, ki so polni najbolj veličastne raznobarvne svetlobe in nešteto bitij najbolj čudovitih oblik, ki jih nisem nikoli prej videl, živi na tem velikem svetu! Njihova hrana je svetloba in toplota; premikajo pa se kakor popotnik proti visoko zastavljenem cilju.
16. O ti majhno zrnce, ti majhno zrnce, samo ti bi mi zadostovalo za vse večne čase!
17. O očetje, bratje in otroci, - sedaj ne morem več govoriti, saj ta drobec kar naprej raste, vedno večji je in veličastnejši!
18. Kaj šele vsa zemlja in njene čudovite raznolikosti, kot vsi njeni nešteti deli.
19. Kaj potem šele sonce in celotno vidno zvezdnato nebo, kaj nebesa z duhovi in angeli, kaj oni, kaj mi in kaj šele Božja ljubezen v nas?!

20. Zato Ga ljubite, ljubite, ljubite; le v tej ljubezni boste spoznali kaj je ljubezen in kako neizrekljivo dober je naš sveti Oče!
21. O ljubezen, sveta ljubezen! Ti si sama vse v vsem! O Oče, ti sveti Oče, Ti si resnično Sam ta sveta, velika ljubezen!
22. Zato ljubite, ljubite, očetje, bratje in otroci, ljubite Ljubezen; ljubezen nadvse svetega Očeta!
23. Kajti, On sam je Ljubezen, večna in neskončna! Zato samo Njemu vsa naša ljubezen za vedno! Amen.«

88. Poglavje

Jorias in Besela, Pariholijeva hči, po Gospodu združena

1. Ko je Jorias zaključil ta žareči govor, ga je Abedam takoj prijel in potegnil na Svoje svete prsi, ga blagoslovil in rekel:
2. »Moj ljubljeni Jorias, resnično in dobro si predal, skladno z Mojo voljo, kar Sem zahteval od tebe, ker si bil in si še skoz in skoz žareč od ljubezni do Mene in šele iz Mene do vseh tvojih očetov, bratov, otrok, mater, žena in hčera.
3. Toda v svojem duhu še nisi dovolj zrel, da bi ostal trajno žareč; kajti glej, ker sedaj Jaz hodim med vami, ste vsi, ko gre za vaš duh, le prezgodaj zreli plodovi na drevesu življenja, ki potrebujejo še dosti zorenja, - drugače bi se vsak od vas kmalu použil v preobilju svoje ljubezni in potem za vedno umrl!
4. Da bi nekoliko ublažil tvoje žarenje, ti bom dal ženo, ker si še vedno samski in star komaj nekaj čez sto let. Samo skozi ženo se boš dokazal in postopoma utrdil za tako stalno žarenje od mogočne ljubezni Zame; saj še ni prišel čas, ko bo človek tudi brez žene vstopil v najpopolnejšo zvezo z Menoj. Sedaj je še vedno potrebno za vsakogar, da si vzame ženo, tako da postane zopet celota pred Menoj z žensko, od katere je bil ločen, s tem pa tudi od Mene.
5. Kajti, tako kot je Eva izšla iz Adama, mora postati vsaka žena v moškem popolnoma eno, ko se združita.
6. Šele, ko stoji pred Menoj spet kot človek, je lahko zopet popolnoma eno z Menoj, toda dokler je še vedno ločen, ni zmožen trajne najvišje ljubezni od Mene in za Mene.
7. Tvoja modrost te je že naučila, da brez nasprotja ni nič mogoče; glej, to je res!
8. Ženska je dana moškemu kot nasprotje; torej, če moški ne postane prej ena celota s svojim nasprotjem, ne more postati v sebi nasprotje Meni.
9. Dokler pa to ne postane, je v popolnem skladu z Menoj; vendar, ko je tak, ni sposoben sprejemati, ampak kot Jaz, vedno samo dajati od sebe.
10. To je resnično velika razlika med Očetom in otrokom, da Oče deli, medtem ko otroci prejemajo in so tako eno z Očetom kot njegovo nasprotje.
11. Vendar, če otroci ne bi hoteli sprejeti ničesar in bi se postavljali v eno linijo z Očetom, da bi delili, kakor On, Mi povejte: Kdo bo potem prejemajoče nasprotje?

12. Če pa tega primanjkuje, kaj bo nastalo sčasoma iz otrok? Povem vam, razdelili bi vse do zadnje kaplje svojega bitja, Oče pa bi moral za vedno prekiniti Svoje dajanje in tako tvoriti Svoje lastno nasprotje v Sebi, tako da ne bi ostal kar je bil v Sebi od večnosti; večen, mogočen Bog, popolnoma zadosten sam Sebi!
13. Ti si sedaj z Menoj v eni in isti liniji in do tega trenutka še nisi Moje nasprotje, ampak si na isti podlagi; zato rabiš ženo, da boš postal Meni popolnoma nasproten in Jaz s tem tebi popoln Oče.
14. Zdaj se sprašuješ v svojem srcu: 'Kje pa je potem ta žena, ki bi jo moral vzeti?'
15. Glej, ona je že tukaj! Njeno ime je Besela in njen ubogi Pariholi je njen oče; glej, to je tista, ki sem ti jo določil za ženo!
16. In ti, Besela, pridi bliže k Meni in se ne boj moškega katerega ti bom sedaj dal, ker te bo nosil na svojih rokah, njegovo srce pa bo tvoje trajno bivališče in ker boš eno z njim, boš tudi eno z Menoj, v njem in po njem! Amen.«
17. S temi besedamu se je Abedam sklonil k Beseli, jo dvignil s Svojo levo roko, jo pritisnil na Svoje srce in jo blagoslovil ter ji nato dejal:
18. »Sedaj, ti prelepa Besela, lepa v duhu in v telesu, odkrij se pred njim, kateremu od zdaj naprej pripadaš, tako da bo lahko videl kakšno ženo Sem mu podaril, zaradi njegove mogočne ljubezni Zame!«
19. In komaj tridesetletna Besela je potisnila na stran svoje nekoliko temnejše svetle lase in Joriasove oče so zagledale nekaj tako čudovitega, da je vzkliknil:
20. »O zemlja, o vsa nebesa, kako ste revni sedaj pred menoj, kajti od Boga ne boste nikoli ponovno prejeli kaj tako lepega!
21. O ti ubogo sonce, kako se boš počutilo jutri, ko se bo to 'sonce' razkrilo pred teboj?
22. Ne, ne, Ti dragi, sveti Oče, Jaz zagotovo nisem vreden takega darila!«
23. Toda visoki Abedam je odgovoril: »Če Jaz mislim, da si vreden, potem tudi si; torej, sprejmi to darilo iz Mojih rok, pojdi z njo k Adamu in Evi, prejmita njun blagoslov in nato še od tvojega očeta Jareda in prav tako od Beselinega očeta, potem pa se vrnita k Meni, da vaju bom lahko posvetil v duhu kot glasnika zvezd in vseh nebes. Amen.«

89. Poglavje

Gospodova pravila za mladoporočenca. Kako pravilno in svobodno izvrševati Sveto Božjo voljo

1. Potem, ko se je vse to zgodilo in so očetje in matere blagoslovili mladoporočenca, je Jorias s svojo mlado, zelo lepo ženo, pristopil k Abedamu, kot mu je On prej ukazal.
2. Ko je bil ponovno pred visokim Abedamom, je Sveti položil Svoje roke najprej na Joriasa in nato na Beselo in ko se je nato dotaknil njunih glav in src, namreč, leve strani prsi, je spregovoril naslednje besede:
3. »Prejmita Moj blagoslov za večno življenje! Zaplodita resnične, žive plodove čiste ljubezni! Bodita daleč od vajinih teles, neumnega zadovoljstva

povezanega z mesom in s tem tudi z grehom in bosta resnično in zvesto vedno hodila pred Menoj. Toda kdor bi razvajal svoje telo, ga pretirano negoval in si potem prizadeval za njegovo zadovoljitev z vsemi vrstami čutnih užitkov, hrani svoj lastni greh in skozi meseno poželenje izgubi vso moč nad njim do večne smrti.
4. Zato ves čas nadzorujta svoje želje, razen ko je čas za zaploditev živega plodu za Mene, vendar pa, ko je čas, Me pokličita, tako da vaju bom lahko zadržal v primeru padca, da se ne bosta žrtvovala grehu in še vedno ostala v Moji milosti.
5. Kajti kdor pade, bo potem težko vstal in z vsakim padcem bo njegov duh obdan z novimi okovi smrti.
6. Če hoče potem pobegniti iz mesenega ujetništva, ki je star greh in smrt starega duha, - kako se bo počutil potem, ko se bo moral namesto ene plasti prebiti skozi več sto, od katerih bo vsaka trša od prejšnje!
7. Zato naj vaju skrbi samo to, kar je v duhu, meso pa prepustita Meni, v tem izpolnjujta Mojo voljo, tako da bo postalo nemočno in bosta ves čas v duhu rasla do take stopnje, ko vama bo smrt odvzeta, katera je greh in meso.
8. Zato vama še enkrat povem: ne hranita, ne krepita in ne razvajajta vajino meso, ker s tem hranita, krepita in razvajata svojo lastno smrt, ki sedaj kot zadnja ječa omejuje duh pred njegovo osvoboditvijo in vstajenjem k polnem, večnem življenju iz Mene in v Meni!
9. Ti, Moj ljubljeni Jorias, si videl veličino in vzvišenost tega, kaj pomeni biti otrok Moje ljubezni. Občutil si žar Moje očetovske ljubezni v vsej njeni polnosti. Torej, ostani zvest Moji volji; ostani zvest Meni, tvojemu Bogu; in ostani zvest Meni, tvojemu svetemu, najbolj ljubečemu Očetu!
10. Kadarkoli bo imelo meso nespodobne zahteve do tvojega srca, poglej zvezde na nebu, s katerih bom govoril s teboj in ti povedal kaj moraš storiti!
11. Vendar, če boš zapustil to Mojo pot, ki sem ti jo pravkar pokazal, se bo nebo skrilo tvojim očem za gostimi oblaki in odtlej ne boš videl govorečih zvezd, dokler se ves skesan ne vrneš na to Mojo pot!
12. Toda, če boš ostal zvest Moji volji, boš kmalu zaznal v sebi veliko moč, ker boš že s samim dejstvom, da izpolnjuješ Mojo voljo, to črpal in jo jo naredil za svojo.
13. Ko bo potem Moja vsemogočna volja postala tvoj red, ki je večno Moj, Mi povej, katera smrtna moč te bo potem lahko premagala?
14. Takšno zapoved ti dajem zato, da bo z njeno izpolnitvijo lahko vsak sprejel moč Moje volje, s katero so bile narejene vse stvari in pred katero vse stvari trepečejo.
15. Dokler pa nekdo ne napravi Mojo voljo za svojo lastno, ostane ujetnik smrti in služabnik greha, ki je stara smrt.
16. Vendar, tisti, ki naredi Mojo voljo za svojo lastno, postane popoln tako kot sem Jaz, njegov Oče in dela življenjske stvaritve, ki jih delam Jaz.
17. In kdorkoli tako poseduje Mojo voljo, je pridobil resnično Božje otroštvo.
18. Ampak, kdo je tisti, ki popolnoma poseduje Mojo voljo? Povem tebi in vsem ostalim: to je tisti, ki Me ljubi!

19. In kdo Me ljubi? – Tisti, ki dela v skladu z Mojo voljo; in tisti, ki dela skladno z Mojo voljo, je sprejel Mojo voljo za svojo.
20. To je resnično Božje otroštvo, in sicer, da je vsak v Moji volji in Moja volja je v njem; in to je resničen, živi plod prave ljubezni in je večno življenje.
21. Ta plod boš spočel posebej Zame s svojo ženo. Potem, ko ga boš spočel, boš tudi spočel otroke po Moji volji, ki bodo tebi popolnoma podobni.
22. Ampak, to je Moj blagoslov, in sicer, da bo od sedaj Moja volja tvoja, iz katere in v kateri lahko živiš večno. Amen.
23. Sedaj pojdi k Mojemu dragemu Jaredu, in Garbiel in Besediel naj zdaj prideta sem! Amen.«

90. Poglavje

Častihlepni Garbiel je ponižan. Gospodov nočni počitek na prostem

1. Takoj, ko je Jorias obvestil Garbiela in Besediela, da ju visoki Abedam poziva, sta odšla pogumno in vztrajno k Njemu.
2. Potem, ko sta se Mu približala na nekaj korakov, je Garbiel takoj prevzel vodstvo in rekel visokemu Abedamu (čeprav v zelo upognjeni drži, kot da bi bil obtežen s ponižnostjo):
3. »Dragi, sveti Oče! Ali bom Jaz, ali bo Besediel prvi, ki bo povedal svoje videnje?
4. Kar se mene tiče, bi moral biti Besediel prvi in jaz zadnji pripovedovalec svojega videnja!«
5. To je rekel zato, ker ni bil prvi poklican; poleg tega pa je opazil, da se vse nagiba k vrhuncu, Tako je upal, da če bi bil zadnji pripovedovalec svojega videnja, bi bil še vedno prvi in boljši od vseh ostalih.
6. Vendar je Abedam na to predrzno Garbielovo zahtevo odgovoril takole:
»Garbiel, glej, kar se pa Mene tiče, sploh nisem v to prepričan, ampak sem popolnoma prepričan, da nobeden od vaju ne bo oznanil svojega videnja, ne ti, ne Besediel, ker nobeno nima splošne vrednosti, ampak se nanaša samo na vaju, o njegovi dejanski uporabnosti pa vama bom dal šele jutri popolno navodilo.
7. Torej, kar se Mene tiče, sem Jaz s svoje strani stalen, toda potem prav tako domnevam, da kadarkoli nekoga pokličem, ta počaka in ugotovi kaj hočem od njega in govori samo takrat, ko je za to poklican, vendar ne da bi Mi na predrzen način narekoval kaj naj naredim.
8. Glej, Jaz sploh ne maram, da se nekdo tako vneto postavlja v ospredje, ampak Mi toliko bolj ugaja, če se nekdo tako poniža, da je raje zadnji kakor prvi, raje služabnik kakor gospodar, raje najmanjši kot največji in da je rajši zadnji služabnik, kakor prvi zapovedovalec, glej, to Mi je všeč, kar se Mene tiče!
9. In zopet ugotavljam, da mora biti vsak v vsej resnični ljubezni drugemu pravi brat. Kajti, dokler ni tak, Jaz s svoje strani tudi ne morem biti njegov Oče, vendar če sem Jaz edini resnični Oče, Jaz, kot najvišja Modrost, s svoje strani ne vidim kakšne razlike naj bi bile med Mojimi otroci.

10. Ali obstajajo kakšne razlike v čisti ljubezni, ko je ta popolna iz Mene?
11. Dejansko je razlika med ljubeznijo in ljubeznijo glede na njeno jakost, toda te razlike so takšne, da bratje spoštujejo drug drugega in več ljubezni kot nekdo ima in bolj je ponižen, bolj želi vsem služiti.
12. Glej, torej Jaz, kar zadeva Mene, menim, da bi se moral ponižati, spoznati svojo napako in se zanjo pokesati, potem pa napolniti svoje srce z resnično ljubeznijo Zame, Očeta, prav tako kakor za vse očete, brate, otroke in žene; drugače ti, kar zadeva tebe, ne boš pridobil veliko večnega življenja.
13. Tudi ti, Besediel, lahko storiš enako. – Ti, Moj dragi Sehel, pa jima pokaži pravo pot! Amen.
14. Jutri bom dal vsakemu svoja navodila; prav tako jih tudi vidva pričakujta od Mene! Amen.«
15. Po teh besedah se je visoki Abedam obrnil k Adamu, rekoč:
16. »Adam, glej, tako smo spodobno končali Sabat, kajti sedaj je že polnoč. Zato reci vsem, da naj gredo spat, saj nujno potrebujejo počitek, tako da se bodo lahko jutri zopet okrepljeni zbudili.
17. In Adam je takoj izpolnil Gospodov ukaz in dovolil Setovim otrokom, da so prenesli sporočilo.
18. Ko je bilo to opravljeno, je takoj od več tisočih nastal splošen hvalospev. Po tem je Abedam dal vsem Svoj blagoslov za nočni počitek in nato rekel Adamu:
19. »Sedaj, ko so šli vsi na počitek, midva ne bova izjemi, ampak bova storila kakor ostali!«
20. Toda Adam je vprašal Gospoda, rekoč: »Sveti Oče, kje želiš, da počivam s Teboj, - tukaj, ali greva v mojo kočo?«
21. Nato je Abedam rekel Adamu: »Adam, glej, veliko večnosti sem preživel pod Mojimi odprtimi nebesi, zato tudi danes ostaniva tukaj pod odprtim nebom, saj je nebo jasno, tako da ne bo nevihte. Zato ostaniva kjer sva in kot sva; in tako pojdimo vsi na počitek! Amen.«
22. Tako se je blagoslovljeni Sabat končal in slovesen, posvečeni mir se je spustil na svete višine Božjih otrok.

91. Poglavje

Jutranje navidezno sonce. Adamova jeza in kletev. Božanska potrpežljivost in spokojnost

1. Dobro uro pred sončnim vzhodom ni bil razen starega očeta Adama nihče na nogah.
2. Ja, Adamu bi bilo celo všeč, da bi tu in tam koga oštel, ki bi še spal ob tem pomembnem trenutku, ko ob njegovem prebujenju ni bila vidna več niti ena zvezda.
3. Toda, ko je videl počivati na tleh celo visokega Abedama med drugim Abedamom in Henohom, se ni upal reči ničesar, ampak se je prizanesljivo in strpno vdal v usodo.

4. Vendar pa je bilo od vsepovsod slišati jutranjo hvalnico in veliko slavljenja in hvaljenja iz vseh smeri, toda na višinah doslej še ni bilo slišati ničesar.
5. To je bil za Adama spet nov kamen spotike. Zelo rad bi besnel nad mlačnostjo izvoljencev, če bi imel le najmanjšo spodbudo visokega Abedama.
6. Toda Abedam je še vedno počival med prej omenjenima priljubljenima in še vedno ni kazal nobenega znaka, da bi želel kmalu vstati.
7. Adam se je močno popraskal za ušesom in vseeno ostal tiho.
8. Seveda, si je rekel: 'To je zares sramota za nas izbrance, da nas vsi okoliški otroci v vsem prehitevajo in so nam za zgled, medtem ko bi morali biti mi tisti, ki bi tako delali. Toda kaj bi se dalo tukaj storiti, ko On še vedno počiva!
9. Če se le drago sonce ne bi pojavilo preden zapojemo našo jutranjo hvalnico!
10. V preteklih časih smo začeli z jutranjim obrokom že dolgo pred sončnim vzhodom, toda danes sonce grozi, da nas bo našlo še vedno v ležečem položaju ali vsaj počivati na tleh.
11. Ampak, kaj se da tu narediti? Zagotovo Njega ne morem zbuditi.
12. Kajti naša jutranja hvalnica je bila vedno v Njegovo čast.
13. Ker pa On še vedno počiva, bi bilo zagotovo zelo nespodobno sedaj nekaj storiti in s tem motiti Njegov počitek.
14. Vendar je vseeno neprijetno, kajti razen mene in Eve nihče noče vstati!
15. Če bi le sonce zamujalo, bi bilo še vedno znosno, toda če nas sonce zateče v tem stanju, kaj si bodo ostali otroci začeli misliti o nas?
16. Ne, tak pogled bi bil zame grozen, zato odlašaj, odlašaj, ti marljivo sonce!'
17. Ko se je Adam nekaj časa še vedno ukvarjal s temi groznimi mislimi, glej, je zagledal sonce, ki se je nenadoma pojavilo izza obzorja!
18. Sedaj je bilo Adamovega potrpljenja konec, tako, da je zato na tleh ležečega Seta dregnil, da je ta nekoliko preplašen takoj skočil pokonci in vprašal Adama:
19. »Dragi oče, ali kaj želiš? Če je tako, mi daj takoj ukaz, da ga bom lahko takoj izvršil popolnoma v skladu s tvojo voljo in po tvojih potrebah!«
20. Adam je s prstom takoj pokazal na sonce in rekel Setu:
»Poglej tja, kako visoko je sonce že vzšlo in poslušaj kako se z vseh strani razlega jutranja hvalnica in pozdravi soncu!
21. Toda več kot pol naših še vedno spi, kar je vendar nezaslišana sramota za nas najvišje izbrance!
22. Ne, ne, sploh ne vem kako bi si pomagal in si svetoval!«
23. Tedaj je Set pogledal sonce, ki je bilo že zelo visoko in opazil, prvič, da je njegov sij zelo medel, in drugič, da je le brezoblična kepa namesto lepe okrogle oblike.
24. Ko je opazil to zelo sumljivo okoliščino, je Set takoj rekel Adamu:
25. »Poslušaj, dragi oče, če se ne motim, sedaj morda ne more biti prav daleč od vzhajanja pravega sonca!
26. Glede tega navideznega sonca pa samo bolj natančno poglej in se boš lahko kmalu sam prepričal kako je s tem soncem in kaj je s to nekoliko strašljivo jutranjo hvalnico!«
27. Šele sedaj je Adam bolj natančno pogledal 'sonce' in kmalu spoznal svojo napako.

28. In, ko je bolj pozorno prisluhnil še vedno trajajoči jutranji hvalnici, je lahko kmalu razbral naslednje kratke verze:
29. 'Hvaljen bodi, veliki bog tam doli v globinah; Slavimo tebe, veliki Lameh, in zvijače tvoje modrosti!
30. S svojo močjo si za nas prebudil pravo sonce, in tvoja so vsa ta velika dela, ki pripadajo le tebi.
31. Lameh, veliki bog, sedaj si zapolnil celotno nebo in pogubil starega nemočnega Boga!
32. Sedaj utrujen in omagan s svojimi spi in se z njimi prav udobno greje v žarkih tvojega sonca!'
33. Te besede so tako močno vznemirile Adama, da je zavpil:
»Zavoljo vsemogočnega Boga, kakšen preklet dan je to, kakšno prekleto sonce in kakšna prekleta hvalnica?«
34. Tedaj se je visoki Abedam malo dvignil z zemlje in vprašal Adama: »Adam, kaj te muči, da tako preklinjaš?«
35. In Adam, ki se je ves tresel, je odgovoril: »O Abedam! Poglej ta lažni dan, ki je pravo Satanovo delo!«
36. Na to je Abedam rekel: »Adam, zakaj ga ti sedaj sodiš? Glej, zaradi tega Zemlja ne bo prešla, ta dan se bo na Zemlji množil kot plevel in tega plevela se ne bo dalo izkoreniniti do konca vseh časov!«
37. Toda Adam je zakričal: »O sveti Oče, potem pa ga uniči za vedno!«
38. Ampak Abedam je odgovoril: »Glej, tudi tvorec tega dela je svoboden kakor ti in živi iz Mene, zato mu pustiva njegov čas, naj ga razteguje kolikor hoče!
39. Vendar, ko bo enkrat Moja večnost prišla nadenj, se bo njegova velika norost razkrila v svetlobi resničnega dneva!
40. Zato bodi tiho, do trenutka, ko te bom prebudil zjutraj na pravo nedeljo!
41. Zato se tudi ponovno uleži nazaj na zemljo! Vendar, ko bom Jaz vstal, potem vstanite vsi, kajti Jaz bom vstal na pravo nedeljo in vas prebudil po Mojem duhu.
42. Do takrat pa pustimo Satanu, da se igra svoje igrice v resnično blatnih Lamehovih globinah! Amen.«
43. Te besede so pomirile Adama; Abedam pa se je takoj spet ulegel na zemljo in Adam, Set in Eva so sledili Njegovemu zgledu in se niso več ozirali na Lamehovo sonce z nižin.

92. Poglavje

Jutranji vihar na višinah. Gospodov jutranji blagoslov

1. Adam je zaprl svoje oči, kakor hitro je bilo mogoče, da ne bi vanje prejel en sam žarek lažnega dneva; in tako so očetje še naprej počivali približno pol ure.
2. In, ko je te pol ure minilo, se je iznenada pojavil silen vihar. Njegovi vrtinci so ruvali največja in najmočnejša drevesa, zrak je paralo na tisoče in tisoče bliskov in švigale so strele, na sosednih gorah so mogočni ognjeni srebri iz njihovih temeljev izpodkopali velike kose kamnin in jih razpršili po zraku kot lahko pleve.

3. Stalno treskanje strel je v Adamu vzbudilo pretiran strah, tako da je pomislil: 'Moj Bog in moj Gospod in dragi sveti Oče! Če te je Tvoj veliki nasprotnik leviatan, ta mogočna kača vse pogube, vendarle uspel ukaniti in se sedaj, ko si med nami s svojimi blagoslovi, zavihtel na prestol Tvoje večne svetosti, kaj bomo storili?
4. Kaj se bo zgodilo s Tvojo sveto obljubo?
5. Če je Tebi, O sveti, dragi Oče, Satan odvzel oblast, kaj bo potem z nami?
6. To besnenje elementov nad nami je zagotovo znamenje, da je Satanu uspela njegova velika hudobija!
7. O Oče, Oče! Kaj se bo zgodilo z nami?'
8. Glej, to so bile Adamove misli, v katere je bil zatopljen, in ker še vedno nisem nič naredil, je bil skoraj prepričan, da smo Jaz, vključno z njim in vsemi otroki, postali Satanovi ujetniki, tako da je končno zopet odprl svoje oči in zaskrbljeno pogledal proti Meni, da bi videl, če sem tam še nepoškodovan s Svojimi otroki.
9. In, ko je tako odprl svoje oči, se je še bolj vznemiril ob uničujočih prizorih ognja in viharja. Kajti, zdelo se mu je, kot da je videl raztresene goreče kose porušene goreče gore leteti po zraku in tu in tam z velikim treskom pasti na zemljo.
10. Ko je gledal ta pojav je kmalu glasno zakričal in Me klical:
»Abedam, Abedam, Ti sveti Oče, če Ti je ostalo še kaj moči, se dvigni nad tega Tvojega in našega največjega sovražnika in ga prisili, da se umiri in spozna svojo nemoč pred Teboj, drugače smo izgubljeni!«
11. Ob tem Adamovem kričanju so vsi otroci vstali in bili zaradi grozljivih prizorov in zloveščih Adamovih besed vsi, razen Henoha, Jareda, Lameha in njegove žene Gemele, Horeda in Naeme, Uraniona, Gabiela in njegove žene Aore in njune hčere Puriste, Lamela, Pariholija in njegove družine, Sehela, Joriasa in njegove žene Besele,- v velikem strahu in tesnobi in se te na nek način od Adama nalezli in bili zapeljani z njegovimi mislimi ter v svojem strahu govorili enake besede kakor Adam.
12. Ko je Hored slišal take izjave z vseh strani, se je zelo vznemiril, kar skočil in z glasnim glasom rekel vsem, ki so bili pod vplivom Adamovega strahu:
13. »Očetje, bratje, matere in sestre! Kakšen neizmerno neumen strah ohranja ujeta vaša srca in kakšne še bolj neumne, zares, bogokletne besede izhajajo iz vaših ust!
14. Nikoli še nihče od vas ni bil v večji nevarnosti, da ga Satan požre, kakor sem bil jaz!
15. Toda, kdo me je tako silno hitro zgrabil iz čeljusti pošasti?
16. Ali ni to Ta, ki je sedaj še vedno viden med nami, poln ljubezni s Svojim blagoslovom? Ali ni to On, vsemogočni, veliki Bog, ki nas je sedaj v svoji brezmejni ljubezni obdaril z resničnim Božjim otroštvom, kar je vsak od nas lahko zagotovo v polnosti sprevidel ob čudežnih videnjih odposlancev?
17. On, vsemogočni, večni, neskončni, sveti Bog, naj bi se pustil premagati in na koncu celo pokončati in uničiti od nekega bednega stvora?
18. O Zemlja, ali imaš še kje kotiček kjer lahko vzklije večja neumnost kot take misli?

19. Poslušajte, jaz sem samo šibak človek kakor vi, vendar sem tako kakor vi prejel od Njega mogočen blagoslov, tako da se vam bom izpovedal:
20. Resnično, resnično, On je moja priča; z močjo Njegovega blagoslova v meni, ki je v primerjavi z Njegovim najmanjšim dihom toliko kot nič, se bom jaz, poslušajte, jaz popolnoma sam, spoprijel s stokrat sto tisoči takšnimi hudičevimi vremenskimi deli, pa čeprav bi bil vsak od njih še tolikokrat močnejši od števila, ki sem ga izrekel!
21. Če si jaz, edini grešnik med vami, drznem in zmorem to storiti, pomislite: kaj se je potem zgodilo, da so vaša srca napolnjena s tako neumnim strahom? - O vi malodušneži!
22. Toda, da boste videli kako povsem nesmiseln in prazen je vaš strah, jaz ukazujem temu strašnemu sovražniku, da se umakne in se skrije v neko globoko blatno luknjo!
23. Glejte, povsod že vlada blaženi mir! Kje so sedaj strele, goreče gore, kje vrtinci vetra in ognja, kje so temni oblaki?
24. Toda poglejte tja, kako veličastno je pravo sonce že oznanilo vedro jutro!«
25. Ob teh besedah se je tudi Abedam dvignil; in Hored, ki je bil prevzet od svoje velike ljubezni, je padel k Njegovim nogam in se Mu zahvaljeval za ta mogočen blagoslov.
26. In vsi očetje so vstali in kot okamneli strmeli zdaj v Horeda in potem zopet v Abedama in niso vedeli kaj naj si mislijo in kaj storijo.
27. Toda Abedam je pohvalil Horeda, se obrnil k vsem in rekel:
»Mir z vami in naj bo Moja ljubezen Moj blagoslov v vas in z vami!
28. Vstanite vsi v ljubezni Zame in ti Set, pojdi in prinesi bogat jutranji obrok; toda vi medtem premišljujte, kdo je skozi Mene med vami in odstranite vaš neumen strah. Pokazal vam bom kako puhel je bil vaš strah, vendar ne prej kot po obroku. Amen.«

93. Poglavje

Setova skrb za nahranitev prisotnih
Abedamov govor o dejavni sosedski ljubezni
Gospodova obljuba Njegovega utelešenja v Setovem rodu

1. Set je kmalu sklical skupaj svojo družino in šel z njimi navzdol do svojega bivališča, kjer so napolnili pet košar polnih plodov najboljše vrste in dodali še primerno količino kruha in medu ter primerno količino mleka.
2. Ko je bil tako s svojimi nosači dobro založen s hrano in pijačo, se Mi je zahvalil za milost, da ima to čast, da lahko služi vsem na višinah. Delu svoje družine je tudi ukazal naj gredo okoli med prisotnimi ljudmi in skrbno preverjajo in raziskujejo, če imajo vsi jedačo in pijačo.
3. Po tem ljubečem pooblastilu, je takoj nato velel dvigniti košare napolnjene s hrano in jih nesti na višine; sam pa je nesel posodo, polno najčistejšega medu.

4. Toda, komaj je naredil nekaj korakov, se mu je približal visoki Abedam in rekel Setu, ki je skoraj padel, ves prevzet od ljubezni in največjega spoštovanja:
5. »Set, ti veliki ljubljenec Mojega očetovskega srca, blagoslavljam tebe, skupaj z vsemi tvoje hiše, ker si poskrbel za toliko lačnih in žejnih iz vseh rodov.
6. Resnično, povem ti, to je največja stvar, ki jo lahko nekdo naredi, in sicer, da poskrbi za ubogega brata in ubogo sestro, podpira ostarele in ljubeče skrbi za najmlajše!
7. Kdor to počne iz čiste ljubezni Zame, tako kakor ti, in iz čiste ljubezni za brate in sestre, ti Jaz povem, da če ima še toliko grehov kolikor je peska v morju in trave na zemlji, resnično, vsi mu bodo odpuščeni!
8. Takoj, ko nekdo tako dela in odpira svoje srce bratom in sestram, bom Jaz z njim in dal mu bom večno življenje in vse kar je Moje mu bo na uslugo, tako kot je Meni.
9. Set, Moj brat, sedaj ti dajem večno življenje, ker si opravil največje dejanje s tem, ko si naredil več kot Sem ti ukazal; ja, povem ti, da je to največje in najbolj popolno dejanje, ki je bilo doslej storjeno na teh višinah.
10. Kdor izpolnjuje Moje ukaze je zvest služabnik; čigar srce je vedno obrnjeno k Meni pa je Zame pravi otrok, pravi sin in prava hči. Kdor deluje iz svojega duha, prezira svet in je v vsakem trenutku z vsemi čuti obrnjen k Meni, je angel in je kakor tvoj Sehel, Meni brat v duhu vse resnice.
11. Toda kdor naredi kar si ti pravkar storil, resnično, resnično, je več kakor vsi ostali, ker je Meni brat v ljubezni,- in to je najvišje!
12. Zato tebe Moj najdražji brat Set, sedaj čezmerno blagoslavljam, skupaj s tvojim celotnim rodom.
13. In ta kraj bo ostal do konca časov in ne bo nikoli omadeževan z nogami nevrednih ljudi.
14. In kraj na katerega boš ti postavil svojo nogo, bo poln Mojega obilnega blagoslova; tvoj dih bo postal mana z nebes in vsaka tvoja beseda najslajši med večnega življenja.
15. Na tem kraju bo Lamehova žena nekoč blagoslovljena z odrešenikom, ki bo ohranil tvoj rod do konca časov!
16. Da, povem ti, najbolj ljubljeni brat, tako si Mi ljub, tako zelo, da se bom zagotovo držal svoje velike obljube in prevzel nase meso in kri od tebe in tvojega rodu, s čemer bom postal človek kot si ti, čeprav vsemogočen človek. Četudi ti ne moreš v sebi nositi polnost božanske vsemogočnosti, boš imel z Menoj vedno moč ljubezni, v Meni in iz Mene, kot pravi brat, v popolnoma enakem delu!
17. O ti Moj dragi brat, pridi k Mojemu srcu in se pusti zgrabiti vsej oblasti in moči Mojega življenja!
18. Oh, kako dolgo sem hrepenel za bratom; vendar ni bilo nikogar, ki bi bil prostovoljno eno z Menoj v Moji ljubezni.
19. Toda ti si sedaj postal Meni to, za kar je Moje srce toliko večnosti zaman hrepenelo.
20. Zato se sedaj veselim na tvojih prsih, ker nisem več sam v ogromni neskončnosti! Nisem zaman zaradi brata napolnil neskončni prostor s številnimi bitji vseh vrst in poklical tja nešteto duhov!

21. Ker sem v tebi, Moj ljubljeni Set, sedaj našel brata; da, ti si Mi sedaj vrnjen za brata, ki me je nekoč kot Duh vseh duhov preziral in bil Zame izgubljen.
22. O zemlja, kako si sedaj bogata, ker si Mi dala brata! Zato boš prejel od Mene, kar vsa neskončnost ne bo nikoli prejela.
23. Tvoje otroke bom sprejel kot Svoje in tvoji očetje bodo postali Moji bratje.
24. Sedaj, najbolj ljubljeni brat, pojdimo navzgor na višine, kjer bomo imeli jutranji obrok z našimi otroci, Jaz pa bom glasno oznanil, da sem našel pravega brata; in nebesa in zemlja se bodo veselila, ker sem našel pravega brata. Amen.
25. O ti, Moj najbolj ljubljeni brat, ti!«

94. Poglavje

Setova ponižna hvaležnost. Set kot Gospodov brat

1. Ko je Set slišal za tako veliko Abedamovo milost, ni želel takoj oditi, ampak je padel pred Njim na kolena, rekoč:
2. O Ti, nadvse dobri, Sveti, najbolj ljubeči Oče! Jaz sem šibak človek in nisem niti vreden, da Ti vstopiš v mojo kočo in nevreden Tvojega pogleda.
3. In Ti bi mene, ubogega grešnika pred Teboj, naredil za brata, celo za brata Tvoje ljubezni!
4. O Ti dobri, Sveti, najbolj ljubeči Oče, odstrani zopet to misel iz mojih slabotnih prsi, ker je preveč vzvišena, preveč sveta in neskončno prevelika! Ne morem niti misliti o tem, ko ves trepečem.
5. Jaz – Tebi – brat! O Ti veliki, Sveti Bog, Oče in Stvarnik po vseh večnostih, ki sam napolnjuješ vso neskončnost!
6. Jaz, pršica, ki se plazi v zemeljskem pesku, Tebi – brat v ljubezni? Ne, ne, sploh ne morem gojiti take misli!
7. Oče, dragi Sveti Oče, opusti brata in mi dovoli biti zadnji od tistih, ki jim je dovoljeno sebe imenovati Tvoji otroci!
8. O Ti, dragi, Sveti Oče, glej, še vedno se ves tresem.
9. S tako šibkostjo sem prežet zaradi neizmerne misli, da sem bil od Tebe imenovan za brata Tvoje ljubezni.
10. Zato mi milostno odvzemi to ogromno in nadvse sveto breme, katerega zagotovo ne bom nikoli vreden, tako da bom lahko zopet svobodno hodil pred Teboj, pred Adamom in Evo, pred mojimi brati in sestrami in pred vsemi mojimi otroki, katere sedaj hočeš tako milostno po Svojem neskončnem usmiljenju in ljubezni sprejeti kot Svoje otroke.
11. O Ti, dragi, Sveti Oče, usliši, milostno usliši to mojo plaho prošnjo; zdaj pa, kot vedno, samo Tvoja sveta volja naj se zgodi. Amen.«
12. Toda visoki Abedam se je takoj sklonil navzdol k Setu, ga hitro dvignil in pritisnil na Svoje svete prsi, ga poljubil na čelo in mu potem najbolj ljubeče rekel:
13. »Set, Moj ljubljeni brat, glej, šele sedaj si Moj čisto popoln brat, Meni zopet vrnjen nazaj.

14. Glej, prej Sem v tebi zopet našel ljubega brata, zahvaljujoč veliki, izjemno nesebični ljubezni tvojega srca, kar si dokazal svojim bratom in sestram, kakor tudi njihovim otrokom iz Mene, s tem, da si jim odprl vse shrambe, v katerih si imel vsled svoje marljivosti, shranjen kruh in trajne plodove v pravi meri in nisi zaklenil vrat, kjer si hranil mleko in med, ampak si povabil vse ubožne, da potešijo svojo lakoto.
15. Toda sedaj, ko je tvoja ljubezen združena z največjo možno ponižnostjo, si v vsej resnici resnično popoln, pravi, ljubi brat Moje ljubezni.
16. Da boš videl, da je to popolnoma mogoče, poslušaj in Jaz te bom razsvetlil:
17. Glej, ljubezen je Moje lastno najgloblje temeljno bistvo! Samo iz tega bistva poteka lastna svetloba Božanstva, oziroma skozi vso večnost vedno deluje sila, ki je moč Mojega neskončnega Duha vse Svetosti.
18. To temeljno bistvo sem Jaz sam, kakor sem pred teboj in te prsi zapolnjujejo celotno neskončnost z Mojim Duhom, ki je Moja dolga mogočna roka, ki ves čas deluje v vsej neskončnosti, kakor Jaz v teh Mojih prsih hočem.
19. Glej, zato Sem skozi ta Moj Duh povsod prisoten in lahko karkoli ustvarim, naredim ali uredim.
20. Kajti, Moje misli stalno napolnjujejo neskončen prostor, ki je vedno iz Mene, toda pojaven le takrat, ko ga jaz udejanim s Svojo voljo in nato vzdržujem.
21. Glej, prav iz tega Mojega temeljnega bistva sem oblikoval tudi tebe, drugo, svobodno dejavno ljubezen iz Sebe, popolnoma zavestno, ne samo zgolj kot misel, ampak spontano ljubezen iz Mene!
22. Ker si sedaj z Menoj ena in ista ljubezen, kako ne bi mogel biti Moj brat, če je tvoja ljubezen taka kakor Moja?
23. Zato bodi brez strahu in ob vsakem času Moj pravi brat, in povem ti, boš tudi ti delal svobodno v duhu, tako kakor tudi Jaz delam, ko svobodno napolnjujem neskončnost.
24. Ko vržeš kamen lahko že vidiš, da je roka tvoje telesne moči daljša kot tvoja telesna roka; koliko daljša bo potem roka tvojega duha!
25. Torej, če si ti Meni resnični brat v ljubezni, si tudi eno z Menoj v duhovni moči! Samo prihodnost, ljubi Set, brat v ljubezni, ti bo pokazala, da je Moja ljubezen v tebi polnovredna, da si Moj brat, ker sem Jaz sam ta spontana ljubezen v tebi.
26. Zato Mi le pogumno sledi na višine kakor brat, ker ti povem, da si sedaj Moj pravi brat in boš ostal tako za večno! Amen.«

95. Poglavje

Sončni vzhod na vrhovih. Adamova neumna želja za pozdravi soncu. Gospodova graja

1. Po tem zelo prijaznem in poučnem Abedamovem govoru, se je Set izjemno okrepil in se zahvalil Abedamu z vsakim vlaknom svojega bitja za to neizrekljivo milost.

2. Poln take hvalevredne hvaležnosti se je ob Abedamovi strani vzpenjal na vrh.
3. Ko sta dosegla vrh, je vzhajajoče sonce poslalo prve žarke na vrhove gora in tako tudi na naše svete višine.
4. Adam, ki je bil že pripravljen, je vprašal visokega Abedama:
»Sveti Oče, glej, ali bomo zapeli običajen pozdrav soncu, ki me že tako dolgo časa vsako jutro spodbuja in poživlja?«
5. Na to je Abedam takoj vprašal Adama, rekoč: »Adam, ali me še vedno ne poznaš? Povej Mi, komu hočeš izkazati čast s svojim sončnim pozdravom?
6. Prav gotovo ne Meni, kajti, če bi to nameraval, za kaj naj bi bil dober neumen pozdrav soncu, ko Jaz še vedno viden hodim med vami in ne zahtevam od nikogar, da se pred Menoj dere soncu v pozdrav!
7. Če hočeš malikovati sonce ob Moji vidni prisotnosti, to lahko storiš, če se ti zdi zate več kot sem Jaz; zato te ponovno sprašujem:
8. Če ob tej Moji vidni prisotnosti hočeš in si pripravljen to narediti, kakšen duh se bo prenesel na vse tvoje kasnejše potomce?
9. Ali morda ni dovolj, da bodo vsi po tebi podedovali stalno telesno smrt? Ali bi rad k temu dodal še tudi stalno smrt duha?
10. Glej, ti stari bedak, ali nisem Jaz več kot sonce, ki ga kadarkoli hočem lahko uničim z najmanjšim dahom in namesto tega v trenutku ustvarim tisoč drugih?
11. Kakšen je potem namen tvoje stare norosti?
12. Tako, da boš lahko kljub tej svoji otrdeli norosti enkrat spoznal kako daleč je šla že tvoja neumnost, poglej zdaj gor, ti stari bedak in Mi poišči izmed tisočih sonc, ki so sedaj na nebu, kateremu se hočeš dreti!«
13. Tedaj so se Adam in otroci zgrozili, kajti v tem trenutku je bilo na nebu na tisoče popolnoma enakih sonc.
14. Vsi otroci, čisto omotični od ogromne svetlobe, so padli po tleh in milo prosili Abedama naj milostno odstrani toliko sonc, ker nihče ne bo mogel živeti pod tako močno svetlobo.
15. Tudi Adam je tedaj uvidel svojo veliko neumnost in padel čisto omamljen in napol slep na zemljina tla in Me poln kesanja prosil odpuščanja za svojo veliko neumnost.
16. Toda Abedam je vsem dejal naj spet vstanejo in nato rekel Adamu: »Vstani in se spokori za svoje neumnosti s stalnim šibkim pogledom, ki ti bo ostal dokler boš živel.«
17. »Ti pa, Set, Moj ljubi brat v ljubezni, skrij sonca, naj izginejo vsa, razen enega, ki bo ostal v svojem starem redu. Amen.«
18. In Set je Mene hvaleč takoj dvignil svoje roke kvišku in rekel vpričo vseh: »V imenu Njega, ki hodi med nami, in ki je Gospod nad vsemi stvarmi in bitji, vam povem: On, Gospod Bog nad vojskami hoče, da izginete vsi razen enega, ki je star in je vedno razsvetljeval zemljo!«
19. Takoj, ko je Set izgovoril te besede, so razen starega, vsa sonca pri priči ugasnila in vsi so hvalili Gospoda za Njegovo milost in usmiljenje.

20. Vendar pa je Adam, ko je opazil, da ne more več jasno videti na daljavo, ampak da je kratkoviden, postal zelo žalosten in pričel jokati, ker ni mogel več z enim pogledom videti vseh svojih otrok.
21. Toda Abedam mu je rekel: »Ne bodi preveč privržen svetlobi mesa in svetlobi sveta, kajti preveč svetlobe, obeh, tako mesa in sveta, zaslepi duha.
22. Zato je bolje imeti slepo meso, namesto slepega duha.
23. Prizadevaj si v svojem srcu, da bo tvoj duh ugledal pravo ljubezen in ponižnost, potem boš brez svetlobe mesa zlahka prenehal z oznanilom.
24. To Sem ti sedaj storil iz velike ljubezni, da boš vadil potrpežljivost, in da ne bi bil plen tistega, ki te je danes prebudil s svojim zlim soncem.
25. Poleg tega pa je bolje videti otroke od blizu in ne od daleč, za kar so oči tvojega mesa še vedno dovolj dobre in tako si lahko zadovoljen, Amen.«
26. »In sedaj se vsi otroci okrepčajte s hrano in pijačo, ki sem jo Jaz že blagoslovil.
27. Toda ti, Moj ljubljeni brat Set, pazi na svojega starega roditelja!
28. In v enakem razporedu, v katerem smo jedli včerajšnjo večerjo, bomo skupaj jedli tudi ta jutranji obrok. Amen.«

96. Poglavje

Zastrašujoč pojav med jutranjim obrokom. Adamova razburjenost in strah

1. Potem, ko so se po Abedamovem povabilu vsi posedli na zemljo in jedli in pili in celo Adam ni bil izjema, čeprav se ni zaradi svoje kratkovidnosti mogel povsem znajti, in je tudi visoki Abedam z njimi jedel in pil, se je kar naenkrat zaslišalo zelo glasno tuljenje mnogih ljudi iz jutranje pokrajine, iz nižin pa so se eden za drugim dvigali stebri dima.
2. Ob tem nenadnem pojavu so vsi otroci višin osupnili in nihče ni čisto točno vedel kaj naj si o tem misli, tudi Set in Henoh ne.
3. Toda Adam je ves zgrožen prihitel k Abedamu in ga vprašal, rekoč: »Najbolj ljubeči, Sveti Oče, kaj je zopet to?
4. Komaj sem se nekoliko pomiril od vsega kar se mi je danes zgodilo, ko se je že nekaj drugega pojavilo, še bolj preteče kot karkoli prej!
5. O Sveti, ljubi Oče, pomiri me, pomiri nas vse in nam milostno pokaži kaj je to in od kod prihaja! Kdo je povzročitelj tega tuljenja? Kaj bo iz tega nastalo? Kakšne posledice bo to imelo?
6. O Ti ljubi, Sveti Oče, pomiri naša srca, če bo taka Tvoja sveta volja!«
7. Toda Abedam, ki je še vedno sedel ob košari s hrano, je rekel:
»Poslušaj in Mi povej: Kaj boš naredil, če ti povem le malenkost od tega tuljenja, od kje prihaja in zakaj, kakšne bodo posledice in tudi zakaj to dovolim? Kaj boš potem naredil?
8. Povem ti, nič več kot to kar delaš sedaj!
9. Če bi imel najmanjši uvid, bi bil brez vsakega strahu, kakor sem Jaz ob tej priložnosti, namreč, bi mirno jedel in pil in v svojem srcu Mene ljubil.

10. Kajti tisti, ki je ob Meni vznemirjen in v skrbeh, se mu zgodi čisto prav, ko začnejo v njem besneti uničujoče nevihte, ki v njegovem srcu razpršijo v prah goro zaupanja v Mojo neskončno moč in ljubezen do drugega.
11. Tako se ti je prav godilo, ker nisi trdno verjel, da so samo Meni podložne vse stvari.
12. Kakšno zlo je kdaj koli doletelo tebe ali koga drugega ob vseh večjih pojavih, ki so se zgodili medtem, ko sem bil vidno prisoten med vami na višinah že pred Sabatom.
13. Torej, če si ob Meni vedno odnesel celo kožo, zakaj se sedaj bojiš?
14. Zato bodi brez skrbi in pojdi na svoje prejšnje mesto in jej in pij, vendar ko Me boš videl, da Sem vstal, potem lahko storiš enako! Amen.«
15. Zatem se je Adam vrnil na svoje mesto, jedel in pil, vendar kot nekdo, ki ne uživa popolnoma v hrani; v svojem srcu pa si je govoril, kot sledi:
16. 'Moj Bog in moj Gospod, Ti imaš seveda v vsem popolnoma prav! Kajpak sem lahko kar sam kriv za svoje težave in vem, da so te tudi določene in lahko pridejo kadarkoli hočejo. On nas vedno rešuje in nas zagotovo ne bo pustil tokrat propasti – to je gotovo in zanesljivo-.'
17. Toda ne glede na vse to, smo jaz in mnogi drugi ves čas izpostavljeni izredno močnemu strahu! Za kaj je ta dober?
18. Zakaj se moram bati, če ni sploh nič?
19. Ali je tak vedno prazen strah za kaj dober?
20. Torej, zakaj pravzaprav, če nič ne sledi kar bi upravičilo strah in tesnobo?!
21. Ampak vseeno me mora biti strah in strah me je tudi sedaj, čeprav dobro vem, da se ne bo nikomur skrivil niti las na glavi.
22. Ali se bojim, ker me je strah strahu mojega srca? Kako se lahko nekdo boji strahu pred strahom?
23. Kajti, ko se bojim, je strah že tam in je enojno in ne dvojno zlo!
24. Če nas Gospod že ves čas rešuje pred tem našim strahom, zakaj nam potem omogoča, da se prestrašimo, kar je vendar tudi veliko zlo?
25. Ali ne bi bilo resnično, neizogibno zlo, kot tako, brez predhodnega strahu, boljše od grozot pred tem?
26. Skratka, kljub vsemu mojemu razmišljanju ne vidim nobene koristi v vnaprejšnjem strahu pred katerimkoli zlom.
27. Zato nas veliki Rešitelj vsega zla lahko osvobodi tudi od tega praznega strahu, ali nam vsaj pokaže kaj je strah in zakaj je dober!'
28. Ko je Adam tako premišljeval, glej, se je Abedam dvignil in pozval Seta in Henoha k Sebi ter z njima na skrivaj govoril.
29. To je Adama še bolj zmotilo; in ko sta kmalu zatem Set in Henoh odšla proti jutranji pokrajini, je bil popolnoma zmeden.
30. Čeprav si ni upal izreči svojega strahu naglas, sta strah in radovednost naraščala v njegovem srcu.
31. Toda Abedam se je delal, kot da tega ni opazil in takoj poklical Garbiela in Besediela k Sebi.

97. Poglavje

Garbiel in Besediel imenovana za zgodovinopisca.
Dve knjigi: »Jehov spor, srd in vojna« in
»Jehova velika Božja ljubezen in modrost«

1. Ko sta Garbiel in Besediel slišala Abedamov poziv, sta odšla takoj veselo k Tistemu, ki ju je poklical.
2. Čeprav sta bila tudi onadva prestrašena od nenehnega naraščajočega tuljenja ljudi iz jutranje pokrajine, sta sedaj ob Abedamovi strani ves strah in tesnoba izginila iz njunih src; in tako sta bila tudi popolnoma sposobna govoriti, ali na Abedamovo zahtevo zgolj poslušati.
3. Ko je Abedam videl, da sta njuni srci zares dobro pripravljeni in ušesa njunega duha ustrezno odprta, jima je začel govoriti naslednje besede, polne vzvišenega pomena in polne notranjega življenja.
4. Torej, poslušajta vidva: »List, označen z mnogimi znamenji in velika hiša, ki plava na vodi, s temi istimi znamenji, imata naslednji pomen: vidva in z vama še nekaj drugih, sta določena, da boste vrezovali podobna znamenja, ki bodo ustrezala besedam stvari in dejanj, na kamnite plošče ali na velike liste trsja, s pomočjo koničastega orodja, ki ga bo iz kovine pripravil Lameh s svojimi brati. Potem bosta razložila znamenja tudi vsem otrokom, bratom in očetom in jim tisto kar bo napisano prebrala, in ko bodo vsi takoj in zlahka znamenja razumeli, naj vsak od njih prebere kar je napisano, vendar imejta ves čas največje potrpljenje s tistimi, ki manj razumejo.
5. Vajin duh vaju bo naučil kako oblikovati besede iz znamenj. Vsaka beseda je sestavljena iz več potrebnih znamenj, ki morajo potekati od desne proti levi, glede na vrstni red same besede.
6. Ko je enkrat beseda postavljena, potem ne sme biti nikoli več spremenjena, tako da jo bodo lahko kasnejši potomci brali kakor vi, izgovarjali in razumeli.
7. S tem vama dajem zapoved, po kateri je vsako znamenje v besedi treba upoštevati kot sveto.
8. Z jeznimi očmi bom pogledal tistega, ki bi karkoli spremenil v samih znamenjih ali pa v besedah, ki so iz njih oblikovane!
9. Toda sedaj pride najpomembnejše vprašanje v zvezi s tem, in to je:
10. Kaj bomo dejansko zapisali za nas in še posebej za kasnejše potomce?
11. Glejta, to je pravzaprav najbolj pomembna stvar in mora biti tudi najbolj vestno in verno obravnavana.
12. Poleg tega se postavlja vprašanje, kdaj kaj napisati! To je tudi ena izmed zelo pomembnih stvari.
13. V skladu s tem, kar se nanaša na prvo glavno vprašanje, boš ti Garbiel zapisal celotno zgodovino, ki se začne s prvobitnim stvarjenjem duhov, nato pa z ustvarjanjem vidnih stvari, skupaj z Mojimi velikimi deli ljubezni in usmiljenja, do zadnjih trenutkov Moje vidne prisotnosti sedaj med vami.
14. In tako boš to vedno pisal, ko te bom v tvojem duhu poklical.
15. Pri tem ne boš v skrbeh rekel: 'Kako bom vse to naredil?'

16. Kajti glej, Jaz, ki ti sedaj to odrejam, ti bom povedal vse od začetka in vodil tvojo roko, tako da ne boš naredil niti ene črte, ene kljukice in niti enega vboda preveč ali premalo!
17. Kadarkoli te bom poklical, glasno in razločno, moraš biti takoj pripravljen pisati po Moji volji in po Mojih navodilih; in nič drugega ne boš napisal, kot le to, kar ti bom Jaz navedel!
18. Kadar te ne bom poklical iz tvojega srca, ne boš pisal, ampak v prostem času poučeval otroke, brate in očete, kakor tudi ženske, vendar kasneje bolj v branju kakor v pisanju, in nadzoroval tudi tiste, ki bodo prepisovali, če so to naredili resnično verno, dobro in pravilno!
19. Kajti tisto, kar ti bom Jaz enkrat oznanil, bodo tvoji prepisovalci morali prerisati tisočkrat, tako da bo imela vsaka rodbina svoj, enak prepis, za svoje otroke in za vse njihove kasnejše potomce.
20. Kar sem pravkar razkril Garbielu, moraš, ko pišeš, tudi ti Besediel, upoštevati do pikice.
21. Tako kot bo Garbiel opisal veliko preteklost, boš ti pod Henohovim vodstvom opisal veliko prihodnost!
22. Garbiel bo to prejel neposredno od Mene, ker je preteklost odprta pred očmi vsakogar.
23. Ti pa boš to dobil posredno od Henoha, kar je znak, da bo prihodnost vedno ostala bolj zastrta od preteklosti.
24. Tako bo on naredil svojo knjigo o preteklosti z naslovom 'Jehovi spopadi, srd in vojna' in ti knjigo o prihodnosti z naslovom 'Jehova, velika Božja ljubezen in modrost'!
25. Sedaj pa prejmita Moj blagoslov in si prizadevajta biti uspešna v tem za kar sem vaju sedaj poklical! Amen.«
26. Po teh besedah sta se oba vrgla pred Abedama in se Mu zahvalila za to vzvišeno milost.
27. Toda Abedam jima je takoj rekel naj vstaneta.
28. In komaj sta vstala in se topila od ljubezni, sta že Set in Henoh v naglici prihitela, da bi obvestila radovednega Adama o tem, kaj se dogaja v jutranji pokrajini po nižinah.
29. Kajti Abedam ju je poslal, da bi dal Adamu in njegovim otrokom nov zagon do življenja.

98. Poglavje

Poročilo dveh odposlancev o krutostih v jutranji pokrajini, ki so jih povzročili otroci nižin

1. Odposlanca, ki ju je Abedam na skrivaj napotil, sta se kmalu vrnila nazaj na vrh in s precej zbeganim obrazom stopila pred zelo zaskrbljenega in radovednega Adama.
2. On ju je takoj vprašal, kaj sta odkrila.
3. Toda Henoh je poln ljubezni, namesto, da bi odgovoril, takoj vprašal Adama, rekoč:

4. »Zelo ljubljeni oče Adam, glej, potem, ko sva jaz in Set slišala in videla popolnoma enako, ti lahko vsak od naju oznani le enako!
5. Ker ne moreva govoriti istočasno, se pojavlja vprašanje kdo od naju ti bo pričal o groznih prizorih in potem o vsem strašnem, sramotilnem govorjenju zoper tebe in zoper Boga?«
6. Ob tem nasprotnem vprašanju se je Adam tako prestrašil, da v svoji grozi ni mogel izreči niti besede, tako da ga je Henoh spet vprašal ali lahko govorita ali ne.
7. Tedaj je Adam togotno rekel: »Da! – Ne! – Da, da! Ti, ti Henoh, - Set – ne, ne Set, ampak ti, ti Henoh pripoveduj!«
8. In Henoh je takoj začel pripovedovati, kot sledi:
9. »Torej poslušaj, močno ljubljeni oče Adam, kaj so blatne nižine zakrivile proti tebi, proti nam in tako tudi proti Bogu!
10. Kot veš, je Lameh že včeraj na Sabat poskušal napasti z ognjem, da bi se povzpel na naše višine in jih zavzel.
11. Toda ti tudi veš, kako ga je najbolj vzvišeni, Sveti Oče, pognal nazaj.
12. Ker zla kača ne pozna miru in počitka, je izkoristila vso noč, dobro osvetljeno z žarjenjem bele gore in z ognjem gorečih gozdov. S tem so bile pregnane vse divje živali, zvesti varuhi naših višin in velike horde dobro oboroženih, majhnih, črnolasih, skoraj nagih mož, je splezalo na jutranje višine, kjer so se sedaj utaborili in tam vzeli vse kar jim je prišlo pod roke, kot je sadje, govedo in vse vrste domačih potrebščin ter si za svoja prilastili vsa bivališča jutranjih otrok.
13. Z njimi je tudi veliko žensk in otrok.
14. Prav tedaj, ko sva s srednjih višin gledala navzdol na jutranjo pokrajino, je njihov vodja poslal izvidnike, potem ko jim je z močnim glasom dal naslednji ukaz:
15. 'Pojdite in podrobno iščite zalego hudobne pošasti, ki pravi, da se imenuje Adam, in če je ta pošast še vedno živa s svojo zalego tigrov in hijen!
16. Poslušajte, ne glede na koga naletite, ga ubijte na licu mesta, mu odrežite ušesa z glave in jih prinesite meni kot dokaz vašega zvestega dejanja!
17. Če boste ugotovili, da stara pošast Adam še živi, ga ne ubijte, ampak privlecite sem k meni, tako da bom lahko v njegovem drobovju potešil svojo slo po maščevanju, za prekletstvo, ki ga je naredil nad Kajnom, našim praočetom!
18. Govori se, da je med njegovo hudobno zalego, sedaj tudi nekdanji Bog Jehova, ki ga je Lamehov duh popolnoma porazil.
19. Kdor med vami mi bo pripeljal ujetega Tega, bo postal podkralj Faraka in za povrhu dobil še tisoč najlepših žensk!
20. Tistega Jehovo bom sam vklenil in ga nato izročil velikemu Lamehu, ki bo potem naredil z njim po svoji pravičnosti, tako kot je naredil z njegovim imenom.
21. Če boste nekje našli Naeme, hčer našega velikega boga Lameha in njegovi dve ženi, jih pripeljite sem nepoškodovane, toda njihove može ubijte na kraju samem na najbolj krut način, nato jim odrežite glave in mi jih prinesite kot dokaz!

22. Če boste na nek način prišli do tridesetih konkubin velikega boga Lameha, ki so bile šele pred nekaj dnevi ugrabljene, jih tudi pripeljite sem kot dober plen in vaša nagrada ne bo nezanemarljiva.
23. Toda gorje vam, če se boste vrnili praznih rok!
24. Danes ste videli kako je Lameh v trenutku zapolnil s soncem vse nebo in potem ponovno zaukazal, da je izginilo.
25. Zato dobro razmislite čigavi služabniki ste! V njegovem imenu lahko celo gore premikate.
26. In tako pojdite in dobro izvršite ta ukaz! Amen.'
27. »Glej, ti zelo ljubljeni oče Adam, to sva videla in slišala; in take so stvari tam spodaj.
28. Toda med nami je Sveti, najbolj ljubeči Oče v Abedamu, zato sta daleč od srca ves strah in tesnoba! Amen.«
29. Med tem pripovedovanjem je starega Adama zagrabila velika vročica, tako da ni mogel ne sedeti ne stati.
30. Na koncu se je nad nižinami tako razjezil v svojem srcu, da je skočil pokonci in se pripravljal izreči najbolj strašno kletev nad temi, toda Abedam je to preprečil tako, da mu je v blagem tonu resno rekel:
31. »Adam, Adam, zakaj hočeš zopet preklinjati?
32. Glej, to sem jaz, Gospod! In, če Jaz tega ne delam, zakaj bi ti?
33. Vendar, ker je poplava prišla do sem, bodimo ribiči in bomo videli, če lahko ujamemo te bedneže v naše mreže življenja.
34. To bi bilo slabše za Lameha kot tvojih tisoč kletev, pred katerimi ne bo niti vrabec odletel s strehe.
35. Resnično, povem ti: Še danes boš blagoslovil vse, katere si sedaj hotel prekleti.
36. Zato pojdi spet na svoje mesto.
37. A ti Kisehel in ti Setlahem, pojdita takoj, brez odlašanja, obdarjena z močjo, k Lamehovemu poveljniku in mu prenesita besede Moje volje! Amen.«

99. Poglavje

Kisehel in Setlahem in vojska otrok z nižin

1. In oba sta se Abedamu zahvalila s srcem polnim ljubezni za tako veliko nalogo in se takoj napotila k določenemu cilju.
2. Na svoji poti sta šla čez Adamovo jamo, da bi prišla čim hitreje do namenjenega kraja.
3. Ko sta bila na drugi strani jame in bila že na pol poti, sta zagledala oglеduhe, ki jih je poslal Lamehov poveljnik, ti pa so takoj zaklicali tistim, ki so jim bili najbližji:
4. »Hitro sporočite njemu, ki izvršuje voljo našega velikega boga Lameha, da se samo dva nenavadno velika moška bližata z višin proti našemu taboru!
5. Ne vemo kaj narediti v tem primeru. Ali naj ju zajamemo, ali pustimo, da neovirano prodirata naprej?

6. Videti sta izredno močna, kajti z vsakim korakom, ki ga naredita, se zemlja opazno strese in bližje ko prihajata tem bolj jezen se občuti vsak njun korak.«
7. Ko je poveljnik sprejel sporočilo, ga je zajel velik strah, ker ni vedel kaj naj v tistem trenutku naredi.
8. Ko je lahko ponovno jasno razmišljal, je takoj poslal prednjim ogleduhom obvestilo, naj dvojico spustijo neovirano naprej, nato pa ju hitro obkrožijo in zajeta pripeljejo k njemu.
9. Ta nujen ukaz je bil hitro prenesen ogleduhom in še preden sta odposlanca vstopila v jutranjo pokrajino, že ju je obkrožilo tisoč mož z nižin, oboroženih z dolgimi sulicami. Ko so videli, da se ta dva velikana čisto nič ne upirata, čeprav se je zemlja tresla pod vsakim njunim korakom, so se ujetima z orožjem približali in nato začeli odposlanca dražiti in sramotiti z vsemi vrstami žaljivk, ki so se uporabljale v nižinah, s približno temi besedami:
10. 'Poslušajta, vidva, dve veliki vreči mesa! Kako je kaj z vašo pošastjo Adamom in z vašim črvivim Jehovo?
11. Koliko takih vreč mesa je tam na teh jasnih višinah?
12. Zakaj se bojita nas, precej manjših, ampak pravih ljudi, da se celo vročičen strah vajinih mesnih vreč prenaša na zemljo?
13. Oh, ne bojta se, vidva, dve veliki vreči mesa! Kajti doletelo vaju bo večje zlo od sprva rezanja prstov enega za drugim, saj sledijo roke in za temi noge; potem bo iztrgan vajin jezik, nato nos, ušesa, zatem oči, na koncu pa glava počasi odžagana od ostale vreče mesa.
14. Glejta, to je vse kar se vama bo zagotovo zgodilo, zato se vama vendar ni treba tako zelo bati!
15. Ker se bodo te stvari izvajale zelo počasi in do vaju obzirno, se bosta lahko med bolečinami spočila in se pripravila na naslednjo, večjo bolečino.
16. Vidita kako dobri so naši nameni z vama, pa je videti, da se nas vseeno grozno bojita.
17. Mislita le na to, da bodo vajine bolečine težko trajale več kot tri dni in vaju bo vajin strah takoj zapustil!'
18. Ob teh besedah je eden glavnih tolažnikov s svojo sulico poskušal Kisehela zabosti v roko, da bi po teh tolažilnih besedah vanj vsadil še več strahu s prizadejano čim večjo bolečino.
19. Komaj se je po tem tolaženju s svojo sulico dotaknil Kosehelove roke, je iz te nenadoma švignil ogenj, ki je takoj použil celo sulico in na koncu zgrabil samega tolažnika in ga spremenil v prah in pepel.
20. Ta pojav je naredil na oboroženo krdelo tak vtis, da so se tisti, ki so vodili naša dva odposlanca k svojemu poveljniku kot ujetnika, brž na vse strani razbežali in bi takoj pobegnili celo v nižine, če jim ne bi neki dobronamerni veliki tiger preprečil vrnitev.
21. Trije vodje prvega krdela so nato hitro stekli k poveljniku in mu vsi tresoči povedali kaj se je zgodilo in ga rotili naj proti njima ne uporabi nobene sile, niti se ju z ničemer ne dotika, ker sta polna najbolj uničujočega ognja; česar koli se dotakne, to je v trenutku popolnoma uničeno.

22. To sporočilo je vzbudilo v poveljniku tako spoštovanje do dveh odposlancev, ki nista bila več daleč, da se je vrgel na tla in ju že od daleč začel pozdravljati, rekoč:
23. »O vidva, velika nosilca ognja, sveta odposlanca zagotovo celo večjega Boga kot je naš nesrečni bog Lameh v nižinah, pozdravljam vaju tolikokrat kot je trave na zemlji in peska v vseh velikih in malih vodah na zemeljskem površju!
24. Če vama je prav, da me obvestita, ampak iz neke razdalje -
če je meni, ponižnemu črvu dovoljeno prositi vaše ognjeno veličanstvo za to – katera vzvišena, sveta volja vaju je prepričala, da sta se pustila prinesti svojim svetim nogam k moji ostudnosti?«
25. Toda Kisehel je namesto odgovora na neumno vprašanje, takoj poklical poveljnika z njegovim imenom, rekoč: »Horadal! Gospodova volja je, da vstaneš, naju spremljaš in nama slediš z vso svojo vojsko navzgor na svete višine in tam priznaš svoj zločin pred živim, večnim, vidnim Bogom, edinim Stvarnikom in Ohranjevalcem vseh stvari in pred Adamom, prvim človekom na zemlji iz roke vsemogočnega Boga!«
26. To povabilo je privedlo Horadala skoraj v obup, tako da je stal tam kot nekdo brez zavesti in njegove ustnice niso mogle izreči niti besede.
27. Toda Setlahem je stopil naprej do njega in ga prijel za roko ter mu rekel v nekoliko nežnejšem tonu: »Horadal, zakaj te je strah zaživeti, ko si tako dolgo hodil brez strahu sredi smrti?
28. Povem ti v imenu Njega, ki naju je poslal sem, da je Njegova ljubezen večja kakor Lamehova jeza; zato stori to, kar je moj brat želel od tebe!«
29. Šele po teh besedah je Horadal zopet prišel k sebi in potem naredil kar je Kisehel od njega zahteval in takoj sledil Kisehelu in Setlahemu z vsem svojim premoženjem in orožjem.

100. Poglavje

Moč Božje ljubezni in milosti do Horadala, poveljnika nižin

1. Ko sta dva odposlanca s Horadalom med njima, prišla na višine, je visoki Abedam poklical Adama, Seta in Henoha in jim rekel:
2. »Poslušajte, Kisehel in Setlahem sta že napolnila svojo vrženo mrežo z vsemi vrstami užitnih rib in nista pozabila celo na tiste, katerim je poveljnik izdal zloben, vam že slišan ukaz.
3. Kajti, ko so šli na svojo hudobno pot proti poldnevu, Sem takoj poslal njim nasproti nekaj vam dobro znanih stražarjev višin, ki so prisilili zlonamerne k takojšnji vrnitvi in ti vračajoči, polni strahu, so se v jutru skoraj neopazno združili z glavnim krdelom, ko sta dva odposlanca vzela poveljnika medse.
4. Ker je ulov tako popoln, pohitimo in jih živahno sprejmimo! Amen.«
5. In Adam, Set in Henoh so se takoj dvignili in odhiteli ob Abedamovi strani proti prihajajoči vojski iz nižin.
6. Ko je Horadal opazil štiri visoke može naglo prihajati nasproti, je ves prestrašen vprašal Setlahema:

7. »Visoki, mogočni odposlanec nekega velikega Boga ali izjemno mogočnega kralja! Kdo so ti, ki se nam tako naglo približujejo?
8. Prav gotovo so visokega stanu, ker je tudi njihov videz temu primeren.
9. Imam precej čudne občutke ob njihovem prihodu.«
10. Toda Setlahem je odgovoril: »Le potrpežljiv bodi dokler ne pridejo sem, potem ti bo kmalu novo vzhajajoče sonce razkrilo te štiri, v vsakem pogledu najbolj izjemne može, ki hitijo proti nama.
11. Zato bodi le potrpežljiv, kajti glej, še nekaj več kot sto korakov in bomo skupaj!«
12. In tako je bilo. V naslednjem trenutku je četverica že stala pred poveljnikom in Abedam je takoj dal s svojo mogočno roko vsej vojski znak, naj se ustavi in tiho počaka svojega poveljnika.
13. In vsi so se takoj ustavili. Toda Kisehel in Setlahem sta padla na kolena pred visokim Abedamom in se Mu zahvalila za vzvišeno milost, s katero jima je bilo omogočeno tako uspešno izvršiti Njegov vzvišen, nadvse sveti namen po Njegovi volji.
14. Toda visoki Abedam jima je takoj velel vstati in jima nato rekel:
15. »Tako bosta vedno zmagala v Mojem imenu, kajti temu so med nebom in zemljo, vse stvari na njej in v njej, za vedno podložne.
16. Kdor hodi v tem Mojem imenu, hodi v vsej oblasti in moči; in ker ni nikogar poleg Mene, da bi bil tak kot sem Jaz, ni druge moči in oblasti, kot le ta v Mojem imenu.
17. Zato ostanita v tem Mojem imenu in bosta ostala za vedno živa v tej moči in oblasti! Amen.«
18. Po teh besedah se je tudi poveljnik Horadal, poln največjega spoštovanja, vrgel pred četverico, ker je nekaj Abedamovih izrečenih besed nanj naredilo tako močan vtis, da je pri tem pomislil:
19. 'Izkusil sem moč dveh odposlancev, ko se je pod njunimi koraki tresla zemlja in iz roke enega švigal uničujoči ogenj; in ta dva moža sta padla dol na kolena pred Tem in se Mu zahvaljevala za takšno moč!
20. Kako močan in silen mora potem biti šele On, ker je rekel, da sta nebo in zemlja v vsem podložna edino Njegovemu imenu.
21. Resnično, če tako mogočni možje padajo pred Njim, najbrž ne bi bilo priporočljivo ostati na nogah takemu kot sem jaz, šibkemu in bolehnemu, zato se bom tudi jaz ponižal do vrha svojega najmanjšega prsta na nogi.'
22. Toda Abedam je šel naravnost k njemu in mu rekel:
»Horadal! Vstani in poglej na staro pošast Adama, ki je prvi človek na zemlji, ki je izšel neposredno iz Moje roke in je oče Kajna in njegovega brata Abela, ki ga je Kajn ubil!
23. Poglej tudi Mene, ki Sem tvoj stari, šibki, potrti in sedaj popolnoma poraženi, črvivi Bog!«
24. Te besede so prodrle do Horadalovega najglobljega bistva, da je še ležeč na zemlji zavpil svoji vojski:
25. »Vsi se vrzite dol na svoje obličje, ker se vsi nahajate pred edinim pravim Bogom, katerega smo kot otroci običajno lahko klicali in ga poznali, razen tiranskega Lameha do modrega Faraka.

26. Oh, zato padite vsi pred Njim, ker si On edini zasluži vse naše spoštovanje, vse časti in vso slavo, sedaj in za večno! – O ti bedni Lameh.«
27. In jaz, njegov bedni pomočnik, njegov svetovalec, njegov prvi pooblaščenec, njegov prvi poveljnik, Jaz, edini, ki sem ga iz čiste zlobe malikoval, - jaz, ki sem mu svetoval vse njegove sramotitve in grozodejstva in mu najbolj dejavno nudil pomoč ter ga ravno nameraval vreči s prestola in se sam polastiti vse oblasti, - jaz – jaz Pošast vseh pošasti sedaj stojim pred pravim Bogom!
28. O Bog, ti Vsemogočni, popolnoma iztrebi to pošast iz zemeljskega obličja, kajti zemlja, ki Te sedaj nosi, je preveč sveta, da bi še naprej nosila tako pošast kot sem jaz. Zato me uniči za večno! Amen.«

101. Poglavje

Henohov govor Horadalu in njegovi vojski

1. In visoki Abedam je poklical Henoha ter mu rekel: »Henoh, glej, ti zaslepljenci ne zmorejo slišati in vključiti v svoje življenje besed iz Mojih ust, ker je že ves njihov duh, duh kače.
2. Besede, ki prihajajo iz Mojih ust prinašajo smrt tistim, ki sedaj živijo bolj v duhu kače.
3. Zato odpri svoja usta v Mojem imenu in jim povej pomen Moje volje, kot ga boš našel v sebi.
4. Šele nato bom povedal tri besede temu rodu, bodisi za življenje ali smrt! Amen.«
5. Ko je Henoh slišal Mojo zahtevo, se Mi je zahvalil v polnosti svoje ljubezni do Mene, Me hvalil in slavil z glasnim glasom pred vsemi ušesi nižin, nato pa namenil Horadalu naslednje besede, rekoč:
6. »Horadal, dobro poslušaj in razumi ter upoštevaj v največji globini svojega srca kar boš sedaj slišal iz mojih ust; kajti kar ti bom sedaj povedal niso moje besede, ampak edino Sveta Beseda Njega, ki je med nami in me je poklical pred tvojimi ušesi, da ti oznanim Njegovo najsvetejšo voljo, ker ti ne bi prenesel glasu iz Njegovih ust in ostal živ.
7. Kajti tvoje sedanje življenje je življenje laži in vse hudobije iz te, ki je star, uporniški, neresničen, padli duh, ki se nikoli ne želi vrniti nazaj k Njemu, ki ga je poklical v bivanje, ampak nasprotno, sam sebe zavaja v razmišljanju, da je on vsemogočen Duh vseh duhov, čeprav je šibkejši od muhe in ima moč le v laži, v kateri je velik mojster.
8. Tako življenje ni življenje, ampak čista smrt; vendar to ne more trajati, zato pride nadenj živ Božji glas, da je popolnoma uničen, tako kakor laž v svetlobi resnice.
9. Čeprav je laž izpostavljena svetlobi, ostane v svoji navidezni resničnosti in se pretvarja, da nekaj je, toda v svetlobi resnice ta nenadoma preneha obstajati, kot da je ni nikoli bilo.

10. Božja beseda iz Njegovih ust je zagotovo najbolj vzvišena svetloba. Če v svoji polnosti pride k tebi, ki nisi kaj drugega kot laž, kaj se bo potem zgodilo s teboj?
11. Vendar, tako da boš kljub temu uvidel veličino Jehove ljubezni, je pozval mene, da ti govorim v Njegovem imenu.
12. In Njegova ljubezen je tako velika, da On celo prizanaša laži in umika Svojo vsemogočno svetlobo, kar se zgodi zelo redko, tako da je celo laž pripravljena sprejeti majhne iskrice Njegove svetlobe in morda preiti v resnično življenje in postopoma postati sposobnejša končnega vztrajanja v polnosti božanske svetlobe, v in iz katere potem preide v Njegovo brezmejno ljubezen in tako postane novo bitje, celo bitje ljubezni, s katero si pridobi otroštvo nebes in po tem celo Božje otroštvo.
13. Glej, te besede iz mojih ust so takšne majhne iskrice, in če si jih voljan sprejeti, se ti lahko zgodi v skladu s temi mojimi pravkar izrečenimi besedami.
14. Vendar pa, če boš vztrajal v svoji laži, ti povem v imenu Njega, ki je sedaj med nami kot pravi, najbolj ljubeči Oče:
15. Glej, On, Gospodar nebes in zemlje, On, vsemogočni Bog od večnosti do večnosti, prihaja in bo prišel z mnogimi svojimi svetniki in s Svojo svetlobo sodil vsem lažem in obsodil vse brezbožne za njihova brezbožna dejanja in preteklo brezbožno vedenje in za vsa njihova kruta dejanja in številne kletve, ki so jih taki brezbožni grešniki Njemu izrekli!
16. In kdo je brezbožnik? Glej, tisti, ki kakor ti predstavlja življenje laži, v kateri ni več resnice!
17. Resnica pa je božanska svetloba, ki ne domuje v laži; toda tisti, ki vztraja v laži, za katero je vsaka resnica sodba k smrti, je zagotovo brezbožen kakor ti in vsi tvoji pomagači!
18. Tem sedaj preti neizbežna Božja sodba, kajti On ne bo vedno umikal Svoje neskončne svetlobe, da bi prizanesel grešnikom.
19. Toda, ko bo On prišel s Svojo svetlobo, mi povej: kako bo potem ta grešnik, čigar celotno bitje ni nič drugega kakor debela laž, vztrajal pred Njim?
20. Sedaj vstani in se zberi ti in tvoji lažnivi ljudje, ampak zberite tudi te majhne iskrice v sebi!
21. Zavrzite svoje oklepe laži in si nadenite oblačila kesanja in resnične ponižnosti, da boste lahko doživeli vse kar velika Božja ljubezen naredi, preden On umakne Svojo neskončno svetlobo, v kateri bodo razkrite vse misli!
22. Toda pojdite proti polnoči in ne izpolni nikomur želje, da bi videl zopet Hanohovo mesto, kajti Gospod je že pripravil za vse vas deželo, kjer boste živeli naprej življenje resničnega spreobrnjenja k Bogu.
23. Sedaj pojdi in prvič izpolni voljo pravega Boga in potem vas bo Adam blagoslovil, da boste lahko odšli svobodni v za vas primerno deželo!
24. Božja volja naj bo s teboj! Amen.«

102. Poglavje

Otroci nižin kot prostovoljni ujetniki Božje milosti in usmiljenja Adamov očetovski blagoslov

1. Ko je Henoh končal svoj govor, je Horadal vstal in se poln največjega spoštovanja priklonil skoraj do tal, potem pa se je vrnil k svoji vojski in jim glasno povedal kdo je On pred komer so se on in večina drugih vrgla na tla in kakšna je Njegova volja.
2. Ko so vsi ljudje ali oboroženi moški s svojimi ženami in otroci slišali to iz ust njihovega drugače tako tiranskega in neusmiljenega poveljnika, so začeli naenkrat vriskati in se neizmerno veseliti ter z vso svojo močjo hvaliti in častiti Njega, ki je tako umiril Horadala in mu dal takšno dobro, nežno in blago zapoved.
3. Le nekaj njih, ki so pustili svoje žene in otroke v nižinah, ni vedelo kaj storiti.
4. Zato so se obrnili na Horadala in ga vprašali kaj bi bilo mogoče glede tega narediti.
5. Toda Horadal jim je z veliko resnostjo rekel: »Zdaj smo v rokah vsemogočnega Boga, za katerega je malenkost, da nas odpihne z najmanjšim dahom iz svojih ust kakor lahno pleve; zato je vse za kar moramo biti zaskrbljeni, kako izpolniti Njegovo vsemogočno, edino božansko in resnično sveto voljo. Vse ostalo nas niti najmanj ne zadeva, kajti On, edini, pravi, večen, neskončno mogočen Bog, razvršča tudi neizmerno višje, kakor vse naše žene in otroke.
6. Ker vas je že Lamehova volja prisilila, da zapustite vse in greste v negotovo in zelo nevarno vojno z mogočnimi ljudmi z višin, boste imeli, upam, vse večji razlog, da se tukaj podredite vsemogočni pravi volji, volji, s katero smo bili ustvarjeni mi in vse stvari.
7. Razmislite to in vsi odložite orožje, katerega ne boste nikoli več potrebovali in sledite mojemu zgledu.
8. Tisti, ki vztraja, da gre dol, lahko to svobodno stori, toda potem bo težko odnesel celo kožo!
9. Če bi ga gorski stražarji spustili skozi nepoškodovanega, lahko z veliko gotovostjo pričakuje besnega Lameha, ki ga bo obravnaval tisočkrat huje kot katerikoli besni tiger!
10. Zato, kdor se hoče vrniti, naj to stori takoj, toda tisti, ki mislijo drugače Mi bodo sledili do velike četverice, za katerimi sta tista dva, ki sta nas premaknila in privedla sem z veliko oblastjo.
11. Tako naj bo storjeno v skladu z najsvetejšo voljo Njega, ki nam je vsem dal to zapoved. Amen.«
12. Ko so vsi slišali ta poziv, ki je šel od ust do ust, ni bilo med ljudmi nikogar, ki bi nasprotoval temu, kar je Horadal vsem glasno oznanil.
13. Vendar pa v času, ko je Horadal svojim ljudem oznanjal Mojo voljo, sem Jaz, kot visoki Abedam, rekel Henohu: »Henoh, glej, ljudje noči so dojeli Besedo iz tvojih ust in surovi hlapec kače sedaj pridiga Mojo voljo svoji zalegi.

14. Glej, ta čudež je večji od vseh tistih, ki smo jih delali na višinah in pod njimi. Zato bom sedaj dodal še en čudež, ki bo trikraten, ko bom prvič sprejel zalego otrok prav tako, kakor da bi bili popolnoma Moji, potem pa se bodo tisti, ki so zapustili svoje žene in otroke v nižinah, z njimi srečali v deželi, kateri gredo nasproti. – Lamel je že obveščen o tem in to že ureja.
15. Toda tvoja beseda, začenši s prihajajočo sodbo in dalje s tvojim vprašanjem kdo je ta, ki je brezbožen, bo prenesena od besede do besede vsem ljudstvom do konca Časov vseh časov in zadnji otroci zemlje bodo še vedno omenjali tvoje ime kot je imenovano sedaj od tvojih očetov, bratov in otrok.
16. Kajti glej, pravkar si Mi pripravil veliko veselje; resnično, za to veselje se ti bo neštetokrat povrnilo skozi vse čase in večnosti! Amen.«
17. Tedaj se je Abedam obrnil k Adamu in mu rekel: »Adam, glej, Kajnovi otroci so že pripravljeni, da sprejmejo tvoj blagoslov in tako pojdimo k njim in jim dajmo kar pričakujejo. Amen.«
18. In Adam je stopil naprej v skladu z Abedamovo voljo in šel dalje od trojice, tja, kjer je Horadal čakal nanj, poln najglobljega spoštovanja.
19. Ko je prišel tja je dal takoj svoj očetovski blagoslov vsem, nato pa se je Abedamu najbolj goreče zahvalil za tako oblast, ki mu je bila dana.
20. Toda Abedam je rekel: »Adam, sedaj si ravnal pravilno, kajti povem tebi in vsem vam: Blagoslovi kadar hočeš preklinjati in boš vedno premagal tistega, ki te hoče preganjati ali uničiti!
21. Nikoli ne vračajte zlo z zlom in boste resnično Moji otroci; kajti Jaz sem pustil svojemu soncu, da sije tako na pravične kot na nepravične.
22. In ti Horadal, boš ostal tukaj do poldneva, ko se boste vsi okrepili in pot do določene dežele nato nadaljevali šele potem, ko vam bom dal tri besede zate in za tvoje ljudi, za smrt in za življenje. Amen.«

103. Poglavje

Nahranitev šibkih. Set se pojavi kot dvojnik. Gospod blagoslovi obed. Horadal se zahvali Gospodu.

1. Po tem govoru se je Abedam obrnil k Setu, rekoč: »Brat, povej svojim otrokom, da naj prinesejo hrano in pijačo za te trikratno šibke in prav toliko lačne in žejne, da se bodo lahko ustrezno okrepili za potovanje v deželo, ki je za njih namenjena.
2. Kajti glej, razen poveljnikovih pomagačev, skupaj s svojimi ženami in otroki, vsi ostali, ki jih je nekaj tisoč, nimajo že tri dni ničesar za jesti, ampak samo malo kisle trave in nekaj grenkih gozdnih korenin!
3. Žal Mi je teh ljudi, zato pojdimo in jih nahranimo.
4. Ti nabavi hrano in pijačo in z njo napolni deset košar; Jaz pa bom nato že poskrbel za pravičen blagoslov. Tako naj bo!«
5. Set se je globoko ganjen v svojem srcu zahvalil Abedamu za to naročilo, nato pa takoj odšel, da izpolni Abedamovo voljo.

6. Ampak kako presenečen je bil, ko so komaj po nekih njegovih korakih z višin navzdol, proti njemu že hiteli njegovi otroci z desetimi popolnoma obteženimi košarami!
7. Tedaj se je ustavil in zajokal od velikega veselja, nato je prekrižal roke na svojih prsih in v tem položaju pričakal svoje otroke.
8. Ko so se mu popolnoma približali, jih je v srcu polnem ljubezni in veselja vprašal:
9. »Moji dragi otroci! Resnično, moje veselje ne pozna meja za obilen nebeški blagoslov, ker ste me prehiteli glede najsvetejšega Očetovega naročila.
10. Toda samo eno stvar mi povejte, in sicer, kateri angel z nebes vam je to ukazal storiti, ker vas jaz nisem obvestil o volji Najsvetejšega.
11. In ti, ki so nosili, so odgovorili: »Poslušaj Oče, kako nas lahko kaj takega vprašaš, ker si nam ti sam ukazal to narediti?
12. Ko si nam tako ukazal, si se vrnil pred nami, da nas boš, tako si rekel, tukaj pričakal.«
13. Ob tem odgovoru je pobožni Set od presenečenja in nadvse velikega veselja rekel z glasnim, globoko ganjenim glasom:
14. »O Ti Sveti Oče Abedam Jehova, Najvišji! Kakšne stvari in pojavi so tebi tako zlahka mogoči!
15. Ti lahko celo razdeliš človeka na dve celoti, tako da ena ne ve za drugo, pri tem pa tako razdeljena dela še vedno delujeta v enem in istem duhu!
16. Glejte, otroci, to je še en nov čudež, najvišjega, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta.
17. Zato ga hvalite, ljubite in slavite z vso svojo močjo, ker je Njegova dobrota brezmejna in Njegovo usmiljenje nima konca.
18. Nebo in zemlja sta polna Njegovega blagoslova in milosti, zato naj bo slavljeno Njegovo najsvetejše ime.
19. O Oče, Oče, kako neskončno si dober!«
20. Ko je Set tako vzklikal, je bil Abedam že pri njem in mu rekel z najbolj presunljivim, nežnim glasom:
21. »Ljubljeni brat Set, glej, šibki že čakajo na tvoje darilo, zato pohitimo tja!
22. Lahko si prepričan, da Me zdaj ljubiš v najpopolnejšem smislu, ker ti Jaz dajem to pričevanje.
23. Tako si popoln človek po Mojem srcu, zato najprej opraviva najino delo ljubezni.
24. Šele, ko bo to končano, bova živahno razglašala najino ljubezen! Amen.«
25. In takoj sta odšla z nosilci košar k otrokom iz nižin.
26. Ob njihovem prihodu je Abedam določil, da se košare postavi pred Horadala in jih nato blagoslovil.
27. Po tem dejanju je Horadalu predal košare in mu rekel:
28. »Vzemi to hrano in to pijačo in vsi jejte in pijte, kar pa ne boste mogli pojesti lahko vzamete s seboj tako, da boste za danes preskrbljeni.
29. Jutri in v vsej prihodnosti vas bo preskrbovala zemlja iz Mojega velikega obilja v njej, in sicer tako dolgo, dokler boste ostali v Moji zapovedi, ki vam jo bom dal v novi deželi; in tako sedaj jejte in pijte! Amen!«

30. Vendar se je Horadal, ko je odkril tako veliko Gospodovo dobroto, vrgel k Jehovim nogam in vzkliknil:
31. »O Bog, Ti veliki Bog, kako različen si od Tistega, ki sem ga moral spoznati po tolikem trdem in groznem učenju!
32. Moral sem Te videti kot najbolj neizprosnega Tirana vseh tiranov, tako da se je vsako vlakno v meni Bogu upiralo in Ga preklinjalo, namesto, da bi Ga ljubilo; in tako sem sam postal tiran.
33. Toda kako povsem drugačen Si! Namesto, da bi mene, ki sem Te tako pogosto klevetal, uničil skupaj z vso mojo vojsko, nam podajaš blagoslovljeno hrano in pijačo.
34. Oh, kako popolnoma drugačen Si od tistega, ki sem ga moral poznati!
35. O Bog, ti večna ljubezen! Kako nežna je Tvoja sodba nad našo skrajno izprijenostjo.
36. Toda Abedam mu je nato odgovoril: Horadal, sedaj jej in pij; po obedu se bova pogovorila naprej! Amen.«

104. Poglavje

Čudežna nahranitev ljudi. Horadalov ljubeč zahvalni govor Ljubiti pomeni: živeti v duhu

1. Nato se je Horadal dvignil, se še enkrat zahvalil Gospodu za tako veliko milost in usmiljenje in se na koncu obrnil k svojim ljudem ter rekel:
2. »Bratje, prejmite s hvaležnim in radostnim srcem hrano in pijačo in jejte in pijte, potem ko si boste vse pravilno in pošteno razdelili med seboj!
3. Jaz sam bom segel v košaro le po nekaj ostankih, potem ko boste vsi zadostno potešili svojo lakoto.
4. Tako z največjo hvaležnostjo vaših src izpolnite najsvetejšo voljo velikega, edinega pravega Boga, ki je sedaj vidno pred našimi očmi blagoslovil to hrano za nas! Amen.«
5. Po tej zapovedi je deset glavnih vodij vzelo košare in potem, ko so se ljudje posedli po zemlji v desetih vrstah, razdelilo hrano, tako da je vsak od njih oskrbel s svojo košaro eno vrsto; prvi v vsaki vrsti pa je potem, ko si je oddelil po svojih potrebah, izročil posodo s pijačo in posodo najčistejšega medu svojemu sosedu in tako naprej do konca vrste.
6. Šele nato, ko so bili vsi primerno preskrbljeni s hrano in pijačo, je deset razdeljevalcev pregledalo svoje košare; ampak kako so bili presenečeni, ko so ugotovili, da košare niso izpraznjene niti do polovice.
7. Zato so hoteli iti zopet nazaj v svojo vrsto za razdeljevanje, vendar ko so opazili da so vsi z vsem dovolj preskrbljeni, so se Gospodu z dna srca zahvalili in odnesli še vedno težke košare nazaj k Horadalu, ki je vsakega opazoval, da bi videl, če je pošteno opravljal svoje delo.
8. Zdaj, ko so bile košare prinesene nazaj in je Horadal videl, da so še vedno več kot na pol polne, je vprašal razdeljevalce s precej resnim glasom:
9. »Kako ste pa to razdeljevali? Čeprav imajo te košare večji obseg, je tu vendar več kot deset tisoč ljudi.

10. Koliko ste dali vsakemu? Ali je lahko njegova lakota potešena po volji Vsevišnjega Gospoda?« Toda eden iz deseterice je poln spoštovanja odgovoril:
11. »Če želiš videti Čudež vseh čudežev, preveri in poglej kako dobro je vsaka vrsta z vsem preskrbljena in boš zagotovo z nami vzklikal: 'Takšne stvari so mogoče le Bogu, zato samo Njemu pripada vsa čast, vsa hvala, vsa slava, vse obožavanje, vsa hvaležnost in vsa ljubezen za večno! Amen.«
12. Nato je Horadal preletel vse vrste s svojimi očmi, in ko je videl, da nobenemu nič ne primanjkuje, se je obrnil k Gospodu, rekoč: »O Ti, čigar ime moj jezik ni vreden izgovoriti, kako naj se Ti zahvalim, kako naj Te častim, kako slavim, da bo Tebi prijetno?
13. O Gospod, Ti, ki si neskončno Svet, glej, moja najdragocenejša posest je zagotovo to pred Teboj popolnoma ničvredno življenje! Vendar nimam ničesar drugega s čimer bi lahko kaj zavestno naredil, vendar če Ti je v ugodje, ga želim žrtvovati Tebi v zahvalo, v imenu teh ubogih ljudi!«
14. Ko je to rekel, se je zopet vrgel pred Abedama in jokal v svoji neizmerni hvaležnosti.
15. Ob Horadalovih besedah je Abedam držal roko čez oči in skrival solze velikega usmiljenja, šele čez nekaj časa se je sklonil navzdol, se dotaknil še vedno jokajočega Horadala in mu rekel:
»Horadal, vstani, kajti sedaj sem ti odpustil vse tvoje grehe!«
16. In Horadal se je dvignil, vendar so ga premagala čustva, tako da dolgo časa ni mogel izreči niti besede.
17. Toda čez nekaj časa se je zopet zbral, globoko vdihnil in končno vprašal Gospoda, rekoč:
18. »Gospod, poglej milostno name, ubogega grešnika in ne jezi se name, če sedaj olajšam svoje utesnjeno srce z vprašanjem, katerega seveda nisem niti najmanj vreden!«
19. In Abedam mu je rekel: »Torej, odpri Mi svoje srce!«
20. Tedaj je Horadal prekrižal roke na svojih prsih in rekel: »O Gospod, Ti Najsvetejši! Ali smem jaz ubogi grešnik in moji ubogi ljudje Tebe ljubiti z vso močjo naših življenj?!
21. Oprosti mi za to zame presveto vprašanje! Čeprav mi moj razum pravi, da le čista srca lahko in smejo ljubiti Boga, se moje srce mogočno upira temu vplivu razuma.
22. O, tako mi povej, če morem in smem delati to, po čemer moje srce sedaj tako močno hrepeni!«
23. In Abedam je odgovoril: »Horadal, zakaj sprašuješ, ko to že delaš in sem te Jaz zato blagoslovil!
24. Namesto tega ti dajem tri obljubljene besede, in to so:
25. Ljubi, ljubi, ljubi in boš živel večno v duhu, toda umri za ta svet! Sedaj si že mrtev za svet, zato ljubi, ljubi, ljubi Mene, tvojega Svetega Očeta, za večno! Amen.«

105. Poglavje

Adamov govor o Satanovi naravi in ženski ljubezni

1. Po Abedamovem govoru je tudi Adam, po Njegovi skrivni volji, stopil naprej do Horadala in rekel: »Horadal, vstani v skladu z Jehovo voljo in me poslušaj!«
2. In Horadal je vstal, Adam pa je nadaljeval, rekoč:
3. »Glej, v tvojih žilah in v žilah vseh tebi podložnih ljudi in prav tako v žilah vseh mojih otrok na višinah, ni druge kot le moja kri, ker sem bil od Boga postavljen na to zemljo, kot prvi človek, kakor tudi moja žena, ki izhaja iz mene, kot prva mati vsega sedaj živečega človeštva.
4. Tako ima v telesnem oziru vsak človek le enega očeta in eno mater, kot samo enega Boga, enega Stvarnika in enega neskončnega, večnega, svetega duhovnega Očeta.
5. Ker sem bil v telesnem smislu postavljen kot prvi človek in tako oče vsega človeštva, si lahko predstavljaš kako groba je bila tvoja žalitev, ko si me imenoval pošast –
6. In Boga, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta, vsemogočnega Stvarnika vseh stvari, za starega, šibkega, črvivega Boga!
7. Toda kako to, da ste vsi Kajnovi potomci padli v tako slepoto in na koncu v vso hudobijo?
8. Glej, poslušaj in razumi! Ko je Kajn, moj prvorojenec, iz velike zavisti ubil svojega brata Abela – dejanje, h kateremu ga je zvabila zlobna kača, ki je Satan ali Padli, ki prebiva v vsakem človeškem mesu kot v vsem snovnem – je bil sojen od Boga in bil brez počitka dan in noč. Zemlja je postala zanj premajhna, nebesni svod prenizek, tako zelo, da je komajda še lahko prosto dihal.
9. Vzdihnil je in silno zajokal ter se tako razjezil nad kačo, da ji je prisegel večno sovraštvo.
10. Vendar ga je kača potem iskala in se vneto trudila, da bi ga ponovno pridobila nazaj.
11. Toda Kajn je videl, da je postal gospodar kače, ker ni mogla k njemu niti v bratovi podobi.
12. Ker pa je kača že zdavnaj ugotovila, da je Kajnovo meso zelo šibko, je takoj prevzela obliko zelo lepe ženske in se približala šibkemu z deviško sramežljivostjo, ki ni mogel obrniti svojih oči stran od goljufivega bitja.
13. Šele zelo pozno je spoznal kakšno past mu je kača pripravila, tako da je s svojimi usti dal to pričevanje, ki še vedno živi v vseh njegovih potomcih, in sicer, da bo sčasoma premagala vse njegove otroke, kakor tudi Božje otroke.
14. Ali lahko sedaj vidiš kje ste v duhu?
15. Glej, to je strašen greben, preko katerega ste vsi padli.
16. Skladno s pričevanjem ste postali služabniki mesa, ki ni pritegnilo le Kajna in mene, ampak tudi vse vas.
17. Kača je obdarila vaše hčerke z najlepšim mesom, ki se mu nobeden ne more upreti; zato ste uvedli mnogoženstvo v nasprotju z božanskim redom, po katerem sem bil določen za enega moža in Eva za eno ženo, po neskončni ljubezni in moči Tistega, ki je še vedno med nami in je pravkar zato tebi trikrat

zapovedal ljubiti, kajti vsa ljubezen mesa bo prešla v življenje duše in ta spet v duha, tako da bo vsa združena ljubezen v mesu, kakor v duhu s tisto duše, prešla iz duha v Boga!
18. Kako lahko to sploh dosežete s svojim mnogoženstvom?
19. Če ostanete v krempljih mesa, ali ne boste ostali tudi bogokletniki, tako resnično, kakor ste prišli na svete višine?
20. Kajti, ker božanski red daje moškemu samo eno ženo, tako da v tem enem boju lažje premaga sovražnika, ki izhaja iz Kajnove pohote, - kako boste sploh kdaj popolnoma premagali tega najhujšega sovražnika, če se sami iskreno mečete v njegove tolste roke?!
21. Zato se odpovejte mnogoženstvu in se vrnite k staremu Božjemu redu in boste lahko potem popolnoma premagali smrt, ki kot najbolj strupena kača prebiva v vašem mesu kot stari Satan, ki se vame ni hotel vrniti, ampak se je ločil od mojega mesa in sedaj sam živi v svojem mesu kot stari princ vseh laži!
22. Horadal, to dobro upoštevaj, če hočeš zmagovito doseči resnično življenje!
23. Tako vzemi to razodetje skupaj z mojim blagoslovom s seboj v deželo, ki vam jo je Gospod namenil in tri svete besede ti bodo prinesle življenje, drugače pa večno smrt! – Razumi to dobro! Amen.«

106. Poglavje

Izjemni primer, ki dopušča mnogoženstvo

1. Po tem govoru je Henoh, sledeč notranjemu ukazu, takoj pristopil k Horadalu in mu rekel:
2. Horadal, Gospodova volja je, da ti in tvojih deset pomočnikov sedaj tudi vzamete hrano; naredite to po volji Tistega, ki me je k tebi poslal!
3. Potem, ko se boste okrepili, vstanite in pripravite vse za na pot!
4. Sledite dvema močnima vodnikoma kamorkoli vas bosta vodila, vendar brez odlašanja ostanite tam, kjer vam bosta to oznanila!
5. Zagotovo boste vedeli, da ste prispeli v vaš trajni dom, ko boste videli vaše žene in otroke, ki so ostali v Hanohovem mestu, kjer vas bodo čakali, kar še posebej velja za vas vodje, ker ste jih morali pustiti Lamehu kot talce za potrditev vaše zvestobe.
6. To sem ti dal na znanje po Gospodovi volji, tako da se boste lahko veselo okrepili in potem radostno in pogumno šli tja kjer je Gospod za vas pripravil trajno deželo.
7. Ker sedaj vse to veste, jejte in pijte v Gospodovem imenu sedaj, kot vedno! Amen.«
8. In Horadal se je z deseterico zahvalil za to povabilo in spodbudno sporočilo in potem skupaj z njimi vzel jedačo in pijačo.
9. Toda medtem, ko so obedovali, se je visoki Abedam obrnil k Adamu in mu rekel:
10. »Tvoje pravo očetovsko navodilo tem ubogim ljudem je bilo resnično dobro, toda eno stvar je še vedno treba popraviti, namreč, kar si rekel o mnogoženstvu.

11. Glej, čisto pravilno si predstavil mnogoženstvo kot popolnoma nasprotnega mojemu redu in pravilno nakazal na običajno prebivališče kače in smrti.
12. Ampak sedaj pomisli, kaj je bolje za te ljudi, ker so vsi in še posebno njihov voditelj opremljeni z najmanj desetimi ženami; jih ločiti od ostalih in jim pustiti samo eno ženo, ali tako pustiti kot je?
13. Če mož zapusti devet žena od desetih in ima samo eno, kaj jih bo devet naredilo s svojimi otroci in kako se bodo počutile v svojih srcih?
14. Ali pa, če vse obdrži in skrbi za srca otrok njegovih desetih žena, in ženske, ki so nam poznane po svojih možeh, navzlic edinemu pravemu redu, še naprej pustimo v stanu, v katerega so prišle po železnih vezeh njihovega zakona, nas bodo hvalile in častile v svojih srcih –
15. Prav tako bodo tudi vsi njihovi otroci spoznali naše veliko usmiljenje in ljubezen, ko bi nas drugače preklinjali v svojih srcih –
16. Kaj potemtakem misliš, da bi bilo bolje vsaj za te, ki so že tako v tem žalostnem in neurejenem položaju?
17. Povem ti: za otroke sveta, ki so preveč vznemirjeni v svojem mesu, je mnogoženstvo boljše kakor nečistovanje in posilstvo ali celo skrunitev dečkov.
18. Da, povem ti: mnogoženstvo je celo boljše od nesprejemljivega sožitja z žensko, ki ni namenjeno rojevanju potomcev, ampak samo tihemu zadovoljevanju nagona in še posebej, če je ženska že v vidnem stanju nosečnosti.
19. Kajti tisti, ki ima deset ali več žena, kadarkoli z eno prespi jo skoraj vedno zaplodi. Toda tisti, ki pretirano in večkrat spi z eno samo žensko, prvič, ne zaplodi plodu z vsakim dejanjem, ampak večkrat ugonobi že zaplojenega in na koncu postane njegova žena celo popolnoma neplodna.
20. Ker se je to, kot zagotovo veš, že dogajalo z otroci višin, ki so izšli iz Moje milosti in blagoslova, koliko bolj pa to v primeru tistih, ki so izšli iz Moje sodbe!
21. Zato presodite sami, kaj je trenutno bolje, posebej še za otroke nižin.
22. Čeprav s tem ne želim uvesti mnogoženstva, najmanj pa med vami, pojdi in seznani te otroke nižin s tem. Vendar lahko dodaš, da ne smejo vzgajati svojih otrok za mnogoženstvo, ampak v skladu z Mojim pravim redom, kakor si razglasil v svojem govoru. Amen.«

107. Poglavje

Horadal razkrije skrivnost iz svoje preteklosti na Lamehovem dvoru v Hanohovem mestu

1. Ko je Horadal s svojimi desetimi spremljevalci potešil svojo lakoto z okusno hrano in pogasil svojo žejo s sokom sladkih jagod ter se primerno zahvalil Gospodu kot edinemu Darovalcu vseh dobrih darov, je Adam pristopil k Horadalu in ga obvestil o Gospodovi volji glede mnogoženstva.
2. Ko je to slišal iz Adamovih ust, je Horadal postal zelo vesel in se Gospodu zahvalil z dna svojega srca za tako dovoljenje, se končno vzravnal in prosil Abedama, če mu dovoli, da se pred Adamom izpove.
3. In visoki Abedam mu je to dovolil z naslednjimi besedami:

»Horadal, povem ti, to je kraj kjer lahko vsakdo svobodno govori.
4. Zato, če želiš govoriti, govori odprto, brez omejitev! Amen.«
5. Horadal se je zahvalil visokemu Abedamu za to dovoljenje in začel z naslednjim govorom, rekoč:
6. »Izjemno častitljivi stari oče, najbolj spoštovani prvi človek na zemlji in najbolj časten zarodnik celotnega, sedaj živečega človeškega pokolenja! Sočutno položi svoje uho k potomcu tvojega sina Kajna in poslušaj kaj ti imam za povedati!
7. Tako resnično, kot je neskončni Bog, sveti vsemogočni Stvarnik, sedaj med nami, prav tako resnično ti bom sedaj jaz razkril najbolj globoko skrivnost mojega srca. Če to ne bi bilo tako, - oče Adam, mi lahko verjameš, da ne bi tako kmalu prepoznal Boga in tebe; in On poosebljena večna, neskončna Ljubezen in Usmiljenje ne bi nikoli dovolil mojim nogam stopiti na ta sveta tla gora, - če ne bi bilo tako, kako bi ti sedaj jaz lahko tako kmalu to razkril.
8. Zato poslušaj zdaj to iz mojih ust kar leži globoko v meni, tako da celo dobro poznani zviti kači ni bilo mogoče dognati, kaj šele zaznati najglobljo skrivnost.
9. Toda sedaj je prišel čas in tako bom to odkrito razkril. In to je tisto:
10. Glej, to je bilo še vedno v Hanohovem času, ko je neskončna Ljubezen vsemogočnega Boga obudila duha v človeku, Hanohovem bratu, da oznani vsem ljudem edinega resničnega Boga.
11. Njegov plemeniti nauk je ostal do Lameha vedno nedotaknjen.
12. Njegov vzvišeni brat je mene in še nekatere druge dobro seznanil s tem naukom.
13. Toda, ko je Lameh sklenil s kačo zavezo in ubil svoja dva božansko navdahnjena brata z močno Tataharjevo roko, je bil ubit tudi vzvišeni nauk od Boga prebujenega Faraka.
14. Ampak, ker sem bil še od njegove rane mladosti vedno Lamehov prijatelj, se je tako zgodilo, da me je takoj, ko je vstopil v svojo najokrutnejšo vladavino, imenoval za svojega svetovalca, vendar tako, da tega ni nihče vedel. Torej sem bil le njegov skrivni svetovalec.
15. V začetku sem poskušal v njem prebuditi Farakov nauk, vendar je bilo vse zaman, da bi se v njemu kaj zgodilo.
16. Kajti pustil se je ujeti kači, tako zelo, da celo velike Božje besede, ki jih je slišal kmalu po uboju svojih dveh bratov, nanj niso naredile vtisa.
17. Vendar, ko mi je to skrivno razkril, sem izkoristil priložnost in ga iskreno opomnil naj se hitro zopet obrne k Bogu, ki mu je pokazal tolikšno milost.
18. Ampak, namesto, da bi me poslušal mi je resno rekel:
»Horadal! Do sedaj si še moj prijatelj; toda sedaj te kot kralj in bog zadnjič popolnoma resno opominjam, da molčiš o svojem Bogu za vse večne čase.
19. Če boš prekršil to zapoved, se ti bo moralo zgoditi kakor mojima bratoma, ki sta tudi pridigala tvojega Boga, nista pa opazila, da sem jaz sam vsemogočni bog!
20. Pojdi ven in mi daj pred vsemi ljudmi polno priznanje in zanikaj starodavnega, smešnega Farakovega Boga in jih pouči, da sem samo jaz, edini pravi, najstrožji, neizprosen, vsemogočni, močni bog!

21. Pri moji božanskosti ti prisegam: če ne boš tega naredil, boš pred vsemi ljudmi raztrgan na koščke!
22. Dojemi to; zdaj pa pojdi in izpolni mojo voljo!«
23. Šel sem, skril v svojem srcu Farakov nauk, se pretvarjal, da sem še bolj krut od Lameha in ljudi učil po Lamehovi volji.
24. Ko je Lameh videl, da sem njegov zvesti služabnik, mi je takoj dal vso kraljevsko moč, on pa je zame in za vse ljudi ostal bog.
25. Kača je videla kako zvest Lamehov služabnik sem, vendar pa ni mogla opaziti skrivnosti skrite v mojem srcu in je z menoj sklenila zavezo v obliki najlepše ženske, jaz pa sem ji le na površju svojega srca prisegel, da bom za boga Lameha storil vse, kar bo njej in njemu ugajalo.
26. Kača je bila s tem zelo zadovoljna in mi je veliko obljubila v zameno.
27. Toda, ko me je zapustila sem na skrivaj globoko v sebi prisegel in rekel: 'O kača, ti najbolj zvijačen Satan, tako premeten kot si lahko v svojih dejanjih boš kljub temu kmalu spoznal oblast Njega, ki Ga moram sedaj skrivati!
28. To ti prisegam pri mojem edinem resničnem Bogu!'
29. Potem sem prosil svojega skritega Boga naj prikrije moj skrivni načrt celo najbolj vzvišenemu angelu in v svoji milosti usliši mojo prošnjo; in Bog je uslišal mojo molitev in od takrat me navdihuje v vseh okoliščinah, ki nastanejo v moji kraljevski službi.
30. Tako sem postal kruto sodno orodje v Božjih rokah in nato le na videz izvrševal vsa mogoča grozodejstva in se pretvarjal, da vse to počnem z Lamehovo močjo!
31. Ko pa je Meduhed, moj pravi brat, odvedel stran številne ljudi, sem bil jaz tisti, ki je ogorčen dal Lamehu nasvet naj staremu Bogu napove pravo vojno in pod vodstvom zlobnega Tataharja z ognjem uniči vse gozdove, za primer, če je stari Bog nasilno odpeljal Meduhedove ljudi. Toda zakaj sem to naredil?
32. Iz svoje skrite globine sem dobro vedel kakšna usoda čaka zlobnega Tataharja!
33. Potem sem bil zopet jaz tisti, ki sem po Lamehovem ukazu zapovedal nekaj preživelim, da se še drugič maščujejo pravemu staremu Bogu, kajti zelo dobro sem poznal Gospodove načrte z njimi.
34. Lamehu sem svetoval, naj z grožnjo smrti prepove vsem navadnim ljudem govoriti in nobenemu ni bilo nikoli dovoljeno izreči najsvetejše ime boga Lameha, ali celo pomisliti nanj.
35. Zakaj sem to storil? – Zato, da še vedno čista srca nedolžnih ne bi bila oskrunjena z največjim Lamehovim bogoskrunstvom, kajti molčečim ni mogoče pridigati!
36. Mnogo sem jih dal usmrtiti. Zakaj? Ker mi je moj skrivni Svetovalec vedno govoril, rekoč: 'Glej, nad temi je kača odprla svoje čeljusti. Napravil sem jih neobčutljive, zato razkosaj njihova telesa na koščke, da kači ne boš postal sumljiv.
37. Celo desetkrat huje sem preklinjal Boga kakor Lameh in mu svetoval naj pokoplje Jehovo ime v umazaniji najnižjih ljudi!
38. Zakaj sem to naredil? – Zato, da bi obvaroval to Ime, kajti bolje je bilo najsvetejše Ime pokopati pod umazanijo siromaštva, kar je še najčistejša stvar

v nižinah, kakor pa, da je še vedno izpostavljeno najbolj odvratnemu bogokletju.
39. In zato sem iz teh razlogov naredil eno stvar za drugo.
40. In, ko je prišel čas, sem vzel silo, katero vidiš tukaj z menoj in tako privedel skoraj celotno uboštvo kot Lamehov neizprosen poveljnik; in do tega trenutka razen Boga ni nihče vedel kakšen je bil moj namen povsod in tako tudi ob prihodu sem.
41. Toda sedaj je Gospodu v zadovoljstvo, da snamem svojo kruto masko in tako stojim pred teboj, razkrit v svoji najgloblji zvestobi, katero sem globoko v sebi vedno skrival.
42. Zato sem tudi tebe in Boga preziral pred mojimi še vedno slepimi ljudmi. Vendar, ker veš kako in zakaj sem to storil, mi boš zagotovo zmogel odpustiti, ker nisem delal ničesar drugega kot najbolj skrivno voljo Njega, ki je tukaj.
43. Zato bodi brez skrbi zavoljo mnogoženstva, kajti Božjo voljo želimo vedno v polnosti spoštovati! Amen.«

108. Poglavje

Gospodov govor o prekletstvu kletve in gneva

1. Ko je Adam to slišal od Horadala, je bil zelo ganjen, da je jokal od velikega veselja in se ves tresel, tako da ni mogel izreči niti ene najkrajše besede, čeprav je to takrat tako želel.
2. Toda Abedam je videl kaj se dogaja v Adamovem srcu, zato je šel naravnost k njemu in rekel: »Adam, ali še vedno hočeš preklinjati te bogokletneže?
3. Glej, človek mora biti izredno varčen s preklinjanjem in sojenjem, še posebno pa z očetovsko kletvijo!
4. Kajti, kdo lahko vidi Moje poti in kdo doume Mojo voljo?!
5. Če nekdo preklinja, pa vzroka dogodka ne pozna, ali se potem ne zgodi zlahka, da preklinja Mojo veliko ljubezen, usmiljenje, potrpljenje, prizanesljivost, dobroto, milost, blagost in tako ves Moj božanski red, ki iz tega izhaja?
6. Toda, če je nekdo preklel ta red, kakšen blagoslov bo nekoč nastal za njegov duh?!
7. Ali ni potem ta tisti, ki s preklinjanjem sodi Mojo ljubezen, usmiljenje, potrpljenje, prizanesljivost, dobroto, milost in blagost ter s tem poziva sodbo nase, ker je on prvi sodil, da bi tako lahko sam prejel od Mene večno življenje?
8. Torej, kaj ima človek kar ni že prej prejel od Moje ljubezni in usmiljenja in od kje bo kaj vzel, če ne bo vzel iz Moje ljubezni, usmiljenja in milosti?
9. Potem, ko je najprej sodil Mojo ljubezen in se s preklinjanjem za vedno ločil od nje, kako, povej Mi, Adam! ,-kako bo še naprej črpal vodo iz vodnjaka, ki ga je prej tako silno zasul z zemljo, kamni, peskom in vsemi vrstami gramoza?!
10. Zato naj brat nikoli ne sodi brata, razen če mu Jaz dam izrecen ukaz!
11. Kdor pa sodi samovoljno, je izrekel svojo smrtno obsodbo, potem ko se je ločil od Življenja vsega življenja.

12. Recimo, da se je nekdo tako silovito razsrdil na svojega brata, da je hotel ponoči zažgati njegov dom, in ko se je pripravljal na svoje zlobno delo, se je zgodilo, da je iskra z njegove bakle padla na njegov lasten dom še preden je prišel z baklo do bivališča svojega ubogega brata; in koga bi hudodelec lahko krivil, da mu je zlobni ogenj odvzel vso njegovo posest kakor tudi njegovo bivališče?!
13. Glej, primer ki sem ti ga pokazal, se zgodi vsakemu srditemu človeku v njegovem duhovnem bivališču, kajti dolgo prej, ko je hotel podtakniti svojemu bratu pogubni ogenj sojenega prekletstva, je že položil v svojem lastnem bivališču pogubni ogenj, ki je pogoltnil in uničil v njemu vse s čimer sem ga obdaril za večno življenje.
14. Zato naj nihče ne preklinja drugega za greh, ki ga en brat stori zoper drugega.
15. Namesto tega naj ga vedno blagoslovi, ko ga hoče preklinjati in bo vedno resnično sodil svojemu bratu in sebi, ne za pogubo, ampak za večno življenje!
16. Če bi Jaz ustvaril vse za pogubo in končno uničenje, ali bi Jaz kot sveti in neskončno moder Bog ravnal pametno, če bi kdaj kaj ustvaril?
17. Toda mislim, da je celo najbolj omejen in najzlobnejši norec komaj sposoben takega dejanja, kaj šele Jaz, ki sem svet, večen, neskončno moder in najbolj ljubeč Bog in Oče vseh Mojih otrok!
18. Ker sem Jaz vse ustvaril samo za večnost, tako da niti najmanjša misel najneznatnejšega človeka ne propade, zakaj bi vi morali iz kateregakoli razloga soditi drug drugega in biti podvrženi uničenju?!
19. Zato, pazi na to Adam, in sicer, da sem Jaz edini pravi Sodnik, ti pa bodi Moj pravi sin, ki vedno sodi kot sodim vse stvari Jaz, namreč -
20. Ne s kletvijo, ampak z Mojo ljubeznijo, usmiljenjem, potrpljenjem, prizanesljivostjo, dobroto, milostjo in krotkostjo.
21. Delaj enako tudi ti in vsi ostali in boš za večno imel življenje iz Mene! Amen.«

109. Poglavje

Imenovanje Horadala za pravega voditelja njegovega ljudstva. Tri znamenja milosti dana Horadalu

1. Po tem govoru se je visoki Abedam obrnil k Horadalu, rekoč:
»Horadal, ti ki si tako zvesto v svojem srcu ohranil sveto Farakovo iskro skozi vse viharje skušnjav kače in vsega sveta iz nje, glej, tu pred teboj je sedaj več od Farakove iskre, neskončno sonce, Jaz sam, o katerem je Farak pričal, Jaz, večen, neskončen, vsemogočen Bog, veliki Stvarnik vseh stvari, ki zapolnjujejo nebo in vse neskončne ustvarjene prostore, od najmanjšega do največjega, Jaz, najsvetejša, največja, najčistejša večna ljubezen, Jaz, tvoj edini resnični Oče in vseh Adamovih otrok, ki imam edini življenje in dajem življenje iz Sebe, Jaz, - Jaz sedaj stojim pred teboj!

2. Ker si zvesto ohranil majhno Farakovo iskrico v svojem srcu in verjel v Njega, ki Ga nisi videl in po skrivnem pozivu v sebi nisi dvomil, da sem ti Jaz na skrivaj tiho oznanil poziv Moje volje, ki si ga v sebi prepoznal ter hitro in natančno ustrezno ukrepal, - skratka, povem ti, ker si Mi ostal resnično zvest v majhnih stvareh, Mi boš zagotovo ostal od sedaj vse bolj zvest, ker sedaj vidiš in slišiš v osebi Njega, od kogar je Farak pridigal in prerokoval ljudem Hanohovega mesta,- boš imel zato večji ugled pri svojih ljudeh, kakor ga je imel Farak v Hanohovem mestu!
3. Horadal, s temi besedami sem te postavil za večje stvari, ker si Mi ostal zvest v majhnih stvareh in te imenujem za resničnega učitelja in vodjo svojega ljudstva.
4. Glej, med njimi je mnogo slepih, toda s to Mojo živo Besedo boš vsem povrnil vid in življenje.
5. Od zdaj naprej ne boš več slišal v sebi Mojo voljo tako tiho kot si jo slišal v nižinah, ampak boš Mojo voljo vedno slišal tako kakor jo slišiš sedaj, in sicer, v sebi, zunaj sebe in nad seboj. Četudi Me ne boš videl kot sedaj, Me boš vedno slišal kakor Me slišiš zdaj!
6. Horadal, povem ti, tvoja vera je velika, kajti brez znamenja, - razen Mojih dveh odposlancev pri tebi, - si verjel, da sem resnično Jaz, ki ti govorim!
7. Resnično, za tebe je bilo Moje drugo majhno znamenje, namreč, blagoslov s hrano in pijačo za tvoje ljudi, nepotrebno, ker si Me že dolgo trdno držal v svojem srcu, še preden so tvoje oči zagledale Moje bistvo in tvoja ušesa zaslišala Moj očetovski glas!
8. Ker si Me sedaj videl in slišal, tvojega Boga in Očeta, trdno verujoč, da sem Jaz, ki ti govorim in si Me prosil za dovoljenje, da Me lahko ljubiš, ker Sem ti dal tri velike Besede, ti bom sedaj dal za nagrado tudi tri velika znamenja, ker si trdno verjel, da sem resnično Jaz, edini pravi, večen, neskončen, vsemogočen Bog, Stvarnik, Vzdrževalec in Usmerjevalec vseh stvari in edini pravi, najbolj ljubeči Oče vseh ljudi in angelov.
9. In to bodo tri velika znamenja: prvo, da boš v novi deželi, ki Sem jo pripravil zate in tvoje ljudstvo, našel čudežno vse, kar sem ti poprej obljubil.
10. Drugo, da boš v prihodnje z močjo svoje volje, po Moji besedi vedno izkusil kaj lahko naredi Tisti, ki ti sedaj to razkriva, obljublja in ti to resnično daje.
11. In kot tretje znamenje bo Moja vedno živa Beseda in večno življenje iz nje!
12. Iz teh treh velikih znamenj boš potem v celoti spoznal Mojo neskončno ljubezen zate in za tvoje ljudstvo in kako izjemno dober sem vedno Jaz, tvoj sveti Oče.
13. In sedaj prejmi Moj polni blagoslov, - in potem pojdi na pot.
14. Dva odposlanca te bosta pospremila v deželo, ki ni daleč od tu, med jutrom in polnočjo.
15. Vendar pa svoje orožje pusti tukaj pri Adamu kot znak, da je Moja očetovska ljubezen močnejša od vse moči kače!
16. In tako pojdi v Mojem imenu, z Mojim blagoslovom! Amen.«

110. Poglavje

Slovo Horadala in njegovega ljudstva. Gospodov poslovilni govor in opominjanje k ljubezni

1. Po Abedamovem govoru je vse ljudstvo po Horadalovem povelju končno vstalo. Horadal je obljubil, da bo Gospodu v vsem neomajno zvest in se Mu s svojimi desetimi voditelji zahvalil iz dna svojega srca.
2. Potem, ko se je zahvalil Gospodu za toliko milosti, ljubezni in usmiljenja, je tudi vprašal svetega Darovalca vseh dobrih darov ali naj postavi za ljudi vidno znamenje v spomin na ta veliki dan milosti in usmiljenja, tako da se bodo lahko s tem spominjali s hvaležnostjo velikih stvari, ki jih je On, kot Gospod in Oče storil zanj in za vse ljudi pod njegovim vodstvom.
3. In Abedam je odgovoril z naslednjim poučnim govorom, rekoč: »Horadal, poslušaj! Pohvaljen, ker imaš resnično željo, da bi tvoje ljudstvo za vekomaj primerno slavilo Moje ime. Toda povem ti: ko so ljudje pravilno poučeni imajo v Mojem velikem stvarstvu številna najbolj veličastna, trajna spominska znamenja.
4. Vendar, če so ljudje neumni in ne opazijo čudežnih znamenj, katere delam dan za dnem pred njihovimi očmi, resnično lahko Mi verjameš kar ti bom povedal -, da tudi ne bodo upoštevali nobenega mrtvega znamenja narejenega s človeškimi rokami.
5. Vendar, če bi bili pozorni na živa znamenja, povej, kakšno korist bi imeli od mrtvih znamenj?
6. Ampak vseeno ti dajem veliko spominsko znamenje, za tebe in vse tvoje ljudi, s tem, da imaš Mojo živo Besedo v sebi in vso oblast in moč iz Mojega imena, te pa je lahko deležen vsak, ki si resno prizadeva za prebujenje svoje duše in večno, neminljivo življenje iz duha.
7. Katere večje stvari bi ti Jaz lahko dal od te, ko sem ti dal tri Besede in kakšen bolj vzvišen, bolj veličasten in boljši spomenik Mi lahko postaviš kot sveto, živo znamenje resnične ljubezni v vsakem človeškem srcu?
8. Zato ostani za vedno pri tem znamenju; in dokler boš ostal pri tem znamenju, v tem znamenju in s tem znamenjem v sebi, bom Jaz vedno mogočno in dejavno med vami kot najbolj popolno spominsko znamenje Meni in s tem vsem Mojim dejanjem ljubezni zate in za tvoje ljudstvo.
9. Vendar, če boš pustil, da veliko znamenje, ki je pred Menoj edino veljavno znamenje prave in dejanske ljubezni Zame, v tvojem srcu propade, potem bo veliko spominsko znamenje izginilo iz vaše sredine.
10. Če bi se to zgodilo, bi bilo od vseh drugih nesmiselnih znamenj za vas tako malo koristi, kot od tistih vetrov, ki blagodejno pihajo na drugih nebesnih telesih, vendar Zemlja tega ne občuti.
11. Zato ostani pri edinem znamenju ljubezni! Kajti to je vedno najboljši in najzanesljivejši opomin za nekoga, ki resnično ljubi. Toda, ko se ta ohladi, ki je nekoč ljubil in v pozabi hladnega srca ne ljubi več, se hladni lahko osonči, kar pa bo zaman, če se ne pusti segreti, da led izgine!

12. Tako kot je ogenj smrt vsega snovnega, je tudi ogenj ljubezni smrt za tiste, ki so mu nezvesti, ko spet pride nad njih, ker so postali mrzli in zamrznjeni.
13. Toda kdor je dobro ohranil veliko sveto znamenje ljubezni v svojem srcu za vse Čase časov, bo za vedno ostal v ognju življenja tako neminljiv kot je sam ogenj v ognju, ker je za ogenj življenje v ognju.
14. To dobro upoštevaj v sebi in prebudi v svojem ljudstvu in boš živel ti in vsi tvoji ljudje v tebi in s teboj – in s tem v celoti v Meni in Jaz v njih.
15. Ne misli, da je en dan za to delo bolj primeren od drugega, ali da se bo na določen dan nekdo hotel obrniti Name v svojem srcu, da bi Mi prvi dal neko daritev.
16. O Horadal, nikoli ne pomisli kaj takega! Kajti prav tako kot pri ljudeh zaljubljenec ne določa svoji nevesti ali ljubljeni ženi dneva in ure kdaj se bosta ljubila, je tako tudi v Mojem primeru. Vsakič, ko Mi kdo odpre svoje srce, je meni popolnoma prav!
17. Zato naj bo tudi Sabat samo dan za splošna navodila, ne izključno dan Moje ljubezni, kateremu je vsak dan enak.
18. Torej, ljubite Me ves čas; Sabat pa ohranite kot dan napotkov za Mojo ljubezen in živeli boste večno!
19. In sedaj lahko odpotujete v Mojem imenu! Amen.«

111. Poglavje

Hitri sel Lamel rešuje. Poročilo rešene deklice o grozodejstvih v Hanohovem mestu

1. Po teh besedah se je Horadal še enkrat zahvalil visokemu Abedamu in se nato obrnil k desetim voditeljem, rekoč:
2. »Pojdite v Gospodovem imenu, in povejte ljudem naj se zahvalijo Gospodu in se pripravijo za potovanje, tako da lahko še vedno krenemo pred sončnim zahodom, v imenu našega Gospoda in velikega Boga, ki je pravi, sveti in najbolj ljubeči Oče! Amen.«
3. In deset voditeljev je takoj odšlo k ljudem in storilo kakor jim je Horadal zapovedal po Gospodovi volji.
4. V času ene minute je bilo vse pripravljeno za na pot. Vendar, ko je Abedam poklical Kisehela in Setlahema, da bi povedla ljudstvo v omenjeno deželo, glej, je naglo kakor hitra ptica prihitel Lamel z deklico, ki jo je nosil na svojih močnih rokah.
5. Ko je prišel do Abedama, je takoj padel pred Njega na kolena in položil deklico na zemljo. Ko se je Abedamu z najbolj skesanim srcem zahvalil za srečno izvršitev izjemno težke naloge, je začel govoriti poln ljubezni in ponižnosti.
6. In to so bile njegove besede: »Najsvetejši in najbolj ljubeči Oče! S Tvojo vsemogočno, sveto pomočjo sem uspešno opravil nalogo, ki si mi jo Ti položil v srce.

7. Niti eden ni ostal od vseh tistih, ki si mi jih prikazal v mojem srcu, da naj jih rešim v Tvojem najsvetejšem imenu.
8. Toda glej, O sveti, najbolj ljubeči Oče, te deklice nisem našel v svojem srcu, ampak sem jo srečal, ko je osamljena jokala ob širokem potoku.
9. Vprašal sem jo zakaj je tako žalostna, rekoč: 'Ubogi otrok, kaj se ti je zgodilo, da tako bridko jokaš in si v obupu puliš lase?'
10. Ta revica je globoko zavzdihnila in mi čez nekaj časa, ko se je zbrala, povedala naslednje:
11. 'Veliki človek, jaz, najbolj ubogi otrok na zemlji, te rotim zaradi velikega Boga, kateremu plemenita umorjena brata izjemno krutega Lameha oznanjata, da me poslušaš!
12. Ko boš le na kratko slišal vse o mojem najbolj strašnem položaju, se usmili mojega še vedno mladega življenja in me ubij!
13. Sedaj poslušaj; to je zgodba mojega zelo žalostnega življenja: Moja starša sta bila kljub grozni prepovedi največjega od vseh tiranov, na skrivaj vedno zvesta privrženca velikega Faraka in verjela v velikega, vsemogočnega Boga, ki ga je pridigal.
14. Toda zli duh je moral Lamehu to razkriti. Takoj je naročil krutim biričem, da odpeljejo moja draga starša; samo jaz kot edini otrok sem ostala doma.
15. Vendar ni trajalo dolgo, ko so se ti biriči z mojimi ubogimi starši vrnili v hišo. Tu sta se morala takoj sleči. Ko sta tako tam stala popolnoma gola, bleda in se tresla po celem telesu, so biriči zgrabili najprej ubogo mater in jo položili na tla. Potem so njene nežne roke raztegnili in ji skozi dlani zabili močne, špičaste žeblje.
16. Prav tako so storili tudi z nogami. Na njeno veliko bolečino se nečloveški suroveži niso ozirali in njenega kričanja niso slišali.
17. Kar so naredili ubogi, ubogi materi, so enako storili tudi z očetom.
18. Po tem groznem dejanju, je vsak od biričev, potem, ko so materi prej pod hrbet porinili grob kamen, tako da je bila zaradi tega razpeta kakor struna na zvočni deski, zadovoljil svoje prav satansko čutno poželenje!
19. Po tem gnusnem dejanju so jima prerezali trebuh in mene postavili mednju ter me skušali prisiliti, da bi staršem iztaknila oči in medtem ves čas hvalila boga Lameha.
20. Tedaj sem se zrušila in izgubila zavest in bila pripeljana sem ter kot lahko vidiš, na tem kolu privezana, da bi umrla od lakote.
21. Ne vem kaj se je nadalje dogajalo z mojimi ubogimi, najnesrečnejšimi starši, vendar je velika gotovost, da sta bila še bolj mučena in na koncu v hiši zgorela.
22. Sedaj veš vse in lahko z menoj narediš kar hočeš, samo tu me ne pusti žive!'-
23. »Sveti Oče, glej, ta pripoved je razlog, da sem privedel sem enega otroka več, kot sem jih preštel v svojem srcu!
24. Kajti, še nikoli nisem v sebi čutil tako veliko usmiljenje do nekoga, kakor do tega ubogega otroka.
25. Zato mi boš zagotovo oprostil, da sem presegel Tvoj ukaz, kajti kar sem s tem rešil zanesljivega propada, sem Ti zvesto prinesel sem kot žrtev.

26. O Oče, milostno to sprejmi!« - Toda Abedam se je takoj sklonil k Lamelu, ga dvignil s tal in mu rekel:
27. »Lamel, povem ti: glej, kar si naredil je več kot si naredil v vsem svojem življenju.
28. Toda prej pustimo vsem ljudem odpotovati v njim namenjeno deželo, potem pa se bom Jaz obrnil k temu ubogemu otroku, tako da se bo lahko najprej malo zbral; nato bom zagotovo naredil zanj in zate najbolje. Amen.«

112. Poglavje

Gospodovo pooblastilo Kisehelu in Setlahemu, da vodita Horadalovo ljudstvo do njihovega namembnega kraja. Posledica obojega, kletve in blagoslova

1. Po tej kratki tolažbi Lamehu, se je visoki Abedam takoj obrnil h Kisehelu in Setlahemu in jima rekel:
2. Poslušajta! Tako kakor sta privedla Horadalovo ljudstvo do sem, sedaj pojdita in jih vodita v deželo, katero sem hranil v pripravljenosti za te ljudi od začetka zemeljskega časa. Kajti že dolgo časa sem vedel, zares, to sem vedel že od večnosti in vedno vem kaj bom naredil in nihče razen Mene ne ve kaj Jaz snujem od večnosti.
3. Torej pojdita in odvedita to ljudstvo na kraj, ki Sem jim ga namenil.
4. Moj duh, ki je v vama, vama bo povedal za kraj do katerega morata voditi ljudi.
5. Kmalu, ko bosta prišla do tega kraja, blagoslovita tudi zemljo in njihova nova bivališča, katera obstajajo na isti način kakor ta tukaj na višinah.
6. Ko bosta vse to naredila, se takoj vrnita nazaj sem, da ne bosta zamudila večernega obroka; in tako sedaj pojdita! Amen.«
7. Potem, ko jima je bilo to povedano, sta se oba Abedamu zahvalila za to milostno naročilo in se nato odpravila na delo.
8. Toda Horadal, ki se je skoraj raztopil od velike hvaležnosti, je bil s svojimi ljudmi že pripravljen za odhod.
9. Torej, ko ga je dvojica že po nekaj korakih dohitela, so se takoj vsi skupaj odpravili naprej in srečni sledili vodnikoma.
10. Ko je to ljudstvo zapuščalo Adama, je jokal in za njimi pošiljal en blagoslov za drugim, skoraj za vsakim njihovim korakom.
11. Abedam je to opazil, ga pohvalil, nato pa dodal: »Adam, če bi namesto mnogih izrečenih kletvic nad nižinami vedno naredil tako kakor si sedaj v duhu Moje ljubezni in usmiljenja, resnično, ravnice in globoke doline na zemlji se ne bi spreminjale v pekel!
12. Vendar si ti vedno bolj opravičeval preklinjanje kakor ljubezen, tako da je to šlo že tako daleč, da se ljudje iz globin obnašajo tako kot si pravkar slišal iz Lamelovih ust. Živ dokaz za to pa leži tukaj pri Mojih nogah.
13. O Adam, kaj vse bi lahko prihranil Meni in vsemu stvarstvu!

14. Toda, ker si vedno raje preklinjal kakor blagoslavljal, glej, so posledice tu pred teboj in Menoj, ki bodo ostale na zemlji do konca njenega obstoja.
15. Resnično, povem ti, tvoja prva, velika in groba, glavna napaka je bila, ko si pozabil na Mojo zapoved in se pustil očarati in popolnoma zapeljati svoji lastni kači, tako da sta se zaradi tega nebo in zemlja dvignila s svojih tečajev. Še vedno pa bi bilo vse to veliko lažje popraviti kakor dejstvo, da si tako pogosto zaradi Kajnovega zločina preklinjal bedne nižine!
16. Povem ti: Kajnovo dejanje je bilo zelo hudobno, vendar je bilo komaj kapljica rose glede na celotno morje, v primerjavi s tem kar si Mi na začetku storil, ko si se poskušal kot Gospod dvigniti nad Mojo glavo!
17. Ali Me lahko sploh kdaj obtožiš, da sem te Jaz za to preklinjal?
18. Seveda, Mojo nedotakljivo svetost si grobo oskrunil, preklinjajoč zemljina tla, ki ti rojevajo trnje in osat;
19. Toda Moja velika ljubezen do tebe je kmalu odpravila prekletstvo od zemeljskih tal, tako da je zate, kot si že zdavnaj opazil, v novem vrtu vsepovsod znova vzcvetelo.
20. Medtem, ko sem zemlji odvzel prekletstvo, glej, si ti prizadevno preklinjal vse ravnice in doline in vse njihove prebivalce, kar je privedlo že tako daleč, da celo zdaj v času tvojega življenja takšni sadovi tvojega prekletstva poganjajo iz tal, kakor ta živa priča, ki jo vidiš tu pri Mojih nogah!
21. V globine Faraka sem poslal angela od Mene blagoslovljenega voditelja. Namesto, da si preklinjal, ali ne bi lahko enako naredil v Mojem imenu?!
22. In nižine bi vzcvetele bolj veličastno kakor vse te višine!
23. O Adam, Adam! Dobro poglej to deklico, tu ležečo ob Mojih nogah, ki je čistejša v svojem srcu kakor opoldansko sonce!
24. Kar se je sedaj zgodilo njenim staršem zaradi tvojih kletev, glej, se bo prav tako nekega dne zgodilo sinu device, katerega bom oživil z duhom te, ki leži ob Mojih nogah.
25. Ali se zavedaš kaj si storil tukaj s svojimi kletvami! Toda sedaj je pač tako; zato poskrbiva za prihodnost – in če je mogoče pozabi na grozote preteklosti.
26. Adam, prekliči vse svoje kletve in namesto teh daj blagoslov, daj namesto tega Moj blagoslov; kajti vsako zlobno dejanje je bilo od začetka tvoje delo, zato odslej ne preklinjaj več ampak vse blagoslavljaj! Amen.«

113. Poglavje

Gospodov opomin Adamu, obupanem zaradi svoje neumnosti

1. Ko je Adam slišal ta Abedamov govor, je postal žalosten in ni več vedel kaj naj reče ali naredi.
2. V sebi je razmišljal sem in tja in iskal veliko odločitev, na koncu pa je vse nadomestil Zakaj. Toda ves njegov trud je bil zaman, ker ni našel velikega Zakaj in tako je bil že na točki, da bi zavrgel vse od sebe in začel sam sebe preklinjati, ker je sedaj sebe videl kot edini vzrok vsega zla, hudobije in napak.

3. Toda Abedam je zgrabil njegovo roko, ga pogledal trdno v oči in mu čez nekaj časa rekel:
4. »Adam! Kakšen človek si! Ali hočeš biti kamen? Ali je življenje zate zares nekaj tako odvratnega, da ga v sebi preklinjaš in se poskušaš popolnoma ubiti, v duhu in v telesu in prav tako v vseh otrocih, ki sem jim Jaz iz tebe dovolil iziti?!
5. Adam, skoraj do tega trenutka si preživel svoje dolgoletno življenje na zemlji in preklinjal po svojem ostrem čutu za pravičnost. S tem si bil zadovoljen in si vedno mislil, da uživam v tvojih neizprosnih grobostih kot sodnik in v tvojem preklinjanju tistih tvojih otrok, ki so bili prešibki, da bi se nepremišljeno pregrešili zoper tvojo voljo.
6. Toda sedaj, ko te želim očistiti zgolj s prikazom vseh tvojih napak in to počnem viden pred teboj in vsemi tvojimi otroki, tako da bi te popolnoma pripravil za polno sprejemanje življenja iz Mene, torej zdaj, ko si izvedel, da Mi vse to preklinjanje in sodbe zagotovo niso v veselje, ampak samo in edino živa ljubezen, si v svojem srcu izjemno jezen in utrujen od življenja!
7. Šele zdaj, potem ko si v svoji pravičnosti presojal skoraj vsak drobec na zemlji, hočeš prekleti samega sebe, da bi se Mi na nek način maščeval, ker Sem s Svojo veliko ljubeznijo, usmiljenjem in potrpljenjem v nasprotju s tvojim starim sodnim redom!
8. O Adam, Adam, povem ti: ti zelo preizkušaš Mojo ljubezen in potrpljenje!
9. Spomni se, kako dolgo sem bil potrpežljiv do tebe; spomni se: ko v vsej neskončnosti nobeno sonce še ni sijalo in sem na zemljo komaj pomislil, je tvoj duh, ki sem ga ustvaril za najčistejšo ljubezen, in svobodnega, da postane Meni v veliko veselje, neodvisno bitje pred Menoj, si Mi s svojo svojeglavostjo povzročil velike skrbi in začel preizkušati Moje potrpljenje.
10. Koliko večnih časovnih obdobij je minilo odkar sem te priklical v obstoj!
11. In kako je bilo v vseh teh zaporednih večnostih zaradi tebe Moje potrpljenje na bolečih preizkušnjah.
12. Poglej vse neštete zvezde in preštej to neskončno množico velikih trdnih svetov, ki zapolnjujejo skoraj celotno vidno neskončnost! Kdo so ti?
13. Adam, ali veš kaj so? O Adam, Adam, glej in poslušaj:
14. Vsako majhno zrnce peska nekega nebesnega telesa je kot tako zate že trd preizkus Moje potrpežljivosti in traja že več kot tisoč let, merjeno po pretečenem času.
15. Sedaj preštej neskončno število svetov v vseh neskončnih prostorih. Potem preštej neskončno množico majhnih zrnc peska, kakor trde, drug za drugim razporejene atome; potem si predstavljaj za vsak posamezen atom tisoč let Moje ljubezenske božanske potrpežljivosti s teboj.
16. Ko to v sebi natanko pretehtaš, potem Mi povej, koliko časa moram še imeti s tabo potrpljenje, dokler ne boš postal v polnosti bitje, kakršno je zate namenila Moja večna ljubezen in Jaz se bom o vsakem času strinjal s teboj.
17. Toda gorje ti, če bi se odločil za samomor. Povem ti: v delčku najkrajšega možnega trenutka bi razen nekaj zvestih, tebe in vse stvarstvo izročil ognju Mojega srda!

18. Resnično, raje bi bil za večno potrpežljiv z grešnikom, kakor en sam trenutek s samomorilcem!
19. Torej, vsaj enkrat se docela v srcu obrni in se v celoti zavedaj, kaj sem zate naredil, kaj delam in kaj bom še naredil vsem tvojim otrokom in Jaz se bom obrnil k tebi in te dvignil iz močvirja tvoje tako dolge slepote in ti dal življenje.
20. Toda od sedaj naprej ne preklinjal več, kajti zemlja je že zadostno za sto tisoč let sojena od tebe.
21. Tako sedaj to razumi in se obrni v svojem srcu popolnoma k Meni. Amen.«

114. Poglavje

Adamovo videnje: ženska na soncu potepta glavo kače

1. Ko je Adam slišal te Abedamove besede, se je spet pokesal globoko v svojem srcu, saj je šele sedaj sprevidel kako je z njim in z njegovim redom in kako se razlikuje od Jehovega reda, ki mu je sedaj viden v Abedamu naznanil Svoj večni red.
2. Ko je to razumel, se je vrgel pred Abedama na obraz in ponižno proseče začel izgovarjati naslednje besede, ki jih je iz svojega najglobljega dna prinesel na svetlo, rekoč:
3. »O Jehova, Ti izjemno sveti Oče, v Abedamu viden pred menoj, glej, tukaj pred Teboj v prahu svoje popolne ničevosti, ležita dva Adama; eden je navaden, obči, vsem znan, drugi pa je poseben, v vsem popoln Adam.
4. O Jehova, Ti najsvetejši Oče! Milostno odvzemi od mene navadnega in mi dovoli živeti svoj preostali čas na način, ki bo Tebi prijeten!
5. Kajti šele sedaj jasno vidim samo eno, in sicer, da ne bi bil nikoli sposoben privesti navadnega Adama nazaj na pot Tvojega večnega, svetega reda, čeprav sem ga zgolj sam izvabil na pot pogube in uničenja.
6. Zato me nadvse milostno poglej kot preprosto osebo, ki leži pred Teboj v prahu ničevosti in jo dvigni k svetlobi in v enost s Teboj!
7. Kar se tiče moje nekdanje navadnosti, milostno vzemi to težko breme z mene in naredi s to mojo navadnostjo kakor bo Tebi všeč!
8. O Jehova, če bi Ti le vzel to na Svoja ramena!
9. Tvoja sveta volja naj bo storjena vedno in za večno. Amen.«
10. Medtem, ko je Adam to govoril, je naravno sonce zašlo, vendar je Abedam dovolil Adamu videti vziti drugo sonce v njegovi notranjosti in mu pokazal bleščečo žensko na soncu, kako drobi pod svojimi nogami glavo kače, ki se ovija okoli celotnega sonca.
11. Toda Abedam se je takoj sklonil k Adamu, se ga dotaknil in mu rekel naj se dvigne. In, ko je Adam končno vstal ga je Abedam zopet prijel za roko in mu rekel:
12. »Adam, kaj si pravkar videl?« In Adam je odgovoril:
13. »O Jehova, videl sem vziti novo sonce v sebi, - toda kljub svoji nebeški lepoti je bilo skoraj povsod prepleteno z močno kačo.
14. Nato sem videl visoko, bleščečo žensko, ki se je pojavila na soncu. Ta ženska se kače ni bala, zato je mogočno stopila na njeno glavo.

15. Vendar, ker je kača poskušala premagati močno žensko in jo ugrizniti v peto, glej, je ženska vrgla kači jabolko v glavo, toda kača je zagrabila jabolko in zagrizla vanj s svojimi strupniki.«
16. Tedaj je Adam obmolknil, se trikrat močno potolkel po svojih prsih in nato dodal:
17. »O Jehova, to je bil moj veliki greh pred Teboj«
18. Toda Abedam mu je rekel: »Adam, kar si prej spraševal, sem že storil na način, ki si ga videl v sebi.
19. Glej, sedaj je bil navadni Adam vzet popolnoma iz tebe, tako da si sedaj tak kot vsak otrok iz tebe.
20. Zatorej, od sedaj naprej skrbi za ta tvoj zadnji del svojega življenja in živi skromno življenje v Mojem redu in očetovski ljubezni.
21. Glede navadnega Adama, glej, Jaz, Sonce vseh nebes in sončnih svetov in svetov, sem ga prevzel na Sebe, kot si videl, ko je kača obkrožala Moje sonce!
22. Ta deklica tukaj z nižin je ženska, ki si jo videl stati na kači, ko ji je zdrobila glavo.
23. Vendar ne smeš gledati na njeno telo, ampak na njeno dušo in na njen duh.
24. Ta deklica je v globinah trpela bolj kakor je katerokoli človeško bitje kdaj trpelo. Zato ji bo nekega dne dano nadomestilo in od obsega tega bo vsa neskončnost trepetala v strahospoštovanju.
25. To dobro dojemi, ti sedaj preprosti Adam; saj se bo tako zgodilo, resnično, resnično, resnično! Razumi to! Amen.«

115. Poglavje

Adamov hvalospev Božjemu usmiljenju in njegovo učlovečenje v Abedamu

1. Po tem Abedamovem govoru so bili Adam in vsi prisotni tako ganjeni, da so začeli jokati, polni najbolj goreče ljubezni, dokler ni Adam končno glasno vzkliknil:
2. »O človek, človek! Kakšen bi ti lahko bil v ljubezni večnega svetega Očeta, če te ne bi tvoja lastna svobodna volja naredila tako nesvetega pred Njim!
3. Kako neskončno si dober, o sveti Oče, - in kako globoko smo morali pasti pred Teboj, da je bila Tvoja večna Ljubezen prisiljena, da nas reši zgolj po neskončno velikem Usmiljenju!
4. Da, - šele sedaj, sedaj sem spoznal kaj si Ti, o sveti Oče naredil, delaš in boš večno delal za nas!
5. Pusti me kričati, da se lahko moj glas sliši po vseh koncih sveta; pusti me oznanjati kakor svetovni grom vsem bitjem, vsem svetovom in vsem nebesom, neskončno velike stvari, ki jih je Gospod, neizmerno sveti Bog, naredil za nas grešnike, ki smo padli tako brezmejno globoko pred Njim!
6. Poslušajte, vsa nebesa, ti Sonce, ti Luna in ti Zemlja, zaslišite to iz mojih ust:

7. Bog, večni, neskončni, sveti, vsemogočni Bog! – O srce, ti moje srce, naj me sedaj ne zapusti glas; pusti me sedaj kričati z vso mojo močjo! On, On, pred katerim je tisoč krat tisoč let, kot najbolj bežen trenutek, - On, pred čigar duhom trepetajo vsi neskončni prostori in se neskončnosti s strahospoštovanjem pogrezajo nazaj v velike praznine, - On, On Sam, ki pozablja na Svojo brezmejno svetost, je pogledal na nas, najbolj nevredna bitja iz Njegove najbolj svete globokoumnosti. Ker smo po naši lastni ogromni hudobiji padli tako globoko pred Njim, nam želi pokazati Svoje veliko usmiljenje, zato je napolnil vso neskončnost z nešteto stopnjami, po katerih se lahko zopet povzpnemo k Njemu!
8. Vendar pa je ta pot do Njegove neskončne ljubezni in usmiljenja za padle preveč težavna. Zato je še bolj pozabil na Svojo neskončno svetost in se na širokih krilih Svoje vsemogočnosti Sam spustil navzdol skozi vse neskončne stopnje do nas, da bi tukaj pred nami, kot človek, takšen kakor mi, po barvi in obliki, nam predvsem prihranil ne vedno povsem plezljivo pot in nato za nas postal najnižji od vseh njegovih stvaritev, ki so se v svoji veliki hudobiji namenoma odvrnila od Njega, samo za nas, ki smo padli tako globoko; od Najvišjega, Nepojmljivega -
9. Poslušajte, poslušajte vsi vi življenjski veki, ki ste izšli iz Njega!, da bi postal za nas – O Bog, o Bog, o Bog! Ti veliki sveti Bog, moj šibki umrljivi jezik si Te komaj upa izreči!, da bi postal za nas Grešnike vseh grešnikov edini pravi, najbolj ljubeč, najbolj usmiljen, sveti Oče!
10. Še vedno ni dovolj, da je On, Oče, sedaj pred nami, toda – kot moj duh to razume, bo nekega dne iz Svoje ogromne ljubezni za nas najnižji, da bo potem prevzel večno grešno obliko našega mesa, v kateri smo padli pred Njega, Večnega, Božanskega, tako da bi nam bil še bližje in postal za nas Odrešenik, Vodnik in najmodrejši Brat!
11. Ne, ne, ne, to je preveč! – Abedam! Abedam! Ti neskončno sveti, najbolj ljubeči Oče! Kdo in kaj smo mi za Tebe, da Si nam tako nedoumljivo milosten, ki smo zagotovo najnevrednejši skozi vso Tvojo neskončnost! –»
12. Tukaj je visoki Abedam prekinil Adama in mu rekel:
»Poslušaj, Adam, končno si spoznal kdo sem Jaz in kaj Jaz delam.
13. Povem ti: Ti že imaš večno življenje v sebi, vendar od zdaj naprej ostani tak kot si!
14. V svoji veličini si bil nekoč pozvan, da postaneš Mojemu srcu ljubeči brat, sodrug in osebni spremljevalec Moje večne, neskončne popolnosti.
15. Vendar, ker v veliki preproščini svojega bitja, ki je izšlo iz Mene, kot duhovni Adam nisi hotel Meni to postati, boš še vedno postal za Mene in vse svoje otroke tisti, katerega je Moje srce nekoč hrepeneče klicalo v vsej tvoji veličini.
16. Ali to razumeš? – Glej, zaradi tega vse to počnem; kakor nekoč k največjem, sem sedaj za večno obrnil svoje srce k zadnjemu, tako da se dvigne nad vse. Vendar nič več o tem!
17. Ker je že padla noč, pojdimo domov k tistim, ki nas že hrepeneče čakajo!
18. In ti, Lamel, vzemi deklico in jo ponesi pred Menoj kot veliko znamenje zmagoslavja! Amen.«

116. Poglavje

Pura, deklica z nižin, sprašuje o Abedamovi osebi

1. Ko so Adam in vsi prisotni slišali, da je visoki Abedam omenil deklico, so Ga začeli nadvse hvaliti in slaviti.
2. In Lamel jo je takoj prevzel v svoje roke ter stopil z njo do Abedama v odgovor na Njegov ukaz.
3. Deklica je v svojem srcu sklepala iz dobro slišanih Abedamovih besed, kakor tudi iz Adamovih govorov in glasne zahvale, ki je bila od vseh prisotnih dana Njemu, da se mora za Abedamom skrivati nekaj precej nenavadnega, a njena prirojena radovednost ji ni dala miru.
4. Torej, v svojem prizadevanju, da bi izvedela vse o tem nenavadnem človeku, je rekla Lamelu nekoliko boječe, z nizkim, tresočim glasom, z usti ob njegovem ušesu:
5. »Dragi, veliki in zelo močni prijatelj! Ali mi ne bi povedal, kdo je pravzaprav ta človek, ki se, kolikor sem razumela, imenuje Abedam?
6. Poglej, sprašujem te, ker se mi zdi zelo čudno, ker izgleda tako kakor vsak izmed vas; vendar njegove besede se zdijo drugačne od vseh še tako vzvišeno zvenečih besed, ki prihajajo iz različnih ust, zares, ko prihajajo do mene se mi zdi, kot da želijo prodreti čez vsa nebesa in vso zemljo!
7. Kar me najbolj preseneča je dejstvo, da sta me takoj, ko sem ga videla, povsem zapustila ves strah in žalost, tako da bi mi bilo popolnoma nemogoče žalovati in jokati za mojimi tako usmiljenja vrednimi usmrčenimi starši.
8. Zato, dragi, veliki in zelo močni prijatelj, te prosim, če bi mi hotel kaj več oznaniti o tem nadvse izjemnem človeku, katerega že sam pogled je močnejši od rok kateregakoli močnega človeka!«
9. Lamel ni vedel kaj naj zdaj stori, zato je naredil grimaso, kot da globoko premišljuje.
10. Toda, ker je s to pretvezo že malo predolgo pretiraval, je deklica hitro izgubila potrpljenje in ga zato takoj nekoliko začudeno vprašala:
11. »Poslušaj, dragi, veliki in zelo močni prijatelj, ki me zdaj nosiš na svojih močnih rokah, po volji Tistega, o katerem te sprašujem; zakaj se pretvarjaš, da si prizadevaš najti odgovor, vendar si kljub temu še vedno tiho, kot da je jezik v tvojih ustih okamnel?
12. Ali sem morda naredila napak, ker sem te vprašala o tem, kar se verjetno ne spodobi za dekle z nižin?
13. Oh, prosim te, odgovori mi tako ali drugače!«
14. Takrat je Abedam rekel Lamelu: »Lamel, ali sem ti ukazal, da bodi tiho?
15. Ne vem, da bi Jaz ali nekdo v Mojem imenu tebi dal tak ukaz. Zato lahko zagotovo poveš kar je prav.
16. Ampak Jaz že lahko vidim, da imaš za to premalo poguma, zato Mi predaj otroka, tako da bo na Mojih rokah izvedela kar jo žeja, – ti pa sedaj hodi za Menoj! Amen.«
17. Tedaj jo je visoki Abedam takoj vzel na svoje roke; in ona je postala izjemno vesela ter se kmalu obrnila Nanj z istim vprašanjem:

18. »O ti dragi človek, ki se mi zdiš svet, gotovo nisi tako nedostopen kakor mož za nama, ki se mu ni zdelo vredno, da bi meni ubogi deklici odgovoril in je zavračal odgovor, - in ti, mi boš dal odgovor na moje vprašanje?!
19. Abedam jo je nato pritisnil k Svojemu najsvetejšemu srcu in ji rekel: »Moja draga Pura, izvedela boš vse, kar te je kdajkoli žejalo!«
20. Deklica se je zelo začudila, ker se njej še vedno neznani človek nanjo obrača z njenim lastnim imenom.
21. Toda Abedam ji je v nadaljevanju govoril o sebi:
»Presenečena si, ker poznam tvoje ime, vendar ko Me boš enkrat bolje spoznala, se sploh ne boš temu več čudila, ampak se boš potem bolj čudila mnogim drugim rečem.
22. V kolikor imaš sedaj pripravljeno uho, poslušaj: glej, sama si rekla, da so Moje besede daleč bolj vzvišene kakor iz katerihkoli drugih ust in se zdi, da prodrejo v nebesa in vso zemljo, in da je zate v Mojem pogledu več moči kakor v vseh še tako močnih človeških rokah! Poleg tega sta te zapustila ves strah in žalost, ko si videla Mene!
23. Sedaj poglej sem, Moja draga Pura; ko si vse to odkrila v Meni, kaj bi še morala vedeti, da bi Me popolnoma spoznala?
24. Zagotovo ti lahko takoj povem in pokažem z besedo in dejanjem, kdo sem pravzaprav Jaz, - toda tega ne bi mogla prenesti; ubilo bi te in popolnoma uničilo!
25. Zato ti dajem namesto polnega odgovora tale nasvet: 'Ljubi Me v svojem srcu nadvse in boš kmalu v polnosti izvedela kdo sem pravzaprav Jaz!'
26. Vendar ne sprašuj, če ti je to dovoljeno storiti, kajti Jaz ti pravim tako. Zato Me brez omejitev ljubi nadvse! Amen.«

117. Poglavje

Pura na Abedamovih rokah išče Najvišjega

1. Ko je Pura od Abedama to slišala, je postala vesela, vedra in zabavna. V svoji skoraj otroški živahnosti je takoj vrgla svoje nežne roke okoli vratu svojega vzvišenega nosilca in položila svojo glavo na Njegove svete prsi, omamljena od ljubezni.
2. V tem ljubezenskem položaju je ostala dokler niso dosegli vrha, kjer so jih otroci hrepeneče čakali. Šele tedaj se je naša Pura zbudila iz svoje ljubezenske omame, prebujena od splošnega, veselega, glasnega trušča otrok.
3. Ko je v mraku videla množico ljudi, ki so se ob pogledu na visokega Abedama vrgli pred Njim na tla in zelo hvalili in slavili Njegovo ime, je vprašala Abedama z zelo nizkim glasom, rekoč:
4. »Ti nepopisno dragi mož, od katerega je sedaj odvisno vse moje življenje, ali mi ne bi razsvetlil kaj to ogromno čaščenje pomeni od teh na videz zelo dobrih ljudi in komu je dejansko namenjeno? Ali to zadeva samo tebe ali je tam mogoče še kdo, ki je še višji od tebe? - Oh, povej mi!«
5. In Abedam ji je rekel: »Le malo poglej naokoli; ta, ki sedaj stoji, ni samo najvišji med temi ljudmi, ampak tudi v vseh nebesih.

6. Tako prav marljivo poglej naokoli in boš kmalu in z lahkoto našla samo enega, ki stoji vzravnano!«
7. Tedaj je revna, vendar sedaj zelo bogata Pura začela naokoli pobliskovati s svojimi velikimi črnimi očmi in preiskovati celotno množico križem in počez. Vendar, ker so celo Adam, Set, Lamel in Henoh in deset Setovih nosačev polegli na svoje obraze, polni spoštovanja in hvaležnosti, že takoj, ko so dospeli na višine, je bil ves njen trud zaman, saj ni našla niti enega, ki bi stal pokonci.
8. Malce zaskrbljena zaradi tega, je Njemu, ki jo je nosil, izrazila svoje začudenje z nekoliko boječim, vprašujočim glasom:
9. »Poslušaj, ti moj izjemno drag in tudi zelo močan človek, iskala sem zaman. Tukaj niti ena človeška duša ne stoji pokonci! Torej, kako bi morala potem razumeti to, kar si mi prej rekel?
10. Visoki Abedam jo je pritisnil na svoje svete prsi in jo nato nežno postavil na tla ter ji zopet rekel: »Moja najdražja Pura, le poglej malo naokoli in boš zagotovo kmalu nekje odkrila nekega stoječega moža!«
11. In Pura je ponovno začela pregledovati veliko množico, toda tudi tokrat ni našla nikogar, ki bi stal pokonci.
12. Ko je visoki Abedam videl njeno veliko zadrego, se je zopet sklonil, vzel Puro na Svoje svete roke, jo pritisnil na Svoje prsi in ji nato rekel:
13. »Glej, ti Moja najdražja Pura, kdor išče s svojimi očmi daleč naokoli in ne vidi tisto kar je poleg njega, bo težko kdajkoli našel, še najmanj pa tisto kar bi hotel in moral najti.
14. To, da do sedaj nisi našla kar tako dolgo goreče iščeš, je zgolj posledica dejstva, da nisi upoštevala kdo je v tvoji bližini, še posebej tistega, najvišjega, ki te prenaša.
15. Pura, poglej Me in Mi povej, ali ležim ali vzravnano stojim!
16. Ko boš to ugotovila, potem boš zelo hitro spoznala kdo je najvišji in koga to sedanje poveličevanje zadeva!«
17. Tedaj je najbogatejša Pura vrgla svoje snežno bele, polne, najnežnejše roke nad glavo in glasno vzkliknila: »Zavoljo edinega pravega Boga, kaj sem slepa naredila?
18. O Ti, ki si zagotovo kralj teh ljudi, izjemno mogočen v besedah in v vseh dejanjih, ali boš lahko oprostil meni, ubogi, slepi norici, to neverjetno, ogromno napako?
19. Ne, ne, - lahko si prav zdaj izpraskam svoje gnusne oči, ker nisem opazila, da Ti edini stojiš!«
20. Toda Abedam jo je potolažil, rekoč: »Le mirna bodi, ti Moja najdražja Pura, ker si Me sedaj že našla polovico; drugo polovico tvoje srce že nekako sluti, zato me boš kmalu popolnoma spoznala!
21. Vendar, ker so ljudje zopet vstali, tega ne bova več omenjala, dokler ne boš ob pravem času izvedela vse! Če bi imela v ravnici možnost videti kaj sem storil za ljudi z nižin, bi takoj spoznala kdo sem v resnici. Toda zaradi tvoje šibkosti ta čas še ni prišel, zato si ležala gluha ob Mojih nogah.
22. Toda sedaj si postala bogata; zato Me boš kmalu bolje spoznala!
23. Glej, tu je že Set, ki prihaja k Meni; zato bodiva tiho in poslušajva kaj hoče! Amen.«

118. Poglavje

Set prosi za dovoljenje, da bi preskrbel hrano za vse Prazne shrambe. Blagoslov zahvale

1. Ko je Set prišel do Abedama, je padel pred Njim na tla in Ga vprašal: »O Abba Emanuel Jehova, ali lahko človek Set zopet vpraša za Tvoje dovoljenje in kot včeraj preskrbi višine s hrano in pijačo?
2. Dobro vem, da je to vprašanje z moje strani nesmiselno in neumno, kajti kdo bi moral ali bi lahko bil lačen v Tvoji navzočnosti?
3. Vendar, ker Si včeraj približno ob istem času sam milostno zahteval hrano in pijačo, sem tako v sebi premišljeval, da bi to od sedaj naprej moralo postati pravilo, ali pa bi se morali držati starega – ali morda le pravila želodca?
4. O Abedam Jehova, ne bodi jezen zaradi tega morda nesmiselnega in neumnega vprašanja! Tvoja vedno najsvetejša volja naj se zgodi, sedaj in za vedno! Amen.«
5. Ko je Set končal s svojim vprašanjem, se je Abedam hitro sklonil navzdol, dvignil Seta s tal, ga prijel za roko in mu rekel:
6. »Poslušaj, dragi brat Set, tvoje vprašanje, spodbujeno s tvojim plemenitim namenom, je vedno hvalevredno in čisto v redu, ker je vedno bolje vzeti nekaj hrane in pijače ob običajnem času, kot pa ob neustreznem, ko to zahteva želodec,--
7. Toda sedaj glej in poslušaj: ko si danes v svoji ljubezni naročil svojim služabnikom, da povabijo vse lačne v tvoje shrambe, so to naredili popolnoma pošteno.
8. Ker se je zelo veliko lačnih in žejnih povabilu takoj odzvalo, se je tako zgodilo, da so bile vse tvoje zaloge porabljene v nekaj trenutkih.
9. Tako sedaj sprašujem: od kod boš ti, Moj dragi Set, sedaj vzel hrano in pijačo, ker so vse tvoje shrambe popolnoma prazne in tudi plodovom v tvojem vrtu ni bilo prizaneseno?«
10. Sprva je Seta ta novica kar malce osupnila, ne zaradi ljubosumja do tistih, ki so izpraznili njegove shrambe ali zaradi nekakšne jeze, ker so povabljeni gostje ravno ob tej priložnosti tako malo upoštevali kdo je Set in kako se mora vsak obnašati v njegovem domovanju, ampak je bil malo osupel le zaradi tega, ker v tistem trenutku ni vedel kje bo dobil hrano in pijačo.
11. Vendar pa ni trajalo dolgo, ko se je Set spomnil in potem zelo veselo rekel: »O Jehova, Ti najsvetejši in najbolj ljubeči Oče, čigava ljubezen je večja od Tvoje?
12. Glej, moje shrambe so bile napolnjene s tem kar si dal zame in za vsakega brata! Tvoja ljubezen, ne moja, je ubožnim odprla polne shrambe, katere so izpraznili po Tvoji sveti volji.
13. Kakor Ti nenehno polniš sonce z novo neminljivo svetlobo in vso zemljo povsod z vedno novo ustvarjeno močjo Tvoje sočutne ljubezni, ko ne pustiš, da bi se izgubila ena sama kapljica v morju, kar pa je Tebi lažje kot je meni dvigniti komarja, zato sem trdno prepričan, da si Ti, o ljubi Oče, že zdavnaj

obilno napolnil moje prazne shrambe z vsem kar potrebujemo v vsej ljubezni in pravičnosti.
14. Zato naj vseh deset nosačev pohiti navzdol k mojim shrambam, napolni košare in jih takoj prinese sem. Toda, če bo kdo prišel in prosil za hrano in pijačo, naj mu bo takoj dano tisto po čemer hrepeni in hlepi.
15. Vendar naj se pri tem vsak spomni Nanj, ki je tukaj in je edini Darovalec vseh dobrih darov. Naj se to zgodi!«
16. Tedaj je Abedam Seta objel in mu rekel: »Set, šele zdaj si vse naredil popolno! Glej, prej si tudi ljudem odprl shrambe, toda potem si jih pozabil spomniti na njihovo hvaležnost do edinega Darovalca. Zato so bile lahko shrambe prazne. Vendar sedaj, ko si se v imenu ljudi spomnil tudi na Darovalca, naj se zgodi po vsaki tvoji besedi!
17. Odslej ne boš nikoli več našel svojih shramb praznih! Amen.«

119. Poglavje

Polne police - plod Setovega zaupanja. Razprava o Gospodu med čuvaji in nosači hrane. Gospod se razodene

1. Deset jih je vzelo svoje košare, nato pa so odhiteli navzdol do Setove hiše, da bi jih napolnili z najbolj slastnimi plodovi, ki so skoraj zlomili police v shrambah.
2. Nosači so bili nad tem presenečeni in hvalili Jehovo.
3. Ko so hišni čuvaji prišli do njih, so jih nosači vprašali, če jih je že mnogo izkoristilo povabilo gospodarja Seta.
4. In čuvaji so odgovorili: »Resnično, verjamete lahko, da ni bilo mogoče prešteti števila tistih, ki so danes že potešili svojo lakoto s plodovi iz Setovih polic. Kljub temu ni videti, da se bodo izpraznile! Že dvakrat je velika množica porabila vse zaloge in lačni so se lotili celo plodov v sadovnjaku, - toda police niso dolgo ostale prazne. Čudežno so bile vse police v shrambah ponovno napolnjene prav tako kot jih vidite zdaj!
5. Ali nam lahko daste kakšno naznanilo kako je do tega prišlo?«
6. Nato je eden od desetih nosačev, ki je opazoval visokega Abedama v vseh Njegovih dejanjih in govorih, rekel čuvajem zelo na kratko:
7. »Bratje, trdno verjemite; videli ste neznanega moža, ki je predvčerajšnjim od polnoči prišel z Adamom in ostalimi in privabil otroke vseh štirih pokrajin, bil med njimi ves včerajšnji Sabat ter delal največje čudeže, kakor jih med njimi še vedno dela!
8. Glejte, potem ni težko uganiti od kod so shrambe vedno znova napolnjene!«
9. »Ali veš kdo je pravzaprav ta zelo nenavaden človek?«, je čuvaj vprašal nosača, ki je govoril:
10. In ta mu je na kratko odgovoril: »Več kot gotovo je, da se ni rodil na zemlji. To smo razbrali iz dejstva, da se običajno težko dostopni očetje globoko priklanjajo pred Njim!

11. Mi sploh ne vemo kdo in kaj je, ker ti še predobro veš, da kadarkoli imajo naši vzvišeni stari očetje skrivnosti, se moramo s svojimi radovednimi ušesi precej oddaljiti.
12. Tako je tudi sedaj, kot vedno, nekoliko težko priti takšnim pojavom na jasno.
13. Jaz bi neskončno rad tujca pobližje spoznal, ampak vi veste kako gre to!
14. Zato lahko ostanemo še naprej taki kot smo, namreč, precej neumni v Jehovem imenu; kar pa zagotovo ne bo trajalo večno!
15. In zdaj, kot vedno, izpolnimo naše naročilo!
16. Vendar pa nam je stari oče Set ob naročilu povedal, da naj tiste, ki se tukaj hranijo, vedno spomnimo, da se morajo po Njegovi volji zahvaliti Bogu! Amen.«
17. Zatem so nosači zapustili koče in naglo odšli iz shramb.
18. Komaj so prišli do vrat, jih je srečal Abedam, še z deklico na rokah in vprašal nekoliko prestrašene nosače:
19. »Kje ste s plodovi ostali tokrat tako dolgo?« Vendar noben nosač ni odgovoril na to vprašanje.
20. In Abedam jih je znova vprašal, rekoč: »Ali niste našli zadostno količino plodov?«
21. In spet niso našli nobenega odgovora.
22. Toda, ko jih je Abedam vprašal tretjič: »Povejte Mi, zakaj tokrat niste bili pravočasni!«
23. Šele tedaj se je spomnil tisti, ki je že prej govoril s čuvaji in rekel:
24. »Poslušaj, ti dragi, dobri, nepoznani mož! Nič nismo naredili narobe; vendar se nismo držali dogovorjenega časa, ker so nas čuvaji vprašali kdo je spet ponovno napolnil Setove shrambe.
25. Uganili smo, da si bil to ti, ker smo bili priče mnogim tvojim čudežem, ki si jih delal po svoji volji, čeprav se nam zdiš skoraj tako mogočen kakor Bog.
26. Glej, to je edini razlog za našo zamudo, katero nam bosta ti in stari oče zagotovo oprostila?«
27. Toda Abedam je odgovoril: »Poslušajte, ne bom vam le oprostil, ampak bom sedaj vas nosače napravil bolj vzvišene in bolj žive plodove od teh, ki so tukaj za vso večnost.
28. Tako, da boste takoj izvedeli, da imam tako moč in pravico, da to naredim, vedite, da sem jaz Jehova, Vsemogočni Bog, kakršnega Me vidite sedaj; zato bodite tiho in hodite za Menoj! Amen.«

120. Poglavje

Strah nosačev in Purina zadrega pred Abedamovo svetostjo. Abedamove pomirjajoče besede. Gospod kot Bog in kot Oče

1. Ko so nosači in čisto jasno tudi Pura, slišali to pričevanje iz Abedamovih lastnih ust, so nosači s strahospoštovanjem takoj padli na tla, kot da jih je večna smrt in vse uničujoča sodba zgrabila za vrat.

2. Ker so se zavedali koliko majhnih prestopkov so zagrešili in se spomnili nekaj strogih Adamovih, Setovih in Enoševih lekcij, da se bo vsemogočni, najsvetejši Jehova prav gotovo nekega dne pojavil in v najostrejši sodbi uničil in zatrl vse neposlušne v najbolj groznem in vseuničujočem ognju Svoje neskončne jeze, so mislili, da bo sedaj z njimi konec.
3. Kajti, ko Sem se jim na kratko razkril, je to zanje pomenilo le to, da Sem prišel izvršiti to grozljivo sodbo.
4. In, kot je bilo že omenjeno, so se zavedali nekaterih svojih manjših prestopkov, zato so se tresli po celem telesu in v svoji domišljiji videli sebe kako jih bo kmalu zgrabil najbolj grozen vroči ogenj gnevne sodbe in jih v bolečinah požrl za večno.
5. In kmalu so začeli dejansko tuliti in skrajno obžalovati, le prejšnji govornik je bil še sposoben zajecljati:
6. »Oh, kako – dobro – in koliko – bolje – bi bilo za nas, - če se ne bi nikoli rodili!«
7. Potem je tudi on obmolknil in skupaj z ostalimi čakal na grmečo besedo obsodbe.
8. Vedenje teh desetih nosačev je močno zbegalo v ljubezni do Mene stanovitno Puro, tako da se je plaho obrnila k Meni in rekla, kot da sprašuje:
9. »O Ti, če si Ti tisti, ki ga je Set na višinah pričakal z največjim spoštovanjem, Ti, ki si sebe pravkar glasno in najbolj jasno razkril pred desetimi nosači, tako da tudi jaz več ne omahujem do polnega priznanja tebe kot Tistega, ki se je pred menoj, ubogo deklico in pred temi desetimi nosači razodel, - Te rotim zaradi Tvoje neskončne svetosti, da mi dovoliš oditi, kajti jaz sem preveč brezbožna, da bi počivala na Tvojih presvetih rokah!
10. Sedaj v sebi trdno verjamem, da si Ti Tisti čigar imena ni noben človeški jezik vreden izreči, čeprav sem imela zahvaljujoč Farakovemu učenju popolnoma drugačno predstavo o Tebi, in sicer, kot nevidnemu, neskončnemu ognju.
11. Zato bodi sedaj milosten in usmiljen do mene in mi ne dovoli več oskrunjati Tvojih rok!
12. Vendar pa, Tvoja najsvetejša volja bo storjena sedaj in za vedno!«
13. Po teh besedah je Abedam rekel Puri: »No, ti Moja izbranka, ali Me boš sedaj, ko si Me spoznala, imela manj rada kot prej, ko Me nisi?!
14. Ali Sem se kaj spremenil proti tebi, ker Sem se ti razkril?
15. Ali nisi med neurjem še nikoli opazila, da je marsikateri oblak videti z razdalje strašno nevaren? Vendar, ko pride bližje, od daleč ne prinaša ničesar od svojega tako grozečega videza, ampak le blažen dež, ki oplodi in osveži izsušeno, izčrpano prst, od modrih sončnih žarkov skoraj v celoti zgorele trave.
16. Glej, tudi tukaj je isti primer: do sedaj si Me vedno gledala samo z velike razdalje in v daljavi slutila ogenj pogubne sodbe, - toda nikoli nisi pomislila in še manj, si Mene predstavljala kot najbolj ljubečega Očeta. Zato si tudi ti, kakor deset nosačev, polna strahu in tesnobe.
17. Če bi bil Jaz tak kakršnega si Me doslej poznala iz prej že tako obrekovanega Farakovega učenja v nižinah, ali bi te potem hotel nositi na Svojih rokah iz Svoje očetovske ljubezni?

18. Zato vedi v svojem srcu, da Jaz nisem samo Jehova, vsemogočni Bog in Stvarnik vseh stvari, ampak v odnosu do vas raje samo pravi, sveti, najbolj ljubeči Oče, ki ne želi nikoli nikomur soditi do pogube, ampak kot samo resnični Oče, ki želi vsakogar le vrniti k večnemu življenju!
19. Glej, če bi hotel soditi, se za to Mojim nogam ne bi bilo treba vidno dotikati zemlje, ker bi Moja najmanjša misel zadostovala, da bi bila v trenutku uničena vsa dela v vsej neskončnosti!
20. Ker sem prišel k vam viden, sem prišel le poiskati tisto kar je izgubljeno in oživiti kar je mrtvo.
21. Zato Me ljubi raje bolj kot manj, ker si Me sedaj spoznala in veš, da sem Jaz sam najbolj ljubeči Oče!
22. Zato naj ne bo razlike med nami, ampak bodimo združeni v ljubezni za večno!
23. Tako se tudi vsi dvignite nad svoje stare neumnosti in Mi sledite! Amen.«
24. Nato jih je deset vstalo, vzelo svoje košare in Mu sledilo na višine. Sram jih je bilo zaradi vseh njihovih neumnosti, za katere so prosili Abedama odpuščanje.
25. In Pura se je sedaj še bolj ljubeče privila k najsvetejšim prsim sedaj spoznanega, skrajno dobrega Očeta.

121. Poglavje

Priprava obeda. Gospodov govor o ovirah in omejitvah kot predpogoju vsega življenja

1. Ko so prispeli na višine, je visoki Abedam blagoslovil košare. Nato je dovolil, da se sedem košar takoj razdeli med ljudi; tri košare pa je zadržal za višine, prvo za Sebe in Svoje bližnje, že znane prijatelje, sedaj tudi za Puro, in povabil k Svoji košari tudi Seta. Drugo je dal Adamu in njegovim otrokom ter pozval dvanajst že znanih odposlancev, da tudi iz te jedo; tretjo košaro pa je dal že dobro znanim otrokom iz jutranje pokrajine.
2. Potem, ko je bilo takoj vse primerno razdeljeno, so se vsi zahvalili visokemu Abedamu za te veličastne darove in se posedli ob košarah ter jedli in pili. In, ko so vsi potešili svojo lakoto in se v svojih srcih zahvalili Gospodu, je visoki Abedam rekel vsem prisotnim:
3. »Otroci, kdor je med vami utrujen, naj počiva. Vendar, kdor pa more in lahko z Menoj bedi, naj to naredi. Kdorkoli, moški ali ženska, če ima kakšno vprašanje, naj vpraša in mu bo odgovorjeno!«
4. Po teh besedah so se vsi nagnetli okoli Abedama in v en glas odgovorili takole:
5. »O Oče, kdo bi lahko spal, ko si Ti buden in ko besede večnega življenja pritekajo iz Tvojih najsvetejših ust? Zato nam vsem dovoli, da ostanemo budni in nas ne vpelji v skušnjavo, da zaspimo! Tvoja sveta volja! Amen.«
6. In Abedam je odgovoril: »Torej ostanite budni v Mojem imenu! Amen.«
7. Toda Pura, ki je še vedno trdno počivala v Abedamovem objemu, Ga je vprašala z ljubezenskim strahom: »O Jehova, ali lahko tudi jaz nekaj vprašam;

in Te prosim, da meni in vsem ostalim najbolj milostno odgovoriš na moje vprašanje?«
8. Nato ji je Abedam rekel: »Glej Pura, ti Moja izbranka, že starodavno pravilo, ki je še dandanes veljavno celo v nižinah, pravi: 'Kralj in tujec si zaslužita prednost!'
9. Ti si tudi tukaj še vedno tujka, zato se tudi zate spodobi, da si prva, ki prosi za jasen odgovor, in tako le vprašaj in Jaz ti bom z nekaj besedami razodel vse kar si želiš imeti osvetljeno! Amen.«
10. In Pura je takoj vprašala naslednje: »Jehova, Ti vsemogočni Stvarnik vseh vidnih in nevidnih stvari, Ti veš kako zlobne in zagotovo proti Tvoji najsvetejši volji so stvari tam doli.
11. Ti, ki si sedaj še vedno tako vsemogočen kot si bil, ko si ustvaril nebo in zemljo, ali bi bilo mogoče takojšnje izboljšanje nižin in jih popolnoma preoblikovati po Tvojih željah? Kajti v nižinah vedo ljudje o Tebi toliko kot nič in po drugi strani, kar Ti je dobro znano, ne želijo nič več vedeti. O Jehova, ali to ne bi bilo mogoče?«
12. Potem je Abedam rekel Puri: »Poslušaj Pura, ti Moja izbranka, to vprašanje si nisi izmislila ti, ampak pripada celotni samozavedni neskončnosti.
13. Toda povem ti tudi to: tebi in navzočim otrokom, bratom in prijateljem bom to nekoliko podrobneje razložil, vendar ne celotni neskončnosti, četudi bi bil spraševan o tem od ene večnosti do druge!
14. In tako poslušajte vsi: 'Ovire so temelj obstoja vseh bitij. Obstoječa stvar obstaja samo po svoji lastni omejenosti, kar je zanjo očitna ovira.
15. Glejte sonce! Če ne bi bilo omejeno z Mojo voljo, ki je zanj trajna in večna ovira, resnično, ne bi bilo niti enega sonca na nebu in tudi ne zemlje v velikem vesoljstvu!
16. Poglejte kamen, kako je omejen z vseh strani in koliko ovir vsebuje; zares, bolj je omejen in poln ovir, bolj je trajen, čvrst in naraven!
17. Tako tudi vse trave, vsa zelišča in drevesa rastejo v skladu z zakonom o omejevanju, in zaradi mnogovrstnih notranjih ovir, ki so nenehen boj vseh njihovih delov enega z drugim.
18. Zato ovire in omejitve predstavljajo resnično bistvo stvari in bi brez njih takoj prenehale obstajati in tako je celotna neskončna stvaritev sestavljena z ničemer drugim kot z ovirami in omejitvami.
19. Le Jaz sam sem – in moram biti – popolnoma svoboden in neomejen, tako da je skozi Mene vse določeno z njihovimi primernimi ovirami in vzdrževano polno omejitvijo za njihov obstoj.
20. Enako kot se ravnajo stvari, se mora ravnati vse kar je v duhu.
21. Če živi duh ne najde nobene ovire, nima zavesti in zato nima življenja.
22. Ker dopuščam duhu povsod in vedno veliko število nasprotij, dobro in slabo, - slabo za dobro in dobro za slabo, duhovna nasprotja prebujajo drug drugega v življenje.
23. Zaradi tega bo dobro vedno bolj poživljeno, in končno se tudi slabo prebudi od dobrega, sprejme drugačno usmeritev in preide v resnično življenje, kjer zato postane postopoma svobodnejše in brez ovir.'

24. Glej Pura, ti Moja izbranka, tako se začenja Moj red, ki nima nikoli konca. Zato ne skrbi več za nižine, ampak verjemi, da Sem vse to predvidel že od večnosti in da je vse kar je in kar se zgodi, zgodi po Mojem večnem nasvetu!
25. Nižine bodo spremenjene glede na to kako se bodo spremenile višine. Toda na koncu se bo vseeno zgodilo, da bo en pastir in ena čreda.
26. Toda ves ta red je usmerjan z ljubeznijo; zato bodite mirni, ker Jaz najbolje vem kaj je tam in zakaj se tako dogaja!
27. Vendar pa bo čisto ugledalo vse to v čistosti! Amen.«

122. Poglavje

Purina velika, zgledna ljubezen do Gospoda. Gospodova obljuba Puri

1. Ko je Pura slišala te besede, je dvignila svoje nežne roke nad glavo, jih prekrižala s prepletenimi prsti, in naposled rekla čisto očarana:
2. »O Ti večna, neskončna Ljubezen in Modrost, kako neskončno globok pomen leži za vsako od teh besed!
3. O Ti sveto Življenje vsega življenja, Ti neskončen, sveti prvobitni vir vseh bitij; kdo lahko dojame globino Tvoje modrosti in dožene nasvete Tvoje ljubezni?
4. O moj Bog, moj Bog, - kako velik si in veličasten!
5. Jehova! Ti, ki celo dovoliš, da Te človek v svoji šibkosti kliče 'Oče', da, in ne samo to, ki hočeš biti zvesto in resnično spoznan v polni otroški ljubezni in iskreno v srcu vsakega človeka, - kako bom jaz, čisto popoln nič pred teboj, Tebe hvalila in častila in kako se Ti zahvalila za to Tvojo neizmerno milost in usmiljenje?
6. Kajti, Ti si sedaj vlil v moje srce takšno tolažbo, kot neizmeren tok svetlobe, da si ne morem pomagati od čiste nebeške očaranosti.
7. O vi, mogočni prijatelji tega nadvse svetega, dobrega Očeta, pomagajte, pomagajte meni slabotni, nositi preveliko breme radosti in hvalimo v en glas Njega, ki je tukaj med nami tako svet, tako dober in tako ljubeče milosten in usmiljen!
8. O Ti moj Jehova, kakšna blaženost je to, biti s Teboj; in kakšna živa hrana za šibko srce, lačno ljubezni, ko je potešeno s Tvojo neskončno očetovsko dobroto!
9. Oh, dovoli, da Te lahko ljubim, pusti me umreti od ljubezni Zate!
10. Oh, kako sladko bi bilo umreti od ljubezni do Tebe!
11. Jehova, Bog, Oče! Do sedaj sem zadrževala svoje srce zaradi pretiranega, svetega strahu pred Teboj, toda sedaj ga ne morem več!
12. Tako si dovoli biti objet in ljubljen od mene, da me bo ogenj moje ljubezni Zate razkrojil in použil kakor suho slamo! Kajti glej, sramežljivost me je sedaj zapustila, niti nimam pred Teboj več nobenega strahu in tesnobe, ker hočem umreti od ljubezni za Tebe. O Ti, moj neizrekljivo najslajši in ljubljeni Jehova!«

13. Tedaj je naglo vrgla svoje roke okoli Abedama, Ga stisnila s vso svojo močjo in si večkrat položila roko na srce, kot da ga namerava iztrgati in ga nato pritisniti v srce Najvišjega.
14. V tej ljubezni je tudi z vsem svojim bitjem postala prečudovito sijoča, tako kakor sončna svetloba, ko osvetljuje veličastne liste vrtnice.
15. Ko so očetje in vsi ostali to opazili, so se začeli tolči po prsih, Henoh pa je z vzdihom rekel: »O Ti sveti Oče! Mi smo otroci višin, ta pa je dojenček iz blatnih nižin; toda vendarle kakšna razlika je med njo in nami!
16. Ona Te sama ljubi bolj kot vse višine skupaj in njeno srce te razume bolj jasno kot mi vsi, ki smo že od otroštva raziskovali in delovali v Tvoji ljubezni in milosti!
17. Oh glejte, glejte vsi očetje, kakšno nebeško lepoto, kakšno glorijo izžareva ta otrok nižin!
18. O Adam, O Set, o vsi vi očetje, bratje in otroci, kje je oko, ki bi sploh kdaj zagledalo kaj lepšega, bolj vzvišenega, nepopisno bolj čudovitega, kot je ta komaj dvajset let stara deklica iz nižin, v njeni močni, za nas popolnoma nedoumljivi, mogočni ljubezni!
19. Kakšno nadvse božansko milino in vzvišeno lepoto izžareva njena cela oblika, kakšno blagost v vseh svojih udih! Kako neskončno nežna je v vseh svojih delih – in še: kako mogočna ljubezen je v njenih več kot eterično nežnih prsih.
20. Da, resnično, ta je bila postavljena nam vsem za veliko učiteljico. Kajti šele sedaj smo vsi dobili merilo ljubezni, s katerim lahko brez težav ocenimo minljivo šibkost naših src!
21. O Jehova Abedam, Ti edini boš večno, večno hvaljen, slavljen in ljubljen, ker si za nas postavil otroka z nižin za sveto merilo ljubezni do Tebe!
22. O Oče, Ti sveti Oče, kako neskončno si dober in poln ljubezni in usmiljenja!«
23. Tu je Henoh obmolknil. Nato mu je Abedam rekel: »Henoh, verjemi, da je to tako in bo tako za vedno: otrok sveta in greha bo prekosil devetindevetdeset od rojstva pravičnih, če se Me bo oprijel tako kot ta deklica tukaj!
24. Ti, Moj mali otrok, odslej ne boš nikoli zapustila Mojih prsi. Samo ti Me boš v vsakem trenutku celega svojega zemeljskega življenja videla tako kot Me sedaj!
25. Ne boš postala žena moža, dokler v Času časov ne boš napolnjena z vso obilno močjo Moje neskončne Duhovne ljubezni! Amen.«

123. Poglavje

Čudežno utelešenje neskončnega Boga
Marija v svojem duhu kot Pura

1. Po teh besedah se je visoki Abedam obrnil k Setu in mu rekel: »Brat ljubezni, ti veš kako si Mi ljub, zato tudi ne imej sploh nobenih pomislekov in mi zastavi vprašanje, katero skrivaš v svojem srcu!

2. Kajti, če sprejmem otroke sveta kot Svoje otroke in jim naredim tisto za kar Me prosijo, koliko več bom potem šele naredil zate, ki si pravi brat Moje ljubezni, zato le na glas povej to kar muči tvoje srce!«
3. Ob tem milostnem pozivu, se je Set takoj pomaknil bližje in rekel: »O Ti izjemno dober, sveti Oče, zahvaljujem se Ti z vso svojo močjo, da si sedaj dal duška mojemu srcu; kajti resnično, bil sem izgubljen in nisem vedel kako naj iz te gošče najdem pot ven!
4. Toda sedaj je vse razredčeno in veličasten izhod se s Tvojo pomočjo blešči pred menoj!
5. In tako torej z veseljem odpiram svoje srce in ob tej uri skozi svoja usta razkrivam, kaj me je začelo težiti, skoraj od Tvojega prvega pogovora z najveličastnejšo Puro!
6. In to je temno breme mojega srca: ti si dal obljubo temu otroku, ki jo moram ne glede na to kako jaz nanjo gledam, razložiti kakor sledi:
7. Namreč, dejstvo je, da boš nekega dne s Svojo neskončno svetostjo, tako rekoč po vsemogočnosti Svoje ljubezni, Sebe zaplodil v telesu te mladenke, kot otroka - kot človeka iz mesa in krvi.
8. Zato me je zmedlo to, da po eni strani Tvoja sveta beseda nima drugega pomena, po drugi strani pa sem zgrožen ob misli, ki se mi zdi čisto nemogoča.
9. Kajti – po naravnem razmišljanju – je zagotovo čista norost upoštevati, da je mogoče postaviti cedro v slamo, ali premakniti goro v komarjevo jajčece, ali morda vse morje v votlo lešnikovo lupino in podobno!
10. Vendar, po Tvojih besedah, bo nekega dne ta deklica zanosila Tebe, neskončnega Boga, da se boš v njej odel z mesom in krvjo!
11. Ti, ki nosiš in vodiš vso neskončnost po Tvojem najbolj neskončnem Duhu, boš moral biti nameščen s tem Duhom v telesu takšnega otroka?
12. Ne, ne, - resnično, to je čisti nesmisel. Prej bom razumel, če bi mi nekdo rekel: 'Atom lahko vase sprejme celo zemljo!', kakor da bo telo take deklice sprejelo vase Tebe v vsej polnosti Tvojega neskončnega Duha.
13. Zato Te goreče rotim, da poveš meni in vsem ostalim, kako je treba to razumeti; Tvoja sveta volja naj bo storjena vedno in za vekomaj! Amen.«
14. Nato je visoki Abedam prijel Setovo roko in mu takole odgovoril:
15. »Set, kako slabo mnenje imaš o Meni! Glej, če bi bile stvari take kot ti misliš da so, kako bi lahko Moj neskončen duh sploh kdaj ustvaril nekaj končnega – in kljub temu v končnem prikril celo neskončnost?!
16. Spomni se videnj dvanajstih odposlancev in pomisli kaj vse so našli in uzrli v sebi!
17. Pomisli, da v najmanjšemu semenu cedre ni skrito samo drevo, ki ga vidiš kako se razširja pred teboj, ampak neskončno število takih dreves, - in v enem lešniku toliko lešnikov, da če ne bi razpadli, bi v dva tisoč letih že zasedli več prostora kot vsa zemlja.
18. Glej, če Mi je to mogoče in še toliko več, kar bi ti bilo še neskončno bolj nerazumljivo, saj, ko bi ti to vedel, bi bil Jaz zagotovo zmožen narediti to, kar bi se tebi zdelo popolnoma nemogoče?
19. Toda ti in vsi ostali vedite, da obljuba ne sme biti razumljena tako, da se bo ta ista deklica vrnila na zemljo z nebes, da bi me rodila v mesu in krvi,

ampak se bo za ta namen vsekakor našla še devica, ki bo imela enak duh ljubezni in vero, kot jo ima ta deklica!
20. Tako se tej deklici ne bo treba zopet vrniti na ta svet, ampak bo druga devica oživljena v popolnoma enakem duhu!
21. Tako razumi to ti in tudi vsi ostali!
22. Kajti glejte, Meni so mnoge stvari mogoče, ki si jih ljudje ne morete niti zamisliti!
23. Zato trdno verjemite Mojim besedam, ker vam povem, da se bo tako tudi neizogibno zgodilo. Amen.«

124. Poglavje

Hvala srca in hvala jezika. Uganka nenehnega uničevanja v kraljestvu narave. Večna ljubezen je tolažilna rešitev

1. Ko je Set to slišal, je postal izredno vesel in se zahvaljeval, hvalil in slavil visokega Abedama z vso svojo močjo.
2. Abedam pa mu je rekel: »Set, ti dragi brat ljubezni mojega srca, gledam samo na tvoje srce, - to je za Mene povsem dovolj; o tem si lahko prepričan in se lahko veseliš!
3. Ampak, kar se tiče tvojih glasnih besed hvale, te lahko pustiš doma, kajti verjemi Mi, ko ti povem: pohvala srca je Meni bolj umevna kot pohvala jezika.
4. Ko srce moli, naj se usta v to ne mešajo, da ne bi skalila čistega izvira, ki prihaja iz srca!
5. Pohvala iz ust zveni pred svetom, toda pohvala srca prodre do ušes Mojega srca.
6. Zato lahko za zdaj ustom prihraniš jalovo delo, ker Jaz slišim vsak zvok tvojega srca.
7. Kdor potrebuje usta, naj jih nekako uporabi pred svetom in pred svojimi brati. Toda pred Menoj naj nihče ne uporablja ničesar drugega kakor srce! Amen.«
8. Potem se je On obrnil k Henohu in mu rekel, kot da sprašuje:
»Henoh! Ali že vse veš in ne najdeš v sebi več ničesar, o čemer bi potreboval Moje pojasnilo?
9. Vendar vidim, da tvoje srce še vedno nekaj neprebavljivega prežvekuje, kar Mi s svojimi usti ne upaš naznaniti zavoljo svojih bratov?
10. Povem ti: ničesar ne zadržuj, ampak daj ven in vrni tisto kar še ni zrelo za hrano tvojemu duhu, Jaz pa bom to dobro skuhal na velikem ognjišču Moje očetovske ljubezni in silno ojačal hrano za tvoj lačni duh, kakor tudi vseh ostalih. Amen.«
11. Tedaj se je tudi Henoh pomaknil bližje in rekel čisto ganjen:
»O Ti, izjemno dober, Sveti, najbolj ljubeči Oče! Resnica je, da moj duh išče svetlobo v ovirah, ki si jih omenil, kar kaže na vedno premlevajočo pošastno naravo, ampak za to nikjer ne najdem odgovora.

12. Kajti, čeprav sedaj vidim popolnoma jasno, da vse obstaja le skozi ovire, iz katerih izhajajo omejitve, še vedno ne vidim zakaj se mora zavoljo obstoja skoraj vse smrtonosno srečati?
13. Zakaj stalno trenje, uničevanje, propadanje?
14. Če s tem nastane nekaj novega, mora biti vseeno zopet uničeno, da bi sledilo nekaj temu enakega.
15. Glej, v mojem srcu je vrzel, ki je še vedno popolnoma brez svetlobe!
16. O Oče, razsvetli jo s Svojo milostjo, ljubeznijo in usmiljenjem; Tvoja sveta volja! Amen.«
17. In visoki Abedam je odprl Svoja usta in rekel Henohu: »Da, tako praviš in tako je, ker vse mineva s hitrostjo viharnega vetra in redko karkoli traja celo življenjsko dobo v polni jakosti, ampak je prepogosto odneseno s pogubnim veletokom in potopljeno in razbito na skalah ter končno pogoltnjeno v vrtincu brezdanjega brezna uničenja.
18. V sebi še praviš: 'Niti trenutka ni, v katerem te ne bi stalno požiralo in vse okoli tebe, - niti trenutka, v katerem si moral biti, kar je očitno, celo sam uničevalec!
19. Najbolj neškodljiv, nedolžen korak veselega sprehajalca, lahko stane življenja že več kot tisoč ubogih črvov!
20. Kolikokrat je moja peta razrušila s trudom zgrajeno bivališče mravelj in tako poteptala majhen svet v ponižujoč grob.
21. Kolikokrat so najlepši plodovi, ki v svetlobi sonca visijo na veličastnem drevesu in se bleščijo kot mavrica na nebu, zdrobljeni z mojimi zobmi. Koliko od najbolj veličastnih rožic je bilo pomendrano z mojimi nogami, - in se spet vrnejo! Mravlje, ki ostanejo, si z velikim trudom zgradijo nov dom, toda nikoli tiste, katerim je moj korak pripravil večen grob. Kje, oh, kje so te?!
22. Rahel vetrc piha skozi listje dreves. Ti se premikajo, kot da so živahni in srečni, toda med tem veseljem jih na stotine odpade z vej!
23. Kam, kam, sprašujem? Od odpadlih ne dobim nobenega odgovora, ker jih je že pogoltnil vrtinec uničenja!
24. Potem še praviš: 'Ne s plimo izdolbene pečine, ne velik potres, ki gore zniža v prah, to ni veliko trpljenje stvari kar bi me ganilo, ampak me moje lastno srce slabi z vseuničujočo silo skrito povsod v vesoljstvu stvari in nič ne poziva v bivanje, ker noče spet uničiti svoje soseščine ali samo sebe!'
25. In s temi skritimi mislimi, ki so se motale v tebi, si nato prestrašen, in nebo in zemlja okrog tebe, in potem zakličeš v tem svojem strahu:
26. 'Ne glede na to koliko gledam okrog sebe, ne vidim nikjer ničesar, toda samouničujoča pošast požira vse in nato eno in isto večno prežvekuje v naravi stvari!'
27. To je res, zato ti ne morem reči: 'Henoh, motiš Me s svojimi mislimi', ker to tako izgleda očesu in razumu; toda glej, za srce je to drugače!
28. Kaj so stvari? – Te so točke mirovanja Mojih velikih misli. Moja lastna živa volja je njihova ovira na poti. Šele po tej oviri dobijo svojo prepoznavno podobo.
29. Vendar pa, ko se Moja ljubezen združi z Mojo voljo, je rečeno tako: 'Oh, ne postavljaj omejitev velikemu minevanju Tvojih najsvobodnejših misli, ampak

naj zopet svobodno plujejo v velikih krogih Tvojega neskončnega življenja v popolnem zavedanju svoje življenjske moči iz Tebe!
30. Glej, ko Moja volja ublaži oviro, dam Jaz potem zopet prosto pot mislim in takrat vidiš stvari propasti; vendar te ne prenehajo obstajati, ampak se le vrnejo v svoj temeljni obstoj, v resničen, svoboden, neuničljiv obstoj.
31. Potem iz številnih majhnih misli zopet ustvarim veliko, živo in svobodno, ki Mi mora biti potem podobna, ko zopet postane, kakršna je bila izvirno v Meni in iz Mene.
32. Zato, odslej ne skrbi več za zunanje minljivosti, toda pomni: vse kar preneha obstajati, se vedno vrne v popolnejše bivanje navzgor do ljudi in od tam spet nazaj k Meni.
33. Tako ni za večno nič izgubljeno, tudi tvoje najmanjše misli ne!
34. Tako vsi to dobro razumite in bodite vedno vedri in pogumni v Meni! Amen.«

125. Poglavje

Henohov govor zahvale in hvale
Življenjska radost je najboljši izraz zahvale Stvarniku

1. Po teh Abedamovih besedah je Henoh takoj vstal in vzkliknil z močnim glasom: »Poslušajte, poslušajte, vsi, ki ste mrtvi, vsi ki še vedno tičite v razpokah, breznih in globočinah zemlje, - da, celotno mrtvo stvarstvo, pridi sem!
2. In vsi vi, ki se vam po žilah pretaka le šibko, mlačno življenje,
- in tudi vi, močno obremenjeni in izčrpani od mnogih pritiskov težkih bremen vašega slabotnega življenja, - vsi pridite sem! Tukaj boste našli najbolj vzvišeno življenje v neizmernem obilju!
3. O besede, besede! Kaj so besede?
4. O Abedam, Ti najsvetejši Bog in Oče! Sedaj si dal večno življenje tudi središču zemlje, goram, morju in vsemu kar je nekako brez življenja!
5. Kaj bi lahko in kaj bi moralo še vedno ostati v smrti, kjer prvobitno, najbolj sveto Življenje vseh življenj razglaša takšne besede prav tega življenja?
6. Oče, Ti izjemno sveti Oče, samo Tebi za vekomaj vsa hvaležnost, vsa čast, vse obževanje, vsa hvala, vsa ljubezen, vsa slava in od celotne neskončnosti najbolj brezpogojna pokornost v vsej zvesti ljubezni. Kajti, samo Ti si, ki je v vsej večnosti vreden vse to prejeti od nas in prav tako od celotne neskončnosti!
7. Oh, kako živo in svetlo je sedaj postalo v vseh delih mojega srca in kako eterično lahko in dobro je v vsem mojem drobovju!
8. O ti Življenje življenj, kako sladko si. Kakšna življenjska blaženost te je občutiti v polnosti tvoje sile in moči!
9. O bratje, o očetje, o otroci! Življenjska blaženost je velika, ko Sveti živi v nas svobodno življenje. Toda tistemu, ki hoče živeti svoje lastno življenje, ki je čemerno v vsakem vlaknu, je to veliko neznosno breme.
10. Zato naj vsak živi popolno, v ljubezni pravično življenje, tako da bo lahko okusil resnično življenje iz Boga v njegovem neskončnem obilju.

11. Kajti ničesar ni večjega od življenja in nič bolj čudovitega in božansko vzvišenega od samega življenja.
12. Torej, uživajmo življenje v hvaležnosti, mi, ki nismo obstajali, vendar sedaj tukaj v očeh Njega, ki je bil, je in bo, za vedno večen, in je ustvaril nas ter nam sedaj dal resnično življenje, dejansko življenje, ki ga Sam živi od večnosti do večnosti v in iz Sebe v Svoji božanski svetosti in neskončnem obilju in popolnosti.
13. Zato se veselite tega življenja, ki nam ga je On sedaj vsem dal!
14. Kakšna korist bi bila od sonca, če razen Njega ne bi bilo več nobenega življenja, ki bi lahko gledalo, občutilo in uživalo v veličastnem izlivanju njegovih žarkov.
15. Kakšna korist bi bila od zemlje z vsem kar je na njej in v njej, kakšna od vsega neba z njegovimi svetlimi zvezdnimi svetovi; da, res, kakšna od same neskončnosti, če razen Njega ne bi bilo nobenega drugega življenja, ki bi prepoznalo Njega, ki je postavil to svobodno zunaj Sebe, za uživanje vsega kar je v tej ustvaril?
16. Zato se veseli življenja, ti cela neskončnost kot se ga sam veselim, kajti vsi smo ga od Njega prejeli, da od Njega, ne kot breme, ampak kot najbolj čudovito Blaženost vseh blaženosti! Kajti, kaj bi vsi blagri pomenili brez tega; kdo bi bil zadovoljen brez njega?
17. To največjo blaženost je On podelil nam, zato naj bo naše veliko veselje v življenju, vedno in za vekomaj žrtvovano Njemu, Delilcu, kot najbolj ustrezna zahvala! Amen.«

126. Poglavje

Abedamov vzpodbuden poziv ravnodušnemu Enošu O namenu človekovega bivanja

1. Po tem govoru zahvale in hvale, je visoki Abedam poklical Enoša in mu rekel: »Enoš, ko si slišal besede hvale Mojega dragega Henoha, ki so od prvega do zadnjega zloga popolnoma dobre in resnične, Mi povej: ali te v tebi niso prebudile večje življenjske potrebe, kot da si vseskozi tiho, kakor tihi vrh skalne gore v lunini svetlobi?!
2. Glej, skoraj nikogar ni, ki bi v svoji življenjski sferi stalno živel tako brezskrbno kakor ti, in da ne bi ničesar našel ob tej Moji vidni prisotnosti, kar je potrebno pojasniti.
3. Sedaj pa ti povem: glej, Zase si bom na zemlji pripravil bivališče. To bo na višinah in narejeno iz kamna in malte za vse čase časov.
4. Kdor bo sedaj sprejel položaj, ga bo zadržal še naprej; toda tisti, ki bo brezskrbno hodil tam kjer veje življenje, bo šlo življenje mimo njega in njegova življenjska rast bo oslabela.
5. Zato se dvigni in vprašaj, da v tem svojem mlačnem položaju dobiš odgovor, ki ga na tej zemlji rabiš! Ne glej na to besedo, kot da te prisiljuje v dejanje; to moraš najti v svojem srcu, potem pa jo svobodno Meni naznani! Če hočeš raje

biti tiho in preživeti čas s spanjem, potem naredi kar misliš, da je primerno in Me ničesar več ne sprašuj!«
6. Po tem nekoliko nenavadnem izzivu, je Enoš postal silno osupel in ni vedel kaj naj odgovori.
7. Pomaknil se je bližje k Abedamu, toda bolj kot se je trudil, bolj zmeden je postajal in ni mogel najti temo, iz katere bi postavil ustrezno vprašanje.
8. Toda, ko je tako nemo nekaj časa stal in ni bil sposoben izgovoriti eno samo besedo, je visoki Abedam stopil k Enošu in ga vprašal:
9. »Enoš, ali res ne vidiš gozda od samih dreves? Ali moram morda postaviti vprašanje v tvoje srce in na koncu celo v tvoja usta?
10. Poslušaj, to bom naredil – in ti povem: vprašaj Me zakaj si sedaj tukaj, - in Jaz ti bom dal primeren odgovor! Amen.«
11. Šele tedaj se je Enoš zbral in vprašal povsem resno: »O Ti Najvišji, katero boljše vprašanje bi jaz nesrečni človek v sebi moral najti, kot prav to, ki Si mi ga pravkar naznanil? Tako Te sprašujem skladno s Tvojo voljo: 'Zakaj sem tukaj'?
12. O Ti najvišji, Ti sveti Oče, če bi bila taka Tvoja najsvetejša volja, mi boš to lahko zagotovo razodel!«
13. Nato mu je Abedam rekel: »Da, dejansko je tako, da nikoli ne bi našel bolj pomembnega vprašanja, kajti prav tako kakor si sedaj ti vprašal, bo nekoč spraševalo na milijone slepih ljudi, toda takrat bodo nepopisno težje prišli do primernega odgovora.
14. Spraševali bodo vsevprek: 'Zakaj smo tukaj? Kaj bo z nami? Kam naj gremo, kaj naredimo in zakaj? Kdo in kaj smo?, in podobno.
15. Vendar takrat ne bodo dobili odgovora kakor vi sedaj. In odgovor, ki ga boste sedaj prejeli od Mene, se bo kmalu za dolgo časa izgubil.
16. Šele proti koncu zlobne svetovne vladavine ga bom ponovno razodel revnim in ubogim ter neomadeževanim, nedoletnim neškodljivim otrokom.
17. In to je prav kratek odgovor: 'Človek je tukaj zaradi življenja in ne življenje zaradi njega.'
18. Tako je bil človek od Mene ustvarjen, zato da lahko sprejema življenje in ne da bi življenje sprejemalo njega!
19. Človek ni bil ustvarjen v polnosti življenja, ampak samo, da je tega sposoben počasi sprejemati.
20. Zato nihče ne more v celoti vedeti kaj je življenje, dokler ga čisto popolnoma ne sprejme.
21. Nihče ne more dokazati drugemu življenje z vso govorniško umetnostjo, toda kdor ima življenje se to samo v njem izkaže v vsej svoji polnosti, zato za vedno ne potrebuje nobenega drugega dokaza.
22. Če nekdo nima življenja, kako lahko domneva, da bo razumel življenje?
23. Zato lahko le življenje razume življenje, toda smrt ga ne more. Kasneje lahko, seveda, zaradi svoje stiske oživi dušo in postopoma preide v življenje, če duša to želi. Toda življenja ne bo zmožen razumeti dokler ga ne bo sprejel v vsej njegovi polnosti.

24. Glej, to je razlog, da si tu. Sprejmi življenje, zaradi katerega si tukaj in boš dojel življenje kakor ga Henoh sedaj dojema, čigar celo bitje je sedaj zaradi tega napolnjeno z velikim veseljem.
25. Sedaj pojdi in odpri svoje srce, tako da se boš morda začel zavedati življenja, potem pa se vrni, da boš dosegel v polnosti življenje iz Mene! Amen.«

127. Poglavje

Ravnodušni Enoš zavrača življenje in hvali neobstoj

1. Te besede so kakor žareče puščice prodrle v Enoševo srce in v mnoge druge, tako da so on in vsi ostali začeli resno razmišljati o tem vprašanju.
2. Vrnil se je na svoje prejšnje mesto, toda njegovo srce je začelo močno razbijati. Kot ognjeni meteoriti se je tisoč misli in idej pojavilo iz globine njegove duše in se bliskalo naokoli, kar je nanj imelo isti učinek kot bliski strel, ki ponoči za trenutek razsvetlijo zemljino pokrajino, ki je v tem kratkem času jasno vidna, - toda ko bliskanje preneha, je noč potem takoj desetkrat temnejša kot prej.
3. Kljub tem svetlobnim meteoritom, v njem ni nastala trajna svetloba, tako da so se v našem Enošu potem pojavila sama protislovja, ker so se te kratke osvetlitve pojavile le tu in tam in tako vedno razsvetlile drugo območje srca, tako da je v njem zagledal vedno druge ideje.
4. Ko je bil preplavljen, kot mnogi drugi, s tisočimi mislimi in idejami skoraj celo uro, je v sebi končno vzkliknil:
5. 'O spokojnost, ti čudovita spokojnost, kako srečen sem bil vedno v tvojih rokah! Kako srečen sem moral biti, ko nisem obstajal in kako še bolj srečen bi postal, če bi se zopet lahko vrnil v popoln neobstoj!
6. Ali ni človek srečen že znotraj zidov svoje hiše, ko zunaj divja neurje, kot pa takrat, ko je zunaj sredi nevihtnega boja elementov, - in je potem še srečnejši, tako da trdno zaspi, medtem ko zunaj elementi grozijo, da bodo uničili zemljo?!
7. Kakšna neskončna razlika je med menoj in kamnom!
8. Jaz moram razmišljati ali vsaj sanjati, jaz sem obdarjen s trajnimi občutki in zaradi teh z lakoto, žejo, vročino, mrazom, nočjo, dnevom, bolečino in žalostjo. Če izstopam samo malo od predpisanega reda, sem takoj posvarjen z bolj ali manj grozečimi besedami, ki takoj izsilijo obžalovanje v mojem srcu.
9. Če delam napake prepogosto, sem za to vedno kaznovan in to zato, ker moram žal imeti življenje in zato občutenje. O ve bedne prednosti življenja pred smrtjo!
10. Ti srečni kamen, ti si tam, trden in močan, brez življenja in občutkov in brez potrebe po hrani in pijači!
11. Ti nisi preplavljen z mislimi in idejami; ti ne poznaš postave, ampak samo najbolj srečno, blaženo, nemoteno spokojnost. Tebi večno ni znana lakota, žeja, vročina in mraz. Vsa tvoja bit ne občuti udarcev in ne bolečine;
12. Ti ne poznaš žalosti in trpljenja; ti se ne postaraš; ljubezen ne para tvojega srca, ker ga ti, srečnež, nimaš!

13. O ti nadvse zavidanja vreden kamen, lahko bi bil tak kot ti, zares, če bi imel tisoč najbolj popolnih življenj, bi vse dal za en sam atom tvoje najbolj srečne biti, pod pogojem, da si res tako brez življenja in neobčutljiv kakor se dozdeva da si!'
14. »O veliki, vzvišeni Stvarnik vseh stvari, sedaj imam jaz čisto drugačno vprašanje, na katerega bo odgovor Zate verjetno težji od prejšnjega.
15. Ti mi hočeš dati življenje v vsej njegovi polnosti, tako da bi me osrečil? – Oh, kakšna najbolj nesrečna sreča!
16. Rajši mi daj popoln neobstoj, tako da bom resnično srečen!
17. Kako slep in neumen mora biti tisti, ki vedno hvali težavno življenje kot srečno, katero bolj popolno kot je, mora biti še toliko bolj težavno in s tem nesrečno!
18. Zato Te prosim, Ti Življenje vseh življenj, ne za življenje, ampak vedno zgolj za najbolj popolno smrt!
19. Kajti, ko nisem obstajal sem bil srečen, in ko nekoč zopet ne bom obstajal, bom srečen.
20. O Gospod, zadrži za Sebe Tvojo polnost življenja, to veliko nesrečo za vsako bitje, ampak mi daj polnost smrti, daj mi neobstoj in me boš resnično za večno osrečil!
21. Oblikuj me v kamen brez življenja in čustev in jaz te bom večno v svojem nemem obstoju za to hvalil in slavil! Amen.«

128. Poglavje

Začudenje drugega Abedama ob Enoševem zanikanju življenja. Gospodove pomirjajoče besede drugemu Abedamu

1. Več jih je slišalo Enoševo nesmiselno tožbo in niso vedeli kaj naj si o tem mislijo.
2. Celo Adam je bil izredno začuden nad takšnimi mislimi svojega vnuka.
3. Drugi Abedam, ki je bil še vedno v Gospodovi bližini, je tedaj zelo hitro stopil pred Njega in prestrašeno rekel:
4. »O Ti izjemno sveti in ljubeči Oče! Kaj pa je to za en nastop?
– Ne – zares, v človeku bi prej pričakoval katere koli druge misli, kot pa tole:
5. Da človek lahko pred Tvojimi očmi obsoja življenje v sebi in vseh bratih ter te prosi za popolno večno smrt!
6. Ne, to bi bilo preveč celo za sanje, - in on je to lahko odkrito rekel?
7. Namesto, da bi Ti bil večno hvaležen za življenje, za to neskončno čudovito darilo Tvoje milosti in usmiljenja, ga zavrača na način, ki mu do sedaj še ni bilo podobnega.
8. On ni slep, kajti če bi bil, kako bi lahko v takem stanju opisal življenje tako nazorno jasno?!
9. Niti ni bedak; ker bedak nikakor ne more primerjati tako razumljivo prednosti neobstoja z ovirami vsega življenja!

10. Prav tako ni nikakor zloben; ker ni nikogar preklel, niti svojega največjega sovražnika, namreč življenje, ampak se ga želi samo znebiti, če bi to bilo mogoče.
11. Ali se je njegovo srce zaradi nečesa razjezilo?
12. Tudi to se res ne zdi, da bi tako bilo, ker želi le tisto, kar je spoznal, da je zanj najboljše in najugodnejše ter oznanjal le slepo in neumno željo za življenjem, v katerem je on ugledal največjo bedo.
13. Naj to razume, kdor more; toda jaz bi prej razumel, če bi mi nekdo rekel: 'Vsa zemlja sestoji iz samih polžev in sonce iz žarečih črvov in strohnelega lesa', od tega kar je Enoš prej izrekel.
14. Prav zares, Gospod in najsvetejši Oče! Če bi bil jaz na Tvojem mestu – odpusti mi mojo stalno neumnost! -, ne vem kaj bi naredil s takim človekom! Kajti, če bi se strinjal z njegovo željo, bi bila vsa moja ljubezen, milost in usmiljenje zaman, ker za tistega, ki ne obstoja, je tudi vsa ljubezen, milost in usmiljenje toliko kot nič!
15. Če bi ga vseeno ohranil, bi se to zgodilo le na poti sodbe, toda kaj je potem sojeni duh, kaj je njegovo življenje!
16. Za silo oživljen snoven stroj, brez vsake svobode, nenehno v nasprotju s samim seboj, - bitje brez obstoja, življenje brez življenja.
17. Resnično, če dragocen nasvet tukaj ne pomaga, ne bo za vse večne čase nikoli!
18. Kako je lahko sploh mogoče, da je človek zmožen takih misli?
19. Ne, imeti življenje za največjo nesrečo, popolno smrt pa za največji blagoslov, to je preveč naenkrat za mojo ubogo dušo!
20. Gospod, Oče, Abedam, daj mi samo dve majhni besedi, da se pomirim!
21. Kajti, še nikoli me ni nič tako razburilo in potrlo, kot to nesmiselno vendar razumno Enoševo priznanje. Tako mi pomagaj ven iz te goščave, po Tvoji sveti volji!«
22. Nato je visoki Abedam rekel drugemu Abedamu: »Povem ti, pusti zaenkrat zadevo pri miru; vse bo v redu, tebi in vsem ostalim bo ob pravem času dana prava svetloba!
23. Eno stvar pa ti moram pri tej priči naznaniti, in sicer: če bi bil ti na Mojem mestu – ko bi to bilo mogoče – bi se pri tvoji izredni modrosti, takšnim ljudem nagnjenim k smrti, zelo slabo godilo.
24. Toda tokrat je Moja modrost zopet veliko bolj ravnodušna in se zadeve ne loteva tako ostro in natančno kakor tvoja.
25. To je razlog, zakaj bom Jaz veliko lažje kakor ti našel ustrezno protisredstvo, ki bo Enoša spravilo v red.
26. Zato bodi popolnoma brez skrbi in miren, ker v resnici ni tako velika stvar, če zaspani rajši spi kot pa bedi.
27. Toda, ko se enkrat naspi in je buden, ga vprašaj kaj ima raje, da spi ali da je veder in buden.
28. Torej, bodi miren; če Moja modrost tukaj ne bo zadostovala, te bom vprašal za nasvet!
29. Do takrat pa kot sem rekel, le miruj! Amen«

129. Poglavje

Pevec Kenan, pesem o življenju

1. Ta kratka tolažba je bila popolnoma dovolj, da je ponovno pripeljala do prejšnjega reda in miru, ne samo drugega Abedama, ampak tudi vsa druga razburjena srca.
2. Ko je bilo tako zopet vse v redu, je visoki Abedam poklical Kenana in mu rekel:
3. »Kenan, ti lepo urejeni pevec Mojih dni. Že kar nekaj časa je, kar sem ugledal dobro pesem v tvoji duši in vidim, kako te ta tišči, da bi jo Meni v slavo povedal. Glej, sedaj je čas za to, in tako jo povej! Amen.«
4. Ta poziv je bil za Kenana več, kot da bi ga Jaz nenadoma povišal v prvega svetlobnega angela vseh nebes, tako da je takoj ubogal in že dolgo mirujočo hvalnico dal iz sebe, ki se je glasila takole:
5. »Sveti Oče, Ti večna ljubezen, Ti večni Bog, Ti, Gospod vseh sil, moči in oblasti, Ti, ki si neskončna polnost življenja in najčistejša ljubezen!
6. O Ti sveto življenje, Ti najčistejša blaženost vseh bitij, ljudi in angelov, Ti si preveč vzvišen, preveč veličasten, preveč blažen, da bi Te hvalil človeški jezik in dostojno slavil z našimi vreščečimi besedami!
7. Sprejmi tudi ta moj hvalospev, kot da je ničen pred Teboj, tako kot Ti nekdo žrtvuje, da bi Te hvalil in slavil!
8. Življenje, življenje, kako sladko je življenje, kako čudovito veličastno za tistega, ki ga uživa v dostojanstvu in hvaležnosti, prav tako kakor Tvojo neskončno ljubezen, o sveti Oče, ki si mu jo zvestemu dal!
9. Kakšna brezmejna svoboda in kakšna polnost v vsaki misli in vsakem zaznavanju, svoboden, brez vsake prisile in okretnega duha!
10. Kje je kraj, zares, kje je neka točka v neskončnem vesolju, ki bi ostala mojemu duhu tuja, nevidna in nerazumljiva v vseh svojih delih?
11. Kje sije sonce, kjer se iz neskončnih razdalj svetlika najmanjši žarek njegovega svetlobnega bitja, mojemu duhu dosegljivega šele po dolgih prostorskih obdobjih časa?
12. O ljudje, o bratje in očetje in otroci! Poskusite enkrat, - poglejte tja prav globoko do konca nebesnega svoda, kjer se drobna zvezda tiho lesketa!
13. Poskušajte priti do nje s svojim duhom, potem pa preverite koliko časa je trajal ta vaš duhovni napor, - jaz pravim: Naenkrat jo boste imeli in globoko znotraj ugledali najveličastnejše čudeže najbolj ljubke svetlobe!
14. To je pikica za meseno oko, toda kako velika je za duh, za življenje iz Boga! Mogočno sonce, polno čudes življenja svete ljubezni!
15. Oh, glej, kako svoboden in lahak je večni duh naših src, to čudovito življenje v nas, ki je premagal vse neskončne prostore. Tam je stal, mogočni junak, v strašni globini in gledal v svetem strahu majhno svetlikajočo piko, ki je rasla v nepopisno veličastno sonce, polno živih čudes svete očetovske ljubezni!
16. Oh, kaj je življenje? – Ti božansko življenje, ti gledaš in misliš in občutiš čudesa božanske blagosti; in tukaj v neskončnem obilju čudes si ti sam

največji čudež, ko gledaš in občutiš in ljubiš Očeta, večnega, neskončnega Stvarnika pred tabo in v tebi!
17. O veličastno življenje, kakšno sveto darilo si za tistega, ki je iz niča prišel v obstoj in blažen uživa življenje, da večno življenje pred Njim, ki ga je z neizrekljivo ljubeznijo ustvaril iz Sebe za večno trajanje!
18. O očetje in bratje in otroci, tukaj je On, Oče, sveti Darovalec življenja; tukaj vsi padimo na tla pred Njega, Stvarnika, Svetega Očeta in najčistejšo ljubezen naših src, zahvalimo se Mu in Ga hvalimo, Njega, ki nam je tako ljubeče dal veličastno, sveto življenje ljubezni iz Sebe!
19. Vsi očetje in bratje in otroci, recite Amen z menoj!
20. In Ti, o moj sveti Oče, milostno sprejmi ta ubogi majhen hvalospev, kot da je nekaj pred Teboj in mi dovoli vedno hvaliti in slaviti veličastno življenje ljubezni iz Tebe!
21. O Ti sveti Oče, vsa čast in hvala Tebi za vekomaj! Amen.«

130. Poglavje

Kenanova nagrada za pesem: nesmrtnost
Narava življenja in smrti

1. Ko je Kenan odpel svojo pesem, mu je Abedam ponudil Svojo roko in mu rekel:
2. »Kenan, glej, jamstvo moje zvestobe – ta roka tukaj, to je večna, neskončna vejica, tudi močna veja ljubezni v Meni, ali sama velika dejavna ljubezen v Meni!
3. Podajam ti jo in z njo Življenje vsega življenja; vzemi jo in živi večno!
4. Šele sedaj si postal gospodar svojega telesa in lahko po svoji volji greš ven ali prideš v to svoje zemeljsko domovanje.
5. Če hočeš lahko ostaneš v njem iz ljubezni Zame in do svojih ljubljenih, povem ti, da to lahko svobodno narediš.
6. Vendar pa, če raje izstopiš iz telesa, bodisi za vedno ali samo začasno, - glej, je tudi to tvoja popolnoma svobodna izbira.
7. Kajti resnično, povem ti, od sedaj naprej ne boš več videl, občutil ali okusil smrti, ker je življenje gospodar smrti in ne obratno.
8. Kako bi lahko smrt kdajkoli postala gospodar življenja, saj je brez svobode in s tem samo zaprta s svobodnim življenjem, tesno okovana v vseh delih svojega bistva.
9. Življenje telesa je smrt ali življenje, ki je okovano ali pa mu je odvzeta vsa svoboda!
10. Potemtakem, če bo kdorkoli, kakor ti, to premagal v svojem mesu in obvladal v vseh njenih delih, ali ne bo postal resničen gospodar nad smrtjo?!
11. Potem, ko je postal gospodar nad smrtjo in to popolnoma od malega prsta na nogi do vrha glave, kako bo kdajkoli okusil, občutil ali videl smrt?
12. Vsem vam povem: tisti, čigar oči so se tako okrepile, da lahko vidi razkrite vse stvari neskončno daleč odmaknjene od smrti, šibko oko tistega, ki nima

pojma o tem kaj so in kako so takšne, pa gleda vse to popolnoma iz svojega življenja in zares v svojem življenju samem.
13. Kdor lahko to naredi v sebi in iz sebe, zagotovo tega ne more storiti iz svoje smrti, ampak samo iz svojega življenja.
14. Kako zanesljivo je potem tudi življenje, ki je s tem sedaj postalo življenje samo!
15. Tako tudi ti, Moj ljubi Kenan, bodi sedaj popolnoma gotov življenja, katerega si sam postal s svojo ljubeznijo do Mene in s tem edinega pravega življenja!
16. Kajti, od sedaj naprej ti v večnostih ne bo moglo biti odvzeto, ker, kakor Sem že prej omenil, si ti sam sedaj postal življenje iz Mene.
17. Tako kot sem jaz Gospod nad vsem življenjem in tako še bolj nad vso smrtjo, si tudi ti in vsak, ki je tak kakor ti, popoln gospod nad svojim življenjem iz Mene in tako celo bolj nad samo smrtjo.
18. Toda, kateri od vas je že kdaj opazil, da je prah, ki leži na poti in na poljih povzročil veter?!
19. Če bi to lahko storil, bi vi to večkrat opazili v vaših dobro zaprtih kamrah, kjer je pogosto dosti prahu!
20. Vendar, ko pride svobodni veter, dvigne prah s poti in polj in ga vrtinči kamor hoče in gre, ker je svobodna sila in prah ne more ovirati njegove poti ali pa ga zaustaviti.
21. Toda veter lahko spusti prah kjerkoli in kadarkoli hoče!
22. Glejte, povsem enako velja tudi za življenje, svobodno je in kamorkoli gre, povsod v vseh svojih delih gospoduje nad smrtjo.
23. To lahko spodbudi tudi smrt v življenje, vendar jo lahko spusti prav tako svobodno, kakor jo je spodbudilo v življenje.
24. Tako si tudi ti na ta način gospodar svojega telesa.
25. Kajti, dokler ga boš spodbujal, da s teboj živi, bo to storilo.
26. Če pa se ga hočeš začasno ali za vedno odreči, lahko to tudi svobodno storiš, ker si sedaj postal popolno življenje in kot tako bo popolno ostalo sedaj in za vekomaj! Amen.«

131. Poglavje

Enoševo kesanje. Tisti, ki zanika življenje se boji smrti O zrelih plodovih duha in nezrelih plodovih mesa

1. Po tej resnično življenjski razlagi in danem nauku, je Kenan postal izjemno vesel in tudi mnogi drugi, in vsi so se zahvalili z dna svojih src za to veliko razodetje, iz katerega so sedaj jasno videli in spoznali, kaj vsebuje resnično življenje in kako se odvija ter kako se to jasno razlikuje od zgolj človeškega privida mesenega življenja, ali bolje, smrti.
2. Potem, ko so se tako vsi zahvalili in hvalili in častili visokega Abedama, se je tudi Enoš, ki je bil ganjen do solz, obrnil in s skesanim srcem odšel k Očetu.

3. Ko je počasi in sramežljivo prišel k Njemu, mu je Abedam ponudil svojo roko in rekel:
4. »No, Enoš, povej Mi, za kaj si se odločil, - za življenje ali za popolno uničenje?
5. Verjemi Mi: Meni ni nič nemogoče, kajti glej, zavoljo tebe bom rekel tej gori, ki se tam v jutru še kadi, gori in bruha ogenj:
'Bodi uničena!'
6. Sedaj pa poglej tja! Ali še vidiš sled gore, ki je kljubovala toliko tisočletij?
7. Jutri boš že videl bujno travo in vzkliti veliko poganjkov lepih majhnih drevesnih plodov iz nove zemlje, na kraju, kjer je bila pred tem velika, visoka gora, ki je sedaj ravnica, skoraj deset tisoč dolžin moža dolga in sedem tisoč široka.
8. Iz tega lahko sedaj že sklepaš, da Mi ni nič nemogoče; in tako Mi odgovori, kar Sem te pravkar vprašal!«
9. Toda Enoš je bil, kakor vsi ostali, skoraj čisto iz sebe od začudenja nad tem tako popolnoma nepričakovanim pojavom, ki je bil zaradi precej jasne noči vsem prav dobro viden, da je bil komaj sposoben izreči eno samo besedo, ampak se je vrgel pred Gospoda vse moči in Ga v svojem srcu prav ponižno prosil naj ga ohrani in mu oprosti njegovo veliko bogokletno neumnost!
10. Toda Abedam ga je takoj okrepil, ga dvignil s tal in mu nato dejal:
11. »Enoš, glej, tako kakor ti se obnaša vsak mrtev človek!
12. Toda, ko nekdo tako deluje in vidi, da se njegovemu telesu približuje smrt, ga zajame strah ter začenja obupavati.
13. Vendar te tukaj vprašam: Zakaj potem tak bedak ni stanoviten?
14. Zakaj se boji uničenja od tistega, za katerega je delal tako odločno skozi vse svoje življenje?
15. Jaz bom tukaj odgovoril namesto tebe in pravim:
16. Dokler je mrtvi še vedno zaznaval moč življenja v sebi, je bil gospodar nad smrtjo in ni imel tako velikega strahu pred njo, kajti živeči v prostem zaznavanju stvari okoli sebe ne more vedeti, da v smrti in uničenju teh ne bo več zaznal.
17. Šele ko opazi, da moč njegovega navideznega življenja pojema, da so njegovi čuti šibkejši, da stvari okoli njega začenjajo izginjati, takrat občuti moč smrti, grozo neobstoja in uničevalni pritisk, in šele potem spozna veliko razliko med smrtjo in življenjem!
18. Tedaj bo poskusil narediti vse kar bi ga privedlo nazaj v življenje.
19. Vendar – tukaj tudi pravim: Na koncu bo za mnoge prepozno!
20. Kajti pravo, neminljivo, prevladujoče, svobodno življenje je kakor popolnoma zrel plod, toda naravno ali telesno življenje je kakor nezrel plod.
21. V zrelem plodu postane jedro svobodno in trdno in zunanjo mesnato lupino je mogoče povsem ločiti od jedra, brez najmanjše neprijetnosti za popolnoma živo jedro, ker ima jedro že vse življenje in več ne občuti smrti, ampak le ločeno, polno življenje v sebi, ki ni nikjer v stiku z zunanjo mesnato snovjo – zatorej ta, kot sem rekel, lahko odpade brez najmanjše nevšečnosti za jedro ploda.

22. Kako drugače je z nezrelim plodom, kjer zunanja snov še vedno živi skupaj z jedrom šibko življenje, kjer jedro umre, ko je zunanja snov čezmerno poškodovana!
23. Zato naj si vsak prizadeva za popolno zrelost svojega duha, kar se bo zgodilo takrat, ko se bo duh znebil želja iz vseh vlaken svojega mesa.
24. Ko nekdo to doseže, postane gospodar življenja.
25. Vendar pa, ker plod dozori le s toploto sonca, boste tudi vi zreli za življenje le s toploto Moje ljubezni v vas Zame.
26. In tako tudi ti Enoš, postani nekega dne popolnoma zrel za življenje na teh prsih, ki so tako neskončno polne edinega pravega, večnega in najbolj svobodnega, mogočnega in blaženega življenja!
27. To dobro razumi in torej resnično živi, vedno in za vekomaj! Amen.«

132. Poglavje

Minljivost stvari – zmota!

1. Te Abedamove svete besede so spravile Enoša k pameti; toda ko je pogledal proti jutru in ni več videl znane gore, je ves zadrhtel in ni mogel prav razumeti in se znajti v tej sedaj popolnoma spremenjeni pokrajini.
2. Vendar ni bila samo ta nenavadna podoba pokrajine, ki ga je navdajala z nelagodjem, ampak vedno znova stara misel o minljivosti vseh stvari.
3. To je bila za našega Enoša še vedno velika čer v razburkanem morju življenja.
4. Ker tega seveda ni bilo mogoče skriti pred visokim Abedamom, mu je On tukaj rekel:
5. »Enoš, kaj gloda tvojo dušo? Poglej, Jaz sem še vedno tu in nisem zaprl Svojih ust! Ali še vedno ne veš, da sem samo Jaz edini, ki sem zmožen in voljan dati živ, pravi odgovor na vsako vprašanje, ki Sem ga zastavil?!
6. Vendar Jaz poznam tvoje srce, zato ti bom spregledal vprašanje in ti dal dober odgovor na to, kar je občasno že od nekdaj skrbelo tvoje srce in te sedaj skrbi celo bolj, saj pojav pred tvojimi očmi samo potrjuje tvoje prepričanje.
7. Glej, tebe skrbi minljivost ustvarjenih stvari, tako da se stalno sprašuješ in tuhtaš: 'Kaj se bo zgodilo s telesom, ko ga bom jaz, duh in duša, nekoč moral odvreči?
8. Zakaj ne more biti telo povišano, slavljeno in ostati stalno dejavno in enotno z duhom za večno?'
9. Nenadno uničenje gore te spominja še bolj na minljivost stvari, kar se potrjuje v tem tvojem starem zaskrbljujočem vprašanju in se treseš še bolj, ko pogledaš na kraj, kjer je predvčerajšnjim zjutraj imel Adam preroško misel, da bo prav pred to goro, kjer je kot prvi človek na zemlji, vzdihoval, žaloval in jokal, nekega dne tudi zadnji človek na zemlji žaloval in propadel.
10. Vendar, ker sem Jaz zagotovo boljši prerok v veliki polnosti vse Moje neskončne modrosti od takrat povsem zaman in popolnoma neumnega Adamovega žalovanja, ti povem, prvič, da je bila tedanja Adamova prerokba

popolnoma prazna, zaradi česar Sem v glavnem sedaj ob tej priložnosti naredil konec tej usodni gori in s tem celo vedno bolj usodni Adamovi napovedi!
11. Kar zadeva vprašanje tvojega srca, ti povem, drugič, da so še celo bolj prazna od Adamove napovedi.
12. Kako lahko sploh celo sanjaš o minljivosti stvari?
13. Ali morda verjameš, da stvar preide takoj, ko stopi iz skrajno zavajajoče vidnosti tvojih fizičnih oči?
14. O vi maloumni misleci in vidci! Ali niso vse stvari nič drugega kot Moje trdno sklenjene misli ljubezni.
15. In duhovi, ki so osvobojene ideje Moje ljubezni, imajo zato svobodno voljo in svobodno v sebi ločeno življenje.
16. Če potem, jaz zopet osvobodim trdno sklenjene misli, povej, ali so te zares prešle, ko sem jih osvobodil iz oklepa vezi ljubezni, tako da se zopet dvignejo k velikemu krogu Mojih duhov, ki kot oblikovani plameni ognja zapolnjujejo vso neskončnost?
17. Oh, povem ti: celo prva drobna z mahom obrasla rastlina, ki je vzklila iz prve zemljine morske stene, še vedno obstaja in živi v tem Mojem velikem krogu in bo gotovo še naprej – in zemljin zadnji se bo nekoč srečal v bratskem duhu s tem njegovim živečim majhnim prvobitnim prapradedom!
18. Tako je bila tudi ta gora le osvobojena, toda ne uničena.
19. In koliko manj bo nekoč to telo tvojega duha!
20. Toda, tako kot sedaj ne more trajati dolgo, vendar pa se bo postopno vrnilo k očiščenemu dovršenemu duhu, če ne več v tej obliki, pa v večnem neuničljivem duhovnem oblačilu.
21. Zato naj nihče ne greši in grešno zlorablja svoje telo; kajti kdor to počne, bo nekoč moral hoditi okoli z roko v roki z raztrganimi oblačili v duhu.
22. Tako stvari ne minevajo, ampak so te osvobojene.
23. Vse to dobro razumite in se popolnoma pomirite! Amen.«

133. Poglavje

O naravi trikratne ploditve. Pravilna mesena ploditev

1. Ko so bili po tem razodetju vsi očetje zadovoljni in celo Adam ni bil izjema, so sledili Abedamovemu notranjemu ukazu in se vrnili na svoja prejšnja mesta, seveda, z najbolj hvaležnim srcem, je visoki Abedam poklical Mahalalela in mu rekel:
2. »Mahalalel, ali sedaj že veš vse, kar bi bilo v korist tebi in vsem tvojim potomcem?
3. Če veš vse, se lahko zagotovo izogneš novemu vprašanju; vendar če imaš še vedno kaj temnega v ozadju, pridi s tem ven na svetlobo, kajti nobena temna razpoka naj ne ostane v tvojem srcu!
4. Torej, če kaj veš o nečem in meniš, da te tlači, daj to iz sebe, kakor sem že rekel! Amen.«
5. Mahalalel je o tem razmišljal nekaj časa, kajti imel je dobro vprašanje, vendar si ni upal z njim priti na plano.

6. Vendar, ker je Abedam v njem videl njegovo odkritosrčnost, zaradi katere on – namreč Mahalalel – ni hotel nikogar užaliti, še najmanj pa lepo, mlado Puro, ki je bila še vedno zelo blizu Abedama, mu je On rekel:
7. »Mahalalel, Meni je znan dobroveren občutek tvojega srca, zato bom tebi zastavljeno vprašanje spregledal in ti takoj dal dober odgovor na tiho vprašanje tvojega srca. In tako poslušaj ti in vsi ostali:
8. Kar se tiče naravne zmerne ploditve, ki je človeku ponavadi najbolj skupna z živalmi, te v osnovi ni mogoče spremeniti, razen v precej nenavadnih, duhovno navedenih primerih. Pri mesenem spočetju kot ga poznamo, nista rojena niti duh niti duša, ampak samo meseno telo, ki mora biti najprej v celoti oblikovano v maternici, preden je potem sposobno prejeti dušo in ta na sprejetje duha. Tako obstoja za vse dober razlog in vse obstaja iz svojega dobrega reda.
9. Meso zaplodi meso, duša dušo in duh duha!
10. Toda kako in zakaj je tako, morate razumeti, in tako poslušajte:
11. Vi veste, da lahko vse, kar je v območju duhovnega, ki je edina silna in prava bistvena stvarnost, naredi svojo vidno prepoznavno podobo, le s pomočjo ustreznega nasprotnega. To nasprotje je prizadevanje glavne sile kot take, da sama sebe zadrži in prisili, da tako na ta način postane očitna.
12. Zdaj pa si predstavljajte svoj duh. S čim se to kaže?
13. Glejte, tako da sam sebe zaseže, kar predstavlja ljubezen v najčistejšem smislu do Mene. Brez tega zasega se duh ne bo nikoli zavedal svoje samostojnosti, ampak bo vedno ostal le del Mojega neskončnega povsod navzočega Duha, brez samozavedanja.
14. To velja tudi za dušo, ki v splošnem smislu obstaja v celotnem vegetativnem življenju celotnega naravnega sveta. Ta se lahko oprijema na splošno, ali pa se lahko prime na številnih mestih, kjer tako tedaj vse stvari postanejo vidne po vrstnem redu, kot sem jih Jaz položil v splošno (univerzalno) dušo.
15. Vendar pa je to le nema, nezavedna prisila, ali spočetje duše po njenem svojstvenem redu iz Mene.
16. Zaploditev v samozavedanju poteka šele takrat, ko se vsi deli univerzalne duše oprimejo in prisilijo drug drugega, da se zaradi tega nato zbližajo, se na koncu gnetejo in zagorijo.
17. Ko potem postane med njimi svetlo, eni druge prepoznajo in se primejo, da oblikujejo povsem ločeno celoto.
18. To dejanje spočetja duše poteka tako, kot se to razumeva pod ljubeznijo do bližnjega, kajti tisti, ki mu je to tuje, ostane tudi svojemu bratu tujec.
19. Zdaj pa poglejte; po teh dveh notranjih predhodnih ploditvah se lahko tudi meso izrazi v svoje nasprotje in se tam pritiska in stiska.
20. Po tej prisili eno nasprotje nato preide v drugega, katera se sprimeta in tako je med dvema zunanjima nasprotjema oblikovan neodvisen posrednik. Ta odvisno od tega, katero nasprotje se je približalo med dejanjem, mora v skladu z Mojim redom ustrezati po svoji naravi bodisi enemu ali drugemu tudi v mesu in to se imenuje pravo samoljubje ali mesena ljubezen.

21. Glejte, tako je mesena ljubezen s svojo ustrezno ploditvijo prav tako dobra za duh kot za dušo, pod pogojem, da se odvija v Mojem obstoječem, določenem vrstnem redu.
22. Če pa je v nasprotju z njim, je to zaploditev smrti in ne življenja in je zato grob greh, ker je s tem življenje duše in duha moteno in celo ogroženo (uničeno).
23. Tudi to morate vsi dobro razumeti in upoštevati in vse vaše ploditve bodo pravilne in meni prijetne! Amen.«

134. Poglavje

Evangelij za čvekače in laskače

1. Šele tedaj je Mahalalel lahko odprl svoja usta in rekel naslednje:
2. »O Ti sveta, velika Resnica, Ti večna Svetloba vseh svetlob, kakšna globina, kakšno obilje svetega reda prebiva v Tebi, ti izjemno ljubeči Oče!
3. Oh, če bi le vse to lahko pravilno dojel!
4. Toda, o najbolj ljubeči sveti Oče, to je videti zelo neurejeno v moji duši.
5. Duh zaplodi duh, duša dušo – in meso zopet meso!
6. In vse na način, da eno obstaja v drugem in tako tudi skozi drugo, eno izhaja iz drugega in je pogojeno z drugim; in eno je tu za drugo.
7. Iz celote vseh stvari nastane človek v svoji popolnosti in to je končni namen vsega kar je ustvarjeno.
8. O Oče, kako neskončno velika je Tvoja modrost! Ti nikoli ne rečeš niti besede zaman in vsaka beseda iz Tvojih ust je v bistvu resnica v svoji najbolj vzvišeni polnosti.
9. Vse te stvari vem živo v sebi in marsikaj razumem. Ne glede na to pa moram žal žalosten priznati, da se mi zdi v nekaterih pogledih Tvoja prejšnja milost, ne mislim popolnoma, ampak skoraj večinoma, ne ravno nerazumljiva, ampak še vedno nekako nejasna! Pomen, kar zadeva besede kot take, sem zagotovo vsako od njih dobro razumel; samo za temi besedami,
- kar Si zares hotel povedati, oziroma notranji pomen, glej, o najbolj ljubeči Oče, v tem se ne morem popolnoma znajti!
10. Še predobro vem, da sem samo jaz sam kriv za to, toda to žalostno spoznanje mi ne pomaga, kajti še vedno ne vidim notranjega pomena besed.
11. Zato sem Te mislil prositi, o najbolj ljubeči Oče, če Ti je prav, da zame prižgeš najmanjši nočni plamenček za temi Tvojimi najsvetejšimi besedami, ker drugače gledam na zadevo v popolni temi.
12. Toda samo, kot sem rekel, če Ti je to prav. Amen.«
13. Nato mu je Abedam takoj rekel: »Mahalalel, zakaj je treba uporabljati toliko besed za tisto kar se da lahko izraziti z eno, in sicer:
14. 'Oče, jaz sem slep; daj da spregledam!'
15. Glej, to bi bilo gotovo dovolj; zakaj toliko praznega čvekanja za izgovore, namesto da bi obtožil svojo lastno slepoto?!
16. Povem ti: prav zaradi svojega uglajenega blebetanja ne moreš videti nobene svetlobe za Mojimi besedami.

17. Daj to proč od sebe in postani pokončen, odprt človek in ne laskač in boš kmalu videl vse sončne vojske za Mojimi besedami, ki bodo zate obilno razsvetlile vse notranje prostore Mojih besed!
18. Kajti, vsak plemenit govor je dišeč žrtveni dim za lastno srce; ko pa je srce tako zamegljeno, kdo je kriv, da celo žarki najsvetlejše svetlobe pridejo do srca le kot rahlo svetlikanje, tako da komaj malo razsvetlijo zunanjost, obenem pa je notranjost popolnoma neosvetljena?
19. Tako kot Sem rekel, proč z izbornim govorjenjem in tvoje srce bo imelo kmalu obilje svetlobe.
20. Pojdi od enega do drugega in ne boš našel nobenega, ki bi se pritoževal čez neko temo v Moji Besedi. Lahko vprašaš celo to ubogo deklico z nižin in ta ti bo z nekaj besedami izpričala, če je naletela na svetlobo v ozadju Mojih besed.
21. Ampak mislim, da bo Moje pričevanje dovolj in nikomur ne bo treba posebej ugotavljati, če je bila Moja Beseda razumljena tistim, katerim sem pripisoval, da jo razumejo.
22. Ko se boš odrekel svojemu izbornemu govorjenju, boš v duhu videl vse tiste, ki so našli v ozadju Moje Besede obilje svetlobe!
23. Če pa si, praviš, razumel, da ena ploditev pogojuje drugo, da vse prihaja v obstoj in eno obstoja skozi drugo in na koncu do popolnega človeka, ki je v svoji popolnosti živ, končni namen vseh stvari - kar je vse čisto pravilno-, dodaj le del čiste ljubezni in se boš kmalu zlahka zavedal vsega kar je še vedno skrito v notranjih prostorih Moje besede.
24. Kajti ljubezen je ključ, s katerim lahko vsak odpre zaprte prostore Moje besede.
25. Tako deluj, da se ti odslej ne bo treba več pritoževati z izbornim govorjenjem nad temo noči v prostorih Moje Besede.
26. Razumi to, - in ustrezno deluj! Amen.«

135. Poglavje

Ploditev znotraj in zunaj Božjega reda

1. Ko je Mahalalel slišal ta nauk od visokega Abedama, je bil popolnoma zadovoljen. Zahvalil se je z ganjenim srcem in hotel oditi, toda Abedam mu je rekel:
2. »Mahalalel, povem ti, ostani tukaj, kajti tvoje srce ni v celoti razsvetljeno glede tvojega vprašanja. Tako kot si sedaj, lahko še vedno podležeš mnogim napakam. Zato bi moral imeti več svetlobe.
3. Glej, strinjaš se z vsem kar Sem ti rekel v odgovoru na tvoje vprašanje. Toda v sebi še vedno nisi uvidel zakaj Sem slepo ali neurejeno ploditev, ki poteka proti Moji volji imenoval kot grešno in tako ti bom tudi pokazal razlog za to.
4. Glasi se pa tako: 'Vse kar se imenuje duša in v svojem svobodnem stanju napolnjuje celoten neskončni prostor in v kraljestvu duhov oblikuje osnovo za bivanje številnim množicam angelov in vseh vrst duhov, so Moje svobodne, še neutrjene misli. Te Moje vedno žive misli ne napolnjujejo le vse kar je bilo omenjeno, ampak so tudi žive posode ali nosilci življenja vseh bitij iz Mene.'

5. Sedaj pa dobro pazi: če hočem ujeti in potem zadržati eno od Mojih misli, jo oklenem z ljubeznijo. Ko se to zgodi, potem se misel, ki je bila oprijeta z Mojo ljubeznijo ne more več tako kot nešteto drugih nezaseženih, dvigniti v neskončne kroge Mojih dejansko božanskih bitij in delovati, ampak ostane nato že kot trajna, živa oblika pred Menoj. Če je ta oblika obdarjena s samozavedanjem, ni le zasežena, ampak tudi popolnoma prežeta z Mojo ljubeznijo.
6. S tem pride do pritiska in trenja med obliko in ljubeznijo. No, in kaj je naravna posledica takšnega pritiskanja?
7. Nič drugega kot to, da se oblika pod pritiskom ljubezni v vseh svojih delih začne upirati ljubezenskim okovom.
8. Poleg tega pa, ker vsaka prisila in pritiskanje vsake popolne oblike, najbolj pritiska na središčno točko, je slednja vsekakor točka največje upornosti celotne oblike.
9. Toda, kjer je največji upor, je tudi največje dejstvovanje.
10. Vi vsi veste iz lastnih dvojnih izkušenj, da prevelik pritisk povzroči vnetje, kot na primer, ko nekdo močno drgne dva kosa lesa ali dva kamna med seboj, ki se potem kmalu vžgeta.
11. Ali pa, ko se nekoga od vas nekaj dotakne, naj bo to svojeglavost drugega ali nek zelo prijeten prizor, neko škodljivo sporočilo ali kakšna prijetna novica. Ta se mora nujno zavedati nekega določenega vžiga svojega srca.
12. Glejte, sedaj smo že pri stvari. Ker je takšno vžiganje vedno povezano s svetlečim plamenom, ki je tak kakor življenje Moje večne ljubezni, je oblika, ki je ujeta in stisnjena z ljubeznijo, nujno vsa osvetljena in končno prehaja v vseh svojih delih v gibanje, ki plamti s središčne točke, s čimer postane živa in se svobodna zaveda sebe in svoje lastne svetlobe.
13. Če bom potem Jaz takšno misel utrdil, da bo na tak način še vedno obstajala, postane čvrsta in ostane vedno taka, kot je bila pred Menoj.
14. Če pa tega ne bom želel narediti, bom zopet umaknil Svojo ljubezen izven in iz oblike, ki bo zopet postala svobodna in se lebdeča zopet dvignila, seveda, vidno poznana samo Meni, kot je vam poznana vaša lastna misel in se dvignila navzgor v neskončne kroge Moje božanskosti.
15. Glej, to je Moj red, iz katerega izhajajo vse stvari! Če ti potem oplodiš tvojo vrsto iz tega reda, iz katerega si ustvarjen in kot tak spočet iz Mene, je to tvoja pravilna ploditev, ker je znotraj reda, v katerem sem Jaz sam.
16. Če pa se plodiš le slepo ali jalovo, se ne plodiš, ampak le uničuješ kar sem Jaz Sam ustvaril in spočel za večno svoboden obstoj, in to je potem zagotovo v nasprotju z Mojo voljo, ki je – kot Sem že prej pokazal – dejanski, trdno določen obstoj vsakega bitja od Mene spočetega in ustvarjenega.
17. Delovati proti tej Moji volji je greh ali smrt bitja, ki sem ga Jaz spočel.
18. Zato mora ploditev potekati znotraj Mojega reda.
19. Šele sedaj imaš svetlobo in greš lahko nazaj na svoje mesto! Amen.«

136. Poglavje

Mahalalelova zahvala za prejeto svetlobo. Ljubezen do Boga je položajno višje od strahu pred Bogom in solze sreče so Gospodu prijetnejše kot solze kesanja

1. Šele to je odprlo Mahalalelove oči, da je bil v svojem duhu poln hvaležnosti in zato začel od veselja naravnost skakati v zrak, ker je končno dojel milost Božje Besede.
2. Nekateri so bili nad tem presenečeni in drug drugega začeli spraševati: »Kaj je to kar je v očetu Mahalalelu vzbudilo toliko veselja?
3. Abedamove besede so zagotovo vzvišene in svete kot vedno in za večno, toda vzbuditi tolikšno živahnost v nekomu je povsem druga stvar!
4. Mi smo zelo zadovoljni, da smo komaj razumeli zelo skrivnosten pomen teh najbolj vzvišenih besed iz ust Najvišjega.
5. Kako lahko nekdo postane tako izjemno radosten in poln veselja, ko bi se moral iz čiste spoštljivosti pogrezniti v prah svoje ničevosti. Naj to razume kdor more, kar se tiče nas smo se držali našega vzvišenega spoštovanja.
6. Mahalalel je bil vedno malo poseben; zakaj ne bi bil tako tudi sedaj? – Ne, ne! Le poglejte kako še vedno lahko stari oče skače kakor jelen!«
7. Toda Abedam je pustil, da je obličje izjemno veselega Mahalalela kmalu zasijalo kakor jasni rdečkasti jutranji oblaki, ko se jih dotaknejo prvi žarki vzhajajočega sonca.
8. Ko so začudeni nergači to opazili, so se silno prestrašili in postali zelo zbegani, saj so menili, da so s svojimi pripombami grešili.
9. Toda visoki Abedam je takoj vstal in jih nagovoril z naslednjimi besedami, rekoč:
10. »Otroci poldneva! Zakaj trepetate pred obličjem veselega, čigar srce je polno veselja, ker je razumel in sprejel Mojo milost?!
11. Ali morda vaša hudomušna beseda ni bila koristna za vaše srce, ki se sedaj trese in drhti, kot da je pokopano v vsem blatu grešne noči?
12. O vi, še vedno veliki bedaki! Kaj je pred Menoj bolje, veselje ali strah?
13. Resnično, resnično, kdor še vedno stoji pred Menoj v strahospoštovanju, še vedno ni čist; kajti samo omahujoče, nečisto in zato šibko srce, ki še ni postalo eno z Mojo voljo, se boji Mene, vsemogočnega, močnega, večnega Boga.
14. Toda srce, ki je v toplini svoje ljubezni verno prepoznalo v vsemogočnem, močnem, večnem Bogu, najbolj ljubečega Očeta in Njegovo veliko milost, pozabi na strah in tesnobo pred Njim, in Ga bo samo nadvse ljubilo in zato storilo to, kar sedaj počne Mahalalelovo.
15. Sedaj se vprašajte, kaj Mi bolj pomeni: prestrašeno srce ali tako, ki je izjemno veselo v Mojem imenu?!
16. Povem vam: če so solze kesanja pravičnega Meni prijetne, so solze radosti v Mojem očetovskem imenu toliko višje, kot sonce, ki stoji visoko na nebu ob jasnem poldnevu.

17. Kajti, solze kesanja pomenijo, da se je nekdo zavedel, kako se je v svoji ljubezni in zvestobi oddaljil od Mene in se potem znova hrepeneče k Meni, Očetu vrne.
18. Po drugi strani pa so solze radosti zagotovo znamenje veselja popolnoma izgubljenega sina, ki je našel Očeta in Oče znova Svojega izgubljenega sina.
19. Torej tudi vi odprite svoja srca in se veselite, ker je k vam prišel Oče, katerega ste našli in se ne boste več čudili nekomu, ki je vesel v Mojem imenu; kajti sedaj ste slišali to iz Mojih ust, da imam iz dobrega razloga veliko raje veselega, kakor nekoga, ki je poln strahu in žalosti, čeprav je tudi iz dobrega razloga.
20. Zato vedno potolažite tistega, ki je žalosten, toda z veselim se veselite iz vsega svojega srca. Amen.«

137. Poglavje

Gospodov opomin: ljubi in bodi vesel. Obljuba dneva velike rešitve in velikega Časa časov. Ljubezen je rešitev pred podvrženostjo mesu in smrti

1. Po tem zelo ganljivem govoru, so nekateri pravičneži in nergači takoj padli pred Abedama in Ga prosili, da jim odpusti.
2. Toda Abedam jim je velel naj se dvignejo in se tudi docela dvignejo v svojem duhu.
3. In vsi so se takoj dvignili in hvalili in slavili Njega, ker jim je zopet pokazal veliko dobrote in milosti.
4. Toda Abedam se je obrnil k njim in rekel: »Moja ljubezen z vami in v vas! Ljubite eden drugega v tej Moji ljubezni in bodite skupaj veseli in dobre volje in eden drugemu prijetni in uslužni in boste na ta način vedno razodevali, da ste resnično Moji dragi majhni otroci, s katerimi ima sveti Oče vedno veselje, kajti bliža se dan velike rešitve!
5. Če bi Adam na zemlji še živel sedemkrat tako dolgo kot je že živel in še vedno živi, bi se to zgodilo pred njegovimi mesenimi očmi.
6. Zato se ravnajte po Moji volji, da vas ta dan, ko bo prišel, ne bo našel nepripravljene!
7. Toda pred tem bo prišel veliki Čas časov. Kdor bo takrat sprejet, se bo zanj veliki dan rešitve zgodil v njegovem času. Toda za tistega, ki ne bo sprejet, bo dan rešitve dan sodbe, in sicer, sodbe z ognjem in v ognju Moje jeze!
8. To bodo v globini svojega življenja razumeli tisti, ki bodo popolnoma iz in v duhu Moje ljubezni in tako tudi v vsej milosti iz nje.
9. Zato bodite tudi vi veselega srca, ker sedaj veste, da bodo nekega dne vse težke vezi razrešene.
10. Vendar, kaj naj bi človek zato dal, da bi postal gospodar svojega življenja?!
11. Sedaj sem vam vsem pokazal kako lahko to dosežete in potem naj bo to v polni meri. Torej, bodite tudi vi veseli, kajti s tem sem vam pokazal pot čiste ljubezni, ki vsakogar vodi do tega veličastnega življenja.«

12. Če bo kdo morda rekel: 'Kako sem lahko gospodar svojega življenja, če moram vedno živeti kakor poslušen služabnik?'
13. Potem vam povem: »Dokler ste služabniki sveta in svojega telesa, ste vpreženi v jarem hlapčevske poslušnosti. Potem pa, ko boste služabniki Moje ljubezni, boste rešeni kakršnegakoli jarma in tako popolni gospodarji svojih življenj, kajti samo ljubezen vas bo lahko popolnoma osvobodila.
14. Kako ne bi mogla ljubezen to doseči, ko je živa in izjemno prijetna dišava lastne volje?
15. Kakšna korist bi bila potem takšnemu človeku dati neko zapoved, ki jo je treba ubogati, ko ima ljubezen, ki obsega vse zapovedi v sebi in je gospodar vseh zakonov?
16. Ali je treba nekoga prisiliti, da ukrepa, kar bi lahko opravil spontano z vsem svojim srcem?
17. Tako je ljubezen, ko je vzvišena nad vsemi zapovedmi in zakoni, kot življenje samo po sebi, tudi popoln gospodar svojega lastnega življenja. Povejte, če to ni tako!
18. Ker je tako, bodite izredno veseli, ker sem vam sedaj Jaz, vaš sveti Oče dal polnost ljubezni, celo Moje lastne ljubezni in vse veličastje življenja z njo!
19. Zato se ne boste ravnali po svetu in po mesu in izbirali za ta namen podložna in hlapčevska sredstva!
20. Kajti vse to ni nastalo iz Moje ljubezni, ampak izhaja iz Moje modrosti, ki je tu in tam v neskončnih krogih Moje božanskosti, zdaj zasnovana za temeljno preizkušnjo vaše ljubezni do Mene.
21. Zatorej, ne recite eden drugemu: 'Ta kotiček zemlje pripada meni in to drevo je moje in jaz lahko delam s svojim telesom kar me je volja!', kajti to vas bo vedno bolj vleklo stran od Moje ljubezni in boste na ta način postali služabniki sveta in s tem tudi smrti, in skrajno težko se boste, počasi in zelo mučno, ponovno ločili od sveta. In nekega dne bo moral nad vas priti velik ogenj, da bo stopil vaše železne okove smrti.
22. Torej bodite izredno veseli, ker ste spoznali, da je samo en Bog, en Gospod, en lastnik vseh stvari in en sveti Oče, in vi vsi Njegovi otroci, in bratje in sestre eden drugemu, katerim Sem dal vse v enakih deležih. Zato vedite, da ne pripadate svetu, ampak Meni, Očetu, v vsej polnosti Moje ljubezni in velike milosti.
23. Zato se teh stvari nadvse varujte in ljubite drug drugega kakor ljubite Mene in od sedaj naprej bo vaš delež življenjsko veličastje, v katerem boste za večno ostali v velikem veselju.
24. In sedaj naj pride k Meni Moj Jared; kajti z njim se moram pogovoriti o nečem važnem. – Jared, povem ti, pridi k Meni! Amen.«

138. Poglavje

Večno približevanje človeka k Gospodu. Nasprotje med neskončnim Bogom in končno, omejeno podobo Gospoda v Abedamu

1. Ko je Jared slišal živahen Abedamov poziv, in sicer, prej v duhu kot v telesu, je naglo prišel, kajti telesno gledano že tako ni stal daleč od Abedama; toda kar se tiče duha, je mogoče, da se je celo najbolj popoln duh, ki je od Mene dovolj daleč oddaljen, sposoben celo večnost približevati, ne da bi se Meni dejansko za las približal.
2. V telesnem smislu je takšna trditev seveda popolnoma nevzdržna. Vendar pa se v duhu to lahko zgodi, kot če bi se nekdo hotel telesno približati neobstoječim mejam neskončnosti. Četudi bi preletel neskončne prostore s hitrostjo misli v enem trenutku in tako nadaljeval mnoge večnosti, za koliko bliže bi prišel neobstoječim mejam neskončnosti?
3. Tako je tudi z duhovnim pristopom k Meni. Čeprav lahko vsak duh postane vse bolj popoln in Meni podoben, vendar Moje dovršenosti ne more nikoli doseči, ki je v vsem neskončna in kdo bi se ji lahko sploh kdaj v resnici in popolni resničnosti približal?
4. Toda Jaz se lahko zagotovo približam vsem in Sebe postavim tako, da se Mi lahko vsak približa.
5. Zato je tudi Jared tako naglo prišel, ko je slišal v duhu Moj klic; in zato Sem vam to razložil, in sicer, da boste spregledali, kako je s temi stvarmi.
6. Zakaj je bil Jared poklican in v čem je velika pomembnost, da je bil klican?
7. Sedaj pa bodite pozorni: zato, ker brez tega poziva ne boste mogli vstopiti v tempelj svetlobe!
8. Ko se je tako Jared pravzaprav popolnoma približal Abedamu, ga je slednji prijel za roko in rekel: »Poslušaj, Moj ljubljeni Jared, Jaz vem kaj si učil o Meni in ti povem, da si učil vse svoje otroke pravilno, da, učil si jih popolnoma v skladu z Mojo voljo.
9. Toda, ko si rekel: 'Bog je popolnoma neskončen v Svojem bistvu, Svoji ljubezni, svetosti, milosti, usmiljenju, v Svoji oblasti, moči in sili, v trajanju Svoje biti in tako tudi v Svoji dobroti, pravičnosti in modrosti!', bi Jaz prav rad vedel kako si se v svojem srcu sprijaznil z Mojo vidno prisotnostjo v človeški obliki, s tvojim pojmovanjem Mojega neskončnega bistva!
10. Kajti, Jaz menim, da prav tako kot končna, prostorska omejenost ne more nikoli zapolniti neskončni prostor, - tudi če bi se za vedno razširjala v vse smeri, je tako zagotovo tudi v obratnem primeru.
11. Kajti, kje in kako bi se neskončni prostor začel krčiti v končno bistvo?! Kje in kako bi moral začeti, ko nima mej?!
12. Ampak, ker je to tako v skladu s tvojim naukom, Mi povej: kako sem Jaz, neskončen Bog, postal tebi in vsem ostalim viden, telesno omejeni Bog?
13. In povej Mi prav tako vestno in verno, ali nisem v vsakem primeru to Jaz!
14. Glede na tvoj nauk to sploh ne more biti, toda po tvoji ljubezni in po tvoji veri, sem kljub temu Jaz!

15. Torej, razodeni nam vsem, ker je to zaradi jasnosti zadeve izredno pomembno, saj je neskončno bistvo Boga vsem končnim bitjem nepredstavljivo, z drugimi besedami je neobstoječ.
16. Vendar pa, gledati Boga kot končnega, pomeni zanikati Njegovo Božanskost.
17. Zato odpri svoje srce in nam pojasni to protislovje in tudi ali sem Jaz Bog ali ne!«
18. Ko so Jared in vsi ostali slišali to vprašanje, so se vsi začeli tolči po svojih prsih in en dvom za drugim je zajel njihova srca. In po nekem času je Jared rekel: »Gospod in Oče v vsej Tvoji ljubezni in svetosti! Največji in najbolj globokoumen kerub bi bil prav tako malo zmožen odgovoriti na to vprašanje kakor jaz, ampak o tem lahko sedaj, ko si postavil vprašanje rečem le toliko: Če Ti ne bi bil resničen Bog, Ti ne bi bilo mogoče dati tega vprašanja, ki je, kakor Ti, v vseh svojih točkah prav tako neskončen, kakor v svoji celoti!
19. Vendar moje merilo Tvoje Božanskosti je moje lastno srce, prav tako kakor src vseh ostalih, ki ne morejo nikogar tako zelo ljubiti kakor Tebe.
20. Vse ostalo je za mene brez pomena. Kako se Ti, neskončni Bog lahko kažeš tudi nam, omejenim črvom pred Teboj v prahu v vsej ničevosti, kot končni Bog v človeški obliki, naj razume kdor lahko in more; toda jaz in vsa nebesa in sonca in svetovi in ljudje, tega zagotovo v večnosti ne bi razumeli.
21. Toda na tem mestu odkrito priznam, da sem Te jaz edino v tej obliki sposoben resnično ljubiti; kajti, od kod naj bi omejeno srce vzelo to ljubezen, s katero bi ljubilo Boga v Njegovi neskončnosti?
22. Zato Si mi tako neskončno ljubši, kakor v Tvoji, meni nepredstavljivi Božji neskončnosti.
23. Kadar se bojim Boga in ko ga ljubim, se Ga bojim in Ga ljubim le v tej Tvoji obliki; kajti za bistvenega neskončnega Boga sem tako dober kot za nebistvenega in potemtakem sploh ne more biti Bog za tiste, ki so v primerjavi z Njim popolnoma nični.
24. Glej, to je vse kar lahko povem o tej zadevi; morda ti je všeč!«
25. Nato je Abedam pritisnil Jareda na Svoje prsi in rekel:
»Jared, ti si Mi dal popoln odgovor, in točno tako je kot si govoril.
26. Zgolj ljubezen je merilo Moje Božanskosti in Jaz ne morem biti dognan z nobeno drugo mero, ker sem resnično neskončen Bog. Kar se tiče Moje prostorske neskončnosti, je zgolj pogojna za čas pojavnosti – toda v duhu je to samo popolna moč Moje volje, Moje ljubezni in Moje modrosti; toda zunanja oblika je ena in ista, po kateri ste bili vi narejeni do Moje natančne podobe!
27. Tako ti, Moj ljubi Jared, ostani tak kot si bil in verjemi Mi: Nihče Me ne bo nikoli videl v drugačni obliki od te, v kateri Me vsi sedaj gledate v duhu! Amen.«

139. Poglavje

Dvomi tuhtajočih o neskončni in končni naravi Boga
Abedamovo pojasnilo polno svetlobe

1. Po tej razlagi so postali mnogi, vključno z Jaredom zelo veseli; vendar pa so bili nekateri še vedno zbegani, predvsem zaradi dvojnosti Božje narave, in sicer, dela ene, ki se prikazuje kot neskončna in dela druge, ki stoji pred njimi v podobi.
2. Eden je to dokazoval drugemu, rekoč: »Da, da, neskončnost ne more nikjer vstopiti v meje končnega, kakor končno ne more nikoli zapolniti neskončnost.«
3. »Torej, je rekel drugi; na ta način je mogoče domnevati o dveh bogovih, o končnem, ki je tako rekoč stvarno upodobljen, in potem v neskončnem, brez stvarne oblike!«
4. Tretji pa je pripomnil: »Jaz pa mislim takole: ker si moramo neizogibno predstavljati, da je Bog v vsakem pogledu neskončno popoln, je lahko samo Eden, in sicer, Eden v vsakem pogledu neskončen; kajti omejena stvarna podoba mora nujno vsebovati druge omejitve. Toda kako te uskladiti z neskončno popolnostjo?«
5. Vendar je četrti pripomnil: »Kakorkoli obračam in širim svoje misli, se mi zdi praktično nemogoče prezreti neskončnost prostora in s tem tudi večnost.
6. Kajti, celo če bi nekje v neskončni daljavi omejil prostor z obsežno okroglo steno, bi moj duh kljub temu prodrl skozi to pregrado ali mejno steno in pred seboj ne bi videl nič drugega kot večno nadaljevanje širnega prostora v vse smeri neskončnih globin.
7. Potem bi zopet sledil tej neskončni daljavi in ponovno postavil na neskončni razdalji in globini, drugo, še bolj neskončno okroglo steno; ali bi se morda prostor tukaj končal?
– Oh, nikakor!
8. In moj duh prodre tudi skozi to steno, pa čeprav je bila prej narejena skoraj neskončno debela -, in kaj se vidi za to steno?
9. Nič, ampak samo nadaljevanje neskončnega prostora v še bolj neskončne globine!
10. Temu razmišljanju se nujno postavlja naslednje vprašanje: 'Ali je ta neskončen večni prostor Božje bistvo, ali je samo z njim napolnjen?'
11. Ker je nujno tako, se vsak po Jaredovem dobrem namigu lahko vpraša, kaj je On v Svoji poosebljeni obliki? – Čisto nič!
12. Kajti med končnim in neskončnim je lahko za vedno le ena vzajemnost, in sicer, v popolnem razpadu končnega v neskončno.
13. Tako v tem primeru nimamo zares Boga, ker v primerjavi z Njim resnično nismo popolnoma nič!
14. Toda, če je po drugi strani Bog tako oblikovan kakor mi, a hkrati večen in v neskončnem prostoru delujoč s Svojo ogromno oblastjo in močjo, se zopet pojavi vprašanje: 'Ali je On s to Svojo voljo, čeprav gre od Njega vekomaj naprej, morda že napolnil vso neskončnost neskončnega prostora?'

15. Meni se zdi to nepredstavljivo, ker neskončno večno ne more biti napolnjeno.
16. Ali je Bog, glede na vse to, oblikovno stvaren; je pa vseeno treba postaviti novo vprašanje, in sicer, ali je v neki daljni neskončni globini globin, prisotno drugo, lahko prav tako oblikovno stvarno mogočno Božanstvo in prav tako tretje in tako naprej v neskončnost; vendar pa ta Božanstva zagotovo niso več naša skrb?«
17. Po tem razglabljanju, so se nekateri začeli zopet tolči po prsih in potem tarnajoče vpili: »Tribihal, Tribihal, kaj si rekel?
18. Če je tako, kakšen boj se pripravlja med temi bogovi, ko se bodo nekega dne spopadli s vso svojo mogočno močjo, čeprav v brezmejnih globinah neskončnega prostora!«
19. Tedaj je Abedam zopet vstal, poklical vse tuhtajoče k Sebi in jim rekel: »O vi veliki bedaki, kakšne neumnosti ste si izmislili? Resnično, teh ne želim ponoviti in nočem, da jih kdorkoli ponovi!
20. Vendar, da se boste izmotali iz teh vaših neskončno neumnih sanjarij, se bom usmilil vaše neumnosti in dal pravo svetlobo vašim temnim srcem, in tako poslušajte: Kar imenujete neskončni prostor je Duh Moje volje, kateri je od vekomaj naredil prav ta neskončen prostor in ga vsepovsod napolnil z vsemi vrstami bitij. Ta duh ima osrednjo stvarno oblikovno točko, v kateri je vsa moč tega neskončnega Duha, združena v eno delovanje in ta močna središčna točka neskončnega Božanskega Duhovnega bitja je Ljubezen kot življenje tega Duha; in Jaz sem ta Ljubezen od večnosti.
21. Čeprav se lahko Božji Duh dejavno prikazuje povsod, v stvarni obliki ne more biti viden brez ljubezni; toda Bog se morebiti prikaže končnim bitjem kot ste vi po Svoji ljubezni, ki je dejansko temeljno Božje bistvo in stična točka vse oblasti, moči in svetosti neskončnega Duha.
22. Glejte, to je bistvo Boga v vsej resnici in se lahko dojame le s srcem, toda nikoli z razumom!
23. Dojemite to v vaših srcih in neskončni prostor vas ne bo nikoli zmedel in bližajoče vojne bogov bodo izginile iz vaših možganov! Amen.«

140. Poglavje

Resnično Božje čaščenje je ljubezen
Purin ljubezenski preizkus in njene zlate besede o resničnem Očetu

1. Šele sedaj so se oči vseh zares odprle in so doumeli kako je lahko Bog hkrati neskončen in njim viden Oče.
2. In Jared je iz čistega čuta hvaležnosti, iz najglobljega življenjskega temelja svojega srca, padel pred Abedama in Ga častil z največjo možno močjo svojega duha; toda Abedam mu je rekel:
3. »Jared, povem ti, tisto kar hočeš zdaj storiti ni med nama čisto nič potrebno! Kajti, ti veš, da pri Meni usta in kretnje molitve nimajo vrednosti, ampak jo ima samo molitev ljubezni v srcu, zato opusti tisto kar je meni odurno.

4. Kajti, kdor Me nadvse ljubi v svojem srcu in iz te ljubezni tudi svoje brate in sestre bolj kot sebe, ta je tisti, ki Me obožuje ves čas, nenehno in resnično, v duhu in vsej resnici. Glej, tako je zate že dolgo veljalo; kako me lahko sedaj častiš tudi z ustnicami in s kretnjami?!
5. Ali ne bi bilo to enako, kot če bi dal nekomu tisoč košar polnih najboljših plodov, ampak da bi bilo po tvojem mnenju darilo še bolj popolno, mu je dodan --- po slavnostnem običaju -
-- list uvelega drevesa?
6. No, pa Mi povej, zakaj je tu dodan uvel list? Resnično, s tem prejemnik ne bo bogatejši, ampak bo obravnaval to dodatno darilo le kot neumno in ga zagotovo ne bo jedel skupaj s plodovi, ampak ga bo vrgel proč kot neuporabnega, ker samo po sebi nima vrednosti, kajti kakšno vrednost ta ima kot resnično darilo?
7. Zato bodi popolnoma prepričan, da Jaz nikakor ne pričakujem od tebe, da boš tukaj k svoji nenehni molitvi v duhu in vsej resnici, dodal uvel list, ampak povem tebi in vsem ostalim: ostanite vedno v molitvi in Jaz bom vedno imel Moja ušesa in Moje srce za to vedno odprto! –
8. Toda zdaj, Moj ljubi Jared, poslušaj nekaj povsem drugega.
9. Glej, kot si že slišal, je ta deklica tu, v zemeljskem smislu sirota, na vsem svetu brez bližjih sorodnikov, razen Mene, bratov, sester, očetov in mater. Sedaj sem jo posvojil kot svojo hčer in jo zato nameravam sprejeti v Moje domovanje.
10. Glej, ampak tvoj dom je tudi prav tako Moj dom, zato jo bova sprejela v prav ta isti dom okrašen z njenim srcem, tako da bo ta popolna natančna podoba največjih in najčistejših od vseh nebes, kjer imam stalno prebivališče z Mojimi najpopolnejšimi in čistimi angeli.
11. In tako njo izročam tebi; tudi ti jo sprejmi kot hčer svojega srca, in kot sem ti resnično in zvesto obljubil, bom prebival v tvojem domu in tako tudi vedno v Mojem. Amen.«
12. Po teh besedah je On prijel Purino roko in ji rekel: »Moja hči! Poglej tega moža tukaj, glej, on je človek popolnoma po Mojem srcu. Vse njegovo bitje je Moja ljubezen v njem. On je na tej zemlji tvoj pravi oče, tako kot sem Jaz tvoj dragi in edini resnični Oče; zato ga ubogaj in bo skrbel zate vse tvoje življenje na tej zemlji, kot bom Jaz zate v večnem! Amen.«
13. S temi besedami je blagoslovil dekle in jo izročil Jaredu, ki je jokal od sreče.
14. In Jared je sprejel tega otroka z največjo nežnostjo, hvaležnostjo in ljubeznijo in ji rekel: »Pridi, pridi, ti najčistejša mala hči najbolj ljubečega in nadvse svetega Očeta; z menoj boš zopet našla vse kar si kdaj na zemlji žalostno izgubila!
15. Glej, kakor si sama slišala, je moj dom zares le dom najsvetejšega Očeta, ki sedaj stoji viden pred nami.
16. Toda kjerkoli je Njegov dom, tam je On tudi vedno najbolj ljubeči gospodar, in z njim vse kar je čudežno ustvaril. Zato bodi vesela in s hvaležno vedrim pogumom pridi k meni! Resnično, lahko verjameš; noben človek na tej zemlji ni bil nikoli oskrbovan tako kot boš ti!«

17. Ko je Pura to slišala, se je hitro obrnila k Abedamu in Ga vprašala: »Sveti, najbolj ljubeči Oče! Ali sem jaz uboga deklica morda grešila pred Teboj, da me hočeš zdaj odstraniti od Sebe?
18. Ne, ne, Jared je lahko človek po Tvojem srcu in je kot sem pravkar slišala iz njegovih ust, resnično dober oče, kajti nihče ne bi mogel izreči takšnih besed v Tvoji prisotnosti, če ne bi bile resnične in zveste! – Vendar on še vedno ni Ti in nikoli ne bo. Zato Te ne bom zapustila, ker mi moje srce pravi, da si samo Ti edini resnični Oče in ni nobenega drugega očeta poleg Tebe, in grešnik je tisti, ki si prisvaja Tvoje sveto ime in tudi sebe imenuje 'oče'!
19. Ne, ne, nič me večno ne bo ločilo od Tebe, Ti moj ljubi, sveti Oče!
20. Tedaj se je Jared zmedel in ni vedel kaj naj reče in naredi.
21. Toda Abedam mu je rekel: »Moj Jared, glej, takšna mora biti prava ljubezen. Šele sedaj bo ta Moja prava mala hči ostala med nama in se jutri preselila v Moj in tvoj dom.
22. Jaz sem to naredil zato, da bi preizkusil njo in vse vas. Zato, Moj dragi Jared, le bodi čisto popolnoma miren, ker se nič ne zgodi zunaj Mojega že vnaprej določenega reda.
23. Naj Purine besede o resničnem Očetu služijo vsem kot prava lekcija, tako da se bo vsak v celoti zavedal kdo je edini resnično vreden tega imena; in tako ostani tudi ti z Menoj tukaj do jutri – in nato tudi za večno! Amen.«

141. Poglavje

Pura in Jared. Purina pokornost in ponižnost
Gospodov poziv k nočnemu počitku

1. Nato se je visoki Abedam obrnil k Puri in jo vprašal: »No, Moja ljuba mala hčerkica, ali si sedaj zadovoljna z Mojo razporeditvijo?«
2. In Pura je veselo odgovorila: »O Ti izjemno sveti Oče, zakaj ne bi bila sedaj zadovoljna?
3. Saj smem ostati s Teboj, s Teboj, edini resnični in najboljši Oče! Zakaj bi morala biti nezadovoljna?!
4. Neizmerno sem vesela, da tudi Jared ostane tu, saj mora biti zares zelo dober človek, ker ga Ti ljubiš, dragi, sveti Oče, in imenuješ za človeka popolnoma po Tvojem srcu!
5. O Jared, o Jared, kako izredno, zares nepopisno srečen moraš biti sedaj, ko si slišal iz najbolj svetih ust vsemogočnega, velikega Boga, našega najbolj ljubečega Očeta, da si človek popolnoma po Njegovem srcu!
6. O pričevanje, najbolj živo pričevanje! Iz Božjih ust prideš na človeka, kot večno, najbolj blaženo življenje v vsej njegovi polnosti v naročju najsvetejšega Očeta!
7. Oh da, ti moj Jared, sedaj imam tudi tebe zelo rada, ker te sveti Oče tako ljubi; pridi k meni, pridi sem in sedi poleg mene in se veseli z menoj!
8. Zagotovo ni bilo nikoli ustvarjeno bitje, ki bi bilo srečnejše in bolj blaženo kot sva midva sedaj, ko je najsvetejši Oče med nama, katerega moreva in smeva ljubiti po mili volji.

9. Torej pridi, pridi, ti dragi, dobri človek po najsvetejšem očetovem srcu, ker tebe tudi ljubim!«
10. Ampak Jared od prevelike blaženosti ni mogel premakniti niti ustnic. Zato se je Pura obrnila k Abedamu in mu rekla:
» Toda glej, o ljubi, sveti Oče, pobožni Jared se ne odziva na mojo prošnjo?
11. Ali ima morda včasih trdo srce, ki noče slišati prošnje?«
12. In Abedam ji je odgovoril: »Oh ne, Moja ljubljena hči, ta trenutek se od velike blaženosti komaj premika; tako da pojdi sama k njemu in ga pelji kamor hočeš!«
13. Toda Pura, ki je bila nekoliko presenečena, je odgovorila Abedamu: »O Ti najbolj ljubeči, najsvetejši Oče, zopet Ti je bilo v zadovoljstvo, da si me malo preizkušal!
14. Oh poglej, jaz še predobro vem, da ni nikakor spodobno zame, ki sem le šibko dekle, da bi poskušala voditi moškega in še posebno Jareda, človeka po Tvojem srcu; saj bi bilo videti kot, da mu hočem vsiliti svojo voljo!
15. Oh, to bi bilo daleč od mene! Kajti ženska mora v vsakem trenutku prepoznati iz dna svojega srca kot svojega gospoda njega, ki si ji ga Ti očitno in jasno določil za gospoda, in tako me on lahko vodi – če to želi – toda jaz njega ne morem voditi.
16. Ali ni tako prav? Toda, če bi mu Ti dal rahel namig, bo zagotovo prišel na mojo stran!«
17. Nato je Abedam rekel Puri: »Ti si šele sedaj čisto popolno dekle, ker si združila s svojo veliko ljubeznijo tudi pravo žensko predanost in ponižnost; vendar pokliči Jareda samo še enkrat in on bo takoj slišal tvojo prošnjo!«
18. In Pura je takoj naredila po Abedamovi besedi in rekla Jaredu: »Jared, torej nočeš še slišati moje prošnje?
19. Glej, tukaj sem zate pripravila najlepše mesto; pridi sem, tako da bom jaz med teboj in najsvetejšim Očetom, tako kot mi je prej obljubil! Kajti jaz imam tebe tudi zelo rada, kar mi lahko zagotovo verjameš.«
20. Šele tedaj je Jared nadvse blažen sledil Purinemu klicu, sedel poleg nje in Me hvalil v svojem srcu za to veliko milost.
21. Sedaj je bila tudi Pura popolnoma zadovoljna in se Mi glasno zahvalila, ker Sem izpolnil njeno srčno željo.
22. Toda Abedam je vsem rekel: »Otroci, vaši udi so postali utrujeni. Torej uživajte v počitku in spanju, toda v duhu ostanite vedno budni!
23. In ti Moja mala hči, tudi ti se uleži na zemljo in spi, medtem ko bo tvoj duh buden!
24. Ampak Jaz bom bedel nad vami in vas zbudil zjutraj ob pravem času.
25. In tako kot sedaj, naj se vedno zgodi. Amen. Moj blagoslov vsem! Amen.«

142. Poglavje

Ponedeljkov jutranji obrok. Gospod poučuje dvanajst odposlancev v pisanju in branju in Lamehove brate v delu s kovinami. Henoh je imenovan za visokega duhovnika. Gospodovo svarilo; Njegov blagoslov in slovo od otrok z višin

1. Kot v nedeljo in na Sabat, je tudi v ponedeljek od Abedama blagoslovljen jutranji obrok ponovno pripravil Set.
2. Potem, ko so zaužili jutranji obrok, je Abedam poklical k Sebi znano dvanajsterico odposlancev in jih učil z ustreznimi znamenji vrezovati besede v kamen s koničastim dletom, ali pa vsaj brati.
3. Potem jim je On tudi povedal, da jih bo duh navdahnil, kdaj naj zapišejo vsako Besedo, ki je izšla iz Njegovih ust, kakor tudi vse kar je kdo rekel v Njegovi bližini; vse to morajo glavarji rodov ohraniti za poznejše čase.
4. Vse zbrano pa bi se potem moralo imenovati 'Sveta knjiga' ali 'Jehove vojne', vendar bi vojne morale biti predstavljene v zadnjem delu.
5. Tako se je kratek čas ukvarjal z dvanajsterico. Potem je rekel Jaredu naj vstane z Njim, da bosta skupaj pospremila dekle do njegovega doma; rekel je tudi drugim očetom naj Mu sledijo do Njegovega doma, ki deloma pripada Jaredu.
6. In vsi so vstali in Mu sledili.
7. V Jaredovem domu je On rekel Puri: »Glej, Moja mala hči, dobro je biti tukaj, kajti to je Moj dom, ki je domovanje najčistejše ljubezni, ki prebiva v Jaredu, Henohu, Metuzalemu in Mojemu Lamehu, ki je pravkar iz Mojih rok prejel eno od Mojih dragih hčera za svojo ženo, kakor tudi v njegovih bratih, ki so možje njenih sester, vsi čistega srca.
8. Tako boš tudi ti ostala tukaj dokler ne bo tvoj duh popolnoma dozorel, ko te bom poklical z zemlje in boš vstopila v kraljestvo resničnega, večnega življenja.
9. Nato se je On obrnil k Jaredu in mu rekel: »Bodi moder oče temu otroku, ki si ga prejel neposredno iz Moje roke kot si Henoha, Metuzalema in Lameha. Torej, kar boš storil tej Moji hčeri v Mojem imenu bo popolno; vendar ona ne sme spoznati moškega dokler ti ne bom to izrecno oznanil! Amen.«
10. Potem je On k Sebi poklical Lamehove brate in jih vodil po njihovih delavnicah, ki so bile tako čudovito narejene po Njegovi vsemogočni volji. Tam jim je pokazal pravo rudo z gora in jih nato z nekaj besedami naučil kako se jo očisti v ognju premoga in nato oblikuje v vse vrste koristnega orodja, nakar je blagoslovil gore in izdelke njihovih rok.
11. Potem je šel On zopet v Jaredov dom in tam sprejel dva odposlanca, ki sta se vrnila, imenovana Setlahem in Kisehel, ki sta v nedeljo pospremila Horadala v deželo med jutrom in polnočjo, namenjeno zanj in njegove ljudi. On je poklical tudi njune brate in jih obdaril z močjo Svoje ljubezni in jih nato takoj poslal navzdol v nižine v Hanohovo mesto.
12. Zatem je On poklical k Sebi vse glavne patriarhe štirih pokrajin in vsakemu iz Svoje največje očetovske ljubezni položil na srce, da naj zvesto obvarujejo

vse pravkar slišane nauke predvsem v svojih srcih in potem tudi poučijo vse svoje otroke kako naj te nauke udejanjijo.
13. Potem je On poklical tudi Henoha in ga imenoval za pravega, visokega duhovnika Svoje ljubezni, milosti in usmiljenja; in potem rekel vsem naj se obrnejo na Henoha kadarkoli njihov duh in njim dana moč ne bo zadostna za izpolnitev njihovih nalog.
14. Na koncu je vse posvaril pred nižinami in kakršnihkoli nadaljnjih združevanj z njihovimi hčerami; vendar pa jim ta opozorila ni zapovedal, ampak povsem prepustil njihovi svobodni volji.
15. Proti večeru je On vse zopet pripeljal nazaj na znane višine, vtisnil v njihova srca še zakon ljubezni, jih vse blagoslovil in naposled odpustil vse ljudi nazaj v njihovo domovino, zatem je priporočil Puristi naj bo zvesta v svojem služenju, potem pa je tudi njo odslovil.
16. Nazadnje je poklical še glavarje rodov in drugega Abedama in jim rekel: »Otroci in bratje Moje ljubezni! Moja ljubezen ostane z vami, to je trajen Očetov blagoslov – in to je On med vami.
17. Ti Abedam, pojdi sedaj z Menoj do kraja kjer Sem te srečal na predvečer Sabata, toda vsi ostali pojdite v svoja bivališča! Amen.«
18. In vsi so začeli jokati, toda visoki Abedam jih je nenadoma zapustil in na prej omenjenem kraju postal neviden tudi znanemu Abedamu.
19. Ta pa se je hitro vrnil in povedal očetom kako je Najvišji izginil pred njegovimi očmi.
20. Adam je tega Abedama povabil na svoj dom, in Abedam je ostal še naslednje tri dni v Adamovem, Setovem in Jaredovem domu in potem odšel globoko zamišljen v svojo deželo.

143. Poglavje

V torek ali na dan sporov. Govor drugega Abedama o bremenih učiteljskega položaja

1. Zgodaj zjutraj so odšli očetje na višine in hvalili in slavili Boga, najsvetejšega Očeta, ki jih je v tem kratkem času tako neizmerno obogatil; niti Adam ni manjkal, ampak je bil v družbi z znanim Abedamom in Evo eden od prvih na višinah in blagoslavljal naokoli vse svoje potomce, ki so ga obkrožali.
2. Ko se je hvaljenje in slavljenje končalo, je Adam vprašal vse otroke, rekoč: »Kaj mislite? Danes je dan sporov, - ali se ne bo pojavil noben moder prepirljivec iz poldneva, noben tuhtavec iz večera in noben dvomljivec iz polnoči?
3. Vsaj do zdaj ne vidim nikogar, ki bi se s katerekoli strani bližal našim domovom!
4. Resnično, če se danes nihče ne bo pojavil, bo to zame eden od največjih nastalih čudežev vsled najsvetejše vidne Jehove navzočnosti!«
5. Toda znani Abedam je takoj odgovoril na Adamovo vprašanje takole: »Poslušaj, najbolj častitljivi oče, dan se je komaj začel, zato se ne veseli prehitro!

6. Glej, naše misli, naše besede in naša dejanja niso neopažena, kajti moj veliki Soimenjak je lahko prav tako neviden v naši sredi, kakor se je še včeraj viden sprehajal med nami.
7. Vendar pa, če se morda veselite zaradi neke časovne prednosti, glej, On je pripravljen in bo takoj uničil vse česar se veselite v posvetnem smislu.
8. Zato menim, da se ne smemo veseliti prehitro; kajti sicer vam ravno danes lahko naredi težave s toliko prepirljivci, da morda danes ne boste mogli z vsemi končati, in da bodo to najbolj dlakocepski prepirljivci, ki ne razumejo in ne vidijo ničesar in hočejo imeti vedno zadnjo besedo!
9. In kako prijetno je govoriti ljudem, ki imajo kamnito glavo in železne prsi, - oče, to sem na žalost že prepogosto občutil!
10. Zato mislim, da se ne smete prekmalu veseliti, ampak Ga prosite, Gospoda nad vsemi spori, da v prihodnje zadrži vse nepomembne spore vedno čim dlje od nas in nam da raje ustrezno svetlobo, tako da bodo morda vsi spori enkrat za vselej končani!
11. Vidiš, dragi oče, to je moje mnenje, ki ga ne želim nikomur vsiljevati, še najmanj pa vam, očetom sredi višin!
12. Vendar, ker že govorim, povem še to: naj se tudi nihče ne poveličuje in se veseli učiteljskega mesta, ker ga je Gospod napravil za učitelja in preroka, kajti učitelj in prerok ni ljubljen, ampak le kvečjemu spoštovan in strah vzbujajoč.
13. Vendar tu pravim: hvaležno zavračam takšen ugled, če je ta brez ljubezni. Zato bom verjetno zares učitelj ljubezni; toda pustite me pri miru s kakršnimkoli modrostnim prepirom, kolikor dlje je to le mogoče! In, če mi duh pove, da bo Gospod jutri naredil s vso zemljo to kar je predvčerajšnjim gori iz jutranje pokrajine, resnično, tedaj bi Ga jaz rotil naj mi prizanese to naznaniti ljudem, ker bi v ljudeh vzbudil le njihov strah, toda zagotovo ne njihove ljubezni. Mislim, da je tudi to modrost.
14. Brat Henoh, povem ti, tebi je bilo gotovo dano najtežje položajno mesto.
15. Resnično, če bi bil jaz na tvojem mestu, bi ga raje trikrat ali celo sedemkrat položil k Gospodovim nogam, kot da bi ga sprejel!
16. Verjemi mi, dragi brat Henoh, ta dolžnost ti bo povzročala velike skrbi! Ti nisi nič drugega kot ves čista ljubezen in ne boš pridigal nič drugega kakor ljubezen, vendar boš zaradi tega še najmanj užival ljubezen v času svojega življenja!
17. Kajti, med učiteljem modrosti in učiteljem ljubezni ni razlike, ker ljubezen vsebuje najvišjo modrost.
18. Zato boš zagotovo užival največje spoštovanje, - toda malo bratov in sester te bo objelo!
19. Vendar meni pomeni bratovski ali sestrski objem več kot največje spoštovanje vsega sveta.
20. Tedaj je Abedam utihnil. Toda vsi so bili presenečeni nad njegovo modrostjo, Henoh pa je pohitel k njemu in rekel:
21. »Brat, tvoj govor je bil popoln. Vse kar si rekel sem jaz živo občutil v sebi; toda kako je mogoče sedaj pomagati?

22. In Abedam mu je rekel: »Brat, verjemi mi, On je med nami in v tem primeru je še posebno lahko pomagati. Glej, imamo dejavno, Zanj odprto oko; to je naše srce!
23. Zato, vse kar nas muči vročimo Njemu v naših srcih in On bo tam in nam olajšal tisto kar nas teži!
24. To je tisto kar mislim in verjamem, da je prav!
25. Ali ti misliš drugače?«

144. Poglavje

Henoh zagovarja naporne dolžnosti učitelja in preroka

1. Po kratkem razmisleku je Henoh rekel Abedamu: »Brat, nikakor se ne motiš, ampak kar zadeva mene, menim da tisto kar je pomembno tukaj na tem svetu ni udobje kateregakoli položaja, ampak samo Gospodova volja in resnična ponižnost najinih src.
2. Kajti, čeprav je res, da sta učitelj in prerok bolj spoštovana kakor ljubljena, je pa po drugi strani spet res, da morata že s tem dejstvom samim, bolj kot kdorkoli drug, ostati v mejah ponižnosti.
3. To je zagotovo res, da je ljubezen v bistvu najvišja stopnja spoštovanja do tistega kar ima človek rad in tako imenovano spoštovanje uradnega položaja je le trohica tega.
4. Kajti za tisto kar človek resnično ljubi, gre celo v ogenj, kar pa spoštuje le kot uraden položaj, za tem išče zaščito, če mu preti kakšna nevarnost.
5. Torej, kar zadeva mene, menim: Če bi sveti, najbolj ljubeči Oče hotel, da bi mi živeli samo v ugodju, potem bi nas On s Svojo vsemogočnostjo vse skupaj spremenil v živali in z enim zamahom bi bilo doseženo naše najpopolnejše ugodje. Vendar, On, najvišja in najpopolnejša Ljubezen in Modrost ima za nas višji načrt – kot nam je Sam vsem pokazal – kot le nemo ugodje!
6. To je razlog zakaj nama je razglasil Svojo voljo in dal vsakemu nalogo ljubezni, a tistim manj pomembnim dodal tudi malo uradniške modrosti.
7. Če kot taka ne moreva pričakovati toliko ljubezni najinih bratov in sester, kot jo je med njimi, to ni ravno v najino škodo, ker imava v tem primeru najboljšo priložnost, da bi jih ljubila in s tem spoštovala bolj kakor oni naju, - in to je zagotovo tudi Gospodova volja.
8. Kaj je bolje, narediti srečnega ali biti osrečen - to je, dati ali vzeti?
9. Zato zopet menim, da je samo od naju odvisno kako se bova lotila zadeve v najinih srcih – bodisi iz čiste ljubezni za najine brate pred Bogom ali iz sodniško dolžnostne prisile, katero smo si nekoč vsi delili, – in vsi smo se potem lahko popolnoma prepričali, da nam, Njegovim majhnim otrokom On, izjemno dobri Oče ni položil za vrat železni jarem!
10. Torej, ostaniva z najbolj hvaležnim in ponižnim srcem samo tisto, za kar naju je poklical! Kajti, lahko smo vsi prepričani, da On, najčistejša Ljubezen in najvišja Modrost, naju ni imenoval za pogubo, ampak le za večno dobrobit vseh naših očetov, mater, bratov in sester; zatorej, od vseh nas, Njemu edinemu vsa ljubezen, vsa hvala in vsa slava!

11. Glej brat, to je moje mnenje! Vendar, ker je danes dan sporov in se do sedaj ni prikazal še noben prepirljivec, se lahko prepiraš z menoj, kajti jaz ne nameravam biti nezmotljivi veliki duhovnik, ampak želim primerjati vsako bratovo besedo z mojo,
- razen, če bi Gospodov Duh govoril iz mene, proti kateremu bi bile najine besede seveda nič drugega kot prazno vreščanje. Torej, lahko ugovarjaš, če moreš, ker so bile to samo moje besede!«
12. Ob tem Henohovem govoru je bil Abedam čisto osupel; potem je Henoha objel in na koncu dejal: »Da, da, dragi brat, samo ti imaš popolnoma prav. Gospod je popolnoma s teboj; medtem ko sem sam vedno do konca neumen. Oh, od same jeze bi se lahko raztrgal, zaradi moje trdovratne neumnosti!
13. Ali je to zato, ker se v mojem srcu ne bo nikoli popolnoma zdanilo? – Samo to mi zdaj povej, dragi brat!
14. Ne, ne, to je nerazumljivo, s kakšno mirnostjo sem prej razkril svojo neumnost in te hotel na nek način potegniti navzdol v mojo norost in te poučiti.
15. Oh – oh – jaz velik butec! Jaz dajem Henohu nauke! Brat, oprosti mi, ubogemu, neumnemu bedaku!
16. Poleg tega vedi, da sem govoril samo tako, kot sem to razumel!«
17. In Henoh mu je odgovoril: »O brat, bodi miren, tudi tvoja beseda ima dobro podlago, - in moja je zrasla iz nje, zato bo tudi ostala, tako kot moja, ohranjena do konca časov. Zato bodi miren, kajti tudi učitelji in preroki najdejo ljubezen, pod pogojem, da so po volji Boga in Očeta! – Ali to razumeš?«

145. Poglavje

Prihod dveh odposlancev. Adamova in drugega Abedama zadrega

1. In Abedam je odgovoril: Oh, da, dragi brat Henoh, seveda sedaj to razumem!
2. Samo, kar zadeva ohranjanje mojega prejšnjega govora do konca časov, imaš lahko prav, v kolikor so celo vse naše misli shranjene v Bogu in s tem zagotovo tudi moj prejšnji govor, tudi če bi bil dvakrat toliko puhel kot je vseeno bil; ampak, da bi moral biti zapisan na kamnitih ploščah, - to zahtevati bi bilo malo preveč!
3. Ker nisem čisto prepričan kaj si s tem mislil povedati, meni zato prav gotovo ne bi škodilo, če bi slišal nekaj besed o tem od tebe!«
4. In Henoh je odgovoril, rekoč: »Povem ti v Gospodovem imenu: 'Ne le tvoj prejšnji govor, ampak tudi vsaka beseda, ki si jo sedaj izgovoril bo zapisana na kamnitih ploščah!' – Ali zdaj razumeš?«
5. In Abedam je odgovoril: »Da, sedaj mi je popolnoma jasno; toda od tega trenutka dalje ne bom več govoril, da se ne bi na kamnitih ploščah pojavilo iz mojih ust celo več še bolj praznega blebetanja.
6. Toda glej, tam iz večerne pokrajine vidim dva moža, ki hitita proti nam; sedaj se bo moj jezik zagotovo spočil, toda bolj dejavna bodo moja ušesa!

7. To mi daje majhno, skrivno zadovoljstvo, da je bila moja napoved v nečem pravilna, in sicer, da se ni treba prehitro veseliti, da prepirljivci zgodaj zjutraj ne bi prišli. Ta dva morata biti zares vročekrvna, ker hodita tako hitro!
8. Toda sedaj nič več o tem, ker sta že skoraj tukaj.«
9. In dva moža sta se naglo približala očetom na višinah in slednje pozdravila z velikim spoštovanjem.
10. Adam je takoj stopil naprej s svojo običajno držo, na patriarhalno sodniški, uraden način in ju vprašal kot običajno:
»Kateri spor vaju je prignal semkaj?«
11. In eden od obeh mož je odgovoril: »Oče Adam, tokrat boš od naju težko prejel iz najinih src odgovor na to vprašanje! Zato boš moral priti na dan z drugačnim vprašanjem, ker naju danes zagotovo ni sem gor prignal nek spor!«
12. Ob tej priložnosti je tudi Abedam sam pri sebi pripomnil, in sicer: 'Zdi se mi, da sem bil s svojo napovedjo malo prezgoden; Gospod, oprosti mi mojo vedno tako veliko neumnost!'
13. Toda Adama je tujčeva pripomba tako zmedla, da ni vedel kaj naj dvojico vpraša, ali kaj naj z njima govori, ali z njima naredi, zato je poklical Henoha in ga vprašal kaj naj stori.
14. Toda Henoh je odgovoril: »Nič, ampak počakaj! Kajti, če imata ta dva nek razlog, da sta prišla k nam, ga nam bosta že tako ali tako dovolj zgodaj naznanila; toda, če pa je njun edini namen, da sta nas prišla pogledat, se bosta nemara spet obrnila, ko se nas bosta dovolj dolgo nagledala.
15. Torej, vedno moramo biti ravnodušni zaradi tega ali onega, ampak moramo vso našo skrb usmeriti Nanj, na Najsvetejšega, ki je še včeraj hodil med nami!
16. Glej, samo to je primerno da naredimo, kajti za vse drugo bo poskrbel najbolj ljubeči, sveti Oče!
17. Zato si lahko tudi ti, oče Adam, popolnoma miren in pozabiš na staro, puhlo uradno obnašanje! Kajti On nas je vse na novo oblikoval, in sicer v najsijajnejšo obliko ljubezni; s to in v tej bomo ostali sedaj in za vekomaj! Amen.«

146. Poglavje

Tujčev globok modrostni govor o namenu obiska Henohova slutnja

1. Te Henohove besede so Adama zopet umirile; toda tujec, ki je prej govoril, je stopil do Henoha in mu rekel:
2. »Henoh, tvoje besede so mi prijetne. Ti si pravi učitelj in prerok, ker si pridigal ljubezen.
3. In ljubezen je tudi razlog, ki je mene pripeljala semkaj, in kot vidite, še enega brata.
4. Kajti, midva se ne želiva prerekati pred vami, ki ste bili napolnjeni z duhom ljubezni, ampak želiva raziskati ta duh ljubezni v vas, kot da nama je nepoznan; in ko ga bova preučila, vam ga ne želiva vzeti, ampak vam ga bova, kakršen je v vas, v vsej polnosti pustila.

5. Glej, to je razlog, da sva prišla sem. Tudi sonce vzhaja in zahaja ter prinaša naokrog zemlji dan in noč; toda na samem Soncu, ki je veliko večji svet od Zemlje, ni noči, ker je sonce vsepovsod svetloba.
6. Tako se zdi, da se zgodi tudi s človekom. Če ni temeljito raziskan v svoji ljubezni, je kot planet, na katerem se menjavata dan in noč.
7. Toda, ko je v svojem srcu raziskan, se njegovo srce spremeni v sonce in od tedaj ne bo več noči v njegovi duši.
8. Tako tudi ženin raziskuje svojo nevesto in ta nato ženina; s čimer postane njuna ljubezen bolj sijoča, tako da se med seboj prepoznata in eden drugega vedno bolj ljubita.
9. In, ko je njuna ljubezen najbolj goreča, se eden drugega oprimeta, za vedno skoz in skoz razsvetljena, ker sta spoznala drug drugega in le v tem spoznanju se z največjim veseljem vzljubita.
10. Zato se tudi mi preizkusimo med seboj, tako da bo lahko naša ljubezen postala popolna.«
11. Tedaj je Abedam dregnil Henoha in rekel; »Brat, kakšen učitelj bom jaz videti v moji domovini, ko obstajajo tako izjemno modri možje?!
12. Kajti, dovoli mi, nasproti temu sva midva zopet v prahu! Ne, meni je nerazumljivo, od kod sta ta dva prejela to modrost!«
13. Toda Henoh je rekel: »Abedam, le miren bodi, kajti tukaj bo zagotovo prišlo nekaj nerazložljivega na dan! Kajti, ta dva moža sta mi nadvse všeč! - Ali to razumeš?«

147. Poglavje

Nesoglasje glede obstoja človeka na podlagi sodbe in kot svobodnega človeka. Henohova zadrega

1. Po teh obojestranskih Abedamovih in Henohovih pripombah, se je tujec, ki je govoril, zopet obrnil k Henohu in ga vprašal:
2. »Poslušaj, dragi Henoh, ti ki si bil posvečen v glavnega Gospodovega služabnika: jaz in ta brat poleg mene se ne strinjava v določeni zadevi, to se pravi, ne strinjava se v srcu, ampak le malo v svetlobi; - vendar, ker si bil kot glavni služabnik s pomočjo tvoje ljubezni Zanj in iz te za vse brate obdarjen z največ svetlobe, naju razsvetli o tem o čemer se ne moreva strinjati.
3. To je zadeva, katera naju ločuje v svetlobi: 'V sebi pravim, da je tudi sojeni človek živ; vendar, on živi prisiljeno življenje, medtem ko svoboden, nesojeni človek živi neomejeno, neprisiljeno življenje.
4. Tako je življenje pod sodbo življenje greha, nesojeno življenje pa življenje ljubezni, zato tu ni smrti, ampak le razlika v kakovosti življenja!'
5. Glej, tako sem rekel jaz v sebi; brat tu pa pravi:
6. 'Sojeno življenje ni nikakor življenje, ampak le najbolj surova smrt! Kajti življenje pod sodbo je kot vržen kamen, ki čeprav leti po zraku kakor ptica, to počne le tako dolgo, dokler ga sila meta nosi s seboj; ampak poslušaj, naenkrat pade popolnoma mrtev na tla, medtem ko ptica lahko svobodno leta v vse smeri!'

7. Da, on je še dodal: 'Ob predpostavki, da je bil kamen vržen s tako silo, ki ga prisili, da se večno giblje v neskončnem prostoru, se postavlja vprašanje, ali je zaradi tega večnega leta kamen živ – ali je kljub temu popolnoma mrtev!'
8. Glej, dragi Henoh, to je najin kanček svetlobe, za katerega te prosiva, da ga nama popraviš, vendar na način, da bo obema popolnoma jasno kaj hočeš s tem povedati!«
9. Tedaj je Henoh premišljeval v svojem srcu, vendar ni našel odgovora na njegovo vprašanje. Kajti, v preverjanju enega stavka je ugotovil, da je popolnoma pravilen, in ko je to naredil z drugim, je bil ta zopet zanesljivo pravilen. In tako kljub vsemu razmišljanju in primerjavam ni mogel najti odgovora.
10. In ko se je, kot vedno ob takih priložnostih, obrnil k Gospodu v ljubezni svojega srca, je odgovor zvenel kot trditev, tako pravilna kakor ostale.
11. Zato je bil Henoh v veliki zadregi, ker ni mogel najti nobenega odgovora.
12. Tujec je mirno čakal na odgovor, ki se ni pojavil. Abedam je potegnil Henoha k sebi in mu na skrivaj rekel: »Brat Henoh, če nam visoki Abedam v času Svoje navzočnosti med nami, ni pustil, da bi zapadli v težave z dodeljenimi položaji, se ne imenujem Neumni Abedam!
13. Sedaj pa le poglej ta dva, ki sta prišla sem iz večerne pokrajine! - In mene kot najbolj prebujenega vodjo med njima!
14. Zame, z vso mojo domnevno prebujenostjo, bi bilo pol tega vprašanja več kot dovolj, da utiša mojo modrost za vse večnosti.
15. Recimo, da se obrneta name s tema dvema ključnima vprašanjema – o Gospod, kaj bi se mi nenadoma zgodilo?! Resnično, propadel bi kot umazana kapljica vode, ki pade v sončev ogenj.
16. In, kot si sam slišal, me je On postavil za glavnega voditelja bratov večera.
17. Brat, - če to ne pomeni zaiti v težave, pri moji ubogi duši, ne vem kako lahko nekdo pride celo v večjo težavo!
18. Seveda, On nam je vsem velikokrat povedal, da je vse odvisno od ljubezni; da iz ljubezni lahko storimo vse!
19. Brat, jaz ljubim in bom vedno ljubil Boga z vso svojo močjo in želim iz ljubezni pravilno preizkusiti vse ljudi, vendar sem pri vsem tem tako neumen, kot bi lahko nekdo kdajkoli bil!
20. Kaj misliš? Jaz v sebi skrivoma verjamem, da nam je Gospod v Abedamu dal nov preizkusni kamen, s katerim morda preizkuša našo trdnost, kajti drugače bi bila moja stalna neumnost, v zvezi z mojim imenovanjem, zame bolj nerazumljiva kot zvezda, ki še ni nikoli vzšla. – Kaj ti, dragi brat, meniš v zvezi s tem?«
21. Tu se je Henoh znašel v celo večji zadregi in na koncu je lahko izrekel le teh nekaj besed:
22. »Brat, verjemi mi, ti si v svoji preproščini bolj srečen kot pa jaz z vso svojo domnevno modrostjo;
23. Zato bom oznanjal samo ljubezen in se za vedno odpovedal tovrstnim modrostnim zvijačam.
24. Kajti ti dve izjavi sta obe v bistvu pravilni, - vendar je med njima velikanska razlika, ampak je pa drugo vprašanje, kako bi bilo to razvidno!

25. Kaj je življenje pod prisilo – in kaj je nasproti smrti?
26. To odločitev preloživa na boljše čase. In v tem smislu odpraviva tudi ta dva; kajti jaz ne morem govoriti o tem, česar ne razumem! - Gotovo me razumeš?«

148. Poglavje

Vztrajni tujec. Henohov dober izmikajoč odgovor. Tujčevo nasprotno vprašanje in Henohova nova zadrega

1. Ko je tujec čakal že precej časa ne da bi prejel odgovor, se je ponovno obrnil k Henohu in ga vprašal: »Henoh, ali meniš, da sem nevreden odgovora, ker si tiho in nisi rekel ne Da ne Ne? Ali pa še vedno v sebi nisi našel odgovora?
2. Prosim te, da mi daš odgovor ali pa me napoti nekam drugam, ker jaz vztrajam pri razjasnitvi te zadeve med mano in bratom!«
3. Tedaj Henoh ni več okleval, ampak je takoj rekel tujcu:
»Poslušaj, dragi brat, tvoja in tvojega brata zadeva je takšne vrste, da res ni mogoče o tem veliko povedati. Kajti tvoja trditev je v bistvu resnična in pravilna, kot tudi tvojega brata. Eden govori v bistvu enako kot drugi, le besede so različne. Glej, tako sem jaz to razumel; ker pa je po tvoje med njima pomembna razlika, se mi zdi nemogoče priti do zlate sredine, ker jaz nisem našel nobene razlike. Kajti življenje pod prisilo je le navidezno življenje; in kaj je navidezno življenje? Težko kaj drugega kot navidezno gibanje, ki je tako dobro kot sploh nobeno gibanje!
4. Če se na primer ponoči razpršeni oblaki premikajo mimo lune, dajejo očesu vtis, da se luna premika nad njimi, vendar, ali je to navidezno premikanje resnično?
5. Oh, nikakor ne. V tem pogledu je luna mrtva, ker se ne premika, ampak samo oblaki.
6. Kakor tako gibanje ni gibanje, ampak le negibno mirovanje, tako tudi življenje pod prisilo ali sodbo ni življenje, ampak v odnosu do dejanskega življenja pravcata smrt.
7. Kajti, če je nekaj neživega nošeno z nečem živim, kakor da je samo živo, kot na primer jaz nosim oblačila na mojem živem telesu, to ne pomeni da živijo, ampak so glede na moje življenje mrtva, čeprav morajo imeti posebno naravno svojstveno moč, zaradi katere popolnoma ne propadejo in mi lahko služijo kot oblačila.
8. Glej, to je vse kar ti lahko povem v odgovor na tvoje vprašanje.
9. Vendar, če želiš kaj več izvedeti o nekaterih svetlobnih razlikah, se boš moral obrniti na koga drugega, ali pa počakati na bolj primeren čas, ko bom morda imel več svetlobe o tej zadevi kakor sedaj.
10. Sicer pa moram pripomniti, da je veliko bolje, da ljubimo Boga z vso svojo močjo in brate bolj kakor sami sebe, kot da se ukvarjamo s takšnimi modrostnimi zvijačami.

11. Delaj tako in te bo le malo motila razlika med tem kaj je življenje pod prisilo in grehom in tem kaj je smrt; kajti to je edini način, da boš postal resnično živ.
12. Ampak, kdor ima življenje ni moder, če mu je mar za to kar pripada smrti.
13. Sedaj naredi kar hočeš, vendar to upoštevaj!«
14. Nato je tujec odgovoril Henohu: »Moj dragi Henoh, v določenem smislu se čisto ne motiš. Toda, ko praviš, da naj živi ne skrbi za smrt, bi res rad od tebe izvedel kaj ti o tem misliš?!
15. Glej, Bog je zagotovo popolnoma živ; toda v primerjavi z Njim so vsi ljudje mrtvi! Sedaj, če Njemu kot edinemu živemu v Njegovi ljubezni, milosti in modrosti ni mar za mrtve ljudi in s tem za smrt na splošno, kaj bo potem z ljudmi, ki prihajajo v življenje?
16. Če smo podoba Boga, glede na tvoj zares dober nauk, potem v tem primeru zares ne vem kako imam lahko sebe za tako božansko podobo, kajti ne življenje ampak smrt potrebuje Odrešenika!
17. Glej, sedaj je že spet tukaj med nami!
18. Dokaži mi to in bom popolnoma zadovoljen!«
19. To je Henoha popolnoma osupnilo; toda Abedam je rekel:
20. »To postaja vedno bolj jasno: Midva sva v brezizhodnem položaju - in nič drugega. Pravkar sem se veselil ob tvojem modrem poučevanju; vendar kakšno je stanje sedaj?
21. Ne, kakšen je vendar ta ugovor? Kot gora na mravljišču, ki vse usmrti!
22. Ne, celo nadangel bi zbolel od tega ugovora.
23. Brat, veš kaj? Prijazno položiva najina položaja pred Bogom in svetom in se bova kmalu bolje počutila; kajti še en tak ugovor naju bo oba stal nekaj najinega življenja! Da, da, to bova naredila!«

149. Pogllavje

Položaj kot pokora pred Bogom in svetom. Henohov govor o razlikah med življenjem v Bogu in življenjem v človeku. Tujčevo vprašanje o razliki med ustvarjenim bitjem in Božjim otrokom

1. Nato je Henoh rekel Abedamu: »Dragi brat, sedaj opažam vedno bolj in bolj, da se ti danes v svojem prvem govoru očetu Adamu in meni pravzaprav nisi motil.
2. Toda opustitev najinih položajev zagotovo ni tako enostavna kot misliš. Kajti, bila sva poklicana od najinih očetov, da lahko tega opravljava brez nadaljnjega odlašanja.
3. Toda glej, ker naju je vsemogočna, sveta Volja Sama poklicala prek Njega, kateremu je verjetno všeč, da nosi tvoje ime, opustitev najinih položajev ni tako enostavna kakor misliš. Kajti, dokler morava priznati, da je visoki Abedam Sam Gospod Bog Jehova, morava tudi z ljubeznijo in voljno v vseh okoliščinah nositi breme, katerega nama je On naložil.
4. Kajti, On nama zagotovo ni dal položaja za najino posvetno poveličevanje, ampak za najino trajno ponižnost pred Njim in tudi pred svetom.

5. Vendar, če spoznava, oziroma, če lahko prepoznava, da visoki Abedam ni bil Tisti, za katerega je Sebe skozi besedo in dejanja razodeval, bom jaz prvi, ki bom sledil tvojemu nasvetu.
6. Ampak mislim, da to ne bo več tako enostavno izvedljivo. Kajti, kdo lahko govori tako kot je On govoril in kdo opravlja takšna dejanja kot jih je On pred našimi očmi? Kdo je sedaj odkril takšno ljubezen v človeku in kdo kdajkoli občutil takšno blaženost v človeški bližini, kot smo jo mi vsi v Njegovi?
7. Glej, zaradi teh le preveč tehtnih razlogov, si tudi ne moreva pomagati, da ne bi verjela, da je On Tisti, za kogar se nam je Sam tako verno razkril.
8. In, ker sva tako to dolžna verjeti, morava prenašati breme, katerega nama je On Sam naložil, z vso ljubeznijo, hvaležnostjo, potrpežljivostjo, blagostjo in veliko ponižnostjo.
9. Vendar pa sva lahko oba prepričana o tem: On zagotovo ni to naredil za najino pogubo.
10. Tako tudi ne verjamem, da sva v brezizhodnem položaju, ampak da je to Njegova volja in da bo vse v redu, ker je taka Njegova volja. To ne bo v najino škodo, ampak zanesljivo samo v najino korist; in tako ostaniva v Njegovem najsvetejšem imenu to, za kar naju je On poklical! Amen.«
11. Abedam je sprejel ta govor z velikim odobravanjem in rekel:
»Da, da, dragi brat, ne glede kako na to gledam, mislim in govorim, mi na koncu ne ostane nič drugega, kot da delujem na način, kot si pravkar govoril, ker v vsem svojem življenju nisem mogel izreči nič bolj pametnega.
12. Sedaj tudi trdno verjamem, da On zagotovo ne bo odtegnil svoje modrosti tistim, katerim je dal položaj!
13. Toda glej, tujca čakata na tvoj odgovor; dokončaj že enkrat z njima in govori, kar ti pride na misel! Pregovori ju, da bosta čim prej odšla, ker sta precej izborna prepirljivca!
14. Torej, glej na to, da se ju znebiva čim prej!«
15. Nato se je Henoh obrnil k tujcu in mu rekel: »Poslušaj, dragi brat, tvoj ugovor je tako pravilen in dober in resničen, da se mu z ničemer ne da nasprotovati, - samo zdi se, da tukaj ne bo povsem primeren, kajti zagotovo je neskončno velika razlika med našimi življenji in življenjem v Bogu.
16. Naša življenja bodo tudi v najbolj idealnih pogojih ostala omejena, medtem, ko je najsvetejše, najbolj popolno življenje v Bogu, večno najsvobodnejše in popolnoma neomejeno življenje. Za Boga smrt ne obstaja, vendar je pred Njim vse odvisno od Njegove volje, ne samo življenje, ampak tudi sodba ali smrt, kot je videti z najinega stališča.
17. Pred Bogom vse živi, pred Bogom ne obstaja nobena sodba, ampak le Njegov večni red, ki je On Sam iz Svoje svobode.
18. Vendar pa vsa ustvarjena bitja na temelju tega Njegovega svobodnega reda obstajajo v Njem, odvisne od pogojev tega istega svobodnega reda.
19. Zato mi, kot Njegova ustvarjena bitja, ne moremo naših omejenih pogojev prenesti Nanj, s čimer bi sebe dvignili na isto raven z Njim.
20. Tako lahko Stvarnik dobro skrbi za vse potrebe Svojih ustvarjenih bitij, medtem ko mi delamo dovolj zgolj z izpolnjevanjem Njegove najsvetejše volje.

21. Sonce vzhaja in zahaja in nam prinaša dan; ali lahko to spremenimo? Ali sonce to počne na podlagi sodbe, ali zaradi svobodne žive volje, ni naša skrb, saj vemo, da bo v vsakem primeru šlo samo po označeni poti Njegovega reda.
22. In take so bolj ali manj stvari z nami ljudmi. Čeprav lahko svobodno hodimo po zemeljskih tleh, nihče ne more zapustiti zemlje in se svobodno dvigniti do oblakov na nebu.
23. Zato menim, da moraš upoštevati moj prejšnji izrek in ne prihajaj spet z novim ugovorom. To moraš dobro upoštevati!«
24. In tujec je odgovoril: »Dragi Henoh, dobro si govoril, to bom zate naredil; vendar bi poleg tega rad spoznal razliko med ustvarjenimi bitji in Božjimi otroci!
25. Če je ni, imaš popolnoma prav, vendar če obstaja, se boš moral pripraviti, da bodisi vzameš svoje besede nazaj ali spremeniš svoje mnenje.
26. Zato mi o tem poročaj, ali pa ti ne bom dal miru!«
27. To je Henoha celo bolj osupnilo. Toda Abedam je rekel: »O potrpljenje, ne zapusti me zdaj!
28. Če pride z še enim takim odgovorom, potem bo imel opravka z mano. Resnično, jaz ga bom utišal in ga poslal čez vse gore. Zapomnil si bo govor iz mojih ust!
29. Brat Henoh, ti se sedaj zberi in v primeru, da bo prišel še z enim takšnim ugovorom, prepusti prepirljivca meni!
30. Moj dokaz ga bo zanesljivo pognal čez vse gore! – Brat, zagotovo me razumeš?«

150. Poglavje

Tujčevo ponižanje predrznega Abedama

1.Tedaj se je tujec obrnil k Abedamu in mu rekel: »Brat in prijatelj Abedam, če te je moj zagotovo pomemben ugovor tako močno vznemiril, da me nameravaš ob naslednjem ugovoru utišati in pognati čez vse gore, glej, to lahko storiš že sedaj, in ko si boš zagotovil svojo navidezno zmago, boš sebe in Henoha zaščitil pred vsemi prihodnjimi ugovori o življenju in ljubezni.
2. Vendar pa menim, da življenje ni otroška igra, ampak zelo resna reč, takšni ugovori pa bi morali biti sigurno bolj pomembni kot tvoje lastno udobje.
3. Sicer pa te do sedaj še z nobenim vprašanjem nisem obremenil; zakaj vendar hočeš potem pihati, kjer ni najmanjšega gorenja?!
4. Vendar, kot sem že dejal, če si razpoložen, da me temeljito utišaš, začni takoj in se bo na koncu pokazalo kdo bo ostal na tem bojišču zmagovalec!
5. Vendar menim, da boš v tem boju zanesljivo potegnil precej krajši konec.
6. Zato se dobro zberi, če imaš še vedno željo, da bi se spopadel z menoj v boju besed!
7. Moja modrost te moti, ker presega tvojo, še posebej zdaj, ko si domišljaš, da si ob prisotnosti Jehove pojedel polno žlico modrosti, ob katerem si bil ves čas, in vsi tvoji bratje večera naj bi bili zato bolj neumni od tebe, tako da lahko temeljito občutijo tvojo veliko modrost.

8. Ali ne veš in nisi nikoli slišal, da so samo ljubezen, potrpežljivost, ponižnost in krotkost, glavni stebri vse modrosti?
9. Ali lahko trdiš, da so ti v tebi, ker si jezen name in to samo zato, ker meniš, da imam globlji uvid in da sem modrejši od tebe?
10. Da, prav iz tega razloga si si drznil obsoditi celo Boga, večno Zvestobo in Resnico!
11. Abedam, poglej, poglej spet v svoje srce! Kakšno mora biti, če že danes lahko zataji Tistega, od kogar je šele včeraj prejelo največje, najbolj čudovite dobrote?!
12. Ali si torej visoki Abedam ni zaslužil od tebe nič več, kot da ga sedaj želiš zatajiti in hočeš mene s trdoživostjo, iz čiste zavisti zaradi modrosti, utišati in pognati čez vse gore?!
13. Oh, kako slabo si moral dojeti Abedamove besede!
14. Kdaj je On komurkoli ukazal zavidati modrost?
15. Kako lahko zahtevaš resnično modrost, če je tvoje srce polno jeze?
16. Zato najprej očisti svoje srce in to ti bo potem pokazalo koliko modrosti lahko sprejme.
17. Ali to razumeš? – Povem ti: razumi to, ali pa se prepiraj z mano! Kajti jaz sem popolnoma kos tvoji moči, ker poznam tebe in visokega Abedama bolje kot ti!«
18. Te besede so prodrle v Abedamovo srce, tako da je v svojem velikem kesanju začel jokati in prosil neznanega brata odpuščanja ter končal svojo prošnjo s temi besedami:
19. »Brat, ker me v vsej moji modrosti tisočkrat prekašaš - katero sem pravkar povsem jasno razvidel iz tvojega resnično nebeško čistega opozorilnega govora – in tudi prihajaš iz večerne pokrajine, postani moj pomočnik in namestnik! Kajti, kaj je meni storiti z mojo veliko neumnostjo?
20. Zagotovo me je visoki Abedam obdaril s tem položajem zgolj zato, da lahko preizkusim svojo ponižnost, kar zdaj vidim vedno bolj jasno; zato bo gotovo prav in primerno zate, da postaneš moj namestnik!«
21. Toda neznanec je odgovoril: »Ali misliš, da se je visoki Abedam želel s teboj le pošaliti? – Oh, potem si ga slabo spoznal in razumel!
22. Glej, ko On koga pokliče, mu tudi zanesljivo vnaprej določi zakaj ga je poklical. Vendar pa On poklicanega ne zasipava z modrostjo, ki jo mora pridobiti sam na poteh, katere mu On pokaže in zvesto označi z več tisoč besedami.
23. Zato ostani to, za kar si poklican in hodi po poteh, ki so ti bile označene in boš popolnoma obvladoval podeljen položaj! – To dobro razumi in v skladu s tem ravnaj!«
24. Te besede so se valile kot glasno grmenje skozi Abedamovo dušo in Henoh ter vsi očetje so bili presenečeni nad veliko tujčevo modrostjo.
25. Nato je Adam rekel Setu in ostalim: »Resnično, moram priznati, da je modrost tega tujca velika.
26. Če bi prišel iz jutranje pokrajine bi mislil, da za njim gotovo tiči še Puristin ogenj; ampak iz večera je to skoraj nepredstavljivo.«

27. Nato je tujec odgovoril Adamu: »Kaj pa govoriš? Ali ni Azmael prišel k tebi iz nižin na pred-Sabat? Zakaj potem ne bi bilo mogoče najti modrega brata tudi v večerni pokrajini?
28. Glej, o tem je tvoja sodba napačna!« In na to Adam ni vedel kaj naj odgovori.
29. Potem se je tujec obrnil k Henohu in zahteval rešitev njegove pripombe, toda Henoh je prosil tujca naj najprej on izrazi svoje lastno mnenje o tem, nakar šele bi bil njegov odgovor Da in zagotovo ne Ne.

151. Poglavje

Velika tujčeva modrost. Človek je določen za duhovno samostojnost. Slepa in avtoritarna vera – sodba!

1. Ko je tujec slišal tako Henohovo željo, je naredil presenečen obraz in mu nato rekel:
2. »Dragi Henoh, to je modro od tebe, kajti ko bi enkrat imel moje mnenje, bi lahko veliko lažje povedal svoje, še posebej, ko na koncu ta ne zahteva nič več kot le Da ali Ne!
3. Vendar se postavlja vprašanje, ali bo imel kdo od tega korist!
4. Kajti, o nobeni stvari ni človeku lažje govoriti, kot prav o tisti, ki je ne razume.
5. Kajti, v tem primeru on ali sprejme mnenje iz neznanja ali pa zato, ker verjame v avtoriteto govorca in potem nikoli ne pride do svojega mnenja.
6. To pa ne pomeni nič drugega kot okovati samostojnost lastnega duha in postati mehaničen duh drugega ali lastno življenje dati na stran in životariti v korist tujega.
7. To ti govorim iz svoje izkušnje, tako da se ne boš pustil od mene pregovoriti, ampak boš sprejel le tisto, kar je zate smiselno; tako ne boš sprejel niti enega zloga, kateremu bi moral zgolj verjeti, ne da bi ga prej v svojem duhu dobro razumel!
8. Ne obstaja slabše stanje za svobodnega človeka, kot slepa vera, kajti takšna vera povzroča resnično smrt duha.
9. Kdor slepo verjame, je njegov duh istočasno pod sodbo nekega slavohlepnega brata.
10. Če je že sodba živega od Boga smrtonosna, koliko bolj mora biti v primeru sodbe mrtvega človeka, - ali tistega, ki ima življenje samo navidezno!
11. Glej, iz tega razloga je lastno mnenje, če je še tako skromno, veliko boljše, kot sprejeto le po verjetju, za katero verodostojnost duh, ki mora biti svoboden nima nobenega drugega jamstva, kot avtoriteto govorca in mlačno samovšečnost njegove lastne neumnosti.
12. Kar je vse zagotovo gnusno pred Bogom, ker je Bog ustvaril človeka za svobodno življenje in ne zato, da bi bil brezbrižen prenašalec nekega slavohlepnega pridigarja, ki je sebičen sodnik src ljudi, ki hočejo biti svobodni.

13. Torej, če naredim to, za kar si me prosil, ti bom naredil uslugo, vendar ne sprejmi nič več od tega kar lahko po skrbni presoji šteješ za svoje mnenje!
14. Kajti, če ti nekdo reče: 'Naredi to ali ono!' in ti to narediš, brez da bi te najmanj skrbelo zakaj in za kakšen končen namen, si že postal orodje volje nekoga drugega in s tem pustil, da si prišel pod sodbo. Če pa si namero svojega brata najprej presodil in v sebi s svojo svobodno voljo ugotovil njen končen namen, da je vredna, zato ker je njen temelj ljubezen in potem storiš, za kar te je brat prosil, si deloval kot svoboden človek in resničen božji otrok in ne kot ustvarjeno bitje pod sodbo.
15. Zato je po mojem mnenju mogočna razlika med resničnimi Božjimi otroci in ustvarjenimi bitji, tako da otroci delujejo svobodno kot Bog, njihov Oče, in so v tem tako popolni kot je popoln On Sam, ker so Njegova popolna podoba!
16. Ali so morda živali tega sposobne? – Oh ne, one morajo vedno izpolnjevati Stvarnikovo voljo, kajti njihova narava kot taka je že nosilec Stvarnikove volje. Toda tako ni pri ljudeh, ki so določeni za resnične Božje otroke.
17. Njim se najprej Božja volja razodene, tako da jo lahko presodijo s svojim lastnim svobodnim duhom, jo kot edino pravico in resnico prepoznajo, jo nato naredijo za svojo in se potem ravnajo v skladu z njo.
18. Kdor sprejme razodeto in v skladu s tem ravna ter pri tem misli, da jo je moral sprejeti, je že sojen, kajti ni se ravnal skladno v soglasju svoje lastne in Božje volje, ampak deluje kot stroj; in on je in vseeno ostaja mrtev, ker mu ni mar za popolno spoznanje o tem kaj je Božja volja in njen red, ampak priznava nekaj kot Božjo voljo s pomočjo sluha – večinoma iz ust bahačev - in tako to počne brez presojanja kaj in zakaj.
19. Glej, to pa je kot tako čisto navadno malikovanje, kajti s tem si človek sodi sam, ali bolje rečeno, sam dovoli, da je sojen in s tem tudi ubit!
20. In glej, to je torej potem tudi razlika med svobodnim življenjem in življenjem pod prisilo. Vendar takšno življenje še ni smrt greha, ker greh pomeni prepoznanje poti Božjega reda, kolikor so odkrite in nato spontano ravnanje nasprotno dobri sodbi v sebi.
21. Glej, to je potem prava smrt. Zakaj? Ker je greh groba motnja Božjega reda, ki ni moten z nobeno sodbo, ampak samo zavira svoboden duh.
22. Glej, dragi Henoh, to je moje mnenje, toda sedaj mi daj tudi ti tvojega, tako da bova lahko prišla do skupne presoje, po kateri sva edino lahko spodbujena k pravilnemu delovanju! Toda le, če ti tako želiš! Amen.«

152. Poglavje

Henohovo začudeno priznanje tujcu za modri govor
Prispodoba o dveh sitih in mnogo lačnih

1. Ko je Henoh to slišal od tujca, se je zelo začudil in ga vprašal:
2. »Poslušaj, dragi prijatelj, če je tvoja velika modrost človeška, sem jaz nerešljiva uganka; kajti resnično, tvoje besede so utišale moj duh!
3. Želiš, da bi jaz dal nek ugovor, tako da bi s tem midva lahko prišla do skupne presoje; vendar kako lahko jaz to naredim?

4. Kajti tvoje besede so prodrle skozi vse moje bitje tako prepričljivo, da namesto da dam najmanjši ugovor tvojemu izjemno modremu in do samega jedra resničnemu govoru, bi raje prej, če je mogoče, nekomu dokazal, da jaz nisem Henoh.
5. In zato ti ne povem nič drugega – in ti ne morem reči nič drugega – ampak samo to, da je tvoja presoja že povsem in popolnoma moja!
6. Vendar, če bi bil še kakšen ugovor, ali neko vprašanje, o katerem bi moral razmišljati in povedati svoje mnenje, dragi brat in prijatelj, bi to moral narediti ti sam!
7. Kajti, kot sem rekel, v tvojem govoru ne morem najti v nobeni točki karkoli čemur bi lahko najmanj ugovarjal, ali o čemer bi sploh lahko spraševal!
8. Če bi bilo odvisno samo od mene, bi rekel: 'Brat, raje govoriva o čem drugem, ker je ta govor v vsem preveč vzvišen in res bi bila večna škoda uničiti takega kot je z vsemi vrstami dodatnih pripomb! - Ali se strinjaš?«
9. In tujec je odgovoril: »Henoh, ti razumeš, da je tako, zato ker se tvoja presoja strinja z mojo v duhu in vsej resnici, toda zadeva bo imela zanesljivo popoln učinek šele, ko bo postala skupno mnenje!
10. Zato po mojem mnenju za resnico ni dovolj, da med dvema postane soglasno mnenje, ampak kar zares namerava postati, mora postati po mnogostranskem soglasnem mnenju.
11. Kajti, predpostaviva, da je nekje množica lačnih ljudi v hudi stiski, dva med njimi pa imata dovolj kruha za svoje lastne potrebe in sta sita!
12. In, če potem lačni pristopijo k njima in vprašajo: 'Brata, kako vama uspe, da sta videti tako vesela in zadovoljna, medtem ko mi minevamo od lakote?'
13. In dvojica odgovori: 'Poslušajte, midva jeva kruh in sva zato zadovoljna!'
14. Povej mi, dragi Henoh, ali bo tak odgovor, čeprav je kot tak najlepša resnica, zadovoljil lačne?
15. Oh, ne, vsak mora gotovo vedeti, da če se hranita samo dva, nihče drug ne bo potešil lakoto!
16. Toda kmalu bodo rekli lačni sitima: 'V kakšno korist je to nam, razen če bi bil kruh dostopen vsem?!
17. Naj tudi mi zagrizemo v vajin kruh in potem bomo izvedeli ali in kako nas bo nasitil!'
18. Glej, dragi Henoh, ali ni to zelo tehten ugovor? Ampak, kako ga je mogoče rešiti?
19. Glej, tukaj je že več lačnih; ti bodo tudi zagrizli v najin kruh in podali svoje mnenje ali so se z njim nasitili ali ne. Če je zadovoljil potrebe vseh, dodatek ni potreben, če pa vendar tega ni dovolj, nimava druge izbire, kot da bodisi preskrbiva več kruha ali pa jim pokaževa in razkrijeva veliko občo košaro kruha! Kaj misliš sedaj: Ali ni to prav?«
20. In Henoh, zelo presenečen nad veliko modrostjo zahodnjaka, je odgovoril pritrdilno iz dna svojega srca in nato vprašal modrega tujca:
21. »Toda dragi brat, rotim te zaradi duha, povej mi preden bova drugim dovolila zagristi najin kruh, od kod si prejel takšno modrost, ker vidim da si meni popolnoma neznan in po mojem vedenju nikoli nisi bil prisoten, ko se je Najvišji sprehajal med nami; in kdaj si jo prejel?«

22. In tujec je odgovoril: »Dragi Henoh, glej, tukaj je le ena stvar, ki je potrebna; torej, pozabiva Kako in Kdaj in namesto tega takoj omogočiva bratom ugrizniti kruh.
23. Toda mnogi bodo prišli iz vzhoda in zahoda in obtoževali mnoge otroke svetlobe največje teme, tako da bodo ti zaradi tega jokali in v bolečini kričali!
24. Toda to pustiva zdaj pri miru, kajti tvoja modrost bo upravičena šele skozi tvoje otroke. Zato se ozriva k očetom, da otroci ne bodo propadli.
25. Henoh, ali si dojel tudi to? – Torej, ponudi kruh očetom in bratom!«

153. Poglavje

Henohov samogovor o tujčevi modrosti.
Abedamove sanje in velika slutnja

1. Ko je Henoh slišal takšno tujčevo pojasnilo, se je počutil nenavadno in ni več vedel kaj naj si o tem misli.
2. Sam pri sebi je razmišljal: 'Bolj kot razmišljam o njegovih besedah, bolj vidim njihovo neizpodbitno resnico, vendar se ne morem spomniti, da nam je visoki Abedam kdaj govoril karkoli o tem!
3. To je zares čudno: Kdo si lahko predstavlja karkoli čistejšega od prav teh besed, - in, kot sem rekel, Abedam jih ni oznanil! Njegov nauk je bil usmerjen predvsem v ljubezen in ponižnost, Njegov ukaz pa nam je bil oznanjati samo ljubezen in vso ponižnost, ki izhaja iz nje!
4. Vendar, ko sedaj temeljito razmišljam o tujčevih besedah, se zdi kljub njihovi pravilnosti vseeno nekako čudno, da bi moral biti nauk posvečenega učitelja predmet presoje vsakega posameznega človeka, preden se lahko sprejme kot popolnoma veljaven in je v popolnem soglasju z vsakim mnenjem!
5. Po drugi strani je pa spet res, da nauk ni dober, razen če ga srca, katerim je namenjen, popolnoma sprejmejo! – Torej, kaj je potrebno tu storiti?
6. Skratka, pravilo mora biti in to bo tako kakor sledi: kar si prepoznal kot popolnoma pravilno, dobro in resnično – ne glede na to iz čigavih ust je prišlo, ne smeš odtegniti svojim bratom, ker imajo tudi oni, prav tako kakor ti, nesmrten duh!
7. Temu pravilu zagotovo ne nasprotuje celo sam Jehova!
8. Zato bom delal v skladu z besedami neznanega moža.
9. Tukaj, na primer, je že moj dragi brat Abedam; želim videti in slišati kaj ima za povedati!'
10. Tu se je Henoh obrnil k Abedamu in mu rekel: »Brat Abedam, kot sem jaz in vsi ostali, si tudi ti slišal najsijajnejše besede neznanega brata. Glej, tebi je bil ponujen velik kos kruha; ugrizni vanj in nam potem povej svojo presojo o tem ali in kako je nasitil razumevanje tvojega srca!«
11. Tedaj se je Abedam precej prestrašil in ni vedel kaj naj na to reče, ker je bil med glavnim govorom tujca ves čas zaposlen sam s seboj, zato ni prav dobro vedel o čem so se pogovarjali. Torej, ko se je nekoliko zbral, je vprašal Henoha v nizkem zaupnem tonu, kaj je pravzaprav to, o čemer bi on izrekel svojo presojo.

12. Nato mu je Henoh rekel: »Da, moj dragi brat, če ti manjka ustrezna duhovna zbranost, seveda še zdaleč nisi prebujen, ampak še vedno spiš; vendar zaspani nikakor ne more presojati.
13. Ali si potem čisto preslišal, ko je tujec mene najbolj modro opozoril na razliko med ustvarjenimi bitji in otroci Boga in mi pokazal razliko med življenjem pod sodbo in smrtjo greha?!
14. O ti nemi in gluhi duh! Kako ti je lahko ušlo najbolj pomembno razodetje življenja?!«
15. Šele po tem pretresanju, se je Abedam zbudil in v sebi našel ves tujčev govor, ki je zasijal kot vzhajajoče sonce, in nato dejal:
16. »Ne zameri mi mojo neprostovoljno zaspanost, dragi brat Henoh, ker sem ga sedaj našel docela v sebi in ti povem, da vse kar je tujec rekel, je po moji presoji tako čisto in pravilno kot sonce v najbolj vedrem jutru!
17. V to si lahko popolnoma prepričan; več mi ti ni treba povedati!
18. Sedaj bi rad dal pripombo le glede tega tujca, in sicer:
19. Brat Henoh, vedno se spominjaj velike ljubezni Jehove, našega najsvetejšega Očeta, kajti On hodi v vsakem trenutku po takšnih poteh, kot jih ne bo najbolj bistroumen in globokoumen angel nikoli ugledal in dognal.
20. Glej, jaz sem zaspanec, toda zdi se mi, da tokrat jaz vidim v spanju več kot ti, ki si buden!
21. Vendar ti ne bom povedal kaj sem videl, dokler ne boš ti to videl tako dobro kot to vidim jaz!«
22. Tedaj je tujec stopil do Abedama in mu rekel: »Resnično, to lahko verjameš, oči tvojega duha te ne varajo. Toda v nekaterih obdobjih je za duh mnogih bolje, da ne vidijo prekmalu do jedra tega kar je pred njimi; tudi jaz sem to spoznal iz dolgoletnih izkušenj. Zato imaš prav, da ne poveš kaj vidiš dokler drugi tudi ne vidi tega!«
23. Tedaj je Henoh vprašal tujca: »Brat, kaj to pomeni? Resnično, to je prvič, da ne razumem Abedama!
24. Povej mi, kaj je to česar ne vidim; kajti kot najbolj moder človek moraš zagotovo tudi vedeti, da je negotovost največja muka za duha in hujša celo od same smrti! Zato mi povej, rotim te!«
25. Toda tujec mu je rekel: »Henoh, povem ti, vprašaj svoje srce! Če ti to ne bo nič povedalo, potem karkoli ti povem, bi ti bolj malo koristilo; kar tukaj šteje je tvoja lastna presoja! Gotovo poznaš drevesa po plodovih; torej, če drevo rodi žive plodove, kakšno je drevo?
26. Ali si že kdaj videl žive plodove rasti s posušenega stebla?
27. Škodljiv mah zagotovo, toda ne živ plod!
28. Vendar, če odkriješ v bratu žive plodove besed, je nerazumljivo, da brata ne moreš prepoznati.«
29. Tedaj se je Henoh še bolj začudil in si začel pozorno ogledovati Abedama.
30. Toda Abedam je rekel: »Brat, zaman si mene ogleduješ; raje si oglej nekoga drugega in boš zagotovo odkril v Njem več kot v meni. Glej, On ni tako daleč od naju; to boš zagotovo razumel, dragi brat?!«

154. Poglavje

Henohov pogovor z drugim tujcem. Henoh in Adam v težavnem položaju

1. Te besede so se zavrtale v Henohovo srce, v katerem je razmišljal o vseh Abedamovih besedah in še posebno o tujčevih.
2. Toda tokrat je bilo vse razmišljanje zaman, kajti on, katerega sem Jaz imenoval za velikega duhovnika, je moral prestati težji preizkus kot kdorkoli drug.
3. Medtem, ko se je tujec na skrivaj pogovarjal z Abedamom, je Henoh izkoristil priložnost in odšel k drugemu tujcu, da bi ga vprašal kdo bi bil lahko neznani govorec in od kod je dobil to čisto božansko modrost in kako mu je ime.
4. Toda drugi tujec je odgovoril Henohu, rekoč: »Kako me lahko vprašaš o tem?
5. Jaz sem samo njegov nasprotnik, in ti veš, da mora biti nasprotnik po starem običaju tiho, medtem ko drugi govori; in ko drugi njega prepriča, da je njegovo, namreč nasprotnikovo načelo napačno, mu s tem zaveže jezik in odvzame kakršnokoli pravico do nadaljnjega govorjenja!
6. Glej, to je moj nasprotnik naredil meni. Torej, zaradi starodavnega običaja tudi nimam več pravice razkriti ničesar v zvezi z njim brez njegovega dovoljenja – še najmanj pa pred teboj, sedaj prisotnim velikim Gospodovim duhovnikom!
7. Nikoli ni bil običaj, da bi se sprte prisiljevalo razkriti njihova imena, ker bi bilo to pristransko.
8. Da, zato so morali imeti sprti vedno zakrit obraz in celo svoj primer navesti s počenim, monotonim glasom.
9. Resnično, v zadnjem času pa celo obema ni bilo več dovoljeno govoriti, ampak je moral eden od njiju navesti tudi zadevo svojega nasprotnika. Na ta način ostanejo imena sprtih neznana, tako da je izrečena sodba lahko bolj nepristranska.
10. Vendar, kaj pa je nastalo iz tega reda sedaj, ko mene kot molčečega nasprotnika pozivaš h govorjenju, čeprav bi me ti kot velik sodnik moral kaznovati že samo, če te prosim za dovoljenje, da bi spregovoril s teboj eno samo besedo?!
11. Glej, zaradi tega častitljivega starega razloga, ti ne morem in ne smem odgovoriti!
12. Kajti, čeprav je moj nasprotnik veliko modrejši od mene, sem jaz vseeno dovolj pameten, da se ne pustim ujeti!
13. Kar sem pravkar govoril, sem moral povedati, ker je tudi to star običaj, po katerem ima vsakdo pravico, da se brani!
14. Zato ne sprejmi tega neprijazno! Vendar pa, če moraš uvesti nov red, potem ga prej oznani pred vsemi ljudmi, tako da se lahko pripravijo na prihajajoče dneve sporov!«
15. Po tem opravičilnem govoru Henoh ni več vedel kaj naj stori, zato je stopil do Adama in ga vprašal za nasvet.
16. Toda Adam mu je odgovoril: »Zakaj si tako radoveden? Glej, to se ne spodobi za pravega sodnika!

17. Ti si le dokončal spor, in ko se je ta končal, kaj te potem še skrbi za druge stvari?
18. Gotovo je osupljiva modrost enega in nič manj stroga sodna stanovitnost drugega, ki ga dela vsaj pred menoj človeka dobre stare šege.
19. Toda zakaj te je to zmotilo? Ali ni Gospod Sam tebe napravil za temeljnega učitelja in duhovnika vseh ljudi? Zato ostani pri tem in pusti druge stvari, ki se te danes ne tičejo!
20. Spor je razsojen; kaj hočeš več?
21. Zakaj bi te motilo, da je Abedam iz večerne pokrajine prepoznal svojega rojaka prej kakor ti? Zdaj počij in daj čast Bogu; to je vse kar ti lahko svetujem, da narediš.«
22. Te Adamove besede so deloma umirile Henoha; kljub temu pa ni mogel pregnati tujčevih besed iz svojega srca, kakor tudi ne Abedamovih. In tako je zopet nagovoril Adama, rekoč:
23. »Oče, v enem pogledu imaš gotovo prav, toda tujec me je izrecno prosil, da posredujem, da bodo z njegovo hrano oskrbljeni vsi lačni. Kaj naj naredim? Kajti, kako lahko to tujec zahteva od mene, če je samo navaden razpravljavec?
24. Zato je resnično zelo težko prav svetovati! Kajti, on je prepameten, da bi bil objesten; iz česa bi potem to lahko delal?«
25. Tedaj se je Adam zopet zmedel in končno rekel Henohu:
»Da, tu imaš kajpada spet prav!
26. Ampak menim, da se bo zopet vse mirno uredilo. Če želi, da ga ti in vsi mi spoznamo, se bo zagotovo razkril – če mu je to pomembno, - če pa ne, dajmo Bogu čast, - toda vse ostalo bi moralo potekati v skladu z Božjim redom.
27. Glej, tako tudi midva ostaniva pri tem; Gospodova volja! Amen.«

155. Poglavje

Adamove ostre besede in pogojni izrek izgona tujcu. Tujec se razodene kot Sam Gospod

1. Po tem pogovoru je tujec zapustil Abedama in stopil med Henoha in Adama in oba vprašal takole:
2. »Na skrivaj sta nekaj razpravljala. Ali je morda tudi to pravilo na 'Dan sporov'?
3. Nekoč je moral sodnik ostati popolnoma tiho za tako dolgo in mu je bilo celo prepovedano nekomu se približati ali ga pogledati, tako da bi bila njegova sodba brezmadežna;
4. Toda sedaj se je Henoh, sodnik ljubezni, izbran od Samega Boga, na prvi dan sporov spremenil v čvekača! Kaj naj si mislimo o tem?
5. Henoh, ti si bil tukaj stalno prisoten, zato si moral biti zagotovo seznanjen s sodniškim redom na dan sporov.
6. Ker tega ne moreš zanikati, kakšen razlog lahko daš, da tega nisi upošteval?
7. Ali je morda visoki Abedam tebi podelil izjemo, ki uvaja drugačen red?! To bi jaz vsekakor moral vedeti.

8. Vendar pa, kolikor je meni znano, o tem ne vem nič – razen samo to, da je On spremenil prejšnji pust sodniški položaj, v položaj učenja in ljubezni.
9. Ampak, sploh se ne morem spomniti, da bi se On kakorkoli dogovoril o drugačnih pravilih za ta dan, bodisi da obstajajo ali ne!
10. Zato bi rad vedel, iz katerega razloga se ne držiš starega Adamovega pravila?«
11. Tu se je Henoh popolnoma zmedel in ni naredil čisto nič, da bi tujcu na tako ostro pripombo odgovoril z isto mero.
12. Vendar pa je bil ob tej priložnosti Adam bolj hiter. Takoj je vstal, zavzel svoj stari uradni stav, se obrnil k neznancu in mu rekel:
13. »Poslušaj, moj otrok! Zdi se, da je tvoja modrost pozabila na katerem mestu se nahajaš.
14. Ker se starih pravil 'Dneva sporov' dovolj dobro spomniš, da lahko vsako novo potezo sodnika temeljito kritiziraš, mi zato povej, ali še nisi slišal o starem Adamovem pravilu, po katerem tisti, ki bi na dan sporov na kakršenkoli način napadal sodnika, ali z jezikom, ali s prstom, ali ga postrani pogledal, ta bo takoj izgnan za trideset let!
15. Kaj praviš sedaj na to pravilo? To pravilo je že od nekdaj v veljavi in kolikor jaz vem, ga visoki Abedam ni razveljavil, kot tudi ne nekatera druga pravila, ki si jih ti omenil! – Ali to razumeš?
16. Toda stari zakonodajalec na zemlji sem jaz in lahko razveljavim pravilo kadarkoli in kakor hočem! – Ali to razumeš?
17. Tako ukinjam vsa pravila, po katerih je bil sodnik do sedaj vezan na kakršnokoli področje, ostanejo pa pravila, ki veljajo za tiste, ki so v sporu. Ali to razumeš, modri zahodnjak?
18. Zato mi daj sedaj utemeljen izgovor in če tega ne boš mogel storiti, te čaka nepreklicen izgon v trajanju tridesetih let! Ali to razumeš?
19. Torej govori in se opraviči, - drugače boš kmalu slišal mojo sodbo! Ali to razumeš, ti predrzni razpravljavec!«
20. Tujec je zelo presenečeno pogledal srditega Adama; po kratkem molku je končno odprl svoja usta in rekel:
21. »Adam! Kaj bi rekel, če bi ti dokazal, da imam dovolj moči in pravice, da popolnoma razveljavim tudi drugi del tvojih pravil?«
22. Toda Adam je togotno zavrnil tujca: »Še eno tako vprašanje in boš izgubil celo pravico do opravičila! Razumi to, razmisli o tem in govori!«
23. Toda tujec je Adama zopet ogovoril:
24. »Adam! Tri dni je visoki Abedam, Jehova, Bog, Večnost Sama, pridigal samo ljubezen. Ali so to plodovi Njegove blagohotnosti?!
25. Ali sem na nek način užalil Henoha, ko sem ga vprašal samo, iz katerega razloga ni v vseh točkah upošteval tvoja stara pravila?
26. Adam, slabo si razumel Abedamovo poučevanje!
27. Ali ni Abedam odpravil vse sodbe in namesto teh razglašal samo ljubezen?! Ali ti ni odvzel običajnega Adama zato, da bi te s tem oprostil vsake odgovornosti do tvojih potomcev?
28. Zakaj si hočeš sedaj zopet naložiti staro breme?

29. O ti nehvaležni človek! Kaj bi moral Abedam še narediti kar ni storil? – Poln si gneva in, če bi mogel, bi me uničil. Oh, kako slabo si razumel na tisoče Abedamovih besed!
30. Tvoja sedanja sodba me bo zadela – nekako bom zdržal trideset let v izgnanstvu -, toda čas za to še ni prišel!
31. To je razlog, da sedaj odpravljam tudi to pravilo, tako da ne bo nobeden več izgnan; nihče s teh višin!
32. Kajti bratje ne bi smeli soditi drug drugega, razen v ljubezni, potrpežljivosti, krotkosti in usmiljenju.
33. Toda, ko se bodo bratje začeli med seboj soditi, potem bom tudi jaz vstal kot sodnik in jim sodil večno smrt!
34. Adam, ali sedaj to razumeš?« - Tedaj so se njihove oči odprle in prepoznali so tujca.

156. Poglavje

Govor Abbe o razmerju med Očetom in otroci. En Bog in samo en Oče!

1. In vsi so padli na tla pred sedaj spoznanega tujca in v Njem hvalili in slavili najsvetejšega Očeta, ki jim je pokazal tako veliko milost in usmiljenje, da je tudi tokrat ostal z njimi tudi na Dan sporov – tako kakor je obljubil.
2. Toda tujec jim je takoj velel zopet vstati in jim nato rekel:
»Otročiči, Abba je Moje ime; tako Me boste vedno klicali v vaših srcih.
3. Če me boste tako klicali v duhu in vsej resnici, bom odgovoril na vaš klic ob vsakem času, vendar, če Me boste klicali z drugim imenom, vašega klica ne bom slišal, ampak bom odvrnil svoje uho od vaših ust in ne bom pogledal s Svojimi očmi vaših del!
4. Suženj ima gospodarja, narava ima neizprosnega Boga kot njenega Stvarnika in Sodnika; pred Jehovo morajo vse stvari preiti, ker v Večnosti in Neskončnosti ne trpi nič znotraj in zunaj Njega – ker je Njegova svetost nedotakljiva -, samo Oče pozna Svoje majhne otroke in ti Ga morajo spoznati in klicati: 'Abba, dragi Oče!', in On jih bo vedno slišal in jim dal vse kar ima On Sam, in sicer, popolno, večno življenje in vse neskončne zaklade iz tega.
5. Sprašujete se v svojih srcih: 'Kako naj to storimo? Kajti, Oče je tudi edini, večni Bog in je neskončen in nadvse svet! Če kličemo k Očetu, kličemo na skrivaj tudi tisto kar ne bi smeli klicati!
6. Kako lahko kličemo Očeta, ne da bi se istočasno spominjali kdo je Oče?!'
7. Vendar povem vsem in celo zahtevam, da se vedno spominjate kdo je vaš Oče, kajti On je ustvaril tudi vas, tako kot je ustvaril celotno neskončnost. Vsa ustvarjena bitja je pustil tako kot so bila ustvarjena, toda vas je spremenil v Svoji večni ljubezni v Svoje otroke.
8. Zato Ga vedno kličite 'Oče', vendar se ves čas spominjajte kdo je Oče in On vas bo vedno slišal!

9. Kot Bog sem Jaz večni Sodnik po Moji neskončni modrosti in svetosti, kajti nič se ne more približati Bogu in živeti -; vendar v Svoji enakovredni neskončni ljubezni Sem samo Oče in želim vse Svoje otroke zbrati okrog Sebe.
10. Ne sprašujte kdo je bolj mogočen, Bog ali Oče, ker obstaja samo en Bog in en Oče in vse to sem Jaz, sedaj viden pred vami.
11. Vsi ostanite z Očetom in ne boste nikoli sojeni in uničeni, kajti Oče ne sodi nikogar, še najmanj od vseh pa Svoje otroke, ki Ga vedno resnično in zvesto priznavajo v svojih srcih kot edinega pravega, dobrega Očeta in Ga kot takega tudi živahno kličejo!
12. Tako kot vi ne sodite vaše otroke, ampak jih zgolj vzgajate, poučujete in vodite, tako delam tudi Jaz.
13. Da Jaz to delam, o tem se lahko sami prepričate prav sedaj, ker Sem prišel k vam in vas učim hoditi po poteh življenja.
14. Ali bi Jaz to delal, če vi ne bi bili Moji otroci in Jaz vaš dobri Oče?
15. Oh, zagotovo ne! Kajti gotovo bi bilo Zame veliko lažje, če bi vas obdržal v sodnem redu, ravno tako kot vsa druga bitja!
16. Danes Sem prišel zopet k vam kot tujec in Me niste spoznali,
- ker ste klicali 'Jehova' in ne pravilno 'Oče'.
17. Torej, ostanite popolnoma pri Očetu in Jaz vam ne bom več tujec.
18. Ker Sem sedaj z vami, se veselite in pridite vsi k Meni! Amen.«

157. Poglavje

Sveti Oče obkrožen s Svojimi otroki. Adam prepozna Abela v drugem tujcu. Neuspel poskus starega lažnivca Satana, da bi se pričkal z Gospodom

1. Po tem pozivu so vsi pohiteli k Abbi in se stiskali okrog Njega kakor so najbolj mogli in Abba je pohvalil njihovo srčno vnemo.
2. Ker Adam ni bil tako okreten na svojih nogah kakor ostali, se je tako zgodilo, da so drugi Abbo popolnoma obkrožili v času, ko jih je Adam dohiteval.
3. Pradeda je malo jezilo, da je bil tokrat tako malo upoštevan, zato se je začel resno kujati.
4. Toda Abba mu je rekel: »Adam, zakaj se kujaš? Ali nisva prišla dva? Če imaš tukaj premalo prostora, glej, tam stoji še nekdo drug! K njemu se stisni! Vendar ga najprej prepoznaj in potem vprašaj svoje srce, kateri od naju dveh ti je bližji! Povem ti, da ti bo tvoje srce glasno povedalo zakaj si tokrat prišel k Meni prepozno!
5. Povem ti tudi to, da je prisotnemu tujcu, ki ga boš kmalu prepoznal, bolje, kot pa je tebi sedaj. Kajti on je že nesmrten, vendar pa boš moral ti najprej popolnoma umreti, preden boš dosegel nesmrtnost.
6. In tako pobliže poglej Mojega spremljevalca; in ko ga boš prepoznal, nam vsem povej koga si v njem spoznal!«
7. Tedaj je Adam osupnil in se počasi obrnil k tujcu ter ga premeril od nog do glave; in ker mu ga ni uspelo prepoznati, se je zopet obrnil k Abbi in ga vprašal:

8. »Abba, ne prepoznam tvojega spremljevalca. Kdo je in kako mu je ime? Abba, povej mi, da ne bom umrl od predolgega pričakovanja!
9. Dejstvo, da moramo jaz in moji potomci najprej umreti v našem telesu na zemlji, preden se bo naš duh ponovno vrnil v svojo domovino, mi je znano že od Abelovih časov, kajti on je zagotovo postal žalosten primer za vse nas!
10. Toda kljub vsemu temu se ne tresem, ker jaz vem tudi, da bom umrl na Tvojih rokah, tako kot sem iz njih prišel na zemljo.
11. Toda, ne glede na vse to, mi ostaja tujec neznan, ker ga ne morem prepoznati; zato o Abba, povej mi skozi Tvoja sveta usta kdo je tujec!«
12. Nato je Abba rekel Adamu: »Torej, stopi bližje k njemu in postati bi ti moralo očitno ali ga poznaš ali ne!«
13. In Adam je stopil bližje k tujcu. Ko je bil samo nekaj korakov stran, je nenadoma na ves glas zavpil, ker je v tujcu prepoznal svojega sina Abela in takoj hotel pohiteti k njemu.
14.Toda Abel je rekel Adamu: »Stoj in poslušaj! Tvoji otroci so objemali pravega Očeta; zakaj se potem ti odvračaš stran od Njega in namesto Njega hočeš objeti mene, ki nisem nič v primerjavi z Njim?
15. Zato se hitro obrni, tako da boš prišel k Njemu, ki je sam večni Pravzrok vseh bitij; sicer boš še prav na ta dan umrl!
16. Glej, prav na današnji dan je bila veliki kači dana prosta zabava; danes pa ji je celo dovoljeno plaziti se naokoli po teh višinah. Torej pohiti, da te ne dohiti preden boš stopil v območje življenja!
17. Poglej proti svoji jami, tam stoji veliki sovražnik življenja!
18. Zato pohiti, pohiti, oče Adam, kajti on je hiter kot strela in jezen kot razdraženi lev!«
19. Tedaj je Adam hitro stekel do Abbe, ki ga je sprejel.
20. Toda nenadoma je knez sveta že stal v človeški obliki med Abelom in skupino, ki se je oklepala Abbe in poln srda zakričal:
21. »Vsemogočni, zakaj me preganjaš tukaj na mojem področju? Kaj si naredil z mojimi bitji? Zakaj mi hočeš iztrgati tiste, ki niso izšli iz Tebe, ampak iz mene, s čimer bi jaz postal oče brez otrok? Ali ni nešteto legij čistih duhov nastalo iz Tebe?
22. Zato se umakni iz zemlje in iz mojega celotnega velikega svetovnega kraljestva; kajti ta je moja last, ker je izšel iz mene in ne iz tebe! S svojimi nogami teptaš mojo lastnino in si tat v mojem kraljestvu; zato se umakni od tu!«
23. In Abba mu je rekel: »Brezbožnež, polna laži so tvoja usta! Če je to tvoja lastnina, čigava lastnina si potem ti sam? Kdo ti je rekel, da nastani, kot druge neštete legije?!
24. Kaj pa govoriš o lastnini?! Pokaži Mi eno samo rastlino na zemeljskih tleh, ki si jo ti ustvaril in v last ti bom dal vso zemljo in vse vidno nebo!
25. Nesrečni lažnivec, sedaj se treseš pred Menoj, ker sem razkril tvojo sramoto. Zakaj ne trepetaš pred seboj, ker se z vsako sekundo obsojaš v globljo večnost, zaradi svoje velike hudobije?!
26. Vedi, da sem Jaz Gospodar neba in zemlje! Zato se umakni, kajti ta kraj je presvet za tvoje noge!«

27. In sovražnik je med tuljenjem in preklinjanjem izginil z višin.

158. Poglavje

Abbino opozorilo o Satanovi zlobi in zvijačnosti. Satanova nemoč. Pazi se samega sebe!

1. Ko je veliki sovražnik življenja izginil, je Abba rekel otrokom, ki so se Ga oklepali:
2. »Otročiči, ali ste slišali kaj si je stari lažnivec drznil govoriti v Moji prisotnosti?
3. Zato se ga pazite, da vas ne pregovori in povzroči vaš padec, kajti velika je njegova hudobija.
4. In kakor je velika njegova zvijačnost in pretkanost, tako je velika njegova hudobija; zato bodite trikratno previdni pred njim!
5. On je malopriden duh, ki se ni pripravljen nikoli spreobrniti ali Mene priznati kot edinega Boga vse svetosti, moči in sile, ampak je njegova namera le absolutna moč in si vedno prizadeva, da bi Me oslabil in na koncu popolnoma uničil, tako da bi lahko potem prevzel vso oblast nad nebesi in vsemi svetovi.
6. Če bi mu to uspelo, bi potem v svojem neizmernem sovraštvu zoper Mene, hotel uničiti vse kar zdaj obstaja.
7. In, ko bi mu to uspelo, potem bi naredil novo stvarstvo za svoje uživanje.
8. Vendar v tem novem stvarstvu ne bi nič večno obstajalo, ampak bi bil ves obstoj odvisen od njegovega povsem prostega samoljubnega delovanja in bi obstajalo samo toliko časa, dokler bi mu to nudilo nek čutni užitek.
9. Potem, ko bi se ga popolnoma zasitil, bi vse stvarstvo takoj potopil nazaj v praznino niča in za svoj užitek ustvaril zopet novega!
10. Nikoli ne bi ustvaril bitja povsem po svoji podobi – kot je na primer človek -, ampak raje žensko za svoje čutno zadovoljstvo, vendar bi morala biti zelo čutna, da bi bila dovzetna za vse vrste mučenj za njegovo zabavo!
11. Skratka, njegove zamisli so tako nagnusne, da jih celo najvišji angel ne more popolnoma dojeti; zatorej, pazite se ga!
12. Seveda, sedaj ugibate v svojem srcu, rekoč: 'Zakaj potem ne uničiš takšnega bitja, ki je tako polno najbolj smrtonosne hudobije?'
13. Vendar sprašujem vsakega od vas: »Kateri od vas bi šel v globine in ubil Lameha, ki ni nič boljši od tega sovražnika življenja?
14. Če vam še enkrat pripeljem sovražnika življenja in ga pripravim tako, da ga lahko popolnoma resno ubijete, - ali bi to naredili, četudi bi še tako togoten stal pred vami?
15. Resnično, vi vsi bi mogočno oklevali!
16. Glejte, celo če bi oklevali in se po možnosti umaknili, čeprav je vaša ljubezen neizmerno majhna v primerjavi z Mojo, koliko težje bi bil to sposoben storiti Jaz, ki sem Sam neskončna, večna Ljubezen in Sem prav tako njegov Stvarnik kakor vaš, in Sem njegov Bog, prav tako kakor vaš, in njegov vedno očetovski sodnik, kakor sem tudi vaš dobri Oče!

17. Vendar pa, kolikor je bilo mogoče, mu je bila odvzeta moč volje. Zato se vam ga ni treba več niti najmanj bati, ker je kot tak nemočen in tako onemogel, da bi lažje s svojo sapo odpihnili muho, kot če bi se hoteli boriti z njim.
18. Tako lahko še naprej živi in nas večno jalovo poizkuša uničiti, kajti v tem bo imel tako malo uspeha, kot majhen komar v boju z mamutom!
19. Toda spet se sprašujete v svojih srcih. 'Kje pa se potem nahaja sovražnikova zvijačnost, katero moramo prepoznati in se je paziti?
20. Kajti, kako se lahko bojim nečesa kar ne poznam?'
21. Otročiči, prav imate, da se tako sprašujete v vaših srcih, ampak, vaše vprašanje je v bistvu povsem nesmiselno! Kajti sovražnik življenja se ne more in ne sme približati nikomur; tako da ne more nikogar zapeljati s svojo zvijačnostjo.
22. Vendar, če človek dovoli, da ga zapelje njegovo lastno srce, ko postane ošaben, aroganten, čuten v mesu, odvisen od materialnih dobrin in egoističen, potem se človek sam spontano približuje sovražniku življenja in sam postane sovražnik življenja, pogostoma še slabši od samega dejanskega sovražnika, in vprašanje je, pred čigavo zvijačnostjo se mora paziti.
23. Potem, ko pravi sovražnik življenja opazi bližnjega tako podobnega njemu, se mu ni treba več prizadevati, da bi priklenil nase tistega, ki se mu je v svoji veliki podobnosti njemu, tako voljno približal.
24. Glejte, šele tako sovražnikova zvijačnost zmaga nad takim prijateljem in postane za vedno učinkovita!
25. Zato, kdor hoče pobegniti pred sovražnikovo zvijačnostjo, naj bo zvest in pozoren pastir svojega srca in ga obrača previdno k Meni! Če bi to vedno upoštevali, lahko resnično verjamete, da bi vam bilo lažje potegniti sonce z neba, kakor bi se sovražnik življenja uspel približati takšnemu človeku s svojo zvijačnostjo!
26. Zato se vam ni treba bati, kajti nič se ne more zgoditi brez Mojega dovoljenja. Vendar, če Jaz kaj dovolim, imam za to vedno najbolj tehten razlog.
27. Še posebej se pazite sebe, kajti resnično, poleg Mene ni ničesar svobodnejšega od vašega lastnega srca.
28. Torej, skrbite zanj v skladu z Mojo voljo in boste za vedno varni pred sovražnikovo zvijačnostjo.
29. To dobro razumite, kajti vi ste zaščiteni pred njegovo zvijačnostjo s tem, ko obračate svoje srce k Meni in ne samovoljno k njemu! Ali to razumete?«

159. Poglavje

Abelova misija v Hanohovo mesto k skesanim poltenim pridigarjem z višin. Nevarnost ženskega mesa

1. Po tem Abbinem govoru so se vsi na Njegov ukaz umaknili za okoli sedem korakov nazaj, tako da so okoli Očeta oblikovali krog in se Mu zahvaljevali, Ga hvalili in slavili za Njegovo neskončno ljubezen, milost in usmiljenje. On pa je poklical k Sebi Abela in mu rekel:

2. »Moj zvesti glasnik, sedaj te pošiljam v Hanohovo mesto! Tam se boš sestal s sedmimi pridigarji, oznanjevalci pokore, ki so bili poslani od tu. Med njimi so trije stanovitni, štirje pa so omahljivi, ker so gledali žensko meso iz nižin in bili z njim zapeljani. Glej, to boš ti zopet naredil Zame!
3. Ti ne bodo izgubili nič svoje moči; vendar, ker niso nikoli občutili nobene fizične bolečine, jih lahko kaznuješ z gladko palico s sedmimi udarci po ramenih, - vendar le takrat, ko boš videl, da se je v njihovih srcih razplamtel nečisti plamen, ki bo na koncu prevzel žensko obliko!
4. Takoj, ko boš to opazil, dvigni roko in zadaj okrepljen udarec! Če bo po tem udarcu ves ogenj takoj ugasnil, zadaj naslednje udarce bolj nežno, toda vsekakor ostane celo število po Mojem izreku!
5. Če s prvim udarcem plamen, kakor tudi oblika grešnega telesa ne izgine, zadaj naslednji udarec močneje kot prvega; in če še celo potem ne bo nobenih sprememb, zadaj naslednji udarec s še večjo silo!
6. Če se bo zgodila sprememba, uporabi manj sile, vendar, če se še vedno nič ne zgodi, uporabi dvakratno moč in jo podvajaj vsakič do konca določenega števila.
7. Če z nekim udarcem pride do spremembe, zadaj preostale udarce z enako silo, tako da pravilno kaznuješ in omehčaš otrdelo srce!
8. Po tem kaznovanju pošlji glasen klic v srce in obvesti zapeljanega o Moji volji in Moji popolni resnosti.
9. Po tem na skrivaj opazuj njegovo srce. Če se hudobni ogenj ne ponovi v sedmih dneh, ga lahko pustiš naslednjih sedem dni. Potem ga ponovno obišči; če ga najdeš prostega, ga pusti sedem mesecev!
10. Vendar, če odkriješ, da je medtem njegovo srce trpelo, tega ojačaj z oljem Moje milosti. Če pa boš opazil, da je stari, zlobni plamen spet vzplamtel v njegovem srcu in mu je prijeten, ga zopet kaznuj!
11. Toda, če po prvih sedmih najsilnejših udarcih plamen še ni popolnoma pogašen, vzemi močnejšo, ne več gladko, ampak trnovo in hrapavo palico in jo uporabi z vso silo po celem hrbtu.
12. Vendar sile udarca ne smeš zmanjšati, četudi bi plamen medtem ugasnil, kajti tukaj imaš potem že opraviti z otrdelim in precej pokvarjenim srcem.
13. Če tudi ti udarci ne bodo povzročili izboljšanja, vzemi ognjeno palico in mu naloži z jezno roko po celem telesu sedeminsedemdeset težkih udarcev, po katerih bo poln razjed in gnoja.
14. Če se po tem spremeni in izboljša svoje srce, pozdravi njegove rane in ga ojačaj z Mojim usmiljenjem; če pa se vseeno ne poboljša, potresi črve čez njegovo telo, tako da ga bodo živega požrli, - kajti bolje je biti od črvov požrt, kakor od Božjega srda zaužit!
15. Toda prve tri okrepi z Mojo ljubeznijo in se jim pokaži, ko boš to storil.
16. Jaz pa bom vedno s teboj, kot z vsemi Mojimi otroki! Amen.«
17. Tedaj se je angel Abel pred Abbo globoko priklonil in nato izginil kakor svetlobni blisk, ki švigne iz oblaka na zemljo.
18. Vendar je vse očete močno začudilo, kako je mogoče, da so štirje odposlanci v tako kratkem času lahko pozabili Edinega, ki jih je še prejšnji dan tako obilno obsul s Svojo ljubeznijo, milostjo in usmiljenjem.

19. Na to jim je Abba rekel: »Otročiči, naj vas to ne preseneča! Šele sedaj sem vam povedal, da poleg Mene ni nič svobodnejšega od človeškega srca. In tako je to lahko zapeljano takoj, ko Mene samo za trenutek pozabi!
20. Oh, velika je moč mesa in do zdaj ga še nihče od vas ni premagal. Zato se temu ne čudite, da so bili štirje tako kmalu zapeljani od nadvse bujnega ženskega mesa iz globin!
21. Ko je Kajn pobegnil, je prerokoval pred kačo, ki se mu je prikazala v mesu, kako velika nevarnost bi ta postala za vse njegove brate!
22. Zato se ne čudite, da so bili štirje tako kmalu zapeljani, kajti vam in vašim otrokom ne bo šlo niti za las bolje, če se boste obrnili le za trenutek stran od Mene!
23. Zato ostanite v Meni, kot sem Jaz v vas in ne boste postali služabniki mesa! Amen. – Razumite to! Amen, amen, amen.«

160. Poglavje

Štirje dvomljivci iz poldnevne pokrajine. Henoh se pretvarja, da zanika Boga. Posledica njegovega govora

1. Po tem govoru je Abba poklical Henoha in tudi vse ostale pozval naj bodo pozorni na vse kar bo On sedaj na kratko povedal Henohu.
2. In Henoh je hitro prišel k Abbi in vsi ostali so napeli svoja ušesa in mogočno razširili svoje srce.
3. In Abba je začel Henohu govoriti sledeče besede, rekoč:
»Henoh, poslušaj ti in vsi ostali; toda naj ne bo ob tem nihče od vas užaljen!
4. Pravkar bo tu četverica, ki prihaja iz poldneva; ti glede Abedama niso složni. Dva se nagibata bolj k temu, da je Jehova; toda dva trdita nasprotno in menita, da je On Abelov duh.
5. Zato so prišli k nam po nasvet.
6. Kar se tiče vas, pristopite na stran teh, ki Ga zanikajo in jih odvračajte od Abedama in Jehove, tako da bodo postali popolnoma brezbožni. Potem bomo lahko v njih naredili nov temelj, kajti na takih peščenih tleh ni mogoče postaviti koče za mrtve, kaj šele prebivališče Zame!
7. Glejte, že prihajajo; zato se zberite in govorite po Mojih navodilih!
8. Bodite resni, toda ne tudi pusti in ne pozabite, da so ubogi bratje, katerim želimo prav zaradi tega pomagati.
9. Kajti resnično, vsem vam povem, tisočkrat bolj Mi je všeč tisti, ki Me zataji v svoji slepoti, kakor tisti, ki v mlačnosti svojega srca za silo izpoveduje svojo vero Vame in se mu komaj zdi vredno truda, da bi se o Meni pogovoril s svojim bratom!
10. Toda že prihajajo bližje, tako da se pripravite in naj Me nihče od vas za zdaj ne razpozna! Amen.«
11. In Henoh se je z gorečo ljubeznijo svojega srca zahvalil svetemu Abbi in takoj odšel nasproti štirim ter jih sprejel s prijazno resnobnostjo.
12. Ko so prepirljivci prišli na vrh in se očetom priklonili, jih je Henoh takoj vprašal, rekoč:

13. »Bratje, kaj vas je napeljalo, da ste prišli sem? Na kratko navedite vaš neznani razlog!« - In eden od njih je začel takoj govoriti takole:
14. »Naš razlog je Abedam; ne moremo si priti na jasno o tem, ali je Jehova ali zgolj Abelov duh?
15. Kajti tudi Abel je imel v času svojega življenja veliko čudežno moč uničevanja, kot vemo po govoricah od ust do ust, ko je pred Kajnom zdrobil goro, da bi preprečil njegove zlobne namere!
16. Glej, to je naš spor. Daj nam o tem ustrezno svetlobo, kajti vsi menimo, da je to izredno pomembno!«
17. Nato je Henoh v Mojem imenu odprl svoja usta in rekel:
»Bratje, zakaj se prepirate o jagenjčkovih volnenih pramenih?
18. Kaj je Abedam in kaj Jehova, če Ga ne izrazimo v našem umu in občutkih? Kako se lahko prepirate o tem, kar tako ali tako ne obstaja?!
19. Če vidite z razdalje majhen kupček na poti in mislite, da je kamen, vaš brat pa trdi, da je zgolj krtina, glejte, to je nekaj o čemer se lahko prepirate, dokler mali kupček sam ne razsodi. Koga boste imeli za razsodnika, kjer so samo vaši prazni občutki in misli, katerih osnova je njihova lastna praznina, na tak ali drugačen način?
20. Vi se prepirate o tem, ali je Abedam, ki nas je tri dni navduševal s svojim znanjem, Jehova ali ne.
21. Povem vam: Najprej vprašajte ali Jehova sploh obstaja!
22. Kaj boste storili, če vam povem: Jehove ni nikjer, ampak je samo neskončen prostor in večni čas!?
23. Celotna narava nas uči, da so v tem prostoru v teku časa različne, kot take neme sile, ki se morajo ene drugih oprijeti, tako da s tem povzročijo brezoblične kepe, ki potem postanejo navidezno delujoče sile, ki dajejo potrebno podporo in nato različne druge izdelke prek njihove vzajemne prisile, vendar, kdaj se je to kdajkoli izrazilo v Jehovi?
24. Torej, ali ni očitno pametneje preučiti in raziskati globlje zemljo, ki leži odprta pred nami vsemi, kot je ta, ki se je postopoma razvila skozi naravne sile delujoče v nas, kot so na primer nekoristne, prazne sanje?!
25. Če lahko sploh obstaja neka sila, ki se zaseže v polnem samozavedanju pod pojmom Boga, lahko izhaja le iz nas, ker smo mi prva bitja v velikem področju delovanja naravnih sil, v katerih so se prav te sile začele prvič razvijati neodvisno v vedno večjem samozavedanju!
26. Ali ste že kdaj videli, da se je kamen preoblikoval v kapljico vode? Zagotovo pa velja obratno, saj je že majhen kamen sestavljen iz ogromnega števila kapljic vode, katere izločene lahko dodajo do pol morja!
27. Tako lahko tudi Bog izhaja le iz nas, kot osrednja moč samozavedanja, kakor iz mnogih kapljic vode izhaja kamen in ne obratno!
28. Zato spreglejte grozno jalovost vašega prepira in bolje premislite o tem, toda najprej postanite učenci globoke modrosti in šele potem iščite to, o čemer se sedaj prepirate! Razumite moje besede! Amen.«
29. Tedaj se je četverica začela tresti, vidno so prebledeli in le eden je rekel Henohu: »Brat, zakaj si nas sedaj ubil? Kaj smo mi sedaj in kaj lahko pričakujemo? Nič drugega kakor končno, večno uničenje.

30. Oh, ko bi nas le pustil v naši zablodi! Kako srečni smo bili v njej!
31. Kajti, prej so imela naša srca nek temelj, ampak sedaj si nas postavil na brezno večnega uničenja! Kaj bomo pa zdaj?
32. O Jehova, o Abedam, ko bi le bil Ti še tu! Kako raje bi videli, da bi nas Ti prevaral, kot da nas je Henoh tako strašno razsvetlil!
33. Henoh, znova nas prevaraj, tako da se bomo lahko umirili in medtem živeli! Amen.«

161. Poglavje

Henohov opomin k prizadevnemu iskanje resnice in prepoznanju Boga

1. Ko je Henoh videl, da so štirje v veliki zadregi, jih je vprašal:
»Torej vam ni mar za resnico, ampak le za mirno in udobno življenje, ne da bi resno poizkušali izvedeti kako je s to stvarjo!
2. O vi slepi bedaki! Kaj ste doslej naredili z vso svojo mlačnostjo?
3. Nekega dne pride za vsakogar čas razodetja, z vsemi svojimi smrtonosnimi grozotami; ampak tisti, ki se je že dolgo pripravljal, ne bo presenečen in vržen v najtemnejši kot vsega obupa.
4. Toda tisti, ki poizkuša na kakršenkoli način sam sebe goljufati, tako da lahko udobno spi v noči takšne prevare, kako grozen bo klic, ko mu bo enkrat odmeval v ušesu in mu s svojo pojemajočo močjo razločno šepetal: 'Brezbrižni spalec,- zbudi se iz smrti!'
5. Glejte, ali ste bili že kdaj resno zaskrbljeni zaradi Jehove; saj bi morali biti in se že vprašati: 'Kdo, kaj in kje je Jehova?'
6. Vendar, da bi si prihranili težave, ste raje slepo verjeli kar ste slišali od ust do ust; ampak, da bi o tem razmišljali malo bolj samostojno, - to bi bilo za vas mnogo pretežko! Zato vas je moral Abedam zbuditi iz najglobljega spanja, ker bi drugače do sedaj še naprej sladko spali in vam zagotovo ne bi nikoli prišlo na misel, da bi poizvedovali podrobneje o Jehovi.
7. O vi mlačneži, sedaj ste zaskrbljeni za svoje življenje! Kaj ste naredili v sto in zopet sto letih, ko ste vedeli tako malo o Jehovi kot sedaj, da, še mnogo manj? Zdaj veste vsaj to, kaj približno je Jehova. Toda prej niste vedeli čisto nič, pri čemer ste vedno oklevali, da bi izvedeli kaj več o Njemu, ker vam je bila vedno ljubša prevara od resnice! Zakaj ste danes prišli, saj drugače nikoli ne pridete sem?
8. Ker vas je Abedam malo stresel iz spanja in precej zmotil vaše božje sanje!
9. Sedaj bi hoteli obnoviti te stare božje sanje, tako da bi lahko mirno nadaljevali s svojim starim spanjem, vendar, temu je sedaj prišel konec.
10. Kajti, želeli ste le svetlobo o stvari. Zato sem vam dal svetlobo v samem pomenu resnice; zakaj hočete zopet staro prevaro vaših čutov namesto svetlobe?
11. Kajti, vi niste prišli sem zaradi resnice, ampak zaradi prevare, ki so jo omajali najmodrejši prebivalci jutra in zaradi vašega sladkega udobja, ko hočete imeti obnovljenega Jehovo pod čigar zaščito lahko tako sladko spite, medtem, ko mi stražimo in bijemo nenehno bitko s smrtjo!

12. Oh, stražite z nami in nam vsem pomagajte nositi to izjemno težko breme smrti; vaša ramena so široka in dovolj močna za to!
13. Resnično, stari Jehova vam ne bo več karkoli koristil v vsej večnosti, če se bo novi Jehova začel oblikovati v vas!
14. Zato sem vam v svojem prvem govoru povedal: Jehova mora izhajati iz nas, da lahko obstaja za nas. Če to ni tako, nam vsem tisoč Jehov nič ne koristi!
15. Kaj koristi kamnu moje bivanje v samozavedanju?
16. Vendar, če bi kamen lahko sam prešel v samozavedanje in postal svobodno, gibajoče bitje, bi jaz tudi hotel biti nekaj zanj, tako kakor sem za vas. Kajti, kaj sem jaz mrtvemu kamnu? Nič, čisto popolnoma nič!
17. Enako razmerje, ki obstaja med menoj in kamnom velja tudi za vas in vašega starega Jehovo!
18. Ta Jehova mora najprej doseči najvišje, popolno samozavedanje skozi vašo življenjsko voljo, preden postane za vas dejaven Jehova. In to bi se moralo izvajati prek vaših del; vendar, če ta niso storjena, potem ne bo za vas za vse Čase časov nikjer Jehove, in sicer tako malo kot človekov obstoj za kamne.
19. Zato ne sprašujte za celo več prevare in laži, ampak se pridružite resnici. Te se učite iz velike Knjige in znamenj narave in bo postalo očitno ali so vaša srca pripravljena za Jehovo seme.
20. Sedaj pojdite proč, ker je čas senčnega obrata; razmislite o tem, kar sem vam rekel in potem pridite zopet sem, da bomo preverili vaša srca, če v njih prevladuje ljubezen. In sedaj pojdite! Amen.«

162. Poglavje

Štirje dvomljivci se skupaj posvetujejo

1. In štirje so se priklonili očetom in šli navzdol z jutranjih višin do majhne skalne police, kjer so se posedli in se skupaj posvetovali, kakor sledi:
2. »Bratje«, je začel prvi, »Kaj mislite: ali naj verjamemo Henohovim besedam, ali ne?
3. Jaz sem s svoje strani mnenja, da se Henoh tokrat silno moti!
4. Seveda, on je človek kot smo mi – in to je dovolj za nastajanje napak; mi več ne rabimo.
5. Kajti, čeprav ga je Vsemogočni obdaril z veliko popolnostjo in posvetil v velikega duhovnika, ga je vseeno pustil z vso človeško šibkostjo, tako da je še vedno isti Henoh kot prej, in tako lahko dela napake.
6. Dejstvo, da je tokrat naredil veliko napako imam lahko takoj v mezincu!
7. Samo ne razumem, kako da sem bil v njegovi prisotnosti lahko tako zabit!
8. Na primer: kaj bi mi lahko odgovoril, če bi mu rekel, ko se je odpovedal Bogu: 'Brat, če bi bilo to res, kar si tako modro trdil, nam ne bi bilo treba več zase graditi bivališč!
9. Kajti, ker smo prišli v obstoj brez najbolj modrega Stvarnika – in zagotovo v vsem bolj popolni kot naša bivališča, ker lahko mislimo, govorimo in modro delujemo -, zakaj ne bi naša neizrekljivo bolj neumna bivališča tudi prišla spontano v bivanje iz nič, brez naše pomoči?'

10. Vendar bom še naprej, celo večnost čakal dobrega Henoha in mu dal na tem vrhu za jamstvo svoje življenje, da zagotovo ne bo imel tako srečo, da bi videl dobro urejeno bivališče rasti iz nemega obličja zemlje!
11. Mi smo domnevno delo slepih sil, ki so pred nami celo brez samozavedanja?
12. Ne, bratje, preden me bo Henoh pripravil do tega, da mu to verjamem, mu bom jaz dokazal in verjel, da je veliki duhovnik, kljub vsej svoji modrosti, popoln bedak! Kaj pravite? Ali imam prav ali ne?
13. In še drugi je prevzel besedo in rekel: »In, če imaš prav?!
Brat, moram ti reči, to je zelo vznejevoljilo moje srce. Če ne bi prizanesel visokim očetom, resnično, ena moja beseda in Henohov jezik bi bil ohromljen kot rosna kapljica sredi zime.
14. Rad bi slišal njegov odgovor na moje čisto enostavno vprašanje: 'Henoh, če je to kar si nam tako modro povedal resnica, bi zares rad od tebe izvedel, kako naj si razlagam ljubezen do Boga!'
15. Bratje, če bi mi na to vprašanje Henoh lahko odgovoril eno samo besedico, ne da bi bil sebi protisloven, bom pred vami in njim požrl vsako goro, katero boste hoteli!
16. Kajti, če je Jehova prevara in tako rekoč mazilo za naš lenoben duh, je tudi vsa naša ljubezen skrajno neumna prevara; in če je to iluzija, potem smo sami privid, iz katerega tudi Henoh ni izvzet!
17. Vendar, če smo sami sebi privid, potem ga vprašam: 'Brat, kakšno prednost ima potem tvoja modrost pred našo neumnostjo?
18. Zato si lahko prav tako tiho kakor mi!' – Povejte mi odkritosrčno: kaj lahko Henoh odgovori na to?
19. Nič, kajti bil bi v pasti in ne bi mogel reči eno samo besedo!«
20. Tretji je rekel: »Morda je verjel, da smo neki dobrodušni bedaki, ki prav vse verjamejo!
21. Toda naše naslednje druženje bo osvetlilo štiri bedake pred njim na način, da se bo počutil, ne glede na to, da je veliki duhovnik, kot da zabada v nezrelo divje jabolko, kajti jaz sem napolnjen kot oblak, pripravljen, da se razpoči.
22. Samo malo vetra in dobri Henoh bo obravnavan desetkratno bolj, kot smo bili obravnavani mi na pred-Sabat. On bo to trdo občutil in plačal za očitno šalo, ki si jo je dovolil z nami!
23. To, da Henoh ne verjame v Boga, verjamem tako malo, kot če bi se nekdo prepiral z mano in trdil, da mene ni!
24. Vendar, on se je z nami šalil in nas vse zbegal; to je to in nič drugega.
25. Zato se bom z njim spoprijel tako, da bo obtičal kot kamen, ki pade na najbolj globoko dno morja.
26. Kakšen odgovor mi bo dal, ko mu naravnost povem: 'Henoh, ti predrzni veliki duhovnik, sedaj si se iz svoje velike slepote dvakrat zlagal! Kajti, če od večnosti naprej ni Jehove, si se tako ali tako pogovarjal z vetrom.
27. Kajti, slepa sreča te gotovo ni obdarila z več modrosti kot je nas; in zakaj bi moral biti ti od vseh ljudi več kot smo mi, ki nismo nič manj popolni bedaki, kot si ti, in tako mi vsi!

28. Če pa vendar stari Jehova obstaja, si ti tako ali tako pred vsemi nami očitno in neizpodbitno lažnivec!'
29. Bratje, kaj lahko reče na to?«
30. In četrti je dejal prvima dvema: »Nič, kot kvečjemu: 'Tako stojim pred vami kakor osel in moje veliko duhovništvo je prazen veter!'
31. Kar se tiče Abedama, mislim, da se moramo v tej točki združiti in dokazati pametnemu velikemu duhovniku, da je bil nesporno sam Jehova, kar je iz Njegovih besed in dejanj jasno, če bi bili le malo bolj pozorni!
32. In, če bo to zanikal, ga bom preprosto vprašal: 'Brat, kdo te je navsezadnje postavil za velikega duhovnika?'
33. Če On ni nič, potem tudi ti nisi, - in zato naredi najboljšo stvar in se odpovej velikemu duhovništvu, kajti tajivec Boga si ne zasluži takšen položaj!
34. Kaj lahko on ali kdo drug odgovori?«
35. V tem so si bili štirje enotni, in prvi je vstal in dejal: »Bratje, zdaj se vsi strinjamo tudi o tem, pojdimo in uredimo našo stvar.
36. Resnično, gorim od radovednosti, kako se bo na koncu izšlo! S Henohom smo za vedno popolnoma končali! Torej, pojdimo! Amen.«

163. Poglavje

Razpravljanje med štirimi dvomljivci in Henohom

1. In vsi štirje so vstali in se tako dobro pripravljeni vrnili na višine. Ko so prišli tja, pa so se začeli takoj posvetovati, kdo bi moral prvi pristopiti k Henohu.
2. Ko so to nekaj časa prevračali v svojih mislih, je prvi rekel ostalim trem: »Veste kaj, jaz imam dobro zamisel: pozabimo na ta izbor, ampak storimo tako, da počakamo dokler se nam ne bo Henoh ali kdo drug približal in ogovoril enega ali drugega.
3. Tisti, ki bo nagovorjen, mora dati pravilen odgovor, tako da bodo vsi takoj vedeli, kako kaže njemu in kako nam. V primeru, da ne bo nihče prišel k nam, bomo tako ali tako vedeli kako je z nami. In čim bomo to vedeli, je vse kar moramo narediti to, da se obrnemo okoli in za vedno pokažemo naše hrbte jeznemu velikemu duhovniku!
4. Zakaj, to boste zagotovo uvideli bolje od mene! Povejte mi, če se s tem strinjate!« In vsi so odgovorili pritrdilno.
5. Ko jih je Henoh videl, je odšel takoj k njim in po svetem Abbinem ukazu, vprašal prvega izmed njih: »No, bratje, do kakšnega pojasnila ste potem prišli? Razkrijte mi ga iz dna svojega srca!«
6. In prvi se je zbral, kolikor mu je še dovoljevala njegova velika zadrega in odgovoril Henohu s precej tresočim glasom, rekoč:
»Dragi brat Henoh! Jaz in tudi moji bratje ti za zdaj ne moremo dati drugega odgovora na tvoje vprašanje kot to: če bi ti resno vztrajal pri svoji nekdanji trditvi, morda zaradi svoje nezaslužene slepote, iz vsega srca obžalujemo, čeprav ti ne moremo pomagati.

7. Vendar, če je tvoje mnenje drugačno od tistega, ki si nam ga naznanil, ali iz zlobne ošabnosti ali pa, ker si hotel iz naše bede narediti neumno šalo, ne da bi dojel kako globoko bi to lahko užalostilo tvoje uboge brate.
8. V tem primeru, kar se tiče nas, nisi vreden najslabšega odgovora, pa če si veliki duhovnik ali pa ne.
9. Da pa je eno ali drugo v tvojem primeru, smo kmalu prepoznali iz ničnosti tvojih dokazov za tvoje prazne trditve, - zato si nas imenoval za bedake, čeprav mi nismo bedaki kot si ti, ker ne moremo zavreči Jehove tako spretno kot si to storil ti.
10. To je celotno pojasnilo, ki smo ga za tebe našli v sebi.
11. Torej, odvisno od razloga za svojo neumnost, lahko sprejmeš naše obžalovanje ali naše popolno nezadovoljstvo.
12. Vendar upamo, da si nas tokrat razumel bolj kot prej!«
13. In Henoh je odgovoril štirim, rekoč: »O bratje, vi ste pravkar našli to pojasnilo, katerega sem upal, da boste našli!
14. Samo kar zadeva razlog, iz katerega kot pravite, bi lahko moj govor izhajal, ste v veliki zmoti! Kajti, če bi bilo tako kakor mislite, se jaz zagotovo ne bi niti z besedico obrnil na vas. Vendar, ker je povsem drugače, sem vam govoril na tak način, da bi prebudil vaš duh, ki je že dlje časa spal. Sedaj se je vaš duh prebudil, zato ste mi dali zaželeno pojasnilo, za kar se moja duša veseli.
15. Zato nikakor nisem želel biti za vas lažnivec, ampak pravi brat, v skladu z božanskim namenom, kar lahko uvidite iz naslednjega:
16. Zagotovo Bog ni lažnivec, ker čeprav povsod popolnoma prisoten, On ne more biti nikjer viden od nikogar, razen, ko želi v skladu s Svojim večnim redom pokazati Sebe Svojim otrokom kot Očeta in jih nato učiti in izobraževati za večno življenje.
17. Da sem Jehovo skril pred vami, se je zgodilo zato, ker ste imeli Jehovo v svojih srcih toliko kot nič, temveč le Njegovo ime v svojih ustih!
18. Kaj koristi edino mrtvo ime, če se ne ujema z živečim v srcu? Da, povem vam, to je najboljši vzorec zanikanja Boga!
19. Ko sem to opazil v vas, sem to prevzel nase in vam predstavil, kot da sem vzel iz sebe in vas na ta način prebudil.
20. Torej, tako je s to stvarjo. Sedaj ste celo v Abedamu našli Jehovo in se v tem strinjali; tako so vaša srca dosegla zmago.
21. Zato mi sledite k višji posvetitvi, tako da boste lahko jasneje spoznali, če sem vreden velikega duhovnika ali ne!
22. Kajti tam je še Eden med nami, ki vam bo vsem dal resnično posvetitev v Boga in v mene! Amen.«

164. Poglavje

Popolna predstava Boga štirih dvomljivcev. Modrost, plod živega srca

1.Nato je Henoh osebno vodil četverico do najsvetejšega Abbe in jim potem rekel: »Bratje, glejte, to je ta neznani tujec, ki vam bo dal, kot sem vam že prej

povedal, višjo posvetitev v Jehovo in potem tudi vame. – Torej, poslušajte Ga in Mu sledite! Amen.«
2. In Abba je takoj stopil mednje in jih vprašal: »Ker vas je Henohov govor užalil in to toliko, da so se vaša srca zaradi tega napihovala v sovraštvu do velikega duhovnika, Mi povejte, kakšno predstavo imate o Jehovi!«
3. In prvi izmed štirih je takoj začel govoriti in rekel precej drzno:
4. »Dobri človek, prijatelj in brat, precej težko je najti veljaven odgovor na tvoje vprašanje – toda ne tako težko, da ti ne bi razkrili naše predstave glede Jehove, tako da tej prisluhni, kot je ta običajno med nami in v nas.
5. Pod Bogom mi razumemo celotno neskončnost, napolnjeno z večno, nadvse popolno Prvobitno Močjo, v najbolj jasnem samozavedanju.
6. Ta moč se lahko izrazi povsod, kar je pravzaprav najbolj popolna in najsvobodnejša volja, ki deluje v skladu s svojimi lastnimi svojstvenimi idejami, ki se razvijajo v neskončnem obilju in največji jasnosti te iste volje, v svoji lastni svetlobi, ki jo povzroča s svojo nenehno dejavnostjo.
7. Glej, to je naša splošna predstava o Bogu; ki sicer kot trajno bistvo te neskončne, brezmejne prvobitne volje moči, daleč presega področje naše moči razumevanja, da bi lahko dali o tem veljavno opredelitev!
8. Vendar, domneve ne morejo in ne smejo biti nikoli postavljene kot pravilo!
9. Po drugi strani se zdi vsaj meni in še nekaterim drugim, da mora ta neskončna moč volje sebe izražati skoraj kot naša ljubezen, saj karkoli lahko opazujemo v sebi nosi to neizpodbitno pričevanje.
10. S tega stališča tudi kamen ni brez življenja in ni tiho, ampak govori na nek način v okviru svojega bistva: 'Ker ljubim svoje dele, jih trdno držim v svojem mogočnem centru!'
11. Če pa je to nesporno dokazano že za kamen, so zagotovo vse druge stvari celo bolj žive priče – največja od vseh pa mi ljudje v našem samozavedanju, ki smo bili vsi rojeni v medsebojni ljubezni.
12. Po tem velikem ugibanju si celo upamo trditi, da je Bog v Sebi najčistejša in najsvetejša ljubezen, iz katere se On lahko izkazuje kot Jehova ali kot dober, moder in vsemogočen Stvarnik vseh stvari v človeku, kot tudi izven njega in prav tako kot človek, čeprav vedno le v najbolj popolnem pomenu. V človeku se On izraža kot najčistejša ljubezen lastnega božanstva, izven človeka pa kot silno dejavna moč, ali vidno v popolni človeški obliki, katere pa ne smemo obravnavati kot Njegove mejne.
13. Glej, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, to je v glavnem vse kar vemo o naravi Boga! Sedaj je odvisno od tebe, da bodisi potrdiš ali grajaš to naše mnenje.«
14. Nato je Abba rekel četverici: »Vaš odgovor je bil popoln; kajti zares je tako kot ste povedali.
15. Vendar je takšna modrost za vas popolnoma nekoristna, bodisi, da je delo vašega lastnega razmisleka ali pa celo posledica ustnega poučevanja.
16. Da takšna modrost služi v vašo korist, mora postati bodisi živ, jasen občutek v vašem srcu ali – kar je bolj zaželeno – mora izhajati iz živosti vašega srca.

17. Le eno ali drugo bo tako v tem primeru prebudilo prirojeno življenjsko silo, ki deluje kot nenehna priča in vsakomur razglaša, da je Bog sam najčistejša in najsvetejša ljubezen, v kateri nobeno bitje - še najmanj pa resnični otroci te ljubezni – ne bodo nikoli propadli.
18. Zato, kdor ni našel Boga na ta način, za tega je Bog tako dober kot, da je brez Boga, kajti On ni Bog življenja, ampak le Bog človeške razumske domneve, ki ima vrednost samo tako dolgo, dokler je ne zamenja druga.
19. Toda tisti, ki je našel Boga iz svojega življenjskega temelja, Ga je našel bistvenega in nobena moč Ga nikoli ne bo mogla izriniti.
20. Glejte, tako je zares s to stvarjo. Sedaj Mi razglasite svoje mnenje tudi o Abedamu in velikem duhovniku Henohu, tako da vas bom tudi v tem lahko popravil! Amen.«

165. Poglavje

Trikratno bistvo visokega Abedama in narava Henoha kot Gospodovega orodja

1. In prvi od štirih je rekel ostalim trem: »Če se strinjate bom jaz govoril; vendar, če kdo od vas želi govoriti, je meni tudi pogodu!«
2. In ostali trije so rekli: »Brat, ti govori, ker si že pri tem; saj smo tako ali tako enih misli in enega mnenja.«
3. In tako je prvi začel takoj govoriti, celo bolj pogumno kot prej, rekoč:
4. »Dobri človek, prijatelj in brat, ker sem iz tvojega prejšnjega govora razvidel, da imaš tudi ti v sebi visoko stopnjo modrosti, bom tudi jaz pred teboj odprl svoja usta v načinu visoke modrosti in s tem izrazil moje največje spoštovanje in priznanje tvoji visoki modrosti; zato blagohotno prisluhni temu kar bom rekel:
5. Kar se tiče Abedama, ki je cele tri dni med nami izvajal mnoge čudeže, je naše mnenje o Njem natančno tako kot sledi:
6. Abedam je dvojno bitje, ja, rekel bi, On je trojno bitje!
7. Dvojno bitje je zato, ker sta v Njem očitno izraženi obe, človeška in božanska narava. Človeška narava kot Njegov videz, ki ima našo obliko, v kateri je bila v vsem popolnoma ustrezna, in božanska v Njegovih besedah in dejanjih, saj se je Njegova beseda lahko štela že za izvršeno dejanje.
8. Čeprav lahko tudi navaden človek razmišlja in želi marsikaj, so njegove misli in nameni zelo rahla stvaritev in se kot taka v svoji preprostosti nikoli ne morejo samostojno pokazati, ampak le kot delovni dodatek z mukotrpno pomočjo mehanskih in organskih sil, prek katerih se naša notranja stvaritev posnema, čeprav večina nepopolno.
9. Tako lahko na primer mislimo na popolno travo in to nato izrečemo. Pri tem je v nas kot bi bila ustvarjena, vendar pa ne more nastati zunaj nas tako popolna, kot smo si jo zamislili, saj je naše bitje le pogojno in zato nujno omejeno. Tako kakor to dela Božanstvo v neskončnem prostoru Svojega bitja mi ne moremo ustvariti vzorca neskončnega Božjega bitja, ampak samo v najmanjšem obsegu v okviru našega lastnega bitja.

10. Toda stvari so popolnoma drugačne pri Abedamu, ki ni nihče drug kot Jehova, ki se lahko izrazi v katerikoli obliki!
Kajti skozi človeško Abedamovo obliko deluje Božanstvo iz Svoje neskončnosti in tako kar rečejo Abedamova usta, mora biti končano delo; saj vse stvari, ki so nam vidne, ne morejo biti nič drugega kot misli in besede, ki so tudi v neskončnem Božanstvu prisotne v neskončnem številu, in ko Božanstvo samo spregovori, morajo biti vidno prisotne, kakor tiste misli in besede v nas, katere smo izgovorili z večjo odločnostjo za in v nas.
11. Glej, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, tako je s temi stvarmi. Seveda, lahko nekdo nasprotuje in reče:
12. 'Če je to res, kaj pa čudežne moči, ki se pojavljajo včasih pri navadnem človeku, ki dela čudeže, ko je njegov ukaz nad Božjimi mislimi?'
13. Potem pravim: »V tem primeru je človek sam postal manifestacija Božanstva, ki – čeprav v manjšem obsegu – deluje skozi njega, prav tako kakor deluje skozi Abedama na nas v največjem možnem obsegu.
14. In tako božansko delovanje ni v človekovi naravi, ampak izključno v Božjem bistvu, ki hoče Sebe izraziti v človeku na ta ali oni način.
15. To velja tudi za Henoha, ki dejansko ni nič več in nič manj kot smo mi vsi, namreč, popolnoma navaden človek. Vendar, ker ga je Bog po Abedamu poklical in imenoval za velikega duhovnika, ali kot orodje, preko katerega se stalno kaže v človeški obliki ljudem, ko Bog izraža Sebe skozenj ali z besedo ali dejanjem, je Henoh skoraj kot Abedam, in sicer, posvečeno ali sposobno sredstvo, s katerim se želi neskončno bistvo Boga lokalno in časovno izraziti.
16. Kot človek lahko Henoh stori tako malo kot jaz. Vendar, kadar nekaj izvrši, je to le Bog, ki je to izvršil skozi Henoha, - kar Henoh gotovo bolje opazi kot jaz, ker je v bistvu moder človek!
17. Prej sem rekel, da je Abedam kot trikratno bitje. To je posledica dejstva, da prav ta Abedam – kot vsaj sam verjamem in ugotavljam - obsega božansko moč v Svoji polnosti, saj se je pojavil z absolutno oblastjo kot najčistejša ljubezen v Bogu in iz svoje oblasti govoril in deloval, kot da je Božanstvo v vsej Svoji polnosti Njemu podrejeno in ne On podrejen Božanstvu.
18. Ker je nedvomno tako, je Abedam trojen, in sicer: Samo božanstvo, ker je Ljubezen; nadalje, dejavna vsemogočnost Samega Boga, ker je Beseda čista ljubezen; in končno, Ljubezen Sama, ker je Božanstvo Samo z vso neskončno polnostjo Svoje oblasti.
19. Glej, to bi bilo sedaj naše mnenje o Abedamu in Henohu. Dal sem ti ga, kakor smo ga našli. Sedaj je zopet od tebe odvisno ali ga boš sprejel ali grajal; kajti samo modrost lahko pretehta in razjasni modrost. Vsa slava Bogu za vekomaj! Amen.«

166. Poglavje

Razlika med preudarnim razumom in modrostjo srca

1. Nato je rekel Abba govorcu in tudi njegovim trem bratom:»Povem ti, dal si Mi popolnoma pravilen odgovor in to je tako, kot si sedaj pojasnil!

2. Toda vse to izhaja iz tvojega razumskega razmišljanja in tvoje posvetne preudarnosti, zaradi česar si popolnoma pravičen človek.
3. Vendar, ker si vse to našel na poti zrelega razmišljanja in modrovanja, si s tem za nekaj časa dobro poživil čute svoje duše; ampak tvoj um je še vedno popolnoma neprebujen, zares, skoraj kot mrtev. Da je to tako boste vsi jasno videli iz nekaj manjših prispodob.
4. Duša in njeni čuti so cvet duha. Če prelomite lilijo, ki se še ni popolnoma odprla iz svojega stebla in jo potem postavite v vodo, se bo zagotovo tudi odprla in njena zunanja oblika in njen vonj bo popolnoma enak tisti liliji, ki se je odprla na steblu. Vendar, ko gre za zorenje živega semena, glej, bo propadel skupaj z mrtvim in deloma gnilim cvetom. Kajti življenje semena ne izvira iz cveta, katerega edina naloga je, da razvije obliko ali kar se imenuje telo semena, ampak samo iz korenine, ki se nahaja v zemlji nasičeni z življenjem!
5. Sedaj glej, ravno tako je tudi s človekom, ki si prizadeva le za čisto modrost. Kajti, modrost kot taka potem ni nič drugega kot prazen razprt cvet neke rastline, ki je ločen od svoje korenske osnove in ne more povzročiti kakršnegakoli življenja, saj nima niti korenin, niti zemlje, ampak samo čisto vodo, ki kot taka nima življenja, temveč le sposobnost zagotavljanja življenja na Zemlji in s tem vzdržuje korenino, da je sposobna življenja iz zemlje.
6. Toda ljubezen je korenina drevesa življenja, a srce ali razum, ki se izraža v občutkih, je zemlja. Zato, kdor želi žeti sadove življenja, mora oploditi zemljo in priskrbeti hrano za koren. Nato bo cvet in z njim živo seme tako ali tako odlično uspevalo na steblu in raslo iz zdrave korenine.
7. Vaše razumevanje Abedama in Henoha je tako blizu resnici, kot je lilija ločena od stebla, ki se nato odpre v vodi, od tiste, ki se na steblu razcvete. Vendar, če boste iskali seme, resnično, ga ne boste našli, ker ni niti korenine niti zemlje? - Ali to sedaj razumete?
8. Toda poslušajte še drugo prispodobo! Glejte, v vročem poletju se iz zemeljskih tal pojavijo številne rastline; toda takoj ko pride zima, velika preizkuševalka življenja, uniči vse kar je svetloba ustvarila, - toda ne more ubiti korena in popolnoma dozorelo seme.
9. Glej, enako je tudi z razumevanjem Abedama in Henoha. Razum se bo pri Abedamu in Henohu obdržal tako dolgo, dokler sta zanj otipljiva in bo o njima tako dolgo preudarjal, dokler ne bo prišel do končnega sklepa o njiju; vendar, ko bo do takega sklepa prišel, bo sonce zanj zašlo in začela se bo zima.
10. Spoznanje bo začelo umirati in prešlo v smrt, ki je napačna in zla ter podobna glivam in gobam, ki nimajo niti korenin niti semen.
11. Šele takrat, ko bosta Abedam in Henoh sprejeta z ljubeznijo v srcu, bosta zrasla v drevo, pod katerega vejami bodo celo nebeški duhovi našli zatočišče.
12. Kajti, potem bo Abedam koren in Njegova Beseda bo zemlja, iz katere bo povsod izšel Henoh, poln živega, zrelega semena. In cvet tega stebla bo primeren in bo dal semenu pravilno obliko in prikladno, trdno oblačilo, v katerem bo lahko za vedno nadaljeval življenje. – Ali to razumete?
13. Da, sedaj razumete, da voda spominja cvet na popoln razcvet. Vendar, če ostanete le v vodi svojega razuma, nobeno živo seme ne bo zraslo iz tega znanja, kakor tudi ne bo nobeno zraslo iz cveta v vodi.

14. Povem vam: objemite vaše steblo cveta, ki je ločeno od korena, z dobro, živo zemljo iz vašega srca in potem zalivajte to z živo vodo, ki je sedaj pritekla iz Mojih ust in si lahko vsaj prinesete seme za zorenje in ga nato znova posadite v svojo zemljo, tako da vam bo dal nov življenjski koren, katerega nobena zima ne bo mogla več poškodovati; kajti brez korena ni možno nobeno življenje.
15. Sedaj ste verjetno presenečeni nad mojo modrostjo; vendar vam povem: takoj si prizadevajte, da se boste čimprej začudili Moji ljubezni, potem ne boste več začudeni nad Mojo modrostjo, ampak nad večnim življenjem, ki je ljubezen in prvobitni vir vse modrosti.
16. Če vam nekdo da prelepo cvetlico, ki je niste nikoli videli, vam bo v veliko veselje; vendar vam Jaz dajem celo rastlino. Posadite jo v zemljo in boste želi koren, cvet in končno tudi seme življenja!
17. Razumite to! Toda, če česa ne boste razumeli – glejte, tukaj sem Jaz in tam je Henoh; vprašajte in odgovorila bova vam in tudi vsem drugim iz korena! Amen.«

167. Poglavje

Božja Beseda kot živa voda. Prispodoba o dežju, ki je boljši za zalivanje rastlin kakor studenčnica

1. In prvi od četverice, ki je bil zelo presenečen nad veliko tujčevo modrostjo, je dejal: »Poslušaj, dobri človek, prijatelj in brat, nič od tega kar si rekel mi ni nerazumljivo; kajti jasno si se izrazil in prispodoba odtrgane lilije, s cvetom brez semen, ki bi se odprl v vodni kotanji, je nadvse primerna in smo natanko razumeli, kaj si nam s tem hotel povedati.
2. Popolnoma se zavedam, da je vse to prav gotovo tako v vsej naravi, še posebej pa pri človeku; vendar proti koncu svojega govora, ko si se nekako vznemiril, si navrgel namig, - moram reči, dragi, dobri človek, prijatelj in brat, da pa tega sploh ne morem razumeti!
3. Kajti Svoje besede si primerjal z živo vodo, s katero naj pretrgano steblo cvetlice marljivo zalivam. To bi mi dalo vsaj seme – če ne takoj korenine – katerega bom nato posadil v mojo zemljo, tako da bom dobil novo korenino, steblo in cvet in iz teh tudi novo seme za večno življenje!
4. Vse to je pravilno, izjemno modro in jasno; samo kako ti spremeniš Svoje besede v živo vodo, ali bolje rečeno, kako naj jaz to naredim, glej, dragi človek, prijatelj in brat, to je nekoliko smela izjava, da je v tem trenutku jaz še ne morem doumeti!
5. Vendar, če bi mi Ti lahko naredil bratsko uslugo in bolj natančno to navedel, si lahko prepričan, da bomo jaz in vsi ostali spoštovali vsako tvojo besedo in jo skušali spremeniti v živ koren in najbolj dejavno seme v naših srcih!
6. Če si voljan to narediti, te prosimo za to!«
7. In najsvetejši Abba je odprl Svoja usta in rekel: »Resnično, zastavil si najboljše vprašanje; kajti povem ti: vse je odvisno od tega, če to pravilno dojemate.

8. Kdor ne razume, da je Moja Beseda živa voda, ne dojema niti najmanj kaj je Bog, kaj Abedam in kaj Henoh; kajti samo živa voda mu lahko to popolnoma razkrije.
9. Ker je torej to odvisno od pravega, notranjega spoznanja žive vode, se pojavlja vprašanje: kako je torej Beseda iz Mojih ust živa voda?
10. Tudi to boste videli v natančni podobi; in tako poslušajte:
11. Doma imate vrt. V njem ste posadili veliko različnih dobrih rastlin. Toda čez poletje, ko postane sčasoma zelo suho, zalivate rastline z dobro vodo, tako da se ne bi posušile in umrle v jalovi zemlji vašega vrta. Toda kljub vsemu marljivemu zalivanju, rastline zelo slabo uspevajo in vaš pridelek je prav tako boren, kot je revna zemlja na živi hrani, ki je sestavljena izključno iz dobro blagoslovljenega dežja iz oblakov na nebu.
12. Iz svoje modrosti pravite: 'Suho leto je nadloga za rastline in za naš želodec in kožo!'
13. Zakaj potem misliš, da je deževnica boljša in bolj hranljiva kot voda, ki jo na rastline nalivate iz vrčev? – Odgovori Mi na to iz tvoje modrosti!«
14. In govorec je odvrnil: »To je popolnoma naravno. Ker zemeljska izvirska voda že da svojo energijo zemlji preden doseže njeno jalovo površino. Toda deževnica pade z nezmanjšano močjo na zemeljska tla, kjer je le ena deževna kaplja bolj dragocena za floro, kot pa cel vrč poln najčistejše izvirske vode. – Mislim, da je moj odgovor pravilen.«
15. In najsvetejši Abba je odgovoril: »Popolnoma pravilno, zato premislite o Mojih Besedah dežja iz nebes vsega življenja in o živosti teh Mojih vodnih besed, ki za vas ne bodo več uganka, Abedam pa se bo skupaj s Henohom pred vami pojavil v veliki jasnosti in v vsej polnosti Njegovega Božanstva. Razumite to! Amen.«

168. Poglavje

Štirje posvetno - modri prepoznajo Gospoda v tujcu. Modrost in ljubezen kot dolga in kratka pot za iskalce Boga

1. Po tem Abbinem govoru so se štirje močno začudili in vsak od njih je pri sebi razmišljal: 'Ta človek je zares poseben!
2. Kdo in kaj je on in od kod je moral priti? Resnično, človek govori, kot da bi bil Sam Jehova!'
3. Potem, ko se je prvi od njih opravičil še vedno neznanemu Abbi, je četverica stopila malo nazaj in razpravljala o nadvse modrem neznancu.
4. Prvi je takoj vprašal ostale tri, rekoč: »Bratje! Tako kot jaz ste tudi vi slišali govor tega moža – in gotovo prav toliko razumeli kot sem jaz. Kaj si mislite o njem? Kdo je on? Kdo bi lahko bil?«
5. Nato je drugi rekel: »Brat, ti veš, da v nekaterih stvareh nisem še nikoli ustrelil kozla, in tako mislim, da bom tudi sedaj zadel žebljico na glavico.
6. Prispodoba vrta, zalivanje tega, primerjava studenčnice z dežjem in končno podobnost naših besed z že slabotno studenčnico, toda podobnost Njegove

Besede z živim dežjem iz oblakov neba in na koncu jasen namig o Abedamovi prisotnosti, ki je odstranil vse dvome, da za Njim tiči Sam Abedam Jehova!
7. Glej brat, to je moje mnenje, ki se mi nepreklicno vsiljuje in istočasno vse moje bitje napolnjuje s tako blaženostjo, kakršne nisem še nikoli doživel.
8. Vendar pa ne želim svojega mnenja nikomur vsiljevati, - in mi bo celo prijetno slišati vaše mnenje o tem!«
9. In tretji je takoj zatem rekel: »Bratje, kot se vsaj meni zdi, se brat ravno ne moti. Čeprav ne želim dodati moj polni Da; vendar, če ste v tej točki složni, zagotovo ne bom rekel Ne!
10. Dejstvo, da mora biti ta mož več kot navaden človek, najbolj jasno sije iz vsake Njegove besede, vendar pa je treba še razsoditi, ali je On Sam Abedam Jehova neposredno ali samo Njegov duh govori skozenj, tujca namreč.
11. Vendar pa, če je to odvisno samo od mene, bi jaz raje stal za neposrednostjo kot za posrednostjo, ne da bi to vplivalo na mnenje kogar koli!«
12. In četrti je odprl svoja usta in rekel: »Brat, jaz mislim, da tudi jaz ne bom veliko pogrešil, če se popolnoma strinjam s teboj! Sedaj mora le še naš predstojnik dati izjavo in bo kmalu postalo jasno kam bo šla večina glasov!«
13. Nato je prvi, glavni govornik rekel: »Bratje, popolnoma smo enotni! Kajti, to je bilo moje skrivno mnenje že od Njegovega prvega govora in se zelo veselim, da smo sedaj v celoti enega srca in enega mišljenja! Toda sedaj se postavlja vprašanje: kako se bomo ravnali, - kako se Mu spet približati? Kakšno daritev naj Mu damo? Kakšni bomo sedaj videti v Njegovih očeh? Kaj Mu bomo lahko rekli, Njemu, ki je vedel za naše najbolj skrite misli že mnoge večnosti prej, ko smo po Njegovi Vsemogočni Besedi postali razmišljajoči in čuteči ljudje?
14. On, ki je z eno Besedo nekoč ustvaril nebo in zemljo in njena nešteta bitja, je sedaj govoril nam s tolikimi besedami! – Pomislite, kaj lahko, kaj bo nastalo iz tega?«
15. Tedaj je nenadoma Abba stopil mednje in rekel: »Otroci, prijatelji in bratje! Mojemu srcu ste v veliko veselje, kajti vi ste Me resnično našli, kot se spodobi svobodnemu človeku.
16. Toda vaša pot do Mene, vašega večnega, svetega Očeta, je bila težavna, kajti modrost dela kratke in težke korake, medtem ko ljubezen tako rekoč odpira hišna vrata. Vendar, ko ste me na ta način našli, se silno veselite; kajti Jaz vsemogočni Bog, kot vaš najbolj ljubeči Oče, Sem sedaj viden med vami.
17. Torej, pridite vsi k Mojemu srcu in občutite, da sem resnično vaš večni, sveti, najbolj ljubeči Oče! Pridite, pridite! Amen.«

169. Poglavje

Ljubezen - pravo bogoslužje in prava daritev. Gospod postane zopet neviden

1. In vsi so pohiteli k Njemu, ne samo četverica, ampak vsi, ki so bili takrat na višinah, in objemali Abbo, in jokali solze radosti in ljubezni; in Ga vsi hvalili, slavili in častili v svojih srcih.

2. In On je vse blagoslovil in jim naposled rekel: »Otročiči, sedaj ste vsi videli pravega Očeta in zagledali Boga v Meni; ker sem Jaz k vam prišel z ljubeznijo, ste Me objemali z ljubeznijo. Od sedaj naprej v svojih srcih trdno verjemite, da sem samo Jaz pravi, dobri, sveti Oče in edini Gospodar neba in zemlje, Bog vse oblasti, sile in moči, Stvarnik, Vodnik in Vzdrževalec vseh stvari in Sam edino Večno življenje, v svoji popolnosti, ker Sem Sam večna in neskončna Ljubezen in Modrost!
3. To trdno verjemite v svojih srcih in dejavno občutite, da je večno življenje, zaradi Moje ljubezni, v polnosti znotraj vas in boste vedno blaženi tukaj in onkraj v večnem bivališču Moje ljubezni in modrosti. Tedaj boste blaženi, ker ne boste več videli in trpeli smrti, ampak onstran skozi vedno večjo notranjo razvitost, duhovno v sebi, neskončno polnost čudes Moje ljubezni!
4. Sedaj Sem vas blagoslovil kot pravi Oče; vi tudi Mene blagoslovite v svojih srcih z najbolj zvesto, stalno ljubeznijo, tako da se bo v živosti vaših del pokazalo, da verjamete, da sem Jaz edini dobri Oče, ki vas je ljubil že veke prej, preden je Sonce zagorelo na nebu!
5. Kdor Me bo častil z roko, bo njegova roka blagoslovljena za vsako delo; kdor Me bo častil z nogami, ne bo našel kamnov na svoji poti; kdor Me bo častil s telesom, bo njegovo telo blagoslovljeno in nobena bolečina se ne bo nikdar dotaknila vlakna njegovega mesa; kdor Me bo častil z usti, bodo njegova usta blagoslovljena, tako da ga bodo vsi narodi hvalili; kdor Me bo častil z očmi, ne bo nikoli videl smrti; kdor Me bo častil z ušesi, ne bo v njegovo uho nikoli prodrl zlobni glas, ampak ga bodo navduševali harmonični zvoki; kdor Me bo častil s celo glavo, vključno z mozgom, tega Bom blagoslovil z veliko modrostjo; toda tisti, ki Me bo častil v svojem srcu kot edinega dobrega Očeta, ta je tisti, ki Me časti z vsem svojim življenjem, ker Me časti s svojo ljubeznijo, ki predstavlja njegovo celo življenje; in kdor Me časti z vsem svojim življenjem, bo tudi v celoti blagoslovljen z večnim življenjem iz Mene, svetega, najbolj ljubečega, dobrega Očeta!
6. Zato Me vsi vedno častite s srcem in večno življenje bo v vas, saj so vaša srca napolnjena s tem kar je večno življenje in sicer Moja sveta, vsemogočna ljubezen.
7. Lahko Me ne blagoslovite z roko, niti z nogami, niti s telesom, ne z usti, ne z očmi in ne z ušesi, ampak samo s čistim srcem napolnjenim z Mojo sveto ljubeznijo.
8. Vendar, tisti, ki Me bo blagoslovil s takim srcem, Me tudi blagoslovi z rokami, nogami, usti, očmi, ušesi in z vso glavo in telesom, celo z vso njegovo močjo; takega človeka bom v celoti popolnoma blagoslovil za večno življenje.
9. Tisti, ki Me bo hotel le deloma blagosloviti, bo tudi, kot sem rekel, le deloma blagoslovljen!
10. Torej, ostanite le v ljubezni in boste vedno prejeli Moje blagoslove v obilju; vendar če ne boste ostali samo v ljubezni, bodo Moji blagoslovi takšni kakor vaša ljubezen.
11. Resnično, povem vam, Moji otročiči: Jaz, vaš Oče, ne potrebujem daritev in ne tako imenovanega Meni posebnega bogoslužja, kajti Jaz sem dovolj

vsemogočen, da opravljam katerokoli storitev za večno, prav tako kot Sem te opravljal že od večnosti, brez vaših daritev in vašega bogoslužja.
12. Če Mi hočete služiti, služite eden drugemu v Moji očetovski ljubezni in boste pravi Božji služabniki.
13. Kdor pa želi žrtvovati, naj žrtvuje v svojem srcu. Mojo očetovsko ljubezen v svojem srcu bo daroval Meni kot žrtev; na takšno žrtev bom Jaz bom vedno pogledal z užitkom.
14. Sedaj ste seznanjeni z vsem vidno v sebi; opazujte to vedno in ustrezno delujte in večno življenje v vsej svoji polnosti se bo kot reka izlilo iz vaših ledij naprej in uničilo smrtno bivališče za večno, za vedno in za vselej! Amen.
15. Henoh je moja usta z vami; poslušajte ga in njegova beseda vas bo blagoslovila ali sodila, glede na stanje vaših src! Amen, amen, amen.«
16. Tedaj je Abba postal zopet neviden in zadnjič izginil izpred jokajočih oči otrok, to je, v času Adamove življenjske dobe in na splošno ni bil več viden do velikega Časa časov, v mesu kot Sin človekov.

170. Poglavje

Adamova neumna zahteva za Henohov govor o pravkar izginulem Gospodu. Henohov ustrezen odgovor

1. Šele po daljšem času so si očetje opomogli in gledali naokoli, če ni morda Jehova nekje viden.
2. Toda to prizadevanje je bilo zaman, kajti Jehova se je zopet skril v Svoje svetišče in ostal viden le očem čiste ljubezni v srcu.
3. Čez nekaj časa je Adam stopil do Henoha in mu rekel:
»Henoh, govori nekaj o Njem, kogar naše oči niso bile vredne gledati, tako da se morda ne bomo počutili več tako zelo zapuščene!
4. Kajti, nič ni za srce bolj boleče, kot tedaj, ko pogreša tisto kar ga je že enkrat prežemalo z ljubeznijo; vendar pa je še toliko bolj boleče, ko pogrešamo Njega, ki je edino življenje naših src in tako edini predmet naše najbolj mogočne ljubezni.
5. Zato govori, Henoh, govori! Govori o Njem, da, ne govori o ničemer drugem, ampak samo o Njem, ker samo Njega sedaj naša srca najbolj potrebujejo!
6. Ne govori o tistem, kar je z Njim v nekem odnosu, ampak govori le o Njem; niti o tem kako je bil med nami, poln ljubezni, milosti in ponižnosti, nas vodil in učil in nam z veliko milino pokazal najsvetejše poti, polne ljubezni do Njega, najboljšega, najsvetejšega in najbolj ljubečega Očeta!
7. Torej govori samo o Njem, dragi Henoh! Amen.«
8. In Henoh je takoj odprl svoja usta in rekel: »Najbolj častitljivi oče, tvoja želja je čista kakor voda, ki tam v belem pesku izpod belega kamna prihaja iz najčistejšega izvira; vendar pomisli kaj pomeni govoriti o Njem, samo o Njem!
9. Glej Njegove velike Besede okoli nas; mi sami nismo nič drugega, in kakorkoli na to gledamo, nič drugega kot Božja Beseda.
10. In sedaj ti želiš, da govorim o Njem, brez da bi se dotaknil nečesa kar je z Njim v nekem odnosu!

11. Povej mi, najbolj častitljivi oče, kako bi bilo to lahko mogoče? Kajti, govoriti o Njem brez omenjanja drugih podob, stvari in zadev, ki so z Njim v odnosu, je popolnoma nemogoče!
12. Nekdo bi moral neprenehoma izgovarjati Njegovo ime, ampak kako bi se ti to zdelo že po kratkem času?
13. Ali bi lahko tako monotono ponavljanje enega in edinega imena, čeprav označuje najvišji in najbolj častitljivi predmet naše ljubezni, lahko upravičeno imenovali govor?
14. Zato moraš ti, najbolj častitljivi oče, malo spremeniti tvojo srčno, zagotovo najbolj čisto, toda vseeno nemogočo željo in jaz ti jo bom takoj izpolnil!«
15. In Adam je spoznal neumnost svoje zahteve in naposled dejal: »Da, da, moj sin, imaš prav, moja zahteva je zares popolnoma neizvedljiva; zato stori po svojem srcu, ki je blizu najbolj sveti Očetovi ljubezni in jaz bom z veseljem sprejel vse, kar boš izrekel o Njem! Amen.«
16. In Henoh je takoj vsem prisotnim namenil naslednji kratek govor, rekoč: »Očetje in bratje! Ali niste nikoli opazovali kako podnevi izgleda Luna poleg Sonca in kakšna razlika je med njima v svetlobi?
17. Vsi me začudeno gledate in ne veste kaj sem s tem hotel povedati.
18. Oh, poslušajte; zagotovo bomo razjasnili ta prikaz!
19. Glejte, ko mogočna svetloba sonca sije na nas iz izjemno visokega nebesnega svoda, je luna osramočena pri veliki dnevni svetlobi in oblaček se svetlika v sončnih žarkih veliko bolj kot luna v vsem svojem nočnem sijaju. Šele, ko velika svetloba dneva popolnoma zaide, pride lunina hladna svetloba do polnega izraza, ob kateri lahko zasijejo celo majhne zvezde!
20. Glejte, isto velja sedaj tudi zame! Vsak govor o Očetu bi iz mojih ust izgledal natančno tako kakor lunina svetloba poleg sonca; toda ko prideta večer in noč, potem bo tudi moja luna zasijala, kot da ima svojo svetlobo in bo omogočila tudi zvezdam okoli sebe, da zasijejo.
21. Vendar, dokler velika svetloba Božje besede še vedno sije v nas, je moja mesečina domišljava norost, zato za sedaj opusti govor, ki si ga zahteval od mene in se osveži v žarkih velike svetlobe, ki je v nas!
22. Kajti sedaj bi bil moj govor v nas kot pomračitev sonca; zato ostanimo v dnevu dokler bo trajal!
23. Vendar, ker se bo moral ta dan nekoč končati, šele potem, očetje in bratje, bodite pozorni na luno! – Zdaj pa pojdimo domov, kajti sonce se že pripravlja, da bo zašlo! Storimo to! Amen.«

171. Poglavje

Čudežna napolnitev Setovih shramb

1. Po tem Henohovem govoru so vsi očetje vstali, vključno s štirimi iz poldneva in odšli v svoja bivališča. Ko so prišli tja, je Adam povabil Henoha, znanega Abedama in četverico iz poldneva, naj čez noč ostanejo pri njem in obedujejo z njim v njegovi koči.

2. Gostje so nato pozdravili Adama z otroško ljubeznijo in z veseljem privolili Adamovi želji ter vstopili v njegovo kočo.
3. Adam je takoj naročil Setu, da preskrbi večerjo, ki je takoj odšel ponjo.
4. Nemudoma je odšel v svoje bivališče in ukazal svojim otrokom naj prinesejo tri srednje velike košare, polne najboljših plodov, mleka, jagodnega soka, vode, kruha in medu.
5. Setovi otroci so odhiteli k njegovim velikim shrambam, da bi izpolnili voljo svojega očeta, toda kako začudeni in žalostni so se takoj od tam vrnili, ker so bile shrambe popolnoma prazne!
6. Ko so to sporočili Setu, je sam odšel takoj v shrambe, kjer je na svojo žalost lahko le potrdil, kar so mu izjavili njegovi otroci.
7. 'Kaj naj zdaj storim?' je vprašal svoje srce; toda to je ostalo nemo in noben dober nasvet se ni pojavil iz njega.
8. Zato je kmalu odšel iz svojega bivališča in se vrnil v Adamovo kočo.
9. Ko je prišel tja, je takoj z najbolj usmiljenja vrednim izrazom razkril resnično obžalovanja vredno stanje njegovih shramb.
10. Ko je že precej lačen Adam to slišal, se je užalostil in končno obrnil k Henohu ter ga vprašal, če so njegove shrambe morda bolj oskrbljene kot Setove.
11. In Henoh je odgovoril: »Poslušaj, če so shrambe očeta Seta res v takem stanju kakor jih je opisal, sem vnaprej prepričan, da moje shrambe niso tako slabo oskrbljene kot njegove.
12. Vendar mislim, da je tokrat oče Set v svoji veliki vnemi premalo pogledal naokrog po svojem domu. Torej, naj še enkrat povem: Setove shrambe so obilno napolnjene in oče Set mora iti še enkrat tja, da bi jih našel napolnjene.
13. Kajti Abba Jehova ni poln ljubezni in usmiljenja le takrat, ko hodi viden med nami, ampak je popolnoma enak tudi, ko je skrit pred našimi očmi; zato Njemu vsa naša ljubezen, vsa hvala in vse čaščenje za večno! Amen.«
14. In Set je rekel: »Henoh, govoril si resnico: Vsa naša ljubezen in obožavanje dobremu, najbolj ljubečemu Očetu! Kajti On je sedaj meni izkazal veliko in izredno milost; resnično: moje shrambe so bile prazne do zadnje kapljice, sedaj pa jih v mojem srcu vidim zopet popolnoma napolnjene!«
15. In Set se je takoj vrnil v svoje bivališče in vsi otroci in njegova žena so že hiteli proti njemu ter kričali: »Oče, oče! Naše shrambe so prepolne z najbolj okusnimi in zelo dišečimi živili vseh vrst!«
16. Set se je takoj vrgel na tla na svoje obličje in se hotel zahvaljevati in moliti, toda glas, kot da je z nebes, ga je pozval:
»Moj dragi brat Set, poznam te in ti poznaš Mene, zato vstani in poskrbi za Adama in njegove Meni ljube goste! Amen.«
17. Tedaj je Set skočil pokonci in pogledal okoli sebe, da bi nekako zagledal svetega Abbo.
18. Toda glas je ponovno spregovoril: »Set, zakaj iščeš z očmi okoli sebe? Ali ni srce Moj dom v tebi? Torej pojdi in postrezi gostom! Amen.«
19. In Set je takoj odšel in v zadostni meri poskrbel za goste in jih seznanil s tem kar se mu je zgodilo.

20. In Henoh je odvrnil: »Tako je to in bo še naprej ostalo, in sicer, da je uho bližje življenju kot oko; toda samo srce je večno bivališče življenja. Zato Njemu, Očetu življenja, popolna predanost naših src za večno! Amen.«
21.Nato je Adam blagoslovil goste in z njimi slavil Boga, potem pa so se vsi odpravili spat.

172. Poglavje

Prva cerkev na Zemlji. Sedem odposlancev z višin v Lamehovi palači Hanohovega mesta

1. Z Božjimi otroci smo na višinah preživeli sedem dni, kjer smo bili priča enemu dejanju za drugim in ob Jehovi vidni prisotnosti slišali podrobno od besede do besede o ustanovitvi prve cerkve na Zemlji. Tako smo prejeli izčrpno pojasnilo o šestih dneh stvarjenja kot je navedeno v Svetem pismu po Mojzesu, s katerim se lahko razume le ustanovitev prve cerkve na Zemlji; mi pa lahko ponovno za kratek čas zapustimo višine in gremo v Hanohovo mesto, da vidimo in slišimo kaj se tam dogaja in kakšne spremembe so se zgodile v času enega tedna.
2. In tako pojdimo dol! – Kaj se tukaj dogaja? Kaj je tu?
3. Glejte, v tem trenutku se pripravljajo Kisehel, Setlahem in drugi brat, ki se imenuje Joram, da vstopijo v Lamehovo palačo.
4. Kakšen je njihov namen, kaj bodo storili in kakšne gnusobe bodo uzrle njihove oči? – In tako glejte in poslušajte!
5. Od svojega hitrega prihoda v Hanohovo mesto se je sedem odposlancev že večkrat približalo Lamehu. Pokazano jim je bilo vse, tam so bile tudi nalepotičene spletične, ki so se gibale okoli njih v vseh mogočih nespodobnih položajih in se mikavno vedle in privlačno govorile. Te so čisto resno skoraj popolnoma zapeljale štiri od njih, zato Sem na dan sporov k njim dol poslal angela Abela, kar je bil razlog, da ti štirje tudi tokrat niso bili prisotni; vendar pa jih sam Lameh še ni sprejel.
6. Tokrat pa se je trojica trdno odločila prodreti v Lamehove sobane, zato so pravkar vstopili v palačo.
7. Kaj želijo od Lameha, ki jih ne spusti predse, ampak jih hoče le zavesti in ujeti v pasti svojih na novo pridobljenih spletičen in hotnic.
8. Vi veste kaj je storil z Jehovim imenom; glejte, to vodi do tega, da mora on z lastnimi rokami izkopati luknjo in na prej opisan način očistiti ploščo!
9. Toda kaj vse bodo ob tej priložnosti videli, si boste ob njihovi strani lahko povsem jasno ogledali!
10. Ko so prišli do prvega stopnišča, so videli na obeh straneh polno najlepših in najbujnejših zapeljivih žensk, ki so bile vse popolnoma gole in glasno jadikovale ter z žalostnim glasom prosile tri glasnike naj jih rešijo, kajti drugače bodo v naslednji uri umrle najokrutnejše smrti, ker jih niso uspele prejšnji dan očarane ujeti in jih kot Lamehove najhujše sovražnike predati njegovemu najbolj gorečemu maščevanju.

11. Toda to je bila le Lamehova zvijača, katero je trojica prepoznala, in Kisehel je rekel golim ženskam: »Poslušajte, ve zlobno kačje gnezdo! Ne bo vas Lameh okrutno pokončal, ampak vam bo to storila ostra Jehova palica!
12. Gnoj in razjede vas bodo zunaj mesta žive požrle, v mlakužah, močvirjih in blatu! Jehova vsemogočna volja bo za večno storjena! Amen.«
13. V istem trenutku so bile približno šestdesetim golim ženskam povzročene strašno pekoče gobave razjede, da so pobesnelo tekle, divjale in tulile po ulicah mesta in potem ven k prej omenjenim mlakužam, močvirjem in blatu ter se naglo vrgle vanje.
14. Njihova telesa so bila tako vsa v gnoju in razjedah, da je smrdeče in razpadajoče meso, še vedno živim, začelo odpadati od njihovih kosti.
15. S tem je bilo prvo stopnišče počiščeno. Ko so prišli do drugega, jih je pričakalo še bolj grozno tarnanje, kajti tudi to stopnišče je bilo napolnjeno z golimi ženskami, ki so bile skoraj razmesarjene z najostrejšimi palicami Lamehovih biričev.
16. Ko so krvaveče ženske videle mogočno trojico, so začele še glasneje kričati, da bi jih trojica rešila iz rok Lamehovih biričev.
17. In Kisehel je zaukazal biričem: »Prenehajte zamahovati s svojimi palicami in peljite Lamehove junakinje ven k mlakužam, močvirjem in blatu, kjer bodo srečale svoje grešne prijateljice in z njimi delile svojo nagrado!
18. Toda vaše roke naj se odslej nikoli ne dotaknejo palice, ker boste drugače tudi vi umrli kot so te grešne junakinje! - Jehova volja bo storjena sedaj in za večno! Amen.«
19. In biriči so takoj odvrgli palice, zvezali razmesarjenim ženskam roke na hrbtu in jih zvlekli ven k mlakužam, močvirjem in blatu. Tedaj so začele ženske grozovito tuliti, ker so spoznale usodo svojih prijateljic.
20. Potem so biriči razvezali njihove roke in jih potem zapustili; toda ženske so se v obupu vrgle v močvirje in vse propadle tako kakor ostale.
21. Ko so se biriči vrnili v palačo, jim je trojica dejala naj se obrnejo k Jehovi in nikoli več ne vstopijo v palačo, ampak naj grejo s svojimi ženami v Farak, kjer jih čaka drugačna usoda.
22. Kmalu je sto biričev zapustilo palačo, trojica pa je nadaljevala pot do tretjega stopnišča.

173. Poglavje

Tretje stopnišče v Lamehovi palači; njegove ovire za tri odposlance

1. Ko je trojica prišla na tretje stopnišče, so se v sebi začeli čuditi veliki Lamehovi zvijači, kajti na kaj takega niso bili pripravljeni.
2. In Jaz Sam jim v njihovih srcih nisem povedal ničesar, tako da bi lahko ob tej izjemni priložnosti vse bolj izkoristili moč modrosti, ki Sem jim jo dal. Kako je torej Lameh zadelal to tretje stopnišče?
3. Vsaka stopnica je bila zasedena z majhnimi otročiči in njihovimi obupanimi golimi materami, s popraskanimi prsmi in razmršenimi lasmi; otroci so bili z

vrvmi privezani na stopnice, matere pa so imele okoli ledij železne okove in na stopnicah visele privezane z močnimi verigami.
4. Ko so matere videle tri mogočneže, so začele kleti in preklinjati same sebe in tudi trojico, kot sledi:
5. »Iz katerega pekla najhujšega od vseh vragov ste izstopili, da moramo biti me tukaj zaradi vas tako grozovito mučene, zato da bi vam bil zaradi našega strašnega trpljenja in gorja oviran dostop do brezbožnega Lameha?!
6. Vi sebe imenujete Jehovi odposlanci! O vi grozni bogokletneži! Če je Jehova tak kot ste vi, potem je naš pošastni Lameh v primerjavi z njim kot rahel večerni vetrič, kljub vsej svoji nečloveški hudobiji?!
7. Kaj so vam kdaj koli naredile uboge dekle, katere je Lamehova neizmerna krutost zvabila in zmamila za njegove najnižje namene, da ste jih brez usmiljenja ali sočutja pregnali ven v najsramotnejše kloake in mlakuže, da so tam propadle tako na telesu kot na duši?!
8. O vi bedni glasniki najnižjega pekla, kot ga je nekoč opisal veliki Farak, - kljub vašim dejanjem, katerih vsi vragi skupaj niso sposobni, se vi drznete sebe imenovati za Jehove odposlance?
9. Lameh je ubil svoja dva brata in bi si zato zaslužil dvojno smrt;
10. Toda Jehova je rekel Lamehu: 'Kdor hoče Lameha ubiti, bo sedeminsedemdesetkrat maščevan!'
11. Tako kakor me, te uboge dekle niso nikoli ubile muhe, in vi, ki si domišljate, da ste glasniki večne Jehove ljubezni, ste jih mučili na najbolj okruten, najbednejši in najsramotnejši način do smrti, kljub temu, da so biriči te trojne nesrečnice zvlekli za lase v to hišo najsramotnejše Lamehove izprijenosti, za kar ste jih, povrh vsega, za njihovo krutost celo osvobodili in osrečili!
12. O vi bedni, najokrutnejši Jehovi odposlanci, če nameravate Lameha, to pošast, zopet spreobrniti k Jehovi, zakaj niste najprej poskušali spreobrniti najnesrečnejše dekle, preden ste jih pustili, da so jih tako okrutno umorili?!
13. O glejte, to vi ne delate za Jehovo, čigar odposlanci se pretvarjate da ste, ampak imate le moč nad ubogimi ljudmi v globinah vsega blata!
14. Poglejte nas, kako smo uboge morale biti zaradi vas podvržene najbolj gnusnim Lamehovim mukam! Ali hočete tudi nas imenovati za lažnivke in nas potem uničiti in ubiti v mlakužah in kloakah?!
15. Če vi bedniki to želite, nas rešite okov, kajti za ljubeče matere ne more biti nobena smrt in noben mučeniški pekel bolj boleč od stanja, v katerem smo sedaj pred vami!
16. Če tega ne želite, potem nas pustite, da tu propademo in stopite preko nas in naših ubogih nedolžnih otrok navzgor do gnusnega, groznega Lamehovega bivališča in njega spremenite v še slabšega vraga, kakršen že je!
17. Preklet naj bo dan, ki nam je dal to bedno življenje! Prekleti naši roditelji in Stvarnik, ki nas je ustvaril za tako bedo in bodite večno prekleti vi, ki ste prišli še povečati našo bedo!
18. Če lahko, nas uničite za večno; toda ne mučite nas več kot smo že tako ali tako mučene!«

19. Tedaj so vsi trije osupnili in niso vedeli več kaj naj storijo, kajti govor priklenjenih žensk ter jok in kričanje otrok se je mogočno dotaknil njihovih src.

174. Poglavje

Setlahemove besede pokore zlobnim ženskam tretjega stopnišča. Dekle prvega in drugega stopnišča pripovedujejo o svoji čudežni rešitvi

1. Sprva je trojica ostrmela nad Lamehovo zvijačo, s katero jim je tako učinkovito zagradil pot čez tretje stopnišče.
2. Takšno čudenje je bilo zgolj plod pogleda na strašno učinkovito blokado. Ko pa so slišali obtožbo žensk, jim je njihovo vest oteževalo vedno več pomislekov zakaj so tako kruto obsodili dekle iz prvih dveh stopnišč.
3. V polnosti svoje notranje moči so se v duhu napotili k mlakužam, dvignili vse dekle očiščene in oživljene ven iz mlakuž in kloak in jih priklicali pred tožeče ženske, nato pa so tem namenili sledeči govor, potem ko Sem odprl njihova srca; tokrat je bil govorec Setlahem, in take so bile njegove besede:
4. »O ve zlobne ženske, poglejte tukaj vaše grešne družabnice, ki stojijo pred vami tresoče in dobro ohranjene! One so bile mrtve v mlakužah. Kdo jih je pravzaprav očiščene dvignil iz nedostopnih močvirij, mlakuž in kloak in jih varno privedel sem žive in zdrave?
5. Ali ste jih ve rešile? Pogovorite se s temi najzlobnejšimi ženskami in jim povejte kdo vas je očistil in kdo potegnil iz brezna smrti in vas ponovno oživil!«
6. In več kot sto šestdeset dekel je reklo enoglasno: »Oh, poslušajte nas, ve najnesrečnejše Lamehove hotnice in njegove služabnice, katerih ima še vedno precej, čeprav je bil pred tremi dnevi njegov glavni hlapec, Horadal imenovan, vodja elitnih sil, bodisi uničen na višinah od Jehovih otrok, ali pa jih je zapustil!
7. Vse smo bile že popolnoma mrtve v kloakah; le naše uboge duše so zelo nesrečne lebdele nad mlakužami, močvirji in kloakami. Toda nenadoma smo videle tri velike svetleče postave, ki so se bližale našemu bednemu bivališču in v teh treh zelo sijočih postavah smo takoj prepoznale tri Jehove odposlance.
8. In ti odposlanci so zaklicali z mogočnim glasom: 'Prebudite se za dokaz božanskosti našega odposlanstva!' Takoj so dvignili naša očiščena telesa iz brezna, da smo se združile z njim in nas nato privedli sem z nevidno silo, tako da sedaj pričamo in bomo vedno želele pričati, da morajo biti ti trije veliki možje resnično Jehovi odposlanci!«
9. In Setlahem je nadaljeval: »No, ve najzlobnejše ženske in pravi otroci zmaja, - povejte, kaj mislite o vaši prejšnji pritožbi?! Povejte nam, kdo je svetoval Lamehu naj blokira stopnišče na ta način?! Ali niste bile to ve?
10. Ali niste ve zaposlile otroke in mnoge nasilno iztrgale materam za ta gnusen namen? Ali niste z lastnimi rokami same zvezale otroke z verigami na kline in brez najmanjšega Lamehovega ukaza polteno spraskale svoje prsi in jih večji del namazale z rdečim sokom?!

11. Jehova nam je le za kratek čas preprečil, da bi videli vašo grozljivo obliko, toda sedaj nam jo je pokazal tako kakršna je, tako da vas vidimo docela v polnosti vaše zlobe! Zaradi česa se boste pa sedaj pritožile?
12. Prej ste nas vprašale, iz katerega pekla smo izšli, sedaj vas jaz sprašujem: Iz katerega pekla ste pobegnile, ko ste prej pred nami preklinjale Boga in Lameha?
13. Čigavi otroci ste ve, da preklinjate istočasno Jehovo in hudiča?!
14. Kaj naj se zgodi z vami, saj je zmajeva hiša predobra za vas?! Povejte, same podajte svojo sodbo!«
15. In ženske so začele vpiti: »Prijatelji Njega, čigar ime ne bo več oskrunil naš gnusni jezik! Uničite nas, uničite nas popolnoma, kajti za nas je vsak še tako beden obstoj prevelika milost!«
16. Toda Setlahem je odgovoril: »Vstanite, vzemite otroke in jih odpeljite tja kamor spadajo; potem pa pojdite nazaj h kloakam, s sebe sperite umazanijo in nato delajte pokoro, dokler ne bomo prišli k vam in vam dali primerno plačilo za vaša hudobna dela!
17. Kajti, preveč ste pokvarjene za vsako kazen in katerikoli pekel! In tako se dvignite in pojdite! Toda ve rešene dekle, pojdite v svoje prostore in se oblecite, potem pa se zopet vrnite ter nas peljite k Lamehu! Amen.«

175. Poglavje

Setlahemov govor in naročilo zveličanim deklam. Trije odposlanci prodirajo k Lamehu. Nemočen Lamehov bes

1. In ženske so se takoj umaknile s stopnišča in tuleč odhitele z otroki ven. Dekle pa so se šle obleč v svoje sobane in se nato svečano in skromno oblečene hitro vrnile k trojici, se vrgle pred njimi na tla in prosile odpuščanja za svoje prejšnje hudobnosti, v katerih so delovale bolj prisilno kot svobodno. Potem so se jim zahvalile za svojo milostno rešitev in jih prosile za trajen krepilen blagoslov; in trojica jih je v Mojem imenu tolažila, blagoslovila in okrepila. Po tem dejanju je Setlahem rekel deklam:
2. »Poslušajte sedaj, ve dekle, ki ste pet dni služile Lamehu, - sicer ne Lamehu osebno, ampak njegovim služabnikom, kajti od trajne izgube svojih žensk ni hotel imeti nobenega opravka z ženskimi bitji, saj so postale kletev v njegovih ustih!
3. Sedaj ste očiščene in osvobojene prejele Jehov blagoslov od nas Njegovih služabnikov in odposlancev, s čimer niste več otroci pekla, ampak ste s tem postale otroci nebes.
4. Ampak, ker ste sedaj postale otroci nebes, se vedno obnašajte v skladu s tem, tako da boste lahko vedno deležne tega blagoslova!
5. Poslušnost je prva stopnja v bivališču večnega življenja. Torej, če želite doseči večno življenje bodite poslušne na vsako besedo, ki jo boste slišale iz naših ust in iz vedno večje ljubezni do Jehove storite to kar bomo zahtevali od vas! Če boste vse to zvesto delale iz ljubezni do Jehove, se bo potem tudi vaša

moč začela večati in postale boste prave junakinje – ne več pregrehe, ampak večnega Božjega življenja, s tem pa tudi večno Bogu prijetne!
6. Prvo kar zahtevamo od vas je, da nas odvedete k Lamehovim sobanam.
7. Potem pa pojdite ven in zbirajte suh les in ga znosite k mlakužam ter ga kopičite na suhih mestih; tako dolgo dokler ne pridemo do vas!
8. Vendar, če vas bodo ženske, ki si tam zunaj umivajo umazanijo s kloak ali kdo drug vprašal zakaj to delate mu ne recite ničesar kot le to,
9. Da smo mi Jehovi odposlanci zapovedali, da to storite; in gorje tistemu, ki bi si drznil položiti roko na vas, bodisi na od vas nabrani les!
10. Za sedaj veste vse kar morate narediti in tako nas vodite do Lamehovih soban! Amen.«
11. In takoj je šlo nekaj dekel naprej, nekaj pa jih je sledilo trojici. Ko so kmalu prišli do vrat Lamehove sobane, so pokazale nanjo, rekoč: »To je ta soba; ali je v njej ali ne, tega nikakor ne moremo vedeti, ker so vrata zaprta! – Jehova z vami in z nami!«
12. Setlahem je pohvalil njihovo zvestobo in jim nato ukazal naj gredo ven zbirati les.
13. Vendar pa se je Kisehel dotaknil vrat, ki so bila trdno zaklenjena in zagrajena in ta so se nenadoma odprla; in globoko v ozadju sobe je sedel na velikem prestolu Lameh, žareč od jeze in besa, obdan s tisoč hlapci oboroženimi z dolgimi sulicami, biriči in služabniki.
14. Njegov pozdrav je bil: »Hlapci, zgrabite tri zločince z gora! Zvežite jih tesno, tako da jih bom potem sam raztrgal na koščke s svojimi lastnimi rokami; z njihovo krvjo bom odkupil kri mojih žena Ade in Zille in kri moje najlepše hčerke Naeme! Pojdite in izpolnite mojo vsemogočno voljo!«
15. Toda Kisehel je takoj dvignil roko in spregovoril z gromkim glasom: »Stoj! – samo do tu in niti za las dalje!
16. Kdor od vas hlapcev bo premaknil samo roko ali nogo, se bo v hipu srečal s takojšnjo smrtjo!«
17. Ker se ni nihče premaknil, je Lameh sam skočil s prestola, iztrgal sulico iz rok hlapca in hotel trojico prebosti. Toda sulica je postala takoj razbeljena in Lameh jo je preklinjajoč odvrgel od sebe, takoj zgrabil drugo in si pri tem ožgal dlani.
18. Tedaj je videl, da je tako rekoč izgubljen in vprašal trojico tresoč se od jeze in žareč od besa:
19. »Kaj hočete tukaj, vi gorske zveri? Govorite, da vam bo Lameh lahko plačal zahtevani davek! Govorite, - govorite, - govorite!«

176. Poglavje

Kisehelov neomajen govor Lamehu, neusmiljenemu tiranu. Kisehel pokori upornega Lameha

1. In Kisehel je zopet dvignil svojo roko in z mogočnim glasom izrekel naslednje besede besnemu Lamehu, rekoč:

2. »Lameh, ti zlobni kralj vse pregrehe, vseh gnusob, najbolj slepe in najmračnejše zlobe! V imenu velikega, izredno mogočnega Boga ti povem, da niti najmanjšega kamna, ki leži pohojen v najbolj umazani ulici tvojega mesta ne zahtevamo od tebe kot nekakšno dajatev! Ko bomo spet odšli iz te globine, si bomo najprej skrtačili ves prah z naših nog!
3. Tako v času naše prisotnosti tukaj, nismo vzeli ničesar kar je v nižinah ustvarjeno v sadju in živilih, razen prostega zraka in čiste vode, ker smo od zgoraj z vsem izdatno oskrbljeni. Iz tega ti je lahko dobro razvidno, da nismo tukaj zaradi neke dajatve!
4. Kljub temu pa zahtevamo veliko dajatev od tebe; vendar ne stvarno dajatev ampak dajatev v dejanju, in sicer dajatev tvoje pokornosti!
5. Glej, ti si kralj, ki zahteva od vsakogar največjo pokornost kot vprašanje življenja in najbolj grozne smrti – toda sam nisi bil še nikoli pokoren!
6. Torej, sedaj boš prvič v svojem življenju moral tudi ti upogniti svoj dobro rejeni vrat pod težkim jarmom pokornosti in nosil to kar ti bomo naložili v Jehovem imenu!
7. Dobro zate, če boš vse voljno izpolnil; ampak če se boš upiral, boš občutil ostri Božji bič na najbolj silen način, tako dolgo, dokler se ne bo tvoj trd kraljevski vrat svojevoljno sklonil pod jarmom naše volje v Jehovem imenu! Ali sedaj poznaš dajatev?«
8. Tedaj je Lameh skočil kvišku in poln besa planil na Kisehela, kot da ga namerava raztrgati na koščke. Toda Kisehel je Lameha, ki je bil v naletu, zagrabil za njegove dolge lase in ga malo stresel, dvignil s tal in ga vprašal z resnim glasom: »Lameh, ti bedni črv v prahu, vse šibkosti in popolne nemoči, povej mi zdaj, kako dolgo se nam nameravaš še upirati!
9. Ti, kogar mi z Božjo močjo, ki je v nas, lahko odpihnemo z najmanjšo sapico iz naših ust, se hočeš upirati vsemogočni Božji volji?!
10. Povej mi, kaj boš naredil, če te zopet spustim? Kajti, visel boš tukaj v zraku in se ne boš dotaknil tal z nogami, dokler ne boš jasno izrazil kaj nameravaš storiti, če te spet spustim!
11. Sedaj lahko dobro vidiš koliko ti koristijo tvoji hlapci pred nami; zato govori!«
12. In Lameh je zaškrtal z zobmi in končno rekel: »Če mi daš vsaj tri dni časa za razmislek, tako da se lahko zberem in umirim! Kajti sedaj vidim, da nimam orožja proti sovražnikom kot ste vi, zato bom premislil in se odločil kako se vam lahko pokorim!
13. In tako me spet postavi na tla in mi potem povej kaj naj storim!« - In Kisehel je postavil Lameha nazaj na tla in ga izpustil.
14. Takoj, ko je bil Lameh prost, je stekel k svojemu prestolu, se usedel in zavzel svojo kraljevsko držo ter potem zelo resno vprašal: »Kaj naj torej veliki kralj in vladar nebes in zemlje naredi?«
15. Ob tem skrajno neumnem vprašanju je Kisehel rekel: »Kot prvo se mora veliki kralj nebes in zemlje takoj spustiti s svojega prestola, da ne bo na bronastem prestolu sežgan v prah!«
16. Tedaj je prestol postajal vedno bolj vroč, da je Lameh takoj skočil z njega dol in prestol prvič preklel.

17. In Kisehel je nadalje dejal: »In potem bo šel s prestola vrženi veliki kralj z nami do mlakuž, močvirij in kloak; njegovi telesni stražarji pa mu bodo sledili! Ko bo z nami prišel tja, bo prejel nadaljnje navodilo kaj vse naj naredi!
18. In tako nam sledite v imenu Jehove, velikega vsemogočnega Boga! Amen.«

177. Poglavje

Kisehelove silne besede Lamehu. Trije odposlanci vodijo Lameha in njegove stražarje na morišče

1. Lameh je rekel Kisehelu: »Zakaj si me pozval naj grem za vami skupaj s svojimi hlapci in služabniki? Ali si nisem prej izgovoril tri dni časa za premislek? Kje je ta?
2. Zakaj mi ga nočeš odobriti? Daj mi odgovor na vprašanje!«
3. In Kisehel je odgovoril: »Zato, ker je taka Božja volja! Mi ne delamo ničesar iz sebe, ampak tisto kar počnemo delamo po volji Boga, čigar ime si oskrunil in onečastil na najbolj ogaben način!
4. Zato ti ne more biti dan čas za razmislek! Kajti Bog ti je dal že dolgo časa za premislek in za spreobrnitev; vendar pa si ga ti uporabil za največje sramotenje in grozodejstva. Torej ne boš imel več časa za premislek, v katerem bi snoval celo večje gnusobe kot doslej!
5. Torej se nemudoma potrudi in hodi za nami in ne preizkušaj več Božje potrpežljivosti, kot si to vedno počel, sicer bi se lahko zgodilo, da bi morali nad teboj izvajati nasilje!
6. Kaj si že sploh kdaj dosegel zoper Jehovo s svojo trmoglavostjo?!
7. Kako dolgo je tega odkar te je Meduhed z več tisoči zapustil, in bil Tatahar, ki ga je zasledoval, uničen z vso svojo vojsko?!
8. Kako dolgo je tega, ko te je celo pogumni Sihin za vedno zapustil s svojimi nadvse pogumnimi in prekanjenimi privrženci?!
9. Kako dolgo je tega odkar so te zapustile tvoje žene?!
10. Kaj si dosegel proti Horedu, katerega si ogoljufal s svojo hčerko?!
11. Pred nekaj dnevi si hotel požgati vso zemljo; vprašaj se kako uspešen si bil v tem!
12. Kaj se je zgodilo s Horadalom, katerega si z veliko orožja poslal, da bi uničil Božje otroke? Kaj si s tem pridobil?
13. Kaj so ti koristile vse tvoje okrutnosti? Ali si s tem postal bogatejši in močnejši?
14. Pomisli na vse kar si storil zoper Boga in kakšni plodovi so zate nastali iz tega!
15. Povem ti, da noben drug kot ta skozi katerega padaš globlje in globlje v najbolj trdovratno satanovo sužnost, iz katere se boš neskončno težko še enkrat dvignil!
16. Slepil si se v prepričanju, da si Vsemogočni Bog. O ti bedak, zakaj nisi nikoli poskušal ustvariti človeka, ali pa vsaj oživiti tiste, ki si jih ubil, tako da bi se s tem prepričal kako bedno neumno je stanje tvoje božanskosti?!

17. Torej se sedaj več ne upiraj in hodi za nami; kajti mi smo tvoj zadnji žarek Jehove milosti!
18. Če ga boš svojevoljno sprejel, lahko ubežiš Božji sodbi, drugače ti bo ta zadnji žarek milosti neizprosen sodnik za večno smrt! – Torej, pojdi za nami!«
19. In Lameh je vprašal od jeze skoraj čisto skrušen: »In kaj naj jaz tam pri mlakužah počnem?«
20. In Kisehel je rekel: »Videl boš Božjo moč in jo tudi spoznal in tako videl, da se Bog z bitji tvoje vrste ne šali, kajti Bog je resen Bog in ne Bog, ki ima človeštvo za igračko Svoje moči!«
21. Te poudarjeno izrečene besede so končno prepričale Lameha, da je šel z oboroženimi hlapci za trojico.
22. Toda, ko so ljudje na ulicah videli, da trojica hodi pred Lamehom, so mislili, da jih je Lameh premagal in jih sedaj pelje ven, da jih usmrti.
23. Zato so vpili: »Gorje nam, gorje nam; kajti Lameh je prevladal nad mogočnimi gorami! Danes so padli oni, jutri pa bo njegova sekira ubila nas!«
24. Toda Kisehel je z močnim glasom rekel vsem, ki so tožili: »Pojdite za nami in glejte kaj se bo zgodilo; šele nato tožite nad nami in potem nad vami!
25. Kdor nas privede v past, bo privedel v past tudi Boga; vendar pa, če bi bil Bog ujet, mi ne bi imeli več tal pod našimi nogami! Kajti Zemlja je Božja, tako kot so nebesa; toda Zemlja še vedno obstaja in tako tudi Bog – in mi iz Njega!
26. Zato pojdite vsi za nami, tako da boste lahko spoznali veliko neumnost svojega praznega strahu.«
27. In velika množica je šla za njimi ven k mlakužam.

178. Poglavje

Ognjena sodba Lamehovim kurtizanam

1. Ko so prispeli do mlakuž, močvirij in barij in je Lameh videl svoje spletične ter opazil, da se nekatere gole mažejo, drgnejo in umivajo z blatom, medtem ko so druge še vedno zaposlene z vlečenjem lesa, je planil proti Kisehelu in ga vprašal z zelo ogorčenim glasom:
2. »Povej mi, veliki kralj Hanohove ravnice, ti dolgonoga gorska zver, kakšno hudobijo hočeš sedaj tukaj napraviti meni in vsej moji hiši?!«
3. In Kisehel je odgovoril s čvrstim glasom: »Poslušaj, ti živo satanovo bivališče, ti ostudni skupek vsega pekla, ti živa hudičeva rit, katerega naravo prepoznavamo od dejanja do dejanja, - ukrepanje samo ti bo dalo odgovor! In tako bodi tiho in nas o ničemer več ne sprašuj; in ko te bom vprašal jaz, govori s človeškimi usti, vendar nikoli s čeljustjo zmaja! Naj se tako zgodi!«
4. Po tem odgovoru je bil Lameh tiho in ni rekel ničesar več, kajti zdelo se mu je pametneje, da je tiho, toliko bolj, ker trojice njegov glas nikakor ni prestrašil, pa tudi svojega orožja ni imel v dosegu!
5. Torej, ko pa je Kisehel prav dobro opazil kakšen je Lamehov pogum, se je takoj obrnil k deklam, ki so zbirale les in jim rekel:

6. »Poslušajte, ve očiščene dekle! V kratkem času ste prinesle primerno količino suhljadi, vendar če hočete postati popolnoma svobodne ustvarite sedaj tukaj kar najhitreje tudi ogenj!«
7. In dekle so stekle in se kmalu vrnile z gorečimi baklami narejenimi iz zemeljske smole.
8. Ko so dekle tako stale opremljene z vnetljivo snovjo, se je Kisehel obrnil k ženskam, ki so se mazale z blatno nesnago in rekel:
9. »Poslušajte sedaj ve! Vaše telo je sedaj tako kakor vaša duša in primerno za pekel, potem ko je s pomočjo teh smrdljivih kloak dobilo videz vaše duše; torej vstanite iz kloak in se povzpnite na te kupe lesa, da bo vaše bedno življenje končano v besnečih plamenih, tako da boste na plameneči grmadi našle svojo že dolgo zasluženo nagrado! Naj se zgodi!«
10. Tedaj so ženske začele jokati, prositi, moledovati in vpiti: »Vi mogočni glasniki edinega pravega, velikega Boga, naložite nam kakršnokoli pokoro hočete in me jo bomo vestno izvrševale skozi vse naše življenje, tako kot smo izvrševale vašo voljo v teh kloakah! Samo pustite nam naše že tako obžalovanja vredno življenje, da vendar ne bomo za vedno izgubljene!
11. Če nas hočete in morate vseeno ubiti nas ne ubijte na ta najbolj mučen način!
12. Zato vas prosimo za usmiljenje, zavoljo vaše žive, vsemogočne, velike Božje volje!«
13. In Kisehel jim je rekel: »Poslušajte, to ni odvisno od nas, kajti mi vam ne moremo soditi niti vas rešiti, ker nismo nič drugega kot le izvrševalci Božje volje!
14. Raje se vrzite na tla pred Boga, povejte Mu vašo stisko in Ga prosite, da vas reši, in bodite prepričane, da bomo storili vse kar nam bo On dal spoznati po naših srcih!«
15. In ženske so začele vpiti k Bogu naj jih reši pred strašnim bližajočim trpljenjem.
16. Toda gromki, hudo jezen glas je zazvenel v vseh ušesih, rekoč:
»Potem, ko vas bo najprej ogenj osvobodil!«
17. In Kisehel je rekel ženskam, ki so bile na pol mrtve od strahu:
»Sedaj ste slišale s svojimi lastnimi ušesi kaj naj se tukaj z vami stori, - in zato nič več ne oklevajte in se povzpnite na les v imenu vsemogočnega Boga, ki je sedaj vaš edini sodnik!«
18. In ženske so se počasi dvignile s tal in vreščeč splezale na kupe lesa.
19. Ko so bile že vse na skladovnicah lesa, je Kisehel ukazal deklam, da te z baklami prižgejo.
20. Dekle so stran obrnjene s tresočimi rokami to storile.
21. In ogenj je kupe hitro zajel; ženske so na pol zgorele vpile in se nore od bolečine vzpenjale med svetlimi plameni, dokler ni končno smrt naredila vsemu konec.
22. Tedaj je Lameh skoraj pobesnel in Kisehela razjarjen vprašal: »Kaj ste vi in vaš Bog sedaj pridobili s tako grozno usmrtitvijo?«
23. In Kisehel je odgovoril: »Rečeno ti je bilo, da ne govori prej dokler nisi vprašan!

24. Toda ti se nisi ravnal po naši volji, zato od nas ne boš prejel nobenega drugega odgovora kot iz opravljenega dejanja!«
25. In Kisehel je takoj zaklical z močnim glasom: »Ve, z ognjem očiščene ženske! Vzdignite se spet iz pepela vašega nekdanjega grešnega telesa in bodite Lamehu priče našega poslanstva!«
26. In ženske so se poveličane takoj dvignile iz pepela, slavile in hvalile Boga in pričale, da so trije pravi odposlanci večnega Boga, in tudi kako neznatno je trpljenje v primerjavi s tem kar sedaj občutijo v tem povsem novem življenju.
27. Tedaj je Lameh začel razmišljati o tem nezaslišanem čudežu.

179. Poglavje

Lameh je od Kisehela preizkušan in ponižan v svoji lažni božanskosti in vsemogočnosti

1. Po tem čudežnem dejanju se je Kisehel obrnil k Lamehu in ga vprašal: »Lameh, ti, ki ne samo da si domišljaš, da si veliki kralj, ampak si v blodnjah, da si celo Bog, dopustil že več tisoč usmrtitev in to vedno na najbolj mogoč krut način, nam povej, ali si s svojo božanskostjo priklical tudi vsaj enega nazaj v življenje?!
2. Kajti mi še predobro vemo, da si se pokesal za marsikatero dejanje.
3. Brata, ki si ju ubil, si želel priklicati nazaj v življenje, prav tako kakor mnoge druge, ko bi ti bilo to le mogoče v času pred tvojimi blodnjami, da si Bog!
4. Povej nam zakaj tega nisi storil zdaj, ko si trdno verjel, da si vsemogočni Bog!
5. Ali nisi hotel, ali nisi mogel tega narediti, ali pa si morda menil, da je to pod tvojim božanskim dostojanstvom?«
6. In Lameh je rekel zelo vzvišeno in ponosno: »Vedno sem menil, da je to pod mojo častjo; to je razlog zakaj nikoli nisem hotel tega narediti!«
7. In Kisehel ga je spet vprašal: »Torej, razodeni mi potem, katera so dejanja, ki so vredna tvoje božanskosti!«
8. In Lameh je takoj vprašal Kisehela: »Ali sem ti dolžan odgovoriti na vsako tvoje vprašanje?«
9. Nakar mu je Kisehel odgovoril: »Da, to moraš storiti, sicer bi te lahko udarila ostra palica od zgoraj, zato marljivo odgovori na to kar si bil vprašan!«
10. In Lameh, ki je iz resnega Kisehelovega obraza spoznal, da se z njim nikakor ni za šaliti, je takoj odgovoril na zgornje vprašanje, kot sledi:
11. »Ker ti že tako moram odgovoriti, ti povem, da je edina stvar, ki se mi zdi zares vredna Boga, ustvarjanje svetov in potem zopet njihovo uničenje!
12. Vse ostalo ni nič drugega kot lovljenje mušic in se lahko šteje za delo manjših servilnih duhov!
13. Tako sta tudi maščevanje in sodba vredna Boga, medtem ko sočutje, ljubezen, potrpežljivost, prizanesljivost in podobno lahko imamo le za lastnost navadnih bitij!«
14. In Kisehel ga je spet vprašal, rekoč: »Dobro, za sedaj naj ti bo, toda najprej mi moraš dokazati, da si resnično vsemogočni Bog!

15. Kajti, ne pomeni, da ti ne moreš to narediti, ker tega nočeš; vsemogočnosti zagotovo ni nič nemogoče!
16. Ti bi torej lahko mrtvega obudil nazaj v življenje, če bi to le hotel?!
17. Toda jaz ti pravim, da nam moraš prav zdaj dokazati svojo božanskost, kajti mi nismo spoznali tvoje božanskosti in razen tvojega uničevanja in ubijanja nismo videli še ničesar, saj to lahko delajo tudi divje gozdne zveri.
18. Poglej, tukaj so dekle, ženske in tvoji hlapci! Enega od njih ubij in ga potem ponovno popolnoma oživi in si lahko prepričan, da te bomo tudi mi prepoznali in ponižno častili kot edinega pravega Boga nebes in zemlje!
19. Vendar ne razmišljaj predolgo, ampak nam takoj pokaži česa si zmožen narediti!«
20. Tu se je Lameh silno zmedel in ni več vedel kaj naj naredi ali vsaj reče.
21. In potem mu je Kisehel z zelo resnim glasom rekel: »Poslušaj Lameh, če nam ne daš takojšnjega dokaza svoje božanskosti, kot sem ga od tebe zahteval, te bom prisilil z gorečo baklo na hrbtu, da boš z lastnimi kraljevskimi rokami izkopal in očistil tebi dobro znano kamnito ploščo; - na katero si napisal Jehovo ime, in jo potem preklinjajoč ime pomazal z nesnago in vrgel v luknjo nesnage in to spet zagrebel z nesnago; - šele nato pa boš moral kot velik spokornik Ime na tej plošči vse življenje častiti in oboževati!«
22. Tedaj se je Lameh skoraj razpočil od jeze, kajti dobro je vedel kako je z njegovo vsemogočnostjo in česa je zmožen.
23. Zato je že prej predvidel kaj bo moral narediti in je končno, poln besa priznal, da je njegova božanskost le časten kraljevi naziv, ne pa resničnost.
24. In Kisehel je odgovoril: «Če je tako, zakaj si tako oskrunil ime edinega pravega Boga? Govori, ali pa boš takoj začel z delom, ki sem ga prej izrekel!«
25. Tedaj se je Lameh skoraj požrl od silne jeze in ostal popolnoma tiho.

180. Poglavje

Lamehova trdovratnost in kljubovanje. Kisehelov oster govor in Lamehov ošaben odgovor

1. Nato je Kisehel nekaj časa čakal kaj bo Lameh naredil, namreč, kaj bo rekel na to. Vendar je čakal povsem zaman. Čeprav so vsi trije vedeli to že vnaprej, pa mu je bilo treba dati zaradi njega samega nekaj časa za razmislek, tako da, če bi se ga bi bilo treba ponovno lotiti, ne bi mogel reči: 'Zakaj pa mi niste dali čas, da bi se primerno zbral'?
2. Torej, ker kljub temu, da so vsi trije Lameha čakali, ta ni naredil ničesar, da bi se opravičil, ampak se je vedno bolj in bolj izgubljal v groznih maščevalnih mislih in začel dobesedno razmišljati o tem kako bi uničil tri odposlance, vključno z drugimi štirimi, kateri so mu bili dobro znani od žensk, se je Kisehel zopet obrnil k njemu, rekoč:
3. »Lameh, ti zlobni Satanov sluga, molčiš, ker so te moje besede ujele v trikratno mrežo, sedaj pa tvoje srce napolnjujejo misli maščevanja, tako da je vse tvoje bitje polno najbolj groznega prekletstva proti nam in zato tudi proti Bogu!

4. Povej mi: kakšno bitje pa si ti? – Razkrila se je tvoja nemoč proti nam; pokazali smo ti nepremagljivo moč Boga v nas; lahko si spoznal, da v tej svoji osebi ne boš nikoli prevladal nad nami, - pa se kljub temu trdovratno upiraš Božjemu duhu večne ljubezni v nas!
5. Povej, povej kakšno bitje si! – Poglej dekle, katere si postavil na prvo in drugo stopnišče, da bi nam preprečil dostop do tebe! Glej, bile so mrtve, kajti naša moč volje iz Boga jih je vse odpeljala ven do teh mlakuž, kjer so klavrno propadle in nato spet vse oživele!
6. In svoje ženske si z lastnimi očmi videl kako so zgorele v pepel – in jih potem kmalu videl ponovno vstati iz pepela s poveličanimi telesi.
7. Ali ni to zadosten dokaz našega božanskega poslanstva?
8. Povej, povej kaj lahko dosežeš proti nam s svojo kljubovalnostjo in svojimi mislimi na maščevanje!
9. Ti bedni, nemočen črv v prahu največjega niča! Hočeš se upirati Bogu, čeprav te mi lahko odpihnemo z najmanjšim dihom naših ust, če bi le tako hoteli?!
10. O ti pošast iz pekla! Hotel bi se bojevati z Bogom, čeprav je tvoje življenje v vsakem trenutku odvisno od Njegovega velikega usmiljenja?!
11. Torej, kako bi rad napadel Boga, - Njega, ki te v istem trenutku lahko uniči in pogubi v peklu večnega ognja Svoje jeze.
12. Poskušaj se bojevati proti nam, ti beden črv blata in najbolj smrdljivega prahu in se boš kmalu prepričal kaj boš dosegel proti nam!
13. Razvnemi se v najbolj grozni, smrtonosni ognjeni jezi in se mi maščuj, ti bedna hudičeva rit, uniči me, če moreš, da boš ohladil svoje veliko maščevanje in se še bolj prepričal o svoji največji nemoči in slepoti!
14. Vidiš, da vsa tvoja moč ni popolnoma nič le proti enemu dihu iz mojih ust; reci, zakaj nam potem tako trdovratno kljubuješ, namesto, da bi nas poslušal, kot smo zahtevali. Edino tako bi lahko zopet pridobil Božjo milost in postal res skesan, vendar pa drugače nadvse dragi brat?
15. Govori, govori, ti ukazujem v imenu Njega, ki nas je v Svojem neizmernem usmiljenju poslal iz posvečenih višin navzdol k tebi, v tvoje s prekletstvom onesnažene globine blata, tako da te bomo lahko Zanj premagali!«
16. In Lameh je zelo ošabno, končno rekel: »Kar si pravkar govoril ne razumem in tudi ne bom razumel, kajti tako se ne govori s kraljem, ki je govoril z Bogom, prav tako kot ti, in ima Njegovo besedo, da bi se tistemu, ki bi položil roke nanj, sedeminsedemdesetkrat maščeval!
17. Jaz se tebi ne bom maščeval in še manj Bogu, kajti še predobro poznam svojo nemoč!
18. Vendar si me ti že žalil, kralja Lameha; torej sedaj glej samo to, kako se ti bo izšlo s tvojim Bogom!
19. Božji red in modrost sta dlje od tvojih oči; če pa sem postal tak kot sem in delam, kar zagotovo ne delam izven Boga, temveč tako kakor ti, v Njem, zakaj me potem kličeš pošast, ki je ni nikjer podobne?
20. Ker sem jaz kralj nižin in si bil ti k meni poslan, govori s kraljem kot se spodobi, tako kot poslanec in ne kot sodnik!

21. Tako lahko zlomiš mojo moč, vendar na tak način nikoli moje volje! – Razumi to, ti žalivec kralja te nesrečne, preklete dežele!«

181. Poglavje

Pogovor med Kisehelom in bahavim Lamehom. Lameh je neprostovoljno tri dni sam na morišču izven mesta

1. In Kisehel je odgovoril na ta Lamehov kraljevski govor, rekoč:
»Poslušaj Lameh, imaš prav, da ti kot kralj tako zahtevaš od mene in vseh nas. Toda povej mi, kaj smo mi kot resnični odposlanci najvišjega in Najsvetejšega Boga zahtevali od tebe in ti dali dovolj dokazov z deli in besedami, da smo v resnici tisto, kar trdimo da smo.
2. Kako bi se lahko dejstvo, da si nas kot kralj nagovoril z gorskimi zvermi uskladilo z našim božanskim poslanstvom, kako prva ovira na stopnišču pred nami, kakor tvoje ravnanje proti nam na vsakem srečanju z nami, glede na to, da si že zdavnaj spoznal kdo in kaj smo? Na to nam daj svoje kraljevsko pojasnilo!
3. Če lahko to opravičiš, bom preklical vsako svojo besedo in se ti za storjeno krivico izdatno oddolžil; o tem si lahko popolnoma prepričan!
4. Toda gorje ti, če tega ne boš zmogel! Kajti skliceval si se na Boga, povem ti, na Boga, katerega si preklel z besedami in dejanji in sebe uvrstil med največje bogokletnike v redu Njegove večne, nedotakljive svetosti, tako da bi lahko iz nekega navideznega razloga obsojal v svojem zlobnem srcu nas, ki smo postavljeni v redu Njegove svetosti!
5. Torej, dobro utemelji svojo obrambo, - ali pa kot sem rekel, gorje ti!
6. Povem ti, da boš sicer prejel prvi udarec z božansko palico! In tako govori! Amen.«
7. In Lameh je soočen s precej osornim Kisehelovim obrazom, temu namenil naslednje besede, rekoč: »Ali misliš, da se bo Lameh uklonil tvojemu izrečenemu 'gorje ti'? Nikdar več!
8. Tako se kralj Lameh ne bo na noben način tebi opravičeval za svoje besede, kajti Lameh se ne boji ne smrti, ne Boga – in tebe še manj, tudi če bi bil obdarjen s tisočkrat večjo močjo kot jo imaš kot Jehov poslanec!
9. Če hočeš me lahko z ognjeno palico tolčeš, pa čeprav tako dolgo dokler ne bom mrtev! Lahko mi vzameš življenje, vendar nikoli mojega mišljenja in moje volje, dokler bom živel, nikoli; to ti prisegam na mojo kraljevsko čast!
10. Če me hočeš uničiti z največjimi bolečinami, začasno ali za večno, me s tem ne boš nikoli oslabil, ampak le ojačal mojo jezo, moja volja pa bo ostala taka kot je sedaj, namreč, trdna in neupogljiva pod vsemi bremeni sveta, in se boš prepričal, da je Božjo voljo mogoče upogniti, ampak Lamehove volje ne!
11. Vleci žareče kače skozi moje telo in me vrzi v žarečo rudo in jaz bom tebe in tvojega Boga le še bolj preklinjal! Vendar, če me hočeš upogniti, me uniči, kajti če me več ne bo, bo tudi konec moje neupogljive volje!

12. Poleg tega ti moram povedati, da ima Lameh tudi druge sile na razpolago, ki se mu jih do sedaj še ni bilo vredno truda uporabiti, kot si ti svoje; vendar pa, ko ga napadete, vam je zmožen pokazati kakšna je njegova božanskost!
13. Zato vam svetujem, da zapustite moje kraljevsko mesto najkasneje v treh dneh, v nasprotnem primeru bi se vam lahko slabo godilo!
14. Čeprav si mi že izrekel 'gorje ti', jaz kot kralj nisem iz čiste obzirnosti do zdaj še ničesar naredil, ker sem menil: 'O mojih zakonih niso seznanjeni, zato niso podvrženi nobeni kazni ampak samo opozorilu!' – in razmišljal sem tudi: 'Poleg tega so takšni kot sem jaz in moji ljudje, Adamovi otroci, in prvič v tem mojem mestu, še surovi in neolikani, zato jim bom prizanesel, tako dolgo dokler bo mogoče!'
15. Vendar pa, ko vidim, da sedaj vi trmasto vztrajate, da bi bil jaz kralj suženj vaše muhaste volje, tudi jaz zdaj vam glasno kličem 'gorje vam', razen, kot sem že dejal, če v treh dneh za vedno zapustite to moje kraljevsko mesto!
16. In tako se odpravite od tukaj, kajti od sedaj naprej Lameh ne bo odgovoril več na nobeno vaše vprašanje, vendar pa bo v primeru vaše nepokorščine znal kaznovati bogokletneže kot ste vi in to na najbolj boleč način!
17. Razumite to dobro in odidite!«
18. In Kisehel je odgovoril: »Dobro, kakor si rekel, tako naj bo! – Poslušajte, ve ženske in ve dekle in tudi vi oboroženi hlapci in vsi ljudje! Zapustite z nami ta prostor; Lameh bo ostal sam tukaj, da bo naslednje tri dni občutil učinek božanske palice!
19. Morda bomo po tem času pri njem bolj dobrodošli kot danes. Naj se tako zgodi!«
20. In vsi so takoj zapustili ta kraj in se veselo s trojico vrnili v mesto; samo Lameh je ostal boleče uročen na licu mesta in ga ni mogel zapustiti, in vsem ljudem celotnega mesta je bilo naslednje tri dni prepovedano približati se temu kraju.

182. Poglavje

Kisehel, Setlahem in Joram obiščejo štiri obolele brate. Abelov duh uči Kisehela o pomenu potrpljenja. Ozdravitev štirih bolnikov

1. Med temi tremi dnevi je trojica obiskala druge štiri brate, ki so še vedno ležali oboleli v gostišču, medtem ko jih je Abelov duh malo šibal, ker so dopustili, da so jih spletične zavedle.
2. Trojici je bilo dobro znano, da bom pustil štiri še malo telesno kaznovati, ampak od koga, - tega niso vedeli.
3. Ker se je Kisehel v zvezi s tem takoj obrnil Name, Sem takoj odprl njegovo notranje oko in videl je Abelov duh. Pred njim se je priklonil in ga vprašal: »Brat iz nebes, kako dolgo bodo morali ti štirje ubogi bratje še trpeti?«
4. In Abel je Kisehelu odgovoril: »Dokler ne bo grožnja mesa izginila iz njihovih src!

5. Poglej, tukaj vidiš njihova odprta srca! Ali vidiš kup tolstih vlačug, ki prebivajo v kamricah, katere bi morale biti posvečene samo ljubezni do Boga, in kako duh bratov pase svoje oči na njih in rije po njihovih telesih?!
6. Glej, to mora ven; prej se moja šiba ne bo spočila!
7. Zato jih lahko zelo resno opomniš in jim pokažeš kako je z njimi, toda ne smeš jim omenjati mojega imena!«
8. Nato je Kisehel vprašal Abelov duh: »Poslušaj, ljubljeni brat iz nebes! Kakšno upanje gojiš do Lameha? Kajti jaz verjamem, da se ne bo v srcu nikoli spreobrnil. Če pa bi se spreobrnil, ali ne bi bila to le navidezna spreobrnitev in ne popolnoma resnična, notranja?«
9. Toda Abel je rekel Kisehelu: »Dragi brat! Ne skrbi o koncu te zadeve ampak potrpežljivo ravnaj v skladu s tebi dobro znano Božjo voljo in vse bo šlo dobro in nezmotljivo do pravega cilja!
10. Vendar pa je še posebej potrebno potrpljenje; če imaš tega v pravi meri, ti bo šlo vse lažje!
11. Zato ne glej kako se Lameh izvija, ampak glej ves čas pozorno na poteze Božje volje v tebi in deluj kot doslej strogo v skladu z Njo in boš tako ali tako hodil po najbolj ravni in najkrajši poti ljubezni in pravičnosti!
12. Ali se bo trdovratni Lameh spreobrnil danes ali jutri, ali v enem ali več letih, bi moralo biti tebi nepomembno, ker je to izključno v domeni Gospoda, kajti Njegova pota so brezdanja in Njegove namere nedoumljive!
13. Kar se tiče nas, bomo delali edino pravilno, če bomo izpolnjevali le Njegovo voljo in bolj kot karkoli drugega ljubili najbolj ljubečega in najsvetejšega Očeta!
14. Zato bodi povsem brezskrben glede končnega učinka tvojega poslanstva pri Lamehu; deluj po Božji volji, vse ostalo pa položi v vsemogočne roke Njega, ki ti za to nalogo vedno razkriva Svojo najsvetejšo voljo in vse se bo dobro končalo!
15. Poglej me! Misliš, da me je skrbelo za te tvoje brate kdaj si bodo opomogli? Oh, sploh ne! Kajti moja ljubezen do njih je popolnoma prepričana, da Najvišji in neskončno moder Oče ni izbral neučinkovito zdravilo!
16. Torej je pri tem moja naloga tukaj samo, da to prenesem najbolj verno in pomoči potrebnim najbolj točno; vse ostalo je v Očetovih rokah!
17. Tako je potrpljenje tisto, ki je najbolj potrebno; kdor ima tega v svojem srcu, bo videl plodove svojih del, medtem ko nestrpen človek neredko uniči v trenutku več kot je prej zgradil v desetih letih!
18. Ko mati vidi, da imajo njeni otroci željo po nečem, vendar koristnem, vzvišenem in lepem, a je njeno srce nestrpno in jezno, ker otroci ne morejo takoj dojeti čemu naj gojijo plemenito željo v svojem srcu, - povej mi, kako bo sčasoma izgledal notranji razvoj otrok? In kakšen bo njihov duh?
19. Otroci bodo postali v srcu jezni in prezirali svojo nestrpno mater in jo imeli vedno za kamen spotike ter se je izogibali v svojem srcu kadarkoli bo to mogoče!
20. Glej, zato mati rabi pri vzgoji svojih otrok predvsem potrpljenje, brez katerega bo vzgojila le sužnje in hlapce namesto ljubečih in plemenitih ljudi. Koliko več svetega potrpljenja od Očeta moramo imeti mi, če kot Njegov kažipot

ne oviramo poti tistim, ki jih moramo voditi, ampak jih vodimo do večno živega cilja!
21. Tako tudi ti dragi moj brat, imej veliko potrpljenja na tem tvojem pomembnem položaju in ne tako kakor neumna mati, ki bi raje videla svoje otroke tolči kamenje, kakor da bi se zavzemala za tisto kar je koristno za njihova srca, - in vaše delo bo zagotovo kronano!
22. Prejmite blagoslov mojega srca v imenu našega svetega Očeta! Amen.«
23. Tedaj je postal Abel Kisehelu zopet neviden, ki je te besede shranil globoko v svojem srcu in jih delil tudi z ostalimi brati, ne da bi jim povedal od kod so zares prišle.
24. In vsi so se veselili in Me častili z dna svojih src in štirim je bilo kmalu zatem bolje, kajti ko so slišali iz Kisehelovih ust med drugim tudi te besede, so zelo hitro očistili svoje srce mesa in si s tem v Moji milosti in usmiljenju spet opomogli, vstali in z ostalimi odšli iz slabega gostišča.

183. Poglavje

O moči iskrene priprošnje. Dober učinek Lamehovega neprostovoljnega stradanja. Lamehovo kesanje in Gospodovo usmiljenje

1. Ko je prišel napovedani tretji dan, je Kisehel poklical nam že znane dekle in ženske in jim rekel: »Poslušajte, ve na novo vstale dekle in ženske! Napovedani tretji dan je prišel; torej pojdimo do kraja kjer je Lameh!
2. Zato pojdite v Lamehov grad in o tem obvestite vse njegove hlapce, vendar jim tudi povejte naj namesto orožja prinesejo lopate in krampe; ve pa se oblecite praznično in vsaka naj vzame s seboj toliko jestvin kolikor jih lahko zlahka nese! In tako pojdite in zvesto opravite to vam naloženo opravilo!«
3. In ženske so radostno odšle na delo in hvalile in slavile Boga ter ga tudi prosile, če bi hotel biti usmiljen do trdovratnega Lameha in upognil njegovo srce po Svoji sveti volji.
4. Po slabi uri so se vse dekle in ženske vrnile in sedmerici naznanile, da je vse v zahtevanem redu.
5. In Kisehel je nato dejal: »Ja, tako je v redu, o dekle in ženske! Če bi ve vedele kako ste nas razveselile, ker ste k Bogu molile za pomilovanja vrednega Lameha, resnično, kres v naših srcih vas bo zgrabil in vas že drugič razkrojil, in to še huje in močneje kakor ogenj vsega lesa na Zemlji skupaj!
6. Zato našemu svetemu Očetu v nebesih, vsa naša ljubezen, čast in oboževanje! Ostanite v tej prošnji in boste prav danes videle čudovite stvari z Lamehom. Zdaj pa pojdimo k njemu ven! Amen.«
7. In takoj so vstale v svojem prenočišču na prostem, ki je bilo široka, senčna smokva in odšle do mlakuž, kjer se je Lameh kot črv obračal in zvijal od lakote in žeje.
8. Ko so vsi, ki so bili določeni, dekle, ženske in hlapci, skupaj prišli do Lameha, je Lameh takoj vzdignil svoje roke in rekel Kisehelu z drhtečim glasom:

9. »Mogočni poslanec Tistega, katerega ime ne bo moj jezik nikoli vreden izgovoriti! Ne boj se več moje volje, kajti to si že strl za večno, ampak mi ponudi nekaj za okrepitev; kajti glej, jaz sem neizmerno lačen in žejen!«
10. In Kisehel je rekel deklam in ženskam: »Prinesite hrano in pijačo in dajte Lamehu kolikor zahteva!
11. In ženske so tako storile; toda Lameh se je potolkel po prsih in rekel:
12. »O Božje usmiljenje! Ali je veliki grešnik Lameh še vedno vreden vzeti hrano in pijačo iz rok tistih, katere Si rešil in očistil?«
13. In Kisehel je rekel: »Da, brat Lameh! Kajti Očetova dobrota je večja in sega dlje od vseh nebes; zato jej in pij po svojih potrebah!«
14. Tedaj je Lameh začel jokati, kajti uvidel je neizmernost svojih zverinstev in nato rekel: »O ti veliki, mogočni poslanec večnega Usmiljenja! Nikoli mi ne more biti oproščeno, kajti preveliko je število mojih strašnih grozot!
15. Sedaj vidim v svojem srcu, da je napolnjeno s kačami in vsemi vrstami najbolj strupene zalege, okoli mene pa so neizmerne množice, ki v obupu vijejo svoje roke, me preklinjajo in k Bogu kričijo s krvavimi usti za meni večno maščevanje!
16. Da, neizmerno sem lačen in žejen, - toda sedaj ne morem nič več vzeti, kajti ta prizor me dela grešnega pred vami in še neskončno bolj pred Njim, katerega mogočni odposlanci ste!
17. Zato me pustite umreti od lakote, ko sem jih toliko pustil od lakote propasti!
18. Pustite me umreti od lakote, pustite omedleti od žeje, pustite me v obupni bolečini, ker si nisem zaslužil nič boljšega!
19. Preklinjal sem Boga in vas poskušal uničiti, če bi mi bilo to le mogoče.
20. O pustite me propasti v tej moji bolečini neskončnega kesanja, ker si ne zaslužim kaj boljšega!«
21. Po krajšem premoru je Lameh zaklical nevidni množici: »O vi, ki sem vas spravil v nesrečo! Le kličite, kličite močno, večnega Sodnika k maščevanju meni, dokler to ne pride – najstrašnejše, grozovito maščevanje!
22. Nobeno ne bo zame preveliko, ker si zaslužim večje, da neskončno večje!«
23. Tedaj se je zgrudil in silno jokal. Tudi vsi, ki so stali okoli so bili ganjeni od Lamehovega silnega kesanja in jokali skupaj z njim.
24. Toda Kisehel je stopil k Lamehu, se ga dotaknil in rekel: »Brat Lameh, sedaj vstani in poglej okoli tukaj v naši sredi, tako da ti bo jasno kako se večna Božja ljubezen maščuje tistim grešnikom, ki so v svojem srcu, polnem kesanja, kot je tvoje, spoznali velikost svoje krivde pred Bogom in ljudmi in se pri tem ponižali pred vsemi bitji!«
25. In jokajoči Lameh, ki se je ves tresel, se je takoj dvignil s tal in tako kot vsi ostali med sedmimi odposlanci zagledal svetloben oblak.
26. Skoraj odrevenel ob tem pogledu, se je šele po kratkem času zbral in vprašal Kisehela, ki ga je pogledal z najbolj prijaznim obrazom v bratski ljubezni: »O ti mogočni odposlanec Najvišjega! Kaj je to? Kaj se bo zgodilo?«
27. In iz svetlečega oblaka je spregovoril glas: »Lameh, že dolgo časa teptaš Moj Red; vendar ker si se v obžalovanju ponižal pred Menoj in svojimi brati, Sem ti odvzel vsa tvoja hudodelstva in ti odpustil vse tvoje grehe!

28. Zato popolnoma vstani; od sedaj naprej se boš odkupil s svojo ljubeznijo do Mene in svojih bratov, za krivice, ki si jih storil v času svojega odpadništva!
29. Sedaj jej in pij; kajti Jaz tvoj Bog, Stvarnik in Gospod, Sem zate blagoslovil hrano in pijačo!
30. Moji odposlanci ti bodo povedali vse, kaj in kako boš moral v prihodnje narediti!
31. Jaz, ki ti govorim, Sem Tisti, ki ti je spregovoril, ko si ubil svoja brata!«
32. Tedaj je oblak izginil in Lameh se je odrešil okov.
33. Ko pa je imel noge proste, je takoj stopil k Kisehelu in mu rekel:
»Mogočni odposlanec Boga, ki je sedaj tako blago govoril iz oblaka in mi odpustil moj največji greh, odpustite mi tudi vi dejanja proti vam in vašim bratom in zagotavljam vam, da od zdaj naprej ne bom več kralj, temveč le vaš najnižji služabnik; ampak ti bodi kralj v imenu Najsvetejšega!«
34. In Kisehel mu je rekel: »Brat Lameh, vidim, da si šibek! Sedaj se okrepi s hrano in pijačo; šele potem bomo razpravljali več in delali v skladu z Božjo voljo!«
35. In Lameh je takoj vzel hrano in pijačo.

184. Poglavje

Zahvala ust in zahvala srca. Spreobrnjeni Lameh želi očistiti kamnito ploščo

1. Ko se je Lameh popolnoma nasitil, je vstal in rekel Kisehelu:
»Mogočni odposlanec najvišjega, velikega Boga! Glej, nasitil sem se z blagoslovljeno hrano; vse moje bitje je sedaj vzburjeno od velike hvaležnosti Tistemu, ki je blagoslovil mojo hrano in mi odpustil mojo neskončno krivdo pred Njim in pred vami, in pred vsemi ljudmi in vsem svetom.
2. Vendar nimam besed, s katerimi bi mogel izraziti to zame sicer tako veliko, vendar za Boga in Njegovo usmiljenje prav gotovo le puhlo zahvalo!
3. Zato me nauči dostojnih besed, s katerimi bom lahko izrazil to kar sedaj čutim v sebi, občutek, ki bo zagotovo v meni vedno močnejši!
4. O ti, dragi prijatelj Najvišjega, poglej me v blatu mojih hudodelstev in mi usliši to mojo željo!«
5. Na to je Kisehel rekel Lamehu: »O brat Lameh, tebe skrbi za nekaj kar ima pred Bogom le majhno vrednost! Verjemi mi, Gospod, sveti, najbolj ljubeči Oče, ne gleda na besede, ampak samo na srce!
6. Zahvala, ki jo občutiš v sebi kot velik ogenj, ki hoče použiti tvoje srce, poslušaj, ta zahvala je Očetu najbolj všeč; v tej ostani vedno in za večno in On bo tvojo zahvalno daritev zagotovo vedno in večno z zadovoljstvom sprejel!
7. Glej, ko človek prejme od Očeta veliko milost, se Mu takoj zahvali kot velik dolžnik z vedno večjim ljubezenskim ognjem v svojem srcu in ostane v tej najčistejši in popolnoma resnični hvaležnosti tako dolgo, dokler se je sam ne znebi skozi usta. Taka sprostitev pa ni nič gotovega ampak le navidezno zadovoljstvo za prejeto ugodnost.

8. Po takem dolžnem opravilu zahvale postane srce lažje in bolj umirjeno, vendar je tu vprašanje: 'Ali ni srce po taki poravnavi izgubilo nekaj svojega ljubezenskega ognja, postalo hladnejše in tako v prihodnje zagotovo manj hvaležno za to prejeto milost, kateri zahvala je bila sproščena skozi besedo iz ust?!'
9. O zagotovo, dragi, novi brat Lameh! Glej, oba, jaz in ti, sva spočela otroke in tako postala njihova očeta, kot so ti postali najini otroci.
10. Toda jaz sem vedno pri svojih otrocih skusil, da so tisti, ki so se mi zahvalili za skoraj vsako besedo z usti, ostali v svojem srcu najmanj hvaležni, toda otroci, ki so skoraj za vsako darilo ostali tiho, bi šli zame vedno v ogenj, če bi to od njih zahteval!
11. Čeprav nisem nikoli ali le redko iz njihovih ust slišal besede hvaležnosti, sem videl vse več solz hvaležnosti, veselja in hvale v njihovih očeh, - in, brat Lameh, resnično, taka tiha solza v očeh enega mojega otroka mi je bila bolj všeč kakor vse najlepše besede drugega ubogljivega otroka, da, bolj kot cel svet sem cenil tako solzo!
12. Kajti ubogljiv otrok se je znebil svoje hvaležnosti do mene, toda drugi, ki je hvaležno molčal, je ohranil zahvalo večno v svojem srcu!
13. To velja tudi za Boga, ki gleda samo na srce in za Kogar trajna hvaležnost v srcu pomeni neskončno več kot izgovorjena in s tem prehodna, katere se je hvaležno srce znebilo z besedami.
14. Torej se tudi ti vedno zahvali Gospodu tako kot sedaj in tvoja hvaležnost bo Bogu prava, Ki bo zmeraj imel veselje v tvojem vedno s silno hvaležnostjo izpolnjenem srcu!
15. Zato to vedno upoštevaj za svojo ojačitev in boš vedno prijeten svetemu Očetu, ki bo raje podelil tisoč milosti za takšno zahvalo, kot samo eno za zahvalo ust.
16. Ker to veš in si se popolnoma obrnil k Gospodu, lahko sedaj tudi odločiš kaj naj se zgodi; kajti glej, razlog, da smo tukaj je v tem, da ti pomagamo z vsemi našimi močmi pri vseh dobrih stvareh! In tako nam razkrij eno od tvojih želja! Amen.«
17. In Lameh je skoraj skočil od veselja in zelo ganjen rekel Kisehelu:
»O prijatelji Boga, vsemogočnega Stvarnika neba in zemlje! O ti sveti brat z višin, ki so kakor stalno prebivališče Vsemogočnega. Najprej sprejmi moje solze kot znak moje iskrene, večne hvaležnosti za tvoj čudoviti, najbolj moder nauk, ki si mi ga pravkar dal, kajti ta ni le resničen v vsakem zlogu, ampak je svet! Da, obstaja samo ena zahvala in ena hvala v polnosti resnice in ta je večna! S to bom odslej ostal za večno!
18. Kar pa se tiče moje želje, imam samo eno. Da, samo ena stvar me še tišči in to je kamnita plošča, katero sem tako odvratno oskrunil. Pustite mi, da jo izkopljem in očistim z lastnimi rokami in jo potem nadvse visoko častim, če sem sploh še vreden tega dejanja!«
19. Nato je Kisehel rekel Lamehu: »Glej, za ta namen so tvoji hlapci že oskrbljeni z orodjem za kopanje.
20. Dovolj je, da si ti to storil živo v svojem srcu; vse ostalo bodo naredili že ti tukaj. In tako začnimo s tem pomembnim delom! Amen.«

185. Poglavje

Lameh prepozna in hvali Božjo očetovsko ljubezen in dobroto. Kako kesanje in ljubezen spreobrnjenca pretvori blato greha v čisto zlato

1. Ko je Lameh to slišal od Kisehela, se je vrgel na kolena in spregovoril z dvignjenimi rokami: »O Bog, o Bog, kako velika mora biti Tvoja ljubezen, da si lahko tako milosten in usmiljen do grešnika!
2. To prihajajoče delo, katerega se sedaj v svojem celem bitju čutim nevrednega, da bi ga opravil s svojimi lastnimi rokami, si mi Ti odvzel in zapovedal drugim rokam, da to storijo namesto mene in mi s tem dal preveliko čast!
3. O Bog, o Bog, kako dober moraš biti, da podlega grešnika v njegovi neizmerni pokvarjenosti gledaš tako, kot da skoraj nikoli ni grešil pred Teboj!
4. O vi najsrečnejši prijatelji vsega mojega bitja in mojih resnično ubogih ljudi, katerih uboštva sem se začel do samega korena na žalost zavedati šele sedaj, in da sem le jaz tega vzrok; kakšen občutek mora plamteti v vaših srcih, ko razmišljate in tudi prav gotovo najbolj jasno vidite, da je Bog – vsemogočni Bog! – Največja ljubezen, vaš Oče!
5. O vi veliki in mogočni sinovi vsemogočnega Boga, povejte mi, če lahko, povejte mi, kaj občutite zmeraj kadar vaše srce pravi: 'Bog je moj Oče!'
6. O kakšen brezmejen prepad je med menoj in vami! Vi, rojeni iz večne svetlobe Boga in večno oživljeni z Njegovo neskončno očetovsko ljubeznijo, in jaz, otrok zemljine blatne zalege, sin kače, kot je bil oče Kajn!
7. O prijatelji, šele sedaj se povsem zavedam zakaj se kače rade sončijo. Zagotovo jim toplota in svetloba sonca daje toliko užitka kakršno je sedaj dano meni, ko sem pred vami, otroki večne svetlobe v Bogu, vašem najsvetejšem Očetu!
8. Da, da, tudi otroci Zemlje se veselijo prelepih sončnih žarkov; tako je tudi velik grešnik Lameh sedaj srečen v vaši posvečeni, večni svetlobi, ki vas živo ožarja iz Njegovega srca, katerega Ime je sveto, sveto, sveto!, - tu, kjer sedaj jaz klečim in jokam pa je moje gnusno oskrunjenje!
9. O vi otroci večnega Boga, tu, tu kjer klečim, tukaj sem okronal vsa moja grozodejstva z največjim; tu sem zakopal kamnito ploščo z Njegovim najsvetejšim imenom!«
10. Tedaj je začel Lameh silno jokati, vendar je Kisehel takoj stopil k njemu, ga prijel pod roko, ga dvignil in mu nato rekel: »Ljubi brat, brat Lameh! Glej, jaz in mi vsi te sedaj imenujemo brat; kako lahko potem govoriš o velikem prepadu med nami in teboj?!«
11. Povej mi, ljubi brat Lameh: »Ali čutiš veliko in ogromno ljubezen do Boga v svojem srcu?«
12. In Lameh je globoko ganjen odgovoril: »O prijatelj iz svetlih višin! Če ne bi bilo moje srce in vse moje bitje prežeto s tako ljubeznijo, katere je moje srce prav gotovo najbolj nevredno, kako bi bilo meni mogoče slutiti kaj morate občutiti vi kot pravi otroci, ko pomislite, da je Bog vaš Oče?!«

13. In Kisehel, ki je žarel od sreče, je Lameha prijel za roko in rekel z močnim glasom: »O brat, našemu svetemu Očetu za vekomaj vsa zahvala, vsa hvala, vsa čast, vsa moja ljubezen in vse čaščenje, ker mi je dodelil veliko srečo, da sem ponovno našel izgubljenega brata!
14. Brat Lameh, veseli se z menoj; kajti verjemi mi, sedaj smo otroci enega in istega Očeta v Nebesih in zdaj ni več tak prepad med nami in teboj kakor si mislil, ampak kakor sem rekel, mi smo otroci enega in istega Očeta!
15. Kajti, če ne bi bilo tako, mi ne bi prišli k tebi in Bog ne bi nikoli s tabo govoril!
16. Vendar pa, ker smo k tebi prišli, da rešimo tebe in vse tvoje ljudi pred pogubo, je jasno kot beli dan, da ste ti in tvoji ljudje naši bratje ves čas že od večnosti!
17. Zato se veseli; kajti bil si izgubljen in sedaj spet najden!
18. Vendar je vedno še večje veselje, ko je tisto kar je bilo izgubljeno nato zopet najdeno, kot pa tisto kar ima nekdo ves čas v posesti.
19. Zato se stokrat bolj veselimo tebe, kot pa tistih na višinah, ki ves čas hodijo pred našimi očmi!
20. Ploščo si že izkopal in očistil s svojimi solzami ljubezni in kesanja in s tem spremenil nesnago, v kateri je bila zakopana, v čisto zlato in drage kamne!
21. In tako naj delavci kopljejo na tem mestu tukaj in sam se boš prepričal v kaj je spremenilo nesnago tvoje skesano, ljubeče srce!«
22. In Lameh je rekel hlapcem: »Ker je taka velika sveta Božja volja, pridite sem in odkopljite zemljo na tem mestu!« In hlapci so takoj prišli in začeli kopati zemljo.
23. Kako začudeni so bili vsi, ki so stali okoli, z Lamehom vred, ko so odkopavali zemljo, so prišli le do zlata in dragega kamenja neprecenljive vrednosti!
24. In, ko so prišli po eni uri kopanja do same plošče, ki je sijala kot smaragd z žarečimi Jehovimi znamenji, so vsi popadali na tla in častili najsvetejše Ime.
25. In Lameh se je potolkel po prsih in zaklical: »O Bog, bodi mi milosten in usmiljen!«

186. Poglavje

Kisehel naroči Lamehu zgraditi tempelj za hranjenje dragocene svete plošče

1. Torej, ko je bila plošča izkopana in najsvetejšemu Imenu napisanem na njej darovano od vseh prisotnih največje čaščenje in slavljenje, je Kisehel vzel ploščo v svoje roke, jo pritisnil na prsi in nato rekel, govoreč plošči:
2. »O ti Ime, ti sveto Ime, ti prva Beseda iz Božjih ust, ki obstajaš že od prej, ločena od Boga v samozavednem mislečem bitju, - da, ti si več kot večna Beseda, ti Prvi Vzrok vseh bitij in stvari, ki napolnjuješ vso neskončnost, kako rahlo in nežno me ožarjaš!
3. Sicer so črte tvojega napisa enostavne, toda nimajo ne začetka ne konca.
4. Da, ta napis je tudi temu primeren, kajti Bog nima ne začetka in ne konca.

5. On je in vedno bo neskončen Bog; tako je ta napis za nas resnična slika najsvetejšega Imena, zato mora biti z ozirom Nanj, ki ga predstavlja, najbolj čaščen in slavljen!«
6. Tedaj se je Kisehel obrnil k Lamehu in mu ves ganjen rekel: »Lameh, poglej to sveto dragocenost; od sedaj naprej boš ti skrbel zanjo in jo imel za sveti simbol srca, tvoje dežele in vsega tvojega ljudstva!
7. Na tem mestu boš zgradil hišo, ki mora imeti pet, nato sedem in potem deset oken s tremi vhodnimi portali, eden obrnjen proti večeru, eden proti poldnevu in eden proti polnoči.
8. Del obrnjen proti jutru pa mora imeti določeno število oken v treh vrstah; pet v zgornji vrsti, sedem v sredini in deset spodaj. Ampak hiša mora imeti popolnoma okroglo obliko in biti dvanajst dolžin moža visoka, njen premer pa mora biti enak njeni višini.
9. Notranje stene prekrij z zlatom in vsemi vrstami dragih kamnov. Streha naj bo taka kot pol krogle in prekrita od zunaj in znotraj s poliranim zlatom; na strehi pa morajo biti še tri krogle, vsaka visoka skoraj tri dolžine moža, ena nad drugo in tudi iz zlata.
10. V sredini te hiše, ki ne sme imeti nadstropij, boš zgradil oltar, narejen samo iz rubinov in diamantov in le na tem oltarju bo stala pokončno pritrjena plošča.
11. Ko boš vse izdelal po mojih navodilih, boš očistil prostor daleč okoli hiše in nobena druga hiša ne sme biti zgrajena v bližini te svete hiše; kajti ta hiša bo veljala za posvečeno.
12. Na Sabat bodo zlata vrata te hiše odprta ves dan; vse delovne dni pa morajo biti zaprta.
13. Nihče naj ne vstopa v hišo s pokrito glavo in nobena ženska brez zakritega obraza.
14. Torej, kdor bo prišel v to hišo čistim srcem in dal Bogu čast, se bo v tej hiši močno okrepil.
15. Kdor pa se bo pregrešil zoper to hišo, bo v njej vedno prejel svojo takojšnjo neizogibno sodbo; zato mora biti ves prostor obdan s tremi dolžinami moža visokim zidom s samo enimi bronastimi vrati.
16. Zunanja stena hiše bo vsa štiri dolžine moža visoko prekrita z vsako barvo; z rdečo spodaj, v sredini z zeleno in na vrhu z belo.
17. Ob pogledu na te tri barve se bo vsak, ki se bo bližal hiši spomnil, da se lahko sprva približa Bogu le z ljubeznijo svojega srca. Ko se bo Bogu tako približal v zaupanju in zvestobi svojega srca, bo njegov delež živo plačilo čiste ljubezni; komur pa bo ta delež dodeljen, bo dobil delež tudi v tretji, najvišji barvi, katero zaznamuje živa vera, ki je svetloba duha in prihaja iz živega plamena v srcu iz ljubezni do Boga!
18. Sedaj, dragi brat Lameh, veš vse kar je treba narediti, le še eno stvar moraš upoštevati v zvezi z gradnjo, in sicer, da se ne bo nikoli nikogar prisiljevalo delati, - ampak bodo sprejeti samo tisti, ki želijo delati z ljubeznijo! Kajti blagoslovljeno bo samo delo ljubečih graditeljev, toda prisiljenih smrt. Da, zato moraš to zelo dobro upoštevati!

19. Še danes bodo poslani sli v vse smeri, tako da se bo jutri lahko delo že začelo.
20. Ponoči pa bodo vsa močvirja, mlakuže in barja postali popolnoma suha zemlja, kajti to je Božja volja.
21. In tako, dragi brat Lameh, določimo sle in jih nato pošljimo v vse smeri. Amen.«

187. Poglavje

Lamehovo dobro sporočilo njegovemu ljudstvu. Lamehovi nepokorni hlapci. Čudežen obrok poživi hlapce

1. Ko je Lameh prejel od Kisehela to navodilo, je bil presrečen in hvalil in slavil Moje Ime ter se Mi zahvaljeval za to veliko milost, da je vreden zgraditi tako hišo v Mojem imenu.
2. Potem, ko Me je tako častil iz obilne ljubezni in kesanja svojega srca, se je obrnil k hlapcem in dvornim služabnikom in jim rekel:
3. »Prav tako kakor jaz, ste tukaj vsi videli velik čudež in slišali v zvezi s predlagano sveto gradnjo, besede iz ust vsemogočnega, velikega Božjega odposlanca, kaj je treba narediti takoj.
4. Torej, pojdite v imenu velikih odposlancev in v imenu Vsemogočnega Boga v vse smeri in povabite vse, da prostovoljno iz ljubezni do Boga pridejo k vzvišenemu začetku tega dela.
5. Toda povejte jim tudi kaj se je zgodilo Lamehu; da se ga nikomur ni treba več bati in da bo jezik vsakega svoboden, tako da bo lahko govoril odkrito in razodeval svojo voljo.
6. Poleg tega jim povejte še, da se je kruti Lameh, hijena v človeški preobleki, spremenil v jagnje in globoko obžaluje vsako kapljo krvi in vsako solzo, ki jo je kdajkoli povzročil z zatiranjem svojih podložnikov!
7. In vsem glasno razglašajte, da je Lamehu odpustil njegov velik greh veliki usmiljeni Bog, h kateremu je oče Farak pridigal, in da si bo vestno prizadeval vse življenje za to, kar bo njegova glavna skrb, če je še vedno mogoče, ublažiti vsako krivico, ki jim jo je povzročil, ter da bo v bodoče gledal na vse kot na svoje brate in sestre.
8. Zato naj se nihče več ne boji Lameha! Sedaj, ko vse to veste, pojdite in jim razglasite, ne mojo, ampak vsemogočno, veliko Božjo voljo! Naj se tako zgodi!«
9. Toda hlapci so se obotavljali in se držali tako, kot da nočejo takoj izvršiti Lamehovega ukaza.
10. Ko je Lameh to videl, je postal žalosten; in njegova žalost se je spremenila v veliko vnemo; v tej gorečnosti je rekel obotavljajočim hlapcem:
11. »Poslušajte, vi leni hlapci in služabniki mojega dvora, dokler vas je Lameh z železno palico prisiljeval, ste bili vajeni ubogati njegov najmanjši namig;
12. Toda zdaj, ko vas prosi kot brat, ne poslušate njegovega glasu!
13. Vendar niste neposlušni meni, ampak Vsemogočnemu Bogu; zato le glejte kako bo On pogledal na vašo neposlušnost!

14. Jaz vam nisem ukazal, ampak sem vas samo seznanil z Božjo voljo; zato naredite karkoli hočete, ampak glejte, da vas ne bo prehitela sodba!«
15. Nato se je Lameh obrnil h Kisehelu in rekel: »O ti dragi Gospodov poslanec, povej mi, tvojemu najbolj ubogemu hlapcu, ali nisem naredil prav, ko sem bratom razglasil tvojo sveto voljo od Boga, da jo izpolnijo?«
16. In Kisehel je odgovoril Lamehu, rekoč: »O brat Lameh, vsaka tvoja beseda je bila prava in popolna; toda hlapci in služabniki so šibki in lačni. Zato jim pustimo, da se prej najejo, potem pa bodo zagotovo naredili kar je prav!« - In Lameh se je priklonil Kisehelu in ga zopet vprašal, rekoč:
17. »O ti veliki prijatelj, svetuj mi, kaj naj naredim, kajti tukaj ni ničesar s čimer bi se ti lačni lahko nasitili!
18. Ali naj jih morda pokličem na dvor, da bodo tam potešili svojo lakoto z najboljšimi plodovi iz mojih shramb, ali naj dekle hrano in pijačo prinesejo sem?
19. O prijatelj, samo reci in bom naredil tako kakor želiš!«
20. Nato je Kisehel rekel Lamehu: »Poslušaj, brat, ne eno, ne drugo ni potrebno! Kajti glej, dekle in ženske imajo v svojih košarah mnogo ostankov; blagoslovimo jih in bodi prepričan, da bo dovolj za vse!« In Lameh je padel pred Kisehela in ga prosil za njegov blagoslov.
21. In Kisehel je takoj rekel ženskam in deklam: »Postavite vaše ostanke v košarah sem!« In potem, ko so ženske in dekle to storile, je Kisehel s svojimi brati pogledal v nebo in blagoslovil ostanke v košarah.
22. In nenadoma so bile vse košare napolnjene, in Kisehel je poklical hlapce in jim rekel: »No, torej, vi leni hlapci, pridite sem in se najejte, da boste lahko potem naredili, kar vam je zapovedal Lameh! Amen.«
23. Nato so hlapci takoj segli v košare do njihovih vsebin; šele potem, ko so potešili svojo lakoto, pa so Me popolnoma prepoznali in Me nato tudi hvalili in slavili.
24. Po tem njihovem hvaljenju in slavljenju so hitro vstali, da izpolnijo Lamehovo voljo in najamejo veliko število delavcev za naslednji dan.

188. Poglavje

Kisehelova navodila Lamehu o predelavi zlate rude. Pozvan je Tubalkajn

1. Potem, ko so vsi odšli na vse strani najemati delavce, to pa je bilo po današnjem računanju časa ob petih popoldne, se je Kisehel obrnil k Lamehu in mu rekel:
2. »Lameh, poglej, tukaj na tem kraju leži v zemlji na tisoče ton najčistejšega zlata. Ta kovina je najplemenitejša od vseh kovin na zemlji, vendar pa, če je kakor ta tukaj pomešana s peskom, se je ne da za nič uporabiti.
3. Zato jo mora prej očistiti mojster za rude v močnem ognju; ko se potem vse skupaj stopi in steče v težka korita, se bo to kovino dalo zlahka s kladivi razširiti na širokih nakovalih v velike plošče, to pa tako, da bo za pest velika gmota te kovine dala eno ploščo, na kateri bi lahko zlahka stalo sto ljudi.

4. Torej bo zato treba takoj naročiti spretnega mojstra za rude.
5. Če ga imate, naj pride sem, da mu bomo mi dali navodila kako bo moral obdelovati to kovino.
6. In Lameh, ki se je izjemno razveselil, da se je s tem seznanil, je takoj odgovoril: »Poslušaj, ti veliki prijatelj, tu se da z lahkoto pomagati!
7. Moj sin Tubalkajn, ki je bil s svojo sestro Naeme nekaj časa v zakonski zvezi, je glavni mojster za rude in dobro izurjen v umetnosti vlečenja te zemeljske rude s pomočjo ognja in nato tudi s silo svojega težkega kladiva, kot lahko vidite iz vseh teh kopalnih pripomočkov, ki jih je izdelal! Ali ne bi bil skupaj s svojimi pomočniki pravi človek za to delo? Če ga pokličem, bo tudi takoj tukaj?
8. Če vam ta moj sin ustreza, mi oznanite vašo voljo in jaz bom naredil vse, da jo vestno izpolnim!«
9. In Kisehel je rekel Lamehu: »Da, Tubalkajn je pravi človek! Torej, naj pride; vendar preden bo prečistil to rudo s svojimi pomočniki, se mora prej sam prečistiti.
10. Kajti v njegovi strukturi obstaja še vedno znatno več nečistega peska, kakor v strukturi te plemenite, vendar sedaj še surove kovine.
11. Kakor se mora ta kovina očistiti z ognjem in soljo, mora tudi Tubalkajn iti najprej skozi ogenj in sol, preden bo popolnoma pripravljen očistiti to plemenito kovino!
12. Vendar, ko mu boš poslal sla, temu povej, da mora biti pred Tubalkajnom tiho o vsem tem kar se je tukaj zgodilo! – In tako lahko to narediš! Amen.«
13. Toda Lameh, ki ni videl naokoli več nobenega moškega, je vprašal Kisehela nekoliko v zadregi: »Veliki prijatelj, vse bo urejeno, če mi dovoliš, da grem v mesto. Tam bom kmalu našel sla, ki bo to opravil; poleg žensk in nas ni tukaj več prisotnega nobenega moškega, ki bi mu bila lahko zaupana tako pomembna naloga.
14. Zato mi daj tudi v tem primeru nasvet, ki sem ga voljan takoj poslušati!«
15. Na to je Kisehel takoj rekel Lamehu: »Glej, brat Lameh, tudi ženske imajo noge! No, izberi si tri izmed njih, ker ena ne bi bila primerna za glasnico kraljevemu sinu!«
16. In Lameh je takoj poklical tri najzgovornejše in jih soočil s Kisehelom ter ga vprašal, če bi bile primerne.
17. Kisehelov odgovor je bil pritrdilen in tri ženske so bile takoj poslane k Tubalkajnu. Ko so ženske odšle, je Kisehel rekel Lamehu:
18. »Brat Lameh, če si lačen ali žejen, pošlji ženske in dekle s praznimi košarami v tvoje shrambe in naj prinesejo semkaj hrano in pijačo!«
19. In Lameh je odgovoril: »Da, veliki, dragi prijatelj, če bi bil jaz vreden te milosti, da bi tebe veselilo jesti z menoj, ubogim grešnikom, bi moral jaz takoj narediti kar si predlagal.
20. Vendar, ker sem zagotovo še vedno popolnoma tega nevreden, se bom raje postil, dokler ne boš ti menil, da sem bolj vreden te milosti kakor sedaj!«
21. In Kisehel je odgovoril Lamehu: »Brat, glej, še trije dnevi niso minili odkar Jehova viden, fizično hodi na višinah, v popolni človeški obliki in je in pije z nami, - in vendar smo mi nepopisno manj v primerjavi z Njim, kot si ti v primerjavi z nami!

22. Ker pa je Jehova jedel z nami, zakaj ne bi mi obedovali s teboj, ki smo tvoji bratje in vsi potomci še vedno živečega, očeta Adama? Zato naj le prinesejo hrano in pijačo in ti ne boš sam jedel iz košare, ampak si bomo skupaj z ženskami in deklami vzeli dobršen del!«
23. Tedaj je Lameh skočil pokonci in skoraj ponorel od veselja ter slavil in hvalil Boga za to zanj neizrekljivo veliko milost in takoj poslal ženske in dekle po najboljše iz njegovih shramb.
24. In ženske so takoj stekle v mesto, vesele, da bodo prinesle hrano in pijačo.

189. Poglavje

Obrok na tempeljskem prostoru. Kisehelov govor o usodi žensk. Setlahemov govor tolažbe ženskam in deklam

1. Čez nekaj časa so se ženske in dekle vrnile s polnimi košarami in jih postavile pred sedmerico poslanih.
2. Ko so to naredile, so se jim priklonile in se spoštljivo umaknile nazaj; takoj zatem je sedmerica hrano v košarah blagoslovila, nato pa je Kisehel rekel Lamehu:
3. »Brat Lameh, glej, hrana je sedaj tukaj in blagoslovljena; torej, pridi sem na mojo desno stran in vseh osem oseb se nas bo lahko do sitega najedlo iz ene košare. Ostalo pustimo ženskam in deklam, kajti one niso jedle že nekaj dni in so se do sedaj čudežno ohranile le po božanski milosti in usmiljenju, ki je tudi nam edina omogočila varen vstop v nižine!
4. Sedaj naj tudi one zopet jejo in pijejo in potešijo svojo lakoto na naraven človeški način, tako da bodo zopet primerne za med ljudi.
5. Kajti ženska usoda je taka, da je možu to kar je mož Bogu, vsemogočnemu Stvarniku, in če je žena to možu, je eno z njim, prav tako kakor je mož – in sicer pravičen človek – eno z Bogom in tako v duhu popolnoma eno bitje!
6. Te ženske in dekle so postale preveč izprijene in ne bi mogle nikoli služiti možu. Zato so bile očiščene, tako da bodo lahko zopet primerne za moža.
7. Ampak, da bi bile to zopet v celoti, morajo biti njihova telesa spet nahranjena s plodovi zemlje, tako da bo lahko s tem njihovo plodišče postalo ponovno primerno za sprejetje človeškega semena; zato bodo sedaj zopet začele jesti! Amen.«
8. Ker je Kisehel govoril zelo glasno, so tudi ženske in dekle to slišale in se v svojih srcih veselile Kisehelovih besed, ki so se nanašale nanje; in očitno so se priklonile do tal in govorile:
9. »O vi, sveti Božji ljudje iz posvečenih višin, me ne bomo nikoli vredne takšne milosti, kajti prostovoljno smo se zavrgle!
10. Dejstvo, da ste nas vi očistili ni naša zasluga, ampak le vaša; kako bi bile potem me vredne takšne milosti pred vami in pred vsemogočnim Bogom?«
11. In Kisehel je poklical Setlahema, rekoč: »Brat, pojdi na delo in odgovori s primerno tolažbo ubogim bitjem, katerih srca so sedaj napolnjena z radostno ponižnostjo!« - In Setlahem je takoj vstal in šel navzdol k ženskam in deklam, dvignil nad njimi roke in jim nato rekel:

12. »Poslušajte, ve ženske in dekle! Vaše očiščenje ni bilo izvedeno na vaših telesih, ampak samo na vašem duhu; zato so vaša telesa še vedno popolnoma enaka kot so bila pred očiščenjem vašega duha.
13. Kajti vse kar se je z vami dogajalo, je bil le dober prikaz za duh, toda ne za telo.
14. Potem, ko ste zagradile stopnice proti Lamehu, vam je božanska moč v nas omogočila, da smo vas prestavili v vaš nečisti duh; zato je del vas odšel v duhu v mlakuže, kot pravi element vašega notranjega življenja, pahnjen v enakega in bil tam na videz pogubljen, čez nekaj časa pa se je zaradi svojega kesanja in pokornosti znova vrnil v nepoškodovano telo.
15. En del pa je bil na koncu prav tako na videz sežgan. Dekle so zbirale les le v duhovnem transu, vsi gledalci pa so bili v trajanju ognjenega očiščenja z Lamehom vred prestavljeni v svoj lasten duh in zato niso mogli videti ničesar drugega kot tisto, kar se je dogajalo duhovno.
16. Pravzaprav ste bile tudi fizično prisotne, vendar so bila vaša telesa, ki so bila ranjena po vaši neumnosti, namaziljena z oljem, ki je kmalu zacelil vaše rane, in v miru počivale, izgubljene v globokem spancu, tukaj na mehki travi.
17. In šele, kot sem rekel, po najbolj potrebnem očiščenju duha, ste bile v svojem duhu zopet prebujene in se vrnile pred telesne oči ljudi.
18. Dejstvo, da imate še vedno svoje prvotno telo, lahko vidite iz tega, da imate še vedno enake brazgotine, ki ste si jih povzročile po lastni neumnosti.
19. Zato se lahko še vedno popolno združite z moškim in ste tudi zmožne sprejeti njegovo seme, kakor pred čudežnim očiščenjem vašega duha!
20. Zato ne sprašujte več ali ste vredne milosti, ampak jejte in pijte z nami, da si boste znova povrnile moč. Kar se je zgodilo vam, se odslej ne bo zgodilo več nobeni ženski; kajti to je bilo potrebno le sedaj zaradi Lameha. V prihodnje pa bo sodba prišla le nad tiste, ki bodo živeli tako kakor ste ve!
21. Pred tremi poslanimi k Tubalkajnu pa bodite o vsem tem za zdaj tiho! In tako jejte in pijte v imenu velikega Boga! Amen.«
22. In ženske so začele za to hvaliti in častiti Boga, nato pa so se posedle h košaram hrane; in Setlahem, ki je tako potolažil ženske, se je tudi vrnil k svoji družbi in tam tudi sam jedel in pil.

190. Poglavje

Setlahemovo naročilo ženskam in deklam. Tubalkajnov prihod. Kisehelov pogovor z osornim Tubalkajnom

1. Ko so se vsi v zadostni meri nasitili, so vstali in se Mi zahvalili za obrok, in Setlahem je rekel ženskam in deklam:
2. Ve ženske in dekle, zberite kar je ostalo in dajte v košaro, tako da bodo ženske, ki se bodo kmalu vrnile, tudi lahko našle svoj pravičen delež, da se do sitega najejo.
3. Ve pa vzemite košare v roke in jih odnesite v mesto! V Lamehovi hiši spravite vse v red in počistite vse sobe, da bodo čiste za sprejem novega kralja, ki je

zdaj postal nam dragi brat. Torej pojdite in storite, kar vam je bilo zapovedano! Amen.«
4. In ženske in dekle so se takoj lotile ukazanega dela in Me obenem hvalile in slavile, ker so menile, da so vredne Zame opravljati poslanstvo.
5. Ko so te ženske in dekle prišle v mesto, glej, so srečale ostale tri in za njimi robatega Tubalkajna s trumo vrlih pomočnikov, opremljenih z vsemi vrstami orodja za rudarstvo.
6. Ko so ti končno prispeli do Lameha, je Setlahem prevzel ženske in jih vodil do koša, kjer jim je rekel naj se okrepčajo s hrano in pijačo. Ko so ženske to slišale, je skoraj nebeško veselje zasijalo na njihovih obrazih.
7. Začele so Me glasno hvaliti in slaviti, nato pa so govorile Setlahemu:
8. »O ti veliki odposlanec Njega, katerega ime naši jeziki ne bodo nikoli vredni izgovoriti; ali smo še vedno vredne te milosti, da si delimo to hrano, katero si ti zagotovo blagoslovil, in ali to lahko še vedno jemo?«
9. In Setlahem je odgovoril trem ženskam: »Če sem vam tako rekel, zakaj to še sprašujete? Zato več ne sprašujte, ampak bodite vedre volje in jejte in pijte z veselim srcem!
10. Ko pa se boste okrepile, se nato zahvalite Gospodu Bogu, potem vzemite to košaro in pojdite v mesto ter v Lamehovi hiši delajte to kar že delajo vaše družabnice! Amen.«
11. S tem pojasnilom so bile tri ženske popolnoma zadovoljne in takoj odšle h košari, jedle in pile; in zatem, ko so v svojih srcih z veliko radostjo hvalile Boga, so vstale in pohitele v mesto, v Lamehovo hišo.
12. Istočasno, ko se je Setlahem pogovarjal s tremi ženskami, so se začela nekoliko osorna pogajanja med Tubalkajnom na eni strani in Kisehelom in Lamehom, ki sta tvorila drugo, kakor sledi:
13. Ko se je Tubalkajn s svojo skupino ustavil pred Lamehom in odposlanci, je z rame takoj dvignil svoje težko kladivo in z njim udaril ob tla tako močno, da so se ta stresla na razdalji sto sežnjev naokoli in nato vprašal z izjemno osornim glasom:
14. »Oče Lameh, kaj hočeš od mene, da naredim? Ali naj morda s svojim kladivom zravnam teh sedem gorskih cepcev? Ali rabiš nova orožja?
15. Ali moram morda nekaj gorskih glav vreči dol nekoliko bolj v globino? – Povej mi, kaj hočeš da naredim!«
16. Toda Lameh je Tubalkajna zelo pomenljivo pogledal, pokazal na Kisehela in mu rekel: »Ne jaz, ampak ta ti bo povedal kaj naredi!
17. Toda ne razbijaj preveč s svojim težkim kladivom, sicer bi to lahko postalo zate pretežko!«
18. Tubalkajn se je tedaj naenkrat obrnil h Kisehelu in ga vprašal: »No, torej, če si me poklical, zakaj tega ne naznaniš? Ali stojiš v takem strahu pred menoj ali ne razumeš mojega jezika? – Torej, na dan z besedo, če lahko govoriš!
19. Ženske so govorile nekaj o nahajališču plemenite kovine; povej za kaj sploh gre?«
20. In Kisehel se je zravnal in rekel Tubalkajnu, kakor da ga sprašuje:

»Najprej mi povej, iz katerega razloga si tako močno udaril s svojim kladivom ob tla in nas imenoval 'gorski cepci', - šele po tem ti bom oznanil svojo voljo! – Torej govori! Amen.«
21. Tu je Tubalkajn takoj naredil grimaso v tisoč jeznih gub in rekel, kot da bi iz kovaškega ognjišča švignil jezni ogenj: »Kaj praviš, bedni stvor?! Ti ptica roparica najlepših žensk iz mesta mojega očeta!
22. Ali naj tvojo betico razblinim takoj ali šele čez nekaj časa?
23. Le poglejte sem, parazitska golazen, ki prihaja iz kamnitih sten, mogoče pričakuje, da jo bomo še počastili?!
24. Res bi bilo škoda mojega kladiva, če bi moral z njim razbiti tako neumno glavo!«
25. Tedaj se je obrnil k svoji skupini in rekel: »Vrnite se z menoj, ker naša rudarska spretnost ni bila ustvarjena za takšnega cepca!
26. Da boš lahko ti velik butec lahko izvedel zakaj sem te imenoval cepec, ti povem, da zato, ker si! In to je tvoja sreča, kajti, če bi bil le malo manj neumen kakor si po naravi, ali se vsaj tako zdi, bi namesto odgovora zagotovo okusil to kladivo in potem povedal kako si v tem užival! Ali to razumeš?«
27. Zatem je Tubalakajn dvignil svoje kladivo nazaj na ramo in hotel oditi.
28. Toda Kisehel je dvignil svojo roko in zagrmel: »Tubalkajn! Povem ti, ostani! Amen.«

191. Poglavje

Žaljivi Tubalkajn je ohromljen od Kisehelove moči volje in poučen o dostojnosti in resničnosti

1. Ko je Tubalkajn slišal tako čvrste Kisehelove besede, se je najprej malo prestrašil, ker po njegovem prvem vtisu še zdaleč ni od tujca pričakoval toliko poguma. Zato se je za trenutek ustavil, nato pa se je spet zbral in dejal nasmejan, nekoliko posmehljivo:
2. »Z rjovenjem kot medved hočeš spremeniti mojo voljo in me narediti za najbolj poslušnega hlapca?!
3. Glej, na to se lahko le smejim, ti usmiljenja vredni gorski tepček! Če bi se mi zdelo vredno truda, bi ti zato dal tukaj izkusiti trdoto naših kladiv, vendar pa, ker se močni lev ne utruja z lovljenjem mušic, kar sem dnevno opazoval pri svojih dveh ujetih živih živalih -, se tudi jaz ne bom ukvarjal s takim mrčesom! – Razumi to, cepec, in sedaj delaj kar hočeš; ampak jaz grem!«
4. Tedaj je Tubalkajn hotel oditi; toda njegov trud je bil zaman, kajti Kisehelove besede in njegova volja iz Mene, je ohromila noge rudnega mojstra v tolikšni meri, da je bil popolnoma nezmožen premakniti en sam ud.
5. Ko je Tubalkajn to opazil, je poklical svojega očeta in mu na skrivaj rekel v veliki zadregi: »Poslušaj, kaj se mi je zgodilo, da ne morem premakniti nog? Svetuj mi in pomagaj, sicer bom sedaj postal najbolj usmiljenja vreden in smešen pred temi neotesanimi gorskimi butci!«

6. Na to je Lameh rekel Tubalkajnu: »Ali ti nisem povedal že prej : 'Pazi, da ne bo postalo kladivo zate pretežko!'?! Glej, predvidevanje tvojega očeta se je uresničilo; zato le glej kako se boš pogodil s temi odposlanci velikega Boga.
7. Več ti sedaj ne smem povedati; vendar je morda dobro, da veš, namreč, da se ni dobro prerekati s tistimi, katere elementi ubogajo na migljaj!
8. Sedaj veste dovolj – in ti skoraj preveč, zato glej kako se boš spravil z njim, kateremu si pokazal težo svojega kladiva!«
9. Tedaj je Tubalkajn silno osupnil in premišljeval sem in tja kaj naj stori.
10. Naposled se je domislil: 'Če bi s temi tako imenovanimi Božjimi odposlanci lahko opravil na silo, bi moj oče Lameh, v primerjavi s katerim sem bil in sem še vedno nežno jagnje, to zagotovo temeljito uporabil.
11. Toda sedaj govori tako, da je očitno, da jih tudi on ne more premagati!
12. O oče Lameh! Šele sedaj te razumem; - ti si premagan!
13. Da, gledano s tega vidika bi lahko moje kladivo postalo zame nekoliko pretežko in bi se bilo bolj priporočljivo zateči k diplomaciji in medtem popustiti, dokler veter piha v različne smeri!
14. Tako bom naredil, ne glede na to koliko me bo to stalo!'
15. Tedaj se je obrnil k Kisehelu in mu rekel sledeče: »Človek z gora! Ali se ne more nobena razumna beseda s tabo izmenjati, nobena, ki bi bila tebi razumljena in sprejemljiva za spravo moje in tvoje volje?«
16. In Kisehel je odgovoril: »Oh, ne samo ena, ampak cel kup; toda ne iz razloga, iz katerega bi ti hotel z mano govoriti! Pri meni je popolna resnost in vsa resnica; moje besede in moja dejanja izhajajo iz večnega Božjega reda.
17. Torej, če se hočeš z mano plodno pogovoriti moraš govoriti iz popolne notranje resnice, ne pa diplomatsko; - drugače je vsaka tvoja beseda zaman!
18. Človeka tvoje ravni lahko preslepiš z diplomacijo; toda ljudem kakršni smo mi je to tuje. Kajti po Božji milosti vidimo v srce in vemo do atoma kaj se v njem dogaja, - zato nas je nemogoče ujeti v past s pomočjo posvetne prebrisanosti!
19. Ali to razumeš? Povem ti: razumi to in temeljito premisli, ker se ne boš premaknil s tega mesta, dokler ne boš iz srca pregnal vso zvitost! To upoštevaj in dobro razumi. Amen.«

192. Poglavje

Kisehel razkrinka Tubalkajnovo diplomatsko zvitost

1. Po teh Kisehelovih besedah je Tubalkajn spoznal, da ne more doseči ničesar z diplomatskim pogajanjem in pri sebi zelo resno začel razmišljati sledeče:
2. 'Resnično, zdi se, da ta zadeva dobiva popolnoma resen značaj. Kaj naj naredim? Moje noge so ohromljene; torej, nikakor ne morem pobegniti!
3. Za pretvarjanje in diplomacijo tukaj ni pravo mesto, kajti kdor je skozi jasno viden kot kapljica vode, tega bi rad videl kako bi bil tu uspešen z bedno diplomacijo!
4. Vse to je čisto v redu, toda kaj moram še narediti jaz, ki sem prav zdaj v neprijetnem položaju?

5. To je pa popolnoma drugo vprašanje! Ali naj celo prosim odpuščanja te čudne gorjane za nekoliko bolj grobo obnašanje do njih?
6. Jaz, princ kraljevske krvi, mojster za rude, od katerega je odvisna blaginja celotnega naroda in države?
7. Ne, ne, to bi bilo malo preveč in bi šlo v tej zadevi malo predaleč!
8. Najmogočnejši princ kraljevske krvi – in prosi za odpuščanje? – To bi bilo malo preveč!
9. Toda kaj lahko storim? – Prej je rekel, da moram vse vzeti popolnoma resno, potem pa bom lahko govoril z njim kolikor bom hotel; toda na koncu je rekel tudi, da se ne bom premaknil s tega mesta dokler ne bom iz sebe izgnal zadnji drobec diplomatske zvitosti! – Sedaj sem doumel! Popolnoma resno moram od tu oditi in se vrniti k svojemu rudnemu in kovinarskemu delu!
10. To zagotovo ni diplomatsko spletkarjenje?! Tako ga lahko enostavno primem za besedo; če me še vedno ne bo izpustil, ga lahko na licu mesta obtožim, da je lažnivec in kot tak sramotilec svojega Boga, ker je javno izjavil, da je vsaka njegova beseda in dejanje popolna resnica in popolnoma resna iz večnega Božjega reda!
11. Oh, zdaj te pa imam, ptiček! Ko bom spet prost, lahko za mano pošlje šest tisoč žensk, toda Tubalkajn se ne bo več niti premaknil iz svojih velikih delavnic!'
12. Tu je Kisehel prekinil tok njegovih misli in mu rekel: »Tubalkajn, povej mi, kaj misliš, da je slabše: človeško spletkarjenje ali kačja zvitost?«
13. Tedaj je Tubalkajn silno osupnil in ni vedel kako naj odgovori na to vprašanje in v veliki zadregi ostal tiho.
14. Toda Kisehel je nadaljeval: »Zato, ker si videl, da ti ne bo uspelo z diplomatskim pogajanjem pri meni in pri vseh mojih bratih, si se vrgel v roke najbolj prekanjeni kačji zvitosti!
15. Nobenega dvoma ni, da si resno zaskrbljen glede premičnosti svojih nog; vendar se zelo motiš, če misliš, da me lahko ujameš s to tvojo sebično resnico! Kajti, če že na prvi stopnji nisi mogel s hudobijo proti meni nič doseči, kaj ti bo potem koristila druga, globlja raven?
16. Potem ti misliš, da sem osramotil svojega Boga, ker nisem sprostil tvojih nog vsled tvoje zvitosti?
17. Oh, nikakor; kajti poznam Boga in delam samo tisto kar mi narekuje Njegov Sveti Duh po moji, samo Njemu zelo predani volji.
18. Zato, ker je posledično tvoja zvijačnost goljufiva, nisem osramotil svojega Boga, toda gotovo si to storil ti, ker ne poskušaš preslepiti mene, ampak le Božjega duha, če bi ti bilo to mogoče!
19. Povem ti, če ti ne bi bil pogan in služabnik zmaja, bi imel tak načrt prav hude posledice zate!
20. Toda ti ne poznaš edinega pravega Boga; zato ti je lahko takšna misel odpuščena, pod pogojem, da jo resno obžaluješ!
21. Če hočeš biti izpuščen, se obrni k edinemu pravemu večnemu Bogu, ki ti Ga je še tvoja mati Zila oznanjala iz Farakovih ust, in ne k meni; kajti ne jaz, ampak Božja milost je ohromila tvoje noge.

22. Jaz sem samo človek kakor ti, ampak človek po Božji volji, ki sem spoznal svojo popolno ničevost pred Njim.
23. Postani prav tak in delaj tako kot jaz; spoznaj svojo veliko neumnost in svoj greh in spoznaj Boga, da boš postal svoboden!
24. Razumi to in se po tem ravnaj! Amen.«

193. Poglavje

Tubalkajn vidi razlog, se kesa in je svoboden. Tubalkajnova želja in Kisehelova obljuba

1. Te Kisehelove besede so Tubalkajna silno presenetile. Kajti, ni mu bilo več neznano, da lahko Kisehel vidi v njegovo srce, toda dejstvo, da Kisehel ve tudi za vsako posamezno misel, ki se pojavi v njegovi duši, je bilo za našega Tubalkajna malo preveč, tako da je bil sedaj popolnoma izgubljen.
2. Tako je tam nekaj časa nemo tuhtal. Čez čas se je zopet obrnil h Kisehelu in mu rekel sledeče:
3. »Poslušaj, ti veliki in mogočni odposlanec Farakovega Boga k nam prebivalcem nižin, zame je ta moj položaj zelo neprijeten! Povzroči, da bom zopet prost in jaz bom potem s tabo odkrito govoril; kajti glej, ta uročenost mi je izredno nadležna in v tem stanju se s tabo ne morem svobodno pogovarjati!
4. Če ti hočem s svojo izurjenostjo kaj koristiti, moram biti svoboden, drugače si me semkaj poklical zaman.
5. Če sem se nekoliko surovo obnašal proti tebi, boš zagotovo vedel za razlog, prav tako kot tebi ni tuje kaj premišljujem v sebi!
6. Glej, zagotovo ni majhna stvar izgubiti svojo najlepšo in najbolj ljubljeno ženo! In od koga? – Gotovo veš ti to bolje kot jaz!
7. Vendar bom vse pozabil, če me izpustiš in potem bom lahko zopet odkrito govoril s tabo!«
8. Tedaj je Kisehel stopil do Tubalkajna, ga prijel za roko in mu nato rekel:
9. »Tubalkajn, v imenu Jehove, edinega pravega vsemogočnega velikega Boga, ti povem: 'Bodi prost in hodi in ravnaj pravično!' Naj se tako zgodi!«
10. In Tubalkajn je bil takoj svoboden in lahko hodil kot prej, in Kisehel mu je nato rekel: »Glej, sedaj si prost; kaj boš sedaj naredil?«
11. In Tubalkajn je odgovoril: «Torej, poslušaj: najprej ti namesto mene hvali in slavi svojega vsemogočnega Boga, ker je bil tako milosten tebi in meni in me osvobodil po tvoji besedi; potem pa mi končno zaupaj svojo željo, da ti bom lahko naredil to, za kar si me poklical; in ko ti bom služil tako, da boš zadovoljen, potem ne boš odrekel delavcu tudi majhnega plačila!
12. Glej, to je vse kar hočem narediti in si želim!
13. Vendar ti to na noben način nočem vsiljevati, kajti ti si mogočen in moder.
14. Torej, odmeri te moje besede in nato zapovej po svoji modrosti in jaz ti bom v tem služil!«
15. In Kisehel je še naprej spraševal Tubalkajna, rekoč: »In kakšno naj bo to majhno plačilo? Povej nam vsem; kajti glej, mi se dobro zavedamo, da je vsak delavec vreden svojega plačila! Zato se izjasni bolj natančno!«

16. In Tubalkajn mu je rekel: »Zakaj bi moral veliko govoriti; ti že tako ali tako bereš v mojem srcu kaj mu manjka! Sam sem od dneva, ko sem izgubil svojo sladko ženo Naeme!
17. Jaz ne zahtevam Naeme, kajti ta je zame izgubljena,- ampak daj mi drugo žensko in bom še predobro nagrajen za večino svojega srca!«
18. Nato je Kisehel rekel Tubalkajnu: »Dobro, prejel boš skladno s svojo željo in to še danes v hiši tvojega očeta.
19. Vendar, ko boš dobil to plačilo, ali boš potem zares popolnoma zadovoljen?«
20. Tu je Tubalkajn nekaj časa okleval, vendar se je na koncu zbral in rekel: »Oh! Še kaj bi se našlo; toda to ni za nas prebivalce nižin!«
21. In Kisehel je potem rekel: »Da, dobro opravi svoje delo, resnično, če bo tvoje delo dobro opravljeno iz ljubezni do Boga, boš tudi ti stopil na višine, tam videl in govoril s praočetom Adamom, s prababico Evo in z vsemi očaki ter z edinim visokim duhovnikom Henohom, potem pa se boš nasitil v Puristini kuhinji!
22. Toda tukaj pod našimi nogami leži surova ruda; preglej jo, potem jo boš zame raztopil in s kladivom stolkel v plošče, s katerimi bomo prekrili Jehov tempelj!
23. Glej, to je vse kar zahtevam od tebe; sedaj pa na delo! Amen.«

194. Poglavje

Tubalkajnova pravična in ganljiva molitev. Kisehelova zahvalna molitev. Očetovski glas iz oblaka

1. Tedaj je Tubalkajn padel pred Kisehela na obraz in začel Boga takole hvaliti: »Veliki, zame še vedno neznani, vsemogočni Bog! Moje srce je močno ganjeno in napolnjeno z goreče hvaležno zahvalo in hvalo! Nedvomno bi Te moral prekomerno hvaliti in slaviti vse svoje življenje, - toda jaz sem kot popolnoma slep in gluh; kajti ne vem kje si, in poleg zašepetanih besed moje zatirane in plašne matere, nisem nikoli slišal ničesar od Tebe.
2. Zato se me usmili, ubogega in šibkega pred Teboj in Tvojimi milostnimi ljudmi in se mi pusti spoznati, videti in slišati tudi v meni, kakršen Si in kjer Si, za človeka na Zemlji!
3. Bodi slišen, viden in spoznan, tako da se Ti bom lahko dostojno zahvalil, Te hvalil, slavil in častil! Glej, vidim Tvoja dela in jih opazujem z velikim veseljem in pogosto spet z velikim strahom; Tvoji mogočni otroci stojijo pred menoj; tako zelo dobro vidim dela, toda veliki Mojster mi je nepoznan, - in vidim nešteto bitij; toda kje si Ti, o Stvarnik, da Ti lahko poklonim svojo hvalo?!
4. Ti si poslal k nam dol v nižine Svoje mogočne otroke kot odposlance odrešitve; da, oni so tukaj utelešeni, govorijo o Tebi, pričajo o Tebi in delujejo v Tvojem najbolj svetem imenu; toda kje si Ti, o najsvetejši Oče teh otrok?!
5. Tebe, Tebe želim sedaj pobliže spoznati! Pridi dol, pridi tudi do nas ubogih grešnikov! Čeprav izhajamo iz Kajna, očeta greha in sodbe, tako tudi on izhaja iz Tvojega sina Adama!

6. Morda on ni bil vreden Tvojega usmiljenja, ker Si preveč svet; vendar mi ne moremo nič za to, da smo postali njegovi potomci!
7. Zato nam pokaži Svojo milost in usmiljenje in nam pošlji en sam žarek milosti; toda Tvojega, popolnoma Tvoj žarek nam pošlji, tako da bomo lahko v polnosti v sebi izkusili kako in kje Si, in potem Tebe edinega hvalili in slavili!
8. Čeprav Te bomo potem hvalili in slavili, o Gospod, kot grešniki, nas Ti zato ne boš zavrgel, ker smo rojeni iz greha v greh!
9. Glej, noč je noč, in njena nešteta svetila so strašno šibka tudi v primerjavi s celo najšibkejšim žarkom sonca.
10. Tako nam kot Oče teh Tvojih otrok, ki sedaj kot zvezde razsvetljujejo našo temno noč, pošlji celo svoj najšibkejši žarek in naša grešna noč se bo zagotovo spremenila v najsvetlejši dan!
11. Da, kljub tem krasnim zvezdam, naša noč je in ostaja noč; toda samo en Tvoj žarek in naša noč bo končno prenehala biti noč in mi Te bomo hvalili in slavili na dan Tvoje velike veličastnosti in naša kolena in srca otrdela v noči, se bodo globoko priklonila pred Tvojim najsvetejšim Imenom.
12. Glej, jaz Tubalkajn, sin noči, ležim tukaj pred Teboj v prahu svoje ničevosti. Grešnik Te roti za milost in usmiljenje. Želi Te hvaliti in slaviti, - toda ne pozna Te; zato se mu pusti spoznati!«
13. Po teh besedah je utihnil in jokal v zemeljski prah.
14. Toda Kisehel se je sklonil, dvignil Tubalkajna in mu rekel:
»Tubalkajn! Tako si tudi ti postal naš brat?!«
15. In Kisehel je tedaj pogledal navzgor in govoril takole:
16. »O Oče, hvalim in slavim Te v tem novem bratu, kajti Ti sam si opravil to delo in nam dal novega čudovitega brata tudi v Tubalkajnu! Nisi ga zaman dolgo časa pripravljal za rudnega mojstra; nisi ga zaman izbral od večnosti, da lahko očisti zlato iz zemlje in ga naredi voljnega in gibkega!
17. Ker si Ti tako določil, da naj iz njega za nas nastane nov čudoviti brat, ki ne samo, da bo plemenito rudo očistil v ognju, da bo voljna in prijetna za pogledati, temveč bo prebudil rudo v človeških srcih, z velikim žarom svoje ljubezni Zate, da bodo voljna in gibka in potem prav ljubka za videti.
18. Zato, Tebi vsa slava, vsa hvala in vsa naša ljubezen!
19. O Oče, glej, ta novi brat je še vedno slep in Te še ne more videti; ali bi mu Ti zato milostno odobril njegovo prošnjo!
20. Usliši to mojo prošnjo, če bo taka Tvoja sveta volja in podari žarek Tvoje milosti njegovemu srcu, ki je obrnjeno k Tebi in polno goreče ljubezni hrepeni po Tebi, Ti sveti Oče!
21. O usliši nas, usliši nas! Bodi posvečeno Tvoje sveto Ime in naj se zgodi Tvoja volja, vedno, kakor tudi večno! Amen.«
22. Te Kisehelove besede so popolnoma zlomile Tubalkajnovo kakor tudi Lamehovo srce, tako da sta oba začela glasno jokati; toda čez nekaj časa se je spustil svetel oblak pred druščino. Lameh in Tubalkajn nista vedela kaj naj bi tam bilo, tako da ju je bilo najprej silno strah.
23. Vendar je kmalu iz oblaka spregovoril očetovski glas: »Tubalkajn, glej, Ta, ki ga ne poznaš, je sedaj pred teboj, človekov Oče in vsemogočni Stvarnik vseh stvari!

24. Poslušaj, pogledal sem v tvoje srce in ugotovil, da je čisto! Zato boš tudi za večno prebujen iz svoje noči; in Duha iz Mene bom položil v tvoje srce, ki te bo vodil v vso modrost.
25. Moji odposlanci so še vedno tukaj; njih poslušaj, kajti oni bodo obudili ta Duh v tebi! Slavi Moje Ime in Jaz bom milosten do tebe in do vseh ljudi; kajti Jaz sem svet, svet, svet, večen in neskončen! Amen.«
26. Potem je oblak izginil in vsi so padli na svoj obraz in častili Boga v vsej ponižnosti in skesanosti svojih src.

195. Poglavje

Tubalkajnove priprave za pridobivanje zlata. Slovesen prihod v Lamehovo rezidenco

1. Potem, ko so tako hvalili in slavili Boga skoraj eno uro, je Kisehel na notranji ukaz končno vstal in rekel ostalim:
2. »V imenu edinega vsemogočnega Boga vam povem: vstanite skupaj z menoj, kajti taka je sveta volja Tistega, ki nam je prej govoril besede življenja, milosti in usmiljenja!«
3. In vsi so se dvignili na Kisehelov poziv. Ko so vsi vstali, okrepljeni in dobre volje, se je Kisehel obrnil k Tubalkajnu in mu rekel:
4. »Brat Tubalkajn, poslušaj! Ker je taka Gospodova volja, lahko tudi sem pokličeš svoje delavce in jim pokažeš njihovo delo; začeli bodo takoj in delali vso noč.
5. Prav tako kakor talijo rudo z gora s kameno soljo in močnim ognjem, bodo talili tudi to rudo; in šele ko bodo pridobili veliko število kep čiste rude bodo prenehali s taljenjem.
6. Primerno količino pa bo sestavljalo tisoč sedemsto kep. Torej, delajte kot je odrejeno! Amen.«
7. In Tubalkajn je takoj poklical veliko množico svojih delavcev, jim pokazal surovo rudo in jih nato poučil kako jo je treba pripraviti za taljenje in jo oblikovati v okrogle grude.
8. Ko so delavci to povsem razumeli, ga je njihov delovodja vprašal:
9. »O gospodar in strogi vladar, vse to je v redu in dobro predstavljeno, toda dovoli mi, da te vprašam in ne bodi jezen, če te vprašam spoštljivo in rečem: imamo zadostno število delavcev in polno rude na razpolago; vendar kje naj vzamemo les in sol? Kajti brez teh taljenje ni mogoče!
10. Ali bomo sem prinesli naš les in uporabili našo sol, ali bomo to vse vzeli od mesta?«
11. In Tubalkajn je rekel delovodji: »Poslušaj, če sem jaz prevzel delo, sem ga prevzel v celoti, potem sem spadata tudi les in sol!
12. Povem ti: In ne samo les in sol, ampak tudi celotna oskrba in tako je tudi plača za delo odvisna od mene!
13. Torej, prinesite takoj vse kar je potrebno za delo in si prizadevajte, da se bo to začelo najkasneje v eni uri; to se pravi; brž, ko sonce zaide za gorami mora biti ogenj tukaj že aktiven!

14. Naredite vsaj sto jam za gorenje rude, globokih tri pednje in naj pride vseh dva tisoč delavcev in z novim blagoslovom edinega pravega vsemogočnega Boga bo delo dobro napredovalo!
15. Zato naj takoj sto delavcev naredi jame; dvesto jih bo nabavilo les in dvesto sol, sto nabavilo hrano; dvesto jih bo kopalo surovo rudo in dvesto žgalo in talilo. In, ko bo ena jama polna, naj se nato vse za trideset ročnih nihajev dolgo ohlaja, potem vzemite kepe ven iz jame in začnite takoj z novim kurjenjem!
16. Če boste tako marljivo delali vso noč, bi morali imeti do jutra te kovine v povsem zadostni količini.
17. Jutri bomo nabavili težka kladiva z nožnim vzvodom in pred sončnim zahodom morajo biti kepe razširjene na krasne plošče!
18. Sedaj veš vse; zdaj pojdi in deluj! Naj se tako zgodi!«
19. Delovodja je odšel takoj na delo, Kisehel pa je rekel Tubalkajnu:
»Brat, to stvar si dobro uredil, zato naj bo delo blagoslovljeno! Resnično, povem ti, jutri boš videl čudež, kajti tvoji delavci bodo pridobili toliko te kovine, da boš zadrhtel ob pogledu nanjo!
20. Vendar naj se to šteje za dobro, ker je sedaj vse urejeno!
21. Ti, brat Lameh, vzemi ploščo in pojdi naprej; mi bomo šli v tvojo hišo za teboj. Tam bomo hranili ta sveti predmet, dokler ne bo tempelj dokončan; potem pa vsi želimo biti tvoji gostje in ti boš naš brat in gostitelj!
22. V tvoji hiši bomo jedli za tvojo mizo in hvalili najsvetejše Ime najbolj ljubečega Očeta vseh ljudi!
23. In ti, brat Tubalkajn, boš hodil ob meni in še danes v očetovi hiši prejel dogovorjeno plačilo; kajti ti veš, da je v hiši tvojega očeta veliko žensk in dekel. Glej, vse so sedaj popolnoma prečiščene in iz velikega števila imaš ti pravico do ene. – In tako pojdimo tja! Amen.«
24. In takoj je Lameh z največjim spoštovanjem in ljubeznijo prijel sveti predmet in šel naprej, za njim pa Tubalkajn ob Kisehelu ter ostali odposlanci.
25. Ko pa so se približali mestu, jim je prišla nasproti velika množica ljudi in vpila: »Slava Bogu na višavah, da je naredil iz Lameha dobrega kralja!« Tako so ljudje vpili dolgo v noč!
26. In Lameh je bil tako ganjen, da je glasno jokal.

196. Poglavje

Priprave na praznik. Shranitev svete plošče v Lamehovo prestolno dvorano. Kisehelov govor o odrešitveni moči resnice

1. Ko so prispeli v Lamehovo rezidenco, so jim prišle nasproti vse ženske in dekle in pred njimi padle na kolena ter z zakritimi obrazi hvalile Ime vklesano na kamniti plošči, katero je nosil Lameh.
2. In Kisehel je rekel Setlahemu: »Brat, poglej ženske! Ravnaj z njimi v skladu z besedo v sebi!«
3. Tedaj je Setlahem takoj ukazal ženskam in deklam vstati in jim nato rekel:

4. »Pojdite in poskrbite za današnjo dobro gostijo; naj zakoljejo jagnje in ga dobro pripravijo za novega kralja in tudi pitano tele, ki mora biti pripravljeno za novega ženina in njegovo nevesto!
5. Poskrbite tudi za kruh in za odlično sadje in naj nebi primanjkovalo dobre čiste pijače.
6. Tako pojdite k nadzorniku hrane in vse lepo pripravite! Amen.«
7. In ženske in dekle so odhitele proč in poskrbele za vse natanko tako kot je bilo zapovedano.
8. Toda potem, ko je celotna druščina vstopila v veliko kraljevo dvorano, se je Lameh ustavil in rekel Kisehelu: »Veliki, najmogočnejši prijatelj in najbolj resnicoljuben in najbolj pravičen odposlanec vsemogočnega Boga, glej, sedaj se ves tresem ob pogledu na moj prejšnji vladarski prestol grozot, in v moji duši se vsa moja storjena grozodejstva pojavljajo tako kot se hudi vremenski oblaki iz velikih vod pojavljajo v soparni noči!
9. Ali bi se strinjal, če bi se tej dvorani ognili in šli v drugo veliko dvorano, ki se mi zdi bolj prijazna od te, v kateri sem dovolil, da se me časti kakor Boga.
10. In prav iz tega prestola, zgrajenega na krvavih solzah ubogega ljudstva, sem povrh vsega dajal najbolj krute, tajne in javne ukaze!
11. O prijatelj, če bi ti bilo to pogodu, te kolikor morem prosim, kot sem rekel, da uporabimo drugo dvorano.«
12. Toda Kisehel je rekel Lamehu: »Brat, prav ta dvorana je najbolj primerna v vsej tvoji veliki palači!
13. Kajti, če hočeš popolnoma okrevati v svojem srcu in duhu, moraš popolnoma očistiti svoje srce od vse stare nesnage! Vendar pa je to mogoče doseči le tako, da se tvoj duh vedno bolj vnema in s svojim ognjem použije vso nesnago v tvojem srcu.
14. Toda kako se lahko duh primerno vname, kakor prav s temi pritiski z vseh strani, povzročenih od prebujene zavesti, zaradi tvojih storjenih strahot?!
15. Sedaj si prav v tej dvorani zaznal obremenjujoči pritisk in prav to je tisto, kar si moraš najbolj goreče želeti! Zli spomini te tlačijo, kar je dobro; kajti ravno ta pritisk te bo osvobodil.
16. Glej, kaj lahko storiš? Ali lahko razveljaviš kar se je zgodilo? Ali se lahko sploh kdaj osvobodiš svojih dejanj? – Povem ti, dragi brat, to ti bo večno nemogoče dokler bežiš pred spominom na svoje občutke o teh!
17. Le eno lahko osvobodi tvoje srce in s tem tudi tvoj duh, in to je resnica!
18. To moraš iskati v vsem, in njen ogenj bo použil nesnago v tebi in tedaj te bo spremljal svoboden duh in samo v tem svobodnem duhu boš popolnoma spoznal kaj pravzaprav je greh in kako enostavno je za Gospoda, da te končno razbremeni tvojih grehov, celo, če bi bilo njihovo število večje kot je trave na zemlji in peska v morju!
19. Tako bomo ostali v tej dvorani in začasno postavili ploščo na praznično okrašeni prestol kot pričevanje Čigav bi v prihodnosti pravzaprav moral biti vladarski prestol.
20. In tako prinesi ploščo na prestol in jo tam postavi; tu bo ostala dokler ne bo tempelj dokončan! Amen.«

21. In Lameh je bil zadovoljen in takoj naredil kar mu je Kisehel zaukazal ter hvalil in slavil sveto Ime na plošči.

197. Poglavje

Lamehovo veliko, ljubeče čaščenje Boga. Tubalkajnovo začudenje. Kisehelove besede o prečiščujočem ognju ljubezni

1. In Lamehu je bilo v veliko zadovoljstvo častiti najbolj sveto Ime, tako da ni hotel vstati; kajti kolikor bolj trdno se je neprenehoma držal Imena, tem bolj je bil tudi ganjen v svojem srcu in duhu, zato se ni mogel ločiti od kraja, kjer ga je Božja ljubezen tako močno zasvojila.
2. Kisehel ga je pustil v vzvišeni blaženosti njegovega duha tako, da se je vedno bolj krepil v mogočni živahni ljubezni do Boga.
3. Ko je Tubalkajn to videl, se je začudil nad svojim očetom Lamehom in rekel Kisehelu:
4. »Poslušaj, veliki, mogočni prijatelj in brat, po tvoji besedi, resnično, če bi mi nekdo rekel: 'Jutri bo iz zemlje zraslo drevo, ki bo do večera s svojimi vejami doseglo nebesni svod!', bi si mislil, da je to precej bolj verjetno kot taka nenadna sprememba v srcu mojega očeta.
5. Komaj osem dni je minilo odkar je Lameh prisegel, da bo uničil nebo in vso zemljo, - in zdaj leži skrušen v prahu pred Tistim, katerega je tako grozno in bridko preklel!
6. Zares, to je največji čudež na vsej zemlji, skupaj s tistimi, ki prihajajo in z vsemi, ki se v, na in nad njo prikazujejo!
7. Da, povem ti, mogočni prijatelj in brat, če bi s svojo močjo prestavil gore, me s tem ne bi tako mogočno prepričal o tvojem čistem božanskem poslanstvu – kot s tem nezaslišanim čudežem!
8. Da, šele zdaj verjamem, da si bil sem zagotovo poslan od Boga! Kajti čudeži zunaj so me prikovali, vendar me niso tako zelo prepričali, ker so sledili tako hitro eden za drugim, da si nisem mogel pomagati, ampak sem se moral kot popoln premaganec vdati iz svoje nemoči in tudi prepričanih ostalih navzočih.
9. Toda sedaj je moja svobodna volja prebujena in nisem več prisiljen vernik vsega kar ste nas naučili in nas boste zagotovo še naprej, ampak sedaj želim svobodno in iz svoje volje to kar vi želite iz najsvetejše volje vsemogočnega Boga!
10. Zato me pusti, da grem tudi jaz k prestolu, da bom počel to kar sedaj moj oče Lameh blažen dela! Tvoja volja naj bo v Bogu storjena!«
11. In Kisehel je rekel Tubalkajnu: »Brat, tako je prav in primerno od tebe. Pojdi in se okrepi na prihajajoče skušnjave, kajti komur je po čudežu sveti Oče pomagal, tistega preizkusi strožje od tistega, ki se je sam po Besedi spreobrnil k Njemu.
12. Povem ti, da mora vse najprej skozi ogenj preden se lahko približa Bogu v srcu in v duhu! Ti si zares spreobrnjen in tudi Lameh in to na najbolj čudežen način, toda v tem spreobrnjenem stanju si ti še vedno tak kakor ruda, ki se

surova nahaja v zemlji in jo je treba imeti tako rekoč za nesnago. Da ruda postane čvrsta in uporabna mora skozi ogenj.
13. Glej, prav tako morata tudi ti in Lameh najprej skozi ogenj in se v njem popolnoma staliti, preden bosta dosegla pravo trdnost v veri, ljubezni in zvestobi Bogu!
14. Zato lahko greš ti tja prav tako kakor tvoj oče in se okrepiš za neizbežen preizkus, ki ga zagotovo lahko pričakuješ od zgoraj!
15. Te besede so Tubalkajna tako prestrašile, da se je začel tresti in bil komaj sposoben vprašati:
16. »O prijatelj! --- Ali bova – jaz in – oče Lameh – morala – zgoreti – v ognju?«
17. In Kisehel je odgovoril: Oh kakšne neumnosti omenjaš?!
18. Niti ena sama iskra se ne bo dotaknila tvojega telesa; vendar te bo tvoj ogenj ljubezni do Boga moral najprej použiti še v vseh tvojih skritih delih podvrženih posvetnosti. Šele potem se boš, kot sem rekel, sposoben približati Bogu in vsi tvoji grehi ti bodo odvzeti prav tako kakor so bili odvzeti tudi meni, ko sem bil grešnik pred Bogom.
19. Tudi jaz sem bil čudežno spremenjen in sem nato moral iti in še vedno grem skozi močan ogenj! Tako se bo zgodilo tudi s teboj; zato pojdi z veselim srcem k svojemu očetu in delaj to kar sedaj on počne in boš našel veliko okrepčilne milosti, tako da boš prihajajoče preizkuse opravil z lahkoto in radostnim pogumom! Amen.«

198. Poglavje

Lamehov zmagovalni govor in ponižno priznanje. Kisehelov odgovor

1. In Tubalkajn je šel takoj z veselim srcem k svojemu očetu Lamehu, se tam vrgel na obličje in potem premišljeval o vsem svojem nekdanjem ravnanju ter v popolni skesanosti svojega srca tedaj spoznal pravo Božje odpuščanje za vsa dejanja, ki jih je storil v nasprotju z dobro opaznimi opomini svojega srca.
2. Dobro uro je trajalo slavljenje najsvetejšega Imena, ko je Lameh končno zelo spodbujen vstal in vzkliknil pred prestolom: 'To je priborjeno; velika zmaga je moja!'
3. «O poslušaj, vse ljudstvo! Gospod, neskončen, vsemogočni Stvarnik nebes in zemlje, veliki večni Bog, proti kateremu smo vsi grozovito grešili, je pogledal na nas in zaradi naše velike slepote razveljavil pravično sodbo, ki bi nas pogoltnila in vse zajela v večno smrt!
4. Zato se bom veselil vse svoje življenje, ker je Gospod tako milosten in poln največje potrpežljivosti, prizanesljivosti, ljubezni in usmiljenja!
5. Silno velika je bila moja hudobija, s katero sem hotel poseči v nebeško življenje; toda iz moje hudobije je Gospod prepoznal mojo bedo in se me usmilil!
6. Zato, sedaj in za večno samo Njemu vsa moja hvala!
7. O Gospod, odslej Te bom hvalil s tisoč jeziki, ker Si tako milosten, blag in usmiljen!

8. O ti moj nesrečni prestol! Ti nekdanji sedež moči, kjer so se rojevala zverinstva, ti moja najbolj verna podoba, - kaj si bil?! In kaj si sedaj?! – Sedeč na tebi sem preklel kar ti nosiš zdaj!
9. O Gospod, kako velika mora biti Tvoja dobrota, kako velika Tvoja ljubezen, da potrpežljivo prenašaš, ko vidiš Tvoje najbolj sveto Ime na istem stolu, ki je bil nosilec tako veliko, celo nešteto grozot!
10. O ti moj duh, večno hvali Gospoda za tako nepopisno dobroto!
11. Gospod, Ti ljubeči Pravičnež! Kaj naj storim, da se ne bom nekega dne pojavil pred Teboj tako gnusen?
12. Oh, povej mi milostno po Tvojih zvestih služabnikih; toda le, če bo taka Tvoja volja, kajti spoznal sem nemoč svoje volje in vso njeno zlobo. Zato se mi sedaj gabi.
13. Zato zdaj nimam več svoje volje, tako da se bo vedno zgodila samo Tvoja vsemogočna volja!«
14. Po teh besedah je šel Kisehel hitro k Lamehu, ga objel in mu rekel:
15. »Brat, dragi brat! Ko bi ti vedel kako iskreno se vsi veselimo zate, resnično, tvoje življenje je bilo težko!
16. Vendar bodi popolnoma prepričan o tem: Če boš tako vztrajal, kot si zdaj začel, bo dolgotrajna pregrada med višinami in nižinami skoraj izginila in lahko se zgodi, da bo to ugajalo najsvetejšemu Očetu in vam bo poslal visokega duhovnika Henoha, da bi vas lahko učil hoditi po poti ljubezni!
17. Brat, povem ti v imenu Njega, ki nam je sporočil za tebe: 'Ko bo enkrat tempelj dokončan, bosta ti in tvoj sin Tubalkajn stopila med nas na svete višine, kjer bosta prvič v vsej polnosti spoznala pravo življenje zase in za vse vajino ljudstvo in ga popolnoma priznala za svojega!' Zato vztrajaj, medtem ko Gospodova volja ostaja edina tvoja volja in s tem imaš po meni tudi Gospodov odgovor na tvoje vprašanje:
18. 'Tako ravnaj in na višinah Mojih otrok boš posvečen od Mene!'
19. Ob tej odločitvi je bil Lameh skupaj s pravkar vznesenim Tubalkajnom ves iz sebe od veselja. Dolgo časa ni mogel govoriti, kajti od vzvišene obljube je njegov jezik skoraj ohromel.
20. Čez nekaj časa se je spet zbral in rekel: »O prijatelj, o brat! Kaj si rekel? Nogam največjih grešnikov bo nekoč dovoljeno stopiti na najbolj svete višine? Moje oči, skoraj oslepele od grozodejstev, bodo spet videle veliko slavo otrok vsemogočnega Boga?!
21. In z mojimi rokami, natopljenimi s krvjo mojih bratov in mojega ubogega ljudstva, se bom lahko dotaknil roba oblačila tistega, ki je bil rojen iz Boga?! Ne, ne, - nikoli, brat!
22. Take milosti Lameh v večnosti ne more biti niti najmanj vreden! Zato, o prijatelji in bratje, dajte mi drugačen odgovor, kajti nadvse resnično, ta ni primeren za grešnika kot sem jaz!«
23. In Kisehek je odgovoril Lamehu: »O brat, - glej, tudi jaz sem bil velik in robat grešnik pred Bogom, v moji prirojeni svetlobi zagotovo ne manjši od tebe, v tvoji prirojeni slepoti!
24. Toda, ko sem priznal svoj veliki greh pred Njim, me je najbolj ljubeči Oče, potem ko me je prehitel s Svojo neskončno milostjo in usmiljenjem, najsvetejši

Oče, prijel s Svojimi vsemogočnimi rokami, dvignil črva pred Njim v prahu in mu v celoti odpustil njegov veliki greh ter ga napolnil z močjo večnega življenja!
25. Glej, brat, tako najbolj ljubeči Oče ravna z grešnikom, ki se skesano obrne k Njemu!
26. Zato se drži odgovora in bodi poln najvišje tolažbe, kajti pri tem se ne bo nič niti za pikico spremenilo. Kar je Bog govoril bo ostalo za večno; tako kot je On rekel!
27. Zatorej Njemu za vekomaj vsa čast, vsa hvala, vse obževanje in vsa naša ljubezen, kajti On edini je vreden prejeti od nas vso hvalo, vse časti, vse obževanje in vso ljubezen in Njegova sveta volja se bo zgodila za večno! Amen.«

199. Poglavje

Lažno prikazovanje neresnične Naeme. Lameh in Tubalkajn v skušnjavi in dvomu

1.Tu je komaj potrebno podrobneje omenjati kakšen velik blagoslov so obema prinesle Kisehelove zadnje besede, kajti to je mogoče zlahka razbrati iz zgoraj navedenega, zato se bomo takoj obrnili k drugemu pojavu. Ta tukajšnji pojav ni videti dosti drugačen od Poncij Pilata v tako imenovani 'Apostolski veroizpovedi'; vendar je to nepomembno, - ima pa tudi to svoje mesto v redu stvari. Kakšne vrste pojav je potem to bil? – Bodite potrpežljivi, kmalu boste izvedeli.
2. Spomnite se, da je prej Kisehel napovedal Tubalkajnu mnogo skušnjav in preizkusov in prečiščevalen in utrjevalen ogenj. Glejte, to je tisto kar se tukaj najprej pojavi!
3. Zelo dobro vam je znano otrok čigavega duha je bil nekoč Lameh in čigav zvesti služabnik in hlapec. Dokler se sovražnik življenja zaveda, da njegovo domnevno zanesljivo žrtev ne ogroža nobena resna nevarnost, tako dolgo se tudi ne meni preveč za preobrazbo.
4. Vendar pa, kakor hitro vidi in zazna, da je njegov plen močno ogrožen, se začne mogočno zavzemati in boriti za svojo domnevno lastnino.
5. In prav tako je bilo v tem primeru, tako kot je danes primer z mnogimi ljudmi, ki so se pustili nekoč že omrežiti velikemu sovražniku življenja.
6. Taki ljudje so često zelo krepostni in imajo običajno samo eno šibko točko in se ne zavedajo, da je ta slabost dejansko tako močna, da ob najmanjšem stiku takoj premaga vse dobre lastnosti in te z lahkoto nadvlada ter se jih polasti.
7. Kdor misli, da je to pretirano, naj se samo dotakne takšnega krepostnega junaka na šibkem mestu in bo še prekmalu ugotovil in nesporno spoznal kako močna je ta šibka točka!
8. Da bi osvetlil to pomembno zadevo bom dal še primer: predstavljajmo si človeka, ki je v sebi premagal že vse mogoče; toda še vedno ima eno šibko stran in se zaradi njene nepomembnosti sploh ne zmeni zanjo, ker se sestoji le v tem, da rad hodi na obiske in je zelo zadovoljen, če ga kdo obišče. Zadeva se zdi tako nedolžna kot je le mogoče.

9. Vendar, če bolj natančno pojasnimo to slabo stran, ni nič drugega kot le močna hudičeva vrv.
10. Kasneje, ko se enkrat z nekom poveže, ta opreza kdaj se bo človeku približalo nekaj kar bi lahko korenito odrešilo njegov duh.
11. Če je tak primer, on vrv zategne, šibka točka postane močna in naš vzor kreposti gre kljub svojim drugim številnim vrlinam tja, kamor ga vleče šibka stran in na ta način vedno zamudi dobro priložnost, da bi lahko sprejel Moj bližnji prihod do svoje odrešitve. In tako šibka stran ostane s človekom do groba, kar je vsekakor zelo žalostno!
12. Tako je imel tudi naš Lameh veliko takih šibkih točk, na katere se mu ob njegovi spreobrnitvi ni zdelo vredno ozirati.
13. Ker je njegova ljubezen do Mene nenadoma postala zelo mogočna, so v ognju te ljubezni zle vrvi zgorele in se pretrgale, tako da sovražnik življenja potem ni več imel ničesar s čimer bi lahko svojo dozdevno zanesljivo žrtev držal in vlekel. Kaj naj bi sedaj storil?
14. Nič drugega kot zvijačo in – če to ni mogoče – uporabil silo!
15. In tako se je tudi zgodilo. Ko se je Kisehel z dvema približal ostalim šestim, je nenadoma Naeme planila skozi vrata in v obupu dolgo vila svoje roke in jokala, potem pa, ko si je nekoliko opomogla, zaklicala z obupanim glasom:
16. »Oče Lameh, - ti si izdan in izgubljen! Na višinah sem slišala vse o pasti, ki je pripravljena zate!
17. Sem sem prihitela, da ti še dovolj zgodaj naznanim nizkoten načrt, ne meneč se za svoje življenje, ko so me preganjali levi, tigri in prebivalci gora, ki so me zasledovali.
18. Toda prišla sem prepozno! Kajti, kot lahko vidim, si že žrtev strašnega čarovnika z gora!
19. Ali v svoji modrosti nisi sprevidel, da je vsa nesreča vedno prišla k nam in nad nas z gora, - in še vedno si se pustil tudi tokrat tako grozovito preslepiti in povleči na najbolj strašno pot svoje pogube!
20. Tedaj se je obrnila, in ko je zagledala Tubalkajna, glasno zakričala:
»Tubalkajn, moj brat, moj mož? – Ti si tudi žrtev najbolj gnusnega izdajstva? – Da, - tudi ti! – Sedaj je vse izgubljeno!
21. Ubij me, ubij me, - tako da mi ne bo treba biti priča vajinega strašnega uničenja!«
22. Tedaj se je Lamehov pogled spremenil, Tubalkajn pa je v prebujeni jezi stisnil svoje pesti in zakričal z grmečim glasom: »Takšni Jehovi odposlanci ste vi?! O vi izmečki pekla – Ja, ja – gor v gore ste naju hoteli spraviti, ker dvomite, da bi naju tukaj popolnoma obvladali s svojim hudičevim znanjem! – Ne, nikoli!
23. Moja draga žena, hvala ti za to sporočilo! Tubalkajn ve kako se bo zoperstavil taki podlosti!«
24. Toda Lameh je rekel Tubalkajnu: »Sin moj, preden bova ukrepala, poslušajva tudi drugo stran! Zato se pomiri, ker kdo ve, če ni to skušnjava!
25. In tako vas sprašujem, odposlanci, povejte mi: Kako je s to stvarjo? Razodenite mi to uganko, ali pa se bom povrnil v tisto kar sem bil, tudi v ognju

najbolj neusmiljen kralj, kar bi preprečilo vašo najbolj gnusno zmago nad menoj in mojim močnim ljudstvom!
26. Torej govorite, ali pa bo moje prekletstvo zadelo vsako vlakno vašega bitja! Amen.«

200. Poglavje

Razkrinkanje lažne Naeme

1. Toda Kisehel, ki je dobro vedel kakšna je bila ta prva skušnjava, je pogledal Lameha in Tubalkajna trdno v oči in rekel obema:
2. »Ali verjameta, da je zadeva taka kot vama jo je oznanila Naeme?«
3. Lameh ga je takoj prekinil in nekoliko togoten rekel: »Ali misliš, da ne poznam svojo lastno hčer?! Kakšno korist bi imela od tega, da bi mi lagala? Ona je moja čudovita hči in kot taka je vedno govorila resnico! Kaj torej hočeš s tem vprašanjem?«
4. Nato je rekel Kisehel obema, Lamehu in Tubalkajnu: »Dobro, če mislita, da je prava Naeme, ostanita pri svojem prepričanju!
5. Vendar bodo potem gore postale zopet prepovedane in nobeden od vaju ne bo nikoli videl prave Naeme; tempelj ne bo zgrajen in to neizmerno sveto ploščo bom takoj vzel in jo lastnoročno odnesel iz te vajine hiše gor na višine!
6. Sedaj verjemita nam ali pa tej Naeme! Vendar, kakor bosta verjela, tako se vama bo tudi zgodilo! Sedaj so vama vrata življenja in smrti enako odprta. Če ostaneta z nami, bo življenje ostalo tudi z vama; vendar če pa ostaneta z Naeme, bosta neizogibno deležna večne smrti!
7. Tako lahko izbirata med dvema omenjenima skrajnostima; po vajini volji bo storjeno! Amen.«
8. Tedaj je Lameh prijel Tubalkajna za roko, ga odpeljal nekoliko vstran in mu rekel: »Poslušaj, dragi sin! Resnično, ta Naeme se mi zdi nekako čudna! Kajti do sedaj ni pogledala nobenega od naju, ampak je planila skozi vrata in se pred nama vrgla na svoje obličje, in še vedno stokajoča ždi na tleh.
9. Jaz sem mnenja, da preden popolnoma prekineva najine dobre odnose s sedmimi mogočnimi prijatelji, bo nujno potrebno nekoliko pobliže preučiti to prav čudno Naeme!
10. In nič ne bo bolje od tega, kot da ji ukažem, da takoj vstane in odstrani to pomembno ploščo iz prestola in na ta način zopet izprazni vladarski prestol za oba, zame in zanjo. Če bo to naredila, bova verjela njenim besedam; vendar če tega ne bo storila, bova vedela, da ta Naeme ni nič drugega kot privid, ki naju preizkuša, midva pa jo bova nato primerno odslovila!«
11. Tubalkajn se je strinjal s tem predlogom in rekel: »Oče, temu jaz pravim pameten načrt; torej pojdiva po tvoji volji in modrem nasvetu!«
12. In oba sta se znova približala Naeme. Ko sta prišla k njej, se je Lameh sklonil k Naeme, se je dotaknil s svojimi prsti in ji rekel:
13. »Naeme, če si resnično moja hči, vstani in mi pokaži svoj obraz! Potem pojdi k prestolu, k meni prinesi sijočo ploščo in mi jo izroči, - in vsa moč gorskega čarovnika bo strta!

14. Potem bom jaz spet stari, mogočni, nepremagljivi kralj – in ti moja desna roka.
15. Kajti v in na tej skrivnostni plošči je skrita vsa moč gorskega čarovnika.
16. Če si resnično moja hči, boš to zagotovo naredila, ker si s tem moja edina rešitev!«
17. Tedaj se je začela Naeme zvijati, se prav nesrečno obnašati in se pretvarjati, kot da je preslabotna, da bi lahko vstala.
18. Vendar je tako obnašanje Lameha razjezilo in je rekel: »Naeme! Ti poznaš Lameha! – Zakaj se obotavljaš narediti to kar jaz hočem?
19. Če si šibka in nemočna, spregovori, kajti jaz sem tvoj oče in imam še vedno dovolj, da ti preskrbim potrebno okrepčilo. Vendar, kdor se lahko še vedno tako zvija in stoka kakor ti, ima zagotovo tudi še dosti moči, da pove kaj ga boli in zakaj ne more ali ne bo takoj izvršil nekaj tako enostavnega!
20. Zato vstani, ali pa bo nadte prišla moja strašna kletev!«
21. Tedaj je Naeme vstala, in ko sta zagledala njen obraz sta se silno prestrašila, kajti ta ni bil niti najmanj podoben Naeme.
22. Kljub temu ji je Lameh rekel: Tvojega obraza ne prepoznam; vendar pojdi naprej do prestola, naredi kar ti je bilo ukazano in jaz te bom spoznal iz tvojega ravnanja!«
23. Tedaj se je začela Naeme tresti, kmalu padla skupaj in postala nevidna! – In Kisehel je vprašal Lameha: »Brat Lameh, kako ti je sedaj všeč ta Naeme?«
24. In Lameh in Tubalkajn sta se vrgla pred Kisehelove noge in objokovala svojo slepoto; kajti šele sedaj sta popolnoma spoznala za kaj je šlo pri tej Naeme in kakšen duh je pravzaprav bila.

201. Poglavje

Kisehelov govor o bratstvu in enakem spoštovanju med ljudmi. O pravem kraljevanju

1. Toda Kisehel se je sklonil, dvignil Lameha in Tubalkajna od tal in jima rekel: »Brata, zakaj se pred nami mečeta na tla? Ali smo mi več kakor vidva? Ali nismo drug drugemu bratje?
2. Oh glejta, v vsej bodočnosti tega ne bi smeli več delati; kajti samo Bog je edini, ki zasluži vso hvaležnost, vse čaščenje, vso našo ponižnost in vso našo ljubezen!
3. Če hočemo biti pravi otroci enega in istega Očeta, se moramo med seboj vzajemno spoštovati in ne pričakujmo od naših bratov, da se bodo pred nami upogibali do tal; ampak naj se to pri nas izkazuje zgolj v tem, da se iz naše ljubezni do Boga med seboj ljubimo kot pravi bratje!
4. Kar je pod tem in nad tem, ni v ravnovesju z Božjim redom in potemtakem greh!
5. To lahko vidite iz primera, ko človeku vsi ljudje kažejo globoko spoštovanje, čeprav ni on niti za las boljši od njih.
6. Kako bo tako obče spoštovanje nanj učinkovalo?

7. Glejta, kmalu bo on o sebi začel razmišljati, kot da je nekaj več in boljši od tistih, ki mu izkazujejo tako spoštovanje in bo zato postal ošaben, kmalu celo objesten in na koncu celo gospodovalen! Obsipan s čislanjem svoje pomembnosti ne bo več zadovoljen, ampak bo s to svojo neumno vdano množico vdrl na druga ozemlja in s temi neumnimi privrženci tam s silo prisilil ljudi, da se mu priklanjajo ter mučil in celo ubijal tiste, ki se pred njim ne bi hoteli skloniti.
8. Dejansko bo šel tak človek tako daleč, kolikor je spoštovan in kolikor so mu bratje vdani, da mu plačujejo sadove svojega dela kot davek svojega neumnega spoštovanja!
9. Na ta način se bodo kralji in posvetni vladarji dvignili v vsej krutosti in do smrti zatirali svoje brate, ko so bili tako neumni, morda v začetku zaradi neke posebne nadarjenosti, da so jim izkazali več spoštovanja kot jim pripada v božanskem redu.
10. Tako bomo dali Bogu kar je Njegovega, in sočloveku kar mu pripada!
11. Čast, spoštovanje, ponižnost, hvala, slava, zahvala, ljubezen in obožavanje pripada od nas edino Bogu; vendar smo vsi bratje in se imejmo zato radi med seboj, nič več in nič manj kot ima vsak rad samega sebe. Kajti v tem se nahaja celotna ureditev in uravnoteženo sporazumevanje, in sicer, da se vsak do nas vede in odziva proti drugemu tako, kakor se vede in odziva do samega sebe.
12. Kjerkoli kdo odstopa od te ravne linije, pomeni to ukrivljanje večnega Božjega reda in zlahka celo njegov zlom, ko človek ponuja človeku to, kar dolguje samo Bogu.
13. In povsod, kjer se to zgodi, je posejano tudi seme, iz katerega bo vsa nesreča prišla nad vso zemljo.
14. Kajti resnično, povem vama, noben drug greh, ampak samo ta, bo že na zemlji krvavo kaznovan, kot je bil to pogost primer pod vajino oblastjo!
15. Torej, draga brata, mi želimo vpeljati popolnoma drugačno kraljevino! V tej kraljevini bo kralj vodnik in učitelj svojih bratov in nikakor gospodar in vladar.
16. Takšen kralj bo v skladu z Božjim redom in ne bo potreboval posvetne moči, temveč oblast in moč Božje ljubezni, modrost in red bosta bivala v njegovem duhu in iz tega duha bo lahko brez težav in mogočno usmerjal svoje brate v vse kar je dobro in resnično.
17. To tudi dobro upoštevajta in zato ne padajta pred nami kot tudi pred nikomer drugim naše vrste in bosta blagoslov za ljudi; prav tako naj se nihče ne meče na tla pred vama, tako bosta blagoslovljena od ljudi!
18. In sedaj pojdimo v jedilnico, kajti obrok je že povsem pripravljen.
19. Ne mislita na skušnjavo, ampak bodita polna veselja; kajti zmagovalec se bo veselil svoje zmage, vendar zaradi tega ne bodita žalostna!
20. Torej, pojdimo! Amen.«

202. Poglavje

Obed v jedilnici. Tubalkajnov izbor neveste in svatba

1. In potem so se vsi odpravili v jedilnico. Ko so prišli tja, je bila ta že slavnostno okrašena. Devet okroglih miz olepšanih s pletenimi izdelki je bilo založenih z ljubkimi košarami dobro napolnjenimi s hrano.
2. Sredi devetih okroglih miz sta bili postavljeni dve mizi nekoliko podolgovate oblike; na teh so bile dobro pripravljene mesne jedi na običajen način.
3. Gostje so sedli za mize, se Bogu zahvaljevali in Ga hvalili ter veselo jedli in pili. Ko so se najedli še sadja, je Kisehel vstal in se obrnil k Tubalkajnu, rekoč:
4. »Sedaj, brat Tubalkajn, si ti na vrsti, da si za svoje zadovoljstvo izbereš nevesto in zakonsko ženo, izmed teh lepo oblikovanih in nalepotičenih ljubkih dekel in žensk, pod pogojem, da nisi spremenil svojega mišljenja!
5. Kajti glej, poročna gostija je pripravljena: jagnje za tvojega očeta Lameha in tele zate in za tvojo nevesto!«
6. Ta nagovor je bil Tubalkajnu prav všeč in je govoril takole: « Šele sedaj sem popolnoma sprevidel, da je bila skušnjava popolnoma prazna prevara, kajti Naeme, prava Naeme, zagotovo živi boljše življenje kot tisto, ki bi bilo v popolnem nasprotju z Bogom, o katerem je vendar na skrivaj že tukaj tako veliko premišljevala.
7. Da, - če bi bila v takem nasprotju z Bogom, njena noga gotovo ne bi nikoli dosegla višin, bivališča Božjih otrok, in Hored se je ne bi nikoli dotaknil! Toda vse to se je zgodilo; kako bi bilo potem lahko mogoče, da bi bil najin prejšnji privid pobožna Naeme?!
8. Tako sem sedaj poln radosti in veselja, zato bom brez pomisleka sledil tvojemu nasvetu!
9. Kajti sedaj vidim, da vi niste izdajalci, ampak pravi prijatelji in mogočni poslanci Boga. Zavoljo vas bom hvalil in slavil Boga, ker je On tako milosten in usmiljen; tako naj bo vaša volja iz Boga storjena za mojo korist!«
10. Tedaj je Tubalkajn vstal in odšel k deklam, si vse dobro ogledal in med temi eno našel, ki mu je bila všeč, si jo izvolil in odvedel pred Kisehela. Toda, ko se je z njo bližal Kisehelu, se je izbranka nenadoma ustavila in ni hotela iti naprej.
11. In Tubalkajn jo je vprašal: »Ker si se mi pustila izbrati, zakaj sedaj nočeš z mano k poslancu vsemogočnega Boga, da bi naju blagoslovil?«
12. In izbranka mu je na to osorno odgovorila: »Kaj bi nama koristil njegov blagoslov?! Ali ni na tisoče žensk v vseh časih spočelo in rodilo brez takšnega blagoslova?! Zakaj bi potem ravno za naju naredili izjemo?!
13. Če hočeš biti blagoslovljen in večni Jehov suženj, naredi tako sam; jaz pa bom ostala svobodna in ti pokazala, da lahko tudi brez takšnega neumnega blagoslova rojevam otroke!«
14. Tubalkajn se je začudil ob taki predrznosti, izbranko pustil samo in se sam vrnil h Kisehelu. Vendar, ker je ta dobro vedel kaj mu bo Tubalkajn rekel, mu je zato takoj dejal:

15. »Brat Tubalkajn, glej, slabo si izbral; to sem zelo dobro vedel -, vendar ti povem: izberi z Bogom in ne boš spet prišel s tako, ki je že davno preko števila pravičnih.
16. Glej, vedenje tvoje izbranke je tako kot prej navidezne Naeme! Zato pojdi tja, ji pljuni v obraz in si takoj izberi drugo!« In Tubalkajn je pri priči tako naredil.
17. Zlobna izbranka je naenkrat izginila, nova izvoljenka pa je šla takoj za Tubalkajnom h Kisehelu in hvalila ter slavila Boga.
18. Kisehel ju je blagoslovil v Jehovem imenu in Tubalkajn je bil srčno vesel, hvalil in slavil Boga s svojo lepo ženo in na koncu povabil vse prisotne na svojo svatbo.
19. In vsi so šli k dvema poročnima mizama, ju blagoslovili ter jedli in pili z novim parom.
20. Tako je Tubalkajn prejel dogovorjeno nagrado z dobrim blagoslovom.

203. Poglavje

Trušč v mestu. Odločen Kisehelov govor plašnemu Lamehu in prestrašenim poročnim svatom

1. Medtem, ko so se vsi tako veselo med seboj pogovarjali o Božjem vodstvu in odposlanci toliko pripovedovali o čudežnih dejanjih ljubezni, ki so se zgodila na višinah in kako je Gospod hodil med njimi in jih učil o večnem življenju duha, in kako je ljubezen do Boga v srcu človeka, ki samo po sebi pravzaprav predstavlja edinole večno življenje, glej, je naenkrat na ulicah velikega Hanohovega mesta nastal velik trušč! Prav kmalu je bilo slišati glasove, ki so se glasili:
»Prekletstvo nad Lameha, prekletstvo nad vse njegove privržence!
2. Smrt in uničenje vsej njegovi hiši, ker se je pustil na sramoten način preslepiti in nas vse izdal gorskim zverem!
3. Zato mora umreti prej kot mi! Z vseh strani gora se že zlivajo mase ogromnih bojevnikov, ki prihajajo, da bi nas uničili! – Ja, ja, strašljivo prihajajo sem, da bi nas vse iztrebili!
4. Zato boš moral ti, bedni Lameh, prvi trpeti, ker si nas tako sramotno izročil morilcem!
5. Tvoji gorski telesni stražarji ti sedaj ne pomagajo več, uničen boš skupaj s svojimi privrženci in skupaj s tvojimi novimi telesnimi stražarji!«
6. Po tej hvalisavi razglasitvi, je postal trušč še hujši in veliko število upornikov je začelo vdirati v Lamehovo palačo s kiji in drugim orožjem. Kmalu je bilo slišati na stopnicah palače topot številnih nog, psovke, preklinjanje in udarce; ta morilski trušč in vpitje sta prihajala vedno bližje.
7. Ob tem sta se Lameh in Tubalkajn tako prestrašila, da sta se zaradi tega skoraj onesvestila; tudi ženske in dekle, skupaj z novo Tubalkajnovo ženo so bile tako prestrašene, da so kričale in se tresle od strahu.
8. Toda Kisehel je nato Lamehu glasno rekel: »Brat Lameh, kaj ti je, zakaj tako stojiš in se bojiš kot nekdo, ki ima nož že nastavljen na grlu?

9. O ti neumni človek! Ali nisi skusil koliko ti je vsa tvoja moč proti meni koristila?! Ali jih ni na stotine pred našimi pogledi kot odrevenelo vrglo orožje od sebe, ko so se morali ukloniti našim besedam?!
10. Tako si torej skusil božansko moč v nas, kako je potem mogoče, da si sedaj tako zgrožen nad tem truščem?!
11. Zato se ojunači in bodi veder in pogumen! Pusti upornikom, da se najprej približajo in se ne prestraši dokler te ne bodo z nami vred resno ogrozili. Vendar, tako dolgo dokler se to ne primeri, tako dolgo si lahko miren in živo zaupaj v Boga, kajti Njegova moč je večja kot moč vseh slepih upornikov na Zemlji! Torej, vi vsi se ojunačite! Amen.«
12. Po teh besedah je začel Lameh, vključno z drugimi, zopet svobodneje dihati in končno rekel:
13. »O prijatelji, ne jezite se name, ker sem bil tako preplašen v vaši prisotnosti; vendar pa je tak nenaden trušč, ki je nastal, sam po sebi nekaj strašnega, in še bolj strašen, ko je združen s takšnimi grožnjami! Zato je nam ubogim otrokom z nižin lahko upravičeno odpuščeno, ker smo bili ob tej priliki tako prestrašeni; toda sedaj ne bo nič več prestrašilo Lameha, niti sama smrt!
14. Kajti, od zdaj naprej, se želim ves svoj preostanek življenja boriti proti tej in se vedno bojevati za poveličevanje Božjega imena!«
15. In Kisehel mu je odgovoril: »Brat, šele tak si mi popolnoma prijeten; kajti tako si mi popoln brat. Toda glej, uporniki prihajajo, zato se dvigni in jim pojdi sam nasproti in boš proti vsem mogočni zmagovalec!
16. Kajti sedaj se bodo pred teboj razpršili kot prah in pleve; in tako se vzdigni! Amen.«

204. Poglavje

Boj z uporniki

1. Komaj je Kisehel pritegnil Lamehovo pozornost na upornike, ki bodo vdrli skozi vrata, so bili ti že tam, razkačeni od besa.
2. Ko je Lameh videl njihove od gneva spačene obraze in slišal njihovo strašno tuljenje, se je spet tako silno prestrašil, da je skoraj nezavesten padel na tla in komaj še, medtem ko se je zgrudil, izgovoril: »Gorje mi, jaz sem izgubljen!«
3. Tokrat je samo Tubalkajn ostal neomajen, se trdno postavil nasproti prodirajoči množici in jo večkrat odločno porinil nazaj.
4. Ko množice ni mogel več obvladovati, je z gromkim glasom prav resno vprašal: »Kaj hočete od nas? Zakaj ste tako navalili na nas?
5. Množica je zavpila: »Nič drugega kot vas in vaša prekleta, sramotna življenja!«
6. Po tej izjavi je Tubalkajn vzdignil svoje roke k Bogu, kakor tudi svoje srce, in rekel: »O Ti vsemogočni, pravični, sveti Bog, Oče in Stvarnik vseh stvari! Sedaj mi podeli pravo moč in oblast, da bom zmogel te rogovileže spraviti zopet nazaj v pravi red!«
7. Po tem mogočnem vzkliku, je Kisehel pristopil k Tubalkajnu in mu rekel: »Tubalkajn, moj brat! Poslušaj, najbolj ljubeči sveti Oče je dobro slišal tvoje

moledovanje in uslišal tvojo prošnjo! Zato bodi poln tolažbe in poguma, kajti kmalu boš izkusil Božjo moč v nas in v sebi!
8. Sedaj kreni proti zlobnim upornikom in jih udari s svojimi besedami po glavi! Amen.«
9. In Tubalkajn, ki je prav dobro opazil kakšno moč je prejel od Boga, se je vzravnal in z močnim glasom spregovoril upornikom:
10. »Poslušajte, vi uporniki proti svetim Božjim pravicam! Proti komu se nameravate boriti? – Proti Bogu so usmerjena vaša zlobna srca; proti Njemu ste šli s kiji, kopji in krepelci!
11. O vi bedni bojevniki! Ali ste že kdaj skusili moč najvišjega, vsemogočnega Boga?«
12. Vpijete: 'Ne, kaj imamo mi s tem opraviti?! Mi hočemo le vas in vaša življenja!' Vendar vam povem: »Sedaj imate opravka z Božjo močjo in oblastjo, zato dobro premislite preden boste dokončno dvignili vaša morilska orožja proti nam in nad nas!
13. Kajti resnično, resnično vam vsem povem v imenu vsemogočnega Boga, če se ne boste takoj obrnili, se vam bo zgodilo kot nekomu, ki bi padel v krater besneče, goreče gore; tisti, ki bi prvi vzdignil svoj kij proti nam, se bo povrnil v prah in pepel!
14. Zdaj veste proti komu ste se prišli boriti in kakšna usoda vas čaka! Sedaj storite kar hočete, - imate svobodno voljo; vendar bo vaša bojna nagrada odmerjena natanko po vaših dejanjih!«
15. Po teh besedah so začeli uporniki še toliko bolj besneti in preklinjati, tako da je njihovo razgrajanje zopet prebudilo Lameha.
16. Ko je prišel k sebi, se je najprej razsrdil nad uporniki in zavpil z močnim glasom: »Mogočni bratje in prijatelji! Uničite jih, te nasilneže proti Bogu!«
17. Na to je Kisehel zelo mirno rekel Lamehu: »Brat, ne razburjaj se zaman, kajti Bog ni kot človek, ki hoče takoj uničiti Njegova dela, temveč večni zakon Njegovega večnega reda pravi: 'Večno ohranjanje vseh ustvarjenih stvari!'
18. Vendar pa so ti od Tubalkajna sedaj prejeli zakon in ta je bil posvečen od zgoraj. Kdor od njih bo ravnal v nasprotju z njim, bo takoj prejel svojo sodbo; zato si lahko miren! Amen.«
19. Toda eden od upornikov je takoj zavihtel svoj kij nad Kisehela; vendar ga je v trenutku zgrabil ogenj, da je pred očmi vseh zgorel v pepel. Ob tem so vsi ostali osupnili in se začeli eden za drugim prav ponižno umikati nazaj.
20. Sicer so nekateri še vedno preklinjali, toda drugi so jih opominjali h kesanju. Tako se je ta upor kmalu končal in v mestu je zopet zavladal mir.

205. Poglavje

Lameh in Tubalkajn se zahvalita za Božjo moč v človeku.
Kisehelov govor o človeških skušnjavah

1. Torej, potem ko se je hrup polegel in je namesto tega nastopil v njunem mestu red in mir, sta se Lameh in Tubalkajn vrgla na tla in slavila ter hvalila Boga, ker je milostno obdaril človeka s tako močjo, in Ga rotila Naj ju s Svojo sveto močjo nikoli ne zapusti, temveč ostane z njima vse njuno življenje in s to milostjo tudi blagoslovi njune potomce in jo milostno neprenehoma pri teh ohranja.
2. Po tem slavljenju, hvaljenju in rotenju, se je Kisehel napotil k obema, ki sta še vedno ležala na tleh, ju dvignil in jima rekel:
3. »Prijatelja, brata! Sveti, najbolj ljubeči Oče ima resnično veselje z vama, o tem sta lahko povsem prepričana, kajti sedaj sta dala trikraten dokaz vajine obljubljene zvestobe.
4. Vendar pa nam verjemita, ko pravimo, da dokler ljudje nosimo to smrtno meso, tako dolgo neprenehoma prenašamo tudi naše skušnjave, zato nismo nikoli tako prepričani, da bi lahko rekli: 'Sedaj je konec skušnjav!'
5. Ja, bolj kot se bližamo popolnosti, vedno bolj se bomo zavedali, da naše meso, svet in prizadevanja našega telesnega srca, postavljajo vedno znova novo kamenje pod noge prebujenega duha in poskušajo priti do življenja samo zato, da bi ta lahko zopet padel nazaj v svoj duhovni spanec!
6. Toda, ali bi morali biti zato zaskrbljeni in malodušni?
7. O nikakor ne, moja draga prijatelja in brata! Kajti ravno to dejstvo je vzrok za veliko milostno ljubezen svetega, neizmerno dobrega Očeta v nebesih; ker skozi takšne preizkuse se bomo za sedaj prebudili v našem duhu in nato ostali budni do takrat, ko se bo v našem duhu zdanilo in bo v njem nastal nov, večen dan, ki ne bo več obremenjen s spanjem in z nobeno skušnjavo več!
8. To blaženo stanje bo zagotovo sledilo nekega dne, ko bo telo odpadlo, toda to lahko nastane že med telesnim življenjem kot človekov pravičen delež.
9. Toda, kako je mogoče to storiti? – Na najlažji način na svetu! Nekdo mora imeti odnos do vsega sveta, kot da ni nič, Bog pa je edini nad vsem; ne sme ljubiti ničesar kar je na svetu, temveč edino Boga nadvse, in iz te svete ljubezni gleda na vse svoje bližnje kot na brate in sestre in vsa na videz težka življenjska naloga je popolnoma rešena!
10. Vendar, če bi nekdo temu ugovarjal, in rekel: 'To je lažje reči kot popolnoma pravično narediti!, temu pravim le to: 'Prijatelj, kaj je zate tako dobrega na tem svetu, da spoštuješ in ljubiš tako zelo, da se bojiš pohoditi s svojimi nogami, namenjen v nesmrtnost?
11. Glej, nič drugega kot pičlo polnjenje tvojega želodca in trebuha, bedna odeja čez tvojo kožo, prekletstvo bremena uslug s strani tvojih bratov in sester, in končno, ko se je kratek čas iztekel, zgodnja in posvetna bridka smrt!
12. Glej, to so vse prednosti, ki nam jih ponuja ničeven svet!
13. Povej mi, so te nemara vredne, da človek le pomisli nanje?!

14. Kdor tako na svet le enkrat prav pogleda, kako lahko se mu je potem takoj spreobrniti, vsemu svetu obrniti hrbet in z živahnim in veselim srcem slediti svetemu pozivu večnega, svetega, najbolj ljubečega Očeta iz nebes, najbolj blaženega večnega življenja!
15. Če si sanjal in bil v teh sanjah dobesedno z vseh strani spoštovan kot Bog, in jedel najslajše poslastice, potem pa imel najlepše in najbolj očarljive priležnice; vendar si se prebudil in potem vzdihoval, ker so bile to le sanje?!
16. Samo norec bi nemara to storil, vendar moder človek ve, da so bile to le prazne sanje in zato ne bo vzdihoval.
17. Tako je tudi s tem svetom, ki ni nič drugega kot ničeve, prazne sanje, ki izginejo takoj, ko se duh prebudi v nov dan! Zato se nič več ne oklepaj sveta, ki ni nič, in boš prav lahko premagal vse svoje skušnjave, kot prebujenje v dan zlahka premaga vse ničeve sanje noči!'
18. To upoštevajta in se po tem ravnajta, tako da bo večno življenje vajin delež; sedaj pa bodita spet srečna in vesela! Amen.«

206. Poglavje

Lamehovi dvomi o naravi želje in skušnjave. Kisehel s primerom pojasnjuje svobodno voljo človeka

1. Po tem so bili zopet vsi veseli in živahni, le Lameh se ni mogel povsem zbrati in zdelo se je, da veliko razmišlja.
2. Kisehel, ki je to prav dobro opazil, se je Lamehu približal in ga vprašal: »Brat Lameh, česa pa še nisi predelal v sebi? Kar naravnost mi povej, s čim se še vedno tako ukvarjaš! Ne boj se, kajti sedaj smo vsi bratje in moramo biti enih misli! Zato mi čisto odkrito povej, po tvoji volji, kaj si še vedno tvoja duša tako prizadeva! Amen.«
3. Lameh je nekaj časa razmišljal in urejal svoje misli, in na koncu dejal: »Mogočni prijatelj in brat! Glej, nisi se motil, ko si me tako spraševal, kajti prav silne misli dvoma se podijo okrog v moji duši in zares ne vem kaj naj z njimi naredim!
4. Ti mi boš dal o teh zagotovo najboljše pojasnilo!
5. Ker si me o tem vprašal, ti bom sedaj tudi takoj oznanil mojo glavno skrb, - in tako poslušaj, kajti take so moje bistvene misli:
6. Glej, jaz si ne znam razložiti vseh teh stalnih skušnjav in imam naslednje misli: 'V vsem svojem življenju sem storil veliko zločinov; ampak zakaj sem jih storil?
7. Ker nisem mogel ravnati drugače; moje srce, vsa moja čud je bila taka, da sem moral tako delovati kot sem!
8. Kajti vsako dejanje je bilo spodbujeno s silno željo, ki bi se ji lahko uprl tako malo kot najbolj hudemu neurju elementov!
9. Toda kdo je ustvaril v meni takšno zlobno željo, kdo neobrzdano potisnil v moje prsi? Sem to jaz storil? Ali sem lahko to jaz naredil? Kajti, jaz niti najmanj ne vem, kaj je želja v meni in od kod prihaja!

10. Vsa svoja dejanja sem opravljal v skladu s tako željo, vendar kaj jaz morem za to, da sem jih storil? Ali nisem bil v to željo spodbujen na silo?! Vendar pa je prav ta želja vzrok vseh skušnjav!
11. Toda, če je človek zaradi te nepremagljive sile v skušnjavi in se ji v svoji šibkosti ne more upreti, - mi povej, kdo je potem pravi krivec, če človek podleže mogočni skušnjavi!
12. In tako je vendar nemogoče, da bi imel človek takšno moč, da bi se uprl skušnjavi. Čemu potem skušnjava? Kaj je njen končni namen?'
13. Glej, mogočni prijatelj in brat, to so moje misli! Daj mi o tem kratko pojasnilo in jaz v vsem svojem življenju ne bom niti z eno mislijo več o tem dvomil!«
14. In Kisehel je Lamehu odgovoril naslednje: »Brat Lameh, nič ne bi moglo biti duhu lažje razumeti kot prav to!
15. Glej, na primer, da bi bilo tudi tebi mogoče ustvariti človeka s svobodno voljo! Torej, ko bi si ti to želel, bi bil on že tu; obdaril bi ga z vsemi vrstami talentov in sposobnosti in mu potem rekel:
16. 'No, človek, ustvarjen si bil z mojo močjo, povem ti, da si svoboden in lahko narediš karkoli hočeš!' Ali bo potem ta od tebe ustvarjeni človek v resnici svoboden? – O ne; kajti on vendar niti ne ve kaj je svoboda!
17. On tudi ne bo začel delovati po svojih talentih in sposobnostih, temveč bo tam stal kot posoda napolnjena z vodo, polna – četudi najčistejše vode. Kaj boš moral narediti, da bo svobodno deloval? Moral mu boš vdihniti tudi željo po delovanju.
18. Ko pa jo on enkrat v sebi ima, tedaj se bo vsega polastil, kamor ga bo vlekla želja; vendar, ali bo tako delovanje svobodno in znotraj Božjega reda? Ti praviš: 'Nikakor ne!'
19. No, dobro; da pa bi bilo njegovo ravnanje svobodno in znotraj Božjega reda, ali mu ne bi moralo biti z zakonom pokazano, kaj naj naredi ali kaj naj ne naredi?!
20. Toda, če boš vanj položil zelo stroge zakone, bo deloval kakor žival.
21. Če jih boš položil ohlapne, to se pravi, brez sankcij, jih ne bo imel za mar.
22. Torej ga boš moral sankcionirati, in človek bo šele tedaj lahko razlikoval kaj je prav in kaj narobe.
23. Da pa bi potem deloval svobodnega duha, mu boš moral pripraviti še tudi tako priložnost, v kateri bo lahko preizkusil svojo pobudo; - glej, te priložnosti niso nič drugega kot skušnjave, katere si tako ostro presojal!
24. Tako nam mora tudi Bog poslati takšne skušnjave, drugače bi bili zares enaki kamnom, drevesom ali živalim!
25. Vendar Bog želi, da smo ljudje svobodni; tako nam mora On tudi neprenehoma pripravljati priložnosti, skozi katere lahko postanemo resnično svobodni!
26. Skušnjave, ki izhajajo iz sveta in naše želje so take priložnosti! Zato ostani miren in ne bodi več žalosten, ker boš le v svojem duhu v celoti rešil uganko!
27. In tako se veseli z nami vsemi! Amen.«

207. Poglavje

Lameha žalosti, ker človek ne more narediti ničesar, da bi imel zasluge pred Bogom. Kisehel opozarja k ponižnosti kot začetku čiste ljubezni

1. Po tem Kisehelovem govoru, je bil Lameh sicer bolj vesel, toda še vedno je bil tak kot nekdo, ki si prizadeva biti zelo vesel, vendar medtem ne more skriti, da je obut v zelo ozke čevlje, ki ga tiščijo.
2. To je Kisehel kmalu opazil, se približal Lamehu in mu nato rekel:
»Poslušaj, brat Lameh, moram ti povedati, da še nikakor nisi v svoji duši svoboden!
3. Na skrivaj še vedno razglabljaš o mnogih stvareh, vendar ne prideš do zaključka; povej mi, kaj te še vedno tišči in jaz ti bom z veseljem priskrbel svetlobo in ti z Gospodovo milostjo pomagal iz vsake stiske!«
4. In Lameh se je zelo prijazno obrnil h Kisehelu in rekel: »Mogočni prijatelj in brat, zdaj slavim in hvalim Njega, ki živi večno; Čigar moč nima konca in Katerega kraljestvo in vsemogočna oblast sta neskončni in trajata večno!
5. Da, jaz Lameh, sedaj častim, slavim in hvalim Njega, v primerjavi s Katerim se morajo imeti za čisto nič vsi mogočneži, ki prebivajo na Zemlji!
6. Kajti On dela po Svoji volji, tako z nebeškimi silami, kot tudi s temi na Zemlji in nihče Mu ne more ugovarjati in Ga vprašati: 'Kaj delaš, Vsemogočni?'
7. Zato, ker je On edini Gospod in lahko naredi kar On hoče. Kogar On hoče kaznovati, ga kaznuje; kogar On hoče ponižati, ga poniža; kogar On hoče skušati, ga skuša.
8. Če On hoče komu oprostiti greh, mu ga oprosti brez zadržka; če hoče On koga ubiti, ga ubije kadar hoče in Mu ni treba reči: 'Jutri te bom ubil!', ampak kadar On hoče; in nihče Ga ne more poklicati na odgovornost in nihče Njega soditi, kajti On je nad vsemi nebesi in nad vsemi ljudmi te Zemlje!
9. Glej, brat, vse to zdaj vem. Ampak vseeno mi vse to ne pomaga dosti, kajti karkoli lahko in morem misliti, na koncu kljub temu ne pride ven nič drugega kot: 'Edino Bog je vse in nad vsem; in vsi sedaj zbrani smo prazen nič v primerjavi z Njim!'
10. Samo to ima vrednost med nami, da ga lahko ljubimo, častimo, slavimo in Ga hvalimo; vendar z vidika Njegovega vsemogočnega, neskončnega in večnega božanskega bistva, je to samo nič! Če pa nismo vsi ljudje in živali na Zemlji in vse sile nebes proti Njemu nič, kakšno vrednost bi potem Zanj morala imeti naša ljubezen, naša hvala in Njemu dano vse naše čaščenje?!
11. Tako Ga mi ne moremo ljubiti, ne hvaliti, ne častiti in ne slaviti v pravem pomenu besede, -vendar, ko to počnemo, delamo samo za naš lasten blagor! Kajti, kdo more poviševati Boga, ker je On od večnosti Najvišji!
12. Kdo lahko s hvalo poveličuje Boga, Njega, pred Katerim niso nebesa in Zemlja nič? Kdo lahko ljubi Njega, neskončno Oblast, Silo in Moč? Kdo Mu lahko da primerno žrtev, Njemu, Ki je od večnosti lastnik vsega!
13. Tako delamo vse to zgolj zaradi nas in pravzaprav ne moremo za Boga narediti ničesar!

14. In vendar bi jaz želel vse to delati zaradi Boga – in ne v ta način prisiljen le zaradi mojega lastnega blagostanja!
15. Toda kako je to mogoče, ko se gleda s tega pravega vidika?
16. Šele sedaj sem prav dobro uvidel, da so vse skušnjave odvisne edino od velike Božje milosti, mi pa smo Mu zato lahko le večno hvaležni, ker On tako misli na nas, On, neskončen, večni Bog!
17. Toda dejstvo, da pa mi Zanj ne moremo narediti ničesar, glej, to sedaj tišči mojo dušo in žalosti moje srce!
18. O brat, tega ti ne moreš občutiti v enaki globini in polnosti kot jaz, ki sem velik grešnik! Čeprav si bil tudi ti grešnik, vendar ne v tolikšni meri kakor jaz, - in tako ne moreš tudi ti, kot sem že dejal, občutiti tako kakor jaz, kaj pomeni biti dolžnik, ki ne more za povračilo dolga ponuditi ničesar!
19. Sedaj veš kaj me tišči, torej mi svetuj, če znaš, ali če ti je mogoče.«
20. Ta govor je Kisehela presenetil in se sprva ni mogel resno zbrati, toda, ko je Moj Duh zopet prišel nadenj, je takoj potolažil Lameha z naslednjimi besedami:
21. »O brat Lameh, kar ti sedaj občutiš, smo mi že zdavnaj občutili in občutimo še toliko bolj zdaj, ko ti to občutiš z nami, vendar hkrati vemo iz Gospodovih lastnih svetih ust, da je naša hvaležnost Njemu najbolj všeč, ko spoznamo našo popolno ničevost v primerjavi z Njim.
22. Ko v sebi ne boš več našel besed, da bi se Mu zahvalil in ne žrtve, ki bi ga bila vredna, takrat boš pravi hvalivec, slavilec in častilec Boga, svetega Očeta.
23. Glej, to je prava ponižnost, ki je seme za večno življenje v Bogu!
24. To je začetek čiste ljubezni, - ta pa je večno življenje samo!
25. Zato bodi sedaj zelo veder in vesel, kajti prav v tem si pravkar prejel večni duh resničnega, večnega življenja!
26. O Lameh, brat! Moje veselje nad teboj je postalo veliko.
27. Tako ostani in boš živel večno, večno, večno! Amen.«

208. Poglavje

Lamehova zaobljuba in zaveza ljubezni z Gospodom. Kesehelovo pričevanje o nevidnemu glavnemu sovražniku

1. Ko je Lameh to slišal od Kisehela, je bil presrečen in vesel, nato pa je rekel Kisehelu: »Mogočni prijatelj in brat! Vsemogočnemu Bogu in Stvarniku vseh nebeških sil, te Zemlje in vsega kar v, na in nad njo živi, diha in misli, vsa moja ljubezen, čaščenje in obožavanje, ker je On tako usmiljen in tako zelo milosten, da je sedaj skozi tebe govoril meni in mi pokazal pravo pot v življenje!
2. Kajti šele zdaj sem popolnoma naravnan in vem kako je s temi stvarmi.
3. Zato bo tudi Lameh odslej napel vse sile, da se še vsem živim odkupi za zlo, ki jim ga je storil.
4. Vse to, jaz Lameh, zdaj prisegam vsem, v najsvetejšem, živem imenu Najvišjega!«
5. In Kisehel je nato rekel Lamehu: »Poslušaj, brat Lameh, Gospod ni zahteval od tebe, da se mu zaobljubiš; vendar, ker si Bogu prostovoljno obljubil svojo

zvestobo, si s tem, z Njim, najsvetejšim Očetom, sklenil trdno zavezo ljubezni! On jo je sprejel; zato te bo tudi okrepil, vendar pri tem ni opustil, da te preizkusi v ustrezni meri; na ta način boš imel veliko priložnosti, da boš vedno bolj in bolj utrjeval zvestobo, ki si jo Njemu prisegel.
6. Zato ostani zvest svoji zavezi; Gospod ti bo zaznamoval vse poti, ki jih moraš prehoditi v Njegovem najsvetejšem imenu!
7. Katerakoli težava ti utegne priti nasproti, vendar se ne oziraj nanje, ampak se vedno ravnaj po volji Gospoda in bodi verno prepričan, da bo vsemogočni, sveti Oče zate blagoslovil v Svojem imenu vsak podvig in zagotovil njegov popoln uspeh.
8. Glej, dragi brat, za nas ni bila majhna naloga, da smo te rešili; toda Gospod je bil z nami in zdaj si tu, za nas verjetno najslavnejša nagrada za ves naš strah, trud in delo! Kajti morali smo se boriti ne samo s teboj, ampak tudi z daleč hujšim in močnejšim sovražnikom kot si bil ti; in to je bil velik, zate neviden stari knez laži, sebičnosti, vseh zvijač in vseh prevar, najodločnejši nasprotnik Boga, ki je od začetka hotel biti več kot Bog.
9. Ker pa ga je Božja oblast strmoglavila, je poln gneva in razmišlja le o tem, kakšno škodo bi lahko Bogu povzročil!
10. Ta velik sovražnik je sedaj še zelo mogočen in njegovo kraljestvo je še vedno neizmerno veliko; ker on zelo dobro ve, kolikšna je božanska Očetova ljubezen in potrpljenje, brezobzirno greši ob vsakem času, kajti Božja milost mu še pušča njegovo svobodno voljo in njegovo kraljestvo.
11. Zato glej, dragi brat, s tem sovražnikom smo se morali najprej spoprijeti in ga popolnoma obvladati, preden smo se ti sploh približali, z namenom, da te rešimo, zato smo se morali zate boriti in vzdržati velik in neizmerno mogočen boj!
12. Na podoben način boš moral tudi ti, dragi brat, vzdržati težke bitke; vendar se ves čas spominjaj svoje svete zaveze z Bogom, ostani ji vedno popolnoma zvest, da boš premagal vse nevarnosti in na koncu postal mogočen glasnik ter z zmagovalno krono vstopil v večno, neminljivo, najbolj blaženo in svobodno življenje!
13. Sedaj prejmi naš blagoslov; Gospodova ljubezen, milost in usmiljenje naj bo vedno s teboj in s tvojim ljudstvom!
14. In tako se zahvalimo, slavimo in častimo Boga, potem pa se umaknimo k počitku in krepitvi naših teles!«
15. Nato so šli vsi v prestolno dvorano, hvalili in slavili najsvetejše Ime, potem pa odšli na nočni počitek, in sedem odposlancev je ostalo v Lamehovi prednji sobi.

209. Poglavje

Obisk tempeljskega trga. Blagoslovljeno delo zlatarja Tubalkajna. Dejavnost kot sredstvo za ohranjanje in krepitev življenja

1. Ob zori naslednjega dne, še dosti pred sončnim vzhodom, so šli vsi v prestolno dvorano, v kateri so častili Boga.
2. Ko je bilo končano čaščenje in obževanje najsvetejšega Imena, ki je trajalo do popolnega sončnega vzhoda, so šli vsi zopet v jedilnico, kjer je izdaten jutranji obrok že pripravljen čakal na goste.
3. Tega so pojedli po ganljivem hvalospevu.
4. Po dani zahvali za ta dober jutranji obrok, je Kisehel rekel: »Sedaj dragi bratje, pojdimo ven k našim delavcem pogledat kaj vse so že napravili!
5. Čez nekaj časa pa bodo ženske in dekle prinesle še več košar polnih hrane kot dobro okrepčilo za prihajajoče delavce.«
6. Nato so šli vsi ven. Ko so prišli tja, sta Lameh in Tubalkajn ostrmela, prvič, ker sta opazila ne le skoraj kot goro veliko grudo nakopičenega bleščečega zlata, ampak tudi že množico kladiv za raztezanje v največjem delovanju in poleg veliko število najlepših, zelo bleščečih zlatih listov, in drugič, daleč naokoli ni bilo mogoče odkriti niti sledu mlakuž in močvirij!
7. Ko sta to videla, se je Lameh obrnil h Kisehelu in ga vprašal: »O mogočni prijatelj in brat, - povej mi vendar, kako je bilo to mogoče! Kajti s človeško močjo je to nepredstavljivo!
8. Komaj še lahko sprejmem zlato rudo; toda izsušene mlake, barja in močvirja, ki so se raztezala več ur v eni smeri, to je meni popolnoma nerazumljivo!
9. Povej mi vendar, kako je bilo to izvršeno?«
10. In Kisehel je odgovoril Lamehu: »Lameh, verjetno veš kako se je zgodilo, da je danes nastal nov dan?
11. Praviš, da ti je to popolnoma neznano; vendar to pomeni neskončno več kot izsušitev teh mlakuž, - in nihče ne želi vprašati o večjih stvareh.
12. Ali ne veš, da so Bogu vse stvari mogoče?
13. Glej, na višinah je veliko nočno neurje, v noči pred Sabatom, zdrobilo skoraj v prah celotno prekrasno kristalno goro!
14. Zjutraj so vsi številni preizkušani prebivalci z obžalovanjem gledali to veliko krasoto, kako se popolnoma uničena še kadi v kupu ruševin; več večjih razbitin je zdrobljenih ležalo naokoli po odročnih gorskih tleh.
15. In glej, Gospoda je stalo najmanjše misli, komaj dih, besedico, in vsa uničena in razpršena jama, zagotovo ena izmed največjih, najčudovitejših, veličastnih in prekrasnih palač Zemlje, je tedaj v hipu tam zopet stala, kot da se je nikoli ni dotaknil najmanjši vetrc!
16. Sedaj poglej, dragi brat Lameh, če Gospod z lahkoto naredi eno stvar, Mu še eno zagotovo ne bo nič manj mogoče!
17. Njemu, ki lahko ustvari Zemljo, ni ravno pretežko izsušiti ta močvirja, ko On le hoče. In vse to je On hotel, - glej, zato se je tako zgodilo, kakor je On hotel! Ali si sedaj zadovoljen s tem pojasnilom?«

18. In Lameh je odgovoril: »Prijatelj in brat, popolnoma; le eno stvar bi te še rad vprašal, in sicer:
19. Zakaj je vsemogočni Bog pustil Svojim ustvarjenim bitjem, da so dejavna v različnih stvareh, – ko pravzaprav On njihovih uslug niti najmanj ne potrebuje?«
20. Na to je Kisehel rekel Lamehu: »Vse to se dogaja iz neskončno modrega razloga, namreč, da je na ta način vsemu življenju, ki izhaja iz Njega, omogočeno, da najde na kateri koli način zadostno in potrebno urjenje svoje moči, brez katere ne bi bilo življenja!
21. Dejavnost je ohranjanje in nenehno utrjevanje življenja, zato so vse stvari dejavne, in človek bi moral biti zato nadvse dejaven, ker ga je Bog najbolj od vsega obdaril z življenjem.
22. Ker pa je človekovo življenje v glavnem duhovno, naj tega opravlja v glavnem v ljubezni do Boga, zato da ga ne bi izgubil!
23. Glej, zato nam vsemogočni Bog pusti, da delamo!
24. Toda poglej, delavci ki bodo gradili tempelj, že prihajajo iz vseh smeri, zato se zberi in vsakemu takoj dodeli njegovo delo!
25. Vendar, preden začnejo delati morajo jesti in piti!
26. In tako naj se potem delo prične. Amen.«

210. Poglavje

Prihod delavcev poklicanih za gradnjo templja. Sanjsko videnje gradbenika Mura, ki je po Lemehu določen za gradbenega mojstra pri gradnji templja

1. Ko so delavci, okoli tri tisoč po številu, skupaj s poslanimi sli, prispeli do kraja kjer je bil Lameh s sedmimi odposlanci z višin, je Lameh vsem rekel naj se posedejo po tleh in tam vzamejo hrano in pijačo, ki so jo pravkar v obilici prinesle Lamehove ženske in dekle.
2. Potem je Kisehela vprašal, če bi hotel za te goste blagosloviti hrano in pijačo; in Kisehel je to storil.
3. Ko so se delavci nasitili in so se košare polnile, namesto da bi se praznile, so nekateri to opazili in se zelo čudili, kajti niso vedeli od kod je to prišlo.
4. Toda Lameh jim je rekel: »Čudite se blagoslovu s posvečenih višin? Da, prav imate, ko se čudite; vendar boste videli še precej več stvari, ki vas bodo še neizrekljivo bolj začudile od tega kar vidite sedaj!«
5. Tedaj je vstal imenitnež iz Farakovega mesta, ki je bil gradbeni mojster, se globoko priklonil pred kraljem in mu rekel:
6. »Mogočni, ugledni kralj in gospodar! Naj tebi in vsem našim očetom vsemogočni Farakov Bog podeli dolgo življenje!
7. Jaz, eden od tvojih služabnikov, te prosim, če bi me hotel poslušati; glej, imam nekaj zelo pomembnega v svojem srcu!«
8. Lameh je prijazno razširil svoje roke in dejal: »Oh, govori, govori brat in prijatelj in se ne boj več Lameha, kajti hijena je postala krotko jagnje. Torej govori kaj ti leži na srcu!«

9. In mož iz Faraka se je še enkrat globoko priklonil pred Lamehom in nato rekel:
10. »Veliki kralj in gospodar, glej, sinoči sem sanjal, da so k meni prišli veliki možje, oblečeni v zelo svetla oblačila!
11. Eden od njih je stopil k meni in rekel: 'Mura! Ti si moj človek; odpotuj v Hanoh. Ker si gradbeni mojster boš tam postavil veličastno zgradbo!
12. Lameh bo za Farakovega Boga zgradil tempelj in ti boš vodil gradnjo.
13. Ko se boš jutri zjutraj prebudil, boš na svoji mizi našel popoln načrt; po tem načrtu boš zgradil tempelj!
14. Toda načrt najprej pokaži kralju, ki ga bo takoj prepoznal kot pravega in te potem imenoval za glavnega mojstra gradnje!'
15. Potem mi je še rekel: 'Jaz, ki ti sedaj v tvojih sanjah to govorim, sem skupaj s temi šestimi brati z višin, in moje ime je Kisehel, Gospodov odposlanec otrokom z nižin!'
16. Glej, to mi je bilo povedano, in tukaj je čudoviti načrt, ki sem ga jaz, Mura, resnično čudežno našel na svoji mizi zjutraj pred sončnim vzhodom.
17. O kralj in gospodar, imej milost in ga poglej!«
18. Lameh, skrajno presenečen in zadovoljen nad to pripovedjo, je takoj spoznal popolno pravilnost načrta in nato rekel Muri:
19. »Prijatelj in brat! S tem stiskom roke te imenujem za to, za kar te je Gospodov odposlanec poklical v duhu!
20. Ta moja kraljevska veriga, ki jo sedaj predajam tebi, te bo vedno označevala za gradbenega mojstra, po mojem pooblastilu.«
21. Nato je Lameh vprašal Muro: »Ali se spomniš Kisehelovih značilnosti?«
22. Mura je odgovoril: »O kralj in gospodar! Tako zelo, da ne bodo nikoli izginile iz moje duše!«
23. In Lameh je rekel Muri: »Prijatelj in brat, glej tam velikega moža, ki pravkar govori s Tubalkajnom! Ali mu ni čisto podoben?«
24. In Mura, ves iz sebe od veselja, je rekel: »O kralj in gospodar, ne samo to, ampak – to je utelešen on! Ja, ja, to je on, to je on!«
25. Nato je Lameh poklical Kisehela, ki je takoj stopil naprej k Lamehu in mu rekel: »No, kako ti je všeč gradbeni mojster Mura iz Faraka?«
26. Lameh ni mogel govoriti od prekomernega veselja, Mura pa je padel pred Kisehelom na kolena.
27. Toda Kisehel je rekel obema: »Vstanita in dajta čast Bogu! Ti Lameh, si sedaj pravi kralj in ti Mura, pravi gradbeni mojster!
28. Torej, lotite se dela; Gospodov blagoslov naj bo z vami in z delom vaših rok! Amen.«

211. Poglavje

Murova želja po svetlobi. Lamehov nasvet k potrpljenju. Označevanje lege tempeljskega gradbišča

1. Mura je komaj verjel svojim očem, toda ko se je na Kisehelov ukaz zopet pred njim popolnoma zravnal, je rekel Lamehu:

2. »Moj modri kralj in gospodar, dovoli mi, tvojemu služabniku, reči le nekaj besed; kajti o tej stvari moram imeti svetlobo, ali pa bom raje umrl in klavrno propadel, kakor da ostanem v tej temi, kjer ne vidim kako je sploh lahko prišlo do čudežnih stvari, ki so se zgodile!
3. O kralj in gospodar, povej mi, če je tebi kaj od tega znano!
4. Kajti drugače verjetno ne bom vzdržal pri vodenju gradnje, če bo moj duh zaman iskal svetlobo v tej temi!«
5. In Lameh je odgovoril Muri: »Poslušaj, prijatelj in brat, tvoja gorečnost je hvale vredna! To ti lahko povem, toda, da bi ti razodel Božje poti, - glej, tu si se obrnil na človeka, ki tega ni zmožen, kajti to je zame skrivnost prav tako kot zate.
6. Kar zadeva mene, bom skladen z Gospodovo voljo! Če je to prav in dobro za moje odrešenje, bom izvedel ob pravem času; če pa to ni tako, mi tudi ni treba vnaprej skrbeti.
7. Vendar mi je toliko že sedaj znano, in sicer, da karkoli se zgodi, se zgodi po Gospodovi volji, in glej, to je za ta čas tudi dovolj!
8. Gospod je meni in tebi čudovito razglasil Svojo voljo; zato izpolniva najprej to, Gospod pa bo potem odločil, kakšna bo nadalje Njegova najsvetejša volja!
9. Glej, karkoli pogledamo ni nič drugega kot čisti čudež! Sonce na nebu, Luna in vse zvezde in naša Zemlja, so polni nerazumljivih čudežev! Kdo dojame njihovo pravo naravo?
10. Ali hočeš zato umreti, ker tega ne razumeš?
11. Glej, to je neumno od tebe. Zato pusti to in bodi usklajen z Božjo voljo; vse ostalo bo že dodano, če bo tako Gospodu všeč.
12. Vendar, če Mu ne bo všeč, je za nas še vedno bolje, da tega ne izvemo, kot da bi izvedeli proti Gospodovi volji!
13. In tako pojdiva raje na gradbišče in tam označiva vse pravilno po načrtu in potem delavcem razdeliva delo! – Ali se s tem ne strinjaš?«
14. In Mura je, čisto skrušen od Lamehovega govora, nato rekel:
15. »O kralj in gospodar! Naj ti da Vsemogočni Bog dolgo življenje, kajti šele sedaj sem popolnoma spoznal, da si od Boga prejel pravo modrost, - ker si popolnoma umiril moje želje.
16. Zato bom vedno, vse svoje življenje, tvoj najbolj uslužen hlapec! Za to Bogu vsa čast in hvala, za vedno! Amen.«
17. Potem je poklical k sebi vse svoje podrejene zidarje in jim rekel naj gredo za njim in razsvetljenim kraljem na gradbišče, ki jim ga bo kralj oznanil.
18. In takoj jih je trideset po številu stopilo iz množice naprej. Tedaj pa se je Lameh znašel v majhni zadregi.
19. Kajti za tempeljsko zgradbo določen prostor je bil napolnjen s čisto rudo, delavci, kladivi in ognjem za taljenje, tako da Lameh ni vedel kaj naj stori.
20. Zaradi tega se je spet obrnil h Kisehelu in ga vprašal kaj bi se sedaj dalo narediti.
21. Nato je Kisehel rekel Lamehu: »Poslušaj, moj dragi brat Lameh, kraj na zemlji kjer bi moral tempelj stati, je komaj pomemben, ampak je ta v tvojem srcu! Ko je zgrajen v tej tvoji živi zemlji pravi tempelj na pravem kraju za Najsvetejše Ime, ki si ga nekoč zagrebel v nesnago, si že vzel pravo merilo.

22. Kar pa se tiče zunanje zgradbe, jo izmeri na najbolj primernem kraju, in to bo Gospodu prav!
23. Ko sem ti rekel, da postavi tempelj na istem mestu kjer je bila plošča izkopana, glej, je bilo mišljeno v tvojem srcu; toda ti si v njem zgradbo že postavil, in tako je prav!
24. Tako lahko sedaj izmeriš zemljo kjer hočeš in to bo tudi prav, le da je tvoje notranje merilo pravo!«
25. Tedaj se je Lameh Kisehelu zahvalil za to svetlobo in odšel z zelo začudenim Muro naprej, do najlepšega, neoviranega kraja, kjer sta ga označila po Murovem mojstrskem načrtu.

212. Poglavje

Murova navodila njegovim delovodjem v zvezi z gradnjo templja. Kisehelove smernice za pravilno organiziranje države. Poslanih pet odposlancev v druga mesta

1. Ko so končali z izmerami po načrtu, je mojster gradnje Mura, sklical svojih trideset podrejenih zidarjev in jim rekel:
2. Poglejte sem v načrt! Tu je prikaz temeljev in ustroja zgradbe ter razdelitev spodnjih in zgornjih delov zgradbe!
3. Dogovorite se med seboj in si nato temu ustrezno razdelite delo!
4. Sprašujete me o gradbenih kamnih? Poglejte tja čez proti goram! Do tja bi bilo potrebnih komaj sedem tisoč korakov ravne poti, kjer boste našli veliko kamnov, ki so dobri za temelje!
5. Takoj zraven se nahaja izvrsten kamnolom; uporabite ga za nadgradnjo. Tam je lisasti sivi marmor, ki mora biti na grobo oklesan v enake kvadratne bloke.
6. Za gradnjo spodnjega in zgornjega dela zgradbe poglejte na kraj nasproti omenjenega kamnoloma! Ali vidite belo kamnito steno! To je najboljši beli marmor, ki bo tu uporabljen.
7. Ta kamnina mora biti najprej previdno obrezana in nato zbrušena in dobro naoljena ter pred uporabo zglajena.
8. Vezivno sredstvo za temelj in za samo konstrukcijo zgradbe bo navaden zdrobljen kamen; za vezavo spodnjih in zgornjih delov pa vam bo služila dobro znana kamena sluz.
9. Za notranje bronaste stenske objemke bo poskrbel Tubalkajn v skladu z zahtevami načrta.
10. Glede strehe; to bo delo mizarjev in nato kovinarjev.
11. Sedaj veste vse; začnite delati z edinim pravim Farakovim Bogom, modrim učiteljem človeštva in boste delo z Bogom tudi končali!
12. Nikogar naj ne skrbi za hrano, pijačo in pravično nagrado, kajti vse to bo dano vsakomur v pravi meri!
13. Vsak delavec naj si zapomni, da bomo to zgradbo sezidali v čast edinemu pravemu Bogu, za katerega bo to Njegovo delo velik blagoslov!

14. In tako pojdite v imenu edinega pravega Boga in pričnite z delom!«
15. Tedaj je eden od podrejenih delavcev vprašal Muro: »Mojster, načrt vsebuje tudi obzidje? Kaj je potem s tem?«
16. In Mura je odgovoril vpraševalcu: »Poslušaj, ti moj Kural! Ali si bil že kdaj v skrbeh za srajco dojenčka, ki se je rojeval?
17. Praviš: 'Sploh ne, - le tedaj, ko je bil že popolnoma rojen za ta svet!'
18. Tako naj se tudi tukaj otrok najprej rodi, šele potem bomo skrbeli za srajco!
19. Torej, pojdite sedaj in dejavno začnite s posvečenim delom! Amen.«
20. Ob tem Murovem ukazu, so se vsi takoj kot mravlje in čebele lotili dela.
21. Nato sta šla Lameh in Mura k sedmim odposlancem, še posebej h Kisehelu, ki se je pravkar dogovarjal s Tubalkajnom o potrebnem kovinarskem delu in mu pokazala kako sta vse razporedila.
22. In Kisehel je rekel obema: »Draga brata, tako je prav in Bogu všeč! Zato bo blagoslovil delo in v sedmih dneh bo vse dovršeno stalo; v to bodita prepričana!
23. Zdaj pa se vrnimo v mesto, kjer bomo pripravili vse potrebno za oskrbo delavcev!
24. Ti, Setlahem, naroči ženskam in deklam, da opravijo svoje delo, in ti, brat Lameh, po svoje ukaži tvojim služabnikom in hlapcem, ki so tukaj, da vsak v svoji ustrezni stroki prevzame svoj položaj in skrbi za red v mestu in vsej deželi!
25. Jaz bom ostal s tabo, ti Setlahem pa boš skrbel za ženske in dekle.
26. Ti, Joram, pa pojdi s štirimi brati v druga mesta, kjer mogočno pričajte o tem kaj je Bog storil za brata Lameha in jih vse pridobite za Boga!
27. Po sedmih dneh se vsi vrnite nazaj in povabite vse Lamehove uradnike sem v Hanohovo mesto, da bodo lahko sodelovali pri posvetitvi novega templja v nižinah!
28. In tako se vse dogaja po Gospodovi volji! Amen.«

213. Poglavje

Kisehel in Lameh na ulicah Hanohovega mesta. Obisk kačje gore, ki jo Kisehel očisti

1. Po tem govoru so odšli vsi na svoja določena mesta in delali kot je bilo ukazano. V času sedmih dni bi Lameh prav rad odšel na gradbišče in pogledal kako gradnja napreduje. Vendar mu je Kisehel iz dobrega razloga to odsvetoval, zato je odšel z njim okoli po velikem mestu in vsem prebivalcem pokazal, da je sedaj Lameh pravi od Boga maziljeni kralj.
2. In prebivalci so od veselja kričali in vriskali, ker se je edini, vsemogočni Farakov Bog usmilil kralja in njih.
3. Šesti dan pa je Kisehel odvedel Lameha na precej pomembno planino, ki se je nahajala zelo blizu mesta.
4. Zaradi velikega števila ogromnih in zelo strupenih kač na to planino ni mogel nihče stopiti; na kar je Lameh opozoril Kisehela.

5. Toda Kisehel je na to odgovoril: »Dragi brat Lameh, glej, pravi razlog da sem te odvedel na to kačjo planino je ta, da boš lahko spoznal veličino božanske moči v človeku!
6. Kajti povem ti: vsaka žival na Zemlji je boljša od te, ker je ta stvor pekla; zato pa tudi ni nobena žival tako trdovratno uporna in polna največje zlobe, kakor prav ta.
7. In vendar bodo morale v celoti izprazniti to planino in naglo pobegniti v smeri proti večeru, kjer boš videl gorečo goro, iz katere grebena se žareč tok v tem trenutku pogreza v globino.
8. Ta tok jih bo v kupih použil na tisoče in tisoče!«
9. Potem je Kisehel vzel leskovo palico, jo odrezal na obeh koncih in blagoslovil ter z njo sedemkrat udaril po planini.
10. Ob sedmem udarcu je začelo močno šelesteti, kot da bi prihrumel vihar v zimski noči skozi gole veje dreves.
11. In prav kmalu je bilo videti brezštevilno množico velikanskih kač in strupenjač vseh vrst, ki so padale s planine in se čez veliko peščeno puščavo selile proti omenjeni goreči gori.
12. Ko je Lameh to videl, je bil od veselja ves iz sebe, in rekel: »Vsa čast in hvala Gospodu, ker je obdaril človeka s tako močjo!
13. Kajti že dolgo časa mi je bila ta planina v veliko nadlogo, ker se je ni dalo prečiti, zato sem se pogosto spraševal, ali bi jo bilo mogoče očistiti od te najbolj trdovratne zalege.
14. Vendar se ji nihče ni mogel približati niti na razdaljo tisoč korakov brez tveganja, da ga bodo te pošasti odkrile in požrle.
15. In sedaj je bila ta moja želja sijajno izpolnjena, zato Bogu vsa hvala in vsa čast!«
16. In Kisehel mu je rekel: »Da, brat, tako je prav in primerno, da samo Bogu pripada vsa čast in slava, hvaležnost, vse naše obožavanje in ljubezen.
17. Stara zalega je sicer odšla, vendar je pustila sedemkraten mladi zarod; tudi ta mora ven in biti ves pokončan! Amen. V Gospodovem imenu! Amen.«
18. Tedaj je Kisehel še sedemkrat udaril po planini in takoj zatem je mladi zarod prilezel iz vseh strani planine, v takšni veliki gmoti, da se sploh ni videlo tal.
19. Tedaj je Lameh prestrašen rekel Kisehelu: »O mogočni prijatelj in brat, povej mi: Ali je sedaj planina že popolnoma očiščena?«
20. Kisehel mu je odgovoril: »Razen okoli desetih milijonov jajc v starih gnezdih!
21. Tako, da bodo tudi ta uničena, bo planina od znotraj zagorela in použila vse grmovnice in grmičevja, in s tem ognjem uničila vsa ta jajca od znotraj in navzven!«
22. Nato je Kisehel zopet udaril sedemkrat po planini in nenadoma se je začelo kaditi, zagorelo je v grmičevju in goščavi in vsa jajca kačje zalege so bila uničena.
23. Nato sta nadaljevala pot do prostega vrha, kamor sta po manjšem naporu prišla in tam slavila in častila Boga.

214. Poglavje

Očarljiv pogled s kačje planine. Duhovna primerjava očiščenja kačje gore

1. Ko je Lameh s Kisehelom prišel čisto na vrh, je začel jokati, kajti veličasten pogled na širno pokrajino, visoke gore s svojimi belimi vrhovi v ozadju za nižjimi obronki hribov, precejšen del jutranje regije otrok višin, proti poldnevu v daljavi del velikega jezera, na katerega obali je zgrajeno mesto Uvrak, in na koncu celo pogled na še drugih devet mest in na celotno Hanohovo mesto, kot tudi na novi tempelj, ki je bil že popolnoma končan, razen majhnega dela obzidja, vse to naenkrat je bilo preveč za našega ubogega Lameha, ki še nikoli prej ni mogel stopiti na to planino.
2. Ko je zadostno potešil svoje oči in tako rekoč zopet dobro zadihal, se je z besedami razbremenil dela svojega srčnega bremena, ko je proti Kisehelu vzkliknil:
3. »O prijatelj, o brat! Kakšna blažena glorija vlada na tej višini! Oh, kako dobro je biti tukaj! Tu, tu želim večno živeti!
4. O uboga mesta, ki so sedaj v globinah pod menoj, ti moja najbolj nesrečna palača! Kaj ste proti tej veliki, neskončno veličastni gradnji vsemogočnega Stvarnika?
5. Nič, nič drugega kot najbolj bedno mravljišče, polno bodeče, pekoče zalege!
6. O prijatelj, o brat! Ali je nemara v Božjih nebesih lahko bolj veličastno kot tukaj? Ne, ne, to je nemogoče!
7. Samo poglej tam med jutrom in poldnevom pet belih vrhov! Videti so tako, kakor da Zemlja ali najmanj mogočen, zaščitniški duh steguje eno roko proti nebu in želi dati Bogu zaobljubo k večni zvestobi.
8. O ti veliki, vsemogočni Bog, kako veličastna so tvoja dela! Kakšna radost za tiste, ki so nanje pozorni v svojem srcu!
9. In poglej tja proti večeru! Kakšen vrvež svetlobnih plamenov, ki se igrajo tam okoli po vrhovih kadečih gora!
10. In tudi tam proti jutru, kjer se špičasti gorski vrhovi vzdigujejo proti nebu, vsak okronan s svetlečim ognjenim stebrom in obkrožen s tisočerimi bliski.
11. Kako neizrekljivo čudovito delovanje, povsod kamorkoli seže moje oko!
12. O prijatelj in brat, samo poglej navzgor od tu proti polnoči k posvečenim višinam! Kaj bi lahko bilo tam na vrtoglavih višinah, kjer se močno blešči, kot da je vzšlo drugo sonce?«
13. Šele sedaj je imel Kisehel priložnost spregovoriti in je odgovoril kakor sledi:
14. »Dragi brat Lameh, glej, to je zelo podobno slavni jami, katero sem ti že prej omenil; kmalu jo boš pobliže spoznal!
15. Zdaj pa poglej, dragi brat Lameh, na enak način kot sva si sedaj midva podvrgla to planino in se povzpela nanjo, se lahko vsak očisti in bo potem z najmanjšim naporom dosegel veličasten, najvišji vrh svojega življenja.
16. In kaj sva midva naredila za očiščenje in izpraznitev kač s te planine, katere višina naju sedaj tako čudovito poživlja!

17. Glej, s slabo leskovo palico sva najprej pregnala velike stare pošasti v ogenj pogube!
18. Palica je najina vera in najino polno zaupanje v Gospodovo milost in usmiljenje; sedemkrat sva z njo udarila po planini in stara, surova golazen jo je morala urno zapustiti.
19. Teh sedem udarcev pomeni popolno zaupanje v Gospodovo milost in usmiljenje in trdno, neomajno vero Vanj.
20. Toda potem planina še ni bila popolnoma očiščena, saj je še vedno vsebovala nešteto potomcev zle zalege. Zopet sva udarila sedemkrat po planini in videl si veliko množico mlade golazni, ki se je odplazila s planine. Kaj je to pomenilo?
21. Glej, ko se človek osvobodi grobih grehov, ki so bivali v njegovem mesu, mora vstopiti v svojo dušo, da tam preveri svoja nagnjenja in želje. Ko jih iskreno prepozna, mora zopet s svojo vero in zaupanjem udariti po planini svojega življenja in se popolnoma prepustiti Gospodu in vsa zla zalega nagnenj in želja bo morala zapustiti dušo!
22. Toda tam v planini življenja je še vedno nešteto jajc zalege. Ta so vse vrste posvetnih in sebičnih misli.
23. In prav tako kakor se iz jajc mlade zalege izvali in kmalu zraste surova, škodljiva golazen, misli, nagnjenja in želje, ki se rodijo, kmalu zrastejo v prava dejanja.
24. Kako so potem ta jajca greha uničena v planini življenja? S prebujanjem notranjega ognja, ki je ljubezen do Gospoda, z vero in živim zaupanjem Vanj!
25. Ko se to zgodi, se je na planino že mogoče povzpeti. Tako ta planina predstavlja tebe, kjer si lahko sedaj zgradiš bivališče, kjer boš razmišljal o Bogu, Njegovi milosti in velikem usmiljenju.
26. Sedaj, ko vse to veš, sva na zgleden način izpolnila namen tega vzpona in se lahko spet v Gospodovem imenu spustiva v mesto, kjer naju mnogi že nestrpno čakajo. Samo Bogu večna čast! Amen.«

215. Poglavje

Razmerje med verujočo ljubeznijo in spoznano ljubeznijo. Prilika o devici in dveh snubcih

1. Potem, ko sta se še enkrat polagoma razgledala okoli, sta se napotila s planine navzdol v mesto. Med potjo je Lameh vprašal Kisehela, če bi hotel dati planini trajen blagoslov, tako da se odslej nobena zalega ne bo mogla na njej več naseliti.
2. In Kisehel je to storil, potem pa je rekel Lamehu: »Dragi brat Lameh, glej, jaz sem izpolnil tvojo željo z vso od Gospoda dodeljeno mi močjo in dejavno oblastjo!
3. Toda čistost te planine bo kljub temu še vedno odvisna od čistosti tvojega srca!
4. Če boste ti in tvoji potomci ostali v Bogu prijetni čistosti srca, bo to vedno veljalo tudi za to planino; toda če boš pred Bogom oskrunil svoje srce z grehom,

se bodo bivši prebivalci planine ponovno vrnili. To velja tudi za tiste, ki bodo prišli za teboj.
5. Ko pa boš zagledal kačo, ki se plazi po planini, se spomni kaj sem ti sedaj razodel iz Gospodovega veličastja in se pokesaj v raševini in pepelu ter se posti tako dolgo dokler ne bo tvoje srce očiščeno! Če se to zgodi bo planina ponovno izgnala svoje prebivalce.
6. Vendar je ljubezen do Gospoda največ. Dokler je tvoje srce napolnjeno z ljubeznijo do Boga, ti in tvoji potomci ne boste mogli zapasti v katerikoli greh.
7. Vendar, če bo tvoja ali katerega tvojih potomcev ljubezen pojenjala, bo samo verjetje slaba zaščita pred močjo greha v tebi!
8. Saj to še zdaleč ni dovolj za življenje, da ima nekdo o njem samo vedenje in verjetje in potem pravi: 'Tam je Bog!' Resnično, to ni težko!
9. Toda veliko težje in veliko bolj pomembno je nadvse ljubiti Boga, ker ga ni mogoče videti.
10. Torej, kdor hoče ljubiti Boga, mora imeti ne samo vedenje in verjetje o Njem, da obstaja, ampak mora Boga resnično prepoznati v sebi, in ko bo Boga vedno bolj spoznaval s vztrajnim iskanjem Njega v Njegovih delih, Ga bo ljubil vedno bolj, ker bo vedno bolj jasno spoznaval, da je Bog v Sebi najvišja in najčistejša, najbolj nesebična ljubezen in najvišja in najbolj sveta modrost sama!
11. Tako je pravo spoznanje Boga razlog za našo ljubezen do Njega, zato naj bo opravilo vsakogar zlasti prepoznati Boga, tako da Ga lahko potem nadvse ljubi.
12. To pa je potem tudi večno življenje, da spoznamo Boga in Ga potem nadvse ljubimo, kajti izhajamo iz ljubezni izjemno dobrega in najsvetejšega Očeta in se zato lahko k Njemu vrnemo le z ljubeznijo.
13. Poleg teh besed iz mojih ust do tvojega srca, si zapomni, da sta dve poti, ki vodita k Očetu - ena se imenuje pravo, prizadevno spoznanje Božjega, druga pa se imenuje ljubezen!
14. Praviš: 'Glede na prejšnjo razsvetlitev se dejansko zdi, da je popolnoma nepomembna, saj mora ljubezen nujno slediti spoznanju Boga!'
15. Ja res, tako je to videti na prvi pogled; vendar če se pogleda na zadevo pobližje v duhovni svetlobi, potem se pokaže ogromna razlika.
16. Da pa boš še bolj jasno videl pomembno razliko, ti bom to prikazal z dobrim ustreznim primerom, prav prikladnim in jasnim tvojim očem.
17. Prestavljaj si, da je na nekem neznanem kraju tvoje velike dežele prečudovito lepa hči, ki je dozorela za nekoga, da jo sprejme za svojo ženo. Vendar, da bi to oznanila ljudem, pošlje glasnike po vsej deželi.
18. Po tem razglasu nekateri pravijo: 'Če bi bilo v tem kaj resnice, bi ona prišla in se nam sama pokazala, tako da bi jo lahko spoznali in izvolili za naša srca!
19. Vendar, ker nas je le po glasnikih obvestila o tem, kako je čudovita, mi to lahko verjamemo ali pa tudi ne.
20. Poleg tega je še naznanila, da ne bo nikomur podala svoje roke, ki prej ne bo spoznal, da je taka, kot so njeni glasniki povedali.
21. Kdo le bi bil tako neumen, da bi zašel v takšne težave?!'

22. Vendar pa sta bila med mnogimi, ki so prezirali in zasmehovali to novico, dva, ki sta razmišljala drugače. Eden je rekel sam pri sebi: 'Jaz bom odšel in si jo dobro ogledal; če je taka kot so povedali glasniki, jo bom brez pomislekov izbral za svoje srce!'
23. Toda drugi je rekel glasnikom v žaru svoje ljubezni: 'Peljite me k njej! Jaz nočem o njej poizvedovati in jo dolgo časa spoznavati, ampak sem jo že najbolj goreče objel v svojem srcu; ljubim jo že bolj kot karkoli na svetu!'
24. Ko pa prideta oba k tej hčerki, jo bo prvi takoj zelo presenečen spoznal in izbral; toda drugi ji bo rekel: 'O ti, neskončno veličastna hči nebes, odpusti mi ubogemu bedaku, ker sem se te upal ljubiti, preden sem te spoznal in se šele sedaj zavedam kako nevredna je bila moja ljubezen tvoje nebeške narave! Zato mi dovoli, da od tu zopet odidem, tako da te bom lahko na skrivaj ljubil z vso močjo svojega srca!'
25. Kateremu misliš, da bo ta nevesta podala svojo roko? – Da, prav gotovo tistemu, ki jo je ljubil še prej preden jo je spoznal.
26. Toda prvi se bo moral zadovoljiti s tem, da bo ostal v njeni nebeški bližini, tako da jo bo le gledal kot eden njenih hlapcev, medtem ko bo drugi lahko ves čas užival polnost blaženosti v njenem naročju.
27. Glej, to je ogromna razlika: kdor ljubi Boga že pred spoznanjem, bo dobil življenje v vsej njegovi polnosti; toda tisti, ki ljubi Boga po spoznanju, bo tudi živel, vendar ne v srcu ampak v kraljestvu milosti kot dobro nagrajen služabnik.
28. To dobro upoštevaj, dragi brat Lameh, kajti to je za življenje bistvenega pomena! In tako ponovno vstopiva v mesto! Amen.«

216. Poglavje

Lamehovo samospoznanje. Ljubezen kot prava pot k Bogu. Lamehovo prošnjo za še eno priliko Kisehel modro zavrne

1. Ko je Lameh to slišal od Kisehela, je ogret in obsijan kot s svetlim plamenom, čez nekaj časa rekel:
2. »O ti moj dragi brat in prijatelj! Pravkar si mi razglasil nekaj nepopisno veličastnega iz svoje od Boga ti dane modrosti!
3. Da, šele sedaj popolnoma vidim kaj je bilo z mano in z nami vsemi največkrat narobe! Boga smo iskali po vseh kotih in vogalih v tako imenovani pravičnosti in poskušali z njo doseči preudarno modrost, po kateri bi nam Bog postal viden, toda že od začetka smo na tiho postavili naslednje pogoje:
4. 'Če Bog obstaja, potem se mora pustiti na ta način vidno najti, vendar, če ne bo pustil, da Ga tako najdemo, potem On ne obstaja ali pa je nek slabič!
5. In eno in drugo nam daje pravico, da nato sebe postavimo kot Boga!'
6. Kmalu potem, ko sem storil grozodejstvo mojima bratoma in si ponosno domišljal, da sem več kot polbog, sem dejansko, v vsej resnici, zaslišal Božjo besedo, ki me je prestrašenega nad storjenim zverinstvom, vzela v svoje okrilje; vendar, ker so mi bile te besede izrečene tako nežno in nadvse prijazno, je

prišla moja modrost do naslednjega najbolj vznemirljivega zaključka, in sicer, da Bog obstaja, vendar mora biti slabič, ki se me boji in si mi ne upa približati!
7. Ta ugotovitev je bila potem razlog za vse moje tebi dobro znane ostudnosti.
8. Ti si mi že povedal mnoge stvari, toda nobena od tvojih besed mi ni tako jasno pokazala odnosa med Bogom in človekom kot prav te sedaj.
9. Šele sedaj se popolnoma zavedam svojih napak.
10. Torej, nekdo ki je slišal le malo o Bogu, Ga lahko tudi že ljubi in to ljubezen v sebi neprenehoma vedno bolj krepi, tako da ta sčasoma postane vsemogočni temelj njegovega življenja.
11. In, ko ta takšna postane, se človek približa vsemogočnemu Bogu na edini primeren način in Bog se mu bo razkril, v skladu s pravično ljubeznijo, ki edina zmore, le za Boga, oživiti človeško srce, dušo in duha!
12. Ker pa sem sedaj to jasno razkril iz tvojih besed, te prav bratovsko prijazno prosim, zato da bom lahko še bolj utrdil ta sveti nauk, za še en podoben sijajen primer, za pouk mnogih ubogih grešnikov, ki so zašli deloma zaradi mene in deloma po svoji volji!«
13. In Kisehel je odgovoril Lamehu: »Dragi brat Lameh, s to prošnjo si me zelo osrečil, kajti resnično prihaja iz srca, kot je na splošno tvoje celotno sedanje ravnanje!
14. Rad bi ti povedal še nadaljnjih tisoč takih primerov; toda glej, to sedaj tebi ni več potrebno!
15. Resnico si ugledal v njeni globini; vse ostalo ti bo tvoja ljubezen do Gospoda tako ali tako v največjem obilju ponudila! V to si lahko popolnoma prepričan!
16. Glej! Če bi bilo v tebi še vedno temno, bi težko videl resnico do dna!
17. Kajti, če se v noči lesketa na nebu nekaj zvezd več ali manj, zaradi tega ne bodo Zemljina tla nič svetlejša in ob taki svetlobi boš težko razločil kaj leži na tleh.
18. Toda, ko vzide sonce, zvezde niso več potrebne, niti drugo sonce, kajti ena močna svetloba je več kot dovolj, da vse osvetli!
19. Torej, začasno se tudi ti zadovolji z enim soncem, dokler ne bo resnično, živo, vzšlo v tebi!
20. Vse kar boš potreboval, boš našel v žarkih tega sonca v največjem izobilju!
21. In tako nadaljujva pot v mesto, kjer naju gotovo že mnogi čakajo! Amen.«

217. Poglavje

Velik ljudski shod pred kraljevo palačo. Lamehov govor njegovim radostnim ljudem. Izvrsten govor ljudem neznanega starca

1. Po tem Kisehelovem govoru, se je Lameh popolnoma pomiril in šel brez zadržkov s Kisehelom v mesto.
2. Ko sta prišla do palače, je tam velika zbrana množica kričala:
3. »Čast velikemu Bogu na višavah, ki nas je tako milostno in usmiljeno obiskal in nam dal pravega kralja, ko je Lamehu prizanesel za hudodelstvo in ga spreobrnil, tako da nam je lahko sedaj pravi kralj!

4. Da, Lameh je sedaj postal naš pravi kralj, poln milosti in modrosti iz Boga; zato bodi vse naše čaščenje in obožavanje Vsemogočnemu Bogu na višavah in Njegovo najbolj vzvišeno Ime bodi sedaj in za vekomaj nadvse posvečeno! Amen.«
5. Po takšni pohvali je Lameh stopil na podstavek, ki je bil pred palačo postavljen izrecno z namenom razglašanja tega ali onega in se na ljudi, ki so se zbrali z vseh strani v velikem številu, obrnil z naslednjimi besedami, rekoč:
6. »Čujte, vi, sedaj nič več moji hlapci, moji podložniki, sužnji in človeška tovorna živinčeta, ampak poslušajte zdaj, moji ljubljeni bratje in sestre! Da, jaz Lameh, vaš kralj, sem vam vladal z vso vašo močjo, ker sem bil verjetno med vami najbolj nemočen -, in vi ste drhteli pred mojimi nemočnimi besedami!
7. Ubogali ste me, prisiljeni s svojo močjo in me preklinjali, ker sem vam dajal zakone zla in krutosti!
8. Vendar, od sedaj ne bom več vaš kralj in gospodar, ampak vaš brat, ki vas želi voditi in usmerjati do resničnega spoznanja in ljubezni do Boga, ki je edini Gospod in od večnosti Kralj nad vsemi ljudmi in vsemi bitji.
9. Temu Kralju sem zgradil novo palačo tam zunaj na odprtem in čistem mestu; On nam bo vedno vladal kot dobri, najmodrejši oče vlada svojim otrokom!
10. Jutri je dan, ko bo Njegovo najbolj vzvišeno, Sveto Ime, prejelo svoje stalno bivališče v tej novi palači.
11. Ta dan bomo praznovali z vso našo življenjsko močjo! Za ta Dan vseh dnevov se dobro pripravite, kajti na ta dan boste prejeli velik blagoslov!
12. Torej, dobro se pripravite, tako da bomo kot je le mogoče vredni vstopili v ta prostor kot čisti bratje pred Bogom in Njemu prijetni, ki je svet, svet, svet in bo prebival med nami ubogimi grešniki! Njegova sveta volja bo storjena vedno in za večno!«
13. Po teh besedah je bila množica popolnoma iz sebe; to je bil le en sam krik veselja in ni bilo mogoče slišati ničesar drugega kot samo: 'Slava, slava, slava velikemu Bogu na višavah! – Naj bo posvečeno Njegovo najbolj vzvišeno Ime!'
14. Ko se je kričanje nekoliko poleglo, se je lahko videlo vso množico, ki je jokala od hvaležnosti in veselja, in mnogi, ki so si roke položili na prsi so delovali, kot da bi si hoteli iz telesa iztrgati svoje srce in ga nato vreči proti nebu, kar je bila posledica njihove prebujene ljubezni do Boga -, kar naenkrat pa se je prerinil iz množice majhen, star, toda drugače živahen človek.
15. Lameh in Kisehel nista mogla videti njegovega obraza, ker si ga je z eno roko prekril.
16. Tedaj se je Kisehel obrnil k svoji ljubezni, da bi izvedel kdo je ta; toda ta je rekla njegovemu duhu: 'Poslušaj ga in spoznal ga boš po njegovih besedah!'
17. Ko je Kisehel to slišal, se je zbral in povedal tudi Lamehu: »Brat! Poslušaj, ta bo govoril, šele po tem ga bova prepoznala!«
18. In tujec je stopil na podstavek in rekel z močnim glasom:
19. »Poslušaj, številna množica! Bog, najsvetejši in najbolj ljubeči Oče, se vas je usmilil in osvobodil vsega suženjstva ter zlobno kačo odstranil iz te

pokrajine, ko je mazilil Lameha s prečudovitim oljem Svojega usmiljenja in milosti.
20. Zato Ga ljubite z vso svojo močjo, ker je On vaš pravi Oče! On, ki je celo zadržal svojo jezo, vam je kot edini pravi Oče pokazal usmiljenje in vas želi sprejeti kot Svoje otroke!
21. Zato v svojih srcih pohitite k Njemu, kajti jutri se namerava tu vseliti in želi, da ga spremljam.
22. O otroci višin, moji očetje in bratje! Oče, ko Si hodil med nami, ni bilo videti nikogar, ki bi hotel iztrgati svoje srce in Ti ga prinesti, o Sveti Oče; toda ti ubogi mali otroci so to storili!
23. O pridi, Ti najbolj ljubeči, sveti Oče in jih sprejmi ter naredi enake nam, take da Te bomo lahko potem hvalili enoglasno in Te dejavno ljubili z enim srcem!
24. Otročiči, vsi se veselite, ker bo Oče prišel k vam in vas vse objel s Svojimi očetovskimi rokami ter vam dal večno življenje!
25. To je razlog, da je mene, Svojega visokega duhovnika, poslal z višin k vam, da vam to razglasim!
26. Veselite se v svetem Očetu, kajti On je izjemno dober in poln usmiljenja!
27. Jutri boste videli Njegovo veličastje! Amen.«

218. Poglavje

Neznani govorec se razkrije kot visoki duhovnik Henoh. Lamehova goreča ljubezen do Gospoda

1. Ko je še vedno neznani govorec končal svoj govor, je Lameh prijel Kisehela za roko in ga vprašal:
2. »Mogočni prijatelj in brat, ali si prepoznal tega božanskega govorca? Resnično, nikakor ne more biti navadnega rodu! Govoril je o višinah od koder si prišel ti; ali ni on tudi od tam?
3. Da, mora biti, če to hoče ali ne, kajti nikogar v nižinah ni, ki bi lahko tako govoril.
4. Mesto Farak je sicer že imelo na skrivaj modre može, ki so se skrivali od strahu pred menoj, toda takšna modrost je brez primere!
5. Kajti ta zares vzvišeni človek je izgovoril besede, ki so zvenele tako, kot če bi jih povedal sam vsemogočni Bog!
6. To si lahko že sam bolje opazil kot jaz, zato te prosim, da me seznaniš s tem človekom, ker mi to zelo veliko pomeni!«
7. Nato je Kisehel rekel Lamehu: »Brat, glej, on k nama prihaja nepozvan in menim, da boš od njega zanesljivo izvedel kdo tiči za njim! Njegov glas mi je znan, kajti zvenel je tako kakor od visokega duhovnika Henoha, in kot takega od Boga postavljenega za vso Zemljo.

8. Vendar mi je njegova zunanjost popolnoma nepoznana, ker ne morem videti njegovega obraza; kadar se obrne proti nama ga zakrije, vendar ima odkritega – tako se mi zdi – proti ljudem in to se mi zdi od Henoha malo skrivnostno.
9. Sam še vedno ne vidim razloga zakaj skriva svoj obraz pred menoj in ostalimi šestimi brati, ki stojijo za nama. Vendar se nama približuje; zato nič več o tem!«
10. In do tedaj neznani mož je pristopil h Kisehelu, se z njim rokoval in rekel: »Večna ljubezen in milost nadvse dobrega, svetega Očeta s teboj, tvojimi ljubimi brati in s tem novim bratom Lamehom in vsem njegovim ljudstvom!
11. Tebi in tvojim bratom pozdravi od praočeta Adama, pramatere Eve, od Seta, Enoša, Kenana, Mahalalela, mojega očeta Jareda, mojega sina Metuzalema in njegovega sina, dragega Lameha, kateri se vsi neskončno veselijo čudovitega uspeha vašega dela, ki vam je bilo naloženo od samega Svetega Očeta.
12. Adam je vsak dan stokrat blagoslovil nižine in vsi njegovi otroci glavnega rodu z njim, kajti zelo ga je skrbelo zate, še toliko bolj zaradi tega, ker najbolj ljubeči Sveti Oče ni želel do tega jutra oznaniti kako je z vami.
13. Toda danes zarana mi je rekel: 'Henoh! Pojdi in povej očakom, da je Moje usmiljenje prevladalo nad nižinami; jutri bom tam praznoval Moje zmagoslavje in vstopil v Hanohovo mesto v tvojem spremstvu.
14. Tako se napoti še danes navzdol in razglasi to Mojim bratom!
15. V začetku pa si obraz pokrij z roko za znamenje, da sem jaz prizanesljiv in nadvse potrpežljiv!
16. Potem pojdi v kraljevo hišo in odmakni roko s svojega obraza!'
17. Glej, tako mi je to jutro govoril Sveti, najbolj ljubeči Oče; in tako sem odšel dol in sem sedaj pred vami po volji ljubega, dobrega, Svetega Očeta.
18. In tako pojdimo v kraljevo hišo.
19. Toda najprej mi pokažite ploščo, na kateri je zaznamovano Najsvetejše Ime našega Boga, našega najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta, tako da Mu bom jaz, Njegov visoki duhovnik, lahko poklonil svoje srce!«
20. Lameh je šel takoj naprej, sam odprl vrata prestolne dvorane, nato pa pohitel nasproti visokemu gostu in mu rekel:
21. »O ti veliki prijatelj vsemogočnega Boga, pridi zdaj, pridi v mojo umazano hišo, kjer je še veliko za počistiti in posveti na tem našem najnevrednejšem mestu Najsvetejšega, ki sedaj milostno prebiva v moji umazani hiši!«
22. Tedaj so Lameha premagala čustva, da se je zjokal od ljubezni, kesanja in veselja zaradi velike milosti, ki je bila izkazana njegovi hiši.
23. Toda Henoh je Lameha objel, ga pritisnil k svojemu srcu in mu rekel: »O ti moj ljubljeni, še vedno šibki brat, sedaj si prejel večno življenje!
24. Ker sedaj ljubiš Svetega Očeta, še bolj kot ti je dojemljivo, boš zato tudi skusil kako izjemno dober je Oče!
25. Resnično, na višinah nisem našel toliko ljubezni; zato si me razveselil bolj kot devetindevetdeset na višinah, ki so vedno hodili pravično pred Bogom, vendar niso nikoli dopustili, da bi njihova srca tako zažarela v ljubezni do Njega!
26. In tako me vodi k Najsvetejšemu tvoje hiše! Amen.«

219. Poglavje

Čaščenje Svetega Imena na zlati plošči v Lamehovi prestolni dvorani. Henohov govor o ljubezni kot edinemu pravemu čaščenju Boga

1. Takoj po teh besedah, je neizmerno veseli Lameh šel naprej in potemtakem tako vodil Henoha v prestolno dvorano; na pragu je rekel z največjim spoštovanjem:
2. »Mogočni prijatelj Najvišjega Boga, glej, tam v sredini je prestol in bleščeča plošča, ki počiva na njem, je tista, na kateri je na naš način zaznamovano Ime!«
3. In Henoh se je z roko dotaknil svojih prsi in za nekaj časa tako obstal na pragu.
4. Potem je iztegnil svojo roko in pohitel k prestolu, zgrabil ploščo in jo pritisnil k svojemu srcu, jo poljubil in jo nato postavil nazaj na prestol.
5. Ko je daroval takšno ljubezen v čast Najsvetejšemu Imenu, se je postavil na desno stran prestola in vsem prisotnim namenil naslednje besede, - kajti tudi veliko uglednih meščanov in Lamehovih uradnikov je prišlo gor v dvorano -, in glasile so se takole:
6. »Bratje in otroci enega Očeta v nebesih! Nadvse dobremu, najbolj ljubečemu in Svetemu Očetu je nadvse ugajalo, da vam je dal Svoje Sveto Ime, ki je sveto, neizmerno sveto.
7. Kaj želite ponuditi v zameno Njemu, edinemu Svetemu, najbolj ljubečemu Darovalcu vseh dobrih darov?
8. Vaše misli iščejo, vendar ne morejo najti ničesar kar niste poprej prejeli od Boga!
9. Da, resnično, tu sta ves vaš trud in napor zaman!
10. Ali želite vse svoje življenje slaviti, hvaliti, častiti in oboževati Ime?
11. Da, to vi gotovo lahko storite; toda pazljivo prisluhnite, nekaj vam bom povedal in to nam kažejo nebesa in vsa Zemlja!
12. Nebesa in Zemlja sta polna hvale in slave Njemu, in vsi neskončni prostori so polni najvišjih posvečenih angelov, ki ves čas govorijo: 'Svet, svet, svet je Gospod, naš Bog; čast Njemu kot Očetu, Njegovi Besedi in vsemogočnosti Njegove večne Ljubezni!
13. Mi Te bomo večno hvalili, o veliki Bog, in vekomaj slavili Tvojo neskončno moč, kajti Tebi edinemu pripada vsa slava, čast, zahvala, vse spoštovanje, oboževanje in vsa naša ljubezen!'
14. Glejte, koliko časti, slave, hvale in resničnega oboževanja je Bogu ves čas in večno darovano!
15. Če boste hoteli tudi vi prav tako častiti in slaviti Očeta, koliko bolj se bo s tem povečala Njegova neskončna Božja čast in slava?!
16. Resnično, najmanjša kapljica vode, ki pade v ocean, bi bila neskončno več kot vaše vseživljenjsko, nenehno oboževanje in čaščenje, v primerjavi z neskončno častjo in večno Božjo slavo, ki jo je On že v Sebi posedoval v najpopolnejši meri, še preden je bilo karkoli ustvarjeno!

17. Kaj bi potem hoteli storiti svetemu Očetu za takšno milost, ljubezen in usmiljenje?
18. Pravite: 'Želimo se Mu zahvaljevati ves čas našega življenja!'
19. Potem to tudi delajte, kajti samo Njemu, edinemu Darovalcu, pripada vsa hvaležnost!
20. Toda tudi če se zahvaljujete tako dolgo dokler se vaš jezik ne obrusi do korena, ali bo On zato postal bogatejši in čudovitejši kot je že tako od večnosti?!
21. Tako vidite, vse to je od vas zaman in Gospod vse slave in moči tega ne potrebuje!
22. Če ima nekdo nevesto, naj vpraša svoje srce kaj mu je na njej najbolj všeč in to mu bo reklo: 'Vsi zakladi so moje bogastvo in ne potrebujem ne zlata, ne dragih kamnov, ne plodov z dreves ali krotkih živali, niti da me častiš z žgalnimi daritvami.
23. Ljubljena nevesta, zame imaš le eno stvar po čemer hrepeni moje srce. In ta ena stvar je - tvoja ljubezen!
24. Ljubi me in mi boš dala več kot mi lahko ponudijo Nebesa in Zemlja!'
25. Ali to ni tako, moji bratje? – Pravite: 'Da, to je večna resnica!'
26. Prav tako delajte tudi vi! Ljubite Očeta; kajti ljubezen je Njegovo Bistvo in ljubezen Njegova neskončna potreba. Potem ste Mu dali vse, vse kar je On dal vam! Kajti On vam ne more dati več kot Svoje življenje; in ljubezen je vaše življenje in življenje Boga v vas.
27. Zato, ko ljubite Boga, Očeta, delajte kar On pričakuje in kar je Njemu edino prijetno!
28. Taka je Božja volja, da Ga bomo nadvse ljubili; torej delajte tako in boste imeli večno življenje! Amen.«

220. Poglavje

Bog kot neskončna Ljubezen in Modrost je večna Resnica. Človekova usoda

1. Po tem Henohovem govoru so se vsi navzoči potolkli po svojih prsih in se med seboj pogovarjali: »Kakšen govor je bil to in kakšne besede!
2. O resnica, ti večna sveta resnica, pot k tebi je neizrekljivo težko najti tistemu, ki te ne pozna!
3. Toda, ko prideš nasproti utrujenemu popotniku, si zanj takoj tako prepoznavna, kot je vzhajajoče sonce vsakemu očesu!
4. Da, sedaj lahko mislite kolikor hočete, vendar se ne da najti nobenega drugega izreka, ki bi se lahko s tem primerjal!
5. Tako je le ena resnica: 'Bog je večna Resnica in to kaže na edino pravo razmerje med Njim in človekom in pravi; to je edino ljubezen!'
6. Vendar, ali je mogoče tudi drugačno, boljše in čistejše razumevanje?
7. Ne, ker vemo, da vsa dela človeškega razuma sestavlja le razmetavanje in uničenje kot njegov končni namen.

8. Iščemo, poskušamo, gradimo, oviramo, naženemo in pokončujemo oblikovalce načrtov. Vedno hočemo nekaj novega, nekaj boljšega in bolj popolnega in v tem prizadevanju popolnoma pozabljamo, da ne moremo nikoli preseči sebe, in da so tako naša dela lahko le tisto kar je njihova podlaga: naš razum!
9. Dobro vidimo neumnosti drugih, toda lastnih, veliko večjih, ne vidimo.
10. Vse to je posledica dejstva, da nismo še nikoli uvideli popolne resnice.
11. Toda sedaj nam je ta mogočni, velik prijatelj Boga pokazal najčistejšo resnico. To je razlog, da smo lahko nenadoma spoznali celoten obseg naših velikih in skrajnih neumnosti; kajti ljubezen je zagotovo edina stvar v ljudeh, ki jih združuje in utrjuje, edina stvar, s katero je kdorkoli kdaj aktiviral svoje misli.
12. Da, ljubezen je očitno temeljni pogoj vseh bitij in s tem tudi vseh, ki nastajajo; da, to je - če prav pogledamo – dejansko Bitje samo; to je edina realnost, torej edina resnica! In tega se mi lahko ne bi zavedali mnogo stoletij?!
13. Da, veliki, mogočni prijatelj in pravi veliki Božji duhovnik, imaš popolnoma prav, ker je ljubezen edina prava realnost, edina resnična bit, in je oboje, osnovna narava Boga in s tem v polnosti naša iz Njega.
14. Kar pa Mu potem lahko ponudimo, da je edino nekaj pred Njim, je ljubezen, to je, vso našo ljubezen, saj je v prav vseh nas in tudi izhaja iz Božje ljubezni!
15. Tako si lahko v celoti in verno prepričan, da bomo in hočemo tako delati z vso našo močjo; in Bog bo lahko še naprej milosten in usmiljen do nas!
16. Naj bo hvaljeno in vedno ljubljeno njegovo Sveto Ime!«
17. In Henoh je dodal: »Amen! Hvaljen in ljubljen od vseh nas in bodi večno svet, najbolj ljubeči Oče, ki nas je ljubil še preden smo obstajali, kajti če ne bi bilo tako, ne bi bilo nikoli nič ustvarjeno!
18. Bog, večna, neskončna Ljubezen in Modrost, ki je večna Resnica, je od večnosti videl, da so Njegova dela bila in bodo za vedno ostala dobra, zato nas stara Zemlja še nosi in staro Sonce nam daje vedno enakomerno, prekrasno svetlobo!
19. Človek je bil zastavljen do najvišje popolnosti v tem ozkem krogu; sicer je krog ozek, vendar je tem močneje napolnjen z Božjo ljubeznijo.
20. Torej vsi vi v tem ozkem krogu ljubezni, spoznajte, da je Bog Ljubezen, prepoznajte Ljubezen z ljubeznijo in ta ljubezen se bo spremenila v mogočen ogenj, ki bo prav kmalu pretrgal ta ozek krog!
21. Potem boste svobodno stopili ven v neskončni krog božanske ljubezni, milosti in usmiljenja in tam živeli življenje, ki pravi: 'Bodite popolni, kot sem Jaz vaš Oče!'
22. In sedaj, brat Lameh, obedujmo! Tako kot smo tukaj skupaj, tudi skupaj sezimo v skledo!
23. In tako nas vodi v jedilnico! Amen.«

221. Poglavje

Obed v Lamehovi jedilnici. Obvestilo o zaključku templja. Računsko poročilo graditelja. Henohov govor delovodjema

1. In takoj so šli vsi v jedilno dvorano, kjer so po starem običaju Lamehovi strežniki morali vedno skrbeti, da so bile mize stalno obložene z najbolj izbranim sadjem.
2. Ko so se vsi do sitega najedli, je v dvorano vstopil Tubalkajn z Muro in Kuralom in šel naravnost k Lamehu in Kusehelu ter z radostnim obličjem oznanil, da je sedaj tempelj popolnoma dokončan; in da je njegov mojster za rude izdelal iz ostanka plemenite kovine prekrasna vrata, ki so celo opremljena z umetelnim zapahom, tako da bo lahko tempelj v določenem času popolnoma zaprt.
3. Po tem naznanilu je Lameh hvalil Boga, ker je obdaril graditelje s takim vpogledom in močjo, da so dokončali to veliko delo v tako kratkem času, medtem ko je bilo le za neznatno hišo navadnega prebivalca mesta potrebnih več let, dokler ni bila popolnoma zgrajena.
4. Po tej Lamehovi hvali in zahvali, sta tudi Mura in Kural pristopila k njemu in Mura je govoril Lamehu:
5. »Razsvetljeni, mogočni, modri kralj in gospodar, sedaj me hočeš verjetno vprašati: 'Ker je tako čudovita stavba v celoti in ob dogovorjenem času dokončana, mi pokaži obračun, tako da bom lahko izplačal tebe in vse tvoje graditelje!'
6. Vendar to, kralj, bi bilo sedaj nesmiselno od tebe, kajti glej, prav tako kot je neprenehoma uspevalo naše čudežno veliko delo, sem na enak čudežen način prejel izjemno bogato nagrado jaz in vsak delavec!
7. Komaj pred eno uro je bilo veliko delo končano, ko so prišli možje, katerim je sledila velika čreda krotkih, plemenitih živali, kot so voli, krave, koze in celo lepe bele ovce.
8. Od teh je prejel vsak delavec, brez razlike, deset samcev in samic od vsake vrste, tako da je vsak imel deset volov in deset krav, deset kozlov in deset koz in deset ovc in deset ovnov, tako vsak šestdeset komadov. Jaz in Kural sva dobila, vključno z drugimi podrejenimi gradbinci, vsak desetkratno!
9. Tako smo bili neizmerno dobro nagrajeni in zato te za ničesar več ne prosimo, ne za nas in naše naslednike, ampak najprej, da bi ti kraljevsko užival in da boš vedno milosten do nas!
10. Iz hvaležnosti Bogu sva se s Kuralom odločila pokriti celoten prostor znotraj zunanjega zidu z belim poliranim kamnom.
11. Več kot tri četrtine prostora je že pokritega in kmalu bo narejena tudi ostala četrtina in boš našel vse v najčistejšem in prekrasnem bleščečem stanju!
12. Tu je ključ od vrat templja in tukaj manjši, prav tako za zlata, zamrežena vrata čudovitega obzidja!
13. Če hočeš lahko ključ od tempeljskih vrat dobiš takoj, manjšega pa ti bom poslal po služabniku, kakor hitro bo prostor pokrit.

14. In tako nama dopusti, da se vrneva k zadnjemu prostovoljnemu delu; tvoja volja! Amen!«
15. To poročilo je presenetilo našega Lameha, tako da od samega veselja ni vedel kaj naj naredi in ni mogel izgovoriti niti besede.
16. In potem je Henoh stopil naprej in rekel Tubalkajnu, Muri in Kuralu:
17. »Jaz sem novi odposlanec Gospoda z višin; moje ime je Henoh, edini visoki duhovnik Boga.
18. Kot tak vam povem: Ne veselite se toliko nagrade, niti opravljenega dela, ampak se raje veselite velike Božje milosti in usmiljenja! Prepoznajte svoje pomanjkljivosti, očistite svoje srce, bodite prizadevni izvrševalci volje Boga in Ga nadvse ljubite in eden drugega kot svoje lastno življenje, in le v tej ljubezni boste našli največjo nagrado, ki bo večno življenje v Bogu!
19. Ti, Tubalkajn, ostani tukaj; vidva, Mura in Kural, pojdita in dokončajta delo, potem pa se vrnita, ker se moram z vama še pogovoriti o pomembnih stvareh! Amen.«

222. Poglavje

Tubalkajnovo pretirano spoštovanje Henoha. Henohov govor o pravem spoštovanju in o poroki med sorodniki. Svečana noč na očiščeni planini

1. Po tej Henohovi kratki pripombi, sta se oba globoko priklonila in potem odšla k svojemu opravilu.
2. Toda Tubalkajn se je vrgel pred Henoha in ga prosil odpuščanja, ker ni opazil tako neizrekljivo visokega gosta, da se nahaja med njimi in mu ni takoj izkazal najvišjega spoštovanja.
3. Vendar je Henoh Tubalkajna dvignil s tal in mu rekel: »Brat, ubogi brat! Kaj delaš pred menoj, tvojim bratom?
4. Glej, celo Gospod, naš Bog in Oče, kljub Svoji neskončni, nedotakljivi svetosti to prepoveduje za vse nas, s tem, da nam je nadrobno dokazal, da je lažje človeku pred Njim upogniti koleno kot pa srce!
5. Vendar to ne privede človeka do življenja, ampak samo upognjeno srce!
6. Torej, nekdo z neupognjenim srcem, ki se ni pripravljen ponižati in se očistiti pred Bogom, ampak se meče v prah, vse svoje življenje ne bo imel koristi od tega.
7. Toda tisti, ki upogne svoje srce, ga očisti in napolni z ljubeznijo, mu ni več treba svojega telesa metati v prah, kajti njegov duh v svoji ponižnosti in veliki ljubezni do Boga ve, da telo pripada prahu zemlje in se bo vrnilo tja od koder je bilo vzeto.
8. Tako ti živiš v hiši in k tebi pride imeniten visoki gost, - ali bi morda iz čistega spoštovanja do visokega gosta porušil celo hišo v prah in jo potem znova zgradil, da bi sprejel gosta v svojo hišo?
9. Mislim, da bi bilo to skrajno smešno in neumno, kajti prvič, plemeniti obiskovalec tega ni zahteval, in drugič, on le pričakuje, kako ga boš kot lastnik hiše sprejel ti, ne pa kako se bo tvoja mrtva nepremična hiša vedla do njega.

10. Tako je tudi naše telo le prebivališče duha in ni istovetno z duhom, in Sveti, najbolj ljubeči Oče potem vidi le tisto kar dela duh.
11. To je ljubezen in njena svobodna volja, ne pa tisto kar bi morda storilo telo, ki pa ne more narediti ničesar, ampak le nemo izpolnjuje svoje naravne potrebe, ki so pod sodbo.
12. Zato bodi ti Tubalkajn, moj dragi brat v duhu!
13. Upogni svoje srce samo pred Bogom, ljubi Ga nadvse in mene tvojega brata kot sebe, in boš storil vse kar je pošteno in pravilno pred Bogom in celim svetom!
14. Prejel si tudi novo ženo, - ki je prava in primerna, - vendar pa je bilo tvoje sobivanje s sestro gnusoba pred Bogom. To je bilo prvim otrokom Adama dovoljeno storiti v času, ko Bog še ni ločil krvi in je tako obstajala samo ena kri in eno meso.
15. Vendar, ko se je s časom število ljudi zelo povečalo, je Bog razdelil kri, sicer bi se prav kmalu poslabšala in izumrla.
16. Iz tega razloga je bila stopnja krvnega sorodstva vedno bolj in bolj določena. Zaradi te določitve brez Božjega posebnega dovoljenja ni bilo nikomur dovoljeno vzeti ženo iz prvega kolena, ampak samo iz drugega, tretjega in tako naprej; tako da je bilo bolj oddaljeno sorodstvo bolj pravilna izbira.
17. Sedaj si vzel ženo iz zelo oddaljenega sorodstva; zato si ravnal dobro, prav in primerno tudi v tem, in jo lahko pripelješ sem, tako da vaju bom lahko blagoslovil!«
18. In Tubalkajn je takoj poklical svojo ženo in jo spoštljivo predstavil Henohu.
19. In Henoh je nanju položil svoje roke in ju blagoslovil v Gospodovem imenu.
20. Po tem dejanju je Henoh poklical Lameha in sedmerico in jim rekel:
21. »Bratje! Poslušajte, taka je Očetova volja: 'Zvečer, potem ko se boste okrepili z več brati iz nižin, jih blagoslovite v Mojem imenu, potem pa naj gredo na potrebni počitek!
22. Vendar pa vi, vključno z Lamehom, pojdite na planino, ki jo je Kisehel očistil v Mojem imenu in tam bedite do jutra!
23. Takoj, ko boste opazili prve znake zore, se globoko v svojem srcu osredotočite, kajti v tem trenutku bom sprva občuten, potem tudi slišen in končno viden med vami!'
24. Torej, naredimo vse tako, da bomo lahko deležni takšne milosti! Amen.«
25. In takoj so bratje, vključno s Lamehom, vstali, blagoslovili vse številne prisotne in jih napotili k počitku.
26. Ko so med glasnim slavljenjem Božjega imena vsi odšli, so tudi Henoh in vseh ostalih sedem, vključno z Lamehom, zapustili hišo in naglo odšli na vrh približno tristo klafter (500 metrov) visoke planine.
27. Ko so prispeli na vrh, so se z enoglasnimi srci Očetu zahvalili in Ga slavili. Po tem so se pogovarjali o Božjem vodstvu in o čudovitih velikih delih, kar je Lameh tako pozorno spremljal, da je bil od same blaženosti čisto iz sebe.
28. Ko je Henoh opazil, da se dani, je rekel bratom:

29. »Sedaj pa naj naši jeziki molčijo! Vsak naj se zbere globoko v svojem srcu in se pripravi na sveti sprejem Gospoda, našega Boga, našega Najsvetejšega Očeta, kajti On je že na poti k nam!«
30. Nato so vsi utihnili in Oče je tiho prišel k Svojim, ki so Ga čakali.

223. Poglavje

Jutranji mogočen veter in ognjeno morje. Gospodov glas nad ognjenimi krogi. Sončni vzhod in novi obiskovalec z višin

1. Prvo svitanje novega dne se je začelo, ko je zavel mogočen veter, vendar kljub svoji silovitosti ni nikogar poškodoval, ampak v vsakem vzbudil prijeten in veder občutek.
2. Ko je siva zora prešla v svetlo rdečo, se je veter polegel, toda vedno bolj silno so bližnje in oddaljene gore začele goreti.
3. In kmalu so svetli plameni zajeli še vse druge gore in hribovja, tako da je bilo v tem bleščečem ognju težko zaznati zoro.
4. Izgledalo je tako, kot da je vso pokrajino zajelo ognjeno morje.
5. Na koncu je Lameh opazil svetle plamene, ki so tu in tam izbruhnili tudi celo iz njegove planine, tako da ga je zaradi tega začelo malo skrbeti.
6. Kajti mislil je, da bo to njegov konec, zato je bil malce nezaupljiv.
7. Ko so plameni vedno bolj in bolj silovito naraščali, Lameh ni mogel več ostati ravnodušen, ampak je vstal in zelo spoštljivo rekel Henohu:
8. »Mogočni, veliki Gospodov prijatelj, glej, uničujoči plameni so že čisto blizu! Ali misliš, da bo za nas varno, če ostanemo tukaj?
9. Če bi bilo odvisno od mene, bi gotovo rajši odšel s tega kraja!«
10. Toda Henoh je odgovoril Lamehu: »Brat Lameh, ali misliš da bo Najsvetejši stopil na nečista tla?
11. Glej, tako očisti Gospod Zase Svoje ceste, ko želi priti k nam.
12. In, če želi kdo priti k Njemu, mora prav tako skozi ogenj ljubezni, drugače ne more priti do Njega!
13. Glej, ko Gospod pride, pride v ognju Svoje ljubezni; vendar On ni v vetru, niti v ognju, ampak je Njegova narava rahel vetrc.
14. Zato se ne boj ognja, - ker ti ta ne bo niti en las osmodil, - ampak z nami potrpežljivo in popolnoma neustrašno počakaj, in poslušaj, kajti sedaj boš slišal Očetov glas!«
15. Te besede so Lameha zopet popolnoma pomirile, in je čakal, da sliši Očetov glas.
16. Ko so jih plameneči svetli krogi že obkrožali, so nenadoma nad ognjenimi krogi zaslišali glas, in Njegova beseda je bila taka:
17. »Mir z vami in s teboj, Lameh! Kajti danes se bom vselil v kočo, ki si Mi jo postavil (to se nanaša na novi tempelj).
18. Moje ime je Jehova in bom dejavno prebival v koči.
19. Razen tebe nihče od tvojih ljudi ne sme vstopiti v kočo.
20. Vendar, če bo nekoga njegova velika ljubezen prignala k Meni, mu boš odprl vrata Moje hiše, in tako bo to vedno storjeno!

21. Na tej planini boš Zame postavil spomenik, na svoj način, tako da se bo ob pogledu nanj vsak lahko spomnil, da Sem tukaj govoril s teboj.
22. Tako resnično, kot Jaz, Sveti Bog živim: 'Če bi Me morda otroci višin ali nižin kdaj pozabili, bom Jaz zaradi tega sodil vsej Zemlji in prignal mogočno povodenj visoko čez vse gore, kot si sedaj videl plamene visoko nad najvišjimi gorami, in pustil Bom propasti vsa bitja na Zemlji!
23. To Lameh, ti Tvoj Bog in tvoj Gospod sedaj govori!«
24. Tedaj je Lameh globoko v svoji duši zadrhtel, padel pred Bogom na obraz in Mu v svojem srcu obljubil v času svojega življenja zvestobo za vedno.
25. Nato je vzšlo sonce in močna roka je zgrabila Lameha in ga dvignila.
26. Ko je ponovno odprl svoje oči, glej, je zagledal na svoje veliko začudenje, da je ves plameneči ogenj na zemlji ugasnil! Očiščena Zemlja je veličastno zasijala, osvetljena z močno svetlobo jutranjega sonca, poleg katerega je Lameh videl močnega, mladega, resnega in postavnega moškega in ga vprašal:
27. »Ali si tudi ti novi obiskovalec s posvečenih višin?«
28. In njemu še vedno neznani človek mu je rekel: »Prav imaš, tudi jaz prihajam od tam, in sicer, iz najvišjih višin!
29. Toda sedaj pojdimo dol v tvojo hišo; šele tam Me boš pobliže spoznal! Henoh, spremljaj Me! Amen.«

224. Poglavje

Henohov govor o goreči ljubezni do Svetega Očeta. Sveti Oče potrdi Henohovo ljubezensko vznesenost. Lamehova spreobrnitev kot dokaz o moči božanske ljubezni

1. Žareč od ljubezni se je Henoh zgrudil ob Očetu in rekel v svojem srcu: 'O Ti najboljši, presvetli, najbolj ljubeči Oče, kakšno brezmejno srečo Si pripravil mojemu srcu! Jaz, šibak človek Zemlje, Te smem spremljati?!
2. Čeprav sem veliki duhovnik, od Tebe postavljen in imenovan, toda kaj je to v primerjavi s Teboj, Ti Najsvetejši, najbolj ljubeči Oče?
3. Vendar jaz tega večno ne bom vreden, ampak – o Sveti Oče! Tvoja neskončna blagost, milost, ljubezen in usmiljenje so mi to storile; in tako Te jaz lahko zato zgolj ljubim do smrti!
4. Oh, ko bi Te le lahko ljubil z močjo in mogočnostjo vseh nebes; s kakšno neskončno blaženostjo bi rad to storil!
5. O Oče, Ti večna, najčistejša in vsemogočna ljubezen, ne pusti mi še vedno nezmožnemu takšno vzvišeno nebeško blaženost, da sem tukaj tako neizrekljivo blažen; kajti moje srce ne more več vzdržati takšnega ljubezenskega ognja!
6. Toda kakšne neumnosti govorim v svoji omami!
7. Ker je vse to Tvoja najsvetejša sveta volja; naj se zato vedno vse zgodi kot je Tebi prijetno!
8. O Ti Sveti Oče! Kako dober moraš biti v Sebi, da jaz, nič pred Teboj, že zaznavam Tvojo tako neizmerno veliko neskončno dobroto!

9. O ti Zemlja, stresi se od velikega zanosa, kajti Stvarnik, ki ti je dal življenje, sedaj hodi po tebi! In ti, ubogo Sonce, ali si ti s svojo svetlobo tudi sedaj upaš poslati svoje žarke navzdol na Zemljo, ko On, čigar najmanjši dih te je nekoč priklical v bivanje, sedaj hodi po tej?
10. Toda jaz zopet govorim kot nekdo, ki je zmeden od ljubezni. Zemlja je tiho v svojem tako velikem, vzvišenem spoštovanju, ker je zaznala koga sedaj nosi in sonce s svojimi nežnimi žarki ponuja Gospodu svojo največjo možno hvalo ljubezni.
11. Vse, vse je prevzeto v vzvišenem, pobožnem molku, polnem spoštovanja; le jaz v sebi kar naprej blebetam!
12. Jaz očitno grešim, ker nimam dolžnega spoštovanja, toda ne morem si pomagati, kajti preveč Ga ljubim, da bi obrzdal svoje srce, ki je prepolno ljubezni!
13. Kakšna sreča in kakšna blaženost, ki pa se lahko v večnosti tudi izravnata: Biti z Njim, hoditi ob Njegovi najbolj ljubeči, očetovski, vsemogočni strani in dovoljeno ljubiti Ga z vso svojo močjo!
14. Toda sedaj utihni, moje srce, kajti On je videti, kot da mi želi nekaj povedati.
15. Oh, veseli se, vse moje bitje, ker boš zopet zaslišalo iz najsvetejših Očetovih ust – besede življenja!'
16. Medtem je sedaj že devet oseb prišlo s planine dol do ravnice, in Gospod se je ob Henohu ustavil in rekel vsem:
17. »Prijatelji, tukaj se za nekaj časa ustavimo, kajti vidim, da so nekateri od vas postali malce utrujeni; in ti Moj ljubljeni Henoh, si najbolj izčrpan, ker Me je tvoje srce skoraj napadlo.
18. Povem ti: brezmejno velika je tvoja ljubezen do Boga, tvojega Očeta, vendar če bi lahko okusil Očetovo veselje ob otroški veliki ljubezni Zanj in potem dognal Njegovo veliko ljubezensko sanjarjenje in misli, v katerih vsemogočen, neskončen in večen dela velike načrte, kako bo naredil takšne otroke, ki ga bodo nadvse ljubili, tako neskončno srečni, kot je Njegovi vsemogočnosti najbolj mogoče, bi ti minil že ob najmanjšem zbližanju s takimi Božjimi mislimi!
19. Še naprej sanjari v svoji čisti ljubezni do Boga, kot si Moj ljubljeni Henoh sanjaril do sedaj, tako da bo nekega dne iz takšnega sanjarjenja izšla velika resničnost, ki bo zelo presenetila tvoj duh!«
20. Potem se je Gospod obrnil h Kisehelu in mu rekel: »Kisehel, ali si sedaj spoznal moč Očetove ljubezni?
21. Glej, ko si bil poslan navzdol v nižine, si na skrivaj še vedno dvomil v uspeh in po prvem soočenju razmišljal pri sebi:
22. 'Gospodova moč je res neskončno večja kot jo lahko doume najpopolnejši duh le v najbolj neznatnem delu, vendar kar se tiče Lameha, nič večjega ne bo doseženega še najmanj pa na poti ljubezni!
23. Lameh bi moral biti usmrčen in nato oživljen s popolnoma drugačno voljo, - kateri koli drug poskus tu ne bo uspel!'
24. Sedaj poglej, ničesar nismo potrebovali kot le ljubezen in cele nižine so sedaj očiščene pred nami.

25. Tako bo ostalo tudi za vedno. Koder ljubezen ne more več ničesar doseči in pridobiti, nobena druga sila ne bo sposobna ničesar narediti!
26. Tako so vsa ustvarjena dela izšla iz ljubezni; kako bi bila potem dela močnejša kot ljubezen, ki je njihov prvotni vzrok!
27. Ker smo si sedaj opomogli, nadaljujmo, kajti velika množica nas že pričakuje.
28. Zato pojdimo, da bodo prejeli naš blagoslov ob pravem času! Amen.«

225. Poglavje

Lameh sprašuje kako je mladeniču ime. Kisehelov dvoumen odgovor. Mladeničev govor ljudstvu

1. Po teh besedah so vsi spet vstali in nadaljevali pot v mesto.
2. Na poti se je Lameh, kateremu se je po glavi motalo tisoč misli o tem neznanem človeku, obrnil h Kisehelu in ga vprašal: »Poslušaj, veliki, mogočni prijatelj in brat! Ali poznaš tega nenavadnega mladeniča in kljub temu tako neizmerno modrega človeka? Ali je on še več kakor veliki duhovnik Henoh?
3. Kajti glej, zdi se mi precej nenavadno, da na videz neskončno mogočen in moder Henoh, ob svoji veliki starosti, kaže tako veliko spoštovanje temu mladeniču!
4. Sam pa moram priznati: Kar se tiče modrosti, velike dobrote in ljubezni, se zdi, da Henoh ni ravno pred njim, tem veličastnim človekom!
5. Vendar pa se mi kljub temu zdi nekoliko nenavadno, da se Henoh proti njemu tako ponižno obnaša, tako poln ljubezni, kot da je odvisen zgolj od njega!
6. Torej, če pobliže poznaš tega nenavadnega človeka, mi povej kaj se skriva za njim, tako da mu bom tudi jaz lahko izkazal takšno spoštovanje kot si ga zasluži!
7. Da mora biti neizmerno moder in mogočen sem razbral iz govora, ki ti ga je namenil.
8. Vendar ste vsi z višin taki, da pred vašimi očmi ni varno nobeno srce.
9. Torej je tudi on, ker je dobro vedel kaj si razmišljal, ko te je poslal k meni.
10. To me ni zmotilo, ampak - kot sem rekel - le Henohovo vedenje proti njemu!
11. Zato te še enkrat prosim, da mi poveš več o tem mladeniču, pod pogojem, da ti je to prijetno in to lahko storiš!«
12. In Kisehel je odgovoril Lamehu sledeče, rekoč: »Dragi brat Lameh! Kar zadeva tega mladeniča, obstaja za to, da se obnaša Henoh kot mi vsi na tak podrejen način do Njega, tako globok in skrivnosten razlog, da ga ti v tem trenutku ne bi mogel dojeti.
13. Zato za zdaj še nekaj časa potrpi, potem pa Ga boš zagotovo prepoznal.
14. Vendar kar lahko od mene izveš je le to, da je On, kot ti je Sam rekel na planini, resnično Najvišji Gospod z najvišjih višin nad vsemi otroki višin in s tem tudi nižin!
15. V tem trenutku ti ni treba vedeti več o tem mladeniču!

16. Čas, ko Ga boš bolje spoznal je že tako ali tako blizu, zato bodi do takrat potrpežljiv!«
17. Medtem so že prišli med vriskajočo množico pred Lamehovo hišo, in tako Lameh ni mogel več spraševati.
18. Ko so se ustavili pred Lamehovo hišo, je mladenič takoj stopil na že znano govorniško ploščad in nagovoril ljudstvo s sledečimi blagoslovljenimi besedami:
19. »Poslušajte vi, Moji ubogi otroci! Kajti na ta dan, iz Svojih ust, tako govori Gospod, vaš Bog, vaš Stvarnik in vaš najbolj ljubeči Sveti Oče:
20. Mir z vami! Spoznajte edinega pravega Boga in Očeta, edinega gospodarja neba in Zemlje in Ga nadvse ljubite in On vas bo vedno poslušal, gledal na vas in vam pomagal v vsem kar vas teži ter vam vedno dal kar potrebujete!«
21. In naprej govori Gospod: »Varoval vas Bom, dokler boste ostali v Moji ljubezni, če pa boste Mene presojali samovoljno, ne da bi se ozirali Name, Bom umaknil Svojo milost in vam pustil, da boste drug drugemu svetloba z vašo lastno svetlobo.
22. Toda svojo svetlobo Bom umaknil; potem se boste kmalu znašli v veliki stiski in temi, ki bo mnogo hujša celo od tiste iz začetkov do sedaj.
23. Sedaj sem vam poslal mogočne odposlance, ker ste bili od otroštva šibki in bedni.
24. Potem pa vam bom poslal le šibke odposlance, obdarjene zgolj z modrim jezikom, vendar z nemočno voljo, in vi jih boste nato zgrabili in usmrtili ter si tako povzročili Mojo jezo za neizprosno sodbo, ker Sem vam sedaj pokazal tako veliko milost in usmiljenje in vas iz Sebe okrepil!
25. Danes vam dajem Svoje Ime. Ostanite s tem Imenom, potem bom tudi Jaz ostal z vami; vendar če boste zapustili Moje Ime, vas bom tudi Jaz zapustil.
26. Kajti vi lahko vedno svobodno hodite pred Menoj. In tako prejmite Moj blagoslov! Amen.«
27. Tedaj je Gospod blagoslovil nižine in vse ljudstvo se je vrglo na tla pred mogočnim govornikom in k Njemu molilo v Gospodovem imenu.
28. In Gospod se je nato vrnil k Svoji družbi in v spremstvu Henoha vstopil v Lamehovo hišo; od tedaj se nihče ni upal približati Lamehovi hiši.

226. Poglavje

Lameh in njemu še vedno nepoznani Sveti Oče v prestolni dvorani. Gospod kot ključ in vrata

1. Ko so prišli do vrat prestolne dvorane, je Lameh hitro stopil do njemu neznanega moškega in Mu rekel:
2. »Ti, še veliko mogočnejši prijatelj kot Kisehel in njegovi bratje in celo od velikega duhovnika Henoha, tukaj je prestolna dvorana, v kateri na prestolu počiva Najsvetejše Božje Ime.
3. Ker si ljudstvu tako presunljivo in mogočno govoril o tem Imenu, kot iz Božjih ust, ti bo zagotovo prijetno, če si boš ogledal to Najsvetejše Ime.

4. Če hočeš to narediti še pred našim jutranjim obrokom, bi jaz takoj odprl dvorano! Kajti glej, tam v ozadju čaka sto podložnikov obeh spolov. Le namigniti jim moram in bodo takoj pri roki, da nam odprejo težka bronasta vrata!«
5. In Gospod je odvrnil Lamehu: »Zakaj bi ljudi po nepotrebnem nadlegovali?! Glej, tudi to lahko storimo in to precej lažje od ubogih, šibkih ljudi!«
6. Toda Lameh je rekel: »To je zagotovo res, ampak moramo zahtevati ključe?«
7. In Gospod je odgovoril Lamehu: »Poslušaj Lameh, Jaz Sam Sem ključ in vrata. Z Menoj lahko odpreš vse kar je kjerkoli zaklenjeno, in preko Mene lahko vstopiš v sobo večnega življenja!
8. Da bi tudi dokazal, da Sem ključ, ki lahko odpre katerakoli vrata, le poglej na vrata. Ko jim bom rekel: 'Odprite se!', se bodo odprla tudi brez tvojega ključa!«
9. Tedaj je Gospod rekel vratom: 'Odprite se!', in dve težki vratni krili sta se tako hitro odprli, da Lameh ni mogel slediti kako in kdaj se je to zgodilo.
10. Ob tem se je Lameh izredno začudil. Odhitel je nazaj h Kisehelu in mu rekel: »Poslušaj, brat, to je zame malo preveč!
11. Prestrašen sem in bojim se tega človeka, kajti verjamem, da bi ta lahko s svojo besedo gore premikal!
12. Povej mi: Ali ti lahko to dosežeš z močjo svoje volje in besede?«
13. In Kisehel je odgovoril Lamehu: »Seveda, - toda le, kakor vse doslej, z Gospodovo pomočjo in milostjo, brez katere ni ne moči, niti sile, niti kakršnekoli milosti!
14. In tako lahko vsak z Gospodom zmore vse, toda brez Gospoda nič; kajti Gospod je edini vsemogočen in lahko naredi iz Sebe vse in nihče, razen Gospoda ne more narediti ničesar iz sebe!«
15. In Lameh je spet vprašal Kisehela: »Torej mora biti ta nenavaden mladenič obdarjen z neizmerno milino, kar vpliva na vse to in se odraža pred nami vsemi?«
16. Nato je Kisehel odgovoril: »Seveda, moj dragi brat Lameh! On ima najvišjo stopnjo milosti od Boga in je zato Najmogočnejši od mogočnih in Najmodrejši od modrih!«
17. In Lameh je odgovoril: »To se mi zdi precej nenavadno, da je obdaril Bog prav tega mladeniča z več milosti, modrosti in moči, kakor vas izkušene može visoke starosti! – Ali se to ne zdi tudi tebi čudno?«
18. In Kisehel je odgovoril: »Oh, sploh ne; glej, Gospod dela tako kakor mu je všeč. Ali ne blešči in diši pogosto tudi majhna cvetlica mnogo bolj od največje vrtnice? Zakaj? To ve edino Gospod!
19. Toda glej, mladenič se približuje plošči; zato bodimo pozorni kaj bo storil!«
20. Vendar je Gospod le pogledal ploščo in se brez daljšega obreda kmalu spet obrnil in nato rekel Lamehu:
21. »Torej, Moj prijatelj, pojdimo, saj si nam pripravil jutranji obrok!«
22. Lameh je bil na to pripravljen in je rekel mladeniču: »Moj nadvse cenjeni prijatelj, poln najvišje moči in modrosti! Moramo samo vstopiti v jedilno dvorano, kjer je vse že urejeno!«
23. In Gospod je odgovoril: »Torej, pojdimo!«

24. Tedaj se je Gospod pomaknil naprej ob Henoha, Kisehel in Lameh z ostalo šesterico pa so Mu sledili.
25. Med potjo je Lameh rekel Kisehelu: »Brat, to se mi zdi spet precej nenavadno, in sicer, da se ta od Boga visoko postavljeni človek, plošči ni niti malo priklonil, ampak jo je samo bežno pogledal in ji nato obrnil hrbet!
26. Povem ti, to me je najbolj od vsega presenetilo!«
27. Nato je Kisehel rekel Lamehu: »Dragi brat, naj te to ne moti, kajti v kratkem ti bo vse postalo jasno kot beli dan!
28. Vendar, naredi vse tako kot je rekel in Bog bo z vsem izjemno zadovoljen!«

227. Poglavje

Obed v jedilni dvorani. Imenovanje Lameha za duhovnika njegovega ljudstva. Henoh govori o duhovništvu in kraljevanju. Zamujena molitev pri mizi. Sveti Oče se Sam razkrije Lamehu

1. Ko so visoki gostje vstopili v jedilno dvorano, so se tam takoj srečali s Tubalkajnom, Muro in Kuralom. Slednja sta po zaključku svojega dela v poznih večernih urah dostavila Lamehu ključ od vrat obzidja.
2. Mura je Lamehu takoj izročil ključ in mu zagotovil, da je vse dokončano v največjem sijaju.
3. Nato je Lameh oba povabil k jutranjem obroku in mimogrede rekel Muri:
4. »Prijatelj in brat Mura, ne odpusti še svojih delavcev, ker boš od mene dobil naročilo za še eno delo.
5. Vendar sedaj ostani tukaj, to se pravi, v tej družbi!«
6. Mura, ki je zraven Henoha opazil mladeniča, je Lameha na skrivaj vprašal: »Razsvetljeni in modri kralj Lameh, ali bi mi hotel povedati, kdo je ta veličastni mladenič ob Henohu?
7. Videti je tako poln ljubezni, tako resen in moder! Ali tudi on prihaja z višin?«
8. In Lameh je odgovoril Muri: »Moj dragi, najbolj cenjeni brat! V zvezi s tem ti je bilo slabo svetovano, da si se obrnil name, kajti do zdaj jaz o njem vem komaj kaj več od tebe!
9. Toliko vem iz lastnega opazovanja in iz zelo tehtnih Kisehelovih besed, in sicer, da je ta mladenič izredno moder in resnično strašljivo mogočen v besedi in volji, in da je Kisehel pravkar jasno izjavil, da je on tudi Najvišji Gospod z višin, komur je celo visoki duhovnik Henoh podložen, tako da je zagotovo tudi kralj!
10. Glej, to je vse kar vem o njem; začasno bodi s tem zadovoljen, dokler morebiti ne prejmeva več svetlobe, in se usedi s Kuralom za mizo ter jej in pij! Toda ne obrni svojih oči stran od tega človeka; morda boš na njem odkril več od mene!«
11. Tedaj je Lameh vzel ključ in ga odnesel Henohu, kateremu je ob tej priložnosti rekel:
12. »Mogočni prijatelj in edini visoki duhovnik edinega pravega, vsemogočnega, večnega Boga, glej, tu sta oba ključa skupaj! Tebi ju izročam,

ker imaš samo ti pravico, da z njima odpreš kar je Božjega, to je, kar smo zgradili v Njegovo slavo in Njegovo hvalo v skladu z Njegovo najsvetejšo voljo!«
13. Toda Henoh je rekel Lamehu: »Brat Lameh, toda Gospodova volja je, da bi svojemu ljudstvu ne bil toliko kralj, temveč tudi duhovnik, Gospod Sam pa je Gospod vse oblasti, moči in sile od večnosti!
14. Zato zadrži ključe svojega duhovništva in za nas odkleni tempelj in preddverje, ko bo za to prišel čas!
15. Vendar naj dodam še tole: Duhovnik je pravi brat bratov po Božjem ljubezenskem redu; toda kralj je že sodba za ljudi!
16. Kadar se bodo ljudstva znašla pod kralji, bodo ta, ljudstva namreč, pod sodbo. Zemlja jim bo odvzeta in kralju bodo morali plačevati visoke davke; celo njihovo življenje bo pripadalo njemu.
17. In kdor bo nad tem godrnjal in se kujal, ga bo kralj neredko kaznoval do zadnje kaplje krvi!
18. Potem bo mnogo gorja in velika stiska na vsej Zemlji!
19. Tako od zdaj tudi ti bodi raje duhovnik, kot pa kralj svojega ljudstva!«
20. In Lameh je, ves iz sebe od veselja ob svojem imenovanju za Gospodovega duhovnika, rekel Henohu:
21. »Mogočni prijatelj in visoki Božji duhovnik! Poslušaj, če bi bil tisočkrat kralj, bi se tisočkrat odrekel kraljevanju, zato da bi bil lahko duhovnik vreden tvojega reda!«
22. In Henoh mu je odgovoril: »Brat, pridi k mizi; kajti to kar hočeš biti, si že! Sedaj pa si vzemiva obrok in se okrepiva za služenje Gospodu!
23. Po tem je Lameh zadržal ključe in se veselo usedel za mizo ter jedel in pil kakor vsi ostali.
24. Medtem, ko je slastno jedel, se je nenadoma spomnil, da ni nihče najprej blagoslovil hrano, tako kot jo je blagoslovil Kisehel, niti se ni nihče Bogu zahvalil, Ga slavil in hvalil.
25. Naglo je vstal in rekel: »O moji dragi prijatelji in bratje! To je grozno! Od vseh dni smo danes, ko smo prejeli toliko neizrekljivih Božjih blagoslovov in bili blagoslovljeni z veliko, veliko milostjo Gospoda, velikega, vsemogočnega Boga, ki se bo v Svojem najsvetejšem Imenu, naselil med nami v zgrajenem templju, vsi pozabili na to, da bi Mu ponudili, svetemu Darovalcu vseh dobrih darov, najbolj spodobno zahvalo, preden smo si drznili dati najmanjši grižljaj v usta!
26. Oh ne, kaj smo storili? Jaz bi raje umrl, kot da zaradi tega ne bi tri dni ničesar jedel!«
27. Toda Gospod se je pri tem Lamehu nasmehnil, ga poklical k Sebi in mu rekel: »Lameh, če bi imel otroka, ki je storil zoper tebe popolnoma nepomemben prestopek; vendar je napako v sebi spoznal in takoj v obupu tebi zaklical: 'Oče, to je grozno, - glej, grešil sem zoper tebe! Gorje mi, zato tri dni ne bom zaužil niti grižljaja, tudi če bi moral od lakote že drugi dan umreti!'
28. Če boš potem rekel otroku: 'Poslušaj, moj ljubljeni otrok! Tvoje dejanje je bilo le majhna, nehotena napaka; zato naj te to ne skrbi! No, pridi k meni in me ljubi; kajti nisem se zmenil za tvojo domnevno napako!'

29. Kaj bi ti bilo ljubše; da pride otrok k tebi in te ljubeče objame s svojimi nežnimi rokami, ali pa da vztraja pri svojem strogem namenu?
30. Praviš: 'Meni bi bilo neizrekljivo bolj ljubo, da bi ubogi otrok prišel k meni in me ljubeče objel!'
31. Dobro, Jaz pa ti povem; - tako stori tudi ti nebeškemu Očetu to, kar si spoznal, da je bolje, ker si tudi ti Njegov otrok, in Mu bo to velikokrat bolj všeč, kot pa vse tvoje postenje!«
32. In Lameh je vprašal: »Toda kje je Oče, da bi lahko šel k Njemu in storil tako kakor otrok?«
33. In Gospod je spregovoril: »Lameh! Poglej sem, tukaj viden stoji pred teboj! Jaz sem Oče, Bog nebes in Zemlje!«
24. Tedaj so vsi popadali na tla, in Lameh je zajecljal: »O Ti Sveti Oče! Bodi milosten in usmiljen do mene, ubogega grešnika! Tvoja sveta volja naj se vedno zgodi! Amen.«

228. Poglavje

Gospodov govor o pravem čaščenju Boga

1. Vendar je Gospod vsem otrokom nižin takoj ukazal vstati in jim nato rekel:
2. »Poslušajte vsi, Moji otročiči! Jaz Sem edini, Sveti, Vsemogočni Bog in Stvarnik vseh stvari in bitij v nebesih in na Zemlji! Razen Mene ni drugega Boga in vsa neskončnost in vsa večnost sta popolnoma napolnjena z močjo Moje ljubezni, modrosti, milosti in usmiljenja, tako da Sem od večnosti Gospod popolnoma nad vsem, ker je vse iz Mene in neizogibno podložno Moji neskončni moči!
3. Kajti, kako bi lahko bilo drugače, saj vse kar je tu, je le iz Moje volje in iz nje obstaja, zato tudi nikoli ne more od nje pobegniti?! Kajti, če bi kaj lahko pobegnilo od Moje oblasti, bi moralo neizbežno prenehati obstajati, ker v vsej neskončnosti nič ne more večno obstajati, razen samo po Moji volji in iz nje, ki je edini temeljni pogoj vsega življenja in za večno napolnjuje ves neskončen prostor!
4. Ker je tako in nikakor ne more biti drugače, Me morate prepoznati kdo Sem, namreč, kot enega Boga in edinega Gospoda!
5. Kajti le ta je Gospod, ki je iz Sebe poln večne neskončne moči, sile in oblasti.
6. Jaz pa to imam večno in neskončno; zato Sem edini Gospod. Toda ne glede na vse to, se ne boste pred Menoj valjali v prahu in po nepotrebnem mazali svoje telo in njegovo ogrinjalo, ker vam nisem dal pokončno telo zato, da bi ga morali uporabljati kot črvi, temveč le, da hodite kot svobodni ljudje ves čas pokončno pred Menoj, kot Moji otroci in med seboj kot bratje in sestre.
7. Zato boste sedaj tudi izvedeli iz Mojih ust, da Mi kakršnekoli telesne usluge niso v veselje! Saj niste bili obdarjeni s telesom, da bi Mi služili na tak ali drugačen način, ker vam je bilo telo dano samo za vas, tako da vam služi ob pravem času in v primerni meri za krepitev vašega duha, ki je pravzaprav vaše naravno bitje.
8. Kaj torej pomeni, če se nekdo s svojim telesom pred Menoj vrže v prah?

9. Ali naj Jaz pri tem uživam, ali boste postali potem boljši, če se nekaj časa valjate v prahu?
10. Jaz pa vam povem, da je vse to neumnost! Glejte, če je nekdo rokodelec in potrebuje orodje, - ali ne bi bilo zelo neumno od njega, če bi pred začetkom svojega dela, za nekaj časa povaljal svoje orodje v prahu in blatu, iz čistega spoštovanja do dela, ki ga bo z njim opravil?
11. Menim, da bo rokodelec naredil bolje, če bo uporabil orodje za predvideni namen in nič drugega!
12. Dobro opravljeno delo bo dokaz spoštovanja dela, toda ne orodja!
13. Jaz Sem glavno delo za vaš duh in Sem vedno nespremenjen en in isti Bog!
14. Kdor Me časti in se ponižuje pred Menoj, naj bo ponižen pred Menoj in Me časti neprenehoma, ker Sem neprenehoma pred slehernim svet!
15. Torej, kdor Me želi častiti s svojim telesom v prahu, se mora valjati v prahu neprenehoma dan in noč!
16. Če bi to zahteval od vas, bi moral iz vas narediti črve in ne svobodne ljudi.
17. Pravo znamenje čaščenja je v tem, da vi vsi neprenehoma opravljate Mojo voljo, ki vam je bila trikrat razodeta, in sicer, po naravnem redu stvari, nato skozi vaše lastno duhovno srce, ki ni nič drugega kot ljubezen in nato po Mojih odposlancih; in to je sedaj potrjeno po Meni Samem.
18. Ljubite Me nadvse in drug drugega tako kot vsak ljubi samega sebe in Me boste častili v duhu in tako v vsej resnici.
19. To je Moja volja in edino kar pri Meni nekaj šteje; vse ostalo je ničevo in neumno.
20. Zato delajte tako in Jaz bom vedno zadovoljen z vami! Amen.«

229. Poglavje

Lamehovo vprašanje v zvezi z telesnim izražanjem čustev. Kar naredi čista ljubezen, je prav pred Bogom

1. Po tem Gospodovem govoru so vsi postali bolj pogumni in v svojih srcih slavili in hvalili Boga za Njegovo ogromno dobroto, milost in usmiljenje.
2. Lameh je zbral več poguma kakor drugi, da je vprašal Gospoda, rekoč: »O Gospod, samo Ti, veliki Bog nebes in Zemlje, Ti edini pravi, najboljši Oče človeštva, ki Si svet, neizmerno svet! Ali je res že grešno dejanje, če se nek človek, spodbujen od svojih čustev in gnan od svoje ponižnosti in mogočne ljubezni do Tebe, skoraj nehotno vrže pred Tvojo edino najsvetejšo Voljo in Ime, tako v duhu, nato pa tudi telesno, Tebe časti navznoter in navzven v prahu svoje popolne ničevosti in tako sam sebe Tebi v celoti žrtvuje?
3. Kajti to je tisto kar mislim: V primerjavi s Tvojo neskončno dobroto in usmiljenjem, noben človek ne more nikoli narediti preveč!
4. Ne glede na to, kako pogosto je človekov duh, v skladu s Tvojim svetom redom in Tvojo najsvetejšo ljubeznijo in voljo, neprestano zaposlen s Tabo, o Sveti Oče, bo to zagotovo zanj za večno najbolj prijetna naloga.
5. Vendar v nekaterih trenutkih, ko je on preveč prežet s Tvojo ljubeznijo in usmiljenjem, se solze kesanja, ljubezni in veselja izlivajo iz njegovih oči, ko Te

želi objeti, o Sveti Oče, tisoč in tisočkrat v najbolj goreči ljubezni, potem verjamem najgloblje v svojem srcu, da si človek sploh ne more pomagati in tako telesni gibi popolnoma ustrezajo duhovnim!
6. Tudi prijatelji, bratje in zaljubljenci, se objemajo, močno spodbujeni ob posebnih priložnostih; majhni otroci, spodbujeni v svoji ljubezni, se pogosto krčevito oklepajo svojih staršev; Ti Sam si uredil Svoje velike, veličastne stvaritve, tako da se v prav posebnih trenutkih izkažejo za bolj vzburjene in ob drugih trenutkih manj.
7. Sonce neprenehoma daje enako svetlobo; kar me spominja, kot Si omenil, na nenehno ukvarjanje s Teboj.
8. Ampak, to ne velja pri razdeljevanju toplote; tako se zdi, da je pri soncu opazno določeno stopnjevanje in sije včasih manj in včasih spet bolj močno!
9. Drevesa niso nenehno v razcvetu, niti neprestano ne donašajo plodov in vendar stojijo neprenehoma v Tvojem redu!
10. Tudi zrak pogosto pustoši in se nad nami premika v velikem in mogočnem vzburjenju.
11. Tudi gore ne gorijo neprenehoma, medtem ko vedno stojijo v Tvojem redu; le včasih postanejo vedno bolj vzburjene in potem se zdi, da Te hočejo ljubeče prijeti s svojimi ognjenimi rokami.
12. Tako tudi Tebi, o najsvetejši Oče, zagotovo ne bo nenavadno, če mi vodeni z našo ljubeznijo, s kretnjami našega telesa, vključno z duhovnimi, Tebe častimo, Te hvalimo, se Ti zahvaljujemo in Te obožujemo?!
13. Tudi kamen se lahko stopi v mogočnem ognju, ki je prav tako sila iz Tebe; zakaj ne bi bilo naše živahno in občutljivo telo, ko je še posebej vzburjeno v ljubezni Zate, poneseno z duhom, ki Te vedno ljubi, tudi malo raztopljeno v ognju ljubezni?«
14. Toda Gospod je položil Svoje roke na Lameha in mu rekel: »Lameh! Ti si bil sin sveta in takrat nisi vedel ničesar o vsem tem kar si Mi pravkar povedal.
15. Kako to, da si sedaj govoril kot duhovnik z višin, maziljen z Mojim duhom?«
16. In Lameh je poln spoštovanja odgovoril: »O Gospod, govorim tako kot me navdihuje moje srce in moja ljubezen do Tebe.«
17. Nato je Gospod rekel Lamehu: »Če Me kdo nadvse ljubi in mu njegovo srce, ki žari v tako veliki ljubezni Zame, pravi: 'Naredi to!' ali 'Naredi ono!', naj to naredi in Jaz bom z zadovoljstvom pogledal na vse, kar bo čista ljubezen Zame naredila.
18. Toda ljubezen naj bo za večno vaša svetloba in edini kažipot v Mojem imenu! Amen.«

230. Poglavje

Lamehova neumna želja po zakonih. Gospodovo razkritje razumevanja zakonov in svoboda v ljubezni

1. Po tem vzvišenem pojasnilu, je Lameh, poln hvaležnosti in ponižnosti zopet spregovoril in tako vprašal Gospoda:

2. »O Gospod, potem ko sem Te enkrat že prosil in vprašal, popolnoma zaupam v Tvojo neskončno dobroto in potrpljenje in si drznem Tebe še naprej prositi in spraševati!
3. Zato Te želim vprašati, tako da bi sedaj neposredno iz Tvojih presvetih ust lahko izvedel, kaj bi Ti bilo v posebno zadovoljstvo, da bi se tako človek po tem ravnal v vseh svojih zemeljskih okoliščinah.
4. Kajti glej, o Sveti Oče, na zaključeni cesti iz enega kraja do drugega, se ne more nihče izgubiti, razen, če bi to hotel namerno, ali pa, da bi skušal najti bližnjico in pri tem tako zašel, da bi se izgubil in končal svojo pot v gostem grmičevju, polnem kač in gadov!
5. Torej, za nas vse ne bi moglo biti nič bolj zaželeno, kot cesta, ki bi jo Ti začrtal, o Sveti Oče, in sicer, z določenim zakonom delovati tako in nič drugače.
6. Kajti, ko bi imeli pravila, ki bi jih Ti predpisal, bi potem vedeli kaj hočeš in kaj je v skladu s Tvojim božanskim redom in bomo z lahkoto živeli na način, ki je Tebi prijeten.
7. Vendar mi nimamo pravil, tako da vsak naš korak spremlja velik strah, da se ne bomo zlahka pregrešili zoper Tvoj najsvetejši red!
8. Če bi bilo Tebi všeč, o Sveti Oče, bi Te za to prosil v imenu celotnih nižin in hkrati zagotavljam mojo nenehno, dosledno zvestobo, vedno in za večno!«
9. In Gospod je dvignil Svojo roko in rekel Lamehu in vsem ostalim:
»Resnično, resnično, vsem vam povem, zdaj še vedno sveti in ljubeči Oče:
10. »Brž ko vas Bom zvezal z zakoni, vas Bom zvezal tudi s sodbo; kajti brez sodbe ni mogoč noben zakon, pa tudi noben zakon brez sodbe!
11. Če bi ti, Lameh, doslej imel od Mene zakone, Jaz ne bi k tebi prišel kot Oče in tako vsem vam pomočnik, ampak kot najbolj neizprosen sodnik, da vas obsodi za vsa vaša zla dela!
12. Vendar od začetka niste imeli nobenih zakonov; tako ste bili kot dojenčki v zibelki. Storili ste veliko hudega, zares ste počenjali kruta dejanja, toda ker od Mene niste neposredno prejeli določenega zakona, ampak le posredni nasvet, do sedaj niste bili podvrženi nobeni sodbi, - in sedaj sem Jaz tukaj, da vam pomagam!
13. Kako Me lahko potem, ti Lameh, prosiš za zakone?
14. Kaj je bolje, biti popolnoma svoboden v ljubezni do Mene in Me tako imeti za Očeta, ali biti zvezan z zakoni in Me s tem imeti za stalnega sodnika?
15. Resnično, vsem vam povem: Raje bi uničil vse kar je ustvarjeno, kakor da bi vklenil Svoje otroke z zakoni, s čemer bi prenehal biti Oče in jih sodil za večno smrt!
16. Zato ti, Lameh, vzemi svojo prošnjo nazaj in ta naj v tebi popolnoma izgine; kajti v vsej tvoji nekdanji zlobnosti si Mi bolj všeč, kot pa bi Mi bil, če bi upošteval zakone z najstrožjo resnostjo.
17. Kajti zakon razveljavlja vso ljubezen med zakonodajalcem in tistim, ki je z zakonom obremenjen, in namesto ljubezni vzpostavlja najbolj hudo, neizprosno sodbo.
18. Toda, kdo lahko zase reče: 'Jaz lahko popolnoma izpolnjujem zakon!?'

19. Glej, Meni Samemu bi bilo to mogoče, sicer pa nobenemu svobodnemu bitju; ustvarjena bitja bi potem morala hoditi v sodbi kot živali!
20. Če je tako, kje je svobodna življenjska dejavnost duha?
21. Gorje vam in gorje vsakemu ljudstvu, ki mu Bom dal zakone, kajti potem bo Očetova hiša zaklenjena z železnim zapahom!
22. In razen, če ga Sam ne pridem izpolniti, bo propadlo vse stvarstvo!
23. Zato vam sedaj ne dajem nobenega zakona, ampak vam kot Oče povem le to, da Me nadvse ljubite in eden drugega kot ljubite sebe. To je Moja volja, vse ostalo storite iz modrosti, ki prihaja k vam po Moji ljubezni in boste živeli kot je Meni najbolj prijetno!
24. Upoštevajte vse to in delajte v skladu s tem, potem boste vedno imeli Mojo ljubezen in velika hiša vašega Očeta ne bo za vas nikoli zaklenjena! Amen.«

231. Poglavje

Lamehov neumen strah pred Gospodovo jezo. Gospodova razlaga, polna svetlobe, o Gospodovi jezi

1. Po tem govoru je celotna družba osupnila in še posebno Lameh, ki je sedaj sam pri sebi premišljeval:
2. 'Na splošno je On videti zelo dobrosrčen, tako da človek ob Njegovem pogledu zmeraj dobi nov pogum za pogovor z Njim; saj ga Njegov pogled izzove, da spregovori.
3. Toda sodeč po tem govoru, Mu ni mogoče povsem zaupati. Zato bom zagotovo naredil najpametneje, če se vzdržim govorjenja.
4. Kajti človek preprosto ne more vedeti, kako bi On utegnil sprejeti neumno, bežno besedo in na koncu bi bil lahko ob Njem popolnoma uničen za vse večne čase!
5. Njegova jeza mora biti nekaj neizrekljivo strašnega!
6. Če si človek le predstavlja jezo vsemogočnega Boga!
7. Prav gotovo bi bilo neskončno bolje, da sploh ne bi bil zraven jeznega Boga!
8. Zato bodi le tiho, še vedno moj neumni jezik, ti najbolj nesrečen majhen košček mesa v ustih! Ti bi lahko pripravil našemu človeštvu lepo usodo. Razjeziti Boga? Za Božjo voljo!
9. Ne, ne, sploh nočem več razmišljati o tem, ker je že sama misel o morebitnem Božjem gnevu bolj grozna od vsega kar bi si lahko človeški um kdajkoli izmislil!
10. In jaz, neumna človeška zver, sem si drznil govoriti z Njim, tako kot z navadnim človekom in pred Njim pokazal vso svojo neumnost!
11. Ne, bolj kot sedaj o tem razmišljam, kakšen bogokletnež sem bil, se mi zdi moja nesramna neumnost vsak trenutek bolj gnusna!
12. Pri tem sem deloval, kot da bi Ga hotel poučevati, pri izraženi volji Njega, Vsemogočnega Boga?!
13. Mogoče je na skrivaj že jezen? Za Božjo voljo, kaj sem nesrečen, neumen osel naredil?

14. Njegov pogled je sedaj resen! Ja, ja, to je tako kot sem najprej mislil: On je na skrivaj jezen!
15. Kdo me bo sedaj zaščitil pred Njim, če bo sprostil Svojo jezo nadme?
16. Oh, ko bi mi le tokrat prizanesel! V zameno bom molčal vse svoje življenje!
17. On tudi ne govori več, niti s svojimi, niti s komerkoli od nas!
18. Že samo to je znak, da je On precej močno jezen!
19. Sedaj molči tudi ti, moje srce in pričakuj v največjem strahu, tesnobi in drhtenju, najbolj grozen izbruh!'
20. Tedaj je Gospod stopil pred Lameha, ga zelo prijateljsko pogledal in mu rekel:
21. »Moj dragi Lameh, s kakšnimi bednimi mislimi, ki so Mene popolnoma nevredne, mučiš svoje srce?
22. Kako si lahko predstavljaš jeznega Boga?
23. Glej, ljubezen in jeza sta največji nasprotji popolnoma živemu duhu z najglobljim uvidom, ki ga je moč zamisliti!
24. Ljubezen je za vso večnost ohranjujoče načelo-, jeza pa je večno uničevalno načelo.
25. Torej, če bi bila kdajkoli jeza mogoča v Meni, bi zagotovo kmalu uničila vso ljubezen in s tem tudi vse kar sem z njo ustvaril,- in na koncu celo samo sebe!
26. Glej, zdaj pa vse še vedno obstaja, kje je torej Moja jeza?!
27. Seveda, človek lahko postane jezen, ker je zahvaljujoč svoji svobodni preizkušnji od Mene oddaljeno bitje in tako vedno v nasprotju z Mano, zaradi česar se lahko z Mano ponovno združi samo z ljubeznijo do Mene, - toda Jaz kot najčistejša ljubezen Sem popolnoma nezmožen jeze!
28. Nekoč je bila ljubezen v Meni obdana z jezo, toda potem je bila neskončnost še vedno brez ustvarjenih bitij, tako duhovnih kot snovnih!
29. Toda ljubezen je zgrabila zatiralsko jezo in postavila njeno snovno bit zunaj sebe.
30. In glej, iz te jeze so bili ustvarjeni vsi nešteti duhovi, sonca in svetovi, ta Zemlja in vse kar je na njej!
31. Zato, če hočeš v resnici videti Božjo jezo, poglej ustvarjene stvari; te predstavljajo Božjo jezo!
32. Toda te niso nikakor samo jeza, kajti Moja ljubezen je povsod njihovo najmogočnejše bistvo.
33. Ta drži in nosi sedaj vse, in zunaj nje ni druge moči, ki bi bila močnejša od nje.
34. Torej, človek tako ni odvisen od sveta, ampak se bo od njega popolnoma odtrgal, tako da ga ne bi ta na koncu požrl, in na ta način ne naletel na Mojo jezo! Kajti svet je Moja priklenjena jeza; toda kdor je s svetom, je tudi nagnjen k njegovi spontani večni smrti!
35. To kar bi ti imel za 'jezo', je tako rekoč, glej, to je le Moja božanskost, najbolj dejavna ljubezenska gorečnost, ki je kot taka Moje usmiljenje!
36. Tako ti lahko pred menoj govoriš karkoli hočeš in Jaz ne bom jezen nate, temveč ti bom osvetlil tvoja neumna vprašanja!
37. Torej, če ti še kaj leži na srcu, Mi odkrito povej in jaz ti bom pomagal; in tako govori! Amen.«

232. Poglavje

Prava ljubezen do Gospoda. Prilika o knezu in njegovih otrocih

1. Ko je Lameh od Gospoda to slišal, je postal izredno vesel in veder in njegovo srce je zopet zbralo dovolj poguma, da se je obrnilo na Gospoda z vprašanjem.
2. Ko se je tako zbral, je odšel spet k Gospodu in se Nanj obrnil z naslednjimi besedami, rekoč:
3. »O Gospod, Ti najbolj ljubeči, najsvetejši Oče! Večno dobro in resnično je, da je nekdo Tebi prijeten samo, če nadvse ljubi Tebe in brate in sestre kakor sebe.
4. Toda kakšna naj bo ljubezen do Tebe? Kako Te lahko šibak človek nadvse ljubi?
5. Kako bo to storil? Ali Te lahko in zmore ljubiti podobno kot ljubi sebe, z istim srcem in razumom?
6. Glej, o sveti, najbolj ljubeči Oče, to je vsaj zame nekaj kar je izredno pomembno! Kajti ti nisi isti kot človek, zato ljubezen Zate ne more biti človeška. In ker Si svet, izjemno svet, mora biti tudi ljubezen do Tebe najčistejša in posvečena, ker nič nečistega in neposvečenega se Ti ne more približati, na tak ali drugačen način!
7. O Gospod in nadvse sveti in najbolj ljubeči Oče, če bi bila to Tvoja sveta volja, Te prosimo, da nam poveš kakšne vrste in narave naj bo naša ljubezen Zate, tako da bomo lahko Tebe sploh pravilno ljubili!«
8. In Gospod je prijazno z ljubeznijo pogledal Lameha in mu rekel:
»Poslušaj ti, sedaj pravi Lameh (človek za Mene ali človek po Mojem srcu), resnično, takšnega vprašanja Mi še nikoli ni nihče zastavil!
9. In Jaz ti povem, Lameh, da je tvoje vprašanje izjemnega pomena, kajti zares, vse je odvisno od tega kako Me ljubite!
10. Nihče se Mi ne more približati z neprimerno ljubeznijo, ki Me je nevredna.
11. Toda kako ti lahko to razložim, Moj Lameh, kako boš ljubil Boga?
12. Glej, to je nekoliko težko dejanje; mislim, da bi ti s svojimi kratkimi rokami lažje objel vso Zemljo in vse nebo, kot pa dojel in razumel, kaj bi pomenil poln odgovor na tvoje izjemno pomembno vprašanje!
13. Zato je nujno, da Jaz oblikujem odgovor nekoliko bolj enostavno, - in tako poslušaj:
14. Predstavljaj si Očeta, ki ima velik ugled, morda kneza enega od desetih mest, ki ima več otrok. Ti otroci poznajo red, s katerim je dovoljeno pristopiti k njihovemu očetu, in sicer, spodobno okrašeni, z umerjenim korakom, rokami prekrižanimi na prsih in z glavo, ponižno sklonjeno k tlom.
15. Ko ti otroci tako pridejo pred knežjega očeta, jih on pohvali, nato pa jih odpusti.
16. Toda eden od otrok, krepak deček, vendar prav predrzen, se ne pojavlja z ostalimi vzgojenimi otroki, kajti svojega srca, ki preveč ljubi vzvišenega očeta,

ne more do tega prisiliti, -, ampak sam priteče k očetu in je tudi sicer bolj nemarno oblečen.
17. Takoj, ko ta deček vidi svojega očeta, razširi svoje roke in ga objame z gorečo otroško ljubeznijo in zakriči: 'O oče, oče! Ti moj dragi oče, kako te ljubim!
18. Poglej, moj čudoviti, dragi, dobri oče, ljubim te preveč, da bi se lahko pred teboj vljudno naklonil po predpisanem pravilu.
19. Da, raje umrem, kot da bi zatrl ljubezen svojega srca do tebe, o moj oče!'
20. Predstavljaj si, da si sedaj ti oče takšnega otroka; kaj bi ti, sodeč po svojem občutku, kot oče, naredil s takim otrokom?
21. Praviš: 'Oh, tega bi tudi ljubil čez vso mero!'
22. Dober odgovor! In povem ti, Jaz Sem prav tak Oče! Torej, kdor pride k Meni kot ta predrzni deček, ki presega vse številne neumne vljudne ovire, bo tako Zame najbolj ljubljeni sin!
23. Boga kot takega ne moreš ljubiti; vendar Očeta lahko ljubiš tako kot predrzni deček in Bog kot Oče bo potem tudi tebe prijel z vso močjo Svoje ljubezni in Te posadil v Svoje naročje kot resnično, nadvse ljubega otroka in potem bo zaradi tebe do vseh ostalih milosten in jih sprejel brez prazne vljudnosti!
24. Glej, to je prava ljubezen, to upoštevaj! Amen.«

233. Poglavje

Lamehov dober govor njegovemu ljudstvu o pravem darovanju srca. Njegova prošnja Gospodu za pojasnilo o dveh izginulih sinovih, Jubalu in Jabalu. Gospodove tolažilne besede

1. Po tem navodilu je Lameh padel pred Gospoda na kolena in se Mu v imenu vseh zahvalil za veliko milost, da jim je tako jasno pokazal kako Ga naj ljubijo.
2. Ko je tako Lameh ponudil Gospodu svojo zahvalo, v srcu in zunaj tega, mu je Gospod rekel naj vstane.
3. In Lameh je vstal in namenil naslednje besede tistim, katerim je bil prej kralj:
4. »Vi, ki ste sedaj bratje in sestre! Skupaj z menoj ste sedaj v svoje srce prejeli, slišali s svojimi ušesi in videli s svojimi očmi, da je Gospod, edini pravi vsemogočni Bog, Stvarnik vseh stvari, ki želi biti nam vsem, pravi, sveti, najbolj ljubeči Oče, sedaj nam Sam pokazal, da Ga lahko ljubimo kot dobro vzgojeni otroci ljubijo svoje starše z vso gorečnostjo svojih src.
5. Kaj bi lahko bila večja milost, kot to kar se je zgodilo nam?
6. Zato se oprimimo naših src in jih vedno žareče od ljubezni, ponudimo Njemu kot žrtev in ta bodo skladno z Njegovimi lastnimi besedami, Njemu najbolj prijetna daritev.
7. Toda mi nočemo žrtvovati z nečistim srcem; kajti On je svet, neizmerno svet!
8. Menim pa, da če ostanemo vedno dejavni in budni v Njegovi ljubezni, bodo naša srca vedno z lahkoto v takem veselem razpoloženju, kot je to prijetno najsvetejšemu, najbolj ljubečemu Očetu!

9. Sedaj se v svojih srcih dobro pripravite, tako da bomo lahko vsi vredni hoditi ob Njegovi strani, ko bo to prijetno Njemu, svetemu, najbolj ljubečemu Očetu, za prenos Njegovega najsvetejšega živega Imena v novozgrajeni tempelj!
10. On je prišel našim grešnim slabostim nasproti, kot pravi, najbolj ljubeči Oče; toda ob Njegovi neskončni ljubezni ne smemo nikoli pozabiti, da je On tudi izjemno svet, neskončni Bog, ki nam v Svoji brezmejni milosti dovoli postaviti Njegovo sveto ploščo v tempelj, kot je naznanil po Svojih mogočnih odposlancih!
11. Zato moramo biti v naših srcih dobro pripravljeni, da bomo s čisto, mogočno ljubeznijo do Njega, varno vstopili v Njegovo svetišče.
12. Tedaj se je Lameh obrnil k Gospodu in rekel: »O Ti Sveti Oče! Sprejmi te moje pomanjkljive besede, kot da bi Te bile vredne in jih blagoslovi v naših srcih, tako da bodo te vedno rodile prijetne plodove ljubezni Tebi, o Sveti Oče!
13. O Sveti Oče, jaz imam še vedno dva sina, Jubala in Jabala. Pred kratkim sem ju izgubil izpred svojih oči, kot veš je bilo to kmalu zatem, ko sem oddal svojo hčer, moji dve ženi Ado in Zillo pa so ugrabili.
14. Glej, sedaj se dobro zavedam, da je za mojo hčer in moji ženi zelo dobro poskrbljeno, - zato me zanje ne skrbi, ampak me skrbi za dva sina, ker ne vem kje sta.
15. Če bi bila taka Tvoja sveta volja, bi ju rad še enkrat videl in ju potem tudi pripeljal k Tebi.
16. Tedaj je Gospod rekel Lamehu: »Poslušaj, Moj dragi Lameh! Glede tvojega prejšnjega govora tvojemu ljudstvu, bo v celoti blagoslovljeno v vseh srcih, toda brez prisile ali vsaj z omejevanjem duha; kajti tvoj govor je bil popolnoma resničen in dober v Mojem imenu.
17. Kar pa se tiče tvojih dveh sinov, ne moreta priti sem, ker sta odšla skupaj s Horadalom na višine in sta z njim.
18. Ob pravem času ju bom Jaz pripeljal pred tvoje obličje, kot tudi tvoji dve ženi in tvojo hčer; toda sedaj še ni čas za to!
19. Sedaj pa pojdimo in postavimo ploščo v tempelj!
20. Torej pojdi in prinesi ploščo sem; Jaz bom dahnil vanjo, in ti jo boš potem nosil pred Menoj in Henohom v tempelj.
21. Vsi ostali bodo šli za nami; kajti nihče ne sme hoditi pred teboj! Amen.«

234. Poglavje

Lamehov brezploden poskus, da bi odnesel zelo težko sveto ploščo. »Brez Mene ne moreš narediti ničesar, toda z Menoj – vse!«

1. Po tem pojasnilu in Gospodovem ukazu, je odšel Lameh takoj v prestolno dvorano po ploščo.
2. Z največjo pobožnostjo je šel k prestolu in častil Boga, potem pa z najvišjim spoštovanjem segel po plošči, ki je bila postavljena na prestolu.
3. Ko jo je hotel dvigniti in odnesti, je plošča postala nenadoma tako težka, da jo je bilo njemu popolnoma nemogoče premakniti.

4. Po večkratnih neuspelih poskusih, da bi dvignil sveto ploščo in jo po Gospodovi volji odnesel v jedilno dvorano, kjer bi On dahnil nanjo, se je nad tem resno zamislil in zazdelo se mu je, kot da je nekoč že slišal od Kisehela, Henoha ali od Samega Gospoda besede: 'Brez mene ne moreš narediti ničesar, toda z Menoj popolnoma vse!'
5. Po tem srečnem domisleku je odnehal in se globoko priklonil mogočni plošči, potem pa odšel iz prestolne dvorane in se vrnil k najbolj vzvišeni družbi v jedilno dvorano, ne da bi dosegel svoj namen.
6. Toda vsi so ga začeli začudeno spraševati z vseh strani: »Ampak, brat Lameh, - kaj je s sveto ploščo?
7. Ali je nisi več našel, ker si se vrnil praznih rok?«
8. Toda Lameh je rekel vsem, ki so ga spraševali: »O dragi bratje, kratek, vendar drugače zelo pomemben nauk si glede tega pojava vzemite k srcu, tako kakor tudi jaz:
9. 'Če je vsemogočni Gospod in najbolj ljubeči, sveti Oče z nami, lahko z Njim in po Njem naredimo vse; toda brez Njega ne moremo narediti ničesar!'
10. Bil sem bedak; zato sem odšel brez Njega v prestolno dvorano, da bi prinesel svetinjo. Toda skušnja mi je pokazala dovolj, česa je človek zmožen brez Gospoda.
11. Zato sedaj hitim k Gospodu, da bo morda hotel z menoj, in potem zagotovo ne bom spet prišel sem praznih rok.
12. Tako jaz kakor vi, si vse to dobro zapomnimo in zvesto upoštevajmo!«
13. Tedaj je Lameh odšel k Gospodu, ki je medtem govoril z Henohom in ostalo sedmerico, padel pred Njega in rekel:
14. »O Gospod in Sveti Oče, milostno poglej navzdol name, največjega bedaka! Jaz sem največji butec, ki je poskušal dvigniti Tvojo sveto ploščo brez Tvoje pomoči in jo prinesti semkaj na Tvoj milosten ukaz. Toda, ko zaradi njene ogromne teže nisem mogel premakniti svete plošče z mesta, mi je šele takrat postalo jasno, da brez Tebe človek ne more narediti nič – še najmanj pa, kadar se tiče Tebe -, toda vse s Teboj, v Tebi in po Tebi, o Ti sveti, najbolj ljubeči Oče!
15. Torej, zato ker nisem dosegel svojega namena, sem prišel zopet k Tebi in Te prosim z dna svojega srca, če bi hotel iti z menoj v prestolno dvorano in mi pomagal prenesti Tvojo svetinjo.
16. Drugače je ne bo nikoli mogoče prenesti v tempelj!«
17. Tedaj se je Gospod sklonil, dvignil Lameha in mu rekel: »Da, tako je, Moj Lameh; z Menoj lahko narediš vse, - brez Mene, ničesar!
18. Kdo bi lahko povečal svojo telesno velikost le za deseti del pedi? Kdo lahko reče: Naj bo to ali ono storjeno in bi se zgodilo skladno z njegovo voljo?
19. Meni edinemu so vse stvari večno podložne!
20. Torej, kdor je z Menoj, je tudi z Mojo močjo – kajti jaz Sam Sem večna, neskončna moč – in lahko zato doseže karkoli v Meni in z Menoj!
21. In tako pojdi torej z Mano in Jaz bom s teboj, potem bova videla če bo ploščo še vedno težko premakniti.
22. In Lameh se je z Gospodom vrnil v prestolno dvorano in vsi so šli za njima in ju videli kako sta dvignila sveto ploščo in jo potem odnesla nazaj v jedilno

dvorano, kjer jo je Lameh postavil na glavno jedilno mizo in Gospoda, ki je dahnil nanjo.

235. Poglavje

Gospodov govor o bremenu zakona. Zakaj človek nikoli ne more popolnoma izpolniti božanskega zakona. Zapoved ponižnosti srca in ljubezni

1. Potem, ko je Gospod dahnil na ploščo, Se je obrnil k Lamehu in mu rekel tako kakor Svojemu rojaku:
2. »Sedaj poslušaj, ti Lameh in vsi vi, ki ste tudi Kajnovi otroci! Ti, Lameh, si me prosil za zakon, in glej, nisem vam dal nobenega, da ne bi prišla sodba nadte in nad tvoje ljudstvo!
3. Kako težek je Moj zakon, si ti Lameh, že skusil, ko si hotel dvigniti ploščo brez Moje pomoči!
4. Glej, jaz Sam Sem ti ukazal, da prinesi ploščo! Ti si to takoj izpolnil natančno po Moji volji; kajti takoj si šel po ploščo.
5. Toda, ali si jo bil zmožen sam sem tudi prinesti?
6. 'Ne', praviš; ker je bila pretežka zate!
7. Glej, tako bi si mnogi ljudje, ki bi posedovali Moje zakone, iskreno prizadevali, da bi jih izpolnjevali, pod pogojem, da se jim ne bi bilo treba spopadati s preizkušnjami in težavami!
8. Če pa bi se soočili s težavami, kaj in kako bi se zgodilo potem, če ne bi bil tako kot sedaj viden med vami; in če bi bila tudi čvrsta in neomajna vera Vame in z njo potrebna ljubezen Zame izgubljena med kasnejšimi potomci, tako da nihče ne bi mogel priti k Meni in Mi reči, tako kot sedaj ti: 'Gospod, sedaj sem spoznal, da brez Tebe človek ne more narediti ničesar, zato pojdi in mi pomagaj dvigniti in prenesti veliko, težko breme!«
9. S tem Sem ti želel pokazati, da človek ne more nikoli izpolniti Božje zapovedi v celoti; in kdor je naredil vse kar je bilo mogoče iz svoje najtrdnejše volje, nato pa pravi: 'Gospod, glej, izpolnil sem Tvojo voljo do zadnje pike!', bi bil velik lažnivec in bi storil veliko zlo!
10. Kajti, nihče ne more popolnoma izpolniti božanskega zakona – razen Boga! – Zakaj?
11. Zato, ker je zakon božanski, ker je od Boga – in zato vsebuje neskončne pogoje!
12. Ko je človek naredil vse po Moji njemu razkriti volji in poskuša biti s tem opravičen pred Menoj, mora reči v svojem ponižnem srcu:
13. 'O Gospod in Oče, bodi milosten in usmiljen do mene, lenega in nekoristnega hlapca!
14. Kajti, glodal sem skorjo in jedro zakona, toda zobem moje moči volje je ostal še popolnoma nedotaknjen!'
15. Ko nekdo tako stori po Moji volji, naj to naredi, kot da je to storil iz svoje lastne moči, čeprav vedno s popolnim zaupanjem v Mojo močno podporo;

vendar, potem ko je naredil nekaj po Moji volji, se mora takoj živo spomniti, da on ni nič, ampak Sem le Jaz vse izvršil preko njega.
16. Kdor se tega v sebi dejansko zaveda, bo opravičen pred Menoj, po svojem ponižnem spoznanju.
17. Toda, kdor za dejanja sebi pripisuje zasluge, bo moral nekega dne pred Menoj opraviti neskončno težek zagovor, katerega bo težko v celoti prestal, razen če je tak računar, da se bo dovolj zgodaj zatekel k računski tablici ponižnosti in se zavezal, da bo s te tablice očitno, da je Meni največji dolžnik!
18. Toda, da bi tebe in tvoje ljudstvo zaščitil pred sodbo, ker je izpolnitev Mojega zakona za vas pretežka in celo nemogoča, vam ne Bom dal nobene zapovedi, ampak le zapoved ljubezni, ki pravzaprav ni zapoved, ker je ljubezen povsem lastno življenje vsakogar, - in da ne boste Mojega imena izgovarjali po nemarnem, kajti to je ime Boga, ki je za večno svet, svet, svet! -, in da vedno verjamete, da sem Jaz eden in edini Bog in Stvarnik nebes in Zemlje in neštetih sonc in svetov v Moji neskončnosti!
19. Torej, ljubite in častite Me vedno nadvse in verjemite, da sem Jaz vaš Bog in izjemno dobri Oče, ki vam sedaj to pripovedujem, potem ste naredili več, kot če bi vestno izpolnjevali na deset tisoče zakonov!
20. Naj vas ta plošča vedno spominja Name in napolnjuje vaša srca z ljubeznijo, spoštovanjem in vero Vame, in Jaz bom v duhu vedno z vami, in vi boste vedno našli in imeli v Meni večno življenje!
21. In tako dvignimo to ploščo in jo odnesimo na prostor njenega vzvišenega namena, za vaše večno zveličanje! Amen.«

236. Poglavje

Neprehodna množica pred izhodnimi vrati palače. Lamehova zadrega. Ljubezen in potrpljenje kot glavna ključa ob ovirah

1. Po tem govoru in nauku, se je Lameh globoko priklonil pred ploščo, jo vzel v svoje roke in jo odnesel s počasnimi in dobro odmerjenimi koraki; kajti z vsakim korakom je razmišljal kdo je On, ki gre za njim s Henohom in kakšno Ime nosi.
2. Vendar pa, ko so prišli do velikih izhodnih vrat palače, je bil ves velik prostor okoli palače napolnjen z ljudmi, da je bilo Lamehu popolnoma nemogoče priti čez vrata ven, kajti tisti, ki so stali pri vratih se niso mogli umakniti, ker so jih bolj oddaljeni zelo pritiskali. Kaj bi bilo treba zdaj storiti?
3. Lameh, ki ga je to spravilo v veliko zadrego, se je obrnil k Gospodu in Mu rekel, poln najglobljega spoštovanja do Njega:
4. »O Gospod, glej moje veliko nelagodje in strah! Kaj se da sedaj storiti?
5. Tukaj uporabiti silo bi bilo na nepravem mestu in ne bi obrodilo dosti plodov.
6. Poriniti jih nazaj s silo Tvoje čudežne moči bi bilo tudi neprimerno, kajti vsi so povabljeni gostje in tudi, o Sveti Oče, so Tvoji majhni otroci.
7. In naposled, iti ven celo pri drugih vratih, ne bi bilo prav ob tej posebni, večno najbolj vzvišeni priložnosti.

8. Toda Zate, o Sveti Oče, obstaja še tisoč drugih odprtih izhodov; ali bi mi hotel milostno oznaniti najboljšega?
9. Oh, zanj Te prosim z dna mojega srca! Tvoja sveta volja bo za vedno in večno storjena! Amen.«
10. Nato je Gospod rekel Lamehu: »Moj Lameh, ali še vedno ne poznaš glavnega ključa, s katerim lahko vsak odpre velika vrata večnega življenja in jih lahko odpre celo zase?
11. Glej, ključ se imenuje 'ljubezen'! Zato poskušajmo s tem ključem poriniti majhne otroke stran od vrat. In, če s tem ključem ne bo šlo, potem obstaja še vedno drug, in ta se imenuje 'potrpljenje'. S potrpljenjem človek premaga vse!
12. Torej poskusimo s prvim glavnim ključem in imejmo poleg tega istočasno še tudi drugega v polni pripravljenosti, - in bodite prepričani, da zagotovo ne bomo obtičali1 s tema dvema ključema življenja!«
13. Tedaj je celo Henoh glasno vzkliknil: »O ti sveti nauk in Ti Sveti učitelj, da, Ti, o Oče, Si Sam sveta, večna, najčistejša ljubezen!«
14. Toda Gospod je rekel Henohu: »Da, da, Moj ljubljeni, dragi Henoh, glej, tako moramo poučiti uboge male otroke in jih nositi na naših rokah, da bodo lahko postali močni in s tem bogati v ljubezni, milosti in večnem življenju pred nami!
15. Zato se tudi na višinah izogibajte vsej silni, vzvišeni in skrivnostni pompoznosti, ampak hodite okoli, tako kot Jaz, v ljubeči skromnosti in preprostosti in vsa srca bodo našla mir v vas, kot v Meni v času vašega večnega življenja!«
16. Tedaj je odšel Lameh k ljudem, ki so stali na vratih in jim rekel:
»Bratje, če je le mogoče, nam naredite le toliko prostora, da bomo šli lahko skozi posamično; toda nihče od vas naj ne uporabi sile do soseda!
17. Kajti mi smo popolnoma pripravljeni potrpeti dokler se ne boste sporazumno razvrstili med seboj!«
18. In takoj je prvi o tem obvestil svojega soseda, ta spet naprej, in dalje vse do zadnjega človeka.
19. In ni trajalo niti četrt ure, da so bila vrata popolnoma prosta in za vse je bilo dovolj prostora, da so neovirano nadaljevali vnaprej določeno pot.
20. Tedaj je Gospod poklical Lameha malo nazaj in ga vprašal: »No, Moj Lameh, kaj praviš sedaj o teh Mojih dveh glavnih ključih?«
21. In Lameh, popolnoma uničen od Gospodove dobrote, je rekel v joku: »O Sveti Oče! Da, jaz lahko sedaj rečem le to, da Si Ti čisto Sam dobrota in ljubezen! In sedaj Te nadvse ljubim!«
22. In Gospod mu je rekel: »Tako hodi naprej! Amen.«

237. Poglavje

Lamehova nova zadrega, ker ga je množica prehitela. O sreči in blaženosti človeške usode

1. Ko se je ta vzvišeni sprevod pomikal po ulicah velikega mesta, so se ljudje povsod vanj rinili, velika množica pa je hitela naprej tudi pred sprevodom.
2. Toda Lameh se je spomnil Gospodovih besed, ko je rekel: 'Nihče ne sme hoditi pred teboj!'; in se tako že spet znašel v veliki zadregi. Vendar, da ne bi motil reda, se ni upal obrniti nazaj k Gospodu, da bi Ga vprašal kaj naj naredi.
3. Ko pa so prišli v širšo ulico, se je vedno več ljudi prerivalo naprej, in to je bilo za Lameha pač preveč.
4. Zato je obstal, zelo ganjen v svojem srcu.
5. Gospod je videl, kaj se z Lamehom dogaja, vendar se je delal, kot da ni opazil Lamehove stiske.
6. Ko pa se Lameh ni upal premakniti naprej, ga je Gospod končno vprašal: »Lameh! Zakaj si se ustavil?
7. Glej, še vedno imamo pol poti hoje in Moj čas se bliža!
8. Zato bi moral hoditi, ne pa se ustaviti!«
9. Tedaj se je šele Lameh spet ohrabril in rekel Gospodu: »O sveti, najbolj ljubeči Oče, glej, spomnil sem se, da Si mi rekel, da me ne sme nihče prehiteti. In glej, na tisoče jih je pred nami!«
10. Toda Gospod je odgovoril Lamehu, rekoč: »To vidim tudi Jaz, Moj Lameh! Ali nisi že vnaprej vedel, da ne sme nihče hoditi pred nami?
11. Praviš: 'Oh! Tega se ne spomnim!'
12. Dobro, če je tako, zakaj se potem jeziš na množico, ki dirja naprej?
13. Vendar Jaz nisem imel v mislih tudi teh, ki so spredaj, ampak le uradni sprevod tvojega duhovništva.
14. Zato bodi sedaj povsem miren in hodi naprej; kajti tako je prav in tako naj tudi ostane, da bo ljudstvo vedno hodilo pred našimi očmi!
15. V tem redu bo tako telesno in duhovno ostalo od sedaj in za vedno.
16. Torej, obdrži ljudstvo vedno na očeh in boš Moj pravi pastir te Moje črede! Amen.«
17. Ta govor je pomiril Lameha in sedaj je živahno hodil naprej.
18. Ko so prišli iz mesta, je Lameh v bližini zagledal prekrasen tempelj in postal izredno vesel, da je začel skoraj skakati od veselja.
19. To bi tudi storil, če mu ne bi bilo nerodno pred ljudmi.
20. Toda Gospod mu je rekel: »Poslušaj Lameh, Moji otroci se lahko veselijo v Mojem imenu po mili volji! Tako lahko skačeš kot jelen, kajti Meni je bolj všeč tisti, ki se veseli v Mojem imenu, od tistega, ki žaluje v Mojem srcu.
21. Kajti Jaz Sem te ustvaril za blaženost, ne pa za žalost!«
22. Tedaj je Lameh začel zares skakati.
23. Ko so ljudje to videli, so se silno čudili in nekateri so za to hvalili in slavili Boga in tudi skakali od velikega veselja.
24. Drugi pa so govorili: »Glej, glej, naš prejšnji morilski kralj je postal plesalec!

25. To je zagotovo naredil tisti z višin, ker so zanj rekli, da je najmogočnejši med čarovniki, katerega celo kamni ubogajo!«
26. Spet drugi pa so jih grajali za tako govorjenje in dejali: »Mar ne vidite plošče okrašene z Božjim imenom in hoditi mogočneže?
27. Zato ne govorite zlonamerno, ampak molite k svetinji večnega, vsemogočnega Boga, o katerem nas je učil velik Božji prerok, knez Farak.«
28. In med temi dogodki so tedaj prišli do zlatih vrat zunanjega obzidja.
29. In Mura je odprl vrata; in sprevod se je premaknil proti templju; toda ljudje si niso upali stopiti čez prag ter ostali čisto tiho zunaj obzidja.

238. Poglavje

Razkošje in notranja ureditev templja. O redu tempeljske službe

1. Vzvišeni sprevod se je popolnoma približal templju in ko je Mura spet odprl zlata vrata, se je Lameh silno začudil ob velikem sijaju.
2. Ko se je od svojega velikega začudenja nekoliko opomogel, se mu je najprej zazdelo, da skozi vsako vrsto oken v notranjost templja pada drugačna svetloba; skozi spodnjo vrsto zelo rožnata, skozi srednjo vrsto zelena, s strani obeh zadnjih oken prehaja bolj v rumeno, in skozi zgornjo vrsto modra, ki z obeh strani prehaja v vijolično.
3. Svojega začudenja ni mogel zatreti, zaradi radovednosti, ki se je vzbudila v njem ob tem pojavu.
4. Zato se je obrnil k Gospodu in Ga vprašal: »O Gospod, Ti najmodrejši, najboljši, najbolj ljubeči Oče, ki Si svet, izjemno svet, zagotovo dobro vidiš zakaj sem se sedaj obrnil k Tebi?!
5. Če bi bila taka Tvoja presveta volja, Ti lahko pomiriš moje srce!«
6. Toda Gospod je rekel Lamehu: »Poslušaj, Moj Lameh! Služenje Meni, kar sedaj opravljaš, ima prednost pred vsem ostalim, zato sedaj pusti barvo oken in opravljaj tisto, kar Meni pripada od tvoje vrste!
7. Ko boš to dokončal, šele potem se obrni na Muro in on ti bo povedal kaj je razlog za barvno svetlobo!
8. Glej, tukaj pred teboj je oltar, stopi na njegovo desno stran in počakaj dokler Jaz ne bom blagoslovil oltarja s Svojo roko!
9. Ko se bo to zgodilo, daj ploščo na oltar, Jaz pa bom potem dodal dva keruba* z obeh strani oltarja, ki bosta ves čas varovala to Mojo svetinjo med vami.
10. Čez Ime Bom dahnil svetel oblak za znamenje, da Sem Jaz, večni, vsemogočni, živi, edini Bog in Gospod nebes in Zemlje, to tukaj odredil, za vašo rešitev od večne pogube.
11. Kdor se bo približal templju z vrednim, čistim srcem, polnim ljubezni, bo okrepljen z Mojo milostjo.
12. Toda, kdor se bo približal templju z nevrednim, nečistim in sebičnim srcem, ga bo ogenj, ki se bo spustil s strehe navzdol zajel in ga ubil, potem pa popolnoma použil.

13. Nihče ne sme vstopiti v tempelj, ampak samo ti, od Mene imenovani visoki duhovnik nižin – in če bo kdo prišel z višin -, potem pa za teboj tvoj najstarejši sin, če ga boš kot visok duhovnik prej v Mojem imenu blagoslovil na tvojem mestu.
14. To visoko duhovništvo bo za vedno ostalo v tvojem glavnem rodu.
15. Če pa bo kdorkoli drug stopil v tempelj, ga bosta keruba takoj ubila.
16. Tako naj si tudi nobena ženska ne drzne vstopiti v to svetišče, če hoče ohraniti svoje življenje, tako z višin – in še posebej z nižin!
17. Ti sam boš vstopil v tempelj samo štirikrat na leto in se vsakokrat sedem dni prej pripravil in dobro premislil kje in pred kom boš tam stopal!
18. Vendar, če tega ne boš upošteval, resnično, se ti ne bi izšlo nič bolje kot kateremu koli drugemu!
19. Toda, ko boš šel v tempelj, ne zapiraj vrat za seboj, tako da bodo lahko tudi ljudje s primerne razdalje pogledali v svetišče in videli Mojo veliko veličastnost.
20. Na vsak Sabat se boste zbrali v preddverju in se Mi zahvalili ter Mi ponudili vašo ljubezen kot žrtev, vendar ne tudi kakršnekoli druge daritve!
21. Kajti vaša žrtev je Kajnova žrtev in te ne želim gledati, razen v vaših srcih.
22. Ampak noben moški naj ne vstopi v preddverje s pokrito glavo in nobena ženska z razkritim obličjem.
23. Tako dolgo dokler boste med seboj upoštevali ta Moj red, bo ta Moja milost ostala vidna in ves čas dejavna.
24. Vendar, če bi še kdaj zopet opustili ta Moj red, vam bo svetinja odvzeta, namesto nje pa boste videli sodbo v požirajočem ognju nad oltarjem.
25. Potem bodo otroci z višin prišli nad vas z močjo in vas premagali z žarečimi palicami.
26. Glej, to je za zdaj Moja volja.
27. Tako Bom sedaj blagoslovil oltar, potem boš ti nanj postavil ploščo; in potem, Moja volja! Amen.«

* kerub – za stopnjo nižji angel od serafa, ki je angel najvišjega reda.

239. Poglavje

Lamehove skrbi in žalostne misli ob oltarju. Pomirjujoča Gospodova razlaga o namenu tempeljskega reda. Blagoslovitev oltarja

1. Po tem govoru je Lameh takoj odšel na desno stran oltarja in se tam postavil s ploščo v roki, vendar je pri tem njegov videz na obrazu kazal veliko zaskrbljenost, tako da je bil videti poln velikega strahu in tesnobe.
2. Gospod, ki je to prav dobro opazil, je ustavil skorajšnji blagoslov oltarja in rekel Lamehu;
3. »Lameh, kaj ti je, da tvoj obraz in tvoje obnašanje kažeta, da tvoje srce zaradi nečesa trpi?

4. Ali se treseš zaradi Mojega reda, ki Sem ti ga sedaj dal, kateri ti daje na znanje kako je treba skrbeti za Moje svetišče, tako da se mu ne more približati nihče nepripravljen in nečist.
5. Torej govori in Jaz bom milosten do tebe!«
6. In Lameh je odgovoril Gospodu: »O Moj Gospod in Moj Bog! Kaj naj bi nemočen črv v prahu Tebi še povedal, potem ko Si Ti že enkrat izrekel Svojo vsemogočno, najsvetejšo voljo?!
7. Po takem Tvojem odloku to pomeni le: 'Človek, ustvarjeno bitje, živi nespremenljivo v skladu s tem, ali pa te bom Jaz, tvoj vsemogočni Bog in Stvarnik uničil za večno!'
8. Glej, nam ubogim črvom z nižin Si dal Tvojo svetinjo in s tem neskončno veliko milost; vendar, kaj nam bo to koristilo po Tvojem večno nespremenjenem izreku?
9. Nič drugega kot smrt, uničenje in nato strašno sodbo in mučenje!
10. Oh, ne bi poznal človeške narave, če ne bi spoznal kako lahko jo je zapeljati! In, če se šibkemu človeku pripeti takšno zlo, kaj se zgodi z njim s strani tega svetišča?
11. Zakaj smem biti le jaz v templju, jaz ki sem bil vedno največji grešnik pred Teboj, - toda tisočkrat čistejšim je to prepovedano pod grožnjo smrti?!
12. Dejstvo, da se nečisto srce ne sme približati temu templju, je edino primerno, toda kdo je sploh s čistim srcem pred Tvojo svetinjo?!
13. Tako vsakemu, ki bi se ji drznil približati grozi neizogibna smrt!
14. O ti veličastna, sveta plošča, vriskal sem, ko sem te zunaj nosil, sedaj bom stokal, ko bom šel domov, kajti Ti nam je nisi dal za blagoslov, ampak za neizprosno sodbo!
15. O Gospod, tudi če je naše končno uničenje načrtovano, naj bo vseeno vedno storjena Tvoja vsemogočna volja! Amen«
16. Ko je Lameh to povedal, ga je Gospod sočutno pogledal in mu rekel:
»O Lameh, ti resnično ubogi sin žalosti in teme, zakaj se bojiš, ko je to zaman!
17. Glej, če bi Me veselilo ubijanje Mojih otrok, ali bi bilo potem Meni treba priti k vam viden?
18. Oh glej, misel bi bila dovolj in vse stvarstvo bi izginilo, kot da ni nikoli obstajalo!
19. Toda Jaz Sem k vam duhovno slepim prišel le z namenom, da vam ponovno prinesem življenje, ki ste ga izgubili in vas prostovoljno iz Svoje velike milosti tukaj postavil in vam dal tudi to zatočišče, v katerem boste lahko vedno spet prejeli izgubljeno življenje.
20. Vendar mora v tem zatočišču nekdo vzdrževati neoporečen red, da ne bi vse vrste motenj oslabile moči za vaše zveličanje, - povej, ali je to nemara sodba?
21. Če Jaz dovolim samo visokemu duhovniku vstopiti v ta sveti prostor, kaj drugi s tem izgubijo?
22. Če se me oklepajo z ljubeznijo, resnično, je to več kot tisoč takih templjev.
23. Kdor pa Me ljubi, je že v notranjosti templja, zares, celo v notranjosti duhovnega templja in potem ga zagotovo ne bo doletela smrt, če bo vstopil v tempelj s teboj.

24. Kajti kdor me ljubi, je že od zgoraj in lahko kadarkoli vstopi v tempelj.
25. Saj vendar ne moreš od Mene nikakor zahtevati, da ti dam tempelj, ki je napolnjen z Mojo živo milostjo, za svinjak!
26. Zato ostanimo le pri Mojem prejšnjem izreku in bodi gotov, da ne bo nikomur v škodo.
27. Kajti Jaz sem Oče vsem vam, ne morilec.
28. Tako Jaz blagoslavljam ta oltar! Amen.«

240. Poglavje

Oltar z dvema keruboma. Henohovo začudenje ob veličastnem oltarskem redu v nižinah in Gospodova razlaga. Gospod postane zopet neviden

1. Ko je tako Gospod blagoslovil tempelj, je Lameh postavil ploščo na oltar in Gospod se je plošče dotaknil s svojo roko.
2. In glej, dva silno resna keruba sta vidna vsem navzočim stala na svetlem oblačku z obeh strani oltarja.
3. Nato je Gospod dahnil čez ploščo, in takoj se je svetel stebrast oblaček postavil nad ploščo in oltarjem in segal navzgor do zlatega stropa.
4. Ko so vsi prisotni to videli, so vsi postali zaskrbljeni in prestrašeni in celo Henoh, ki je ta pojav opazoval z največjim spoštovanjem in pozornostjo, je rekel sam pri sebi:
5. 'O Ti Sveti, najbolj ljubeči Oče, - kako neizmerno Si dober! Na Tvojih posvečenih višinah Si komaj želel oltar in se pustil pregovoriti za sprejem skupnega najbolj navadnega žrtvenika in nisi hotel nam otrokom gora pustiti nobenega drugega vidnega znamenja, razen novo obnovljene Adamove jame in izredno skromne Puristine koče.
6. Ampak tukaj Si postavil tako velik spomenik, da bodo sonce, luna in vse zvezde neba gledali nanj dol s spoštovanjem in otroci višin bodo zrli navzdol z veliko zavistjo, na sedaj tako blagoslovljene nižine.
7. O Sveti, najbolj ljubeči Oče, Ti delaš čudne stvari in nihče ne more doumeti smisel Tvojega odloka; jaz vem samo da Ti delaš vse to iz Svoje neskončne ljubezni in usmiljenja, zato le Tebi vedno in za večno vsa moja ljubezen!'
8. Toda Gospod je pogledal Henoha in mu rekel skozi srce: »Henoh, glej, tu je Ime, tam zgoraj Prinašalec; tu znamenje, tam zgoraj Dajalec znamenja; tu Moja svetloba, tam zgoraj Moje bitje; tu krasota znamenja, tam zgoraj Očetova ljubezen in živa blagost!
9. Moj Henoh, kaj se ti zdi bolje?«
10. In Henoh je rekel, ganjen do najglobljega vlakna: »O Ti neizrekljivo ljubeči, najsvetejši Oče! Tu moje srce utihne v svoji mogočni ljubezni do Tebe in vse kar lahko rečem je: O Oče, kako neskončno Si dober!«
11. Nato je Gospod rekel Henohu glasno pred vsemi: »Henoh, ti Moj edini visoki svečenik tega časa, sedaj ko so se nebesa in Zemlja zlila v eno in je ustanovljena skupnost med angeli nebes in vami, Mojimi otroci, ti povem: Prav ta čreda je odslej tebi zaupana v varstvo!

12. Kadarkoli boš videl njihovo stisko, se napoti sem in v Mojem imenu ponovno ustvari red.
13. Sehelu na višinah pa povej naj pride spet k Meni, ker ga rabim; povej mu tudi naj vzame meč, si ga opasa in z njim hodi okoli kot vrhovni knez vseh nebeških angelov, pripravljen na nenehen boj.
14. To moraš narediti; kajti Sehelov čas je merjen tako kot Moj!«
15. Tedaj se je Gospod ponovno obrnil k Lamehu in mu rekel: »Lameh, glej, vse je urejeno; ostani v tem redu, ki ti je bil zdaj jasno naznanjen in boš vedno ostal v živi nebeški skupnosti in tebi in vsemu tvojemu ljudstvu se bo dobro godilo.
16. Kdor Me bo nadvse ljubil in bo iz velike ljubezni do Mene sebe zanikal v vsem posvetnem, bo imel večno življenje in ne bo videl, ne občutil ali okusil smrti.
17. V tem svetišču boš vedno izvedel za Mojo voljo, če Mi boš najprej v molitvi žrtvoval svoje srce.
18. Kadar bo Henoh prišel k tebi, ali ti k njemu, ga boš vedno poslušal, zase in za vse svoje ljudstvo.
19. Tako se ravnaj po Henohu; kajti Jaz ti bom govoril iz njegovih ust.
20. Sedaj vsi prejmite Moj očetovski blagoslov! Moja ljubezen z vsemi! Amen.«
21. Tedaj je Gospod izginil in vsi so ihteli in jokali.

241. Poglavje

Henohov govor o nekoristnosti primorane vere in ljubezni do Gospoda, prisiljene z vidno Božjo prisotnostjo. Naravna ponižnost

1. Ko so si malo opomogli od velike žalosti, je Henoh vstal, stopil k Lamehu in rekel naslednje:
2. »Poslušaj, brat Lameh, in poslušajte vsi! Sedaj ste vsi s svojimi očmi videli na delu Gospoda, Svetega, najbolj ljubečega Očeta in slišali Njegov božanski, vsemogočni, sveti, očetovski glas in vsak je moral priznati in reči v svojem srcu: 'Resnično, noben človek ne more tako govoriti!'
3. Videli ste Njegova dejanja, ki jih nikoli noben človek iz sebe ne more narediti, razen Gospoda, katerega ste sedaj videli in slišali.
4. Zdaj seveda nedvomno verjamete, da jih je Gospod, toda glejte, niti to vaše prepričanje, niti vaša ljubezen do Njega, vam ne koristi na kakršenkoli način, ker ste bili primorani verjeti v Vidnega in ljubiti Otipljivega, kajti niste si mogli pomagati, ker ste bili gnani z Njegovo vsemogočno prisotnostjo, ki vas je neustavljivo vlekla k Njemu.
5. Ker pa vam to nič ne koristi, se postavlja vprašanje, kaj boste naredili sedaj, tako da vam bo vera v Njega in ljubezen do Njega lahko koristila!
6. Glejte, dragi bratje, to je zdaj zelo pomembno vprašanje in na to vprašanje moram odgovoriti vsem!
7. Seveda se sedaj sprašujete v svojih srcih in pravite: 'Ja, zakaj nam ne bi vsem koristilo? Ali nam ni to že neizmerno koristilo in bo tako za večno?!'

8. Ko tako sprašujete, dragi bratje, imate prav; toda povem vam, da se tu ne pogovarjamo o taki koristi. Kajti vse kar Gospod dela je za našo korist, pod pogojem, da to pravilno uporabljamo; vendar če to uporabljamo napačno, potem je ta za nas lahko tudi največja škoda.
9. To, da nas je Gospod ustvaril in nam dal svoboden, neodvisen obstoj, in za nas ustvaril veličastno Zemljo, ki nas nosi in nam zagotavlja vse vrste stvari, - kdo lahko reče, da je to za nas nekoristno!
10. Toda – kdaj je vse to za nas koristno? Le takrat, ko vsi to uporabljamo v skladu z božansko voljo in ljubeznijo!
11. Če tega ne uporabljamo tako, potem nam kmalu prinese našo sodbo, ki je že prva smrt duha in nas nato preseli iz te smrti, ki je sodba, k resničnem in večnem.
12. Sedaj glejte, tako kot vas je vse Gospod nekoč ustvaril za svobodno, neodvisno življenje in vam podelil živo moč iz Sebe, vas je sedaj iz Sebe na novo oblikoval verne in ljubeče.
13. Ta vera in ta ljubezen sedaj še niti malo ni vaša last in vam ne daje življenja, ampak je za vse zgolj sodba, ker ste sedaj prisiljeni tako verjeti in ljubiti!
14. Toda, kaj boste naredili, da bi ubežali iz krempljev sodbe?
15. Glejte, za to imamo vsi le eno sredstvo in to se imenuje prava, velika ponižnost srca! Toda v čem ta obstaja?
16. Ta obstaja v tem, da zase menite, da ste nevredni te milosti, ki vam je sedaj vsem dana in se imate za zadnje med ljudmi in jih kar najbolj marljivo učite kako spoznati Boga kot Gospoda in edinega pravega Očeta; in nadalje; da potem ko ste delali ves dan v Gospodovem imenu, na koncu dneva rečete v svojem srcu, polnem žive ljubezni Zanj:
17. 'O Gospod in Oče, milostno poglej na nas, počasne in lene hlapce in poglej na naše delo, kot da je nekaj pred Teboj. Kajti mi smo spoznali in dejavno priznavamo pred Teboj, da je bilo vse kar je dobrega v našem delu Tvoje delo, mi pa Te le oviramo pri Tvojem delu z našimi nerodnimi rokami. Zato sprejmi našo voljo namesto dela in vedno bo le Tvoja sveta volja storjena!'
18. Glejte, samo v takem stanju vašega srca, vam bosta ta vera in ta ljubezen koristili!
19. Tako tudi obljubite Gospodu v vaših srcih in boste resnično postali živega duha in vaši otroci in vnuki bodo večno delili vaš blagoslov v Gospodu! Amen.«

242. Poglavje

Henohov govor Lamehu o njegovem delovanju kot duhovnika v templju. Predpisana preizkušnja obiskovalcev tempeljskega preddverja

1. Po tem bolj splošnem govoru, se je Henoh obrnil samo na Lameha in mu rekel:
2. »In zdaj, moj ljubljeni brat Lameh, me poslušaj kaj bom samo tebi povedal; kajti to je Gospodova volja, ki je zgolj zate:

3. Ti boš sedaj tempelj zaklenil za enaindevetdeset dni; toda na enaindevetdeseti dan, šteto od jutri, odpri tempelj zjutraj in ne vstopi vanj do večera, nato pa v njem ostani za en senčni obrat.
4. Ko boš stal pred Bogom v templju, ne uporabljaj svojih ust, niti svojih rok, ampak mirno čakaj na Božji Duh v vsej ponižnosti in ljubezni svojega srca.
5. Vendar v svojem srcu ne smeš reči in tako še manj z usti: 'Veliki, vsemogočni Bog, Ti Sveti Duh vse večne moči in oblasti, pridi k meni in mi sporoči iz Tvojih svetih ust Tvojo najsvetejšo voljo!'
6. Ampak boš z živahno občutenostjo pred Bogom tako v sebi govoril: 'O Bog, Ti edini Gospodar nebes in Zemlje, tu stojim v tem Tvojem svetišču, najbolj nevreden grešnik pred Teboj in nevreden Tvojega pogleda!
7. Ti Si me Sam poklical naj vstopim v to sveto hišo; tako bo Tvoja sveta volja z menoj storjena vedno in za večno!
8. O Bog, ker Si nas Ti Sam učil, da Te ljubimo kot Očeta in Te prepoznamo kot edinega pravega Očeta in Te tako tudi kličemo, tako kličem tudi jaz Tebi:
9. O Ti Sveti, najbolj ljubeči Oče, bodi milosten in usmiljen do mene ubogega grešnika in mi oprosti, ker sem se Te drznil ljubiti s svojim nečistim srcem in Te kot velik grešnik klical kot Očeta!'
10. Poglej zdaj, moj ljubljeni brat Lameh, takšno bi vedno moralo biti tvoje opravilo v templju.
11. Potem, ko to storiš z velikim notranjim občutkom, bodi v popolnem miru in čakaj na Gospodovo Besedo in Voljo!
12. Če ta pride, bodi nanjo pozoren, jo zapiši na plošče in razglasi ljudem!
13. Če pa ne pride, daj Bogu čast v svojem srcu in potem poln spoštovanja zapusti tempelj in ga zakleni za enaindevetdeset dni.
14. Kar pa se tiče preddverja, bo to vedno odprto ljudem zjutraj na Sabat in ostalo odprto do jutra naslednjega dne, tako da bodo ljudje, ki živijo daleč stran in ne morejo priti do svetega kraja na Sabat, lahko še vedno udeleženi.
15. Na vratih preddverja bosta vedno prisotna dva čuvarja in pregledovala ter svarila tiste, ki bodo vstopali v preddverje.
16. Kajti kdor bi se kot nevreden približal templju, - kaj takega čaka ste slišali od Samega Gospoda!
17. Zato bodo vsi, ki želijo vstopiti, najprej od čuvarjev preizkušeni v svojem srcu; in če ga bosta našla nevrednega, ga bosta resno opozorila naj ne vstopi v preddverje, dokler se ne prečisti in postane vreden vstopa v preddverje.
18. Toda pregled mora biti vedno usmerjen v srce tistega, ki želi vstopiti; čuvarja pa morata biti za teboj prva moška z najčistejšim srcem in opravljati svojo dolžnost z vso ponižnostjo in ljubeznijo do Gospoda.
19. To se moraš še naučiti; in ker si sedaj v vsem poučen in sicer tukaj v svetišču, tako odidimo iz njega, zakleni tempelj in se v preddverju posvetujmo o mnogih stvareh, potem pa se končno vrnimo v tvojo hišo.
20. Tako naj bo vse to storjeno v Gospodovem imenu! Amen.«

243. Poglavje

Lamehovo začudenje ob tempeljskem sijaju. Njegova nezmožnost razumevanja duhovne ustreznosti tempeljske gradnje. Henohov govor o nujnosti, da je visoki tempeljski duhovnik poučen od Boga

1. Po teh Henohovih besedah so vsi dali v svojih srcih Bogu čast in nato takoj odšli iz templja in Lameh ga je tedaj zaklenil.
2. Šele sedaj je začel Lameh natančno opazovati tempeljsko zgradbo, in ko je videl z vseh strani njen sijaj, se je zopet veselil in slavil Boga, ki je obdaril človeka s takim vpogledom, da napravi nekaj tako spoštljivo vzvišenega, zanosnega in prekrasnega.
3. Toda Henoh je Lameha prijel za roko in mu rekel: »Ljubljeni brat Lameh, kot sem dobro opazil si izredno navdušen nad tempeljsko krasoto; vendar ali tudi razumeš ta tempelj in njegovo sestavo?
4. V svojem srcu mi praviš: 'Ne brat, kako naj bi to razumel?'
5. Dobro, ti pravim jaz, sedaj si iskren in pošten v srcu; zato si mi moral to tudi priznati.
6. Ampak poglej malo globlje in v ustrezni globini svojega srca boš našel kar je tam zapisano z žarečimi črkami.
7. 'Ti, visoki duhovnik v Gospodovem svetišču, moraš v duhu resnice spoznati delo o tem za kar te je Gospod postavil, drugače si v tem slepi brezbožnež!'
8. Gorje ti, če bi hotel svojega brata naučiti nekaj kar ne razumeš; kajti Gospod tedaj spregovori in pravi:
9. 'Potem Bom kaznoval mojstra in učenca in ne bom pogledal ne enega ne drugega!' – Lameh, ali to razumeš?
10. Glej, kdor želi govoriti o Bogu in Njegovih delih in o tem poučevati svojega brata, se mora to najprej sam naučiti od Boga!
11. Zakaj? – Zato, ker nihče ne pozna Boga in Njegova dela, ampak samo Bog Sam!
12. Vse to ti je sedaj še tuje in ne veš kako Gospod uči in vzgaja človeka.
13. Jaz pa ti povem: Še danes, preden pride noč, se boš lahko naučil prvih osnov, in tako naprej, dokler ne boš popoln Božji bogoslovec!«
14. Tedaj je Lameh spet silno osupnil in vprašal Henoha nestrpno:
»Brat Henoh! Kakšne stvari mi govoriš, da jih moje srce ni zmožno razumeti?
15. Zato te prosim in ti pravim: Razloži to razumljivo, drugače je tvoj govor zame neuporaben!
16. Prej si rekel: 'Gorje učitelju, ki poskuša učiti svojega brata, česar sam ne razume!'
17. Kaj naj vendar sedaj jaz povem, če pred menoj govoriš stvari, ki so mi bolj nepoznane kot konec sveta, če je nekje?«
18. Tedaj je Henoh zopet spregovoril, in rekel Lamehu: »Brat Lameh, ne razvnemaj se zaman; kajti če učenec ve že vnaprej kar bi moral od svojega učitelja šele izvedeti, mi povej, ali ne bo učitelj najbolj nepotrebno bitje na svetu?

19. Vendar pa je velika razlika med učiteljem in učencem, in sicer, da ni noben učenec na začetku tako popoln kot njegov učitelj.
20. Toda, ko je enkrat tak kot njegov učitelj, je popoln in potem ni več razlike med učiteljem in učencem!
21. Glej, Gospod me je poslal dol z višin kot predhodnega učitelja; zato me moraš tudi poslušati.
22. Kako neumno bi se učitelj lotil dela, če bi svojemu učencu prej razložil predmet in ga popolnoma razčlenil, še preden bi mu obravnavan predmet sploh pokazal?!
23. Glej, sedaj sem ti dal najprej grobo snov po Božjem naročilu, torej sem pravi učitelj v skladu z Božjim redom!
24. Zato se ne razvnemaj predčasno; ker sem ti dal snov, ti bom dal tudi razlago!
25. Toda vse zahteva svoj čas in potrpljenje.
26. V tvoji hiši se boš naučil mnoge stvari; in tako pojdimo tja! Amen.«

244. Poglavje

Družba se vrača v mesto v Lamehovo hišo. Zbrana množica ljudi. Henohov dober nasvet in Lamehova učinkovita razlaga ljudem

1. Po tem Henohovem govoru, so vsi, ki so bili prisotni – namreč Lameh, Tubalkajn, Mura, Kural in sedem odposlancev in tako tudi Henoh – zapustili široko preddverje in odšli naprej v mesto in tam v Lamehovo hišo.
2. Ko je ta družba odšla iz Božjega vrta (kot je bilo pozneje tempeljsko preddverje imenovano) in hotela nadaljevati pot v mesto, glej, jih je ljudstvo zaustavilo!
3. Ker so pogrešali prej videnega mladega prelepega moža in ga niso videli priti iz templja, niti ga niso sedaj videli med družbo, so posumili v Lameha in njegovo družbo, da so ga morda zaprli v tempelj, kjer bo moral stradati in propasti.
4. Ko je Lameh videl, da postajajo ljudje vse bolj nasilni in pritiskajo proti njemu ter vpijejo: »Lameh, ti stari surovež, ti stari trinog, vrni nam prelepega moža, drugače te bomo raztrgali na koščke!«, mu je strah tako zelo stisnil srce, da je zakričal Henohu:
5. »Henoh, ti mogočni Gospodov prijatelj! Ali ne vidiš velike nesreče, v kateri smo se znašli?!
6. Ali moram sedaj propasti? Rotim te, svetuj kako se nam je moč od tu rešiti iz rok teh razjarjenih ljudi!«
7. Nato se je Henoh obrnil k Lamehu in mu rekel: »O ti malovernež! Ali ne držiš ključe v roki?
8. Reci neumnim ljudem naj gredo s teboj in pripeljejo prelepega moža iz templja! Ko se bodo prepričali, da Moža ni več tam, bodo šli zagotovo na počitek, mi pa bomo lahko neovirano odšli domov; torej, stori to! Amen.«
9. Tedaj se je Lameh zopet opogumil in rekel glavnemu kričaču:

»Poslušaj, mladi prelepi mož se nam nikakor ni pustil zapreti, kajti On je vsemogočni, edini Gospod!
10. Samo Njegovo sveto Ime je ostalo živo v templju; On pa je na našo veliko žalost kmalu postal neviden, brž ko nam je razodel Svojo sveto voljo in najbolj čudežno blagoslovil oltar in ves tempelj!
11. To se je v resnici zgodilo, in mogočna živa keruba na svetlih oblačkih z obeh strani oltarja, na katerem počiva najsvetejše Ime prelepega Moža, priča o tem, tako kot velik oblak nad oltarjem!
12. Če nočete verjeti mojim besedam, tukaj so ključi! Vzemite jih in pojdite tja, preiščite tempelj in nato pripeljite prelepega Moža sem in On se bo potem pred vašimi očmi meni maščeval! Vendar, če pa Ga ne boste našli, potem boste zagotovo verjeli, da je tako kot sem vam povedal in mi ne boste mogli več ničesar očitati?!
13. Vendar glejte, da so vaša srca čista, - drugače bi se vam prav slabo godilo, ko bi se približali templju!«
14. Ko so kričači od Lameha to slišali, so bili silno presenečeni in nihče ni imel poguma, da bi prijel ključ in tudi nihče izmed njih ni vedel kako bi ugovarjal Lamehu.
15. Lameh jih je tedaj z resnim glasom vprašal, rekoč: »No, zakaj se obotavljate? Ali ni to zadosten dokaz, če vam omogočam pravico do lastnega iskanja?!«
16. Tedaj so se kričači umaknili in rekli: »Sedaj verjamemo, da je tako kot si nam rekel. Odpusti nam našo grobo nesramnost, kajti ta mladi mož je tako pridobil naša srca!«
17. In Lameh jim je odgovoril: »Toda poleg tega vam še povem: Ostanite vedno v tem živahnem vzdušju do mladega Moža in boste na pravi poti; kajti ta Mož je Bog od večnosti, - On je Farakov Bog!«
18. Tedaj so se vsi ljudje zgroženi umaknili in naša družba je nadaljevala pot – kot je bilo že na začetku pokazano – neovirano v mesto in tako tudi v Lamehovo hišo.

245. Poglavje

Henohov govor o naravi prehrane. Henohov opomin k zmernosti

1. Ko so vsi prej omenjeni prispeli v Lamehovo hišo, je Lameh vprašal Henoha, če ne bi bil že čas za obed.
2. In Henoh je odgovoril Lamehu: »Brat, tvoja narava si ga želi po tvoji stari navadi; torej naj se tudi zgodi po tvoji želji! Vendar za nas ne skrbi, kajti mi še ne čutimo potrebe po jedi, ker smo še vedno več kot nasičeni z Gospodovo veliko ljubeznijo in milostjo, katero nam je danes v tako velikem obilju odmeril!
3. Kajti glej, človek ne živi samo od zemeljskega kruha, ampak precej bolj od Božje besede!
4. Ko ješ naravni kruh in si na ta način nasičen in nahranjen, se vprašaj: 'Zakaj in kako me naravni kruh ali naravna hrana tako nasiti in nahrani?!'

5. In v sebi boš prejel vedno polnoveljaven odgovor: 'Ker tudi vsa naravna hrana izhaja iz večne, vsemogočne, Božje Besede!'
6. Sedaj glej, če te že čvrsto in trdno zaprta Božja Beseda nasiti in nahrani, koliko večji učinek je od svobodne, neovirane, žive Besede, neposredno iz ust Boga!
7. Mi sami smo izšli iz Božje Besede in tako večno ne more biti za nas nič bolj hranljivega in nasitljivega kot le živa Božja Beseda!
8. Tako človek ne živi samo od kruha in ostale posvetne hrane, ampak živi od vsake Besede, ki prihaja iz Božjih ust.
9. To ne pomeni, da človek ne sme uživati naravne hrane, ker jo je Bog ustvaril za ta namen in jo celo jedel vidno pred nami in z nami, vendar ta ne sme postati naša glavna potreba!
10. Glej, Lameh, tudi to spada v red božanskih stvari!
11. Toda povem ti, vedno bodi zmeren pri uživanju naravne hrane, kajti v njej se skriva velika skušnjava.
12. Lahko mi popolnoma verjameš: ko jemo naravni kruh in plodove zemlje, moramo biti zelo previdni, da z njihovo grobo čutnostjo ne zadušimo nesmrtnega duha!
13. Saj že pri požrešnih otrocih lahko jasno vidiš, kako po taki veliki požrešnosti postanejo neumni in tako potem niso več sposobni nobenih duhovnih dosežkov, medtem ko bolj zmerni otroci kmalu postanejo odlični misleci.
14. Tako kot je to vidno na primeru otrok, to še toliko bolj velja pri odraslem človeku, ki je v celoti sposoben razviti strasti, ki so otroku še vedno tuje.
15. Povem ti, brat Lameh, v naravni hrani, ki jo vzameš, je lahko le tisto kar je naravno, to pa v tebi ni poduhovljeno, ampak naredi tvoj duh bolj snoven; toda sprejeta duhovna Beseda, nasiti, nahrani in okrepi duh za večno življenje.
16. Z naravno hrano se telo nahrani, toda duh je potlačen in se je prisiljen postiti; toda z duhovno hrano pridobita oba: duh postane močan in mogočen, in njegovi čuti postanejo neskončno ostri, telo pa postane s pomočjo duha gibko, skromno, trpežno in ostane močno kot dobro pleteno oblačilo, izdelano iz fine, vendar v sebi nepopustljive in trdne niti.
17. V snovni hrani počivajo pokvarjeni duhovi in ko jih človek sprejme v sebe čez mero, postanejo gospodarji njegovega duha, izpodkopavajo duhovno bit, prav tako kakor zlobni hrošči in črvi izpodkopavajo drevo in uničujejo njegovo bistvo in ga na koncu popolnoma uničijo.
18. Duhovna hrana pa je za duh poživljajoči dež z neba, po katerem bo zelo hitro zacvetel v veličasten, krepak in dišeč cvet večnega življenja.
19. To, brat Lameh, boš moral tudi vedno upoštevati in tako ustrezno vzgajati sebe in svoje ljudstvo!
20. Potem, ko si sedaj to z veseljem in dobrovoljno slišal, boš lahko za nas vse pripravil primeren obrok, - toda vse v zmernih količinah! Amen.«

246. Poglavje

Lameh organizira bratovski obed za uboge in zaprte.
Začudenje Brudala, mojstra jedi in njegova zaprta družina

1. Po tem Henohovem govoru, ki je bil za Lameha zelo poučen in ga prepričal o veliki resnici tega kar je povedal, je šel takoj k svojemu mojstru za jedi v stransko sobico in mu naročil zmeren, preprost obrok.
2. Mojster jedi, precej začuden nad tem naročilom, je vprašal Lameha, če to nemara misli resno.
3. Toda Lameh mu je odgovoril: »Zakaj me sprašuješ? Jaz vendar vem kaj moram storiti!
4. Povem ti: ne sprašuj me več o tem, ampak stori kot sem ti ukazal in boš pravi služabnik tistega, ki ti je sedaj od Boga postavljen kot pravi vodja!«
5. Te besede so osupnile mojstra jedi, da si je rekel z nekoliko pridušenim glasom: »Ali Lameh morda ni več kralj? Kaj je to pomenilo, ko je rekel: 'Ki ti je od Boga postavljen za pravega vodjo? Naj to razume kdor lahko in more, toda jaz tega ne razumem!«
6. Lameh, ki je prav dobro opazil kaj njegov mojster jedi mrmlja v svojo brado, se je obrnil k njemu in mu rekel: »Poslušaj, Brudal! Kar ne razumeš, ti je lahko takoj razloženo. Glej, med Lamehom kraljem in Lamehom vodjo, je taka razlika:
7. Lameh kralj bi te za to ugovarjanje takoj zvezal in usmrtil; medtem ko Lameh od Boga imenovani vodja, pride k tebi, te objame in ti reče: 'Moj dragi Brudal, pojdi in naredi kot sem ti ukazal, kajti to je volja Gospoda, velikega, večnega, vsemogočnega Farakovega Boga.'
8. Ko pa boš že zbral obilico hrane in pijače, povabi uboge in vse zaprte v prestolno dvorano in jih postrezi, kot da bi bili vsi moji bratje in otroci!
9. Pošlji hitre sle po celem mestu in jim povej naj pripeljejo v mojo hišo kogarkoli najdejo! In vse zapore je treba odpreti, v katerih ne sme nihče ostati, - niti najhujši in največji sovražnik mojega življenja, čigar hrana je bila doslej sestavljena iz kuhanih velikih močvirskih žuželk; ti se bodo sedaj nasitili z mojo kraljevsko hrano!
10. Kajti od sedaj naprej ne bom mojim ljudem več kralj, ki sodi in gospodar nad življenjem in smrtjo, ampak želim biti, po Božjem naročilu, vsem samo bolj moder vodeči brat.
11. Glej, moj dragi Brudal, to je sedaj ta razlika med kraljem Lamehom in Lamehom vodjo! Zdaj pa pohiti in izpolni to kar sem ti ukazal, jaz sedaj tebi brat!«
12. Brudal je od velikega veselja skočil v zrak in glasno rekel: »O veliki, vsemogočni Bog! Samo tebi je bilo mogoče železno Lamehovo srce preoblikovati v toplo bratovsko srce!
13. O Bog, o Bog, kako neskončno srečnega Si me naenkrat naredil! Še danes bom videl mojo zvesto ženo, moja dva brata in mojih sedem otrok – tri dečke in štiri odrasle hčere -, ki so bili obsojeni na smrt in poslani v zapor, ker niso hoteli častiti Lameha kot Boga!«

14. Potem je odhitel in vse priskrbel in v eni uri so bili v prestolni dvorani že vsi zaporniki, kakor tudi mnogo drugih ubogih.
15. In Brudal je vse dvorne služabnike poslal na delo in postregel vsem ubogim in zaprtim; in ti so hvalili velikega Farakovega Boga, ki jih je tako čudežno rešil, in jedli in pili.
16. Toda Brudalova družina ni hotela jesti, čeprav so videli, da se je Lameh zares spremenil; ker so menili, da bi bila to lahko tudi le trenutna Lamehova muha!
17. Čez nekaj časa je prišel Lameh spet k Brudalu in ga vprašal:
»Brudal, zakaj nam še nisi ponudil nobene jedi? Glej, vzvišeni gostje z Božjih višin so z nami. Kaj si bodo mislili o nas, če jih bomo pustili tako čakati? Zato se malo pobrigaj, da bomo kmalu dobili kaj za jesti!«
18. In Brudal je pokazal Lamehu njegovo drgetajočo družino in mu nato rekel:
»O brat Lameh, povzdigni tudi te uboge, tako da bodo lahko verjeli, da ti je bila takšna milost dana od Boga!«
19. Ko je Lameh videl te uboge ljudi, je bil takoj ganjen do solz, se sklonil, jih dvignil in jim tako rekel: »Pridite k meni! Jaz sem vas mučil in se grobo zoper vas pregrešil; toda sedaj vam bom vse narejene krivice tudi tako povrnil (to se pravi poravnal), da se z vsemi besedami tega ne da povedati!
20. Sedaj pojdite za menoj v mojo jedilno dvorano, tako da boste lahko sedeli ob moji strani in od sedaj jedli za mojo mizo!
21. Tedaj so ubogi začeli skoraj kričati in hvaleč Boga šli za Lamehom v jedilno dvorano.

247. Poglavje

Pogovor med Henohom in Lamehom o zamudi slavnostne pogostitve. Henoh pojasnuje duhovno usklajenost templja in njegove notranjosti

1. Ko je Lameh spet vstopil v jedilno dvorano s svojo novo sprejeto družbo, mu je Henoh prišel takoj nasproti in mu rekel:
2. »Lameh, moj ljubi brat, kaj je danes s tabo? Prej je bilo vse v največjem redu, ti bi moral le namigniti in hrana bi bila na mizi; sedaj si prišel že drugič in od tvojega prvega naročila hrane in pijače sta minila že skoraj dva senčna obrata, pa so mize še vedno popolnoma prazne.
3. Ali je bila morebiti tvoja zaloga použita in so tvoje shrambe prazne, ali se je pripetilo kaj drugega? Skratka, povej mi torej, kaj vse to sedaj pomeni!«
4. Toda Henoh in vsi ostali z višin, so dobro vedeli kaj je bil razlog za to, Henoh pa je vprašal le zaradi tega, da bi Lameh s tem dobil priložnost iti vase še globlje in polj ponižno.
5. Lameh je silno osupnil in ni vedel kaj naj Henohu odgovori. Čez nekaj časa se je končno zbral in Henohu namenil naslednje besede:
6. »Visoki, mogočni Gospodov prijatelj! Glej, ko sem po tvojem nasvetu mojemu mojstru jedi sporočil svojo zahtevo, se je nad temi mojimi besedami začudil, vendar sem mu pokazal razliko med Lamehom kraljem in Lamehom vodjo.

7. Da bi on to še bolj jasno videl in zaznal, sem mu rekel naj takoj pokliče vse moje služabnike, ki morajo potem poiskati vse uboge v mestu, in osvoboditi vse zapornike ter jih pripeljati sem, in sicer v prestolno dvorano, da bodo lahko kot meni pravi bratje in sestre, kakor najbrž tudi vsi drugi, s hrano in pijačo kar najbolj postreženi.
8. Tukaj ob moji strani vidiš osem takih bratov in sester, proti katerim se je Lameh kralj hudo pregrešil; zdaj pa hoče zato Lameh vodja v Gospodovem imenu skrbeti za njihovo začasno in večno blaginjo, in je trdno odločen to podeliti, kot je to najbolj mogoče tudi vsem tistim, katere je kot kralj na kakršenkoli način vedno zatiral, posebno pozornost pa nameniti tistim, katere je kot kralj pustil medleti v zaporu.
9. Dvorana, ki je že napolnjena s takimi brati in sestrami, te lahko prepriča, visoki Gospodov prijatelj, o resnici moje izjave.
10. Zato tudi tako dolgo ni bilo nam namenjene hrane; zdaj pa bo kmalu krasila naše mize!«
11. Tedaj je Henoh objel Lameha in mu rekel: »O ti moj sedaj nadvse ljubi pravi brat v Gospodu! Glej, sedaj ti je Gospod odvzel ves tvoj greh. Sedaj stojiš čistejši od sonca na najjasnejšem opoldanskem nebu!
12. Glej, to je velik, živ pomen templja in vse njegove ureditve.
13. Ti si tempelj; tvoje bistvo je sedaj moška čvrstost templja, okna so spoznanje v tebi, ki izhaja iz plameneče svetlobe tvoje ljubezni; zlata streha je tvoja prosvetljena glava; oltar je tvoje srce; keruba na obeh straneh oltarja odražata tvojo ljubezen do bližnjega, in živo Ime na oltarju in svetleči oblak nad njim je tvoja živa ljubezen do Gospoda, iz katerega sedaj vse to počneš; in oblak, ki sega do stropa, zaznamuje še povrh tega, da si sklenil z Gospodom popolno zavezo ljubezni; toda preddverje je tvoje telesno življenje, v katerem sedaj vadiš ljubezen do bližnjega.
14. O brat, glej, tako je Gospod tebi pripravil veliko krasoto in te naredil za Svojega otroka! Ti in tvoje ljudstvo boste blagoslovljeni!
15. Tako, da boš lahko videl kako to Očetu ugaja, pojdimo v prestolno dvorano, kjer boš izvedel s kakšnim zadovoljstvom On gleda na takšna dejanja!
16. Tam bomo imeli tudi večerni obed. Amen.«

248. Poglavje

Gostje se zbirajo v prestolni dvorani. Čudežni plodovi na mizah. Sedež in izvor zla v človeškem srcu

1. Po tem Henohovem govoru so vsi odšli v prestolno dvorano, Brudalu pa je bilo rečeno naj sedaj v prestolno dvorano prinese hrano tudi za visoke goste in tam zanje pripravi mizo za udobno namestitev.
2. To se je takoj zgodilo. Toda, ko so glavni gostje vstopili v prestolno dvorano, so se naenkrat zaslišali vzkliki veselja in Lameh je bil veselo presenečen nad številnimi gosti in še bolj nad bogato izbiro najslastnejših sadežev.

3. Zato je poklical Brudala in ga vprašal, rekoč: »Ampak poslušaj, ti moj dragi brat! Kaj je to? Kje si dobil te plodove, katerih jaz še nikoli nisem videl? Ali si morda tudi ti delal čudeže? Kako se je potem to zgodilo?«
4. In Brudal, ki je bil sam zelo začuden nad tem izrednim pojavom, je nato rekel: »O visoki voditelj ljudstva! O tem me zaman sprašuješ; kajti to se pravkar sprašujem sam!
5. Mislim, da ti bodo visoki, mogočni gostje z višin lahko dali najbolj prepričljivo pojasnilo; tako je bolje, da se obrneš nanje s tvojim cenjenim vprašanjem!«
6. Ko je Lameh od Brudala to slišal, se je takoj obrnil k Henohu in mu namenil naslednje besede, rekoč: »Poslušaj, mogočni Gospodov prijatelj! Gotovo si tudi ti videl tisto, kar me je skoraj pobralo od začudenja; povej mi kako je to mogoče! Res je, da so Gospodu vse stvari mogoče in preko Njega velike stvari tudi tebi, - toda moje slabe plodove spremeniti v te plemenite, glej, to je meni nerazumljivo in nepojmljivo.
7. Za Gospoda je malenkost ustvariti najčudovitejše plodove v načinu Njegovega večnega reda; toda ali ni to proti Njegovemu svetemu redu, delati iz slabih plodov plemenite in najboljše plodove?! Skratka, ta zadeva je zame preveč nejasna in zato tudi nerazumljiva, zato me razsvetli o njej!«
8. Henoh se je Lamehu nasmehnil in mu rekel: »O dragi brat, razvnemal si se, ko si spraševal o ovčji volni; toda zdi se, da na pomembno stvar pri tej zadevi nisi bil čisto nič pozoren!
9. Sedaj me sprašuješ v svojem srcu in v sebi praviš: 'Kaj je potem ta pomembnost in kje je?'
10. Pravkar si rekel, kot se ti je dozdevalo, da Gospod zaradi Svojega večnega, svetega reda, ne more ustvariti plemenitih in dobrih stvari iz slabih stvari!
11. Ali nisi slišal, da je Gospod vse stvari, ko jih je ustvarjal, imenoval dobre? Kje naj bi bile torej slabe?!
12. Toda jaz ti povem, da nič na svetu ni slabo, ampak človek sam, ko se v svojem srcu obrne proč od Gospoda; in če je človek tako zloben in slab, potem je cel svet za njega zloben in slab.
13. Če si čist v svojem srcu, potem bo zate vse čisto, to pomeni, da boš v vsem zagledal resnico; toda, če je tvoje srce nečisto, bo vse pred teboj takšno kakor je tvoje srce.
14. Kakšen si bil prej kot kralj? Bil si slab, zloben, poln zvijač in prevar; tako je bilo tudi tvoje ubogo ljudstvo večinoma proti tebi, ti pa celo v najbolj poštenem človeku nisi videl ničesar, ampak le podleža, zato si ga moral vreči v ječo.
15. Glej, Gospod se te je usmilil in te rešil pred pogubo, in glej, ti ne boš več videl podleža in tisti, katere si vrgel v ječo, so sedaj najbolj prijazni gostje v tvoji prestolni dvorani in vsi bratje in sestre!
16. Sedaj poglej nadalje: Če je Gospod lahko izboljšal in očistil tebe, ki si bil resnično zloben in slab, mora biti zanj enostavna stvar izboljšati plodove te zemlje?!

17. Ti plodovi pomenijo zate dejavne plodove tvojega srca in s tem Gospodovo zadovoljstvo v njih; zato imaš tu pred svojimi očmi to kar sem ti napovedal v drugi dvorani, in sicer, Gospodovo zadovoljstvo nad teboj.
18. Glej, to je ozadje tega pojava; in tako pojdimo k mizam, ki so pripravljene za nas in se okrepimo v Gospodovem imenu. Amen.«

249. Poglavje

Velika gostija. Spor pred vrati jedilne dvorane, med ubogimi, ki so zamudili in služabniki. Na pol gol ubožec je Gospod sam

1. In tako je šla celotna družba za Henohom k mizam, ki so bile že obložene z vsemi vrstami plodov.
2. Vsi so se v svojem srcu Gospodu goreče zahvalili za tako milost in Ga rotili, da ostane z njimi v prihodnje in vedno s Svojo tako vzvišeno blagoslovljeno milostjo in jih tudi zaščiti pred vsem zlom na duhu, kot tudi na telesu.
3. Po tem najbolj notranjem rotenju je Henoh blagoslovil v Gospodovem imenu hrano in pijačo in nato rekel: »No, pa začnimo, ljubi bratje in ljube sestre, veselo okrepimo naše telo in jejmo in pijmo v Gospodovem imenu!«
4. In takoj so vsi segli po plodovih, ki pa na tej mizi visokih gostov niso bili spremenjeni; toda Lameh si je močno želel plemenitih plodov.
5. Toda Henoh mu je rekel: »Brat Lameh, Gospod je ustvaril številne živali, ki obstajajo zgolj zato, da jedo dan in noč; toda On nam ljudem ni dal obstoj, da bi živeli samo zato, da bi jedli, ampak da smo lahko popolni v duhu, da jemo v razumnih mejah, da bi ohranili telo; in tega navideznega življenja nimamo zato, da bomo lahko nesmotrno in prekomerno jedli najlepše in najplemenitejše plodove Zemlje.
6. Zato ne zavidaj teh plemenitih plodov, ki krasijo mize tvojih gostov, ampak bodi hvaležen za to kar nam je Gospod podaril!«
7. Po teh besedah je bil Lameh takoj popolnoma zadovoljen s hrano, ki je bila na njegovi mizi in mu je prav teknila.
8. Toda, ko so vsi tako veselo in živahno jedli in pili, se je pred vrati prestolne dvorane razvnel prepir, ki je grozil, da se sprevrže v nasilje.
9. Lameh je takoj vstal in odšel pogledati kaj se tam dogaja.
10. Toda, ko je prišel do vrat, glej, je zagledal več ubogih ljudi, katerim je vstop prepovedovalo nekaj Lamehovih grobih služabnikov, zato ker so prišli prepozno in je bilo neprimerno, da bi vstopili v dvorano, ker so bili visoki gostje že prisotni.
11. Ko je Lameh videl tako neumnost s strani svojih služabnikov, je skoraj pobesnel od jeze in rekel služabnikom: »O vi, hudobna kačja zalega! Zahvalite se Gospodu Bogu, ker On sedaj brzda mojo pravično jezo! Resnično, prej bi bila za to dejanje, moja najgloblja ječa od vseh, vaš delež za ves preostanek vašega življenja!
12. Ker ste moji služabniki, čakajte na moj ukaz, potem pa delajte tako kot bo delal vaš predstojnik Brudal; ampak vsa samovoljna dejanja naj bodo daleč od vas!

13. Bog je sedaj moj in vaš edini Gospod; On vam zagotovo ni pustil, da siromake ne spustite k meni. Tako ste delovali slepo in samovoljno!
14. Zdaj vam zadnjič povem: To je bilo vaše zadnje samovoljno dejanje! Še eno tako vaše dejanje in vas bom napodil v najbolj samotno puščavo!
15. Sedaj pa pojdite v svoje sobe in se pokesajte za vaše dejanje, tako da vam bo Bog lahko odpustil!
16. Vi, moji ubogi bratje pa pojdite z menoj v dvorano in se okrepčajte s hrano in pijačo!«
17. Toda eden od desetih siromakov je izgledal še posebej obžalovanja vreden, ker je bil skoraj na pol gol; njemu so služabniki najbolj nasilno preprečevali vstop.
18. Ko ga je Lameh videl, mu je ganjen do solz rekel: »O ti moj ubogi brat, pridi v moje naročje! Gotovo si postal reven zaradi mene!
Resnično, ob moji strani boš po Gospodovi milosti postal bogatejši! Torej, pojdi z mano k moji mizi!«
19. Toda revež je rekel Lamehu: »O pravični kralj, saj ti bom gotovo sledil, ampak ne pusti v nemilosti hlapcev, ki so z mano grdo ravnali, temveč jim popolnoma odpusti, kakor sem jim jaz odpustil z vsem svojim srcem!«
20. Te reveževe besede so popolnoma zlomile Lamehovo srce, tako da je zajokal in takoj poslal drugega služabnika, naj naznani trdosrčnim služabnikom, da so prosti. Potem je Lameh vstopil z revežem v dvorano in se zanj odrekel svojemu prostoru.
21. Tedaj so prišli tudi trdosrčni služabniki in s svojimi povsem zmehčanimi srci padli pred Lameha. Toda Lameh jih je dvignil s svojimi rokami in jih pozdravil kot brate.
22. Tedaj je revež vstal in ganjen do solz Lameha objel in mu nato rekel:
23. »Lameh, sedaj te je objelo večno življenje in Jaz tvoj Bog in tvoj Gospod ti ne bom samo Oče, ampak tudi pravi brat. Zato bom večno prebival na tej Zemlji!«
24. In v ubogem bratu so tedaj vsi prepoznali Gospoda.

250. Poglavje

Henoh in Gospod kot revež. O bistvu vsemogočnega Božanstva in o Očetovem siromaštvu

1. Te reveževe besede so vsem prisotnim predrle srce kot tisoč bliskov strele. Celo Henoh ni bil pripravljen na ta pojav, zato je že prej Lamehu modro poudaril, da je Gospod izpričal Svoje zadovoljstvo s čudežnim videzom sadja.
2. Zato se je Henoh takoj obrnil k revežu in Mu rekel: »Ko vprašam svoje srce, mi to skrivaj odgovori: 'To si Ti', toda ko potem pogledam iz globine svojega srca v duhovno oko, tam ne morem odkriti kako je lahko vsemogočni, Sveti Oče, Bog, Stvarnik vseh stvari, sploh lahko tudi revež! Zato Te prosim za besedo, ki mi bo morda omogočila, da Te prepoznam!«
3. Toda revež je le pogledal Henoha; in ko je Henoh videl reveževo oko, je planil k Njemu in rekel: »Ja, ja! To si Ti! Ti, dobri Oče, resnično si Ti; kajti takšna

blagost, nežnost, takšna ljubezen, taka zvestoba in pri tem kljub vsemu taka božanska vzvišenost, katere ne izžareva nobeno človeško oko!«
4. Po vseh teh vzklikih je Oče v podobi reveža namenil naši družbi naslednje besede, kot da so namenjene Henohu, rekoč:
5. »Henoh in ti Lameh, poslušajta! V svojem srcu si zapomnita kaj vama revež govori. Ko revež pride k tebi in ga sprejmeš v Mojem imenu, si sprejel Mene.
6. Praviš: 'Kako je to mogoče? Tebi o Bog, so samo vzvišeni, mogočni in močni sorodni!'
7. Jaz pa pravim: Resnično, resnično, večno Me ne moreš prepoznati v Mojem veličastju ali v Moji moči in oblasti, ampak zagotovo v Mojem usmiljenju in v pravi očetovski ljubezni!
8. Vendar ljubezen vleče vse k sebi in hoče vse zbrati v ozkem krogu okoli sebe! In glej, to je tisto kar počne Oče!
9. Če pa hočeš vse meriti z Mojo božanskostjo, Očeta ne ljubiš, ampak se hočeš le približati Božanstvu, ki je v Svojem bistvu neskončno in si po tem razpršen in na koncu mrtev.
10. Vendar, ali doumeš globino Božjega Duha! – Ti si ustvarjeni človek; kot tak si sestavljen iz telesa in žive duše, v kateri prebiva duh ljubezni.
11. Tvoje telo je iz Božanstva; Njegov zakon je nespremenljivo moranje: torej, da je tako in nič drugače! Lahko narediš kar hočeš, a oblike ne moreš spremeniti!
12. Ker pa je tvoje telo delo nespremenljive božanske moči, sestavljeno v vsemogočnem Božjem moranju, je umrljivo in uničljivo.
13. Sprašuješ: 'Kako je to mogoče?' – Glej, ker v Bogu vlada največja neskončna svoboda, se tako On nikoli ne more držati moranja!
14. Če bi bil Bog le Bog, ne bi bilo nikoli nič ustvarjenega, ampak bi bilo vse še vedno le Njegove, samo Njemu vidne, neskončne misli, toda nobeno bitje ne bi uživalo svobodnega obstoja v Bogu!
15. Toda Bog ni samo Bog v Sebi in iz Sebe, ampak je Bog iz ljubezni v Sebi.
16. Bog izhaja iz Svoje ljubezni in neskončnost je Njegovo bistvo; toda to bistvo se vedno znova vrača nazaj k Njegovi ljubezni, da se nasiti z neskončno močjo in oblastjo.
17. Sedaj poslušaj dalje: Tvoja duša je rojena iz Očeta, ki je Ljubezen v Bogu.
18. Tako kot je ljubezen dejansko prvobitno Božje bistvo, tako je tudi tvoja duša temeljno bistvo tvojega bitja in je posoda za večno življenje, in je v njej lahko vse obrnjeno k večnemu življenju, vključno s telesom, ki je stvaritev ali tempelj Božjega duha po božanskem zakonu moranja.
19. Sprašuješ: 'Zakaj po moranju?' Glej, tako dolgo dokler držiš kamen v svoji roki, tako dolgo je tudi v tvoji svobodni moči in lahko z njim narediš kar te je volja!
20. Toda, ko si kamen enkrat vrgel od sebe, si ga osvobodil tvoje samovolje, vendar mora kamen kljub temu leteti v smeri, ki si mu jo dal z močjo svoje roke, potem pa kamna med letom ne moreš več usmerjati.
21. Toda, ko kamen spet pade, ker v sebi nima moči, ga lahko še enkrat usmeriš po svoji volji.

22. Kdor ima ušesa, naj posluša! Glej, Oče je v večni, neskončno veliki ljubezni v Bogu, ali v Svoji učinkovitosti dal vse od Sebe!
23. Z velikim katapultom Svoje neskončne moči je z vso Svojo neskončno veliko mislijo napolnil vso večno neskončnost. Zase ni ničesar zadržal, ampak je razdal vse kar je imel.
24. Tako je Oče v Sebi revež in uboštvo je sedaj Njegova ljubezen; vendar Njegovo bogastvo je sedaj svobodna ljubezen in Njegovo edino večno življenje, v katerem prebiva vsa moč in oblast.
25. To uboštvo je sedaj Očetova največja blaženost, ko vidi kako se spet vse k Njemu vrača in lahko neskončno izpopolnjeno zopet vse zaseže s Svojo ljubeznijo.
26. Glej, - Sonce, Luna in vse zvezde, skratka vse kar lahko vidiš in dojameš, zato ustreza Mojemu Božanstvu ali Moči! To je vezano na Moj zakon moranja.
27. Vendar to ne more ostati tako kakor je; kajti vse je tu zaradi Očeta, ki lahko Sebe večno bogati, ker je želel biti nekaj časa revež.
28. Tako bi tudi vi morali biti iz sebe Moja zvesta skladnost. Bodite resnično Moji otroci! Kakor Jaz dajte vse, osvobodite svojo ljubezen in svoje življenje iz Mene in boste z Menoj postali bogati za večno! Postanite revni, tako da boste lahko postali bogati! Amen.«

251. Poglavje

Henohova močna čustva zaradi Očetove prostovoljne revščine. Gospodovo razkritje o Njegovi veliki očetovski ljubezni do Svojih otrok. Gospodovi namigi o Gospodovem učlovečenju in žrtvovanju

1. Ko so Henoh in vsi ostali to slišali od Očeta v podobi reveža, so vsi padli pred Njega in molili k Njemu ter hvalili Njegovo neskončno dobroto in neskončno ljubezen.
2. In Henoh je poln največjega zanosa rekel: »O Ti Sveti Oče! Že mnogo let se moje ubogo srce ukvarja s Teboj in odkriva, da Si večna, najčistejša, neskončna ljubezen.
3. Že zgodaj v življenju sem se Te naučil po svojih občutkih okleniti z vso svojo ljubeznijo, o Sveti Oče, in prav s temi občutki sem prišel, da Te spoznam kot edinega pravega, neskončno dobrega Očeta, in nič kar je bilo povedano mi ne more vcepiti nasprotnih predstav in idej o Tebi – skratka, v svojem srcu sem Te popolnoma prepoznal kot neskončno dobrega Očeta.
4. Ko je delež neskončne nebeške sreče in milosti padel na vse nas, ko Si nas obiskal na višinah, sem spoznal, da se je moj nekdanji pouk srca popolnoma potrdil na najbolj sijajen način.
5. Ampak, ne glede na vse to, si tudi od daleč ne bi upal imeti takšno predstavo o Tebi!
6. Vendar zdaj popolnoma strt stojim pred Teboj, o Sveti Oče, ki Se nisi oklical samo za reveža, ampak resnično hočeš biti revež za vse nas, kot tudi za milijone milijonov, ki nam bodo sledili po Tvoji najsvetejši volji, kot vračajoči

žarek milosti, ki je nekoč izšel iz Tebe in se ponovno vrnil neskončno poveličan po Tvoji ljubezni in usmiljenju!
7. O Ti Sveti Oče, poln neskončne, neizrekljivo vzvišene ljubezni! Resnično, resnično, resnično, to razodetje je preveč neizrekljivo veliko in vzvišeno sveto za umrljivega človeka!
8. Svet, svet, svet Si Ti, o Oče, in nebesa, Sonce, Luna in zvezde in ta Zemlja so polni Tvojega neskončnega veličastja!
9. Zato Te hočem silovito hvaliti, slaviti in nadvse v svojem srcu ljubiti!
10. O Ti neskončno dobri Oče! Če bi bilo meni mogoče, da bi Tebe spremenil zopet v bogatega, tako da bi Ti vrnil vse kar nam je vsem Tvoja neskončna ljubezen dala tako obilno. Da, v takem neskončnem obilju, - kakšen blagoslov bi bil to zame!«
11. Tedaj je Oče Henoha objel in rekel: »Moj ljubi Henoh, o tem ti ni treba skrbeti. Glej, če bi bila Moja želja ponovno pridobiti vse kar Sem dal, bi Jaz lahko to tudi spet vzel; kajti edino Jaz posedujem potrebno moč in silo, ker razen Mene ni ne sile in ne moči!
12. Povem ti: Tudi če bi Mi lahko dal sonca, lune in vse neštete zemlje v neskončnem prostoru, bi bilo vse to neskončno manj kot takrat, ko Me nadvse ljubiš, kot pravi sin ljubi svojega edinega pravega Očeta.
13.Kajti glej, največ od vsega je, da Sem Jaz vaš pravi Oče in vi Moji pravi otroci.
14. Resnično, resnično, zavoljo enega otroka bi žrtvoval na milijarde sonc in svetov vseh vrst, če ga ne bi mogel dobiti nazaj na noben drug način!
15.Da, poslušaj Moj Henoh, Jaz ti bom povedal še veliko več, kot Sem ti povedal sedaj.
16. Glej, ti veš, da Sem Jaz zadržal le življenje, nedeljeno, kot Mojo ljubezen v Sebi, ko Sem dal vse ostalo proč od Sebe.
To večno edino življenje Sem Jaz Sam; zunaj Mene je le smrt in nikjer ni življenja razen iz Mene!
17. Če pa bi šlo za to, da otrok ne bi mogel biti rešen, razen če bi žrtvoval to Moje edino večno življenje, bi raje dal tudi tega kot pa izgubil enega od Mojih otrok! – Henoh ali si dojel to ljubezen?«
18. Toda Henoh in vsi ostali so padli pred Očeta in vsi jokali od prevelike ljubezni in nihče ni mogel izgovoriti niti besede.
19. Toda Oče je rekel: »O otročiči, vaš dobri Oče je sedaj to govoril zato, da bi vi lahko spoznali Njegovo ljubezen! Toda On to ni govoril zaman, kajti kar je rekel bo nekega dne storil po Svoji Besedi, ki bo meso postala, v velikem Času Časov.
20. Da, spočel Bom Sina, kateremu bom dal vse Svoje življenje in Jaz bom v Sinu in Sin bo v Meni in Oče in Sin bosta potem za večno popolnoma eno! Amen.«

252. Poglavje

Henohov pomislek v zvezi z Gospodovim žrtvovanjem. Veliko razodetje o bistvu Božje Ljubezni in Življenju in Svetlobi in Modrosti. O Bogu-človeku Jezusu, kot Božji Besedi, ki bo meso postala

1. Po teh besedah se je Henoh spet zdramil, otožno pogledal vase in na Očeta, in tako stal nekaj časa kot popolnoma izgubljen. Končno se je zopet zbral in Očetu namenil naslednje besede:
2. »O Ti Sveti Oče, poln neskončne ljubezni! Tvoje zadnje najsvetejše besede so zvenele preveč neskončno vzvišeno in skrivnostno. Kdo razen Tebe lahko dojame smisel njihovega pomena?
3. Če žrtvuješ Svoje življenje in se pustiš usmrtiti od posebej za to določenih bitij, ali ne bo potem vse v celotnem neskončnem prostoru v trenutku propadlo?
4. Kajti vse živo živi življenje le iz Tebe, iz Tvojega življenja, toda kakšno življenje bi živeli potem, če bi umrl Ti, prvobitni vir življenja?
5. O Ti najsvetejši Oče, razloži nam to in nam daj mogočno svetlobo, kajti drugače Si nam s temi besedami zagotovo napovedal večno uničenje vseh stvari in vseh bitij!«
6. Tedaj je Oče vstal in rekel Henohu: »Tebi, Moj Henoh, bo dano izvedeti in dojeti veliko skrivnost Mojega kraljestva, vendar nikomur drugemu razen tebi!
7. In tako zapečati te besede v sebi, ki ti jih Bom sedaj povedal; kajti samo ti in nihče drug ne bo dojel njihovega pomena do velikega Časa časov, - ampak svet bo do konca slep.
8. In tako poslušaj: Ljubezen in Življenje sta ena stvar – in vendar dvoje. Ljubezen je vzrok in Življenje posledica. Tako sta tudi Svetloba in Modrost eno in kljub temu dvoje. Svetloba je vzrok in Modrost posledica.
9. Iz Ljubezni in Življenja pa izhaja še tretje, in to je dejavna Moč, ki je mogočen Duh. In tudi iz Svetlobe in Modrosti izhaja tretje, in to je Red, ki tvori vse stvari in določa njihov končni namen.
10. In iz Ljubezni in Življenja in iz Svetlobe in Modrosti se širi duh vse Svetosti in to je Beseda iz Božjih ust.
11. Ta Beseda je bistvena in je temelj, iz katerega so ustvarjene vse prvotne stvari.
12. In zdaj, če pogledaš bistvo Ljubezni in Življenja in izhajajočo dejavno Moč, in pogledaš bistvo Svetlobe in Modrosti in iz teh dveh izhajajoči Red, in končno še Svetost, ki izhaja iz vseh prejšnjih, ali bistvo večne Besede iz Božjih ust, imaš tako sedem Duhov, ki vsi izhajajo iz Ljubezni, in Ljubezen sama je prvi Duh, ki izhaja iz same sebe, ostalih šest pa hkrati izhaja iz Ljubezni in so z njo eno od večnosti.
13. Toda Ljubezen in Življenje lahko postaneta ločena in potem je Ljubezen taka kot kepa ledu, ki nima znotraj topline, toda Življenje, ko je samo, se sprosti v ogenj, ki se skuša znosno osvoboditi v uničenju.
14. Tako sta tudi Svetloba in Modrost lahko ločena; Svetloba je nato kot mrtva v uničujočem ognju, in Modrost postane noč, prevara, slepilo in laž.

15. Tako lahko tudi Beseda, ki izhaja iz Ljubezni in Življenja in iz Svetlobe in Modrosti, postane bistveno ločena.
16. Da je to mogoče, ti kaže vse stvarstvo, kjer lahko opazuješ vse prej omenjene razdružitve; vse izpeljane in nastale iz Mene, in Jaz Sem njihov Prvi Vzrok; in končni namen vsega tega je: Življenjski preizkus ali nenehna vaja in krepitev za večno življenje.
17. In glej, kljub vsem tem razdružitvam, Sem Jaz vseeno nedeljen in imam v popolni lasti vse Moje Duhove!
18. Tako bo tudi v velikem Času časov, ko bo večna Beseda kot bistveni Prvi Vzrok vseh stvari, Sama privzela meso, v katerem bo prebivalo Moje bistvo v vsej svoji polnosti.
19. Vendar bo svet ubil meso; toda Bog, večna Ljubezen, v Svoji polnosti prebivajoč v mesu, bo kmalu ponovno obudil meso in potem bo Božja polnost večno živela v Njegovi utelešeni Besedi pred Svojimi ustvarjenimi bitji kot Človek, ki ga bodo videli in z Njim govorili kot s pravim Bratom.
20. Samo ta Bog-Človek vam bo vsem prinesel resnično večno življenje; do takrat boste živeli le življenje ločeno od Moje ljubezni.
21. Glej, to je pomen Mojih besed, razumi jih, toda nihče drug razen tebe in ne svet – do konca! Amen.
22. In sedaj vsi jejte in pijte! Amen.«

253. Poglavje

Dvomi in mnenja različnih gostov o skrivnostnem beraču

1. Po tem Očetovem govoru so vsi polni spoštovanja sedli za mize in jedli in pili. Toda nihče si pri mizi ni upal govoriti, kajti Očetove besede o neskončni modrosti, izrečene Henohu, so vsem vzele pogum.
2. Vendar pa je bilo med ostalimi gosti precej živahno. Nekateri niso mogli razumeti Lamehove spremembe in so zato razpravljali o tem pojavu; toda niso mogli priti do zadovoljivega zaključka, saj jih večina ni vedela kaj se je Lamehu v tem kratkem času pripetilo.
3. Vendar pa je reveževa velika modrost osupnila tiste, ki so bili v bližini glavne družbe in niso vedeli kako naj si to razlagajo.
4. Nekateri so šepetali med seboj: »Ta mora biti videc!«
5. Spet drugi so rekli: »Ta je gotovo izganjalec kač; kajti tako naj bi izgledali tisti, katere ubogajo kače in gadi!«
6. In drugi so spet menili nasprotno: »Če bi bil, bi imel čarobno palico in poleg tega precej skrivnih znamenj. Zato smo mnenja, da je moder vedeževalec iz zvezd, in to predvsem zaradi dejstva, ker ga vsi kličejo 'Oče', kajti s takšnim imenovanjem običajno častimo takega modreca!
7. Nekdo drug pa je spet menil nasprotno in rekel: »Jaz nikakor nisem vašega mnenja! Kajti, jaz se težko motim, ker imam oster vid in si upam odločno trditi, da ta revež ni nihče drug kot tisti sijajen človek, ki je bil danes okoli poldneva ob strani starih modrecev z višin, ko je Lameh nosil v tempelj ploščo

zaznamovano z Imenom Farakovega Boga. Njegove značilne poteze so popolnoma enake, le da so precej neprepoznavne zaradi zelo bornega oblačila.«
8. Drugi je prišel do istega zaključka, le da ni mogel uvideti zakaj bi se moral ta sijajen človek prikrivati, ker za to ni bilo videti nobenega razloga.
9. Še eden je pripomnil: »Če je to On - kar se zdi verjetno-, se je moral nekoliko prikriti zaradi presenečenja. Kajti Njega Lameh neizmerno ljubi, tako da je moral v templju skrivaj zapustiti dvorano, kot sem to mimogrede slišal, kajti rečeno je bilo, da je zaradi tega nastalo naravnost hrupno; tako da se je celo preoblekel z namenom, da tem bolj preseneti Lameha in ostale!«
10. Vendar pa je nekdo drug spet pripomnil nasprotno: »To bi bilo vse v redu, ampak jaz še vedno ne razumem zakaj ga oni, ki so mnogo starejši kar naprej kličejo 'Oče'. Kajti, zato ker je modrec, to ne more biti znak razlikovanja; v tem primeru bi tudi drugi modreci z višin imeli ta častni naslov! To bi bilo edino lahko njegovo ime, drugače jaz tega resnično ne razumem!«
11. Toda nekdo, ki je stal čisto zraven govornika, mu je rekel: »Vse kar si omenil je bilo v redu, toda opazil sem eno okoliščino, ki je izjemnega pomena. Ali nisi opazil kako je celotna vzvišena družba padla pred njega in kako so jokali pred njim in ga naravnost častili?!
12. Če bi bil on le velik modrec – tako kot je bil nekoč veliki učitelj Farak in kot so veliki in celo čudodelni modreci z višin-, ne bi tega, vključno z Lamehom, nikoli naredili!
13. Zato mora biti nekaj precej nenavadnega in posebnega v zvezi s tem človekom. Izvedeti kaj je to, bo za naju verjetno izjemno težko, in prav tako za vse nas!
14. Torej, bodimo tihi in mirni in ne drezajmo kamor ni treba; in zato raje sezimo po plodovih! – Ali me razumete?!«

254. Poglavje

Revni gostje ne zaupajo Lamehu. Gospodov dober nasvet in Lamehov bratovski govor revežem

1. Ko so vsi potešili svojo lakoto, so vstali in se zahvalili Gospodu za čudovit in nadvse okusen obrok.
2. Enako so storili tudi vsi povabljenci, ki so bili deloma reveži in deloma nekdanji zaporniki.
3. Vsi ti gostje so se zahvalili tudi Farakovemu Bogu, kajti niso vedeli, da je sveti Darovalec med njimi.
4. Šele potem, ko so dali Farakovemu Bogu svojo tiho zahvalo, je vsak od njih stopil k Lamehu, prekrižal roke na prsih in se tako zahvalil tudi njemu za njegovo veliko dobroto.
5. Toda Lameh, ki ni pričakoval njihove hvaležnosti, se je obrnil k njim in s svojimi očmi dal znak revnim gostom, naj se zahvalijo revežu, in rekel nekoliko na skrivaj: »Ne jaz, ampak Ta je resnični Darovalec vseh teh in nešteto več dobrih darov!«
6. Revni gostje so se osupli spogledali med seboj in se skrivaj spraševali:

»Kaj nam želi vzvišeni kralj Lameh s tem naznaniti? Mi naj bi se zahvalili revežu, ki tako kakor mi nima ničesar? Kralj je bil vedno poln najbolj nenavadnih muh in to je zagotovo ena izmed njih. Kdo ve, če ne bomo še danes kuhani in pečeni! Zato poskušajmo pobegniti od njega kakor hitro je mogoče!«
7. Ko je Lameh slišal takšno šepetanje, je takoj prijel za roko enega od nezaupljivih in ga po njegovi stari navadi vprašal nekoliko osorno:
»Pomilovanja vredni prijatelj, zakaj še vedno misliš slabo o meni?«
8. To vprašanje je vprašanega tako prestrašilo, da je skoraj nezavesten padel na tla pred Lameha.
9. Lameh se je nad tem tako zgrozil, da ni vedel kaj naj naredi. Zato je pohitel k Očetu in Mu to povedal.
10. In Oče je rekel Lamehu: »Glej, od sedaj naprej ne smeš delovati brez Mene, če hočeš biti koristen za svet!
11. Glej, ti ljudje še ne vedo, da nisi več kralj, ampak da si iz Mene in po Meni odslej postal vodeči veliki duhovnik ljudstva; zaradi tega ti ljudje še ne zaupajo in v tebi še vedno vidijo strašnega tirana.
12. Zato se sedaj usedi na prestol in v Mojem imenu razglasi ljudem kaj si sedaj in kakšni so tvoji načrti z ljudmi, in vse se bo uredilo! Torej pojdi tja in to stori z nekaj besedami kot Sem ti svetoval!«
13. Toda Lameh je vprašal Očeta, če se spodobi, da se on usede na prestol, ko ve, da je prej na njem počivalo Njegovo najsvetejše Ime?
14. In Oče je rekel Lamehu: »Kako si lahko sedaj tako neumen? Glej, lahko se pogovarjaš z Menoj, čeprav se bojiš prestola, ker je na njem nekaj časa počivalo Moje Ime, od tebe zaznamovano?
15. Če že iz samega strahospoštovanja pred Mojim Imenom nočeš na prestol, da bi oznanil kar Sem ti naročil, te Jaz ne bom silil. Potem pa stopi na ta stol in to razglasi!«
16. Lamehu ni bilo treba dvakrat reči in takoj se je povzpel na stol in ljudem na prijazen in ljubeč način povedal kaj se mu je zgodilo in kaj je sedaj za njih postal in kako bo od sedaj naprej ostal nespremenjen.
17. Ko so ubogi ljudje to slišali, so se hipoma začeli veseliti in na vsa usta hvalili in častili Farakovega Boga.
18. Ko pa je Lameh stopil s stola, mu je Oče poudaril, da je stal na stolu, na katerem je sedel On, Sveti, Vsemogočni Bog.
19. Potem je Lameh padel pred Njega in Ga prosil za odpuščanje.
20. Toda Oče ga je dvignil in mu rekel: »Moj ljubi Lameh! To nisem poudaril zato, da bi ti povedal, da si pred Menoj grešil, ampak samo zato, da lahko še vedno uporabljaš svoj prestol za take poučne namene, čeprav je bila plošča položena nanj.
21. Povem ti: Moje oko je obrnjeno samo k srcu. Vse ostalo pred Menoj nima vrednosti, kajti Jaz sem poosebljena ljubezen in zato ne želim nič drugega kot le ljubezen.
22. Sedaj pa pojdi na prestol in z dobrim govorom seznani te ljudi z Menoj, tako da ne bodo mogli več šepetati in se spraševati o Meni, ampak bodo v celoti izvedeli Koga imajo v svoji sredini. Amen.«

255. Poglavje

Lameh govori s prestola o sveti Očetovi vidni prisotnosti v podobi reveža. Grozilni govor nekaterih sumničavih gostov. Gospodove resne besede dvomljivcem

1. In Lameh se je tedaj brez pomislekov usedel na prestol in v dobrem govoru oznanil prisotnost najsvetejšega, najbolj ljubečega Očeta v podobi reveža.
2. Ko so vsi reveži in jetniki od Lameha to slišali, kot tudi to, kako je prav Ta najsvetejši Oče odredil gradnjo templja in ga resnično čudežno zgradil, so reveži takoj popadali po tleh in k Njemu molili.
3. Toda jetniki so se pogovarjali med seboj: 'Nerazumljivo je, da naj bi bil tak revež vsemogočni Bog, ki s Svojo vsemogočnostjo obsega nebo in Zemljo, komur so Sonce in Luna in vse zvezde, in vetrovi, oblaki, strele in vse velike vode poslušni!
4. To je zagotovo še ena Lamehova prevara. Spoznal je, da s silo ne more ničesar doseči pri velikih prebivalcih gora, zato se je moral prilagoditi in bodisi sprejeti njihove pogoje ali pa skočiti čez ogenj.
5. Tako se je moral najprej odpovedati svoji smešni božanskosti in potem še svojemu kraljestvu. Da pa bi nam lahko še vedno kraljeval, si je zato gotovo zelo zvito, s prijazno pomočjo močnih in modrih prebivalcev gora, izmislil za nas vidno božanstvo, katero bi mu tako rekoč pred našimi očmi podelilo oblast in bi popolnoma zakonito samovoljno vladal.
8. O Lameh, tako si moder, toda mi smo tudi! Če bi nas, ki to vidimo, hotel preslepiti, se moraš tega drugače lotiti, kajti na ta način nikakor ne bo šlo.
7. Pojdimo k revežu in ga precej resno vprašajmo kakšna je njegova božanskost in bo kmalu postalo jasno kaj vse tiči za Lamehovim bahanjem!
8. Toda gorje ti Lameh, če se tvoj revež ne izkaže za to za kar si nam ga prikazoval! V tem primeru te bomo živega spekli!'
9. In takoj je šlo več takih nasprotnikov k revežu, in glavni govornik je odprl usta in postavil 'revežu' naslednje vprašanje:
10. »Poslušaj, ti si sicer na pogled pravičen in pošten revež! Ali si res to za kar je prekanjeni Lameh na prestolu pričal o tebi?
11. Vendar dobro premisli preden boš odgovoril; kajti če bomo opazili, da trobita z Lamehom v isti rog, te bomo strahovito kaznovali!
12. Farak je učil o pravem Bogu, in njegov sveti nauk se je ohranil do Lamehovih bratov, katera je slednji usmrtil tam v goščavi kjer so mlakuže, močvirja in barja, ker je hotel biti sam Bog in Gospod! Kdo ve, kaj ima sedaj na umu!
13. Torej, sedaj pred nami govori polno resnico, drugače se ti bo slabo godilo – in potem Lamehu ne bo nič bolje kakor tebi!«
14. Po tej zahtevi je Gospod vstal in rekel besnečim: »Zakaj sprašujete Mene? Ali vam ni Lameh povedal?! Če imate kakršnekoli dvome, zakaj ne greste raje po nasvet k tistemu, ki vam je to govoril o Meni?
15. Kako to, da revež lahko verjame kaj je rekel Lameh, vi pa ne? Ali boste verjeli, če sedaj pred vami potrdim Lamehovo izpoved?

16. Glejte, še vedno ste polni zlobnega duha, zato to ne morete verjeti!
17. Lamehu je določeno kraljevsko žezlo za vse večne čase, ker Me je prepoznal in zato je prejel od Mene pastirsko palico; vi pa si sedaj hočete prilastiti kraljevsko žezlo in Lameha vreči v ogenj!
18. Zato pa ste tudi polni zlobe in Me ne morete prepoznati!
19. Ne bom vam povedal kdo Sem; zato pojdite k Lamehu in se z njim prepirajte o Meni!
20. Resnično, Oče vedno naznani Svoj čas in vam ne bo pustil, da ga prepoznate, dokler ne bo pravi čas za to! In sedaj pojdite stran, če nočete umreti! Amen.«
21. Tedaj so se vzkipljivi začeli praskati za ušesi in se postopoma približevati Lamehovemu prestolu. Toda, ko so prišli tja, jim je postalo nelagodno in so se tako zmedli, da nihče od njih ni vedel kaj naj reče, kajti reveževe besede so jih zadele v živo.

256. Poglavje

Lameh se pogovarja z dvomljivci o reveževi božanskosti. Dvomljivčeva enostranska predstava Boga

1. Toda Lameh je opazil, da ti njegovi nekdanji nasprotniki, ki jih je zaradi tega pustil v ječi medleti, hočejo nekaj od njega, vendar si nihče od njih ne upa k njemu pristopiti. Zato jih je vprašal: »Kaj hočete, kaj iščete, ali ste kaj izgubili?«
2. Končno je eden od njih zbral pogum in rekel: »Poslušaj me, o strogi kralj Lameh! Vsi smo v zelo kočljivem položaju, - ne kar se tiče naših teles, ampak se nanaša na naše razumevanje.
3. Glej, v svojem dobrem govoru si prej izpostavil, da je Ta revež tam resnično edini Bog in Stvarnik neba in Zemlje, isti Bog in Stvarnik vseh stvari, katerega smo spoznali po tvojih bratih, in katerega je nekoč Farak napovedal.
4. Vendar tega ne moremo uvideti in razumeti in potem tudi ne verjamemo. Kajti Farak je učil ljudi spoznavati neskončnega Boga, ki s Svojo desno roko obsega nebo in Zemljo in s Svojo levo roko sega tja kjer Njegovo bitje nima konca.
5. Nadalje je učil: 'Bog je Duh in kot tak vseprisoten kot večna, neskončna misel, katerega nobeno ustvarjeno bitje ne more uzreti, ker je neskončen.'
6. Poleg tega je še učil veliki učitelj: 'Zaradi svoje prirojene neskončnosti je Bog tudi nepopisno svet; zato se Njemu ne more nič približati, in Sam Zase prebiva v večni nedostopni svetlobi.'
7. Če sedaj primerjaš to Farakovo učenje, ki je dostojno Boga, s tem revežem tamle, ki naj bi bil, glede na tvoj prejšnji govor, Sam, ravno Ta vzvišeni Farakov Bog, kakšen je videti?
8. Celo mi, tvoji osvobojeni jetniki, bi bili kot Bog videti bolje od tega reveža tamle, čeprav se zdi, da je sam po sebi zelo pošten in moder človek, čemur ne moremo oporekati!

9. Vendar bodisi on ali ti, strogi kralj, mora biti pomilovan! On, če si res domišlja, da je vsemogočni Bog, in ti, in vsi ti s teboj, če resnično verjamete vse to!
10. Toda prosimo te – če ti je pogodu -, da nam to bolj podrobno razložiš!«
11. Ko je Lameh to slišal, je takoj stopil s prestola, prijel govornika za roko, ga prijazno pogledal in mu nato rekel:
12. »Poslušaj, brat in prijatelj, tvoje pojmovanje Boga kot je poučeval Farak, kar se tudi jaz dobro spomnim, je popolnoma dostojno Boga; kajti ta predstava je zgolj duhovna in dopušča, da se povsod vidi neskončna vzvišena božanskost.
13. Vendar, če pa te vprašam o tvojem pojmovanju, in rečem: Ker je Bog nedvomno popolnoma tak kot je o Njem učil Farak, kako je lahko ustvarjanje končnih, najbolj nepomembnih bitij sploh mogoče pripisati Njemu? Kako ustvarjene mesarske muhe, komarja ali listne pršice?
14. Kako bi se lahko neskončni Bog ukvarjal s takimi strašno omejenimi, najbolj nepomembnimi malenkostmi?
15. Zares, ali ni nezaslišana misel domnevati, da je neskončno vzvišen Farakov Bog nas ljudi oblikoval s takimi nepopolnostmi in kot neskončen Stvarnik lahko napravil v Svojem stvarstvu tako velike vrzeli?
16. Zakaj se morata na Zemlji izmenjavati dan in noč? Ali ni noč nezdružljiva z večno Božjo svetlobo? Ali Mu je pri ustvarjanju zmanjkalo snovi za drugo sonce, ki bi končalo Zemljino noč?
17. Med Zemljo in nebesnim svodom vidimo veliko praznega prostora; zakaj je vsemogočni Farakov Bog pustil neustvarjenega tako ogromno prostora?
18. Kako je lahko takšna praznina združljiva z neskončno vzvišeno Božjo vseprisotnostjo? Kako naši smrdljivi iztrebki in še veliko drugih stvari?
19. Jaz te sedaj sprašujem, ti pa mi daj nato zadovoljiv odgovor in bom potem v celoti odgovoril na tvoje vprašanje!
20. Molčiš in si brez odgovora v veliki zadregi, toda Ta revež tamle mi je odobril, da berem v tvojem srcu, in to ti pravi: 'Če je to nedvomno tako – kar je jasno dokazano v celotnem stvarstvu -, potem ali sploh ni Boga in je vse samovoljno delo stvari, nastalih po naključnih okoliščinah igre nekih sil, ali pa Bog je in je večno zgolj gledalec, ki opazuje to naključno igro sil.'
21. »Glej, glej, kakšni plodovi vedenja o Bogu se rojevajo v tebi! Povem ti: Pojdi in se vrzi pred reveža in Ga prosi za milost in usmiljenje in boš kmalu spoznal kaj Bog dejansko je!
22. Več ti sedaj ne morem povedati, ampak ti samo svetujem kaj moraš narediti. Stori to, tako da ne boš pogubljen! Postani popolnoma svoboden v Bogu! Amen.«

257. Poglavje

Gospod v pogovoru s tuhtajočimi slepci. Ponižna ljubezen do Boga – pot k Svetlobi. Duhovne smernice človeštvu in razvoj k svobodni volji

1. Po tem govoru so bili dvomljivci stisnjeni v kot in šli boječe k revežu v Lamehovem spremstvu.
2. Ko so prišli tja, so se revežu priklonili, in govornik Ga je vprašal naslednje, rekoč: »Če mi je dovoljeno govoriti pred Teboj kot človeku, mi povej in jaz bom govoril!«
3. In Gospod je rekel: »Jaz vem kaj je tisto o čemer se hočeš z Menoj sedaj pogovarjati; zato kar se Mene tiče, ti ni treba šparati jezika, ampak če hočeš govoriti, govori zavoljo svojih bratov in zaradi sebe!«
4. Tedaj je naš govornik silno osupnil in čez nekaj časa rekel: »Da, če je zares tako, tedaj jaz lahko molčim in Te samo prosim, da me razsvetliš, s čimer bo konec našega nenehnega dvoma; kajti svetloba, zares resnična svetloba je to kar nadvse potrebujemo! To lahko zagotovo storiš, če Te goreče prosimo!«
5. In Gospod je govoril: »Poslušaj, kdor bo o Meni slabo govoril, bo njegov jezik ohromel; kdor me bo uzrl, bo oslepel! Kdor bo proti Meni iztegnil svojo roko, bo ponižan do svoje zadnje kaplje krvi, kdor bo predme postavil svoje noge, bo ohromel! Če bo kdo svojo glavo ob Mojo položil, resnično, njegovi možgani se bodo spremenili v motno vodo in njegova lobanja v posodo polne nesnage!
6. Toda tistemu, ki bo v vsej ponižnosti povzdignil svoje srce k Mojemu, Bom življenje razsvetlil s svetlim plamenom njegove ljubezni Zame in vse njegovo bitje bo postalo tako svetlo, da v tej svetlobi večno ne bo uzrl smrti!
7. Farak vas je učil o nedostopnem Bogu, in njegovo učenje je bilo popolnoma pravilno, kajti v tistem času je bil za vas Bog nebes in zemelj nedostopen, ker bi se v času hijene sramovali ljubezni.
8. Resnično, samo nekaj mesecev je minilo, odkar Sem iz Svojega velikega usmiljenja, pod vodstvom Meduheda in Sihina, odpeljal vaše otroke, ko se je v njih začela kazati prva šibka iskrica ljubezni. Vendar, da ta iskrica ne bi bila takoj spet zadušena v tej globini blata, Sem jih preselil s Svojo desnico.
9. In glej, Sihina Sem vodil v puščavo, kjer Sem mu dal hijeno za učitelja in ga pustil, da se je učil od leva, potem od medveda, tigra in volka, kajti takrat so imele te zveri več ljubezni kakor človek.
10. Ker je človeško srce tako šele nekaj mesecev, kakšno je bilo pred stoletji za časa Faraka?
11. Praviš: 'Mi vemo, da do Lameha ni bilo nikoli prelite človeške krvi; in tako so morali biti ljudje tudi boljši!'
12. »Da, povem ti, bili so boljši, vendar ne kot svobodni ljudje, ampak le kot ljudje pod sodbo, ki delujejo zgolj v skladu z Mojo vsemogočno voljo.
13. Bili so prisiljeni tako delovati in njihovo delovanje ni bilo delo njihove svobodne volje, temveč delo Moje vsemogočnosti. Z očmi svojega srca so morali videti Boga kot neizprosnega sodnika, da so kljub temu ohranili dostojanstvo.
14. Toda, ko so ljudje obdržali večne Sodnikove zapovedi iz svojega velikega strahu pred Njim, Sem se tedaj ljudi usmilil in jih osvobodil.

15. In glej, čim so bili nekdanji ujetniki Moje moči osvobojeni, - so pred njimi pobegnile vse zveri, kajti v osvobojenih ljudeh so zagledale le strupene kače!
16. To Sem vedel že od večnosti; toda vedel Sem tudi za Moj čas, in prav dobro vem zakaj mora biti rodoviten dež pred nevihto. In Sem naredil, kar Sem naredil, in vem zakaj. Toda kdo lahko od Mene zahteva, da mu položim račun?! In, če bi ga zahteval, ali mu ga Bom nemara dal?!
17. Glej, tako je to bilo in tako je sedaj, in kako bo v prihodnje? Jaz to dobro vem, toda ali ti Bom povedal? – Ne, nikoli Me ne moreš do tega pregovoriti, ker sem Jaz večno svoboden in delam tisto kar hočem!
18. Danes Bom za vas naredil zemljo belo in jutri boste videli vse črno, kajti Jaz sem Gospod in nihče naj Mi ne govori kaj naj delam.
19. O Meni dvomiš, ker Sem tukaj revež. Resnično, Bog in Gospod ni revež, tudi Jaz nisem. Toda Gospod je pokazal do vas usmiljenje in vas osvobodil, tako da je lahko postal vaš dragi Oče, in Oče je dal iz svoje velike ljubezni vse od Sebe, z namenom, da bi vas pridobil kot otroke, in tako je On pred vami kot Ga vidite tukaj.
20. Ne verjemite Mi, ampak Me ljubite in Me boste prepoznali kot pravega Očeta.
21. Ljubezen vas bo razjasnila in uničila vse vaše dvome. In tako pojdite in raziščite svoje srce; postanite ponižni in Jaz Bom vaš pravi Bog in Oče za večno! Amen.«

258. Poglavje

Dvomljivci se posvetujejo. Moder in globokoumen govor enega od dvomljivcev, ki v reveževi notranjosti prepozna Očeta

1. Te Gospodove besede so našo nejeverno družbo zelo presenetile in vsak se je posvetoval s svojim sosedom, kako naj sprejmejo reveževe besede:
2. »Ali naj Ga zares brezpogojno sprejmemo kot resnično vzvišeno, vrhovno bitje, ali pa naj Ga še naprej sprašujemo o Njegovi naravi?
3. Če je dejansko to kar trdi o Sebi in za kar Ga je kralj razglasil s prestola, je to res lahko za nas znamenje, po katerem bi Ga morali nezmotljivo brez dvoma priznati!
4. Glede modrosti Njegovega govora, je ta za naše razumevanje izredno visoka in vzvišena; vendar če bi nam govorili drugi z višin, bi bil to povsem enak primer, - kajti tudi oni nam bodo govorili tako, da ne bomo kaj dosti razumeli od njihovega govorjenja!«
5. Eden iz družbe je rekel tem, ki so se posvetovali: »Bratje, poslušajte, pravkar sem dobil sijajno zamisel! Kaj naj storimo, kaj je treba narediti? Kaj hočemo izvedeti? Glejte, o tem se suče vsa naša razprava. Toda pravkar sem dobil prav dobro zamisel.
6. Od tega človeka želimo znamenje, tako da Mu bomo lahko verjeli, da je On v resnici Tisti, za katerega Ga je kralj proglasil.

7. Toda, vprašajte se, kakšno znamenje nam je dal veliki Farak kot dokaz resničnosti svojega učenja!
8. Kolikor mi je znano nobenega, ampak le sam vzvišeni nauk; in vendar smo verjeli njegovemu nauku in nismo razmišljali v kolikšni meri bi bil lahko resničen ali neresničen!
9. Kako to, da tukaj zahtevamo znamenje za potrditev našega verjetja, s tem da bi zamenjali nerazumljiv Farakov nauk za zelo razumljivo poučevanje tega človeka, ki sploh ne poziva k verjetju, ampak le z nežnimi, čeprav z neskončno modrimi besedami pravi: 'Ne verjemite Mi, ampak Me ljubite kot edinega pravega Očeta in ogenj ljubezni bo postal vaš svetel svetilnik, in potem boste v svojem srcu jasno videli ali Sem Jaz Ta, za katerega me je Lameh pred vami proglasil!?' Kaj hočemo več?
10. Še preveč dobro vem, da se dva človeka popolnoma spoznata šele takrat, ko se med seboj ljubita kot pravi bratje in s tem tudi kot zelo tesni prijatelji. Kdo lahko spozna žensko, če je ne ljubi in ona ne ljubi njega?
11. Zares, kdo lahko trdi in reče: 'Zaradi mojega svetlega razuma, razumem sočloveka in zvita ženska stoji odprta pred menoj!', temu pravim, da je velik lažnivec!
12. Vendar, ker se zavedamo, da nam ljubezni do naših bratov in sester nikoli ni manjkalo in je tudi nikoli ne bo zmanjkalo, tako resnično ne vidim zakaj bi je bilo premalo za našo ljubezen do Boga!
13. In kar zadeva tega reveža, moram odkrito priznati: jaz Ga že ljubim čez vso mero; kajti človek s tako modrostjo ne more biti nikoli revež. In če je On sam, prisiljen s Svojo ljubeznijo, dal od Sebe vse kar je imel, kdo ne bi imel rad take ljubezni v zameno?
14. Ampak jaz sedaj mislim takole: On je najbolj ljubeč, moder človek, najbolj sijajen brat, - da, on je človek poln bratovske in najbolj vzvišene, prave očetovske ljubezni; zato Ga bomo tako tudi ljubili, kot smo Ga prepoznali!
15. Da bi sodili ali je Bog ali ni Bog, je za nas sedaj še daleč izven področja naših sposobnosti; vendar v sebi vsebuje resnično božanskost, ki se nahaja v Njegovem celotnem bitju in v vseh Njegovih besedah!
16. In tako hočem biti prvi, ki se mu bo približal z gorečim srcem, in pravkar se Mu bom približal!«
17. Tedaj je govornik stopil do Gospoda in Mu rekel: »Najbolj ljubljeni brat, poln božanske modrosti in resnične očetovske ljubezni! Kdorkoli in karkoli že Si, Jaz Te ljubim, ker sem spoznal, da Si najbolj vreden vse ljubezni in še predobro vem, da je s tako pravo ljubeznijo Zate ne bo nikomur primanjkovalo!«
18. Tedaj je Gospoda objel in Ga pritisnil na svoje srce.
19. In Gospod mu je rekel: »Sedaj si objel večno življenje; naj tvoja ljubezen postane v tebi močna svetloba! Amen.«
20. Tedaj je govornik zavzdihnil in rekel bratom: »Pridite sem, pridite sem! O bratje, resnično, resnično, tukaj je več kot le človek! Tu je zares Oče!«

259. Poglavje

Dvomljivci prepoznajo Očeta. Gospodov govor o različnih človeških predstavah Boga in vzroki za to

1. Po tem pozivu so šli tudi drugi h Gospodu in že pri prvem zbližanju občutili, da je bila izjava njihovega predhodnika popolnoma resnična.
2. Ko so se sedaj polni ljubezni primaknili k revežu, so vsi padli pred Njim na tla, vzdihovali in jokali ter Ga z dvignjenimi rokami prosili odpuščanja za svoje grehe in za svojo veliko neumnost in slepoto, zaradi česar niso mogli spoznati kakšna neskončna milost je bila vsem podeljena.
3. Toda Gospod je vstal s stola, dvignil vse zapornike in jim nato namenil naslednje besede: »Otročiči, poglejte Me v svojih srcih in boste z razsvetljenimi dušami zagledali, da Sem Jaz, vaš Oče od večnosti, ki vam sedaj pravim, da ste Moji otročiči.
4. Zdaj ste vsi, razen enega, pred Menoj zbrani v ljubezni, in Me prepoznali, vašega večnega Boga in Očeta, tudi v tej reveževi podobi.
5. Toda, povem vam, da se Jaz prikažem tak revež samo revežem, toda bogatim, neskončno bogat.
6. Vi ste bili reveži v svojih srcih, ker pa je v njih prebivalo malo ljubezni, Sem se vam tako prikazal lahko le kot revež in zelo ubog, prav tak, kakršnega ste Me imeli v Svojih srcih.
7. Kajti ubogo je bilo vaše spoznanje in uboga vaša ljubezen; zato Sem se vam lahko v resnici prikazal le tak, kakršnega ste Me sami namestili v svoje srce.
8. Če bi bili bogati, resnično, bi me zagledali bogatega! Ker sem Jaz Revež revežem, Bogat bogatim, Usmiljen usmiljenim, Nežen nežnim, Blag blagim, Pravičen pravičnim, poln Milosti tistim, ki so željni svetlobe, najbolj Ljubeč Oče tistim, ki Me ljubijo, Mogočen mogočnim, Močan močnim, Sodnik sodnikom, Življenje živim, Smrt mrtvim, Ogenj ognju, Nevihta nevihti, Jeza jezi, Sodba sodbi, Nebesa nebesom, Stvarnik ustvarjenih bitij, Oče otrokom, Bog modrim, in pravim bratom Sem celo sam rodni brat!
9. Tako sem Jaz vse v vsem! Človek Me vidi v skladu z naravo svojega srca, in Jaz se nikoli ne upodobim pred človekom v drugačni obliki od te, ki si jo je o Meni sam ustvaril v svojem lastnem srcu!
10. Kajti nihče nima v sebi moči niti življenjske sile, kot edino to, ki Sem mu jo Jaz podelil, toda zaradi človeške samostojnosti Sem mu dal iz Sebe tudi popolnoma svobodno voljo in naredil vse njemu podeljene življenjske moči podložne tej svobodni volji, ki je kot drugi Bog popolnoma ločena od Moje božanske temeljne volje. Toda, tako kot je volja svobodna, je prav tako tudi njegova ljubezen in potem prav tako tudi njegovo spoznanje.
11. Toda zakaj Sem človeka tako uredil? Zato, ker Sem ga postavil kot Mojo popolno podobo, potem pa se je samostojno razvijal neodvisno od Mene, to se pravi, da Me je nato oblikoval v sebi po svoji meri, tako kot Sem ga Jaz najprej oblikoval po Moji.

12. Tako me človek oblikuje v sebi po svoji meri, čeprav pogosto tako izkrivlja Mojo predhodno dano temeljno mero, da ta nova stvaritev v človeku nima več niti najmanjše podobnosti z Mojo temeljno mero!
13. Tako neka oseba tvori Mene kot večno ljubezen, sodnika, druga Boga maščevanja, tretja kot vlačugo, četrta v samega modreca, peta v neusmiljeno večno vsemogočnost, šesta v naravo, sedma v vladarja svetov, osma v neizmerno vzvišenega velikega gospodarja neba in zemlje, deveta v ogenj srda, deseta v večno, neskončno noč, enajsta Me celo pogrezne v materijo, - dvanajsta celo v svoj trebuh!
14. In tako Me eden tvori v to in drugi v ono, toda le malo se jih potrudi in Me oblikujejo v svojih srcih kot svetega in za večno najbolj ljubečega Očeta.
15. Sedaj poslušajte, Moji otročiči! Ker človek ne more in ne sme večno živeti na tem svetu, ampak se mora tej navidezni podpori odreči in potem postane kmalu v in z njegovim duhom očitno kako Me je v sebi oblikoval v času svojega življenja na Zemlji.
16. Potem bodo samo tisti prišli k Očetu, ki Ga bodo v svojih srcih prinesli dobro oblikovanega in samo ti bodo lahko videli pravo prvobitno obličje večnega Očeta.
17. Tako kot pa Me bodo znotraj sebe vsi ostali napačno oblikovali, takega me bodo imeli tudi naprej, in ljubezen bo zvesto našla ljubezen, usmiljenje – usmiljenje, modrost – modrost, jeza – jezo, sodnik – sodnika, sodba – sodbo, smrt – smrt, ogenj – ogenj, pekel - pekel in tako naprej!
18. Vi ste bili reveži in tako Sem prišel k vam kot revež, ker Sem bil tudi v vas revež; postanite bogati v ljubezni Zame in tudi vsi vaši bratje in sestre in Jaz Bom postal bogat v vas!
19. In, ko boste prišli k Meni, boste našli izjemno bogatega Očeta; in, ko Bom Jaz prišel k vam, ne Bom prišel kot revež, ampak kot izjemno bogat Oče!
20. Henoh in Lameh, upoštevajta ta nauk tudi za Moje otroke; kajti ta je prava, živa šola za večno življenje. Tako učita ljudi in otroke in jih učita kako spoznati Očeta, a ne Sodnika, in Zemlja bo očiščena Sodnikovega prekletstva!
21. In vi, moji otročiči, pojdite zdaj, razen enega, in ta naj pride k Meni! Amen.«

260. Poglavje

Govor duhovno slepega razumneža

1. Po tem govoru se je družba, polna spoštovanja, vrnila na svoja bivša mesta.
2. Prejšnji glavni govornik pa je šel h Gospodu in Mu rekel: »Glej, tu sem pred teboj, kot si me poklical po mojih bratih; vendar komaj vem zakaj si me poklical!
3. Ampak jaz bom kljub temu pred teboj govoril in ti pokazal kaj je to, kar mi preprečuje, da bi verjel, kar sedaj, kot vidim, verjamejo vsi moji prijatelji, bratje in sestre, ki so tudi vidno blaženi, ker verjamejo v tvoje neposredno božanstvo.
4. Ti si še vedno končen in omejen kakor jaz, in seveda po naravni modrosti ne moreš s svojo roko seči dlje od mene, ali skočiti s svojimi nogami večjo razdaljo kot jaz s svojimi.

5. To ne moreš zanikati ti, niti nihče drug. Poleg tega si tukaj popolnoma prisoten in ne manjka noben del tvojega telesa in tako zagotovo tudi ne manjka tvoj duh.
6. Vendar s tem ne mislim trditi, da nisi ti Tisti, za kogar te je kralj ali sedaj voditelj Lameh imenoval in to kar si sedaj najbolj modro pričal o sebi; vendar bi jaz zares rad izvedel kdo pravzaprav celotno stvarstvo ohranja, izvaja in vodi! Kdo oživlja neskončno veliko zemljo, kdo ustvarja veter, kdo sedaj zadržuje neskončno veliko morje v njegovih mejah, kdo sedaj potiska naprej veletoke rek, kdo podpira naravni ogenj v gorah, kdo zori zelene pridelke, in kdo bdi nad življenjem vseh bitij, medtem ko se ti, kot sem že rekel, sedaj med nami nahajaš nedeljen?
7. Glej, to so za razmišljajočega človeka vprašanja izjemnega pomena; čeprav to v meni še ni popolnoma razjasnjeno, te ne morem v celoti popolnoma iskreno sprejeti, da si v resnici, v vsej polnosti oblasti in moči, obenem edini večni Bog, Stvarnik in Vzdrževalec vseh stvari.
8. To je res, da ljubezen srca to lahko naredi, prav tako kot otroci, ko brez dvoma verjamejo, da so ljudje, ki zanje skrbijo njihovi starši; toda ali se to načelo lahko uporablja na splošno?
9. Jaz pravim: Ne! Naj da nekdo svojega dojenčka daleč stran in se mu nato po dvajsetih letih prikaže kot pravi oče in se bo kot oče kmalu prepričal, da samo ljubezen ne bo dovolj, da dokaže sinu svoje očetovstvo; v tem primeru se bo moral zateči k drugim dokazom, s katerimi bo prepričal sina, da je oče, ki se predstavlja za očeta v resnici njegov pravi oče.
10. Ko se to dogodi, bodo sinu ljubezen vzbudili prvi občutki do očeta; dokler pa se to ne zgodi, je sinu svetovano, da ne ljubi očeta kot očeta, dokler ga ni kot takega razumsko prepoznal?
11. Prav zares, oče, ki bi to popolnoma resno zahteval od svojega sina je brez vsakega razumevanja!
12. Glej, ti zahtevaš sedaj isto od nas in s tem tudi od mene! Kako je to mogoče uskladiti s tvojo siceršnjo modrostjo?
13. Zaenkrat vsi razen mene verjamejo, da si popoln in resničen Bog od vekomaj; glej, to je šibka vera, povzročena le z Lamehovim in tvojim lastnim modrim prepričevanjem, ki zato lahko tudi tako zlahka kot je nastala tudi izpuhti, in ljudje bodo kmalu zopet hodili v veliki temi in priklicali Božjo sodbo.
14. Kajti ta nagovorjena ljubezen se bo kmalu z lahkoto ohladila in z njo bo propadla tudi šibka vera.
15. Vendar pa, če smo te sposobni prepoznati s pomočjo našega razuma tako nedvoumno, kot vemo, da je ena in ena dve -, se bo ljubezen spontano izrazila sama od sebe in se bo morala za naprej neminljivo ohraniti, tako kot neizpodbiten osnovni račun.
16. Torej, odgovori na moje vprašanje in ti bom nedvomno verjel; toda, če mi ne odgovoriš, bom ostal to kar sem, in ostal s Farakovim Bogom!«

261. Poglavje

Gospodov odgovor: 'Pomanjkanje ponižnosti, ljubezni in dobrih namenov, kot vzroki za slepoto dvomljivca.' Nemogoče je najti pot k svetlobi na razumski način

1. Gospod se je obrnil k našemu glavnemu govorniku, ga pomenljivo pogledal in mu nato namenil naslednje besede:
2. »Dobro Me poslušaj, ti neupogljivi razumnež, kajti pokazal ti bom kako si neumen in kako nespameten z vsem svojim razumom.
3. Prej sem vam jasno pojasnil kakšna je razlika med Menoj in Bogom, kot vas je učil Farak, in glej, razen tebe ni nikogar, ki ni v srcu razumel Mojih besed. Zakaj je tako?
4. Povem ti, to izvira iz tvojega popolnoma napačnega posvetnega srca, ki je brez ponižnosti in zato brez ljubezni.
5. Toda, če srce nima ljubezni in zato tudi ne življenjskega ognja, s tem pa tudi ne svetlega plamena, ki bi prižgal celotno bitje za višje in bolj globoke resnice, - Mi povej, od kod bo potem prišla svetloba za srce?!
6. S kakšnimi besedami in kakšnimi znamenji se lahko hkrati gluhemu in slepemu človeku dokaže neka resnica?
7. Ti si gluh in slep v svojem srcu, zato nisi razumel kar so vsi ostali razumeli brez najmanjšega truda!
8. Rekel si, da bi bilo treba sinu v tujini, ki je kot dojenček zapustil hišo svojih staršev, dati razumnejše dokaze, razen starševske ljubezni, če hoče biti od njega ljubljen kot od sina, ki je prepoznal pravega očeta; kajti ko prepozna očeta kot takega, ga bo sin zagotovo sam od sebe spontano ljubil.
9. Dobro, ti pravim jaz; toda kaj pa lahko storiš takrat, ko je sin hkrati gluh in slep?
10. Glej, sedaj si zmeden in ne veš kaj bi odgovoril! Povem ti: Ko bo pravi oče opazil tako nesrečo svojega sina, bo naredil vse kar je v njegovi moči, da bi svojemu ubogemu sinu zopet priskrbel sluh in vid.
11. Zares, sina bo na svojih ramenih nosil k modremu človeku velike duhovne moči, da bi mu ta zopet povrnil sluh in vid.
12. In, ko bo imel potem sin morebiti zopet povrnjen sluh in vid, in se nato kmalu od svojega očeta naučil govoriti, Mi povej, ali bo sin še vedno vztrajal pri zahtevi za druga dokazila, tako da bi lahko prepoznal očeta, ali mu ni velika očetova ljubezen takoj in nedvomno povedala, da je pred njim njegov pravi oče?
13. Glej, tako Sem Jaz, kot večno edini pravi in najbolj ljubeči Oče, prišel k vam gluhim in slepim, vam vsem povrnil sluh in vid ter vas naučil govoriti Moje besede, - da, učim vas Mojih živih besed!
14. In glej, mnogi Me razumejo, Me vidijo in so prepoznali v Meni edinega pravega Boga in Očeta!
15. Zakaj potem ti tega ne moreš storiti? Zato, ker nočeš biti ozdravljen na edini možen življenjski način! V svoji gluhosti in slepoti si sam sebi modrec, ki

sam pozna najboljše sredstvo zase, zato se tvoje srce upira in noče biti ozdravljeno!
16. Vendar ti povem, lahko si tak, počneš in zahtevaš karkoli hočeš, in ti ne bo uspelo začasno in večno, da bi se približal duhovni svetlobi na noben drug način kot zgolj na ta, katerega Sem vas sedaj učil!
17. Resnično, od Mene ne boš videl nobenega znamenja, ampak le Mojo ljubezen in veliko usmiljenje. Če ti to ni dovolj, ostani tak kot si; vendar, če pa ti to zadostuje, ne rabiš nobenega drugega, – kajti to bo zate tako ali tako najbolj vzvišeno!
18. Hočeš imeti tak dokaz kot je ena in ena enako dve. Glej, pred teboj stojim kot večno živi dokaz; kajti Jaz in Farakov Bog sva popolnoma eno. Vendar tega ne boš uvidel, dokler Me ne boš dojel v svojem srcu!
19. S svojim razumom Me večno ne boš dojel, kajti Jaz sem neskončen
-, in samo Jaz vem kako vzdržujem vse ustvarjene stvari, čeprav, zate navidezno, ne morem seči in skočiti dlje od tebe!
20. Zdaj pa pojdi proč in se posvetuj s tistimi, ki lahko vidijo bolje od tebe in Mi potem povej, kako daleč lahko sežem in skočim!
21. Toda ne pričakuj Mojega znamenja! Kajti, če bom naredil znamenje, vas Bom sodil; toda zdaj vas le oživljam. Razumi to in pojdi! Amen.«

262. Poglavje

Opominjani dvomljivec v pogovoru z enim od svojih prijateljev

1. Po tem prodornem živem pouku, se je naš glavni govornik pred revežem globoko priklonil in se molče nemudoma odpravil nazaj k svoji družbi. Ko je prišel tja, se je obrnil k enemu od svojih prijateljev in ga nagovoril z naslednjim vprašanjem, rekoč:
2. »Dragi brat! Povej mi popolnoma iskreno: Ali zares brez dvoma verjameš, da je tisti revež tamkaj samo vrhovno božansko bitje?
3. Povej mi: Če natančno pretehtaš vse okoliščine, vse lastnosti, ki so bistvenega pomena za Božanstvo v Njegovi čistosti, ali nimaš nobenih pomislekov?
4. Res je, da so besede, ki jih je mož govoril, polne globoke modrosti in je ljubezen povsod njihova osnova; vendar je poleg tega spet tako strahovito preprost človek, iz katerega ust prihajajo tako veličastne besede, da si rečem: 'Ali je lahko Bog, Neskončni, Vsemogočni, Večni Bog?', oh glej, potem se moj razum proti temu vedno bori!
5. Zato bi še vedno rad slišal tvoje mnenje o tej izjemno pomembni stvari. Ali iskreno verjameš, ali pa verjameš zgolj iz čiste preračunljivosti, ki je tudi vedno upravičena? Tako mi to povej!«
6. Toda prijatelj je rekel našemu glavnemu govorniku: »Poslušaj, nam vsem prijatelj in brat, gotovo se še spomniš, da me je Lameh vrgel v ječo, ker ga nisem hotel priznati za Boga!
7. Glej, takrat so ga mnogi priznavali za Boga, toda ne zaradi čiste, ampak najbolj umazane preračunljivosti. Ali sem jaz to naredil?

8. Praviš: 'Nikakor ne!' Vendar, ker sem skusil ječo, bi bil potem zagotovo umazan preračunljivec, če bi prepoznal reveža po Lamehovi izraženi volji, kot edinega pravega Boga nebes in zemlje!
9. O brat, povem ti: Lameh bi mi lahko zagrozil s tisoč ječami, da bi prepoznal človeka kot Boga, - a če on to ne bi bil, resnično, jaz ne bi tega nikoli storil!
10. Ravno nasprotno, v vsakem trenutku bi se bil prej pripravljen Lamehu tisočkrat zoperstaviti, kot da bi ga ubogal, kajti ti veš kako je vzel mojo ženo in otroke, ko je ženo zasužnjil, otroke pa prodal knezom za ničvreden denar.
11. Poslušaj brat! Ječa in ta obed ne zaceli take rane, ki je bila zadana očetu in zvestemu možu najbolj ljubeznive žene!
12. Če to skrbno premisliš, boš pri meni odkril strašno malo preračunljivosti!
13. Toda, ker sem nedvomno moža prepoznal kot edinega pravega Boga, in sedaj Lamehu vse krivice odpustil, trdno in živo verjamem, da poleg Tega Boga tamle večno ne more biti nobenega drugega, tedaj lahko zagotovo domnevaš, da moram imeti prav dober razlog za to.
14. In ta razlog je prav ta revež. Nauči se Ga prepoznati s svojim srcem - ne z razumom -, in boš v sebi našel nepopisen razlog, ki ti bo sam povedal:
15. 'Glej, Ta revež je veliki, sveti, najbolj ljubeči, nebeški Oče vseh angelov in ljudi, Stvarnik vseh stvari, in vse večnosti in vse neskončnosti so podložne Njegovi najsvetejši in najmogočnejši volji!
16. Od Njegove božanskosti bi bil potreben le najmanjši namig in vse vidno stvarstvo bi prenehalo obstajati, ali pa bi tisoč novih sonc zažarelo na nebesnem svodu!
17. Glej, tako je to in bo ostalo za večno! To je sedaj moj razlog in jaz v to verjamem, ker mi ljubezen do Njega to govori in kaže.
18. Zato Ga tudi ti nadvse ljubi in boš kmalu to spoznal; kajti Oče želi biti raje ljubljen kot priznan.
19. Ali majhni otroci ne ljubijo svoje starše celo preden jih priznajo, in se zato nismo nikoli pritoževali!
20. Zakaj vsemogočni, božanski Oče ne bi z nami enako postopal? On to tako želi, in tako to stori, brat! To dobro razumi! Amen.«

263. Poglavje

Dvomljivec, poučen od svojega prijatelja, na poti do spoznanja Gospoda

1. Po teh besedah, ki so bile dober odgovor na vprašanje, ki ga je svojemu prijatelju zastavil naš glavni govornik, je slednji začel silno razmišljati, posebno o tem, kako so nedoletni otročiči na povsem pravi poti ljubezni, čeprav tako rekoč instinktivno pridejo do zanesljivega spoznanja svojih staršev.
2. Ko je razširil svoje razmišljanje celo na kraljestvo živali in rastlin, je ugotovil, da se ta stavek potrjuje na način, ki ga je sprva presenetil.
3. Iz svojih številnih izkušenj se je spomnil, da se pri vseh njemu znanih živalih mladiči oklepajo svojih staršev, ki jih ne zapustijo prej, dokler niso popolnoma

opremljeni s potrebno živalsko močjo; v rastlinskem svetu pa je tudi odkril da, – kot pravi pregovor – jabolko nikoli ne pade daleč od drevesa.
4. Po takem dobrem razmišljanju, se je spet obrnil k svojemu prijatelju in mu rekel: »Poslušaj, ti moj ljubljeni prijatelj in brat, bolj ko razmišljam o tvojih besedah, več svetlobe najdem v njih! Najprej so se mi zdele precej nesmiselne; toda glej, sedaj pri meni pridobivajo vedno večji pomen. Zato se mi zdi, kot da pravzaprav niso zrastle na tvoji zemlji.
5. S tem pa nikakor nočem reči, da zaradi tega mislim, da si nezmožen takšne modrosti; kajti že od prej vem, da si zelo razsoden človek, ki ga ne more nič odvrniti od temeljne sprejete misli, celo Lamehove ječe ne.
6. Ampak, veš dragi brat, tu sem naredil majhno razliko, ker je ena stvar modro govoriti – druga pa govoriti in delovati pametno v skladu z razumom.
7. Vendar si ti meni očitno govoril modro, zato mi je prišlo na misel, da ta modrost ni zrasla na tvoji zemlji. Kajti ta je preobširna in preveč daljnosežna, ker ljudje ne moremo razširiti naših omejenih pojmovanj tako daleč, saj nam vedno primanjkuje splošnega nazora, posebno pa v podzemni ječi.
8. Ker si mi postregel s takim stavkom, ki obsega celotno stvarstvo, domnevam, da te s to trditvijo nisem užalil.
9. Ampak sedaj ti tudi povem, da so me te tvoje besede pripeljale bližje k cilju kot si mogoče misliš! Da, lahko mi verjameš, tudi zamisel o Bogu v človeški podobi mi postaja vse svetlejša in svetlejša, kateri se moj razum več toliko ne upira; le preobleke v reveža ne morem popolnoma dognati!
10. Če imaš morebiti prikladnejšo besedo za moje razumevanje, kot je bil pretirano moder govor tega moža, tako da jaz ne bi bil revežu nenaklonjen in bi ga popolnoma prepoznal in ga kot takega sprejel, tako kot bi ga moral in si ga sedaj tudi zares želim! Zato, če imaš še vedno kakšno majhno besedo, mi jo povej, da se popolnoma pomirim!«
11. In prijatelj je prevzel besedo in rekel našemu glavnemu govorniku:
»Brat, resnično, če ti nisi bolj slep kot središče Zemlje, se bom odrekel svojemu imenu!
12. Kaj pomeni zate bogat – in kaj reven?
13. Ali je zate bogat nekdo, ki si pokrije vse svoje telo z izdelki svojih ali bratovih rok, izvabljenih iz naravnih stvari, ali če si nekdo zgradi bivališče iz blata in brezdelnih kamnov?
14. In, ali je zate reven nekdo zato, ker je bil v vse to ali prisiljen z neusmiljenostjo svojih bratov, ali bolj ali manj po svoji svobodni volji?
15. Oh glej, to je popolnoma napačno. Bog je ustvaril človeka po Svoji podobi in ga postavil na Zemljo popolnoma golega; in tako se vsi otroci še danes na svet rojevajo goli. Ali je zaradi tega gol človek najbolj revna Božja stvaritev? Ali ni prej prekomerno bogat zaradi skladne podobe s Svojim Stvarnikom, s katero ga je Ta obdaril.
16. Kaj pa, če sedaj pride Stvarnik k nam v Svoji prvobitni človeški podobi v vsej polnosti Svoje večne ljubezni in modrosti? Ali boš potem v svojem srcu še vedno grajal Njegovo prvobitno bistvo?

17. Zato ti povem: Spoznaj svojo veliko in hudo slepoto, pohiti k Njemu in se vrzi pred Njegove noge, tako da ne bo svetloba največja zabloda v tvojem življenju!
18. Spoznaj neskončno milost, da imamo med nami Boga, vsemogočnega Stvarnika kot najbolj blagega Brata in najbolj ljubečega Očeta!
19. Resnično, že sama misel je prevelika in presveta za človeka; in glej, tu je več kot najbolj vzvišena misel! Tukaj je On, Sam vsemogočni Oče!
20. Ali lahko v svojem duhu še vedno omahuješ, sedaj, ko vsa neskončnost trepeta v neizmernem strahu?
21. Glej, On, On, vsemogočni, večni Bog, Stvarnik neskončnosti, te čaka tam!
22. Zato pohiti, pohiti k Njemu, preden bo prepozno, in Ga obožuj v vsej globini svojega srca!
23. Pohiti, pohiti k Njemu, svetemu Očetu! Amen.«

264. Poglavje

Novi spreobrnjenec Terhad se boji Gospoda. Gospodove svetle in tolažilne besede boječemu

1. Po teh besedah glavni govornik ni več dolgo odlašal in reveža popolnoma sprejel kot Gospodarja nebes in Zemlje.
2. Toda sedaj ga je začelo mučiti nekaj drugega, zato se je kmalu spet obrnil na svojega prijatelja in ga vprašal:
3. »Poslušaj, ti moj nadvse drag prijatelj in brat! Sedaj, ko sem Tvoje besede bolj zrelo in bolj globoko pretehtal, sem v sebi ugotovil, da ne samo, da je možno, ampak je popolnoma resnično, da je ta mož v resnici vrhovno božansko bitje in zato kot tak ne potrebuje več dodatnih dokazov, ker mi tako moje srce nevarljivo in glasno oznanja.
4. Toda nekaj čisto drugega sedaj narašča v meni, in to je mnogo huje od vseh prejšnjih dvomov.
5. Sedaj si me začudeno pogledal in v mojih očeh in na mojem čelu raziskuješ, da bi izvedel kaj bi lahko še vedno v meni bilo. Povem ti, ne delaj tega, ker ti bom to pravkar razkril za tvoj dober nasvet.
6. Glej, to je najbolj grozen strah, zares, takega strahu nisem nikoli občutil v vsem svojem življenju.
7. Z zelo odločnimi besedami si mi rekel naj pohitim k Njemu, se vržem pred Njegove noge in Ga tam častim; vendar kako naj sedaj to naredim, ko je prekomeren strah od neskončno velike božanske vzvišenosti ohromil vse moje ude?!
8. Zato mi svetuj, svetuj mi kaj naj storim?
9. Če bi mogel bi pobegnil, vendar mi je to popolnoma nemogoče. V svojem trepetajočem srcu sem sedaj popolnoma z Njim, toda ravno to strašno bistvo v Njem hromi v meni vso mojo moč!«
10. Tedaj je Gospod vstal in šel naravnost proti našemu glavnemu govorniku.
11. Ko je slednji to opazil, je poskušal pobegniti, Toda njegov prijatelj ga je prijel za roko in mu rekel:

12. »Brat, razmisli vendar kaj nameravaš storiti! Kam hočeš pobegniti in kam se pred Bogom skriti?! – Glej, Gospod že prihaja k tebi; kaj boš storil?«
13. Tedaj je naš govornik izgubil zavest in takoj padel kot mrtev na tla.
14. Ko je Gospod prišel k njemu, se ga je dotaknil in mu rekel: »Terhad, povem ti: vstani, in ne bodi mrtev ampak živ!«
15. Terhad se je takoj vzdignil in se zastrmel v Gospoda z izrazom strašnega strahu.
16. Toda Gospod ga je milo in prijazno pogledal in mu rekel: »Terhad, vedno si želel imeti znamenje, da bi lahko tudi ti verjel, kar vsi drugi verjamejo!
17. Sam Sem ti rekel: 'Če Bom dal znamenje Moje prisotnosti tebi ali komu drugemu ali vsem ljudem, boste pod sodbo, ki s seboj prinaša smrt.'
18. Toda tisti, ki Me spozna v srcu, Me je spoznal svobodno in s tem našel v sebi pravo, večno življenje, in smrt bo za vedno daleč od njega.
19. Glej, to je bil pomen Mojega govora, toda te besede ti niso zadostovale, ampak si Me prej hotel dojeti s svojim razumom namesto s svojo ljubeznijo.
20. To Sem dovolil in s tabo govoril razumsko skozi usta tvojega brata, tako da bi ti lahko dojel, da Sem Jaz v vsej resnici Ta, za kogar Me je Lameh s prestola razglasil.
21. Potem si Me s svojim razumom dojel, napolnjenim vedno bolj in bolj z Mojo prvobitno večno božanskostjo.
22. Pri širjenju svojega razuma z Menoj pa si pozabil na svoje srce, ki se je pri tem skrčilo pred Mojo veličino, in ko si Me hotel v njem sprejeti, si se pri tem v svojem razumu zgrozil in stisnjen od Mojega bremena v sebi zadrhtel od strahu, in ko Sem se ti približal, padel kot mrtev na tla.
23. In glej, to je bilo zate tudi znamenje, da Sem Jaz Tisti, ki bi Ga sam našel v srcu veliko lažje in udobneje, ne da bi ti bilo potrebno malce skusiti sodbo!
24. Toda, ker si Me sedaj spoznal, Me zasezi v svojem srcu in bodi zvesti varuh Mojega svetišča, ki Sem vam ga dal!
25. Sedaj bodi vesel in srečen; kajti Jaz, tvoj Oče, Sem ti sedaj to razodel.
26. Ljubi Me, in se ti ne bo nikoli treba Mene bati, kajti Jaz sem zgolj vaš Rešitelj, toda nikoli Pogubitelj. Tako bodite sedaj vedri in veseli! Amen!«

265. Poglavje

Dober Terhadov govor in njegovo goreče priznanje ljubezni do Gospoda. Gospod je ganjen in da veliko obljubo glede zemeljskega duhovnega poslanstva

1. Po tem Gospodovem govoru, je Terhad svobodneje zadihal, njegovo srce se je znebilo strahu in mogočna ljubezen do Gospoda je napolnila vse njegovo srce.
2. V tem novem življenjskem stanju, je naš glavni govornik spet odprl svoja usta in razbremenil svoje srce z naslednjimi besedami, rekoč:
3. »O Ti, ki Si neprimerljiv, Ti edini večni pravi Oče, - torej ti Si Tisti, kogar si nikoli nisem upal povsem zamisliti; kajti preveč neskončno sveto in vzvišeno

je v meni zvenelo že Njegovo ime, vsemogočnega Stvarnika nebes in Zemlje, in pogosto sem sam sebi na skrivaj rekel:
4. 'O Ti Sveto Ime, ko pomislim nate, vse moje bitje zadrhti v vseh svojih temeljih!
5. Oh, kako neskončno mora biti v sebi vzvišen in svet nosilec najbolj svetega imena, kakšna svetost, kakšna večna, neskončna slava Ga mora obkrožati, če je že Njegovo ime zame tako pogubno, in ko ga izgovarjam, se počutim kot najbolj beden črv, ki se komaj viden plazi v mrtvem zemeljskem prahu!'
6. Glej, glej, o Ti, kogar so moje oči večno nevredne ugledati, zato je bilo moje srce od nekdaj takšno pri vseh mojih drugih resnično velikih težavah!
7. Toda kaj bom sedaj mislil, kaj občutil in kaj govoril, ko stojiš pred nami v največji preprostosti, kot naš brat, medtem ko se celotno neskončno nebo blešči od tvoje brezmejne svetlobe, Sonce podarja Zemlji Tvojo svetlobo in Luna se vedno opaše s Tvojim sijajem, in vsa posvečena zemeljska krasota je Tvoje delo?!
8. Zares, kaj bom rekel pred Teboj, o Ti neskončno dober, Sveti Oče, če menim, da moraš v vsakem trenutku ohranjati to moje življenje s Svojo vsemogočno voljo, in je vsak dih, Tvoje brezplačno, čudežno darilo?
9. O Ti neskončno vzvišen, najsvetejši, dobri Oče, iz ljubezni do Tebe sem sedaj čisto iz sebe! Da, to je prav res – o Bog, Oče, pusti mi, da povem kot to občutim -, da to je prav res, ne morem se vzdržati ljubezni ob tej Tvoji najsvetejši prisotnosti!
10. Saj vendar ne morem niti za trenutek odvrniti pogleda od Tebe, o Ti Sveti, dobri Oče!
11. Dovoli, da Te ljubim z vso svojo močjo, dovoli mi, da Te tako silno ljubim, da me bo ogenj moje ljubezni Zate v celoti použil in bom popolnoma umrl v ljubezni Zate, moj Bog, moj Jehova, moj Sveti, dobri Oče!
12. O Oče, ne morem več govoriti, kajti preveč mogočno je ljubezen do Tebe prežela vse moje bitje. To je tako, kot da bi mi lasje šepetali: 'Oh, ljubi, ljubi, ljubi Očeta, kajti On te je ljubil od večnosti, celo še preden si obstajal. On je najčistejša, večna Ljubezen sama, in tvoja ljubezen je Njegova ljubezen, ki oživlja tvoj duh v tvojem srcu; zato Ga ljubi, ljubi, ljubi, dobrega, svetega Očeta! Ljubi tvojega Boga, ljubi tvojega Stvarnika, kajti On je svet, svet, svet!'
13. Da, celo moja koža je začela govoriti in vse moje kosti in vse moje drobovje, in jaz jih slišim, ko pravijo; 'Bog, tvoj Oče, je živa Beseda v tebi! Ti si izrekel misel Njega, ki stoji pred teboj; ti si z lasmi, kožo, kostmi, drobovjem, z srcem in krvjo, z dušo in duhom Beseda iz ust Njega, ki stoji pred teboj. Ljubi, ljubi, ljubi Ga, kajti On je tvoje Vse v vsem. On je tvoje življenje, On je tvoja svetloba, kakor svetloba neskončnosti, On je vsa tvoja moč, tvoj govor!'
14. O Oče, Ti Sveti Oče, dovoli da Te večno ljubim jaz, da, in da Te mi vsi večno ljubimo! Bodi ljubljen, slavljen in oboževan, o Ti najsvetejši Oče, in Tvoje najbolj sveto ime naj bo za večno posvečeno in vzvišeno čaščeno in slavljeno z našo ljubeznijo!
15. O Ti Sveti Oče! Kot grešnik stojim pred Teboj, in Ti Si dovolil, da Te ljubim. Oh, kako neskončno dober moraš biti, da Si celo grešniku dovolil, da Te ljubi!

16. O bratje, padite vsi z menoj na tla, ob Njegove najsvetejše noge; kajti glejte, glejte kako neskončno je dober On, Sveti Oče!
17. O Oče, odpusti mi mojo predrznost, da kot grešnik Tebe ljubim; in bodi meni in vsem nam milosten in usmiljen!«
18. Tedaj so vsi padli pred Očeta in jokali za ljubezen.
19. Toda Oče je z roko skril Svoj obraz in rekel, kot da pravi Sam Sebi:
20. »O Zemlja, kaj si mi dala! Resnično, tvoji otroci bodo Moji otroci! Povzdignil te bom tako, da bodo sonca in angeli pred teboj upognili svoje koleno; in kadar bom Jaz prišel k tebi, Bom vedno iskal grešnike in imel do njih veliko usmiljenje.
21. O Terhad, velika je tvoja ljubezen, zato boš od Mene prejel prav tako veliko milost, in sicer, da Sem postal zvesti pastir zemeljskih grešnikov!«
22. Tedaj je Gospod utihnil in z ubogimi majhnimi otroki celo na skrivaj zajokal, od velike ljubezni in usmiljenja.

266. Poglavje

Gospodov dober dokaz Terhadu. Sodba in njena preprečitev. Terhad je imenovan za glavnega varuha tempeljskega preddverja

1. Čez nekaj časa je Gospod zopet odkril Svoj obraz in rekel Terhadu:
»Terhad, že dolgo te poznam in Sem že zdavnaj vedel, da si človek močnega duha in krepak v svojem srcu; zato Sem se tudi skrival pred teboj in ti dopustil, da si Me iskal, medtem ko so Me drugi ugledali v prvem hipu.
2. Ker pa si bil že od nekdaj tako močnega duha in krepkega srca ter nisi pustil, da bi te Lamehova ječa odtujila od Mene, kot si Me spoznal po Farakovem pričevanju, ti sedaj zato tudi povem, da si bil ti glavni razlog, da Sem se usmilil nižin, kajti resnično, le mogočen duh s pravim spoznanjem, neomajen duh, je edini, ki lahko postane rešitelj vsega sveta.
3. Tako si sedaj Lamehov rešitelj in rešitelj nižin in zaščita pred Mojo sodbo, katera bi se drugače v tem času izlila nad vas, in si zaščitna stena, ki stoji med Mojim ognjem in Kajnovim grehom v nočni globini smrti!
4. In kot je sedaj, tako bi moralo ostati v prihodnje! Dokler bo kraj na Zemlji, kjer bodo trije ljudje pravični v Mojih očeh, temu kraju ne bom sodil. Dokler bo imelo mesto v nižinah dva pravičneža, mu Bom prizanesel zaradi dveh pravičnih. Dokler bo imela dežela sedem pravičnih, je ne Bom obiskal v Svojem gnevu. In dokler bo med ljudmi deset pravičnih, jim Bom prizanesel z izbruhom Mojega ognja.
5. In dokler bosta živela še dva očeta med vsemi Mojimi otroci, ki me bosta poznala in ljubila in tudi učila svoje otroke in sosede, da Me bodo spoznali in ljubili, ne bom na vsej Zemlji niti ene trave jezno pogledal.
6. Vendar pa, ko bo na vsej trdni zemlji tu v nižinah kot na višinah ostal le en sam pravičnež, Bom čakal sto in nekaj let, če se bo kdo obrnil k Meni. Zato bom tudi za ta namen povsod poslal Svoje učene odposlance, ki bodo pridigali vsemu stvarstvu.

7. Če se bodo odpadni ljudje potem spreobrnili, jih Bom spet sprejel kot Moje otroke; če pa se ne bodo obrnili k Meni, ampak bodo trdno vztrajali v vsej hudobiji in celo ubili odposlance, resnično, eden pravični ne bo mogel odvrniti Moje jeze z Zemlje, in Jaz bom potem pokončal vse hudodelce na Zemlji in za Sebe ustanovil nov rod.
8. Te besede sem sedaj govoril pred teboj Terhad, in vsej Zemlji; ti jih boš zapisal, in tisti, ki so jih slišali s teboj v tej dvorani, ti bodo dali pričevanje, da Sem bil Jaz tisti, ki ti je sedaj tako govoril, tako da se nihče ne bo mogel opravičevati, kot da tega ni slišal, če bi kdaj tak čas moral priti. To pričevanje boš vedno vsem ljudem razglašal in boš pravi varuh tega Mojega svetišča, tako v tebi, kot tudi v vseh tvojih potomcih!
9. Tako boš vedno na Sabat glavni varuh na vratih preddverja, ki pri vas obkroža Moj novi tempelj, katerega boš spoznal šele jutri!
10. Kadarkoli boš stražil, boš razglašal te Moje besede ljudem, da ne bodo mogle biti nikoli pozabljene!
11. Ker zdaj vse to veš, prejmi za to opravilo Moj blagoslov, tako da boš lahko postal ob vsakem času močan za delovanje v skladu z Mojo voljo! Amen.«

267. Poglavje

Nezadovoljni, zavistni godrnjači. Gospodov odgovor zavistnežem

1. Te besede bi Terhada skoraj stale življenja; toda Gospodar življenja je vedel kako ohraniti in kako tudi silno okrepiti življenje novega skrbnika, tako da je živel še naslednjih dvesto šestdeset let in opravljal svojo nalogo z veliko čilostjo.
2. Ko so tudi vsi ostali gostje v dvorani slišali te besede iz Gospodovih ust, so se nekateri začudili in se nato med seboj takole tiho pogovarjali:
3. »Le poglej to primerjavo! Trdovratnežu, ki je trmoglavil in se trd kot kamen ni premaknil ter komaj verjel v tega Božjega človeka, je podarjena tako velika milost; ampak nam, ki smo Ga pri priči, brez najmanjšega ugovora sprejeli v naša srca, tudi najmanjša besedica ni prisojena! Ne, to je pa vendar nekoliko čudno.
4. Seveda, On kot edini Gospodar nebes in Zemlje, lahko vselej naredi kar hoče in nihče Mu zaradi tega ne more reči: 'Gospod, kaj počneš?', vendar kljub temu ta primer ostaja zelo nenavaden!
5. Če bi morali to primerjavo pojasniti dobesedno, zares, ne bi mogli reči nič drugega kot: 'Milost trdovratnim; toda krotkim, poslušnim, vodljivim in ljubečim, le kvečjemu malo usmiljenja in nič drugega!'
6. Ta primer lahko obračamo kolikor hočemo, vendar ostane ta še vedno, - tudi če ne pozabimo upoštevati božanske strani, - kot rečeno, zelo nenavaden!«
7. Tedaj je Gospod prekinil ljudi in jim rekel: »Ja, to je zares nenavadno, da Sem to naredil; toda še precej bolj nenavadno je, da Mi vi tukaj v Moji prisotnosti zamerite, ker Sem izkazal vašemu ubogemu bratu milost, katere vam slabotnežem nisem mogel!

8. Če bi bili taki kot bi morali biti, bi se le zelo veselili, ker Sem milosten do grešnika; ker pa vi še napačno razmišljate in še zdaleč ne tako kot bi morali, ste jezni in se vam zdi nenavadno, da sem milosten do grešnika!
9. Poslušajte, nekaj vam bom povedal in vam pokazal vzrok, zakaj ste jezni, ker Sem Terhadu izkazal takšno milost!
10. Glejte, vi radi kritizirate in vidite prah v bratovem očesu, toda ne vidite gore v svojih očeh! Zato niste mogli videti razloga, zakaj Sem izkazal Terhadu tolikšno milost!
11. Vendar vam povem, da že prav dolgo časa gledam, da so vaša srca napolnjena z zavistjo; zato sem vam podaril le toliko milosti, da ste lahko spoznali, da sem Jaz Gospodar nebes in zemlje.
12. Vendar zavistnih uradnikov ne rabim v Mojem gospodarjenju.
13. Torej, najprej očistite vaša srca od vse zavisti, in ves čas, tudi po najboljšem možnem očiščenju razmišljajte: 'Nismo vredni niti najmanjše milosti!'
14. Šele potem Bom v vas raziskal ali ste zares povsem čisti pred Menoj, nato pa Bom izbral popolnoma čiste za milost višjega uradovanja iz Mene; sicer pa naj vam zadostuje svobodno milostno življenje iz Mene!
15. Upoštevajte majhne darove iz Mojih rok, če hočete biti Moji otroci, potem boste ob pravem času že tako ali tako deležni Mojih večjih darov!
16. Celo, če daste svojim majhnim otrokom igračo in ste nato zelo veseli, ko je tako darilo razveselilo vaše otroke, - povejte, ali Sem Jaz potem manj Oče vam vsem, kot ste vi vašim malčkom? Jaz menim, da to ni nikakor tak primer!
17. Zato se veselite kot malčki, ko prejmete kaj od Mene, vendar, ko pa boste postali močnejši, Bom zagotovo videl, za katero opravilo ste primerni!«
18. Tedaj so vsi zardeli od sramu, zaradi teh Gospodovih besed in padli pred Njega ter ga prosili odpuščanja za takšen greh.
19. Toda Gospod je vsem velel vstati, jih dobro potolažil in se vrnil k Svoji glavni družbi.

268. Poglavje

Lamehova hvaležnost za Tehradovo imenovanje kot glavnega varuha tempeljskega preddverja. Gospodov načrt za tempelj na očiščeni kačji gori. Gospod zopet postane neviden

1. Ko je prišel k glavni družbi, je Gospod takoj seznanil Lameha o Njegovem imenovanju Terhada za glavnega varuha tempeljskega preddverja. Lameha je obvestil zato, da bo ta lahko točno vedel na koga se bo obrnil, ko bo potreboval več varovanja za tempeljsko preddverje. Sčasoma bo to postalo nujno zaradi pritiska velike množice, tako da bosta Lameh in Terhad postavila tempeljsko stražo s tristo možmi, ki jih bo odbral Terhad in potem potrdil Lameh v Mojem imenu.
2. Ko je bil Lameh od Gospoda o tem obveščen, se je iz velike zahvale in ljubezenskih čustev, vrgel pred Gospoda in Ga slavil in hvalil z vso svojo močjo, da mu je pomagal iz zadrege pri tej pomembni zadevi.

3. Kajti Lameh je o tem vedno razmišljal in se ni mogel odločiti komu naj zaupa varovanje preddverja.
4. Vendar pa je, kot je bilo razglašeno, sedaj Gospod Sam na ta pomemben položaj določil Terhada, s tem pa se je Lamehu odvalil velik kamen s srca.
5. Po tej Lamehovi primerni srčni zahvali Gospodu, pri kateri so z veseljem sodelovali tudi vsi revni gostje, je Gospod ukazal Lamehu naj vstane in mu rekel:
6. »Sedaj poslušaj nadalje, Moj ljubi Lameh! Tukaj je sedaj vse urejeno; toda glej, očiščena planina, na kateri ste Me prvič videli, potem ko ste prej slišali Moj glas, še vedno ni olepšana!
7. Ti veš, da Sem ti Jaz ukazal Meni zgraditi tudi na tej planini spomenik, vendar ti nisem dal podrobnih navodil kot pri gradnji templja, da bi bil ta lahko popolnoma prilagojen Mojemu redu.
8. Sedaj ti Bom navedel natančno obliko, po kateri ga boš sezidal, in tako poslušaj:
9. Iz najčistejšega belega marmorja bo treba izklesati deset stebrov, tri moške dolžine visoke, na način, ki ga Bom pokazal Muri in Kuralu.
10. Ti stebri bodo postavljeni v krogu, tako da bo vsak steber oddaljen od drugega za dolžino človeka.
11. Toda temelji morajo biti iz modrega marmorja, podnožje stebrov pa iz rdečega marmorja in nadglavje iz zelenega.
12. Nadglavje stebrov mora biti na vrhu skupaj trdno spojeno s tramovi izklesanimi iz rumenega marmorja, in vsak tak posamezen prečni nosilec mora biti prečno povezan z naslednjim, s pomočjo izredno močnih kovinskih sponk.
13. Nad temi prečnimi nosilci boš namestil zlato streho, na način kot pri glavnem templju, le tri krogle na strehi ne smejo biti enake velikosti, ampak morajo biti tako nameščene, da bo spodnja krogla največja in dve vrhnji, vsaka za polovico manjša kot prejšnja nižja.
14. Ko Mi boš na ta način ta tempelj čim prej zgradil in v njegovi sredini postavil oltar za žgalne daritve, prav tako izdelanega iz čistega zlata in Mi na vsak Sabat zvečer zažgal žrtveno žito, Bom blagoslovil vsa polja v nižinah, ki bodo rodila stokratne plodove za tebe in za tvoje ljudi.
15. In vsa gorovja in gozdove Bom očistil vse hudobne golazni in s tem med nižinami in višinami zopet vzpostavil (religiozno) povezavo, tako da bodo tudi nižine spadale pod Henoha, Mojega edinega velikega svečenika.
16. Glej, to je Moja ljubeča želja za vas Kajnove otroke, tako da boste tudi vi Moji popolni otroci! Torej stori to čim prej!
17. Ko pa boš to delo dokončal, boš tudi ti voden na višine Mojih otrok, in Henoh bo nato prišel z mnogimi z višin in v Mojem imenu blagoslovil novi tempelj za vaše popolno posvečenje v Moje otroke.
18. Sedaj veš vse, torej prejmi Moj blagoslov in dokončaj delo!
19. Tedaj je Gospod zopet nenadoma izginil. Vsi so Ga iskali; vendar Ga ni bilo mogoče več nikjer najti.

269. Poglavje

Henohov moder govor o naravi Boga in o duhovnem videnju. Gospodov glas v človeškem srcu. Svarilo pred lažnimi preroki

1. Ko so se po dolgem, vztrajnem, a brezuspešnem iskanju, gostje z užaloščenimi obrazi spet vrnili v prestolno dvorano, so nekateri od njih stopili k Henohu in ga vprašali, če on ve, kako in kam je Gospod tako nenadoma izginil ali se skril.
2. Toda Henoh jim je odgovoril, rekoč: »Dragi prijatelji in bratje, čeprav vas vaše srce priganja k iskanju vsemogočnega, svetega, najbolj ljubečega Očeta, kar je prav in primerno, - kajti kdor išče Boga, naj Ga vedno išče s srcem, sicer Ga ne bo nikoli našel -, je vseeno vaše sedanje iskanje malo neumno!
3. Glejte: Bog Oče, kogar ste pravkar videli in z Njim osebno govorili, je Duh in Ga ni moč nikoli zagledati z mesenimi očmi! Vendar, če On hoče biti viden, odpre notranje duhovno oko človeka, ki naj bi Ga videl, in potem duhovni človek lahko zagleda Boga skozi telesnega človeka – če je taka Božja volja – Ga vidi in sliši, kot ste Ga vsi pravkar videli in slišali.
4. Ko pa Gospod po svojem najbolj modrem nasvetu želi biti spet neviden, potem ponovno s Svojo vsemogočnostjo zapre duhovne oči v človeškem duhu in človek lahko dela kar koli hoče, vendar nikoli ne more videti Gospoda.
5. Toda še prav dobro si zapomnite tudi to. To videnje ne prinaša nikomur večnega življenja, ampak poslušanje in življenje v skladu s slišano besedo!
6. Gospod je sedaj vašemu duhu zaprl videnje, ne pa tudi njegov sluh, ki je v srcu. Zato lahko vsak od vas kadarkoli sliši Gospodov glas in se lahko, če kaj potrebuje, vedno obrne na Njegovo očetovsko ljubezen, in Oče mu bo dal, če je to za njegovo dobro, ali pa mu bo vzel, če to ni. Če je dobro ali če ni dobro, vi lahko vedno prosite Očeta, in bodite prepričani, On vam bo dal dobro slišen nasvet in vam spregovoril v vašem srcu, kadarkoli Ga boste za to popolnoma resno prosili.
7. Če boste svojim bratom vedno govorili v Gospodovem imenu iz resnične bratske ljubezni, in boste njihov ljubezni poln učitelj o Bogu, o Njegovih delih, ki so polni Njegove neskončno velike slave, o Njegovi neskončni dobroti, milosti, usmiljenju, in kako je On najbolj ljubeči, Sveti Oče vsem tistim ljudem, ki Ga ljubijo z vso svojo življenjsko močjo, - dajem Jaz vsem popolno zagotovilo: niti ene besede ne boste spregovorili, ki je ni najprej spregovoril Bog v vašem srcu!
8. Kdor vas bo slišal, bo slišal Božji glas, tako kot ga ravno zdaj slišite iz mene.
9. Toda gorje tistemu, ki bi se zaradi sebičnosti in posvetnega ugleda pretvarjal, da govori Božje besede, ne da bi prej zaslišal živo besedo v sebi! Resnično, njegov jezik se bo spremenil v kačo polno strupene sline in kdor ga bo poslušal, se bo zgodilo tako, kakor da bi ga pičila strupena kača!
10. Zato se pazite predvsem lastne sebičnosti; ampak naj vsak popolnoma pozabi na sebe z dna svojega srca in naj skrbi le za blagor svojih bratov in

sester, in bo tako v trajnem druženju z Bogom, najbolj ljubečim svetim Očetom, posvetno in potem tudi v duhu vedno vidnem!
11. Glejte, tako morate v vsej prihodnosti iskati Gospodarja nebes in Zemlje in Ga boste tako tudi vedno zlahka našli! In, če boste potem v svojem od ljubezni vzplamtelem srcu vprašali: 'Oče, kje Si?, vam bo On odgovoril: 'Otročiči, tukaj Sem, med vami! Ne bojte se; kajti Moja vsemogočna roka vas varuje dan in noč!'
12. Glejte, tako bo, ker je taka Gospodova volja! Zato upoštevajte te besede in se po njih ravnajte in vam odslej ne bo treba iskati Gospoda po vseh kotih, na koncu pa Ga kljub temu ne boste našli, ampak vam bo Gospod vedno prišel nasproti kamorkoli se boste obrnili; kajti Oče je za nas zmeraj neskončno bolj zaskrbljen kot so vsi otroci skupaj Zanj!
13. To si nadvse dobro zapomnite, da ne boste nikoli postali ubogi in zaprti v ječi! Amen.«

270. Poglavje

Nočni počitek gostov v Lamehovi hiši. Veličastna Očetova Beseda Lamehu v notranji tišini med molitvijo

1. Po tem dobrem Henohovem govoru, je Lameh takoj stopil k Henohu in ga vprašal, rekoč: »Ljubljeni, mogočni prijatelj in brat v našem Bogu in najbolj ljubečem, vsemogočnem Svetem Očetu! Ker imamo na ta dan v Gospodovem imenu vse urejeno v skladu z Njegovimi navodili, tako kot je Njemu všeč, in jaz več ne vem kaj drugega bi še lahko ali morali narediti, razen da damo Svetemu Očetu najbolj živo hvalo, naj nam tvoja ljubezen v Gospodovem imenu svetuje, kaj naj se sedaj zgodi!«
2. In Henoh je odgovoril: »Poslušaj, dragi prijatelj in brat, taka je volja Svetega Očeta: sedaj gremo vsi na nočni počitek in vsi gostje bodo ostali čez noč v tvoji hiši.
3. Poleg tega naj se nihče ne zmeni in naj ne bo v skrbeh kaj vse bo prinesel jutrišnji dan, kajti ta bo prinesel svojo skrb, prav tako kakor jo je danes.
4. Torej bomo šli na počitek in ne bomo več delali načrtov za jutri, kajti Gospod nas bo jutri obvestil kaj moramo storiti.
5. In tako to naznani gostom in naj se privedejo v čisto spalnico!
6. Jaz in teh mojih sedem bratov bomo imeli ležišče tukaj; toda ti, s svojimi najbližjimi, lahko narediš kar hočeš!
7. Če hočeš tudi ti ostati tukaj, bo to v redu; in prav tako bo v redu, če hočeš biti s svojimi nastanjen v drugi sobi, kajti tu ni nihče boljši od drugega. In tako naj se zgodi! Amen.«
8. Po teh besedah je odšel Lameh takoj k gostom, da jim to naznani; vendar pa je Terhada zadržal v svoji družbi.
9. Nato so prišli Lamehovi služabniki in spoštljivo peljali goste v spalnice, in ženske in dekle so takoj prinesle v prestolno dvorano preproge in dišeče, mehke blazine ter pripravile ležišča za visoke goste, po Lamehovi želji pa v prestolni dvorani tudi zanj in za njegove.

10. Vendar so oljni lonci še vedno močno goreli (kajti v Hanohu je bilo v navadi, da je bil pred vsakim oknom lončeni ali tudi železni lonec, ki je bil v večernih urah napolnjen s kamenim oljem in z malo slame in nato kmalu prižgan), in Lameh je zato vprašal Henoha ali bi morali biti lonci pogašeni.
11. Toda Henoh mu je odgovoril: »Kar sveti naj še kar sveti; kajti bolje je počivati v svetlobi kakor spati v noči!«
12. Po teh besedah je Lameh odslovil vse služabnike, katere je še prej živo opomnil, da naj se pred spanjem zagotovo spomnijo na Gospoda.
13. Ko so vsi odšli, je Lameh padel na tla na svoje obličje in glasno hvalil in slavil Boga.
14. To je nekaj časa trajalo, vendar ko Lameh ni nehal hvaliti Gospoda, mu je glas, ki je bil glas Očeta, rekel:
15. »Lameh, tvoje besede zagotovo zvenijo lepše kot najlepša nebeška glasba v večnem prostoru stvarstva, vendar ljubezen v duhovnem srcu je še lepša od vsega tega veličastnega donenja. Zato naj tvoje ustnice predahnejo, da bo živa voda v tvoji duši postala gladko ogledalo, tako da Bom lahko v tebi videl Sebe in ti opazoval Moje bistvo v ogledalu svojih voda!«
16. Tedaj je Lameh vstal, se v svojem srcu zahvalil dobremu Očetu za ta čudoviti opomin in nato z ostalimi odšel na okrepčilen počitek.

271. Poglavje

Henohovo jutranje služenje in jutranji govor bratom. Jutranja duhovna žgalna daritev na očiščeni kačji planini

1. Naslednjega dne, ko se je začelo daniti, je Henoh vstal in v svoji ljubezni slavil in hvalil Očeta in iz svoje mogočne ljubezni blagoslovil vse brate, ki so še vedno spali.
2. Po tem čudovitem opravilu, ki je Meni najbolj prijetno, je šele prebudil brate in jim rekel:
3. »Bratje, vstanite v Gospodovi ljubezni, milosti in usmiljenju in hvalite Njegovo najsvetejše ime!
4. Glejte, dobri, sveti, najbolj ljubeči Oče, nam je pustil doživeti nov nastajajoči dan!
5. Prvi žarki od jutra že prihajajo sem, noč beži pred njimi in njihovo v začetku kakor plaho delovanje postaja vedno bolj mogočno ter z vedno bolj naraščajočo močjo potiska noč navzdol v globine Zemlje, da bi ti očistili njene ravnice in gore, ki bodo končno prejele najmogočnejšo svetlobo in poživljajočo toploto iz Sonca, ki se bo kmalu vzvišeno dvignilo nad gorami Zemlje.
6. Zato pohitimo ven in Mu pod milim nebom, kot pravi otroci, ki nadvse ljubijo Očeta, skupaj ponudimo hvalo!
7. V naših srcih Mu želimo pokloniti prijetno jutranjo žgalno daritev, ker nas On osrečuje in nam Njegovim otrokom v čast, prižiga tako zelo čudovito jutranjo žgalno daritev Svoje ljubezni, milosti in usmiljenja z vzhajajočim soncem, ki ves dan božansko žari, vse razsvetljuje, greje in poživlja!

8. O ljubi bratje, to dobro dojemite v globini vaših src, kaj vse je neskončen, večni dobri Oče naredil in vaša ljubezen do Njega mora postati prava sončna pripeka!
9. Glejte še na nebu vzvišene, bleščeče zvezde; glejte celotno veličastnost Zemlje; glejte množico prekrasnih rož in poslušajte sijajno razleganje pernatih pevcev v vedno bolj oživljajočem zraku!
10. Potem svoj pogled usmerite na vedno večji jutranji sijaj in se spomnite kako z vsakim dihom vdihujete naraščajoče obilje božanske svetlobne milosti, kako se vaše prsi vedno bolj razširjajo in oživljajo in kako se vsaka vaša kaplja krvi preobraža in je resnično nebeško eterično blizu Gospodovemu veličastnemu soncu, ki vzvišeno vzhaja!
11. Glejte, o bratje, in to dojemite, vi sveti Očetovi otroci. Vse to je za nas, nam poklonjena daritev od neizrekljivo dobrega Očeta!
12. Tako nas ceni Sveti Oče! Kako bi to lahko spregledali in ne bi pohiteli ven in Mu v zameno v naših srcih, samo Zanj prižgali prijetno ljubezensko daritev in ta ogenj neprenehoma vzdrževali, da bo vedno gorel in potem tudi večno v duhu?!
13. O bratje, takoj pohitimo ven in Mu v veliki dvorani darov, v veliki prestolni dvorani božanske milosti in usmiljenja, prinesimo našo daritev! Amen.«
14. Po tem resničnem jutranjem govoru so vsi vstali in s skesanim srcem pohiteli ven na bližnjo očiščeno planino.
15. Ko so tja prav kmalu prišli, je Henoh vsem pokazal veliko Božje veličastje in opozoril na vse jutranje pojave ter jim jih razlagal z vidika ljubezni.
16. In vsi so bili prevzeti od velikega sijaja, neskončne dobrote in modrosti Svetega Očeta, da so bili v svoji ljubezni do Boga čisto iz sebe.
17. In Lameh je čisto skesan, iz največje globine svojega srca vzkliknil:
»O Ti veliki, sveti, vsemogočni, najbolj ljubeči Oče! Vse to Ti delaš za nas! Oh, kako lahko še vedno živim, ko pomislim kaj sem bil?!
18. Henoh, Henoh, ti čudoviti brat! Sedaj si odprl moje oči, in šele zdaj sem popolnoma spoznal mojo krivdo pred Bogom.
19. On za nas vedno pripravi takšno daritev ljubezni, milosti in usmiljenja, - in kaj mi naredimo Njemu v zameno? Ne, brat, ne, ne smem razmišljati o tem, kajti moje življenje je bilo vedno preveč sramotno!«
20. Tedaj je Henoh tolažil Lameha, rekoč: »Potolaži se, dragi brat Lameh! Resnično, če bi bilo tvojih grehov več kot je peska v morju, bi ti bili odpuščeni, ker si pustil, da tako velika ljubezen do Očeta postane dejavna v tebi.
21. Ostani v tej ljubezni in boš doživel celo večje stvari kot te, in to, ko bo večno Božje sonce vzšlo v tebi!
22. In zdaj počakajmo na vzhajajoče sonce v sladki tišini ljubezni! Amen.«
23. Tako je naša družba preživela jutro na planini ter resnično slavila in hvalila Boga v svojih srcih in duhu.

272. Poglavje

Jutranji obed in odhod blagoslovljenih revežev. Henohove besede slovesa Lamehu in njegovo nenadno izginotje

1. Po sončnem vzhodu so šli vsi na Henohovo zahtevo v mesto in tam v Lamehovo hišo.
2. Ko so tja prispeli, je Lameh takoj poskrbel za dober jutranji obrok, katerega so bili deležni vsi gostje obeh spolov, revni in zaporniki, pri čemer so slavili in zelo hvalili Boga.
3. Po jutranjem obroku je Henoh v Gospodovem imenu položil roke na vse revne in zapornike in jim rekel naj odidejo tako daleč kolikor je Zemlja obljudena z Kajnovimi otroki, in tam pričajo o tem kar so slišali in videli; vendar morajo ženske ostati doma in skrbeti za hišo; kajti ženskam iz nižin ni namenjeno prerokovanje v Gospodovem imenu, razen njihovim otrokom.
4. Po tem navodilu je Henoh rekel Lamehu: »Toda ti, moj ljubi Lameh, moj brat in moj spremljevalec v dolžnosti, že tako veš za Gospodovo voljo in sedaj ne potrebuješ ničesar več od mene!
5. Vendar vedno ohrani v svojem srcu, da boš Boga, najbolj ljubečega Očeta, vedno in povsod nadvse ljubil, in dvakrat toliko kot sebe vse svoje brate in sestre po očetu Kajnu, in boš neprestano hodil v Božji svetlobi in Njegov sveti očetovski glas te bo vselej učil hoditi po Božjih poteh!
6. Zgradite tempelj na planini, kot ti je bilo rečeno, in ko bo dokončan, bomo prišli v velikem številu z višin k tebi v tvojo hišo, kot je obljubil Gospod, in potem blagoslovili novi tempelj, in te nato peljali tudi na višine, kjer te bo sprejel in blagoslovil Adam, še vedno živeči prvi človek na Zemlji in tako izvorni praoče vseh živečih ljudi, s čemer bi bilo mogoče izbrisati Kajnovo prekletstvo s tvojega čela.
7. Videl boš tudi pramater Evo, katera te bo tudi blagoslovila, in potem dobil nazaj svoji ženi Ado in Zilo, videl boš svojo hčer Naeme in njenega od Gospoda poročenega moža, velikodušnega Horeda.
8. In, če boš živo v svojem srcu prosil Gospoda, bi se lahko celo zgodilo, da bo šel ta tvoj novi in pravi zet tudi s teboj navzdol v mesto tvojih očetov.
9. Tako boš spet dobil svoja dva sina, Jabala in Jubala; ampak kot sem rekel, moraš zato tudi skrbno izpolnjevati Gospodovo voljo!
10. Čeprav je Gospod večna, neskončna ljubezen sama, se On ne bo pregovarjal; ampak ker je neskončno zvest v vseh svojih obljubah, zahteva iz božanske in stvariteljske pravice tako našo zvestobo, ki je v skladu z našo močjo, mi pa moramo zato Njegovo voljo brezpogojno izpolnjevati, pa naj stane karkoli hoče!
11. In lahko si povsem prepričan, da se bo On vestno držal Svojih obljub, če boš vedno dejavno izpolnjeval Njegovo najsvetejšo voljo.
12. V nasprotnem primeru pa bo On vsakega zapustil vse do smrti; in kdor se Zanj ne bo zmenil in bo skrbel le za svet, za tega tudi Gospodu ne bo mar in ga bo pustil, da gre svojo pot, ki ga zagotovo vodi v pogubo in večno smrt.

13. Torej, naj bo Bog vsa vaša skrb, in delovanje v skladu z Njegovo najbolj sveto voljo in Bog vam bo vedno in večno zvest. Amen.«
14. Po tem govoru se je Henoh s sedmerico z Božjo močjo tudi tako nenadno oddaljil, da Lameh ni vedel kako bi si to zadevo razložil.
15. Toda Terhad je rekel Lamehu: »Ker so ti pravi Gospodovi otroci; oni so kot On v vsem, kajti On je njim Vse v vsem!
16. Naj On postane enak tudi nam, glede na našo ljubezen do Njega in bomo tudi mi taki kot oni. Toda Njegova volja mora biti za nas sveta, kot je ta brez primere sveta za njih!
17. Tako se o tem več ne čudimo, ampak se odpravimo na zapovedano delo. Božja volja bo storjena vedno in za vekomaj! Amen.«
18. Lameh je te besede takoj razumel in poklical Muro in Tubalkajna na posvet o gradnji novega templja.
19. Mura je zasnoval načrt in naslednji dan se je že več tisoč rok lotilo dela.

273. Poglavje

Henoh in sedem odposlancev se napoti na višine. Prigoda z zmajem. Zmajevo lažnivo govorjenje o Bogu in Njegovem stvarjenju

1. Henoh, Kisehel, Setlahem, Joram in ostali štirje bratje, imenovani Hil, Bael, Julel in Darel, so bili prepeljani z Gospodovo močjo le sedem tisoč korakov izven mesta do vznožja višin.
2. Od tam so se tja vsi vrnili s svojo lastno močjo in od tedaj hodili navzgor v gore korak za korakom.
3. Ko so bili približno na pol poti in šli mimo velike gorske jame, glej, je prilezel iz nje mogočen zmaj in zaprl popotnikom pot.
4. Njegova podoba je bila strašna, njegova moč je grozila, da bo požrl celo goro; njegove oči so bile kakor vrela ruda in njegovo žrelo kakor zevajoče brezno, iz katerega je izhajal gost dim pomešan z plameni; njegova glava je bila volčje oblike, vendar je bila večja od velikanskega vprežnega vola; njegov vrat je bil tak kakor od leviatana, ki je največja in najmogočnejša pošast v morju; njegovo telo je bilo pokrito z močnimi luskami in krili, ki so bila videti kakor dvojne naostrene plavuti, šeststo šestinšestdeset laktov* v obsegu; njegove noge so bile kakor mogočne hrastove korenine, in z repom, prav tako dolgim šeststo šestinšestdeset laktov, pokritem z luskami in prepletenim s sedmimi obroči.
5. Tako zastrašujoče je izgledal zmaj in se obnašal, kot da hoče naše popotnike pokončati ali se najmanj z njimi spopasti.
6. Vendar je bila Henohu dobro znana narava zle pošasti, zato je rekel zmaju naslednje: »Poslušaj, ti izmeček stvarstva, ki si samovoljno oblikoval svojo strašno obliko, jaz vem kdo si in kakšna je tvoja namera! Mene ne boš nikoli zavedel, tako kot tudi do sedaj tega nisi mogel storiti! Kajti moja ljubezen do Boga je mnogo večja od vse tvoje moči, in iz nje izhaja velika sveta svetloba in v tej svetlobi stojiš pred menoj gol v vsej svoji neizmerni zvijačnosti; toda tvoja zlobna zvitost je prav tako velika slabost, katero lahko moja ljubezen odpihne z enim samim dihom.

7. Naj ti bo tole povedano odkrito, tako da boš vedel pred kom stojiš! Jaz, Henoh, edini visoki Božji duhovnik na Zemlji, ti v imenu mojega in tvojega Boga in Gospoda, povem in ukazujem, da se umakneš s tega mesta in se vržeš v morje svoje neizmerne hudobije in potem nikoli več ne stopi v to pokrajino, ampak ostani v svoji globini in se tam hrani z blatom svoje hudobije!
8. Tako se umakni in zbeži ter ne tvegaj dotika mojega prsta; kajti ti že dolgo časa veš kaj ti lahko tak dotik stori! Zato pojdi proč in zbeži v Gospodovem imenu! Amen.«
9. Tedaj se je zmaj obrnil proti Henohu in spregovoril z glasom vlačuge: »Ja, Henoh, poznam te, in nobeden od vas mi ni nepoznan, ker sem vam vsem čvrsta opora že od začetka!
10. Kajti, še preden je na nebu sijalo sonce in še preden je bila dana misel, ki je oblikovala stvari in bitja vseh vrst, sem jaz obstajala kot prvi Božji izliv. V meni je razdeljeno Božanstvo, in jaz sem bila svetloba v Bogu; in Bog je videl, da je svetloba močnejša od Njega in zaradi tega je naraščal Njegov velik strah pred mojo svetlobo.
11. Vseeno je pustil svetlobi, da je svetila vedno bolj svetlo skozi večnosti, kajti menil je, da se bo svetloba sama použila in oslabela, kar mu bo omogočilo, da se bo v Svojem bistvu popolnoma ojačal.
12. Ampak jaz, kot prosta svetloba v Bogu, sem zlahka videla kako je zasnovan prvobitni večni Božji načrt in spoznala, da z vso svojo daljnosežno močjo ne bi mogla nikoli kljubovati Njegovi prvobitni temelji moči, zato sem mu najbolj nežno spregovorila:
13. »Poslušaj, ti moj večni, nepremagljivi Prvi Vzrok! Ker se bojiš moje moči, kot da bi bila večja od Tvoje, ki me je priklicala v obstoj, odvzemi mi vso Tvojo svetlobo in me pusti le obstajati, da bom lahko stala Tebi nasproti, Te opazovala in se s Teboj pogovarjala!
14. Toda, namesto da bi me uslišal se je Bog razsrdil in ustvaril iz Sebe druga bitja in me soočil z njimi kot gospodarji ter jim ukazal, da me odvedejo v moje središče in potem povsod v neskončnost.
15. Tako sem bila zaprta brez razloga. Mojemu temeljnemu bistvu je bila odvzeta vsa pravica in kar sedaj tu vidiš je vse kar je ostalo od moje velike nedolžnosti, torej nič drugega kot ta bedna oblika in zavedanje o tem kaj sem bila in edino sposobnost delati najzlobnejše olajševalne okoliščine, da s tem ne bi bil zame večno več ustvarjen sočuten razlog, nato pa še tudi popolno spoznanje Božanske volje, toda vedno z napačnim namenom!
16. Jaz sem za večno prekleto bitje brez razloga, samo zato, ker tako želi Božja jeza; jaz moram biti vrag Božjega gneva; jaz moram za večno trpeti in biti prekleta od vseh bitij, ker Bog v Svojem gnevu tako hoče.
17. O Henoh, jaz sem najbolj usmiljenja vredno bitje! Za večno moram to najbolj trpko občutiti, vendar je nemogoče, da bi se v večnosti izboljšala. Za večno sem prikrajšana za priložnost spreobrnitve in ne morem spremeniti svoje podobe! Moram lagati in zavajati, tako da bi si s tem zaslužila še več Božjega maščevanja! Moram poželjivo gledati kar je dobro in prav, vendar zaradi prirojene jeze moram delati samo zlo, tako da bi postala še bolj obsodbe vredna in kaznovana!

18. O Henoh, to je slabo stanje zame! Ali se me ne bo nihče nikoli več usmilil?
19. O Henoh, zato me ne odstrani od tu; ne naredi me še bolj nesrečno kot sem že tako! Vendar, če me lahko uničiš in za večno raztreseš, stori to, in zavedanje o takšnem dejanju, bi morala biti tebi moja večna zahvala!«

* judovska laket = 45 cm

274. Poglavje

Henohov pogovor z zmajem. Zmajevo izginotje

1. Toda Henoh je pogledal zmaju čvrsto v oči in mu rekel z resno prijaznim glasom: »Dobro, ti najbolj ubogo bitje, slišal sem tvojo pritožbo zoper Boga in sem jo popolnoma razumel!
2. Če je to tako, potem si ti resnično najbolj obžalovanja vredno bitje v vsej neskončnosti!
3. Kajti, ni si mogoče zamisliti bolj bednega in nesrečnega bitja, kot tistega, ki spozna v vsej globini kaj je dobro in prav, ima največjo željo, da tako dela, in ko po vzgibu hoče čisto resno tako storiti, ga Božanstvo zgrabi s Svojo jezo in ga proti njegovi volji in spoznanju poziva, da dela zlo, tako da potem neljubeče in nepravično Božanstvo s tem sebi zagotavlja nov razlog, da nesrečno bitje naredi krivo za novo in vedno večjo obsodbo.
4. Vendar, če je tako, mi povej, kako to, da se je potem zgodilo, da je Gospod tako milosten in usmiljen do nas, da si ne moremo pomagati, da Ga ne bi prepoznali, prvič, kot najčistejšo, večno, neskončno ljubezen in Ga zato nadvse ljubimo, in drugič, se poleg tega od Njega osebno še javno učimo, da je On, kot najbolj ljubeči Oče, naredil vse kar je mogoče, da bi prekinil tvojo trmoglavost, tako da ti bo lahko zopet pomagano.
5. Ja, povej mi, kako to, da je Gospod povzročil celotno vidno stvarstvo samo za tvoje dobro, z namenom, da se popolnoma spreobrneš skozi hudo preizkušnjo telesne smrti, vendar se še vedno nočeš vrniti k Očetu, tako da je Oče sedaj prisiljen s Svojo neskončno ljubeznijo razdeliti tvojo celotno življenjsko silo v neštetih raznovrstnih človeških življenjih na tej Zemlji, kot na številnih drugih nebesnih telesih, s čimer te osvobaja tvoje samovolje, ki je tako znova razdeljena med nas ljudi, ker se ti nerazdeljen večno ne bi za to odločil?! Povej mi, kako je to mogoče in potem bom izpolnil tvojo zahtevo!«
6. Tedaj je zmaj zopet odprl svoja usta in rekel Henohu: »Ti nezreli človek! Ti še ne veš kakšen je okus tisočletne zemlje, in ti trdiš, da poznaš Boga, Večnega, bolje kakor jaz, ki sem Ga izkusila v vseh Njegovih potezah?! Oh, glej, kako neskončno si slaboten in neumen!
7. Poslušaj, jaz ti bom odprla tvoje prav mlade oči, da se ti bo vsaj malo posvetilo, kako je to s tvojim domnevnim spoznanjem Boga! In tako poslušaj!
8. Take stvaritve kot je ta sedanja poznam že nešteto milijard! Vsaka od njih je obstajala veliko milijard zemeljskih let (NB.: Veliko milijard pomeni tisočmestno število, ko se doda enici devetsto //ed.999?//) ničel, zate ubogi mladi človek, že nepredstavljivo število!

9. Ko tako razdobje stvarjenja mine in Bog postane od Svojih bitij utrujen, se odreče veliki predstavi Svojih misli – dobro razumi. Nato zopet uniči vse neskončno stvarstvo in temu zopet sledi neskončna praznina več velikih milijard zemeljskih let, ko ni bilo ničesar razen Njega in mene, katera sem bila vedno zmožna zdržati mogočno uničenje, ker sem in sem vedno bila bistveni del Božanstva.
10. Ko je Božanstvo potem spet, po zate nepredstavljivem času postavilo nov, velik načrt stvarjenja, se je to na novo začelo, in ko je zopet minil čas njegovega stvarjenja in je Božanstvo zopet postalo utrujeno od Svojih ustvarjenih bitij, je bila taka stvaritev spet obsojena na popolno uničenje vseh stvari, ki tako ali tako niso nič drugega kot za določen čas trdno oblikovane Božje misli, in potem je na mestu nekdanjega blišča stvarstva spet sledila neskončna praznina.
11. Da je bil namen prvobitnega, večnega Božjega načrta vedno kako uresničevati in vzdrževati moč, lahko opaziš že na Zemlji, kjer se stvari stalno spreminjajo med ustvarjanjem, obstajanjem in propadanjem. Danes vidiš cveteti razkošno rožo, jutri pa že spet odmre in je zato za večno uničena, in tako gre naprej z neštetimi stvarmi, velikimi in majhnimi! O tem sem že stara, neuničljiva priča.
12. Torej, če verjameš v večno življenje, potem se o tem zelo motiš; kajti razen Boga in mene ni nič v večnem in neuničljivem stanju, ker je Bog prabistven v Svojem lastnem večnem bitju, in jaz, ker nisem misel kakor si ti in v celoti ustvarjen od Boga, ampak neuničljiv, bistven, ločeni del samega Božanstva!
13. Torej, če vprašaš, kako to, da se kljub vsemu prizadevanju Boga ne želim vrniti, čeprav si Ga ti spoznal v najčistejši ljubezni, ti povem: Razlog je precej očiten, namreč: ker poznam Boga kot Pravzrok, kar bo tebi za večno nemogoče, ker ti sploh ne moreš dojeti večnosti, kakor enodnevnica (enodnevno bitje) in prav tako ne v prihodnosti!
14. Seveda, ti se lahko s svojo sedanjo življenjsko silo, ki je tudi neskončno majhen del Božanskega bitja, kot jaz, popolnoma ločiš od Boga in s tem pridobiš večen obstoj, če bi vedel kako to storiti, vendar pa, če bi ti to storil, potem bi te neskončno velika moč Božanstva obravnavala tako strašno, kot sedaj mene, in bi s svojim večnim obstojem zelo malo pridobil, ker je zagotovo bolje ne biti, kot biti tak kot sem jaz!
15. Ker sem čisto resno postala nasičena in utrujena od tega Božanskega nestanovitnega ravnanja, sem se sedaj odločila za dve stvari, in sicer bodisi odvzeti Bogu za večno vso Njegovo moč in si prilastiti vso Njegovo oblast, tako da bi se končno vzpostavil za vsa ustvarjena bitja red resnično večnega obstoja,- ali, če mi to ne uspe, se bom v tem drugem primeru za večno ubila, s čimer bo večen konec samega Božanstva!
16. Kajti, kolikokrat sem že prosila Božanstvo naj vzpostavi trden red večnega obstoja; vendar je bilo vse vedno čisto zaman!
17. Svojo svetlobo sem Mu želela vrniti; toda ujel me je s pomočjo drugačnih kratkotrajnih bitij. Vendar me kljub temu ni mogel premagati, zato me je pustil v najbolj bednem bivanju, da se je moje nekdanje bistvo skrčilo z neomejenega na to obliko.

18. Toda šele sedaj je Božanstvo v moji svetlobi sprevidelo, da sem Mu sedaj veliko bolj nevarna kot v moji prejšnji celoti; zato si zelo prizadeva, da bi me ujel!
19. Ampak ti, kot prav tako tvoj ljubljeni Bog, sta lahko popolnoma prepričana, da Mu to večno ne bo uspelo! Raje bom ubila sebe in Božanstvo, kot da me ujame in Mu tako s tem dati toliko več prostora in možnosti za ustvarjanje in potem zopet za uničenje ustvarjenega!
20. To je razlog zakaj Božanstvo misleča bitja vedno pripelje k ponižnosti, tako da se nihče ne bi uspel osvoboditi Božanske volje!
21. Tokrat sem se trdno odločila, da jo bom Božanstvu zagodla, kar bo za večno končalo Njegovo muhavost! Resnično, tokrat Mu bom pokazala svojo moč in Ga kaznovala kot starega hudodelca! – Razumi to, Henoh! Amen, amen.«
22. Tedaj je zmaj nenadoma izginil.

275. Poglavje

Slepilni učinek zmajevega govora na sedem odposlancev. Henoh pokaže popolno ničnost zmajevih laži s svojo bistro razlago. Zakaj je človek skušan

1. Ob tem zmajevem govoru je bilo vseh ostalih sedem odposlancev, razen Henoha, silno zmedenih, tako da niso več vedeli kaj naj si o njem mislijo.
2. Toda Henoh, ki je to zelo hitro opazil, je vprašal Kisehela, kateri del zmajevega govora ga je tako zelo zmedel.
3. In Kisehel je glasno odgovoril: »Sprašuješ me, čeprav si Gospodov edini razsvetljeni veliki duhovnik? Glej, bolj primerno je, da jaz tebe vprašam kaj si ti misliš o vsem tem! In tako te sedaj sprašujem; odgovori mi za določena mesta, če ti je to mogoče!
4. Zadeva je strahovito pomembna! Ob tej priložnosti bom primerno oporekal, kar boš moral ovreči, kajti tu vsi potrebujemo najmogočnejšo svetlobo, drugače bomo prešli v uničujočo smrt. Zato govori in nam povej svoje ustrezne ugovore zoper zmajev govor in mi pokaži kaj si moramo v resnici vsi misliti o tem!«
5. In Henoh je Kisehelu odgovoril: »Ampak poslušaj, brat! Tisti, ki ne ve takoj, kaj naj si misli o tem zmajevem govoru, mora biti še vedno precej slep! Kako uporabljaš sveto Očetovo milost, da si me ogovoril s takšnim vprašanjem?
6. Videti je tako, da si se zares pustil preslepiti temu najbolj lažnivemu govoru Gospodovega smrtnega sovražnika?!
7. Ali nisi opazil, da je skakal iz ene skrajnosti v drugo in bil sam s seboj v ogromnem nasprotju?!
8. Ali me ni prosil, da naj ga uničim?! Potem pa se je na koncu mogočno pretvarjal, kot da je sam Božji obstoj odvisen od njega!
9. Ali ni rekel, v kakšnem nepojmljivem položaju je bil, voden od Gospoda vedno na najbolj neljubeč in nepravičen način in nato najbolj neusmiljeno

obsojen in kaznovan?! In sedaj na koncu, je izbruhnil v srditi jezi in prisegel, da bo kaznoval Gospoda kakor starega hudodelca!
10. Ali se ni po eni strani pretvarjal, da prekaša Božjo moč?! Po drugi strani pa se je pustil ujeti od novonastalih minljivih bitij, in to hkrati v celi neskončnosti, in se moral zadovoljiti s to svojo najbolj bedno podobo!
11. Ali ni trdil, da je Božanstvo šele sedaj uvidelo, da Mu je v tej njegovi obliki največja nevarnost?! Kot največjega sovražnika Boga mora biti zato ta oblika zanj zagotovo najugodnejša. Kako jo je lahko prej imenoval najbolj bedno?!
12. Ali ne bi moral v tem primeru Božjo obliko upoštevati kot najboljšo, ko jo nasprotno označuje za najbolj bedno, in spet, ko si zamišlja, da je v njej Bogu, kot njegovemu sovražniku, najbolj nevaren?!
13. Enkrat je označil celotno čudovito stvarstvo kot nestalno, muhasto igro božanskih misli, ki tako vključujejo tudi nas; toda zakaj zatem spet priznava, da je naša življenjska sila neskončno majhen delček dejanskega božanskega bistva, ki je v Svojem načinu, da se zaščiti pred uničenjem, lahko prav razdiralno, vendar ne da bi pri tem kaj pridobilo!
14. Glej, tako je vse polno očitnih nasprotij! Kako je bilo potem mogoče, da ti kot najbolj razsvetljeni Gospodov odposlanec nisi mogel to takoj opaziti?
15. Torej, zakaj se je veliki lažnivec sedaj tako hitro skril? Če je govoril resnico, resnično, mu ni bilo treba tako ravnati; ker pa se je zavedal kaj lahko od mene pričakuje, je naglo zbežal izpred naših oči, da se mu ne bi bilo treba pred menoj braniti.
16. To je njegova stara, lahko prepoznavna prevarantska manira, s katero se je izmotal pred očetom Adamom in ga pripravil do tega, da je dvakrat pogrešil, enkrat pri neblagoslovljeni ploditvi in drugič s skrunitvijo Gospodovega dne! In ti me lahko še sprašuješ v smislu, kot da hočeš verjeti staremu lažnivcu in sleparju?!
17. O gorje ti, svete Gospodove višine! Če tvoji otroci tako zlahka verjamejo varljivim zmajevim lažem, vas bo moralo biti nekega dne sram pred nižinami in boste te kot jastreb napadle in jih uničile do najmanjšega jedra!
18. Ja, Božji otroci bodo privabili sodbo, medtem ko bodo otroci sveta kot takšni ostali zvesti do konca sveta!
19. Ampak, če bomo mi stebri sveta začeli omahovati, kakšen bo potem postal svet?!
20. Povem vam, moji ljubi bratje: blažen in resnično srečen je tisti, ki pretrpi skušnjavo; kajti šele po tej je dokazal, da je resnično dosegel pravi življenjski cilj, katerega nam je Sveti, najbolj ljubeči Oče obljubil, če Ga bomo z vsem svojim srcem zares ljubili.
21. Vendar sedaj ne trdite, da vas sedaj Oče preizkuša; kajti dobri Oče zagotovo ne bo nikogar preizkušal na tak način in Mu ni treba skušati nikogar. Vendar je On v vas videl še vedno temačen nečimrn nagon, zato je dovolil, da je ta izstopil iz vas, in vi ste ga morali opazovati in izvedeti ali se še vedno nagibate k temu.
22. Toda vi ste še vedno pokazali takšno nagnjenje; zato vedite, da če je nekdo pokazal takšno nagnjenje lažem, je lažnivo tudi prejel, in to je seme greha. Ko je potem greh v svojem zorenju rojen, rodi takoj tudi smrt, ki je v njem.

23. Zatorej, dragi bratje, ne bodite v zmoti; kajti vsako dobro darilo in vsa resnica, vse obilje izhaja samo od Očeta vse svetlobe in vsega življenja. V Njem večno ni spremembe, niti menjav; kakršen On je, je bil od večnosti.
24. On nas je zaplodil kot prvorojence Svojih ustvarjenih bitij iz Svoje ljubezni, iz Svoje volje, po Svoji večni Besedi resnice, in tako smo tudi prvorojeni in ne rojeni med milijardami, kot je lagal zmaj. To nam je Oče razodel.
25. Toda jaz mislim, da si dobri, Sveti Oče zasluži več verjetja kakor lažnivi zmaj! – In tako v miru pojdimo naprej! Amen.«

276. Poglavje

Prihod in sprejem na višinah. Henohov svarilen govor Kisehelu, ki se boji Gospoda. Uranionovo poizvedovanje o stanju v nižinah in Henohovo poročanje

1. Ta Henohov govor je bil popolnoma zadosten, da so se ostali ponovno spravili v red in nadaljevali pot navzgor ter dospeli že v sedmih urah merjeno po današnjem času k otrokom jutra.
2. Ko so ti uzrli Henoha in ostalih sedem, so takoj pohiteli v Urianovo kočo, naznaniti njemu in njegovi družini, da se veliki duhovnik Henoh z ostalimi sedmimi bliža iz opoldanske pokrajine.
3. Ob tem sporočilu so se vsi takoj vzdignili in odhiteli z razširjenimi rokami nasproti prihajajočim.
4. Tudi čudovita Purista ni manjkala in je bila prva, ki se je vrgla Henohu v naročje in mu skoraj brez sape, z največjo radostjo v svojem srcu naznanila, da je pred tremi senčnimi obrati k njej v novo kuhinjo prišel najsvetejši Oče in ji ukazal, da pripravi za Henoha in ostalih sedem odposlancev, ki se približujejo višinam, dobro bratsko pojedino, in jih tudi obvesti, da se bodo z Njim sestali v koči ljubezni.
5. Ko so Henoh in vsi ostali slišali to sporočilo iz Puristinih ust, je postal Henoh izjemno vesel, pozdravil in blagoslovil je vse, ki so mu prišli nasproti in potem tudi tiste, ki niso mogli priti k njemu.
6. Prav tako je z ostalimi naredil tudi Kisehel. Vendar njegovo veselje nad sporočilom čudovite Puriste, bi se prej lahko imenovalo strah; kajti pripetljaj z zmajem je bil v njegovih mislih še preveč živ, da se ne bi spominjal, kako blizu je bil, da bi padel v zmajevo past.
7. Ko pa je Henoh to opazil, je takoj rekel Kisehelu in ostalim šestim, ki so bili z njim: »Poslušajte, sploh mi ni všeč stanje vaših src, ki so v strahu pred Očetom!
8. Kisehel, ali se spomniš, ko si na veliki Sabat, samovoljno iz svoje stare, napačne utemeljitve, nasprotoval Očetu veličastja?! Kaj se ti je takrat zgodilo? Glej, našel si samo veliko milost in usmiljenje!
9. Torej, če se to še z gotovostjo spomniš, kako se lahko sedaj Njega bojiš, ko si se le zbadal z zmajem in bil brez sleherne svobodne volje, da bi padel v past?

10. Zato bodi mož in vreden sin očeta Adama in ne neumni strahopetec in se veseli Očeta iz najglobljega ljubezenskega temelja svojega srca in On te bo okrepil v točkah, v katerih si šibak!
11. Vendar, če se Ga bojiš, si lahko prepričan, da bo strah ostal s teboj in ogrozil tvojo ljubezen do Boga, in Oče se ti z ozirom na tvojo šibkost, ne bo mogel pokazati!
12. Verjemi mi, moj brat Kisehel, Gospod ni tisti, ki kaznuje nepravične, to si nepravični naredi sam; kajti njegovo dejanje napolni njegovo srce z velikim skrivnostnim strahom pred Bogom in ta strah potem ustvari sodbo in kazen v njegovem srcu.
13. Vendar pa z istim srcem lahko nekdo s svojo mogočno ljubeznijo do Očeta, pripravi zase večno nebeško življenje, lahko pa je tudi tvorec svoje lastne ječe smrti.
14. Torej, znebi se svojega strahu in se veseli v Gospodu in On te bo sprejel z odprtimi rokami in te okrepil za vsak spopad.
15. Pozabi na prigodo z zmajem in se spomni čigav duh je v njem, in si lahko prepričan, da ti bo Oče dal najgloblji uvid o zmaju in to tolikšnega, da boš popolnoma jasno ugledal njegovo bistvo v Globini globin! To želim tebi in ostalim iz svojega najglobljega bistva ljubezni.
16. In tako pohitimo v Puristino kočo in tam hrepeneče, v srcu polnem ljubezni, počakajmo svetega, najbolj ljubečega Očeta! Amen.«
17. Po tem dobrem svarilu se je stari Uranion obrnil k Henohu in ga vprašal kakšno je sedaj stanje v nižinah.
18. In Henoh mu je na to rekel: »Poslušaj, kot je sedaj v nižinah, bo tako verjetno v fizičnem smislu še vedno ostalo, to pomeni v primerjavi z gorami; toda v duhu so postale popolnoma resnične višine, ki bodo zlahka presegle naše!
19. Lameh, prej tako grozen, kruti tiran nižin, je sedaj kot jaz, postal ljubeči Gospodov skrbnik, in Gospod ga je osebno blagoslovil, tako kakor mene! Vam vsem mi ni treba več povedati; ampak boste na svoje veliko veselje vse izvedeli v Gospodovi prisotnosti!
20. Ti Uranion, pa nemudoma pošlji Lamela k Adamu, Setu in vsem drugim očakom, potem k Sehelu, velikemu Setovemu sinu, in tudi k Horedu, Lamelovemu bratu, in njegovi ženi Naeme, s sporočilom, da pridejo sem s svojimi ženami; kajti oni morajo biti navzoči, da bodo izvedeli za čudovite plodove z nižin!
21. In Naeme bo tudi izvedela, kaj se je zgodilo z njenim očetom, ampak le, ko bo tukaj! Zato naj Lamel ne stori ničesar, ampak samo povabi vse omenjene sem, vse ostalo bodo izvedeli tukaj! Amen.«
22. In Lamel je takoj naglo odšel in opravil svoj posel.

277. Poglavje

Adam in očaki pozdravijo povratnike. Adam postavi Henohu mnogo vprašanj. Henohov opomin k potrpežljivosti. Pura in Naeme srečata neznanega moža iz opoldanske pokrajine

1. V času dveh senčnih obratov so prispeli semkaj vsi tisti, ki so bili povabljeni in naš stari Adam je bil eden izmed prvih, ki so se vrgli pred Henoha na tla.
2. Po prvem ljubečem pozdravu ob svidenju, v katerem so očaki skoraj zmečkali drug drugega iz ljubezni in zelo velikega veselja, je Adam vprašal Henoha, rekoč:
3. »O ti, moj nadvse ljubljeni Henoh, in tudi ti, moj Kisehel, ti Setlahem, in ti Joram, in ti, Hil, Bael, Julel in Darel, eden za drugim mi povejte vse, kako se je za vas izšlo v nižinah, kako se je Lameh obnašal, in o vseh zemeljskih stvareh, ki so se zgodile!
4. Ali vas milost in ljubezen večnega, Svetega Očeta, ni nikoli zapustila? Ali se nihče od vas ni pustil zapeljati ženskam z nižin?
5. Kaj se je zgodilo z omenjeno ploščo, nam oznanjeno od Svetega Očeta, katere se je Lameh tako gnusno lotil?
6. Ali niste zaznali mojih neprestanih molitev in blagoslovov?
7. Dokler ste bili v nižinah, nisem imel miru in počitka, ne podnevi, ne ponoči. Nisem imel obstanka v svoji hiši, ampak sem preživel ves čas na Očetovih višinah in molil za vas in za nižine ter vas nenehno blagoslavljal.
8. Večina ostalih je z menoj delala enako kakor jaz, in moram ti povedati, da je še posebej Naeme, nenehno, skoraj brez najmanjšega predaha, rotila svetega, vsemogočnega, dobrega Očeta, za ozdravitev njenega zemeljskega očeta, Lameha z nižin, z najbolj ganljivimi, srčnimi besedami, katere nisem mogel poslušati, ne da bi bil globoko ganjen.
9. Enako je delal tudi Hored in dve Lamehovi ženi, ki sta tudi prišli k nam na višine in sta bili nenehno med nami v času vaše odsotnosti.
10. Moj ljubljeni Henoh, moram ti še omeniti hvalevredno ubogo Puro, deklico z nižin. Ta otrok nas je vse zelo začudil; ja, kdor je ni videl, ne more verjeti!
11. Ti veš kako strašno je Lameh ravnal z njenimi starši in sorodniki! In glej, ne glede na vse to, ni nihče na višinah bolj molil za Lameha kot ta otrok in to tako presunljivo, s tako veliko ljubeznijo in zaupanjem v svetega Očeta, da si, prvič, nisem mogel pomagati, da ne bi verjel, da je bil Sveti Oče samo njej nenehno viden, in drugič, se nisem mogel upreti svojemu mnenju, da je ne bi imel za resnično hči Svetega Očeta.
12. Dejansko, Henoh, če bi jo ti tako videl in slišal, bi prišlo tudi tebi to na misel!
13. To je bil tudi razlog, da sem vzel tega otroka k sebi, in kakor jo sedaj tukaj vidiš (Puro), tako sem tudi vzel s seboj, tako da bo lahko iz tvojih ust izvedela kakšno je stanje v nižinah, za katere je toliko molila in pošiljala tolike vzdihe Svetemu Očetu.
14. Glej, najdražji Henoh, in tudi vi, ki ste bili pred Henohom poslani v nižine, to je tisto kar se je zgodilo na višinah v času vaše odsotnosti!

15. Jaz, vseh vas še vedno živeči zemeljski oče, sem vam to oznanil, tako da se lahko veselite, zato pa tudi vi meni naredite zadovoljstvo, za katerim sem globoko hrepenel mnogo dni in noči, in mi razkrijte kar sem vas vprašal, vendar le v skladu s sveto Očetovo voljo! Amen.«
16. Tedaj je Adam Henoha in vse ostale prisotne zopet blagoslovil.
17. In Henoh je odprl svoja usta in rekel Adamu in tudi vsem ostalim:
»Poslušajte, oče Adam in vsi vi moji očetje in otroci! Sveti, najbolj ljubeči Oče, je Zase pridržal zadovoljstvo, da vam vsem razglasi kaj se je v nižinah zgodilo in kakšno je sedaj tam stanje; zato vam ne morem izpolniti vaše želje in vam prav zdaj razkriti razmer v nižinah.
18. Toda, že vnaprej lahko izveš to, da so se v nižinah zgodile nezaslišane stvari; ja, povem ti – stvari, o katerih nismo na višinah nikoli niti sanjali! O tem si lahko popolnoma prepričan!
19. Samo malo bodi potrpežljiv in razodetje bo pred teboj in vami vsemi ostalimi kot bleščeče jutranje sonce! Ampak, razlog zakaj sem vas moral poklicati je ta, da boste lahko slišali jasno sporočilo; torej le bodite potrpežljivi, dokler ne pride Oče, kot je obljubil Puristi, in vaš duh bo pridobil resnično svetlobo o nižinah!
20. Sedaj pa vstopimo v Puristino kočo, v katero smo poklicani; vendar pa glede na dano postavo, ne sme nobeno žensko bitje, razen Eve, vstopiti v kočo; in tako se morata tudi drugi ženski Naeme in Pura, napotiti v tem času v Uraniovo kočo!- Ti, čudovita Purista, pa nas sedaj vodi v Gospodovo kočo ljubezni! Amen.«
21. Toda Purista je Henoha vprašala, če bi bilo narobe ako bi v kočo vzeli vsaj samo ubogo, najčistejšo Puro in Gemelo Lamehovo* ženo.
22. Toda Henoh je rekel: »Poslušaj, če bi bilo to odvisno od mene, bi pustil noter cel svet; vendar jaz nisem Gospod nad Božjim redom! Ampak Gospod je tako uredil; torej moramo tudi tako dolgo delati vse po Njegovi volji, dokler se On Sam ne bo odločil drugače.
23. Tako, da to, če bo ali ne bo ženskam dovoljen vstop v kočo, ni odvisno od mene, ampak edinole od Gospoda samega, zato delajmo sedaj tako kot nam je bilo zapovedano in Gospod bo potem naredil tako kot je Njemu všeč! Amen.«
24. In tako so očetje v spremstvu Puriste vstopili v kočo; ampak ženske z izjemo Eve, so ostale zunaj.
25. Toda Pura je šla z Naeme na krajši sprehod, in obe sta moledovali Boga ter se popolnoma vdali v svojo usodo, svojo pobožno radovednost žrtvovali Gospodu in sredi vzdihov častili in hvalili Očeta, polnega ljubezni, milosti in usmiljenja.
26. Ko sta ti dve tako vzdihovali, glej, je kmalu iz poldneva prišel moški in šel naravnost proti njima. Ko sta ti to opazili, sta hoteli pobegniti; toda moški je šel za njima in ju kmalu dohitel.

Lameh z višin, Metuzalemov sin in Noetov oče*

278. Poglavje

Neznanec se s Puro, Naeme in Gemelo pogovarja na griču spočetja. Ostale ženske so zgrožene

1. Ko pa je moški šel mimo dveh in je bila razdalja do ostalih žensk za ti dve še vedno prevelika, da bi z njimi pobegnili v Uranionovo kočo, sta začeli klicati na pomoč.
2. Toda moški jima je rekel: »Poslušajta me, vidve, ti Naeme in ti Pura!
3. Resnično in zanesljivo vama povem, da se vama mene ni treba bati; kajti z vama nimam nobenih slabih namenov, ampak samo nekaj zelo dobrega, samo nekaj kar vama bo v največji meri koristilo.
4. Zato pojdita z menoj brez bojazni v smeri Puristine koče, in tam okoli trideset korakov pred kočo, kjer je v sredini majhnega travnatega hribčka lepa cedra, se bomo pogovarjali o prekrasnih in važnih stvareh.
5. Ko sta obe to od moškega slišali, jima je postalo lažje pri srcu, in Pura je postala tako pogumna, da si je upala vprašati moškega kdo in od kod je, da ve za njuni imeni in jima želi le dobro, ker se ona nikakor ne more spomniti, da bi ga kjerkoli videla, niti v nižinah, niti na višinah.
6. Nato jima je moški rekel: »Moji ljubljeni hčerki izjemno dobrega Očeta, ali je to kaj čudnega v današnjem času, ko je naseljenost že zelo gosta?!
7. Glejta, vidve sta doma na celotnih višinah glavnih praočetov in ti so dobro znani vsem prebivalcem višin; tako sta tudi vidve znani, ker kot sem rekel, sta doma pri glavnih poglavarjih družin. Torej, če sem vaju tudi jaz prepoznal, kaj je tako čudnega?
8. Od kod in kdo pa sem jaz, bosta ve tudi z lahkoto ugotovili, ne da bi veliko razmišljali! Ker sta me videli priti od poldneva, je to odgovor že sam po sebi, kajti od koder prihajam, od tam tudi sem!
9. Če sta me z gotovostjo videli kot človeka in nikakor ne ptico ali kakšno drugo žival, je pred vama odgovor na kdo sem še bolj jasen kakor na od kod sem!
10. Zato me več ne sprašujta o stvareh, katere, kolikor so v tem trenutku potrebne, jih mora vajino oko zaznati takoj, ampak pojdita raje takoj z menoj na prej določeni kraj! Tam vama bom vse jasno razložil o sedanjem stanju v nižinah; kajti jaz sem bil priča od začetka do konca vsemu kar se je zgodilo v tem času v nižinah in tudi natančno vem kaj se v nižinah dogaja danes.
11. Torej, pojdita z menoj, tako da bosta v svojo veliko tolažbo o vsem tem izvedeli prej kakor vsi, ki so v Puristini koči; kajti po mojem vedenju sta v tem času vidve dan in noč, najbolj goreče, zelo ponižno prosili Boga, za rešitev nižin od uničenja. Zato je tudi primerno, da gresta z menoj; in tako mi sledita!
12. Po tej obljubi sta obe takoj naredili po volji moškega in odšli z njim brez kakršnegakoli strahu na določeni kraj.
13. Toda nobena od njiju ni vedela, da je ta prostor posvečen, kamor ne sme stopiti nobeno žensko bitje; tako se je zgodilo, da ko so druge ženske iz Uranionove koče opazile, da sta obe šli celo z neznancem na ta posvečeni kraj,

so hitro stekle proti njima in jima to v strahu naznanile. Celo Gemela je bila v skrbeh in obema klicala naj se vrneta.
14. Toda moški je vprašal ženske in še posebno Gemelo: »Kaj pa je s tem krajem? Ali ni vsa Zemlja ustvarjena od Boga in tako povsod enako posvečena?!
15. Če vam ženskam ni dovoljeno zaradi njegove svetosti stopiti na ta kraj, lahko takoj odidete s celotne Zemlje; kajti manj svetega kraja na njej ni, kot je ta tukaj!
16. Vsekakor ste se ve same pokorile nekoliko neumnemu zakonskemu običaju ploditve, prav pod tem drevesom pred sončnim vzhodom, saj je bilo spočetje povsod drugod v jutranji pokrajini proglašeno za greh!
17. Če domnevate, da tega kraja ne omadežujete s svojim mesenim poželenjem, potem bosta verjetno ti dve, s svojo najčistejšo duhovno željo v Boga, to storili še manj!
18. Zato le pojdite spet nazaj; kajti jaz se s svojima dvema ljubljenima ne bom premaknil s tega kraja! – Tebi Gemela, pa je tudi dovoljeno, da prideš k nam sem gor; kajti jaz tebe poznam, da si zvesta v svoji ljubezni!«
19. Toda Gemela je odgovorila moškemu: »Kaj zahtevaš od mene? Ali ne veš, da me je Gospod zvezal z Lamehom, in da mora moje srce ostati vedno in za večno v Gospodu?!«
20. Ampak moški ji je rekel: »Ravno zato, ker to dobro vem, sem te poklical sem gor! Zdaj pa je to, kot vedno, od tebe odvisno, da slediš temu pozivu ali pa ne! Če hočeš pridi, če pa nočeš, se spet takoj vrni z ostalimi v Uraniovo kočo!«
21. Na to je Gemela rekla moškemu: »Dobri, modri človek, tvoj glas me mogočno privlači k tebi navzgor; če me moreš, in če me lahko opravičiš pri Lamehu, bi tudi jaz rada šla k tebi.«
22. Toda moški je odgovoril Gemeli, rekoč: »Ne jaz, ampak Lameh, tvoj mož, te bo sam opravičil, in to meni! Torej, stori kakor se ti zdi prav!«
23. Tedaj se je Gemela odtrgala od ostalih žensk in stekla navzgor proti moškemu in dvema ter se usedla moškemu ob nogah in kmalu občudujoče gledala njihovo čistočo.
24. Toda ženske, ki so stale spodaj, so bile zelo nejevoljne nad drznostjo moškega, zlasti pa sedaj treh žensk.
25. In Uranionova žena je glasno zakričala in rekla: »Ampak prav danes se nam je morala pripetiti taka nezaslišana sramota, ko pravkar pričakujemo Gospoda v koči! Kaj bodo rekli očetje, ko bodo videli tako sramoto? Tri najlepše ženske in povrhu tega še z moškim močnega videza sredi belega dne na kraju ploditve ! - O sramota, sramota, sramota!«
26. Toda moški je spregovoril: »Ja, velika sramota, - ampak ne zaradi mene, ampak zaradi vaše velike neumnosti! Zdaj pa pojdite in bodite tiho, drugače bom že vedel kako vam zapreti usta!«
27. Tedaj so ženske umolknile in moški je začel trem razkrivati vse kar se je zgodilo v nižinah in kakšno je sedaj tam stanje.
28. Ko pa so to tri prepričljivo in jasno slišale, so začele glasno vriskati in hvaliti in slaviti Boga za tako veliko milost.

29. Toda druge ženske so mislile, da moški s tremi nekaj počne, zato so tekle v Puristino kočo in kričale moškim kaj se tam zunaj dogaja.

279. Poglavje

Uranionov dober odgovor kričavim ženskam. Gemela in neznanec, ki se končno razkrije kot Gospod, Ljubezenski prizor na gričku in zmerljivo kričanje ostalih žensk. Henoh in Gospod

1. Kar nekaj časa so ženske kričale pred Puristino kočo, ko je končno prišel ven Uranion in te vprašal nekoliko nejevoljno v kakšni nevarnosti so bile, da se tako noro derejo, in če jim je kdo poskušal vzeti življenje.
2. In ženske so prst uperile proti travnatemu gričku, in rekle: »Le poglej tam veliko sramoto! In to danes, ko pričakujete Gospoda! Močan, postaven mlad moški, ki je prišel od bogve kje, je pravkar zasegel tri najmlajše ženske in jih privedel na posvečeni grič, in tam najbrž z njimi počne tiste stvari!
3. Tam! Le poglej, kako ga vse tri objemajo in se k njemu privijajo, da je videti eno samo veselje!
4. Oh ne, kakšna sramota današnjega dne, ko so sem prispeli Gospodovi odposlanci z vzvišenim Henohom in kot že omenjeno, ko je Gospod obljubil naši Puristi, da se bo pred nami vsemi prikazal!
5. Pojdi vendar tja in te, ki so se spozabili, vsaj naženi proč s tega prostora!«
6. Toda Uranion jim je odgovoril: »Veste kaj, če vas ta zadeva tako bode v oči, ne glejte tja in se boste takoj bolje počutile! Zakaj bi moral povabljene goste razgnati, saj nam niso nič žalega storili?!
7. Kar pa se tiče posvečenega travnatega hribčka, ima ta določen pomen samo med nami; za tujce ki tega ne vedo, je enak kateremu koli drugemu kraju!
8. Zato se le spet pomirite in nas v koči, kjer čakamo na Gospoda, ne motite več! Ko pa se bo Gospod prikazal, potem bo On že vedel kako grajati takšne prestopnike; ve pa ostanite tihe in mirne! Amen.«
9. Po teh besedah je Uranion ženske odslovil in zaprl vrata koče.
10. Toda, ko so ženske videle, da s svojo pritožbo niso dosegle ničesar, so se jezne po tihem zadovoljile z zmerjanjem žensk in nič manj tudi moškega; vendar so bile prav posebno jezne na ženske.
11. In Gemela je vprašala moškega, če je bil navzoč, ko je Gospod na višinah prebival več dni in jih poučeval o pravih poteh odrešitve.
12. In moški je odgovoril Gemeli: »Poslušaj, ti Gospodova ljubica, - če sem bil tedaj zraven? Bodi prepričana, da nisem zamudil ničesar. Vem celo, kako te je Gospod nosil na Svojih rokah, kako je tolažil in okrepil Naeme, in kako je dvignil Puro, jo pritisnil k Svojemu srcu in ji dal zelo veliko obljubo! Iz tega lahko sklepaš, da sem bil takrat prav gotovo navzoč!«
13. Tedaj je Gemela zardela in sama pri sebi vzdihujoč, hrepeneče rekla: »Ah! V takšnem neskončno blaženem trenutku na tej Zemlji gotovo ne bom mogla več uživati!«

14. Toda moški ji je rekel: «Kdo ve, kaj se lahko zgodi danes, ko bo prišel Gospod, - in če ni On mogoče že prišel!
15. Gemela, dobro me poglej! Ali si ne bi tudi ti želela sedeti v mojem naročju?«
16. Tedaj je Gemela na skrivaj pogledala moškega in se povsem razvnela v skrivni ljubezni do njega, ko je v njem odkrila veliko podobnost z njej večno najbolj ljubim Abedamom, Gospodom in Očetom nebes in Zemlje, in nato rekla po nekaj trenutkih tišine:
17. »Poslušaj, ti nadvse moder in tudi vse ljubezni vreden človek, tvoja pripoved o stanju v nižinah je bila tako živa, da sem vse tako verjela, kot da sem bila vsemu priča – kakor sta Naeme in Pura, ki te sedaj ljubkujeta in se te veselita, to potrdili in še vedno potrjujeta, hrepeneč ob tvojih bokih, - je bila več kot zgolj človeška!
18. Razen tega, če te od bliže pogledam, opažam veliko podobnost med teboj in Abedamom, in poleg tega še tvoj sladak vabljivi glas, ki me je tako močno prevzel; glej, takoj bi se ti vrgla v objem, če le druge matere ne bi bile tako grozne in kar naprej za nami vohunile kaj počnemo!
19. Oh, če bi bilo odvisno od mene, bi bila že dolgo na tvojih rokah! Toda hude matere tam! Ne, jaz si še ne upam! Če pa potem mogoče še celo Gospod pride sem – in Lameh! – Oh, potem bi se zame lahko prav slabo izšlo!
20. Seveda, samo zato si mi tako ljub, ker si tako zelo podoben Gospodu, in govoriš tako kot On, in tvoj glas je tudi prav tak kot Njegov! Ja, ja, to bi me moralo popolnoma opravičiti!
21. Oh, zato bi se ti vsekakor rada usedla v naročje, kajti sedeti v tvojem naročju mora biti velik blagoslov! Če bi le vedela, da se zato nihče ne bo jezil, in še posebno: če mi Gospod ne bi zameril, bi prav rada sprejela povabilo!«
22. Toda moški je rekel Gemeli: »Poslušaj, ti Moja hči, zaradi Gospoda bodi brez skrbi! Če te Oče vzame v naročje, te Gospod ne bo jezno pogledal; zato Mi zaupaj in pridi k Meni, Očetu!«
23. Tedaj je Gemela popolnoma doumela Kdo je moški in zakričala od velikega veselja ter se vrgla nekoliko nespodobno na Njegove prsi. In Oče jo je prav tako s Svojimi rokami pritisnil k svojemu srcu in rekel njej in drugima dvema:
24. »O Moje najdražje hčerke, ljubite Očeta z vso močjo svojega srca! Kajti ve ste bile zadnje in iz koče izključene; to je razlog, da ste sedaj prve h katerim Sem prišel! Zato sedaj v polnosti uživajte Mojo ljubezen! Toda ne razkrijte me še, drugi Me morajo spoznati spontano!«
25. Ko so ta prizor videle ostale ženske, so bile čisto iz sebe; takoj so zagnale vik in krik in spet stekle do Puristine koče in tam naredile tako velik trušč, da so se zaradi tega vsi gostje iz Puristine koče prestrašili, s Puristo vred.
26. Ko so bili vsi zunaj, so ženske pritegnile njihovo pozornost na prizor na travnatem gričku.
27. Toda Henoh jim je dal znamenje naj utihnejo, in rekel: »Če ni nič drugega kot to, je bil ta hrup resnično povsem nepotreben; toda zaradi miru bom šel tja in rekel četverici naj se oddaljijo s tega neumnega prostora.«
28. In Henoh je odšel tja in takoj prepoznal Gospoda.
29. Toda Gospod je rekel Henohu: »Henoh, za ozdravitev velike neumnosti teh žensk, pošlji tudi Puristo k Meni, tako da bo morda neumnost že v korenu

zadušena! Toda ne razkrij Me še, povej samo Sehelu, da Sem tukaj in ga obvesti, da naj čez nekaj časa pride k Meni! Amen.«

280. Poglavje

Adamovo radovedno vprašanje in Henohov odgovor. Puristo Gospod pokliče na grič. Jezne ženske. Evin evangelij za ženske. Henoh in Sehel. Sehelovo poveličanje

1. Ko je Henoh od Gospoda to slišal, je slavil in hvalil v duhu svoje velike ljubezni, najbolj zvestega in ljubečega Očeta in takoj ubogal Njegov vzvišeni namig.
2. Ko se je vrnil in je bil Gospod s tremi čistimi še vedno na istem prostoru, je celo Adam vprašal Henoha, kdo bi bil lahko ta človek, ki se sploh ne odziva na njegov ukaz.
3. Na to je rekel Henoh Adamu in tudi ostalim: »Človek se zato ni premaknil z mesta, ker mu jaz nisem to ukazal in prav tako tudi ne svetoval, in tega nisem storil zato, ker sem menil, da je povsem nepotrebno! To je prejšnji razlog, sledečega boste zelo jasno spoznali dovolj zgodaj!«
4. Tedaj je Purista stopila k Henohu in ga vprašala: »Vzvišeni, edini veliki duhovnik vsemogočnega Boga na tej Zemlji! Ali misliš, da Najsvetejši zamuja zato, ker smo dopustili prizor, ki je za matere tako nespodoben, in kateremu, tako se zdi, tudi ti ne nasprotuješ?«
5. Toda Henoh je vprašal Puristo, rekoč: »Poslušaj, ti prelepa Purista, ali ti najdeš kaj nespodobnega v tem prizoru?
6. Glej, moškega sem prepoznal na prvi pogled in v Njem videl resnično, najčistejšo ljubezen in najbolj vzvišeno, božansko, globoko modrost, ko mi je v nekaj besedah dal vedeti, da sem jaz z vso svojo veliko duhovniško modrostjo zgolj šušmar v primerjavi z Njim!
7. Vendar pa, ker je po tem mojem pričevanju to neizpodbitno dejstvo, ne vidim razloga zakaj tega ne moremo tolerirati in zakaj bi moral biti prav to razlog za Gospodovo zamudo.
8. Ravno nasprotno, On bo prav zaradi tega tukaj mnogo prej kot bi Ga vi pričakovali!
9. Le poglej Lameha in Horeda, katerih ženi sta z Moškim in sta na smrt zaljubljeni Vanj! Poglej, onadva bi imela prva pravico očitati svojima ženama njuno obnašanje in ju nagnati s tega prostora, vendar sta tiho, in ko ljubeče žrtvujeta Gospodu vse, si pravita: 'Gospod za to ve in ima v Svoji sveti ljubezni razlog, da to dovoli.
10. Če ne jamra tisti kogar čevelj žuli, - kakšen razlog bi potem morali ostali imeti za to?
11. Toda ti prelepa Purista, poslušaj me še naprej! – Glej, Moški je govoril z menoj in rekel: 'Henoh, za ozdravitev neumnosti teh žensk Mi pošlji tudi Puristo!' – Kaj boš storila sedaj?«

12. Tedaj je postalo Puristi nelagodno, zardela je in čez nekaj časa rekla Henohu: »Toda Henoh! Kaj ti zahtevaš od mene in kaj tisti moški tam? Ali ne veš kakšno zapoved mi je dal Gospod?«
13. In Henoh je njej odgovoril: »To vem tako dobro kakor ti; kajti tvoja koča mora biti podložna meni, ker mi je Gospod dodelil najvišji duhovni položaj na Zemlji! Vendar ti kljub temu, jaz, edini veliki Božji duhovnik na Zemlji, pravim: Pojdi k temu moškemu v korist vseh žensk tega področja; kajti, če ne boš šla, se Gospod ne bo prikazal! Torej upoštevaj moj nasvet!«
14. Po tem Henohovem govoru, je Purista zardela od sramu in ni vedela kaj naj stori. Čez nekaj časa pa se je vendarle spet ojunačila, se obrnila k Henohu in ga vprašala:
15. »Prej si rekel, da si moškega takoj popolnoma prepoznal; ali bi mi zato lahko povedal kdo je ta človek?«
16. In Henoh ji je odgovoril: »Prelepa Purista, sedaj si očiščena, zato ti sedaj lahko na skrivaj povem, da mi je Moški rekel naj ti povem, da pridi k Njemu, ker je On Gospod! – Toda za sedaj bodi tiho in pojdi tja! Amen.«
17. Ko je Purista to slišala, je prav tako kakor Gemela, polna največjega zanosa, glasno zakričala in stekla k Gospodu. Ko je prišla k Njemu, se je vrgla k Njegovim svetim nogam, jih objela in jih prekrila s solzami veselja in najbolj čiste ljubezni.
18. Toda Gospod jo je nato dvignil in tudi objel.
19. Ko so ostale ženske to videle, so bile čisto iz sebe. Začele so dobesedno tuliti in preklinjati ta prostor, planile so k Evi in se ji zelo pritoževati nad takšno neprimerno gnusobo.
20. Toda Eva je ženskam, ki so se pritoževale, rekla: »Pustite vendar možem, ki so naši gospodarji, naj se najprej pritožijo in ne posegajte vmes pred njimi! Ko se bodo oni pritožili, boste lahko jokale; vendar pa ženske niso nikoli upravičene do pritožbe!
21. Jaz sem vaša mati in vam vsem še vedno živ vzgled; če boste postale drugačne kot jaz, bo zaradi vas svet obsojen na propad!
22. Samo enkrat sem posegla pred svojim moškim in ta prenagljenost je skoraj uničila celotno stvarstvo!
23. Toda Gospod se je usmilil moje slabosti, vendar pa je bilo to storjeno na račun naše fizične smrti!
24. Torej, kaj boste dosegle z vašim pritoževanjem, ko boste s tem motile moški mir? Zato to upoštevajte in z veliko predanostjo, potrpežljivo vse prenašajte in boste pravične pred Bogom! Kajti ženska pravičnost je samo v mehkobi njenega srca; ženska, ki se pritožuje je trn v Božjem očesu.
25. Zato se ne pritožujte in bodite krotke in strpne! Kajti žensko pritoževanje je oster nož, ki zareže v zvestobo moškega srca; toda blagost je močna vez, ki moško srce zveže z nami in je moški ne bodo pretrgali.
26. Razumite to; uravnajte se z Božjim redom in molčite! Če nimate zakona, zakaj se potem obnašate, kot da ga imate! Torej pustite, da moški posredujejo in zadevo uredijo!«
27. Po tem Evinem govoru ženskam, so ženske končno utihnile, in Henoh je poklical Sehela ter mu rekel: »Brat, Gospod te potrebuje! Zato pojdi k Njemu,

tja kjer Ga vidiš, tam na travnatem griču; vendar Ga ne razkrij dokler ne bo pravi čas za to!
28. Gospod te bo sedaj poveličal in te nato usposobil za Njegovo veliko vesoljno služenje!
29. Spomni se me v svoji veliki čistosti; kajti Gospod bo nekega dne poveličal tudi mene, prav tako kot bo sedaj tebe poveličal in neskončno pooblastil.
30. Zato zdaj pohiti k Njemu, k tvojemu in mojemu Bogu! Amen.«
31. Sehel je poln največjega veselja in ljubezni takoj odhitel k Gospodu. Ko je prišel na grič, je Gospod vstal, iztegnil Svojo desno roko in rekel:
32. »Sehel, glej, moja velika polja so obdelana in seme je položeno v brazde; sedaj pa rabi dobro oskrbo, da bo lahko vzklilo in dozorelo v večno živi plod!
33. Zato Sem te sedaj poklical nazaj in te obdaril z veliko močjo za delo v neskončnem vesoljnem prostoru, v skladu z Mojo voljo.
34. Tu je meč Moje moči in tam sovražnik Moje ljubezni; primi ga, pojdi in se vedno bori proti zmaju! Amen.«
35. Tedaj je Sehel nenadoma izginil in odslej ni bil več viden.
36. Ko so to videli vsi gostje in ženske, jih je zajel velik strah in so dejali: »Ta človek mora biti velik, mogočen Gospodov sel!« in nato padli na obličje in molili k Bogu.

Konec druge knjige

Kazalo

1. Poglavje: Ljubezen in blagoslov Svetega Očeta, kot znamenje Njegove duhovne prisotnosti
2. Poglavje: Glavna skrb praočetov; prizadevanje za Očetovo ljubezen in milost.
3. Poglavje: Lameh in Gemela od Gospoda združena
4. Poglavje: Najbolj všečna hvaležnost Gospodu: ljubezen brez besed v najgloblji ponižnosti srca. Lameh in Gemela, najčistejši zakonski par starodavnega časa.
5. Poglavje: Mladi par blagoslovijo očetje. Gospod določi še štiri poroke
6. Poglavje: Zuriel kot duhovni varuh mladoporočencev. Ljubezenski preizkus zakonskega para
7. Poglavje: Gospodova navodila za izdelavo železa in jekla. Edina stvar, ki je potrebna: zaupanje in ljubezen do Gospoda.
8. Poglavje: Gospodov govor, ko pooblasti deset odposlancev v Hanohovo mesto.
9. Poglavje: Setlahemov zahvalni govor in hvaljenje ponižnosti
10. Poglavje: Kisehelov govor o Jehovi kot človeku
11. Poglavje: Bistvo resnične ponižnosti
12. Poglavje: Omejitve vodnikovega vpliva
13. Poglavje: Ugled in položaj vodnika
14. Poglavje: O bremenu vodnikovega položaja in človekovih šibkostih
15. Poglavje: Neposlušnost in ljubezen
16. Poglavje: Henoh pripelje Gospodu Uraniona, njegovih šest bratov in otroke jutra
17. Poglavje: Uranion in Purista z Adamom in Evo. Čudežni sadeži. Od strele zažgana žrtev
18. Poglavje: Uranion želi izvedeti ime čudežno mogočnega moža. Puristini pametni odgovori na vprašanja nespoznanega Gospoda
19. Poglavje: Tehtno Abedamovo vprašanje Puristi
20. Poglavje: Purista in njeno lastno spoznanje Svetega Očeta v Abedamu
21. Poglavje: Uranion hvali Svetega Očeta. Gospodov odziv: brez besed, tiho kesanje je Bogu najbolj prijetna zahvala
22. Poglavje: Gospodova nova koča poleg Gabielove družine. Purista, Gospodova prva kuharica. Trije lonci na ognjišču nove koče
23. Poglavje: Nebeška lepota Gemele in Puriste
24. Poglavje: Lažna ponižnost kot razlog Henohovega strahu pred govorjenjem. Boga lahko ljubimo le kot človeka
25. Poglavje: Satanova moč in Božja vsemogočnost. Henohov Sabatni govor
26. Poglavje: Henoh posvečen od Gospoda kot prvi Sabatni pridigar. Sel je poslan k Horedu in Naeme
27. Poglavje: Sel Lamel rešuje Horeda in Naeme
28. Poglavje: Kralj nižin Lameh zaneti gozdni požar
29. Poglavje: Gašenje gozdnega požara z nalivom. Satanova nadutost pred Gospodom
30. Poglavje: Peterica gre na višine po ozki poti ponižnosti. Pomembno vprašanje visokega Abedama Horedu in Naeme
31. Poglavje: Hored in Naeme v krogu očakov s še vedno nespoznanim Abedamom. Horedova kazen zaradi njegove ljubosumnosti na Abedama
32. Poglavje: Abedam hkrati človek in Bog. Naemina velika ljubezen do Jehove
33. Poglavje: Horedovo poglobljeno razmišljanje. Njegovo priznanje in njegova nova napaka
34. Poglavje: Resnica brez ljubezni ne koristi življenju. Ljubezen in življenje. Žensko poslanstvo
35. Poglavje: Horedovo tiho premišljevanje in opazovanje samega sebe v Adamovi jami
36. Poglavje: Čudežni zvok v jami in njegov blagodejni učinek na Horeda
37. Poglavje: Horedov monolog in kesanje
38. Poglavje: Abedam s skesanim Horedom v jami. Hored na Očetovih svetih prsih
39. Poglavje: Sabatni obed na jutranjih višinah
40. Poglavje: Gospod in kričavi hvalivci. Nešteto stopenj ustvarjenih stvaritev na lestvici ljubezni in življenja. Adamova milost in Abedamov blagoslov
41. Poglavje: Blagoslovljeni obed. Adamova častihlepna sebičnost. Gospodova graja

42. Poglavje: Pariholi opominja Adama v Gospodovem imenu
43. Poglavje: Adamovo samospoznanje, kesanje in spreobrnjenje
44. Poglavje: Abedamov govor o 'Očetu' in 'sodniku' v Njem
45. Poglavje: Človekova največja nagrada: da sme ljubiti Gospoda
46. Poglavje: Kako moliti. O bistvu Boga in življenja
47. Poglavje: Ponižanje in zadrega predrznih spraševalcev odposlancev
48. Poglavje: Prestrašeni odposlanci in njihovo povišanje po Abedamu in Adamu. Garbielova velika ljubezen do Abedama
49. Poglavje: Abedamovo razkrivanje najglobljega, resničnega namena odposlancev
50. Poglavje: Neznančeva vsevednost in modrost. Osupljiva Garbielova slutnja
51. Poglavje: Abedamov govor o svetlobi. Vsemogočni Bog in ljubeči Oče v Abedamu
52. Poglavje: Dober Garbielov govor o božanskem očetovskem duhu v Abedamovem govoru
53. Poglavje: Na poti do višin. Besedielov tihi razmislek o naravi in njegove izjave o Gospodovem človeškem bistvu. Dober Garbielov odgovor
54. Poglavje; Očetje sprejmejo dvanajsterico. Nahranitev dvanajsterice. Abedam ozdravi Setovo govorno hibo
55. Poglavje: Garbielovo poveličevanje jedi. Abedamov govor o pretirani hvaležnosti
56. Poglavje: Henohova navodila kako iskati okoli srca. Razlika med svetlobo razuma in svetlobo srca. Minljiva ljubezen in večna ljubezen
57. Poglavje; Henoh govori o Garbielovem gibčnem jeziku. Garbielovo notranje poglobljeno razmišljanje
58. Poglavje: Vratahovo soočenje z bistvom pismenk
59. Poglavje; Boječe Sehelovo videnje, njegova primerjava znamenj z Noahovimi in poplava
60. Poglavje; Upravičena vedoželjnost. Resnica je hrana duha; ljubezen je temelj vseh resnic
61. Poglavje: Sehel naredi neumnost. Abedamovo veliko pričevanje Sehelu
62. Poglavje: Sehelovo poveličanje in njegov veličasten, globok in moder govor
63. Poglavje: Ponižnost, največje človekovo poveličanje. Z ljubeznijo do spoštovanja. Garbielova častiželjnost
64. Poglavje: Horidaelovo videnje. Notranji, vodeči glas v človeku
65. Poglavje: Horidael, poklican za opisovalca ustreznih znamenj
66. Poglavje: Abedamov govor o resničnem Božjem čaščenju. Evangelij o pravem dajanju
67. Poglavje: Purhalovo notranje videnje
68. Poglavje: Abedamova graja in svarilo neiskrenemu Purhalu. Razlaga Purhalovega videnja
69. Poglavje: Kako je grajanje Purhala vplivalo na navzoče. Abedam krepi prestrašena srca.
70. Poglavje: Juribaelov govor o veličini človeka kot Božjega otroka. Juribaelovo videnje: nešteto neskončnih rastočih krogov enega življenjskega kroga
71. Poglavje: Abedamova razlaga Juribaelovega videnja. Skrivnost življenja v ponižnosti in ljubezni do Boga
72. Poglavje: Oalimovo videnje: tri srca, eden v drugem
73. Poglavje: Neskončna različnost duhovnih posameznosti. Življenje v duhovnem svetu
74. Poglavje: Pomen potrditve Božjega nauka s pričevanjem Duha v človeškem srcu
75. Poglavje: Thuarimovo videnje: njegova ljubezensko ognjena preizkušnja
76. Poglavje: Razlaga Thuarimovega groznega videnja: velik boj med razumom in srcem
77. Poglavje: Navodilo za iskanje žive besede. Prilika o deklici in njenem snubcu
78. Poglavje: Videnje velikana Rudomina. Veličina človeka kot Božjega otroka
79. Poglavje: Skrivno poučevanje Rudomina za pridigarja. Veličina duhovnega v človeku
80. Poglavje: Ljudje - Božji otroci kot bogovi
81. Poglavje: Horedon je poklican, da pove svoje videnje
82. Poglavje: Dostojanstvo in veličina Božjih otrok
83. Poglavje: Božji otroci, več kakor Božji bratje in Božji hlapci
84. Poglavje: Jorias, deseti videc. Najvišje načelo resnične modrosti: 'Ljubezen, edina hrana, ki zadovolji duha'.
85. Poglavje: Nova zaveza med Svetim Očetom in otroci. Pot modrosti in pot ljubezni.
86. Poglavje: Jorias žareč v ognju svoje ljubezni. Modrost, svetloba rojena iz ljubezni. Vesoljni svet v človeku

87. Poglavje: Joriasov govor o ljubezni
88. Poglavje: Jorias in Besela, Pariholijeva hči, po Gospodu združena
89. Poglavje: Gospodova pravila za mladoporočenca. Kako pravilno in svobodno izvrševati Sveto Božjo voljo.
90. Poglavje: Častihlepni Garbiel je ponižan. Gospodov nočni počitek na prostem.
91. Poglavje: Jutranje navidezno sonce. Adamova jeza in kletev. Božanska potrpežljivost in spokojnost
92. Poglavje: Jutranji vihar na višinah. Gospodov jutranji blagoslov
93. Poglavje: Setova skrb za nahranitev prisotnih. Abedamov govor o dejavni sosedski ljubezni. Gospodova obljuba Njegovega utelešenja v Setovem rodu
94. Poglavje: Setova ponižna hvaležnost. Set kot Gospodov brat
95. Poglavje: Sončni vzhod na vrhovih. Adamova neumna želja za pozdravi soncu. Gospodova graja
96. Poglavje: Zastrašujoč pojav med jutranjim obrokom. Adamova razburjenost in strah
97. Poglavje: Garbiel in Besediel imenovana za zgodovinopisca. Dve knjigi: »Jehov spor, srd in vojna« in »Jehova velika Božja ljubezen in modrost«
98. Poglavje: Poročilo dveh odposlancev o krutostih v jutranji pokrajini, ki so jih povzročili otroci nižin
99. Poglavje: Kisehel in Setlahem in vojska otrok z nižin
100. Poglavje: Moč Božje ljubezni in milosti do Horadala, poveljnika nižin
101. Poglavje: Henohov govor Horadalu in njegovi vojski
102. Poglavje: Otroci nižin kot prostovoljni ujetniki Božje milosti in usmiljenja. Adamov očetovski blagoslov.
103. Poglavje: Nahranitev šibkih. Set se pojavi kot dvojnik. Gospod blagoslovi obed. Horadal se zahvali Gospodu
104. Poglavje: Čudežna nahranitev ljudi. Horadalov ljubeč zahvalni govor. Ljubiti pomeni: živeti v duhu.
105. Poglavje: Adamov govor o Satanovi naravi in ženski ljubezni
106. Poglavje: Izjemni primer, ki dopušča mnogoženstvo
107. Poglavje: Horadal razkrije skrivnost iz svoje preteklosti na Lamehovem dvoru v Hanohovem mestu
108. Poglavje: Gospodov govor o prekletstvu kletve in gneva
109. Poglavje: Imenovanje Horadala za pravega voditelja njegovega ljudstva.Tri znamenja milosti dana Horadalu
110. Poglavje: Slovo Horadala in njegovega ljudstva.Gospodov poslovilni govor in opominjanje k ljubezni
111. Poglavje: Hitri sel Lamel rešuje. Poročilo rešene deklice o grozodejstvih v Hanohovem mestu
112. Poglavje: Gospodovo pooblastilo Kisehelu in Setlahemu, da vodita Horadalovo ljudstvo do njihovega namembnega kraja. Posledica obojega, kletve in blagoslova
113. Poglavje: Gospodov opomin Adamu, obupanem zaradi svoje neumnosti
114. Poglavje: Adamovo videnje: ženska na soncu potepta glavo kače
115. Poglavje: Adamov hvalospev Božjemu usmiljenju in njegovo učlovečenje v Abedamu
116. Poglavje: Pura, deklica z nižin, sprašuje o Abedamovi osebi
117. Poglavje: Pura na Abedamovih rokah išče Najvišjega
118. Poglavje: Set prosi za dovoljenje, da bi preskrbel hrano za vse. Prazne shrambe. Blagoslov zahvale
119. Poglavje: Polne police - plod Setovega zaupanja. Razprava o Gospodu med čuvaji in nosači hrane. Gospod se razodene
120. Poglavje: Strah nosačev in Purina zadrega pred Abedamovo svetostjo. Abedamove pomirjajoče besede. Gospod kot Bog in kot Oče
121. Poglavje: Priprava obeda. Gospodov govor o ovirah in omejitvah kot predpogoju vsega življenja
122. Poglavje: Purina velika, zgledna ljubezen do Gospoda. Gospodova obljuba Puri
123. Poglavje: Čudežno utelešenje neskončnega Boga. Marija v svojem duhu kot Pura

124. Poglavje: Hvala srca in hvala jezika. Uganka nenehnega uničevanja v kraljestvu narave. Večna ljubezen je tolažilna rešitev
125. Poglavje: Henohov govor zahvale in hvale. Življenjska radost je najboljši izraz zahvale Stvarniku
126. Poglavje: Abedamov vzpodbuden poziv ravnodušnemu Enošu. O namenu človekovega bivanja
127. Poglavje: Ravnodušni Enoš zavrača življenje in hvali neobstoj
128. Poglavje: Začudenje drugega Abedama ob Enoševem zanikanju življenja. Gospodove pomirjajoče besede drugemu Abedamu
129. Poglavje: Pevec Kenan, pesem o življenju
130. Poglavje: Kenanova nagrada za pesem: nesmrtnost. Narava življenja in smrti.
131. Poglavje: Enoševo kesanje. Tisti, ki zanika življenje se boji smrti. O zrelih plodovih duha in nezrelih plodovih mesa
132. Poglavje: Minljivost stvari – zmota!
133. Poglavje: O naravi trikratne ploditve. Pravilna mesena ploditev
134. Poglavje: Evangelij za čvekače in laskače
135. Poglavje: Ploditev znotraj in zunaj Božjega reda
136. Poglavje: Mahalalelova zahvala za prejeto svetlobo. Ljubezen do Boga je položajno višje od strahu pred Bogom in solze sreče so Gospodu prijetnejše kot solze kesanja
137. Poglavje: Gospodov opomin: ljubi in bodi vesel. Obljuba dneva velike rešitve in velikega Časa časov. Ljubezen je rešitev pred podvrženostjo mesu in smrti
138. Poglavje: Večno približevanje človeka k Gospodu. Nasprotje med neskončnim Bogom in končno, omejeno podobo Gospoda v Abedamu
139. Poglavje: Dvomi tuhtajočih o neskončni in končni naravi Boga. Abedamovo pojasnilo polno svetlobe
140. Poglavje: Resnično Božje čaščenje je ljubezen. Purin ljubezenski preizkus in njene zlate besede o resničnem Očetu
141. Poglavje: Pura in Jared. Purina pokornost in ponižnost. Gospodov poziv k nočnemu počitku
142. Poglavje: Ponedeljkov jutranji obrok. Gospod poučuje dvanajst odposlancev v pisanju in branju in Lamehove brate v delu s kovinami. Henoh je imenovan za visokega duhovnika. Gospodovo svarilo; Njegov blagoslov in slovo od otrok z višin
143. Poglavje: V torek ali na dan sporov. Govor drugega Abedama o bremenih učiteljskega položaja
144. Poglavje: Henoh zagovarja naporne dolžnosti učitelja in preroka
145. Poglavje: Prihod dveh odposlancev. Adamova in drugega Abedama zadrega
146. Poglavje: Tujčev globok modrostni govor o namenu obiska. Henohova slutnja
147. Poglavje: Nesoglasje glede obstoja človeka na podlagi sodbe in kot svobodnega človeka. Henohova zadrega
148. Poglavje: Vztrajni tujec. Henohov dober izmikajoč odgovor. Tujčevo nasprotno vprašanje in Henohova nova zadrega
149. Poglavje: Položaj kot pokora pred Bogom in svetom. Henohov govor o razlikah med življenjem v Bogu in življenjem v človeku. Tujčevo vprašanje o razliki med ustvarjenim bitjem in Božjim otrokom
150. Poglavje: Tujčevo ponižanje predrznega Abedama
151. Poglavje: Velika tujčeva modrost. Človek je določen za duhovno samostojnost. Slepa in avtoritarna vera – sodba!
152. Poglavje: Henohovo začudeno priznanje tujcu za modri govor. Prispodoba o dveh sitih in mnogo lačnih
153. Poglavje: Henohov samogovor o tujčevi modrosti. Abedamove sanje in velika slutnja
154. Poglavje: Henohov pogovor z drugim tujcem. Henoh in Adam v težavnem položaju
155. Poglavje: Adamove ostre besede in pogojni izrek izgona tujcu. Tujec se razodene kot Sam Gospod

156. Poglavje: Govor Abbe o razmerju med Očetom in otroci. En Bog in samo en Oče!
157. Poglavje: Sveti Oče obkrožen s Svojimi otroki. Adam prepozna Abela v drugem tujcu. Neuspel poskus starega lažnivca Satana, da bi se pričkal z Gospodom
158. Poglavje: Abbino opozorilo o Satanovi zlobi in zvijačnosti. Satanova nemoč. Pazi se samega sebe!
159. Poglavje: Abelova misija v Hanohovo mesto k skesanim poltenim pridigarjem z višin. Nevarnost ženskega mesa
160. Poglavje: Štirje dvomljivci iz poldnevne pokrajine. Henoh se pretvarja, da zanika Boga. Posledica njegovega govora
161. Poglavje: Henohov opomin k prizadevnemu iskanje resnice in prepoznanju Boga
162. Poglavje: Štirje dvomljivci se skupaj posvetujejo
163. Poglavje: Razpravljanje med štirimi dvomljivci in Henohom
164. Poglavje: Popolna predstava Boga štirih dvomljivcev. Modrost, plod živega srca
165. Poglavje: Trikratno bistvo visokega Abedama in narava Henoha kot Gospodovega orodja
166. Poglavje: Razlika med preudarnim razumom in modrostjo srca
167. Poglavje: Božja Beseda kot živa voda. Prispodoba o dežju, ki je boljši za zalivanje rastlin kakor studenčnica
168. Poglavje: Štirje posvetno - modri prepoznajo Gospoda v tujcu. Modrost in ljubezen kot dolga in kratka pot za iskalce Boga
169. Poglavje: Ljubezen - pravo bogoslužje in prava daritev. Gospod postane zopet neviden.
170. Poglavje: Adamova neumna zahteva za Henohov govor o pravkar izginulem Gospodu. Henohov ustrezen odgovor
171. Poglavje: Čudežna napolnitev Setovih shramb
172. Poglavje: Prva cerkev na Zemlji. Sedem odposlancev z višin v Lamehovi palači Hanohovega mesta
173. Poglavje: Tretje stopnišče v Lamehovi palači; njegove ovire za tri odposlance
174. Poglavje: Setlahemove besede pokore zlobnim ženskam tretjega stopnišča. Dekle prvega in drugega stopnišča pripovedujejo o svoji čudežni rešitvi
175. Poglavje: Setlahemov govor in naročilo zveličanim deklam. Trije odposlanci prodirajo k Lamehu. Nemočen Lamehov bes
176. Poglavje: Kisehelov neomajen govor Lamehu, neusmiljenemu tiranu. Kisehel pokori upornega Lameha
177. Poglavje: Kisehelove silne besede Lamehu. Trije odposlanci vodijo Lameha in njegove stražarje na morišče
178. Poglavje: Ognjena sodba Lamehovim kurtizanam
179. Poglavje: Lameh je od Kisehela preizkušan in ponižan v svoji lažni božanskosti in vsemogočnosti
180. Poglavje: Lamehova trdovratnost in kljubovanje. Kisehelov oster govor in Lamehov ošaben odgovor
181. Poglavje: Pogovor med Kisehelom in bahavim Lamehom. Lameh je neprostovoljno tri dni sam na morišču izven mesta
182. Poglavje: Kisehel, Setlahem in Joram obiščejo štiri obolele brate. Abelov duh uči Kisehela o pomenu potrpljenja. Ozdravitev štirih bolnikov.
183. Poglavje: O moči iskrene priprošnje. Dober učinek Lamehovega neprostovoljnega stradanja. Lamehovo kesanje in Gospodovo usmiljenje
184. Poglavje: Zahvala ust in zahvala srca. Spreobrnjeni Lameh želi očistiti kamnito ploščo
185. Poglavje: Lameh prepozna in hvali Božjo očetovsko ljubezen in dobroto. Kako kesanje in ljubezen spreobrnjenca pretvori blato greha v čisto zlato
186. Poglavje: Kisehel naroči Lamehu zgraditi tempelj za hranjenje dragocene svete plošče
187. Poglavje: Lamehovo dobro sporočilo njegovemu ljudstvu. Lamehovi nepokorni hlapci. Čudežen obrok poživi hlapce

188. Poglavje: Kisehelova navodila Lamehu o predelavi zlate rude. Pozvan je Tubalkajn
189. Poglavje: Obrok na tempeljskem prostoru. Kisehelov govor o usodi žensk. Setlahemov govor tolažbe ženskam in deklam
190. Poglavje: Setlahemovo naročilo ženskam in deklam. Tubalkajnov prihod. Kisehelov pogovor z osornim Tubalkajnom
191. Poglavje: Žaljivi Tubalkajn je ohromljen od Kisehelove moči volje in poučen o dostojnosti in resničnosti
192. Poglavje: Kisehel razkrinka Tubalkajnovo diplomatsko zvitost
193. Poglavje: Tubalkajn vidi razlog, se kesa in je svoboden. Tubalkajnova želja in Kisehelova obljuba
194. Poglavje: Tubalkajnova pravična in ganljiva molitev. Kisehelova zahvalna molitev. Očetovski glas iz oblaka
195. Poglavje: Tubalkajnove priprave za pridobivanje zlata. Slovesen prihod v Lamehovo rezidenco
196: Poglavje: Priprave na praznik. Shranitev svete plošče v Lamehovo prestolno dvorano. Kisehelov govor o odrešitveni moči resnice
197. Poglavje: Lamehovo veliko, ljubeče čaščenje Boga. Tubalkajnovo začudenje. Kisehelove besede o prečiščujočem ognju ljubezni
198. Poglavje: Lamehov zmagovalni govor in ponižno priznanje. Kisehelov odgovor
199. Poglavje: Lažno prikazovanje neresnične Naeme. Lameh in Tubalkajn v skušnjavi in dvomu
200. Poglavje: Razkrinkanje lažne Naeme
201. Poglavje: Kisehelov govor o bratstvu in enakem spoštovanju med ljudmi. O pravem kraljevanju
202. Poglavje: Obed v jedilnici. Tubalkajnov izbor neveste in svatba
203. Poglavje: Trušč v mestu. Odločen Kisehelov govor plašnemu Lamehu in prestrašenim poročnim svatom
204. Poglavje: Boj z uporniki
205. Poglavje: Lameh in Tubalkajn se zahvalita za Božjo moč v človeku. Kisehelov govor o človeških skušnjavah
206. Poglavje: Lamehovi dvomi o naravi želje in skušnjave. Kisehel s primerom pojasnjuje svobodno voljo človeka
207. Poglavje: Lameha žalosti, ker človek ne more narediti ničesar, da bi imel zasluge pred Bogom. Kisehel opozarja k ponižnosti kot začetku čiste ljubezni.
208. Poglavje: Lamehova zaobljuba in zaveza ljubezni z Gospodom. Kesehelovo pričevanje o nevidnemu glavnemu sovražniku
209. Poglavje: Obisk tempeljskega trga. Blagoslovljeno delo zlatarja Tubalkajna. Dejavnost kot sredstvo za ohranjanje in krepitev življenja
210. Poglavje: Prihod delavcev poklicanih za gradnjo templja. Sanjsko videnje gradbenika Mura, ki je po Lemehu določen za gradbenega mojstra pri gradnji templja
211. Poglavje: Murova želja po svetlobi. Lamehov nasvet k potrpljenju. Označevanje lege tempeljskega gradbišča
212. Poglavje: Murova navodila njegovim delovodjem v zvezi z gradnjo templja. Kisehelove smernice za pravilno organiziranje države. Poslanih pet odposlancev v druga mesta.
213. Poglavje: Kisehel in Lameh na ulicah Hanohovega mesta. Obisk kačje gore, ki jo Kisehel očisti
214. Poglavje: Očarljiv pogled s kačje planine. Duhovna primerjava očiščenja kačje gore
215. Poglavje: Razmerje med verujočo ljubeznijo in spoznano ljubeznijo. Prilika o devici in dveh snubcih
216. Poglavje: Lamehovo samospoznanje. Ljubezen kot prava pot k Bogu. Lamehovo prošnjo za še eno priliko Kisehel modro zavrne
217. Poglavje: Velik ljudski shod pred kraljevo palačo. Lamehov govor njegovim radostnim ljudem. Izvrsten govor ljudem neznanega starca

218. Poglavje: Neznani govorec se razkrije kot visoki duhovnik Henoh. Lamehova goreča ljubezen do Gospoda
219. Poglavje: Čaščenje Svetega Imena na zlati plošči v Lamehovi prestolni dvorani. Henohov govor o ljubezni kot edinemu pravemu čaščenju Boga.
220. Poglavje: Bog kot neskončna Ljubezen in Modrost je večna Resnica. Človekova usoda
221. Poglavje: Obed v Lamehovi jedilnici. Obvestilo o zaključku templja. Računsko poročilo graditelja. Henohov govor delovodjema
222. Poglavje: Tubalkajnovo pretirano spoštovanje Henoha. Henohov govor o pravem spoštovanju in o poroki med sorodniki. Svečana noč na očiščeni planini
223. Poglavje: Jutranji mogočen veter in ognjeno morje. Gospodov glas nad ognjenimi krogi. Sončni vzhod in novi obiskovalec z višin
224. Poglavje: Henohov govor o goreči ljubezni do Svetega Očeta. Sveti Oče potrdi Henohovo ljubezensko vznesenost. Lamehova spreobrnitev kot dokaz o moči božanske ljubezni
225. Poglavje: Lameh sprašuje kako je mladeniču ime. Kisehelov dvoumen odgovor. Mladeničev govor ljudstvu
226. Poglavje: Lameh in njemu še vedno nepoznani Sveti Oče v prestolni dvorani. Gospod kot ključ in vrata
227. Poglavje: Obed v jedilni dvorani. Imenovanje Lameha za duhovnika njegovega ljudstva. Henoh govori o duhovništvu in kraljevanju. Zamujena molitev pri mizi. Sveti Oče se Sam razkrije Lamehu
228. Poglavje: Gospodov govor o pravem čaščenju Boga
229. Poglavje: Lamehovo vprašanje v zvezi z telesnim izražanjem čustev. Kar naredi čista ljubezen, je prav pred Bogom
230. Poglavje: Lamehova neumna želja po zakonih. Gospodovo razkritje razumevanja zakonov in svoboda v ljubezni
231. Poglavje: Lamehov neumen strah pred Gospodovo jezo. Gospodova razlaga, polna svetlobe, o Gospodovi jezi
232. Poglavje: Prava ljubezen do Gospoda. Prilika o knezu in njegovih otrocih
233. Poglavje: Lamehov dober govor njegovemu ljudstvu o pravem darovanju srca. Njegova prošnja Gospodu za pojasnilo o dveh izginulih sinovih, Jubalu in Jabalu. Gospodove tolažilne besede
234. Poglavje: Lamehov brezploden poskus, da bi odnesel zelo težko sveto ploščo. »Brez Mene ne moreš narediti ničesar, toda z Menoj – vse!«
235. Poglavje: Gospodov govor o bremenu zakona. Zakaj človek nikoli ne more popolnoma izpolniti božanskega zakona. Zapoved ponižnosti srca in ljubezni
236. Poglavje: Neprehodna množica pred izhodnimi vrati palače. Lamehova zadrega. Ljubezen in potrpljenje kot glavna ključa ob ovirah
237. Poglavje: Lamehova nova zadrega, ker ga je množica prehitela. O sreči in blaženosti človeške usode
238. Poglavje: Razkošje in notranja ureditev templja. O redu tempeljske službe
239. Poglavje: Lamehove skrbi in žalostne misli ob oltarju. Pomirjujoča Gospodova razlaga o namenu tempeljskega reda. Blagoslovitev oltarja
240. Poglavje: Oltar z dvema keruboma. Henohovo začudenje ob veličastnem oltarskem redu v nižinah in Gospodova razlaga. Gospod postane zopet neviden
241. Poglavje: Henohov govor o nekoristnosti primorane vere in ljubezni do Gospoda, prisiljene z vidno Božjo prisotnostjo. Naravna ponižnost
242. Poglavje: Henohov govor Lamehu o njegovem delovanju kot duhovnika v templju. Predpisana preizkušnja obiskovalcev tempeljskega preddverja
243. Poglavje: Lamehovo začudenje ob tempeljskem sijaju. Njegova nezmožnost razumevanja duhovne ustreznosti tempeljske gradnje. Henohov govor o nujnosti, da je visoki tempeljski duhovnik poučen od Boga

244. Poglavje: Družba se vrača v mesto v Lamehovo hišo. Zbrana množica ljudi. Henohov dober nasvet in Lamehova učinkovita razlaga ljudem
245. Poglavje: Henohov govor o naravi prehrane. Henohov opomin k zmernosti
246. Poglavje: Lameh organizira bratovski obed za uboge in zaprte. Začudenje Brudala, mojstra jedi in njegova zaprta družina
247. Poglavje: Pogovor med Henohom in Lamehom o zamudi slavnostne pogostitve. Henoh pojasnuje duhovno usklajenost templja in njegove notranjosti
248. Poglavje: Gostje se zbirajo v prestolni dvorani. Čudežni plodovi na mizah. Sedež in izvor zla v človeškem srcu
249. Poglavje: Spor pred vrati jedilne dvorane, med ubogimi, ki so zamudili in služabniki. Na pol gol ubožec je Gospod sam
250. Poglavje: Henoh in Gospod kot revež. O bistvu vsemogočnega Božanstva in o Očetovem siromaštvu
251. Poglavje: Henohova močna čustva zaradi Očetove prostovoljne revščine. Gospodovo razkritje o Njegovi veliki očetovski ljubezni do Svojih otrok. Gospodovi namigi o Gospodovem učlovečenju in žrtvovanju
252. Poglavje: Henohov pomislek v zvezi z Gospodovim žrtvovanjem. Veliko razodetje o bistvu Božje Ljubezni in Življenju in Svetlobi in Modrosti. O Bogu-človeku Jezusu, kot Božji Besedi, ki bo meso postala
253. Poglavje: Dvomi in mnenja različnih gostov o skrivnostnem beraču
254. Poglavje: Revni gostje ne zaupajo Lamehu. Gospodov dober nasvet in Lamehov bratovski govor revežem
255. Poglavje: Lameh govori s prestola o sveti Očetovi vidni prisotnosti v podobi reveža. Grozilni govor nekaterih sumničavih gostov. Gospodove resne besede dvomljivcem
256. Poglavje: Lameh se pogovarja z dvomljivci o reveževi božanskosti. Dvomljivčeva enostranska predstava Boga
257. Poglavje: Gospod v pogovoru s tuhtajočimi slepci. Ponižna ljubezen do Boga – pot k Svetlobi. Duhovne smernice človeštvu in razvoj k svobodni volji
258. Poglavje: Dvomljivci se posvetujejo. Moder in globokoumen govor enega od dvomljivcev, ki v reveževi notranjosti prepozna Očeta
259. Poglavje: Dvomljivci prepoznajo Očeta. Gospodov govor o različnih človeških predstavah Boga in vzroki za to
260. Poglavje: Govor duhovno slepega razumneža
261. Poglavje: Gospodov odgovor: 'Pomanjkanje ponižnosti, ljubezni in dobrih namenov, kot vzroki za slepoto dvomljivca.' Nemogoče je najti pot k svetlobi na razumski način
262. Poglavje: Opominjani dvomljivec v pogovoru z enim od svojih prijateljev
263. Poglavje: Dvomljivec, poučen od svojega prijatelja, na poti do spoznanja Gospoda
264. Poglavje: Novi spreobrnjenec Terhad se boji Gospoda. Gospodove svetle in tolažilne besede boječemu
265. Poglavje: Dober Terhadov govor in njegovo goreče priznanje ljubezni do Gospoda. Gospod je ganjen in da veliko obljubo glede zemeljskega duhovnega poslanstva
266. Poglavje: Gospodov dober dokaz Terhadu. Sodba in njena preprečitev. Terhad je imenovan za glavnega varuha tempeljskega preddverja
267. Poglavje: Nezadovoljni, zavistni godrnjači. Gospodov odgovor zavistnežem
268. Poglavje: Lamehova hvaležnost za Tehradovo imenovanje kot glavnega varuha tempeljskega preddverja. Gospodov načrt za tempelj na očiščeni kačji gori. Gospod zopet postane neviden
269. Poglavje: Henohov moder govor o naravi Boga in o duhovnem videnju. Gospodov glas v človeškem srcu. Svarilo pred lažnimi preroki
270. Poglavje: Nočni počitek gostov v Lamehovi hiši. Veličastna Očetova Beseda Lamehu v notranji tišini med molitvijo

271. Poglavje: Henohovo jutranje služenje in jutranji govor bratom. Jutranja duhovna žgalna daritev na očiščeni kačji planini
272. Poglavje: Jutranji obed in odhod blagoslovljenih revežev. Henohove besede slovesa Lamehu in njegovo nenadno izginotje
273. Poglavje: Henoh in sedem odposlancev se napoti na višine. Prigoda z zmajem. Zmajevo lažnivo govorjenje o Bogu in Njegovem stvarjenju
274. Poglavje: Henohov pogovor z zmajem. Zmajevo izginotje
275. Poglavje: Slepilni učinek zmajevega govora na sedem odposlancev. Henoh pokaže popolno ničnost zmajevih laži s svojo bistro razlago. Zakaj je človek skušan
276. Poglavje: Prihod in sprejem na višinah. Henohov svarilen govor Kisehelu, ki se boji Gospoda. Uranionovo poizvedovanje o stanju v nižinah in Henohovo poročanje
277. Poglavje: Adam in očaki pozdravijo povratnike. Adam postavi Henohu mnogo vprašanj. Henohov opomin k potrpežljivosti. Pura in Naeme srečata neznanega moža iz opoldanske pokrajine
278. Poglavje: Neznanec se s Puro, Naeme in Gemelo pogovarja na griču spočetja. Ostale ženske so zgrožene
279. Poglavje: Uranionov dober odgovor kričavim ženskam. Gemela in neznanec, ki se končno razkrije kot Gospod, Ljubezenski prizor na gričku in zmerljivo kričanje ostalih žensk. Henoh in Gospod
280. Poglavje: Adamovo radovedno vprašanje in Henohov odgovor. Puristo Gospod pokliče na grič. Jezne ženske. Evin evangelij za ženske. Henoh in Sehel. Sehelovo poveličanje